ARTHUR HAILEY

AEROPORTUL

Coperta de Mihai Mâneseu
AIRPORT Arthur Hailey Pan Books Ltd. London

ARTHUR HAILEY
AEROPORTUL
În românește de VERONICA ȘUTEU
Editura UNIVERS
București 1972

PARTEA ÎNTÂI

6.30 p.m. – 8.30 p.m.

Capitolul I

LA ORELE OPTSPREZECE ȘI TREIZECI, într-o vineri din luna ianuarie, aeroportul Lincoln International, Illinois, încă mai funcționa, deși cu anevoie.

Ca toată jumătatea de vest a Statelor Unite, aeroportul se afla sub comoția celui mai aprig viscol din câte se pomeniseră de șase ani încoace. Vremea rea dura de trei zile și, în urma ei, ieșiseră la iveală tot felul de suferințe locale, asemenea bubelor ce erup pe un trup uzat și vlăguit.

Un camion al Companiei Aeriene United, transportând două sute de porții de mâncare pentru pasageri, fusese dat dispărut – probabil, înzăpezit pe undeva prin apropierea aeroportului. Echipa trimisă în căutarea lui, prin viscol și întuneric, nu izbutise să dea nici de urma vehiculului, nici de a șoferului. Cursa 111 de Los Angeles, a companiei United – un avion Dacota 8 cu zbor fără escală, căruia îi erau destinate gustările din camionul rătăcit – înregistrase o întârziere de câteva ore, la care urmau să se mai adauge și altele, pricinuite de încurcătura cu alimentele. Întârzieri similare, din cauze diferite, afectau cel puțin o sută de curse, aparținând altor douăzeci de companii aeriene care se foloseau de aeroportul Lincoln International.

Pista treizero devenise impracticabilă, blocată de un avion cu reacție Boeing 707, al companiei Aereo-Mexican, împotmolit la margine, în pământul apos, de sub zăpadă.

Se muncise din greu, dar fără rezultate; colosul metalic rămăsese neclintit. Iar după epuizarea resurselor proprii, Compania Aereo-Mexican apelase acum la sprijinul liniei aeriene Trans World.

Stânjenit de blocarea pistei treizero, controlul traficului

aerian dirija fluxul de avioane după cum o cerea situația de moment, refuzând cursele ce veneau de la centre aeriene apropiate, ca Minneapolis, Cleveland, Kansas City, Indianapolis și Denver. În ciuda acestei măsuri, deasupra aeroportului se roteau aproape douăzeci de avioane, unele cu combustibilul aproape pe sfârșite.

Jos, pe pământ, cam de două ori mai multe se pregăteau să decoleze. Dar până la remedierea aglomerării aeriene, se amina în continuare plecarea altor curse. Între timp, numărul avioanelor parcate, a celor de pe căile de rulare și din zonele de așteptare se înmulțea, multe din ele cu motoarele gata pornite.

Depozitele companiilor aeriene erau ticsite cu mărfuri stocate în tranzit, dar cu termene mult depășite din pricina viscolului. Șefii de magazii urmăreau îngrijorați produsele perisabile – florile de seră din Wyoming, cu destinația Nouă Anglie; tone de brânză din Pennsylvania, în drum spre Anchorage, Alaska; mazărea congelată pentru Irlanda, homarii vii, aduși cu vaporul din răsărit și așteptați în Europa.

A doua zi, homarii urmau să apară pe meniurile restaurantelor din Edinburgh și din Paris etichetați ca „produse din apele teritoriale”, iar turiștii americani aveau să-i savureze fără a le cunoaște adevărata proveniență.

Viscol sau vreme bună, contractele impuneau ca produsele perisabile să sosească repede și proaspete la destinație.

Pentru serviciul mesagerie, principala neliniște o constitûia expedierea celor câteva mii de pui de curcă, de puține ore ieșiți din incubatoare. Asemenea unui ordin complex de luptă, planul exact, privind perioada de incubare și de transport, fusese întocmit cu săptămâni înainte. Se prevăzuse ca puii să ajungă vii pe Coasta de Apus, într-un interval de patruzeci și opt de ore de la apariție – ceea ce reprezenta limita de rezistență a acestor minuscule făpturi lipsite de hrană și de apă. În mod firesc, aranjamentul acesta le asigura supraviețuirea într-un procent de nouăzeci la sută. Un amănunt important – o

dată ce li se dădea hrană pe drum, infestau avionul cu un miros neplăcut ce stăruia zile de-a rândul și după evacuarea lor. Or planul de transport înregistrase de pe acum un decalaj de câteva ore. Se hotărâse însă ca pentru transportul lor să se recurgă la un avion de pasageri, astfel că, în aceeași seară, puii de curcă urmau să se «bucure de prioritate față. De orice și de oricine – inclusiv personalitățile oficiale.

În aerogară principală domnea haosul. Sălile de așteptare gemeau de miile de pasageri adunați în urma întârzierilor și a anulării curselor. Peste tot, mormane de bagaje.

Vasta incintă a aerogării oferea dubla imagine a învălmășelii de pe un stadion de fotbal și cea oferită de magazinul Macy, într-un ajun de Crăciun. Sus, pe acoperiș, prezumțiosul motto al aeroportului – „Lincoln International, Răscrucea Aviației Mondiale” – fusese în întregime acoperit de omăt. „Lucru de mirare ca încă ne mai continuăm activitatea”, cugeta Mel Bakersfeld.

Mel, directorul general al aeroportului – un tip slab, deșirat, dar dotat cu o energie inepuizabilă și riguros dirijată, ședea în picioare, lângă pupitrul de comandă al lucrărilor de deszăpezire, instalat sus, în turnul de control al zborului. Privirea lui scruta întunericul de afară. În mod normal, – din această încăpere cu pereți de sticlă, întregul complex al aeroportului, cuprinzând pistele, căile de rulare, aerogările, circulația aeriană și terestră, se oferea privirii într-o perfectă aliniere de clădiri și circuite, cu siluetele și agitația din jur limpede conturate până și noaptea, în bătaia luminilor. Exista doar o singură priveliște mai cuprinzătoare – cea de la Controlul traficului aerian – cu un etaj mai sus. Dar în noaptea aceasta, doar un fascicol slab de lumină de la reflectoarele mai apropiate pătrundea dincolo de cortina, aproape opacă, a zăpezii răscolite de vânt. Mel se gândea de pe acum că o asemenea iarnă va furniza, ani de zile, teme de discuții pentru adunările meteorologilor.

Viscolul se stârnise cu cinci zile în urmă, la adăpostul munților Colorado. La început, depresiunea atmosferică

cuprinsese o zonă redusă – nu mai mare decât o colină de la poalele munților – și cei mai mulți meteorologi fie că n-o menționaseră în buletinele pentru aviație sau, pur și simplu, îi ignoraseră existența. Jignită, parcă, de omisiunea lor, furtuna a prins a se învolbura ca un duh necurat de proporții uriașe și, cu o furie mereu crescândă, s-a năpustit mai întâi spre sud-est, apoi către nord. A străbătut Kansasu și Oklahoma, a făcut apoi popas în Arkansas, pasămite să-și mai alăture niscaiva duhuri rele. În ziua următoare, monstruoasă și cu forțe sporite, a trecut bubuind peste valea Mississippi. În cele din urmă, s-a aruncat asupra statului Illinois, aproape paralizându-l cu vânturrle-i tăioase, cu înghețul și stratul de două palme de zăpadă, așternut într-o zi și o noapte. Chiar înainte de a se depune omătul, la aeroport ninsese într-una dar moderat.

Acum, ninsoarea se întețise, biciuită de vânturi năprasnice ce-o prefăceau în noi troiene, pe măsură ce plugurile le curățau pe cele mai vechi. Echipele care munceau la zăpadă erau aproape istovite. Datorită surmenajului, oamenii fuseseră trimiși acasă, deși între timp se mai odihniseră în dormitoarele de la aeroport, anume amenajate pentru stări excepționale.

La centrul de dirijare a lucrărilor de deszăpezire, unde se afla și Mel, Danny Farrow, subdirectorul aeroportului devenit peste noapte șeful acestui centru, vorbea la telefon cu secția operativă.

— Pierdem spațiile de parcare, avertiza el. Am nevoie de alte șase camioane și de o echipă „banjo” la pista Y-șapte-zero.

Danny se afla la pupitrul de comandă, care, de fapt, nu era decât o consolă lată, reglabilă în trei poziții.

În fața lui și a celor doi asistenți care-l flancau de-o parte și de alta, se înșirau o mulțime de telefoane, teleautografe și aparate radio. Iar de jur-împrejur, tot soiul de grafice, scheme și buletine, arătând locul și starea fiecărei piese din utilajul de deszăpezire, precum și dispunerea oamenilor și a supraveghetorilor în teren. Pentru echipele „banjo” – muncitori înarmați cu lopeți și în

continuă deplasare – se întocmise un panou separat. Centrul de dirijare a lucrărilor de deszăpezire își reluase activitatea doar pentru misiunea sezonieră. În restul anului, încăperea ce-o ocupa acum rămânea goală, și cufundată în tăcere.

Pe capul pleșuv al lui Danny luceau broboanele de sudoare, așa cum ședea aplecat, făcând însemnări pe o rețea gradată. Repetă mesajul către secția operativă, împrumutându-i inflexiunile. Unei rugăminți personale; și disparate – ceea ce, de fapt, poate că și era. Se presupunea că aici, sus, la centru, șeful trebuia neapărat să aibă o viziune de ansamblu a aeroportului, să răspundă cum știe nevoilor, folosind mijloacele în ordinea urgențelor. Danny se lovea totuși de o greutate și încă de una care, fără îndoială, îl și făcea să asude; cei de jos, luptându-se să-și ducă mai departe activitatea, nu prea împărtășeau punctul lui de vedere în privința întâietăților.

— Firește. Firește. Încă șase camioane, se auzi tunând în dictafon un glas tăios, de la secția operativă, aflată în partea opusă a aeroportului. Să i le cerem lui Moș Crăciun. Trebuie să fie pe undeva, pe-aici. Se așternu o pauză, după care, aceeași voce continuă pe un ton mai agresiv: Mai aveți și alte idei trăsnite?

Mel clătină din cap, aruncând o privire fugară spre Danny. Recunoscuse glasul din dictafon; era al unui șef de echipă care, probabil, de la ivirea viscolului nu contenise cu munca. În asemenea ocazii oamenii își mal pierdeau stăpânirea de sine – și pe bună dreptate. Exista tradiția ca după o iarnă de luptă aprigă cu zăpada, serviciul de întreținere și cel administrativ să organizeze o petrecere de bărbați, o așa-zisă „seară a îmbrățișărilor și a împăcării”.

Evident că și în acest an se impunea așa ceva.

Danny vorbi cumpănit:

— Am trimis patru vehicule în căutarea camionului cu mâncare rătăcit. Cu siguranță, și-au terminat treaba sau, în orice caz, nu mai au mult.

— Ar fi putut ei s-o termine dacă dădeau de camion…

— Cum, încă nu l-au găsit? Dar ce faceți fraților? Dansați

și benchetuiți cu damele?

La gălăgioasa ripostă primită prin dictafon, Danny întinse mâna spre aparat să-i micșoreze volumul.

— Ia ascultați, porumbeilor. În nenorocita aia de colivie a voastră, aveți cumva idee cum e pe-afară, pe câmp? Poate n-ar strica să vă mai scoateți când și când nasul pe fereastră. Ori la Polul Nord, ori aici – tot una-i.

— Și tu mai suflă-ți în palme, Erni, îl sfătui Danny. Poate ți le mai încălzești nițel, și nici nu mai da atâta cu gura.

Tăcut, Mel Bakersfeld înregistrase schimbul de amabilități, recunoscând în sine că cele spuse în legătură cir vremea răspundeau întru totul realității. Cu o oră înainte, el însuși fusese cu mașina pe afară. Folosise căile obișnuite de deservire și, deși cunoștea aeroportul ca în palmă, își găsise drumul cu anevoie și în câteva rânduri era cât pe-aci să se rătăcească. Plecase să inspecteze secția operativă unde, și-atunci ca și acum, activitatea era în toi. Dacă centrul lucrărilor de deszăpezire îndeplinea rolul unui punct de comandă, secția operativă putea fi pe drept considerată un adevărat stat major.

Aici se perindau într-una muncitorii și supraveghetorii osteniți, când asudați de trudă, când înghețați de frig. În sprijinul lor venise și personal auxiliar – dulgheri, electricieni, instalatori, funcționari, polițiști – scoși din posturile obișnuite și, cu un plus de salariu, aduși să lucreze aici până la terminarea luptei cu zăpada. Cu toții știau ce au de făcut, datorită instrucției, ca la cazarmă, pe care o executau vara și toamna, pe pistele și căile de rulare.

Uneori era o distracție, nu alta, pentru privitori să-i urmărească făcând exerciții cu pluguri și utilaje de deszăpezire pe-o zi însorită și încinsă de vară. Iar dacă se întâmpla ca vreunul din spectatori să se arate mirat de amploarea acestor preparative, Mel Bakersfeld îl informa prompt cum că a curăța zăpada din zona operativă a aeroportului ori de pe o porțiune de șapte sute de mile de șosea era de fapt unul și același lucru.

Ca și centrul de care depindea, secția operativa funcționa numai pe timp de iarnă. Instalată deasupra

garajului de camioane, într-o încăpere imensă, cu aspect de peșteră, secția era condusă de un dispecer. Dar judecând după glasul din dictafon, Mel era înclinat să creadă că nu acesta vorbise și că probabil fusese învoit pentru un scurt răgaz de odihnă în „Odăile albastre” – cum li se spunea în glumă barăcilor pentru echipele de deszăpezire.

Dictafonul prinse din nou viață.

— Și noi suntem îngrijorați, Danny, din cauza camionului. S-ar putea să înghețe amărâtu-ăla de șofer pe-acolo, pe unde o fi. Deși, dacă are un strop de minte, de foame n-o să moară.

Cu aproape două ore în urmă, camionul cu pricina pornise diii fața bucătăriei companiei aeriene pe care o deservea, îndreptându-se spre aerogară principală. Pentru ruta ce-o avea de parcurs, în mod normal îi trebuia un sfert de oră. Cum însă nici acum nu ajunsese la destinație, era limpede că șoferul se rătăcise înzăpezindu-se pe undeva, pe la marginea aeroportului. La început, compania United trimisese în căutarea lui propria-i echipă dar fără succes. Acum, cercetările fuseseră preluate de administrația aeroportului.

— A decolat cursa companiei United, nu-i așa? se interesă Mel. Fără mâncare la bord…

Danny Farrow îi răspunse evitând să ridice privirea.

— Căpitanul aud că a stat de vorbă cu pasagerii. Le-a spus că ar mai avea de așteptat o oră până să se facă rost de-un alt camion; că în avion li se oferă filme și băuturi iar în California e soare. Toți au fost de acord s-o întindă. Așa cum aș fi făcut-o și eu.

Mel dădu din cap, aprobativ, stăpânindu-și dorința de-a lua asupra sa cercetările pentru găsirea camionului și a șoferului dispărut. Într-un fel, ar fi însemnat și o terapie binevenită. Frigul din ultimele zile, plus umezeala, îi iritaseră vechea rană, căpătată în război, care îl necăjea din nooi – ca în clipa de față. Își schimbă poziția, lăsându-și întreaga greutate a trupului pe piciorul sănătos. Alinarea nu durá mult. Aproape imediat durerea reveni și în noua poziție. În minutele ce urmară, se felicită însă că nu

intervenise. Danny proceda ca la carte, intensificând cercetările, dirijând oamenii și plugurile din zona aerogării spre șoseaua de perimetru a aeroportului. Nu de locurile de parcare trebuia să se preocupe acum, deși abandonarea lor momentană avea să stârnească o ploaie de reclamații. Dar mai înainte de orice, trebuia găsit șoferul.

Între un telefon și altul, Danny îl preveni:

— Pregătește-te sufletește, Mel, să înfrunți și mai multe nemulțumiri. Cercetarea noastră o să blocheze căile de trecere. Vom opri toate camioanele cu alimente până vom da de băiatul ăla.

Mel își arătă acordul printr-o înclinare a capului.

Pentru un director de aeroport, reclamațiile erau un lucru curent. În cazul de față, așa cum prevedea Danny, companiile aeriene, odată informate de blocarea camioanelor cu mâncare – indiferent de rațiunea acestei măsuri – aveau să răspundă printr-un potop de proteste.

Unora le va fi greu să conceapă că la un centru civilizat – ca un aeroport – un om era amenințat să piară – și totuși, posibilitatea nu era de loc exclusă. Pe-o asemenea noapte, zonele mărginașe și mai izolate ale aeroportului nu erau locuri de hoinărit fără țintă. Iar dacă șoferul hotărâse să nu părăsească vehiculul, și pentru a avea căldură, nu-i oprise motorul, în scurtă vreme risca să fie acoperit de zăpadă, iar în cabină să invadeze ucigătorul monoxid de carbon. Cu o mână, Danny folosea un telefon roșu, iar cu cealaltă răsfoia instrucțiunile speciale – inițiate de Mel și redactate cu grijă, anume pentru ocazii ca aceea de-acum.

Telefonul roșu asigura legătura cu șeful serviciului de pompieri. Danny îl informă sumar despre toate cele întreprinse.

— De îndată ce găsim camionul să și trimitem o ambulanță într-acolo, vorbi el; poate va fi nevoie de un inhalator sau de un radiator – ori de amândouă. Dar e mai bine să n-o porniți până nu știm în ce direcție anume. Să nu ne trezim, cumva, că trebuie să vă scoatem și pe voi de sub nămeți.

Pe creștetu-i pleșuv, strălucea tot mai abundentă

sudoarea. Mel știa că Danny nu se împăca prea bine cu conducerea acestui centru, că fusese mai fericit cu îndeletnicirile sale de economist, studiind amănunțit dotarea și perspectivele de dezvoltare ale aviației. Acestea se proiectau din timp și pe îndelete, cu răgazul gândirii, nu în zăpăceală și la moment, ca măsurile din astă seară. Se gândi că așa cum unii oameni trăiesc cu gândurile în trecut, pentru Danny Farrow refugiul era viitorul. Dar chiar așa, nemulțumit și năpădit de transpirație, Danny se descurca admirabil.

Întinzând o mână peste umărul lui, Mel apucă un telefon care comunica direct cu Controlul traficului aerian. Îi răspunse supraveghetorul turnului de zbor.

— Ce se mai aude cu avionul mexican 707?

— Tot acolo, domnule Bakersfeld. S-a lucrat câteva ore bune ca să-l mișcăm din loc. Dar degeaba.

Neajunsul de care vorbeau se ivise la puțin timp după căderea nopții când, un căpitan de la compania Aereo-Mexican, executând rularea pentru decolare, trecuse, din greșeală prin dreapta și nu prin stânga semnalizatorului albastru. Din păcate, în partea aceea pământul, acoperit de obicei cu gazon, avea o canalizare defectuoasă, urmând să fie remediată la sfârșitul iernii. Între timp, în ciuda zăpezii căzuta din abundență, dedesubt se formase un strat de noroi în care, la numai câteva secunde după virajul greșit, roțile avionului de o sută douăzeci de tone se împotmoliseră aparent iremediabil. Se încercase mai întâi urnirea din loc a avionului încărcat, așa cum era; dar tentativa eșuase. Și atunci s-a recurs la evacuarea pasagerilor îmbufnați care, ajutați să treacă prin noroi, au fost urcați în autobuze somate în pripă. Acum, la mai bine de două ore, colosul era tot înțepenit, blocând cu fuselajul și coada pista treizero.

— Calea de rulare și pista continuă să fie impracticabile, nu-i așa?

— Întocmai, îl informă supraveghetorul din turn. Toate avioanele care urmează să plece sunt ținute la parcare, apoi sunt dirijate pe drumuri ocolite către alte piste.

— Merge încet treaba?

— La jumătate, față de ritmul normal. Chiar acum avem zece curse care-și așteaptă autorizarea de rulare, iar o altă duzină sunt gata să pornească motoarele.

„O dovadă în plus cât de acută e nevoia de piste și de căi de rulare suplimentare”, reflectă Mel. De trei ani cerea cu insistență să se mai facă o pistă, în paralel cu cea blocată, precum și alte amendamente. Dar consiliul de conducere al aeroportului, sub presiunea politică a celor din oraș, nu-și dăduse aprobarea. Presiunea fusese exercitată de consilierii municipali care, din motive personale, căutau să evite un nou împrumut de stat, necesar pentru finanțarea lucrărilor.

— Un alt neajuns reluă supraveghetorul din turn, e că fără pista trei-zero, suntem nevoiți să dirijăm decolările spre zona Meadowood. De pe acum au început să curgă reclamațiile.

Mel scoase un geamăt. Comunitatea din Meadowood, situată la extremitatea de sud-vest a aeroportului însemna un ghimpe permanent pentru el, ca director, și un impediment în calea zborurilor. Cu toate că aeroportul fusese creat cu mult înainte de apariția acestei așezări, locuitorii din Meadowood se plângeau într-una și cu vehemență de zgomotul avioanelor ce treceau pe deasupra. Ca urmare a polemicii stârnite, numărul plângerilor s-a înmulțit, alături de aspre rechizitorii la adresa aeroportului și a administrației sale. În cele din urmă, după lungi negocieri din care nu lipsiseră aspectul politic, o publicitate intensă și, după părerea lui Mel Bakersfeld, o grosolană denaturare a faptelor, aeroportul și conducerea Aviației Federale consimțiseră ca aterizarea și decolarea turboreactoarelor în imediata proximitate a zonei Meadowood să fie permise numai în cazuri excepționale. Și cum încă dinainte aeroportul avea prea puține piste, deficiențele create de acest statut au fost considerabile.

Mai mult chiar; se căzuse de acord ca avioanele ce decolau în direcția Meadowood să aplice, aproape imediat după ridicarea în aer, măsurile de reducere a zgomotului.

La rândul ei, această hotărâre stârnise protestul piloților, care vedeau în ea un mare pericol.

Și totuși, companiile aeriene – cunoscând furia publicului și unitatea lui de idei – ordonaseră piloților să se conformeze.

Dar nici așa nu izbutiseră să-i mulțumească pe localnicii din Meadowood. Conducătorii lor bătăioși își continuau protestele organizând, așa cum se zvonise în ultima vreme, adevărate acțiuni de hărțuire.

Mel reluă dialogul cu supraveghetorul din turn: „Câte telefoane primise?” Dar chiar înainte de a auzi răspunsul supraveghetorului, se încruntă la perspectiva orelor pe care avea să și le irosească zilnic cu delegații, cu argumentări și cu reeditarea unor discuții sterile.

— Cel puțin cincizeci, la care s-a răspuns; pe altele, le-am lăsat să sune în pustiu. După fiecare decolare suntem luați cu asalt până și la telefoanele cu numere secrete. Mult aș da să aflu de unde dibuiesc ei numerele…

— Presupun că le-ai vorbit despre situația specială în care ne aflăm – furtuna, pista paralizată…

— Noi le dăm explicații. Dar nimeni nu le ascultă. Ce vor ei e să nu mai treacă avioanele pe deasupra. Ba unii spun că indiferent de greutăți, piloții trebuie să respecte instrucțiunile de reducere a zgomotului – lucru pe care nu-l fac astă scară.

— Dumnezeule mare! Să fiu pilot, aș proceda la fel. Cum poate un om cu judecată, se întrebă în sine, să le pretindă piloților, pe o asemenea noapte cumplită, să reducă puterea motoarelor imediat după decolare, și apoi să execute un viraj strâns, după instrumente – așa cum prevedeau măsurile de reducere a zgomotului.

— Nici eu n-aș face-o, declară supraveghetorul. Deși, depinde de pe ce poziție judeci. Dacă aș trăi și eu în Meadowood, poate-aș gândi ca ei.

— Asta-i cu neputință. Mai întâi, tu ai fi ținut seama de avertismentele pe care le-am dat oamenilor, cu ani în urmă, să nu-și construiască locuințe acolo.

— Așa o fi. Apropo, am auzit că în seara asta vor ține o

întrunire.
— Pe-o asemenea vreme?
— Pare-se că da, și, din câte ne-au ajuns la urechi, mai pun ceva la cale.
— Orice ar fi, o să aflăm curând.
„Totuși – reflectă Mel – dacă se ține adunarea la Meadowood, ar fi păcat să le furnizăm muniții proaspete într-un fel atât de comod. Aproape cu siguranță presa și politicienii locali vor fi prezenți, iar trecerea avioanelor, chiar pe deasupra lor, oricât de inevitabilă pentru moment – le-ar oferi o temă copioasă pentru discuții și polemică”.
Astfel stând lucrurile, cu cât va fi redată mai repede pista treizero, cu atât mai bine pentru toți cei vizați.
— Peste puțin timp mă voi duce personal să văd ce se întâmplă pe afară, îl anunță pe supraveghetor. Am să te informez care-i situația.
— Perfect.
Apoi trecu la alt subiect.
— E de serviciu fratele meu astă seară întrebă Mel.
— Da. Keith e la controlul radar, în pătratul de vest.
Așa cum știa și Mel, era munca cea mai grea și cea mai în cordată din turnul de zbor, dat fiind că presupunea dirijarea tuturor avioanelor sosite în perimetrul vestic. Mel avu o ezitare, dar, amintindu-și de îndelungata lui colaborare cu supraveghetorul din turn, continuă:
— Cum se simte, Keith? Arată surmenat?
Răspunsul veni cu o oarecare ezitare.
— Da, arată ostenit. Aș zice chiar mai mult ca de obicei.
Amândoi știau deopotrivă că în vremea din urmă fratele mezin al lui Mel le cam dăduse griji.
— Sincer să fiu, relua supraveghetorul, tare-aș vrea să-i mai ușurez munca. Dar n-am cum. Suntem puțini oameni și toți în focuri. Se opri puțin și pe urmă adăugă: inclusiv eu.
— Știu asta, și apreciez grija pe care i-o porți.
— Păi, cu slujba asta, fiecare ne resimțim la un moment dat de pe urma eforturilor. Mel își dădu seama că interlocutorul lui își căuta cuvintele. Câteodată oboseala se manifestă la cap, alteori moralicește. Oricum ar fi, când

apare, încercăm să ne ajutăm între noi.

— Mulțumesc, zise Mel. Dar discuția nu-i slăbise îngrijorarea. Mai târziu s-ar putea să trec pe la dumneata.

— Bine, sir.

Și supraveghetorul închise telefonul. Cuvântul „sir” nu fusese decât o strictă amabilitate. Mel nu avea nicio autoritate asupra controlului traficului aerian, subordonat doar Conducerii Aviației Federale, cu sediul în Washington. Dar raporturile dintre supraveghetori și administrația aeroportului erau bune, și Mel făcea totul să le mențină nealterate.

Un aeroport, ca orice aeroport, era o complexitate ciudată de comenzi suprapuse. Nimeni nu deținea o autoritate supremă; după cum nu exista nici. Sectorul cu o autonomie deplină. În calitatea sa de director general, Mel întrunea cele mai multe răspunderi, cu toate acestea, existau domenii în care nici el nu se amesteca. Controlul traficului aerian era un lucru, pe când administrația interioară era cu totul altul. Mel avea dreptul, și intervenea chiar, în chestiuni care afectau aeroportul în ansamblul lui, sau interesele oamenilor care se foloseau de el. Putea porunci, de pildă, unei companii aeriene să scoată de pe ușă un anunț (care genera erori sau contravenea regulamentului interior al aerogării.

Dar ceea ce se petrecea dincolo de această ușă, era, în limite rezonabile, treaba companiei respective – și numai a ei.

Pentru aceste motive, se impunea ca directorul unui aeroport să nu fie doar un administrator destoinic, ci și un abil tactician. Mel repuse receptorul în furcă. La un alt telefon, Danny Farrow argumenta cu șeful spațiilor de parcare, un tip hărțuit, care de zile în șir era asaltat de reclamațiile furibunde ale posesorilor de automobile, porniți în pribegie. Aceștia vociferau: „Oare cei de la conducerea aeroportului nu știu că ninge? Ori dacă știu, de ce nu catadicsesc să curețe zăpada, pentru ca omul să se poată mișca cu mașina în orice moment și în orice direcție, conform dreptului său democratic?

— Spune-le că am instaurat un regim de dictatură, ripostă Danny. Treburile se cer rezolvate în ordinea urgențelor, susținu mai departe, așa că spațiile de parcare să mai aștepte. Se vor trimite oameni și utilaje când se va putea.

Fu întrerupt de un alt telefon: era tot supraveghetorul din turn. Noul buletin meteorologic prevedea schimbarea direcției vântului într-un interval de o oră. Cum asta impunea o remaniere în planul de folosire a pistelor, puteau fi expediate, în grabă, pluguri, la pista unu-șapte? Danny răspunse că va face tot ce-i stă în puteri, va lua legătura cu șeful echipei Congo și va informa turnul de zbor despre cele aranjate;

De trei zile și trei nopți – de când se stârnise furtuna – se lucra într-o neslăbită încordare. Iar faptul că oamenii îi ținuseră piept, făcea ca biletul pe care Mel îl primise cu un sfert de oră înainte, să sune și mai deplasat. În el se spunea:

m—

consider o obligație să te previn, comitetul pentru deszăpezire al companiilor – (îndemnat de vern demerest…

… de ce nu te iubește cumnatul tău?) scrie un raport critic, deszăpezirea pistelor și a căilor de rulare ineficientă, proastă… (susține v.d.) raportul învinuiește aeroportul de amânările avioanelor… pretinde că 707 nu se poticnea dacă se curăța la timp și mai bine calea de rulare… toate companiile suferă pierderi etc. Etc. Pe tine cad toate, ca un troian de zăpadă… pe unde te afli?… sub omăt? ieși de acolo și comandă-mi o cafea, cu drag

t

Litera „t” era inițială Tanyei Livingston – șefa serviciului „Relațiile cu publicul” al companiei Trans America, și totodată o bună prietenă de-a lui Mel. Destinatarul mesajului îl mai citi o dată. Tanya, care pe lângă relațiile cu publicul avea și datoria să descopere și să înlăture orice sursă de neplăceri, era o inamică declarată a majusculelor

(„nu am dreptate, Mel? dacă am desființa majusculele, am avea mult mai puține necazuri, privește numai la paginile ziarelor”). De fapt, ceruse secției tehnice a companiei Trans America să înlocuiască toate literele mari la mașina ei de scris. Unul din șefi, după cum auzise Mel, făcuse mare tărăboi pe această temă, invocând regulamentul și prevederile sale în legătură cu distrugerea bunurilor din dotarea companiei. Dar Tanya ieșise basma curată așa cum i se întâmpla mai întotdeauna. Vern Demerest cel menționat în bilet era căpitan și lucra tot la Trans America. Pe lângă faptul că se număra printre angajații cei mai vechi ai companiei, Demerest mai activa și ca membru în Asociația Piloților Civili, iar de curând fusese cooptat și în Comitetul pentru des zăpezirea aeroportului Lincoln International, al cărui rol era de a inspecta pistele și căile de rulare în perioadele de ninsoare și a le declara apte sau nu pentru folosire. Conform unei tradiții, în componența comitetului figura și un căpitan de aviație.

Întâmplarea făcea ca Vernon Demerest să fie și cumnat cu Mel, fiind căsătorit cu sora cea mare a directorului – Sarah. Prin precedentele create și prin căsătorii, clanul Bakersfeld avea rădăcini și ramificații în aviație, întocmai cum, pe vremuri, familiile mai vechi dețineseră în navigație. Cu toate astea, între Mel și cumnatul său nu putea fi vorba de-o afecțiune, dat fiind că Mel îl socotea un în gâmfat și un arogant, părere care, după câte știa, era împărtășită și de alții.

Nu de mult, avuseseră o ciocnire violentă la adunarea direcției aeroportului, unde Demerest reprezentase Asociația Piloților. Mel bănuia că raportul critic cu deszăpezirea – inițiat, pare-se, de cumnatul său – venea ca o revanșă a celor petrecute atunci. Alei nu-și făcea însă griji prea mari pe seama lui. Oricare ar fi fost păcatele aeroportului în alte privințe, în lupta cu troienele se descurcau la fel de bine ca oricare altă instituție. Și totuși, raportul însemna o pacoste. În mod inevitabil, companiile aveau să primească o copie, după care imediat începeau chestionările telefonice și scrise, cerându-se explicații. În

concluzie, reflectă Mel, se impunea să fie la curent, cp. Și până acum, cu tot ce se întâmplă, spre a fi pregătit pentru orice. De aceea hotărî să meargă să vadă cu ochii lui cum stau lucrurile c8 pista blocată de turboreactorul mexican, și deszăpezirea.

La pupitrul de comandă, Danny Farrow vorbea din nou cu serviciul de întreținere. Mel profită de o mică pauză și strecură câteva vorbe:

— Mă-găsești în aerogară, apoi afară, în câmp.

Între timp, își amintise că Tanya în bilet îl rugase să bea o cafea împreună. Se va opri mai întâi în biroul lui, iar apoi, în drum spre aerogară, va trece pe la Trans America, s-o vadă. Și la gândul acesta se simți dintr-odată înviorat.

2

PENTRU A COBORI DIN TURN la mezaninul administrativ, Mel folosi un lift care funcționa cu o cheie specială. Deși secția lui era cufundată în tăcere – pupitrele stenografelor erau goale și mașinile de scris acoperite – luminile ardeau. Intră în camera sa de lucru. Dintr-un dulap, de lângă biroul masiv de mahon la care ședea în timpul zilei, scoase o șubă și o pereche de ghete îmblănite, în seara aceasta nu avea obligații deosebite la aeroport. Cum era de altfel și firesc. Ceea ce-L reținuse aici aproape de când se declanșase furtuna fusese gândul de a fi prezent în cazul ivirii unor complicații. Altminteri, cugetă el, în timp ce-și punea ghetele și le strângea șireturile, la ora asta ar fi fost acasă, cu Gndy și cu copiii.

Sau poate că nu?!

„Orrcât ai încerca să fii obiectiv, își zise, e greu să-ți definești adevăratele imbolduri*”.

De nu era furtuna, s-ar fi ivit, poate, altceva care să-i justifice rămânerea pe loc. De fapt, în vremea din urmă, absentările de acasă deveniseră o obișnuință. O cauză o constituia, desigur, natura serviciului. Îi furniza tot soiul de motive să întârzie peste orele obișnuite, ca de pildă

greutățile din ultima vreme, independente de vacarmul din astă seară. Dacă judeca însă cinstit, aeroportul însemna și o evadare de la interminabilele certuri ce păreau să se dezlănțuie ori de câte ori se întâlnea cu Cindy.

— La dracu'! exclamă el, și cuvintele spintecară tăcerea din jur.

Se apropie de birou, pășind greoi din pricina ghetelor îmblănite. O privire fugară, aruncată pe notița dactilografiată, lăsată de secretară, îi confirmă ceea ce tocmai își amintise. În aceeași seară, avea loc unul din festinurile plicticoase, cu titlu de binefacere, de la care Cindy era nelipsită. Cu o săptămână în urmă, și împotriva Voinței sale, îi făgăduise că o va însoți. Era vorba de un cocteil n urmat de-o masă (după cum se scria în notiță), ambele la Lake Michigan Inn – un restaurant de mare gomă, în centrul orașului. Care anume era scopul cantabil, nu se specifica în bilet și chiar dacă-i fusese – cumva menționat, Mel îl uitase. Dar asta nu avea importanță… Cauzele cărora li se dăruia Cyndy Bakersfeld erau exasperant de asemănătoare între ele, unica lor atracție fiind

— După cum socotea ea – înaltul rang social al colegelor din comitet.

Din fericire pentru liniștea lui cu Cindy, cocteilul începea târziu – cam peste aproape două ore de acum încolo, poate chiar și mai mult, ținând seama de viscol. Avea deci răgazul să ajungă și el, cu tot controlul ce-i rămânea de făcut pe câmpul aeroportului. O dată întors în birou, putea să se bărbierească, să se schimbe pe loc, și să ajungă în centru aproape la țanc. Totuși, era poate mai bine s-o prevină pe Cindy.

Folosind un fir direct cu orașul, formă numărul telefonului de acasă.

Îi răspunse Roberta fiica lui cea mare.

— Bună, începu el. Aici e babacul.

— Da, știu, se auzi glasul indiferent al Robertei.

— Cum a mers azi la școală?

— Ai putea să fii mai explicit, tată? Am avut mai multe materii. Care din ele te interesează?

Mel oftă. Erau zile când simțea că întreaga lui viață familială se năruie. Roberta avea una din ieșirile ei „nesuferite” cum le numea Cindy. Oare pentru toți tații din lume vine un moment când se văd izolați de fiicele lor ajunse la treisprezece ani? Mel își iubea cu pasiune cele două fete – pe Roberta și pe sora ei mezină, Libby. Uneori își dădea seama că datorită lor, și numai lor, își menținuse menajul cu Cindy. Se așteptase el ca Roberta, ajunsă la adolescență, să alunece spre preocupări pe care nu le va putea împărtăși și nici înțelege ca părinte. Pentru așa ceva fusese pregătit sufletește. Dar nu prevăzuse că se va rupe de el, sau că-l va trata cu o răceală oarecum respectuoasă. Firește, adâncirea conflictului dintre el și Cindy nu adusese nimic bun – mai ales copiilor, atât de receptivi la asemenea treburi.

— N-are importanță, răspunse Mel. Mama e acasă?

— A plecat în oraș. Mi-a lăsat vorbă, dacă telefonezi, să-ți spun că trebuie neapărat să vă întâlniți în oraș și măcar de data asta să încerci să fii punctual.

Mel își stăpâni iritarea. Fără îndoială, Roberta nu făcea decât să repete întocmai cuvintele, rostite de Cindy pe care aproape că o și auzea.

— Dacă telefonează spune-i că s-ar putea să întârzii puțin, deși fără voie. Pauza care se așternu îl făcu să întrebe: m-ai auzit?

— Da, zise Roberta. Mai vrei să-mi spui ceva, tată? Eu am lecții…

Mel o întrerupse enervat:

— Da, mai vreau. Să faci bine să-ți schimbi tonul, domnișoară, și să arăți mai mult respect. Iar conversația o vom încheia când cred eu de cuviință.

— Cum dorești, tată.

— Și mai termină odată cu „tată”!

— Bine, tată.

Auzind-o, mai că-i veni să râdă, dar socoti că lucrul cel mai cuminte era să se stăpânească. Așa că o întrebă:

— E totul bine, pe-acasă?

— Da. Numai că Libby vrea să-ți vorbească.

— S-aștepte o clipă. Începusem mai înainte să-ți spun că din cauza viscolului s-ar putea să nu vin la noapte acasă. Sunt o mulțime de treburi pe la aeroport. Așa că poate mă voi întoarce să dorm aici.

O nouă pauză, ca și când Roberta cumpănea dacă să-i trântească sau nu o replică usturătoare cum ar fi fost: „Și mă rog, ce-i nou în asta?” Dar renunță, și în locul ei zise:

— Acum vrei să vorbești cu Libby?

— Da, vreau. Noapte bună, Robbie.

— Noapte bună.

La capătul firului se auzi o mică forfotă, receptorul fu smuls de alte mâini, apoi glasul subțiratic, gâtuit, al lui Libby.

— Tati, tati! Ia ghicește ce-i!

Libby era veșnic cu sufletul la gură ca și când la cei șapte ani ai ei, viața era o goană amețitoare căreia ori îi ținea pasul, ori *o* pierdea din urmă.

— Stai să mă gândesc, zise Mel. Am ghicit. Ai tras o joacă grozavă în zăpadă, astăzi.

— Da, i-adevărat. Dar nu-i asta.

— Atunci mă dau bătut. Va trebui să-mi spui tu.

— Ei bine, învățătoarea noastră, domnișoara Curzon, ne-a dat ca lecție o compunere cu toate bucuriile la care ne așteptăm în luna viitoare.

Mel se simți năpădit de afecțiune. Cât de bine înțelegea entuziasmul Libbyei. Pentru ea, aproape orice lucru era bun și plin de atracție, iar pe cele puține care i se păreau altfel, le dădea la o parte și le uita în grabă. „Oare cât mai putea să dureze fericita ei inocență?” se întrebă în sine.

— Asta-i frumos, vorbi el. Îmi place și mie.

— Tati, tati! Vrei să mă ajuți?

— Dacă pot.

— Îmi trebuie o hartă a lunii februarie.

Mel zâmbi, înțelegând că e vorba de o agendă. Dar Libby avea o juxtă a ci, specială, de multe ori mai expresiva decât cuvintele convenționale. Fără voie se gândi că nici lui nu i-ar strica o asemenea hartă cu bucuriile preconizate pentru luna februarie.

— Vezi colo, în vizuină, adică în biroul meu, e un calendar.

Nici nu apucă bine să-i explice unde să-l caute, când o și auzi fugind, cu pașii ei mărunți, uitând cu totul de telefon. Roberta fu aceea care, după presupunerea sa, repuse binișor receptorul în furcă.

Din birourile direcției generale, Mel o porni spre serviciul executiv, instalat tot la mezanin, pe toată lungimea aerogării principale, își luă și șuba cu el.

Se opri din mers și privi în jos, în holul ticsit, care, în jumătatea de oră ce trecuse, părea că se aglomerase și mai. Mult. Un puhoi de oameni, printre care mulți militari, luau cu asalt standurile presei și cabinele de informații. În fața ghișeelor companiilor aeriene se formaseră cozi imense, unele încâlcite pe după colțuri, de unde nu se mai vedeau. În spatele ghișeelor, casierii și supraveghetorii, suplimentați numeric de colegii din tura cealaltă, cercetau orarele și registrele biletelor vândute pe care le aveau înșirate dinainte ca pe niște partituri de orchestră.

Amânările și modificările rutelor, impuse de furtună, puneau la grea încercare atât programele de zbor cât și răbdarea oamenilor.

Chiar sub privirea lui. Mel, la ghișeul companiei Braniff, un tânăr cu părul lung, blond, și cu un fular galben, vocifera:

— Aveți impertinența să-mi spuneți că trebuie să trec prin Kansas City ca să ajung în New Orleans? Dumneavoastră denaturați geografia. Vi s-a suit autoritatea la cap!

Casiera din fața lui – o brunetă drăguță, de vreo douăzeci de ani – își trecu mâna peste frunte, înainte de-au răspunde, cu răbdarea specifică profesiei:

— Vă putem aranja o călătorie directă, sir, dar fără să vă precizam când anume. Datorită condițiilor meteorologice cea mai lungă rută va fi și cea mai rapidă – deși la același preț.

În spatele bărbatului cu fularul galben, o mulțime de pasageri se îmbulzeau nerăbdători.

La ghișeul companiei United, se juca o mică pantomimă. Un călător – tip de afacerist bine îmbrăcat – se aplecase înainte, și vorbea calm. După expresia fizionomiei și după gesturi, Mel putu gin ci cam ce spune.

— Țin foarte mult să plec cu proxima cursă.

— Regret, sir, dar toate locurile sunt date. Plus că avionul așteaptă de mult, gata de plecare…

Dar înainte ca funcționarul să-și termine fraza, își ridică privirea. Pasagerul își așezase servieta pe marginea ghișeului și, fără ostentație, suficient de vizibil, ciocănea cu degetul în eticheta de plastic din colțul servietei cu emblema Clubului „100.000 de mile”. Aceste etichete erau emise de compania United pentru clienții favoriți – o elită interioară creată și întreținută de fiecare societate aeriană. La vederea însemnului, expresia funcționarului se schimbă ca prin farmec și vorbi pe un ton scăzut, confidențial.

— Cred că vom putea aranja ceva, sir.

Apoi, plimbându-și creionul peste lista de călători, tăie numele unui pasager înscris mai devreme și, în locul lui, îl trecu pe al noului venit. Incidentul trecu neobservat de lumea din jur.

Mel știa că asemenea lucruri se petreceau pretutindeni la ghișeele oricărei societăți aeriene. Numai naivii și cei total lipsiți de experiență își imaginau că reținerile se fac după criteriul unei stricte imparțialități.

Din locul său observă apariția unui nou grup de călători, sosiți probabil din centrul orașului. Pe măsură ce pătrundeau în incinta aerogării, își scuturau zăpada de pe haine și, judecând după înfățișarea lor, vremea se înrăutățise și mai mult. Curând, noii veniți se pierdură în gloata generală.

Foarte puțini dintre cei aproximativ opt mii de pasageri, câri se perindau zilnic prin aeroport, își aruncau vreodată privirile spre mezaninul ocupat de administrație, iar în noaptea asta și mai puțini își dădeau seama de prezența lui Mel, stând acolo, deasupra, și urmărindu-i.

Pentru majoritatea oamenilor, aeroportul însemna doar companii aeriene și avioane.

Multora, pasămite, nici nu le trecea prin minte că există funcționari sau un aparat administrativ – nevăzut, dar complex, cu sute de oameni într-o perpetuă activitate, asigurând – buna funcționare a aeroportului.

„Dar poate că e mai bine așa”, cugetă Mel, în timp ce cobora cu liftul. O dată ce oamenii pătrund în miezul lucrurilor, descoperă, cu timpul, și anumite carențe și primejdii ale aeroportului, și pornesc la drum cu inima strânsă.

Ajuns în holul principal, Mel o luă spre aripa ocupată de compania Trans America. Un supraveghetor în uniformă îl interpelă în dreptul ghișeelor de control:

— Bună, domnule Bakersfeld. O căutați pe doamna Livingston?

Oricât de mare ar fi agitația în aeroport, tot se mai găsește vreme și pentru cancanuri, își zise Mel, întrebându-se, totodată, până unde se ajunsese oare cu asociațiile între numele lui și al Tanyei.

— Da, răspunse. Pe ea o căutam.

Supraveghetorul făcu un semn cu capul spre o ușă cu inscripția: *Intrarea permisa numai angajaților aeroportului*.

— O găsiți acolo, domnule Bakersfeld. A avut tocmai o neplăcere, pe calc de rezolvare…

3

ÎNTR-UN HOLIȘOR PARTICULAR, folosit uneori pentru personalitățile oficiale, o tânără îmbrăcată în uniforma companiei aeriene Trans America, plângea în hohote.

Tanya Livingston o conduse spre un scaun.

— Așază-te cum îți vine bine, o îndemna Tanya, cu simțul ei practic. Nimeni nu te zorește. Ai să te simți mai bine și, când crezi că poți, vom sta și de vorbă.

Ea însăși se așeză, netezindu-și fusta strâmtă cu o croială impecabilă. În cameră nu mai era nimeni și, în afară de bocetul fetei, singurul zgomot, de-abia perceptibil, era zumzetul instalației de aer condiționat. Între cele două

femel, exista o diferență de v. Îrstă de cincisprezece ani. Fata nu trecuse de douăzeci, pe când Tanya depășise treizeci și cinci. Dar privind-o, Tanya avu sentimentul că distanța dintre ele e și mai mare.

Poate datorită anilor ei de căsnicie – deși era o experiență scurtă și de mult încheiată. Fără voie, se gândi că pentru a doua oară, în aceeași zi, avea complexul vârstei. Mai întâi de dimineață când, pieptănându-se, descoperise câteva fire argintii, denunțătoare, în părul roșu aprins, tăiat scurt. Se înmulțiseră față de acum o lună, sau cam așa ceva, când se privise ultima oară cu atenție, și atunci, ca și acum, îi amintiseră că până-la patruzeci de ani – vârsta când orice femeie s-ar cuveni să știe încotro merge, și pentru ce, – îi rămânea mai puțin decât i-ar fi plăcut să-și închipuie. Îi veni apoi un alt gând: peste numai cincisprezece ani, propria ei fiică va avea vârsta tinerei ce plângea acum.

Fata, cu numele de Patsy Smith își șterse ochii înroșiți, cu batista mare dată de Tanya, și vorbi anevoie, înghițindu-și lacrimile.

— Acasă nu s-ar purta așa… atât de urât și de brutal… cu soțiile lor…

— Te referi la călători?

Fata dădu din cap, afirmativ.

— Ba unii o fac, o contrazise Tanya. S-ar putea s-o constați chiar tu, Patsy, când ai să fii măritată, cu toate că nu ți-o doresc. Sunt însă de acord cu tine că-și dau în petec mai ales când li se răstoarnă proiectele de călătorie.

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri… la fel ca ceilalți colegi… toată ziua de azi… de ieri… de alaltăieri… Dar felul în care îți vorbesc oamenii…

— Vrei să spui că se comportă de parcă tu ai fi stârnit furtuna, anume ca să-i încurci pe ei, nu?

— Da… Și-apoi acesta din urmă… Până iael, totul mersese bine…

— Ce anume s-a întâmplat? Am fost chemată când totul se terminase.

Fata începuse să-și recapete controlul.

— Păi… avea bilet pentru cursa 72, care și-a anulat zborul din cauza vremii. I-am făcut rost de un loc pentru cursa 114, pe care a pierdut-o. Zicea că fusese în restaurant și n-a auzit anunțându-se plecarea.

— Nici nu avea cum, pentru că nu se anunță în restaurant, completă Tanya. De altfel există un avertisment în sensul acesta, cu litere de o șchioapă, afară de mențiunile tipărite pe meniuri.

I-am explicat asta, doamnă Livingston, când s-a întors de la ieșirea pe pistă. Dar nu l-am liniștit. Țipa întruna, de parcă eu eram vinovată că a pierdut cursa – nu el. Zicea că suntem cu toții niște incapabili și niște adormiți.

— L-ai chemat pe supraveghetor?

— Am încercat, dar avea treabă. La fel ca noi toți.

— Și atunci ce-ai făcut?

— I-am făcut rost de un loc de clasa întâi, în avionul 2122.

— Și?

— Voia să știe ce film se dă în această cursă. L-am informat și mi-a răspuns că-l văzuse. Și iar a început să vocifereze. Filmul pe care ținea el să-l vadă era programat pentru prima cursă, cea anulată. M-a întrebat dacă pot să-i dau un bilet într-un alt avion, unde să vadă filmul programat pentru prima cursă. În tot acest răstimp mai erau și alți pasageri care se îmbulzeau la ghișeu. Unii comentau, în gura mare, că sunt mocăită. Ei bine, când am auzit povestea cu filmul, am simțit… Fata ezită. Am simțit că se rupe ceva în mine.

Țanya preciză.

— În momentul acela ai aruncat orariul?

Patsy Smith clătină din cap dezolată. După expresia feței, era gata, gata să izbucnească din nou în lacrimi.

— Da, recunoscu ea. Nu știu ce m-a apucat, doamnă Livingston… Am aruncat cu el peste ghișeu, spunându-i să-și aranjeze singur călătoria.

— Sper că l-ai și lovit – asta-i tot ce pot să-ți spun, zise Tanya.

Fata își înălță ochii spre ea. În locul lacrimilor, apăru un

zâmbet sfios.

— Asta da, l-am pocnit. Reflectă puțin și-apoi chicoti: Să-i fi văzut mutra!, Era năucit. Redeveni serioasă și continuă: După aceea…

— Știu ce s-a-ntâmplat. Ți-ai pierdut controlul – ceea ce era firesc să se întâmple. Ai fost trimisă aici, să poți plânge în voie, iar acum că ai terminat, o să pleci acasă, cu un taxi.

Fata părea nedumerită.

— Vreți să spuneți că asta e tot?

— Firește că da. Te așteptai să te concediem?

— Nu… nu eram sigură.

— Oricât de mult ne-ar displăcea, Patsy, s-ar putea să ajungem și la asta dacă se mai repetă scena de azi. Dar cred că nu seva mai întâmple, nu-i așa? Niciodată!

Fata dădu din cap cu hotărâre.

— Nu, n-o să se mai întâmple. Nu pot să vă explic, dar mi-e de ajuns o singură experiență de genul ăsta.

— Atunci considerăm incidentul încheiat. Dacă nu cumva ți-ar place să afli ce s-a mai petrecut după plecarea ta…

— Da, vă rog.

— Unul din bărbați a ieșit din rând spunând că a fost martor la tot ce s-a petrecut, că are și el o fiică de vârsta ta, și că, dacă domnul cu pricina i-ar fi vorbit fiicei sale așa cum făcuse cu tine, l-ar fi tras un pumn în nas. Și-a lăsat numele și adresa cu rugămintea să-l anunțăm dacă apare vreo reclamație din partea scandalagiului pentru a veni și a relata exact cum s-au petrecut lucrurile. Tanya surâse. După cum vezi, mai sunt și oameni de treabă.

— Știu asta, răspunse tânăra. Nu sunt mulți, dar când întâlnești câte unul care se poartă frumos și e în toane Bune îți vine să-l iei de gât și să-l pupi.

— Din nefericire n-o putem face, după cum nici să aruncăm cu orariile nu ni se permite. Datoria noastră este să ne purtăm cu toții la fel și să fim amabili cu pasagerii, chiar când ei nu sunt

— Da, doamnă Livingston.

Va merge bine treaba cu Patsy Smith, își spuse Tanya cu

convingere. După câte se părea, nici prin gând nu-i trecuse să-și lase slujba, cum făceau alte tinere, puse în fața unor neplăceri similare. Odată cu învingerea emoției, Patsy dobândise acea elasticitate care avea s-o ajute atât de mult în viitor.

Dumnezeu știe – reflectă Tanya – cât de maleabil trebuie să fii, chiar puțin insensibil, când ai de-a face cu pasagerii, indiferent unde lucrezi.

De pildă, la agenția de bilete, în centru. Cei de acolo munceau într-o și mai mare tensiune decât la aeroport. În mod cert, de la declanșarea furtunii, funcționarii agenției dăduseră mii de telefoane, informând călătorii în legătură cu întârzierile și schimbările survenite în programele curselor. Era o treabă detestată de toți angajații, fără excepție, deoarece la telefon dădeau numai de oameni nervoși și, deseori, brutali. Ai fi zis că întârzierile avioanelor au darul să stârnească în cei vizați un soi de sălbăticie, până atunci adormită în ei.

Bărbații răspundeau telefonistelor pe un ton jignitor, și chiar aceia care în alte ocazii se arătaseră plini de politețe și de răbdare, deveneau irascibili și dezagreabili. Lucrurile se complicau și mai mult când era vorba de cursele spre New York. Nu o dată se întrebase Tanya, oare ce morb intra în pasagerii cu această destinație de-i făcea atât de nerăbdători să se vadă ajunși acolo?!

Oricare ar fi fost cauzele, un lucru era cert pentru ea și anume că, la capătul acestei stări excepționale, va ploua cu demisiile atât în rândurile funcționarilor de la agenția de voiaj, cât și din alte compartimente. Întocmai cum se întâmplase și în alte dăți… în plus, perspectiva unor astenii nervoase, mai ales printre angajatele tinere, mai puțin deprinse cu grosolănia și toanele pasagerilor. Afișarea unei politeți constante presupunea o încordare greu de îndurat chiar și de către cei cu o îndelungată practică în acest sens.

Se bucură însă că Patsy Smith nu se va număra printre victimele în perspectivă.

Auzi un ciocănit, după care ușa se deschise și în cadrul ei, apăru silueta lui Mel Bakersfeld. Avea ghete căptușite cu

blană de oaie, iar pe braț ținea o șubă.

— Eram în trecere, vorbi adresându-se Tanyei. Pot reveni mai târziu, dacă vrei.

— Te rog să rămâi, îl opri ea, cu un zâmbet de bun sosit. Sunt aproape pe sfârșite.

Îl urmări cu privirea cum traversă camera, îndreptându-se spre un scaun. „Arată ostenit”, constată Tanya în tăcere. Apoi, revenind la preocuparea de mai înainte, completă un formular pe care i-l întinse tinerei angajate.

— Dă-i-i dispecerului de la serviciul de taxiuri, Patsy, și te va trimite acasă. Odihnește-te bine la noapte, iar mâine te așteptăm să vii veselă și optimistă.

După plecarea ei, Țanya se răsuci cu scaunul ca să-l poată privi pe nici în față.

— Bună, îi zise plină de vioiciune.

Lăsă ziarul peste care își aruncase privirea și-i răspunse zâmbind:

— Bună!

— Ai primit biletul meu?

— Da și am venit să-ți mulțumesc. Deși poate și fără el ajungeam pe-aici. Făcu un gest spre ușa prin care dispăruse fetișcana și întrebă:

— Ce s-a-ntâmplat? Istovirea luptei?

— Da.

Și Tanya îi relată cele petrecute.

Mel râse amuzat.

— Și eu mă simt ostenit. Ce-ai zice să mă expediezi într-un taxi?

Tanya îl privi întrebătoare. Ochii ei – de un albastru pur și luminos – exprimau deplină sinceritate. Așa cum își ținea capul înclinat, lumina de deasupra împrumuta părului reflexe de un roșu aprins. O siluetă suplă, deși cu rotunjimi, pe care uniforma strânsă pe corp le scotea în evidență. Ca și în alte dăți, Mel era pe deplin conștient de atracția și căldura ei.

— S-ar putea să-ți iau în serios propunerea, răspunse Tanya, cu condiția ca taxiul să meargă acasă la mine, iar tu să mă lași să-ți pregătesc cina. Ce-ai zice de o friptură de

miel înfundată?

Mel ezită, cumpănindu-și obligațiile contradictorii, apoi clătină din cap și, împotriva inimii, spuse:

— Tare-aș dori s-o pot face. Dar avem câteva buclucuri pe-aici, iar mai târziu trebuie să mă duc în oraș. Se ridică de pe scaun. Oricum, hai să bem o cafea.

— De acord.

Mel ținu ușa deschisă și amândoi ieșiră în holul principal, plin de zarvă și lume.

La ghișeul companiei Trans America îmbulzeala era și mai mare decât la venirea lui.

— Nu pot lipsi prea mult, îl anunță Tanya. Mai am încă două ore de serviciu, în timp ce-și croiau drum prin mulțime și prin grămezile din ce în ce mai numeroase de bagaje, Tanya își acordă pasul ei sprinten la ritmul mai greoi al lui Mel. Șchiopăta mai tare ca de obicei, observă ea și, dintr-odată, simți dorința să-l apuce de braț și să-l ajute; dar un alt gând îi spuse că e mai bine să n-o facă. Purta încă uniforma societății Trans America. Iar cleveteala se întindea, și-așa, destul de repede, fără a mai fi stimulată de fapte. În vremea din urmă, fuseseră văzuți mult împreună și era sigură ca mașina de fabricat bârfă a aeroportului, care funcționa după legile junglei și cu viteza rachetelor balistice, fusese la timp alimentată. Se tăceau probabil presupuneri că devenise amanta lui Mel; ceea ce, întâmplător, nu corespundea totuși realității.

O apucară spre braseria „Zburătorii peste nori”, din holul central.

— Apropo de mielul acela înfundat, reluă Mel. Nu l-ai putea face în altă seară? Poimâine, să zicem.

Invitația spontană a Tanyei, îl mirase. Deși se mai întâlniseră în câteva rânduri – la o băutură sau la mese – până acum nu-l lăsase să întrevadă perspectiva unei vizite la ea acasă. Firește, oferta ei se putea rezuma la o cină – și nimic mai mult. Dar chiar așa, rămânea, oricum, o portiță deschisă.

În ultima vreme, Mel își dăduse seama că dacă vor continua să se vadă în oraș, evident se vor apropia și mai

mult unul de altul. Până acum se purtase cu prudență, ascultând de instinctul ce-l prevenea ca o legătură cu Tanya nu va fi o simplă aventură, ci o dragoste, cu implicații profunde pentru amândoi. O parte din rezervă îi fusese impusă și de complicațiile lui cu Cindy. Știa că soluționarea lor – în cazul fericit când ar ajunge vreodată la asta – îi va da multă bătaie de cap, iar ca să înfrunte o mie de încurcături deodată era peste puterea unui om.

„Ciudat lucru, se gândi el, e mai ușor să te strecori cu o aventură când ai o căsătorie solidă, decât atunci când se clatină”. Totuși, invitația Tanyei era mult prea ispititoare ca s-o treacă cu vederea.

— Poimâine e duminică, reluă ea. N-am să lucrez. Și, dacă te poți descurca, am și eu mai mult timp la îndemână.

Mel surâse.

— Te pregătești, deci, în chip sărbătoresc?!

La semnificația zilei de duminică se gândi mai puțin. Oricum, la aeroport tot trebuia să vină; chiar dacă se potolea furtuna, rămâneau consecințele ei. Iar în ce o privea pe Cindy, nu numai într-o duminică plecase și ea de acasă, fără să-i de-o vreo explicație.

Pentru moment se rupse de Tanya, care se feri în lături din calea unui bărbat rumen și zorit, urmat de un hamal ce împingea un cărucior împănat cu valize, vrăfuite cu bețe de golf și rachete de tenis. Asemenea bagaje o făceau întotdeauna să se gândească cu jind la Sudul îndepărtat, care le era destinația.

— Ne-am înțeles, preciză ea o dată ce reveni lângă Mel. Pregătiri sărbătorești.

La intrarea în braserie, Mel fu recunoscut de o chelneriță dezghețată care-l conduse, luând-o înaintea altora, spre o masă retrasă cu marcajul „rezervat”, deseori folosită de oficialitățile aeroportului. Când să se așeze pe scaun, Mel se împiedică și se prinse de brațul Tanyei. Chelneriță, care era numai ochi, îi măsură pe amândoi cu un zâmbet de-abia schițat.

„Mecanismul bârfei culegător de date pentru un buletin proaspăt”, își zise Tanya. În timp ce, cu glas tare, rosti:

— Ai mai pomenit asemenea îmbulzeală? De când mă știu nu am trăit zile mai agitate ca acestea trei, din urmă.

Mel își roti privirea prin braserie – un adevărat pandemonium de glasuri, punctate de zăngănitul veselei. Arătă cu capul spre ușa prin care se vedea un furnicar de oameni, în plină forfotă.

— Dacă-ți închipui că ceea ce vezi acum e o aglomerație peste măsură de mare, te-nșeli. Așteaptă numai până vor intra în serviciu avioanele Lockheld L-500.

— Îmi dau seama; de abia mai facem față și tipurilor 747, darămite când vor sosi la poarta de control o mie de pasageri deodată. Dumnezeu cu mila! Și, spunând acestea, Tanya se scutură. Poți să-ți imaginezi cam cum o să fie la preluarea bagajelor? Nici nu vreau să mă gândesc…

— Și alții fac la fel ca tine, deși s-ar cuveni să se gândească; și chiar acum.

Îl amuza faptul că discuția alunecase pe tărâmul aviației. Avioanele și liniile aeriene o fascinau pe Tanya și îi plăcea să vorbească despre ele. Ca și lui Mel. De altfel acesta era unul din motivele pentru care se și simțea bine în preajma ei.

— Cine nu se gândește?

— Cei care răspund de aeroport și de traficul aerian. Majoritatea acționează de parcă turboreactoarele de astăzi vor zbura veșnic. Probabil cred că, dacă stau liniștiți și nu mișca un deget, noile avioane, gigantice, își vor vedea de drum fără să le dea dureri de cap și fără să necesite amenajări corespunzătoare.

Tanya vorbi gânditoare:

— Dar se construiește mult pe aeroporturi. Oriunde mergi, constați acest lucru.

Mel îi oferi o țigară, dar ea îl refuză printr-un semn cu capul. Și-o aprinse pe-a lui înainte de a formula un răspuns.

— Cele mai multe construcții nu sunt decât cârpeli – modificări și adaosuri la ceea ce s-a clădit în decada dintre 1940 – 1950 și în primii ani ai lui I960. Puțini sunt cei care gândesc în perspectiva, ca tipii din Los Angeles, din Tampo, Florida și din Dallas-Fort Worth. Aceștia vor avea primele

aeroporturi din lume, gata pregătite să primească uriașele turboreactoare și supersonicele de mâine. Kansas-City, Houston și Toronto se prezintă bine, San Francisco are ceva proiecte, deși nu-i exclus să fie torpilate pe criterii politice. Și cu asta am enumerat tot ce avem mai bun în partea de nord a Americii.

— Ce zici de Europa?

— Nimic special, în afară de Paris. Noul aeroport din nord, caic 1 va înlocui pe Le Bourget, se va număra printre cele mai izbutite din câte s-au creat până acum. La Londra domnește acea harababură specifică englezilor. Se opri o clipă să cumpănească. Dar ce., i ne mai legăm de alte țări, când aici, la noi, lucrurile stau destul de rău. New York-ul e înspăimântător; chiar cu modificările ce se fac la Kennedy, deasupra New York-ului nu există pur și simplu suficient spațiu aerian. De altfel, când va fi să mă duc într-acolo, intenționez să merg cu trenul. La Washington D.C., lucrurile merg prost și greoi – aeroportul National e o hurubă. Dulles-ul rămăsese de mult de coada căruței iar Chicago se va trezi într-o bună zi că a rămas cu vreo douăzeci de ani în urmă. Își luă încă un răgaz de gândire. Ți-aduci aminte, cu câțiva ani în urmă, când au început să zboare avioanele cu reacție, cum era pe aeroporturile proicetate anume pentru DC-4 și Constellation?

— Da, îmi amintesc. Chiar lucram pe unul din ele. În zilele normale de abia ne puteam mișca din cauza aglomerației; în cele de vârf, nu puteai să-ți tragi sufletul. Parcă se țineau campionate mondiale pe un pământ mișcător – așa spuneam între noi.

— După 1970 va fi mai rău, prezise Mel, cu mult mai rău. Și nu numai gloata ne va sufoca. Ci și altele – Ce anume?

— Pistele și controlul traficului, pe de o parte, dar asta e o întreagă poveste. Lucrul cu adevărat important, și pe care majoritatea specialiștilor nu l-au sesizat încă, este că ne îndreptăm, și încă fulgerător, spre ziua când transportul aerian al mărfurilor va depăși volumul traficului de pasageri. E un fenomen care s-a putut observa la toate

mijloacele de transport – începând cu pirogile. S-a pornit întotdeauna de la transportul oamenilor, plus o încărcătură minimă ca, după puțină vreme, să se constate că încărcătura depășea volumul pasagerilor. În aviație ne-am apropiat de această fază mai mult decât se recunoaște, în general. Când transportul mărfurilor va trece pe primul plan – după cum se va întâmpla în viitorii zece ani, sau cam așa – multe din concepțiile noastre actuale legate de aeroporturi se vor dovedi perimate. Iar dacă vrei o dovadă în sprijinul teoriei mele, urmărește-i pe tinerii care dau năvală la serviciile administrative. Nu e mult de când aproape. Nimeni nu voia să lucreze la serviciile de mesagerie, socotite periferice, marea atracție manifestându-se pentru cele cu transportul pasagerilor. Azi lucrurile stau altfel! Băieții deștepți trag spre transportul aerian de mărfuri, știind că aici le surâde viitorul și ascensiunea profesională.

Tanya râse.

— Sunt o demodată și, deci, rămân cu pasagerii. Oricum, mesageria…

Între timp; apăru chelnerița.

— Specialitatea casei s-a terminat, anunță ea, și dacă va continua să curgă cu clienți, nici din celelalte feluri n-o să rămână cine știe ce.

Comandară cafele, pesmeți cu scorțișoară pentru Tanya, și un sandviș cu ouă, pentru Mel.

După plecarea ei, Mel zâmbi.

— Pare-mi-se că mă lansasem într-un discurs. Te rog să mă ierți.

— Poate, nu ți-ar strica puțin antrenament. Îl cercetă atentă, în ultimul timp, nu ai ținut prea multe discursuri.

— Nu mai sunt președintele Consiliului Administrativ al aeroportului. Nici la Washington sau în alte părți nu mă duc cine știe cât.

Totuși, argumentele sale nu motivau în întregime lipsa discursurilor și aparițiile, din ce în ce mai rare, în ochii publicului. Și poate că Tanya nu era străină de acest lucru.

Ciudat, dar începutul prieteniei lor se datorase tocmai

unui discurs de-al său. La una din rarele întruniri mixte ale companiilor aeriene, Mel vorbise despre perspectivele de dezvoltare ale aviaiui și despre rămânerea în urmă a instalațiilor terestre, în comparai ie cu progresele făcute în tehnica aeronautică. Folosise prilejul ca un preambul la un discurs pe care urma să-l țină la o săptămână, sau mai târziu, înaintea unui for național. Tanya se numărase printre reprezentanții Companiei Trans America, iar în ziua următoare îi trimisese unul din biletele ei fără majuscule:

dl.b., discursul grozav, vă felicităm, truditorii de pe pământ. Bine le-ați zis-o planificatorilor că sunt niște adormiți, cineva trebuia să le-o spună, permiteți o sugestie? mai puține cifre și mai mult accent pe oameni, ar căpăta mai multă viață, o dată intrat în burta avionului (sau a balenei, vă amintiți de Iona?) pasagerul se gândește numai la el, nu la sisteme, pariez că orbill sau wilbur au făcut la fel când s-au văzut în aer. Nu-i așa?

T l.

Pe lângă partea lui amuzantă, biletul l-a făcut să gândească. Și-a dat seama că, într-adevăr, se axase mai ales pe date și pe sisteme, neglijând aproape total factorul „om”. Își revizui deci discursul, schimbându-i ponderea după sugestia Tanyei. Drept rezultat a fost e<a mai izbutită prezentare din întreaga sa carieră de până atunci, cure i-a adus o seamă de elogii și o publicitate internațională. Pe urmă i-a telefonat Tanyei să-i mulțumească. Și așa au început să se vadă. Gândul la primul ei bilet, îi reaminti și de notița pe care n primise în seara aceea.

— Îți mulțumesc pentru informația în legătură cu raportul comitetului de deszăpezire, dar sunt curios să aflu cum de-ai izbutit să-l vezi înaintea mea.

— Nu e niciun mister. S-a bătut ia mașină în birouri la Trans America. L-am surprins pe căpitanul Demerest revăzându-l și jubilând.

— Ți l-a arăt Vernon?

— Nu, dar îl ținea dinainte, iar eu pot să citesc și pe de-

a-n-doaselea. Apropo, nu mi-ai răspuns la întrebarea mea: de ce nu te are la inimă cumnatul?

Mel zâmbi, strâmb.

— Bănuiește, cred, că nici eu un prea mă dau în vânt după el.

— Dacă vrei, i o poți declara chiar acum, îl anunță. Iată-ți personajul în carne și oase. Făcu un semn cu capul spre casierie și Mel își întoarse privirea într-acolo.

Căpitanul Vernon Demerest de la Trans America își încasa restul de la plata consumației. Cu silueta-i aparte – înalt, cu umerii lați – îi domina pe cei din jur. Deși îmbrăcat neceremonios, cu o jachetă de tweed și o pereche de pantaloni de tăvăleală, șifonați nu mai mult decât trebuie, își păstra aerul autoritar ai unui general activ, îmbrăcat ocazional în haine civile, după cum observă Mel. Pe trăsăturile-i energice, aristocrate, nu străbătea nici urmă de zâmbet, în timp ce-i vorbea ofițerului cu patru galoane, de la Trans America, ce-l însoțea.

Judecând după aparențe, Demerest dădea instrucțiuni, iar interlocutorul dădea din cap, aprobativ.

— La un moment dat, rotindu-și privirea prin braserie, dădu cu ochii de Mel și Tanya, spre care schiță un salut scurt, cu capul. Pe urmă se uită la ceas și, cu un ultim cuvânt adresat însoțitorului, ieși din local, mergând cu pași mari.

— Părea grăbit, comenta Tanya. De altfel, oriunde s-ar duce, prea mult nu poate zăbovi. Chiar în noaptea asta pleacă la Roma, cu cursa.

Mel zâmbi.

— Cu „Golden Argosy?”

— Nici mai mult nici mai puțin.

Ca și alte milioane de admiratori ai planșelor colorate, apărute pe pagini duble în „Life”, „Look”, „Post” și alte reviste, Mel știa că avionul „Golden Argosy”, de la Trans America, era piesa de rezistență și de prestigiu a companiei. Mai știa că întotdeauna fusese comandat de piloții cei mai versați ai acestei societăți.

— Pare un fapt unanim recunoscut că Vernon se numără

printre cei mai buni piloți activi, remarcă el.

— Într-adevăr. Activ și arogant. Și, după o clipă de ezitare, trecu la altă mărturisire. Dacă ai chef de o mică bârfă, afla că nu ești singurul care nu se omoară după acest cumnat al tău. Nu de mult, l-am auzit pe unul din mecanici exprimându-și regretul că nu mai există avioane cu elice; „altfel, zicea el, poate s-ar fi nimerit fi căpitanul Demerest pe lângă vreuna, în mișcare”.

Mel ripostă vehement.

— Un gând cam sălbatic…

— De. Acord. În ce mă privește, mă râliez afirmației domnului Joungquist, președintele nostru. După câte mi-a ajuns la urechi, cam așa spunea despre Demerest: „țineți-l cât mai departe de mine pe îngâmfatul ăsta, dar la drum, rezervați-mi loc în avioane pilotate de el”.

Mel râse pe înfundate. Cunoscându-i pe cei amintiți, putea să jure că citatul e absolut autentic. Își dădea seama că n-ar fi trebuit să se lase antrenat într-o discuție despre Vernon Demerest, dar vestea raportului bătăios cu deszăpezirea, cât și consecințele lui blestemate, îl usturau la inimă.

Se întrebă nepăsător încotro îl duceau pașii pe cumnatul lui, oare spre una din numeroasele aventuri amoroase, despre care auzise?! Îl căută cu privirea prin holul central, dar Demerest se pierduse, înghițit de mulțime.

De cealaltă parte a mesei, Tanya își netezi fusta cu un gest spontan, unduios, pe care-l mai surprinsese la ea și îl admirase. Era o deprindere feminină, care-i aminti că pe foarte puține dintre colegele ei le avantaja uniforma; ba multora le știrbea din farmecul feminin. La Tanya, însă, efectul era tocmai contrar.

Unele companii aeriene îngăduiau funcționarilor superiori să nu poarte uniforma, dar Trans America ținea la autoritatea impusă de albastrul aprins și auriul ținutei de serviciu.

Cele două cercuri gălbui, cu margini albe, de pe manșetele Tanyei, îi desemnau funcția și rangul. Ca și când i-ar fi citit gândurile, Tanya zise:

— S-ar putea, ca în curând să nu mai port uniforma.

— De ce?

Directorul serviciului de transport a fost transferat la New York. Va fi înlocuit de ajutorul său, iar eu am cerut să fiu numită în locul acestuia.

Mel o privi cu un amestec de admirație și de curiozitate.

— Credința mea e că-l vei obține. Și că vei urca și mai sus.

Tanya își arcui sprâncenele, întrebătoare:

— Crezi c-o să mă descurc ca vicepreședinte?

Firește, dacă e o treabă care-ți place, adică să ai o funcție executivă și răspunderi de genul ăsta.

Vax îi răspunse cu un glas molatic:

— Nu știu dacă e ceea ce-mi doresc...

Sosi și chelnerița cu comanda. După plecarea ei, Tanya continuă:

— Uneori, noi, funcționarele, nu prea avem de ales. Dacă nu ti împaci cu slujba pe care o ai și nu vrei să stai pe loc până la pensionare – ceea ce se întâmplă frecvent – nu-ți rămâne de ext să urci în scara ierarhiei.

— Excluzi căsătoria?

Tanya își alese un biscuit.

— Nu, n-o exclud. Dar așa cum n-am avut o dată noroc, s-ar putea să n-am nici a doua oară. Afară de asta, nici nu sunt mulți amatori, dintre cei acceptabili, pentru o văduvă cu copil.

— S-ar putea să întâlnești o excepție.

— Tot așa cum s-ar putea să câștig lozul cel mare. Din proprie experiență, te pot asigura, dragul meu, că bărbații preferă femel fără complicații. Întreabă-l pe fostul meu soț, în ipoteza că-l găsești, pentru că eu, una, n-am putut da de el.

— Te-a părăsit imediat după nașterea copilului?

— Ferească Dumnezeu! Asta ar fi însemnat o răspundere de șase luni pentru Roy. Cred că era într-o joi când l-am anunțat că sunt însărcinată – și am făcut-o fiindcă mi-era cu neputință să mai păstrez secretul doar pentru mine. Vineri, când m-am întors acasă, îi dispăruseră

hainele. Și Roy împreună cu ele.

— Nu l-ai mai văzut de atunci?

Tanya clătină din cap.

— În ultimă instanță, gestul lui – adică părăsirea de domiciliu a simplificat mult divorțul – scutindu-mă de complicațiile pe care le au alte femel. Totuși, trebuie să fiu cinstită și să recunosc că nu a fost un ticălos. La plecare, n-a luat și banii cu el, deși ar fi putut-o face. Uneori mă întreb dacă i-a lăsat din mărinimie, sau pur și simplu a uitat de ei. Oricum, am rămas cu optzeci de dolari.

— Niciodată n-ai pomenit de asta.

— Oare trebuia?

— Poate... ca să-ți câștigi simpatia oamenilor.

Tanya scutură capul.

— Dacă te-ai gândi puțin, ți-ai da seama că ceea ce mă face s-o spun acum e tocmai faptul că nu mai e cazul să fiu compătimită. Totul s-a aranjat de minune. Se opri și zâmbi. Ba chiar e posibil să devin vicepreședinta unei companii aeriene. Doar singur ai spus-o.

La o masă alăturată, o femele exclamă:

— Dumnezeule! Ia te uită cât e ceasul!

Instinctiv, Mel își arunca ochii pe orologiu. Trecuseră trei sferturi de oră de când îl lăsase pe Danny Farrow la pupitrul lui de comandă. Se ridica de la masă, explicându-se:

— Așteaptă-mă aici. Trebuie să dau un telefon.

La telefonul de la casă, formă unul din numerele secrete ale centrului pentru deszăpezire. Îi răspunse Danny;

— Rămâi o clipă pe fir, îi zise, iar după câteva momente continuă: tocmai aveam de gând să te chem. Am fost informat în legătură eu turboreactorul împotmolit.

— Te ascult.

— Știai că Aereo-Mexican a cerut ajutor companiei Trans World?

— Da.

— Ei bine, au venit la fața locului cu camioane, macarale și mai știu eu câte. Pista și calea de rulare sunt în întregime blocate, iar blestematu ăla de avion tot n-a fost urnit. După ultimele informații, Trans World a trimis după Joe Patroni.

— Mă bucur de acest lucru, care trebuia făcut mai din vreme.

Joe Patroni – parcă anume născut pentru descoperirea și remedierea încurcăturilor – conducea serviciul de întreținere a avioanelor, al companiei Trans World. Un-tip dinamic cu picioarele pe pământ, și un prieten apropiat de-al lui Mel.

— Pare-se c-au încercat să-l pună imediat la treabă pe Patroni, relată Danny, numai că tipul era acasă și de-abia l-au putut anunța. Se zice că multe linii telefonice au fost distruse de furtună.

— Dar l-au găsit până la urmă? Ești sigur de asta?

— Așa zic cei de la Trans World și susțin că Patroni ar fi pornit-o încoace.

Mel făcu un calcul. Știa că Joe Patroni locuia la Glen-Ellyn, la aproape douăzeci și cinci de mile de aeroport, și că drumul de acolo cerea patruzeci de minute, chiar în condiții ideale de mers cu mașina. Ori într-o noapte ca asta, cu șoselele înzăpezite și cu ritmul încetinit al circulației, ar fi fost colosal chiar dacă șeful serviciului de întreținere izbutea să-l facă într-un interval de timp de două ori mai mare.

— Dacă va reuși cineva în noaptea asta să urnească avionul din loc, acela va fi numai Joe, preciză Mel. Dar până la sosirea lui nu e cazul să se stea cu mâinile încrucișate. Lămurește-i pe toți că avem nevoie de pista treizero și asta urgent de tot.

Cu gândul la recuperarea ei, Mel își aminti, cu strângere de inimă, că datorită actualei blocări, avioanele erau constrânse să decoleze și să zboare peste zona Meadowood. Oare localnicii tot mai țineau întrunirea de care-i pomenise șeful turnului de zbor?!

— Le-am și spus acest lucru, îi confirmă Danny dispozițiile. Dar o să le repet. Și-acum, și o veste bună – am găsit camionul rătăcit, cel cu alimentele.

— Șoferul e bine?

— Zăcea inconștient, sub zăpadă. Motorul mergea și invadase cabina cu oxid de carbon, așa cum am bănuit. Dar

i-am aplicat un aparat de respirație artificială și o să-și revină.

— În regulă! Acum ies pe câmp, în control. Am să comunic cu tine prin radio.

— Înfofolește-te bine, îl sfătui Danny. Aud că-i o noapte de groază.

La întoarcere, o găsi pe Tanya tot la masă, dar pregătindu-se și ea de plecare.

— Așteaptă-mă, o rugă. Vin și eu.

Tanya făcu semn spre sandvișul lui neatins.

— Ce faci cu cina, dacă se poate numi astfel?

— Mi-ajunge pentru moment. Înfulecă sandvișul, sorbi grăbit din cafea și își luă șuba. Oricum, am să cinez în oraș.

În timp ce Mel achita consumația, în braserie apărură doi funcționari de la Trans America. Unul era supraveghetorul care vorbise mai devreme cu Mel. Observând-o pe Tanya, se îndreptă către ei.

— Scuzați-mă, domnule Bakersfeld… Vă caută directorul transportului, doamnă Livingston. Are ceva de rezolvat.

Mel vorbi vârându-și restul, primit de la casă, în buzunar.

— Lasă-mă să ghicesc eu ce e. A mai lovit careva pe vreun pasager, cu un orar de zbor…

— Nu, sir, rânji funcționarul. Iar dacă va mai fi să arunce cineva cu unul, în seara asta, cred că eu voi fi acela. E vorba de un pasager clandestin, în cursa 80, din Los Angeles.

— Asta-i tot? se arătă Tanya mirată.

Deși toate companiile aeriene aveau de-a face cu pasageri clandestini, rareori se făcea caz pe o temă ca asta.

— După câte am auzit, e vorba de un caz mai special, zise funcționarul. S-a primit o comunicare radio din partea comandantului avionului. Acum s-a pus o pază, pentru primirea cursei. În fine, oricare ar fi necazul, pe dumneavoastră va cheamă directorul, doamnă Livingston.

Cu un salut amical, de-abia schițat cu capul, angajatul se îndepărtă, mergând spre însoțitorul lui.

Părăsind braseria, Mel și Tanya intrară în holul central.

Se opriră la liftul care avea să-l ducă pe nici la garajul de la subsol, unde-și ținea mașina.

— Să conduci cu atenție, îl povățui ea. Să nu ieși în calea avioanelor…

— Dacă o voi face, negreșit o să afli și tu. Se strânse în pufoaica groasă. Pasagerul tău clandestin pare interesant. Înainte de a pleca în oraș încerc să trec pe la tine să aflu de toată istoria. Ezită o clipă, apoi adăugă: În felul acesta voi avea un pretext să te mai văd astă seară.

Ședeau aproape unul de altul și, instinctiv, își întinseră amândoi brațele și se prinseră de mână.

— Cine are nevoie de pretext?, întrebă Tanya aproape în șoaptă.

Iar Mel continuă să-i simtă moliciunea caldă a pielii și să-i audă glasul tot timpul cât coborî cu liftul.

4

AȘA CUM FUSESE informat Mel Bakersfcid, Joe Patroni nu mai era la locuința sa din Glen Ellyn, ci în drum spre aeroport.

Falnicul și vânjosul american de origine italiană, aflat în fruntea serviciului de întreținere al aeroportului, ca angajat al companiei Trans World, părăsise vila sa rustică din afara orașului, plecând cu mașina cam cu douăzeci de minute în urmă. Înaintarea era extrem de anevoioasă după cum se așteptase și Mel. Chiar în momentul acela, Buickul lui se înțepenise într-o aglomerație de mașini. Înainte și în spate, cât putea desluși prin întuneric, se vedeau înșirate numai vehicule.

În așteptare, Patroni își aprinse un trabuc proaspăt, în lumina lanternelor mașinii din față.

În jurul lui Joe Patroni se creaseră o seamă de legende – unele cu substrat profesional, altele legate de viața sa intimă.

Își începuse cariera ca gresor într-un garaj. Dar nu peste mult timp, la un joc de noroc, Joe câștigă de la patron

garajul, astfel că, la sfârșitul partidei, rolurile dintre el și proprietar se inversaseră. Odată cu garajul, moștenise și unele complicații, printre care, un avion WACO, bimotor, învechit, într-o stare jalnică. Cu spiritul lui descurcăreț și cu reala-i iscusință în ale mecanicii, l-a reparat și a început să zboare pe el fără vreo lecție prealabilă – pe care, de altfel, nici n-ar fi avut cu ce s-o plătească.

Absorbit cu totul de avion și de tainele sale tehnice, hotărî să-l atragă pe fostul stăpân într-o nouă partidă de joc, în care, în mod deliberat îi lăsă să-și recâștige garajul.

Pe urmă, Joe, l-a părăsit cu totul și s-a angajat ca mecanic de avioane. A urmat o școală serală, s-a calificat ca maistru – apoi a devenit șef de echipă, cu faimă de mare expert. Și, într-adevăr, echipa lui înlocuia un motor mai repede decât ar fi recunoscut însuși fabricantul avionului că se poate – și totul în condiții de deplină siguranță. Cu timpul, oriunde se ivea o urgență sau o reparație dificilă, auzeai spunându-se: „chemați-l pe Joe Patroni”.

Ceea ce explica într-o bună măsură succesele lui, era faptul că nu-și irosea vremea cu formalisme, ci mergea direct la obiect, fie în discuțiile cu oamenii, fie în mecanica avioanelor. De asemenea, nu se lăsa impresionat de rangul social, păstrându-și aceeași simplitate și naturalețe față de oricine, inclusiv șefii companiilor aeriene.

O dată, după cum discutau colegii din aviație când se lăsau furați de evocări, Joe o tulise de la serviciu și, fără să spună cuiva un cuvânt sau să ceară un sfat, se urcase într-un avion și plecase la New York. Avea cu el un pachet. Ajuns la destinație, o porni cu autobuzul și cu metroul către sediul Companiei Aeriene Olympian din centrul Manhattanului – unde, fără niciun anunț sau introducere prealabilă se duse drept la președinte. Desfăcu pachetul și depuse pe imaculatul birou prezidențial un carburator făcut bucăți și plin de ulei. Președintele, care în viața lui nu auzise de Joe Patroni și nici nu primea pe nimeni neanunțat, fu cât pe aci să damblagească, până când Joe prinse glas și îi spuse:

— Dacă vreți să pierdeți câteva avioane în cursă, dați-

mă afară. Dacă nu, stați jos și ascultați-mă.

Președintele s-a așezat pe scaun timp în care Joc și-a aprins un trabuc – și l-a ascultat. L-a chemat apoi la ei pe vicepreședintele însărcinat cu latura tehnologică și acesta, prompt, a dispus o modificare tehnică legată de carburatorul folosit la aparatele lor, modificare cerută de Patroni luni în șir – dar fără succes – la foruri mai mărunte.

Au urmat elogiile oficiale la adresa lui Patroni, în timp ce incidentul în sine, prefăcut în legendă, s-a adăugat celorlalte, create pe seama sa.

N-a trecut mult și a fost numit supraveghetor șef, pentru ca la puțini ani să i se încredințeze importantul post de șef al unui serviciu de întreținere de pe aeroportul Lincoln International.

În privința vieții lui intime, se spunea că aproape noapte de noapte Joe face dragoste cu nevasta-sa – Marie – așa cum alți bărbați savurează o băutură, înainte de masă. Și ăsta era adevărul. Chiar în seara când primise telefonul despre turboreactorul Aereo-Mexican, cu „așa ceva se îndeletnicea.

Aceleași guri rele pretindeau că Patroni făcea dragoste ca oricare alt lucru – strângând în colțul gurii un trabuc lung și subțire. Asta însă nu era adevărat; sau cel puțin nu mai era acum. Marie, care la începutul căsniciei se luptase cu mai multe perne aprinse – aplicându-și cunoștințele de stingerea incendiilor însușite ca stewardesă la Trans World Airlines – i-a interzis categoric să se mai suie în pat cu țigara, iar Joe s-a supus fără cârtire – pentru că își iubea soția. Și avea de ce. Când se căsătorise cu el, era poate cea mai frumoasă stewardesă și cu cea mai mare faimă din toată aviația; chiar acum, după doisprezece ani de căsătorie și trei nașteri, încă se mai putea măsura cu aproape oricare din succesoarele ei. Unii se mirau cum de Marie – care fusese asaltată de căpitani și ofițeri superiori – se oprise cu alegerea asupra lui Joe Patroni. Numai că Joe – un simplu șef de echipă, așa cum era când o cunoscuse pe Marie – avea de pe atunci felul lui special de a fi și știuse s-o mulțumească în toate privințele.

O altă trăsătură de-a lui era că în nicio împrejurare nu-și pierdea cumpătul. Dimpotrivă; analiza și aprecia fulgerător situația, îi stabilea gravitatea și hotăra dacă era cazul s-o rezolve pe loc sau mai întâi să-și termine ce avea de făcut. În cazul avionului împotmolit, instinctul îl prevenea că e vorba de o criză moderată cu tendințe de acutizare, ceea ce însemna că-i rămânea de ales fie să sfârșească cu treaba începută, fie să cineze – dar în niciun caz și una și alta. Așa că Joe renunță la mâncare. Nu după mult timp, Marie, înfășurată într-un halat, alerga spre bucătărie să-i facă la repezeală niscaiva sandvișuri să le aibă pe drum. La unul din ele ronțăia acum, în mașină. Faptul că fusese rechemat la aeroport, după o zi întreagă de muncă, nu era o noutate pentru el, în schimb nu-și amintea să fi apucat vreodată o asemenea vreme. Efectele celor trei zile de viscol se vedeau pretutindeni și făceau din condusul mașinii o îndeletnicire riscantă și teribil de obositoare. De-o parte și alta a drumurilor, se înălțau troiene uriașe și prin întuneric ningea întruna. Pe arterele principale și cele secundare, circulația era extrem de înceată sau pur și simplu stagnase. Chiar și cu cauciucuri antiderapante, așa cum avea Buickul lui Patroni, puterea de tracțiune era foarte redusă. Ștergătoarele și mecanismul de dezghețare al parbrizelor de abia mai luptau cu zăpada viscolită de afară și aburul interior, iar farurile frontale iluminau doar o porțiune minimă înaintea mașinii. Yehicolele blocate, dintre care unele părăsite de conducătorii lor, transformaseră șoseaua într-o adevărată cursă cu obstacole. Evident, pe-o asemenea noapte numai cei cu motive temelnice o porneau la drum.

Patroni se uită la ceasul de pe mână. Trecuseră câteva minute de când nici mașina lui, nici cea din față nu se mișcaseră din loc. Mai încolo, și tot înainte, se vedeau altele oprite, iar în dreapta lui un al doilea șir, în aceeași situație. În plus, de câtăva vreme nu apăruse nimic din direcția opusă, era limpede, deci, că ceva se întâmplase de vreme ce toate culoarele șoselei – patru la număr – erau blocate. Dacă și în următoarele cinci minute nu se ivea o schimbare,

era hotărât să coboare, să facă unele cercetări, deși uitându-se afară la mocirla, la troienele și ninsoarea necontenită, nădăjduia totuși că nu va fi silit să le înfrunte. O dată ajuns la aeroport, cu siguranța îi rămâneau destule ceasuri de tremurat și de chin, până la ziuă.

Între timp, deschise aparatul de radio, potrivit la un post cu muzică de jazz, și ascultă pufăind din trabuc.

Trecură alte cinci minute. În față vedea oameni coborând din automobile, pornind pe șosea, și se pregăti să le urmeze exemplul, își luase cu el o șubă; și-o strânse în jurul trupului și își trase gluga pe cap. Întinse mâna după lanterna puternică fără de care nu pleca niciodată la drum. Cum deschise portiera, vântul și zăpada se năpustiră înăuntru. Se strecură binișor pe ușa și o închise cât putu mal repede. Pășea cu greutate în timp ce auzea alte portiere de mașini trântindu-se și glasuri care întrebau: y, Ce s-a întâmplat?”

Cineva striga cât îl ținea gura:

— S-a produs un accident Ce-ncurcătura a dracului!

Pe măsură ce înainta, întrezărea licăriri de lanterne și umbre ce se mișcau, se resfirau și se strângeau în plicuri. Un alt glas se auzi spunând:

— Ascultați-mă pe mine; n-or să curețe ei mormanele astea, cu una cu două. Ore în șir o să rămânem înțepeniți aici.

La un moment dat, desluși o umbră mătăhăloasă și mai întunecată, parțial luminată de pâlpâirile roșiatice ale lanternelor. Era o remorcă masivă, trasă de un tractor, care se răsturnase într-o parte. Stânjenitorul vehicul cu șase roți, zăcea de-a curmezișul drumului, blocând orice trecere. O parte din încărcătură, constând se pare din lădițe cu conserve – se împrăștiase pe șosea, iar câțiva apucători, înfruntând vifornița, adunau lădițe și se precipitau cu ele spre mașinile lor. La locul incidentului sosiseră două turisme ale poliției de stat. Polițiștii îl chestionau pe șofer, care părea că scăpase nevătămat.

— Am atins doar nenorocita de frână, protesta el gălăgios, și-n clipa aia, s-a îndoit din șale și s-a rostogolit ca

o cățea în călduri.

Unul din polițiști consemna declarația în tr-un carnet în timp ce o femele șoptea bărbatului de alături:

— Crezi că-și notează și partea de la urmă?

Alta țipă:

— Asta nu ne ajută la nimic. Vocea ei se auzea stridentă, în șuieratul vântului. Mai bine, voi, polițiștii, ați da la o parte namila asta: din drum.

Unul din cei vizați traversă șoseaua venind spre ea. Aproape toată uniforma îi era albită de zăpadă.

— Dacă puneți și dumneavoastră umărul ca s-o mișcăm din loc, vă ajutăm bucuroși, doamnă.

Câțiva se hliziră în vreme ce o altă spectatoare scrâșni printre dinți: „Polițiști isteți, nevoie mare!”

Dinspre extremitatea opusă a porțiunii blocate, se vedea, apropiindu-se încet, un camion de depanare al cărui semnalizator clipea cu luminițe de culoarea chihlimbarului. Șoferul se angajase pe culoarele rămase acum libere, ceea ce în condiții normale ar fi fost cu totul ilegal. Se opri din mers, coborî din cabină, și, când văzu dimensiunile și poziția remorcii răsturnate, clătină din cap, cuprins de îndoieli.

Joe Patroni se îmbrânci printre oameni și-și făcu loc în față. Pufăia din trabucul care lucea roșiatic în bătaia vântului și, o dată ajuns lângă un polițist, îl bătu zdravăn pe umăr:

— Ascultă fiule, zise. Cu un singur camion, n-o să urniți în veci baragladina asta. E ca și cum ați înhăma un pițigoi la o cărămidă, s-o tragă după el.

Pqlițistul se întoarse.

— Cum e, cum nu e, domnule, vă previn că s-a vărsat benzină pe jos. Așa că, ați face mai bine să vă stingeți țigara.

Patroni îi ignoră avertismentul, așa cum proceda cu orice instrucțiune privind fumatul. Flutură trabucul în direcția remorcii răsturnate, și continuă imperturbabil:

— În plus, fiule, e o pierdere de vreme pentru toți, inclusiv pentru mine și dumneata, să-ncerci să pui acum pe

picioare ditai grămada de fiare vechi. Va trebui s-o trageți de o parte, ca să dăm drumul la circulație; or pentru asta mai aveți nevoie de încă două mașini de depanare; una aici, ca să împingă, iar două acolo, să tragă.

Începu să dea târcoale remorcii, folosindu-se de lanternă, s-o poată studia din mai multe unghiuri. Ca întotdeauna când analiza o situație, era complet absorbit. Gesticulând din nou cu trabucul adăugă?

— Pe două le vom ancora în trei puncte ca să smucim mai întâi cabinași cât mai repede. Asta o să redreseze vehiculul. Pe a treia…

— Stați puțin, îl opri polițistul. Și strigă peste capetele oamenilor către unul din colegii săi: Hank, am lângă mine un tip care pare-se că știe ce trebuie făcut.

Zece minute mai târziu, colaborând cu polițiștii, Joe Patroni preluase conducerea operațiunilor. La sugestia lui se ceruseră prin radio încă două mașini de depanare. În așteptarea lor, și la îndrumarea lui Patroni, șoferul, care venise, ancora lanțuri la axele vehiculului răsturnat. Situația depășise faza de impas și evolua în mâini sigure – lucru caracteristic în orice împrejurare unde intervenea energicul șef al serviciului de întreținere de la Trans World.

În ce-l privea pe Patroni, nu o dată își reamintise cu îngrijorare motivul, ce-l pusese pe drumuri în noaptea aceea și că, până acum, s-ar fi cuvenit să fie de mult la aeroport. Ajutând însă la descongestionarea șoselei – socotea el – își asigura mijlocul cel mai rapid de a ajunge la destinație. Evident, niciuna din mașini, inclusiv a lui, nu putea să înainteze până nu se îndepărta obstacolul din mijlocul drumului. Dar nici să se întoarcă și s-apuce altă cale nu avea cum, deoarece, în spate, circulația era blocată pe mile întregi – după cum îl informase cu certitudine polițistul.

Se întoarse la mașină să comunice cu aeroportul prin telefonul instalat la sugestia administrației, și tot de ea subvenționat. Chemă serviciul de întreținere să-și anunțe întârzierea și totodată primi mesajul lui Mel Bakersfeld în legătură cu nevoia urgentă de recuperarea pistei treizero.

Dădu la rândul său câteva îndrumări, deși perfect conștient că lucrul esențial era să se vadă el însuși ajuns acolo – și cât mai grabnic.

Când părăsi pentru a doua oară Buickul, ningea cu aceeași intensitate. Ocoli mormanele de zăpadă, formate de-a lungul șirului de mașini înțepenite în așteptare, și merse încet, cu anevoie, până la porțiunea blocată unde, spre mulțumirea lui, constată că primul din cele două vehicule așteptate, sosise.

5

LIFTUL ÎN CARE SE SUISE MEL EAKERSFELD, după ce se despărțise de Tanya, îl duse până la subsolul aerogării. Mașina lui de serviciu – galbenă muștar și cu instalație radio – era parcată într-un loc ferit, la o distanță foarte mică.

Se urcă în ea și o porni afară, unde îl întâmpină viscolul, pe fâșia dintre clădire și rampa de parcare. O dată ce părăsise adăpostul aerogării, vântul și vârtejurile de zăpadă se năpustiră sălbatice în parbriz. Și, cu toată pendularea lor vertiginoasă, la dreapta și la stânga, ștergătoarele de-abia puteau menține curată o palmă de geam, atât cât să vadă prin ea. Printr-o fereastră întredeschisă pătrunse înăuntru o rafală de zăpadă și ger. Mel se grăbi să ridice geamul. Trecerea bruscă de la atmosfera îmbietoare a aerogării la asprimea nopții de afară, îl umplea de fiori.

Chiar în fața lui se înșirau avioane parcate în așteptare. Printre vârtejurile de zăpadă din jurul clădirilor aflate în zona de îmbarcare, Mel întrezări interioarele luminate ale câtorva avioane, în care pasagerii își și ocupaseră locurile. Evident, mai multe curse erau gata să-și ia zborul.

Urmau să primească doar autorizarea pentru pornirea motoarelor, care întârzia din pricina pistei blocate. Mai încolo, pe câmp și pe piste, se profilau, neclare, conturul și luminile de navigație ale altor avioane de curând sosite și cu motoarele încă în funcțiune. Acestea erau ținute în zona de așteptare – așa-zisa cutie de pedeapsă cum o numeau

piloții – de unde se apropiau pe măsură ce se făcea loc de parcare pe platformă. Desigur, aceste lucruri se petreceau și în celelalte șapte zone de încărcare, grupate în jurul aerogării. Stația radio din mașină, acordată la frecvența controlului la sol, dădea semne de intrare în emisie.

— Turnul de zbor către Eastern șaptesprezece, vorbi controlorul de trafic. Poți să te îndrepți către pista douăzeci și cinci. Schimbă frecvența pentru primirea autorizării de rulare.

Urmă o explozie de paraziți atmosferici în aparat.

— Aici Eastern șaptesprezece. Am înțeles.

O voce mai energică, interveni pe un ton iritat:

— Aici Pan Am cincizeci și patru, către controlul la sol. Mă aflu pe calea de rulare exterioara, mă îndrept spre pista douăzeci și cinci. Am în față un Cessna particular – o broască cu două motoare. Folosesc frânele la maximum ca să mă țin în urmă.

— Pan Am cincizeci și patru, rămâi pe recepție.

După o pauză infimă, controlorul de trafic, reluă.

— Controlul la sol către Cessna șaptezeci și trei. Ia-o la dreapta la prima intersecție, oprește și lasă-l pe Pan American să te depășească.

Cu totul neașteptat, răspunse o voce plăcută de femele.

— Cessna șaptezeci și trei, către controlul la sol. Execut virajul. Ia-o înainte, Pan Am, că mare și grozav mai ești!

Se auzi un râs pe înfundate. Apoi:

— Mulțumesc, iubito. Cât stai pe loc, ai timp să te și rujezi.

Controlul de trafic interveni cu un aer dojenitor:

— Turnul de zbor către toate avioanele. Limitați-vă comunicările la chestiunile strict oficiale…

În ciuda calmului obișnuit, studiat, Mel sesiză nervozitatea controlorului. Dar oare cine era altfel în noaptea aceea, cu circulația și condițiile existente? se gândi iar, îngrijorat, la fratele lui, la Keith, care lucra într-o tensiune infernală la controlul sosirilor în pătratul de vest.

Dialogurile între turnul de zbor și avioane continuă fără pauză. La capătul unei asemenea convorbiri, deschise și

Mel microfonul.

— Mașina directorului, către controlul la sol. Mă aflu la punctul de parcare șase-cinci, mă îndrept către pista treizero unde s-a împotmolit 707.

Rămase pe recepție până se dirija rularea altor două curse, proaspăt aterizate. Apoi, se auzi chemat de controlorul de trafic:

— Turnul către mașina directorului. Am înțeles. Luați-vă după Air Canada DC 9 care pornește chiar din fața dumneavoastră. Evitați pista doiunu.

Mel confirmă primirea mesajului. Cât despre avionul Air Canada îl vedea părăsind punctul de parcare, cu coada-i înaltă, grațioasă și silueta lui zveltă și ascuțită.

Mai zăbovi în zona de îmbarcare, conducând cu grijă și urmărind atent „paraziții pe roate”, cum erau poreclite vehiculele auxiliare din jurul avioanelor. În afara celor obișnuite, în seara aceasta apăruseră și câteva așa-zise „culegătoare de cireși” autocamioane dotate cu platforme înalte și reglabile, montate pe articulații de oțel. Cocoțate pe platforme, echipele cu întreținerea avioanelor curățau zăpada de pe aripi și le pulverizau cu Crlycoï, pentru a întârzia formarea stratului de gheață. Astfel expuși, înșiși lucrătorii erau acoperiți de zăpadă.

Mel frâna brusc, ca să evite „cisterna cu miere” în goană spre punctul de vidanjate a celor patru sute de galoane de materii fetide, provenite din toaletele avioanelor. La locul de descărcare – o clădire ocolită de angajații aeroportului – acestea erau ejectate într-o mașină de dezintegrare și apoi pompate către sistemele de canalizare ale orașului. De obicei, operațiunea decurgea fără complicații, dar se iveau și cazuri – cam o dată sau de două ori pe zi – când pasagerii reclamau unele obiecte pierdute – scăpate din greșeală în toaletă, cum ar fi: danturi, portofeluri, portvizite și chiar pantofi. Atunci se începea căutarea lor și fiecare n-avea decât o singură nădejde – aceea de a găsi cât mai repede lucrurile pierdute. Chiar și fără complicații, noaptea se anunța laborioasă pentru echipele sanitare, cugetă Mel. Așa cum știa din experiență, pe măsură ce se înrăutățeau

condițiile atmosferice, creștea și afluența la toaletele aeroportului și la cele din avioane. Oare câți oameni aveau idee că șefii echipelor sanitare își stabileau planul de activitate și normele de aprovizionare în funcție de buletinele meteorologicele li se trimiteau din oră în oră?!

Turboreactorul companiei Air Canada, din fața lui Mel, fusese autorizat să se îndrepte spre aerogară, așa că-și mări viteza de rulare. Cum ștergătoarele de-abia reușeau să curețe zăpada de pe parbriz, trebuia să-și păstreze ca reper lumina din spate a avionului DC 9. Prin oglinda retrovizoare, zări conturul unui alt turboreactor, mai masiv, venind din urmă.

Controlul traficului de zbor avertiză prin radio:

— Atenție, Air-France, patru-zero-patru; ai un vehicul de deservire între dumneata și cursa Air-Canada!

Cam un sfert de oră i-a trebuit lui Mel ca să ajungă la intersecția cu avionul mexican blocat.

Dar încă dinainte se strecurase din împresurarea avioanelor care se pregăteau să decoleze de pe cele două piste alăturate, încă utilizabile. Opri mașina și coborî. În bezna și pustietatea de aici, furtuna părea și mai hibernală, și mai sălbatică decât în preajma aerogării. Peste pista părăsită, vântul se rostogolea mugind. „Într-o noapte ca asta n-ar fi de mirare să apară și lupii” își zise Mel.

O siluetă slab conturata, îl interpelă cu un glas de stentor:

— Dumneata ești, Patroni?

— Nu, nu e Patroni. Și spunând acestea, observă că și el trebuise să strige spre a se face auzit peste urletul vântului. Joe Patroni e pe drum, mai adăugă.

Celălalt se apropie. Era înfășurat într-o șubă și avea fața învinețită de frig.

— Mare bucurie o să fie pe noi când l-om vedea sosit. Cu toate că, să mă ia dracii dacă am idee ce-o să facă. Am încercat aproape tot ce e omenește posibil ca să urnim pacostea asta din loc. Arătă cu mâna spre silueta imprecisă, întunecată, a avionului din spatele lor. S-a înțepenit în noroi, și pace bună!

După ce își spuse numele, Mel îl întrebă:

— Dar dumneata cine ești?

— Ingram, sir. Sunt șeful secției de întreținere de la Aereo-Mexican. Numai că acum aș da nu știu cât să fiu altcineva.

În timp ce vorbeau, se apropiată de avionul împotmolit, căutând instinctiv adăpostul aripilor și al fuselajului de deasupra lor. Sub pânteçele imens al turboreactorului, se aprindea ritmic o luminiță firavă. Mel vedea parcă aievea noroiul de sub zăpadă, în care se afundaseră roțile. Pe pista și calea de rulare alăturată se strânseseră ca niște cumetre grijulii, puzderie de autocamioane, vehicule de serviciu, o cisternă de benzină, vagonete de bagaje, o dubă a poștei, două autobuze pentru transportul echipajului și un grup electrogen care funcționa zgomotos.

Mel își ridică și mai mult gulerul șubei, strângându-l în jurul gâtului.

— Avem nevoie urgentă de pistă. Ce-ați întreprins până-acum?. Se interesă el.

În ultimele două ore, îl informă Ingram, se aduseseră de la aerogară câteva rampe de descărcare mai învechite, manevrate manual, folosite la coborârea pasagerilor. Procesul fusese anevoios și ceruse timp, pentru că nici n-apucai să cureți bine treptele, și iar înghețau. O bătrânică fusese coborâtă pe brațe de doi mecanici. Copiii, înfășurați în pături, trecuseră din mână în mână. În sfârșit toți pasagerii plecaseră în autobuze și, împreună cu ei, stewardesele și ofițerul secund. Comandantul și un alt ofițer rămăseseră pe loc.

— Ați încercat să mișcați avionul după evacuarea călătorilor?

Ingram dădu din cap, afirmativ.

— De două ori s-au pornit motoarele. L-a ambalat căpitanul cât l-a ținut cureaua. Dar degeaba! În loc să se urnească parcă s-afundă și mai tare!

— Acum ce faceți?

— Mai scoatem încărcătură din el în nădejdea c-o să ajute la ceva. Mai tot combustibilul s-a pompat în cisterne –

o cantitate serioasă, fiindcă i se făcuse plinul, ca de plecare. S-au golit și compartimentele de bagaje și mărfuri. Sacii cu corespondență au fost băgați într-o dubă poștală.

Mel încuviință printr-o mișcare a capului. Serviciul poștal al aeroportului urmărea îndeaproape fiecare cursă. Se știa precis amplasarea sacilor cu scrisori, iar când se iveau întârzieri, se proceda la trecerea lor rapidă dintr-un avion în altul.

În consecință, corespondența aflată în avionul mexican avea, oricum, perspective mai bune de călătorie decât pasagerii. În maximum o jumătate de oră, urma să-și continue drumul pe o altă cursă sau, la nevoie, chiar și pe o altă rută.

Mel se interesă în continuare.

— Aveți la îndemână tot ce vă trebuie?

— Da, sir, pentru ce putem face deocamdată. Am chemat aproape toți tehnicienii de la Aereo-Mexican – o duzină de oameni. Jumătate din ei sunt în drum către noi, cu autobuzul. Patroni s-ar putea să aibă nevoie de mai multe ajutoare – în funcție de planul lui de acțiune. Ingram se întoarse și privi încruntat la avionul învăluit în tăcere. Dacă mă-ntrebați însă pe mine, continuă el, cred că va fi o treabă de durată, și o să avem nevoie de macarale solide, de pârghii, poate chiar de saci pneumatici, ca să-i ridicăm aripile de la pământ. Ori pentru toate astea trebuie să așteptăm până dimineața. Una peste alta, e posibil să lucrăm toată ziua de mâine.

Mel îi răspunse tăios:

— Nici vorbă de ziua de mâine; nici chiar de noaptea asta. Pista trebuie să fie degajată…

Dar se opri brusc, scuturat de un frison atât de năprasnic încât se sperie. Și apoi un altul. Asta ce mai era? Ca să se liniștească se gândi la vreme, la vântul aspru, sălbatic, ce biciuia aeroportul și răscolea zăpada în vârtejuri.

Și totuși, ciudat; în intervalul de când ieșise din mașină se adaptase la frigul de afară.

Dinspre capătul opus al aeroportului și dincolo de

vuietul vântului se auzi un bubuit de motoare ai reacție. Zgomotul crescu vertiginos, până când, la un moment dat, scăzu brusc, semn că avionul se desprinsese de la pământ. Îi urmă altul, și încă unul. Prin urmare în partea aceea totul decurgea normal.

Dar aici? Senzația pe care o avusese – acea premoniție fulgerătoare fusese doar o realitate… O intuire de-o clipă; semnalul unei primejdii ce se apropie. Firește, s-ar fi cuvenit să n-o ia în seamă; emotivitatea, presentimentele nu aveau ce căuta într-o administrație cu caracter practic. O dată, însă, de mult, i se întâmplase ceva cu totul similar – presimțise apropierea unor evenimente cu totul neprevăzute, dar catastrofale. Iar amintirea acelui deznodământ, pe care nu reușise să-l evite în întregime, îi stăruia și acum în memorie. Își întoarse din nou privirea spre avionul 707 care, sub omătul care se așternuse între timp, de abia se mai deslușea.

Afară de paralizarea pistei și neplăcutele zboruri pe deasupra zonei Meadowood, nu exista nicio primejdie, judecă Mel la rece. Nu era vorba decât de o complicație – fără accidente și fără pagube reale. Asta era, – și nimic mai mult.

— Să mergem în mașina mea, îl chemă el pe șeful echipei de întreținere de la Aereo-Mexican. Luăm legătura radio și aflăm ce se mai întâmplă. În drum spre mașină, își reaminti că nu peste multă vreme Cindy îl va aștepta nerăbdătoare, în oraș. La plecare, lăsase caloriferul mașinii deschis, așa că înăuntru se făcuse o căldură plăcută. Ingram mormăi ceva, în sens apreciativ. Își desfăcu haina și se aplecă înainte să-și încălzească mâinile la jetul de aer cald.

Mel potrivi radioul pe frecvența serviciului de întreținere al aeroportului.

— Mașina directorului, către centrul de deszăpezire. Danny, mă aflu la intersecția blocată a pistei treizero. Cheamă serviciul de întreținere Trans World Airlines și informează-te asupra lui Joe Patroni. Unde se află? Când sosește? Am încheiat transmisia.

Vocea lui Danny Farrow răsună vioaie în microfonul instalat pe bara de lângă volan.

— Centrul de deszăpezire către mașina directorului. Mă voi informa. În plus, te-a căutat soția, Mel.

Mel apăsă pe butonul microfonului.

— Ți-a lăsat cumva vreun număr?

— Da.

— Atunci cheam-o tu, Danny, te rog, și spune-i să mă scuze dacă am să întârzii puțin. Dar mai întâi interesează-te de Patroni.

— Am înțeles. Rămâi pe recepție.

Și aparatul amuți.

Mel bagă mâna în buzunarul interior al șubei de unde scoase un pachet de Marlboro. I-l oferi mai întâi lui Ingram.

— Mulțumesc.

Își aprinseră țigările, urmărind legănarea ritmica a ștergătoarelor. Arătând cu capul spre carlinga iluminată a turboreactorului Aereo-Mexican, Ingram spuse:

— Colo, sus, amărâtul de comandant și-o fi umplut chipiul de lacrimi. De acum înainte se va uita cu sfințenie la semnalizatoare, ca la luminările din altar.

Mel îl chestionă.

— Voi, mecanicii, sunteți mexicani sau americani?

— Suntem cu toții americani. Numai niște apucați ca noi pot munci pe-o vreme nenorocită ca asta. Cunoașteți, cumva, destinația avionului cu pricina?

Mel dădu din cap negativ.

— Acapulco; îl informa celălalt. Înainte de buclucu-ăsta mi-aș fi dat șase luni de viață; trăind ca un sihastru, numai să mă văd și eu la bordul lui. Se opri din vorbă și râse. Închipuiți-vă numai – să fii tolănit în fotoliu și, dintr-odată, să ți se spună: dă-te jos. Trebuia să-i fi auzit pe pasageri cum înjurau; mai ales femelle. Am mai învățat și eu câte ceva, în seara asta.

Aparatul radio reintră în emisie.

— Centrul de deszăpezire către mașina directorului, se auzi Danny Farrow. Am discutat cu Trans World Airlines în legătură cu Joc Patroni. Au primit vești de la el. S-a

înțepenit într-o aglomerație de mașini. Mai întârzie cel puțin o oră. A trimis un mesaj. M-ai auzit bine?

Da, confirmă Mel. Ce se spune în mesaj?

— Patroni ne avertizează să nu vârâm și mai mult avionul în noroi. Se poate întâmpla ușor, zice el. Așa că dacă echipajul de pe Aereo-Mexican nu e sigur de ceea ce face, mai bine să renunțe la orice încercare, până la venirea lui.

Mel privi într-o parte, spre Ingram.

— Ce spun angajații de la Aereo-Mexican?

Șeful de echipă clătină din cap.

— Patroni *q* liber să încerce ce vrea. Noi îl așteptăm.

Danny Farrow interveni iar:

— M-ai auzit? E clar?

Mel apăsă pe butonul microfonului.

— E limpede.

— În regulă. Vreau să-ți mai spun că Trans World Airlines adună niște echipe, în sprijinul vostru. Și încă ceva, Mel. Te-a căutat din nou soția și i-am predat mesajul.

Mel sesiză ezitarea lui Danny care știa că discuția lor poate fi ascultată și de alții, cu aparatele acordate la frecvența serviciului de întreținere al aeroportului.

— Nu prea s-a bucurat, așa e? îl întrebă.

— Cred că nu. Și iar tăcere. Bine ar fi s-o chemi când ai oleacă de timp.

Cert lucru, Cindy fusese mai tăioasă cu Danny ca de obicei, dar din prietenie acesta nu i-o mărturisise.

Cât despre avionul Aereo-Mexican 707, era limpede că nu se putea face nimic până la sosirea lui Joe Patroni. Sfatul lui de-a nu complica și mai mult lucrurile era plin de înțelepciune.

Ingram își puse mănușile și se încheie la șubă.

— Vă mulțumesc pentru căldură.

Apoi ieși în vântul și zăpada de afară, închizând repede ușa în urma lui. La câteva minute, Mel îl revăzu înotând prin omăt către vehiculele adunate pe calea de rulare.

La radio, centrul de deszăpezire vorbea cu serviciul de întreținere. Mel așteptă sfârșitul convorbirii, după care

apăsă pe butonul microfonului său.

— Vorbește directorul aeroportului. Danny, plec spre echipa „Conga”.

O porni cu viteză redusă, croindu-și drum cu atenție prin întunericul și zăpada învălmășită, și folosind ca reper doar luminile de pe piste, destul de distanțate între ele. În momentul acela, echipa de deszăpezire, „Conga”, primul eșalon și cel mai mobil în sistemul de deszăpezire, lucra la pista unu-șapte, din perimetrul stâng. În numai câteva minute, reflectă Mel iritat sé va convinge dacă raportul căpitanului Demerest privitor la deszăpezirea aeroportului, conținea adevăruri sau numai răutăți.

6

CATALIZATORUL GÂNDURILOR LUI MEL – căpitanul Vernon Demerest, de la Trans America – se afla în acel moment cam la trei mile distanță de aeroport. Își conducea Mercedesul decapotabil, tip 230 ȘI, de două locuri și, în comparație cu drumul pe care-l făcuse mar devreme de la el de acasă la aeroport, acum înainta destul de ușor, pe străzile proaspăt curățate de pluguri. Continua să ningă din plin și vântul puternic risipea zăpada, astfel că stratul ce se așternuse era încă destul de subțire ca să împiedice circulația.

Demerest se îndrepta spre grupul de blocuri cu câte trei etaje situat nu departe de aeroport și denumit în limbajul familiar al piloților „cuiburile stewardeselor”.

Aici, locuiau o mulțime se stewardese, de la toate companiile aeriene, dar care țineau totuși de Lincoln International. Fiecare apartament era ocupat de două sau trei fete, iar cei cu drept de acces găsiseră o poreclă și pentru aceste menaj e de celibatare. Li se spunea „cuiburile stewardeselor”. Nu o dată, în orele de răgaz, „cuiburile” deveneau sediul unor petreceri îndrăcite sau al întâlnirilor amoroase, reeditate la intervale precise, între piloți și stewardese.

Luate în ansamblu, „cuiburile stewardeselor” nu erau cu nimic mai deocheate decât apartamentele altor tinere solitare. Unica deosebire consta în aceea că, mai tot ce transpira în afară în privința aventurilor ce se perindau prin ele arunca o lumină nefavorabilă asupra personalului din aviație. Un lucru de altfel firesc. Pentru că, atât stewardesele, cât și vizitatorii lor, piloți cu grade superioare, erau, fără excepție, oameni cu calități deosebite. Toți ajunseseră în funcții pizmuite de mulți alții, în urma unui minuțios și aspru proces de selecție în care cei mai slab înzestrați erau sortiți eșecului.

Puținii rămași erau cei mai inteligenți și dotați, formând la un loc un amestec de personalități viguroase, cu vederi largi, cu dragoste de viață și cu un pronunțat simț al valorii, trăsături ce-i apropiau și-i făceau să se prețuiască.

Multe fuseseră stewardesele pe care Vernon Demerest le „prețuise” la vremea sa, bucurându-se de aceeași „prețuire” din partea lor. Adevărul e că legăturile pe care le avusese cu june frumoase și inteligente ar fi putut fi jinduite – deși fără sorți de succes – până și de un monarh sau de un star de cinema.

Pe de altă parte, stewardesele cunoscute de Vernon și de colegii, să-i și care de obicei le deveneau iubite, nu erau niște ușuratice oferindu-se primului venit. Ci fete tinere, pline de viață, de sensibilitate și dornice de dragoste, care apreciau „calitatea* și nu se dădeau în lături când li se oferea atât de fățiș și fără prea mari complicații.

Printre cele care „prețuiseră” – ca să spunem așa – „calitatea” lui Demerest și părea dispusă s-o aprecieze în continuare, se număra și Gwen Merghen, o englezoaică brună, frumoasă și plină de viață.

Fiică de fermieri, plecase cu zece ani în urmă de acasă – la optsprezece primăveri – hotărâtă să vină în Statele Unite. Înainte de a se angaja la Trans America, fusese, pentru scurt timp, prezentatoare de modele în Chicago. Poate tocmai această tranziție, explica acea îmbinare între temperamentul ei vulcanic – așa cum îl arăta în pat – și eleganța și distincția ce le etala o dată ce cobora din el.

Spre apartamentul ei gonea acum Demerest. Peste câteva ore, în aceeași noapte, plecau împreună la Roma, cu cursa Trans America. Căpitanul Demerest în cabina de comandă, Gwen Merghen ca șefă stewardesă, în compartimentele pasagerilor. O dată ajuns la Roma, echipajul făcea „o haltă de ajustare" de trei zile, interval în care avionul era readus la Lincoln International de un alt echipaj, aflat de pe acum în Italia, în „haltă de ajustare.

Expresia intrase de mult în limbajul oficial al companiilor aeriene, ca o formulă banală. Se pare totuși că inițiatorul ei nu fusese lipsit de duh; oricum, echipajele plecate în cursă îi împrumutau pe lângă sensul oficial, și unul practic. Iar Demerest și Gwen Merghen intenționau să-i confere de astă dată o accepțiune cu totul personală.

După sosirea la Roma* hotărâseră să plece imediat la Neapole, unde să rămână patruzeci și opt de ore numai în doi. O perspectivă aureolată, idilică, ce-l făcea pe Demerest să zâmbească încântat. Mai avea puțin până la „cuiburile stewardeselor" și la amintirea altor, „succese" repurtate de el în aceeași seară, zâmbetul i se arcui și mai generos.

Venise devreme la aeroport, după ce se despărțise de Sarah, soția lui, care, placidă ca întotdeauna, îi urase călătorie plăcută. Cu ani în urmă, în lipsa stăpânului de acasă, poate s-ar fi îndeletnicit cu broderiile și cu tricotatul. Acum, însă, cu siguranță că nici nu-l văzuse bine plecat și se și repezise la club să se dedea picturii sau jocului de cărți – principalele puncte de sprijin ale existenței ei.

Placiditatea lui Sarah Demerest, și implicita lipsă de vervă erau însușiri pe care soțul ei ajunsese să le accepte, ba chiar să le și aprecieze, într-un fel pervers. Între curse și aventuri cu femel captivante, îi mai fugea gândul și la popasurile pe acasă, pe care, față de amicii apropiați, le denumea: „șederi în hangar, la refacere".

Căsătoria lui mai prezenta un avantaj. Atâta vreme cât se menținea, puteau ele, iubitele, să-i vină cu lamentări și pretenții, dar să le ia de neveste n-aveau cum să i-o ceară. În felul acesta era ocrotit când jăraticul pasiunii îl împingea la fapte necugetate: Cât despre legăturile lui intime cu

Sarah, o mai îndatora când și când, așa cum i-ai arunca mingea, în joacă, unui câine bătrân. Sarah răspundea supusa, cu clasicile unduiri de trup și răsuflări întretăiate, izvorâte, după cum o suspecta el, mai mult din obișnuință decât din pasiune, dar dacă ar fi încetat total viața sexuală cu ea, nu ar fi mâhnit-o prea mult. La fel de sigur era că Sarah îl bănuia de infidelitate – dacă nu din fapte, cel puțin din instinct. Dar cu firea ei, prefera să simuleze o totala ignorare – formulă la care Vernon Demerest aderase pe deplin fericit.

Un alt lucru ce-i făcuse mare plăcere în aceeași seară fusese raportul întocmit pentru Comitetul ce răspundea de deszăpezire, o lucrare care-l lovise din plin pe împăunatul lui de cumnat, Mel Bakersfeld.

Id cea raportului defăimător îi aparținea în întregime. La început, reprezentanții celorlalte două companii aeriene susținuseră că, în condițiile excepționale existente, administrația aeroportului se achitase în mod onorabil. Demerest se arătase însă de altă părere. Până la urmă, îi câștigase de partea lui și fusese lăsat să redacteze singur raportul, imprimându-i întreaga răutate de care era capabil.

De acuratețea, sau invers, de inexactitatea învinuirilor aduse, nu prea se sinchisise; în definitiv, cu atâta zăpada în jur, cine mai era sigur de ceva? în schimb, avusese grijă ca această hârtie de larga circulație să-l calomnieze și să-l irite la culme pe nici. În momentul de față, se lucra la multiplicarea documentului care urma să fie trimis atât vicepreședinților regionali dt și sediilor din New York și din alte orașe. Și cum știa dinainte că fiecare se bucură să se găsească un țap ispășitor pentru întârzierile și neajunsurile survenite, parcă și auzea zumzetul și zbârnâitul teleimprimatoarelor și al telefoanelor pornite pe lucru, după primirea rar portului.

O lecție destul de blânda dar binevenită, reflectă Dauerest satisfăcut. Poate pe viitor, șchiopul de cumnatu-său va cugeta mai mult înainte de a-i crea o atmosferă neplăcută în Asociația Piloților – după cum îndrăznise s-o facă cu două săptămâni în urmă.

Căpitanul Demerest vira Mercedesül la locul de parcare al unui bloc. Opri lin mașina și coborî din ea. Sosise mai devreme, observă el; mai erau cincisprezece minute până la ora fixată pentru a o lua pe Gwen și a o duce la aeroport. Oricum, hotărî să urce la ea.

Intră în bloc cu șperaclul dat de Gwen, fredonând încetișor, ca pentru sine; când își dădu seama că fredona „*O sole mio*” zâmbi. Și la urma urmel, de ce nu? Se potrivea de minune! Neapole! O noapte caldă, în locul viscolului, priveliștea de peste, golf în lumina stelelor și în muzica dulce a mandolinelor; Chianti la masă și Gwen Merghen alături… Și de toate nu-l mai despărțeau decât douăzeci și patru de ore. Da „*O sole mio”! Asta* mergea își cântă mai departe.

În timp ce suia. Cu liftul, îi mai veni în minte un amănunt îmbucurător. Zborul la Roma era un fleac pentru el. Deși el comanda cursa 2 – „The Golden Argosy” – în noaptea asta era scutit de mai toate obligațiile curente. Motivul – zbura în calitate de instructor. Un alt căpitan – Anson Harris – cu patru galoane, și cam aceeași vechime ca și el, urma să ocupe scaunul din stânga, al pilotului comandant. Pe când, lui, îi revenea locul din dreapta, cel al ofițerului secund, de unde putea urmări și raporta asupra felului cum își executa misiunea căpitanul Harris. Zborul de control se hotărâse odată cu transferul căpitanului Harris de la cursele interne la cele internaționale. Mai înainte însă de a deveni comandant pe rutele internaționale, trebuia să facă două curse transoceanice, însoțit de un pilot de comandă care era totodată și instructor. Calitate pe care Vernon Demerest o îndeplinea.

După două zboruri – și cel din astă noapte era ultimul – căpitanul Harris mai avea de trecut o probă finală, în fața unui inspector de zbor și, de abia pe urmă, intra în circuitul internațional.

Aceste teste, precum și zborurile de control la care piloții erau supuși de două ori pe an, aveau drept scop verificarea capacității lor profesionale. Cum ele se executau în cadrul curselor obișnuite, singurul amănunt ce le puteau

trăda față de pasageri era prezența celor doi comandanți – în loc de unul singur – în cabina de pilotaj.

În ciuda faptului că verificarea se făcea între colegi cu grade egale, probele în sine – atât cele obișnuite cât și cele speciale – presupuneau o mare seriozitate și exigență. Înșiși piloții țineau la lucrul acesta. Prea multe erau în joc – securitatea pasagerilor, prestigiul lor profesional, – ca să se îngăduie un control de mântuială sau să se treacă peste greșeli. Pilotul verificat era conștient că trebuie să corespundă tuturor cerințelor – fără excepție. Orice eșec se solda pe loc cu un raport negativ, care, în funcție de seriozitatea nereușitei, putea duce la o verificare și mai riguroasă, făcută de un pilot șef al companiei aeriene, sau chiar la primejduirea slujbei candidatului.

Cu toate acestea, până la terminarea controlului, cei în cauză erau tratați cu deosebită politețe de către colegii care-i verificau. Singurul care dezmințea această regulă era Vernon Demerest. Față de orice pilot – inferior sau superior în grad – Demerest avea aceeași atitudine; de director de școală față de un elev recalcitrant. Ba mai mult; în postura de instructor, Demerest adopta un aer oficial, arogant, condescendent și sever. Nu făcea un secret din convingerea sa că niciun coleg nu-l întrece în pricepere.

Cei tratați ca atare turbau de mânie, dar nu aveau încotro și trebuiau să-l accepte. În schimb, își jurau ca în ziua când le va pica Demerest în mână, să-l supună la cel mai afurisit control din câte se pomeniseră. Lucru pe care îl și făceau, numai că, de fiecare dată, Vernon Demerest se achita impecabil, anulând astfel orice posibilitate de critică.

Un fapt tipic pentru el, în după amiaza aceea își anticipă zborul de control. Printr-un telefon dat acasă căpitanului Anson Harris.

— E o noapte infectă de zburat, îi spuse acestuia fără altă introducere. Vreau ca echipajul meu să fie punctual; așa că te poftesc s-o pornești din vreme spre aeroport.

Anson Harris care, în douăzeci și doi de ani de activitate la Trans America nu întârziase o dată, se simți atât de vexat, încât mai că-și pierdu răsuflarea. Noroc că Demerest

îi închise telefonul înainte de a fi apucat să mai sufle o vorbă.

Încă furios, dar grijuliu să nu-i dea prilej de gâlceavă, căpitanul Harris sosise la aeroport cu aproape trei ore înainte de plecarea în cursă, în loc de o oră, cum se obișnuia. Demerest, care tocmai atunci își terminase argumentarea cu Comitetul pentru deszăpezire, îl întâlnise pe Harris în braseria „Zburătorii peste noriw. Purta încă o jachetă sport și pantalonii de tăvăleală, urmând să se schimbe mai târziu în uniforma pe care-o ținea de rezervă în dulăpiorul de la aeroport. Căpitanul Harris, acest veteran cărunt, căruia mulți piloți mai tineri i se adresau cu „sira, era în uniforma companiei Trans America.

— Noroc, Anson, îi salutase. Demerest, încălecând pe un scaun alăturat, în fața barului. Văd că mi-ai urmat sfatul cel bun.

Harris își încleștă mâna pe ceașca de cafea, dar nu răspunse decât printr-un „Bună seara, Vern”.

— Vom începe informarea de zbor cu douăzeci de minute mai devreme ca de obicei, continuă Demerest. Vreau să controlez carnetele de bord.

Slavă Domnului, se gândi Harris, că numai cu o zi înainte soția i-l revizuise adăugând și instrucțiunile mai recente. Totuși, nu strica să se uite și în firida pentru corespondență, de la dispecerat. Nenorocitul ăsta era în stare să-l penalizeze și pentru un amendament comunicat în aceeași după-amiază și deci încă netrecut în carnetul de bord. Ca să-și ocupe mâinile – prin care simțea furnicături – Harris își umplu pipa și-o aprinse.

Nu-i scăpă însă ochiul critic cu care-l măsura Demerest.

— Văd că nu porți cămașa reglementară.

Pentru moment, Harris nu putu crede că i se vorbise serios. Dar pe măsură ce-și dădu seama că nu era vorba de-o glumă, se aprinse la față ca para focului.

Cămășile reglementare erau o pacoste nu numai pentru piloții de la Trans America, ci și de la alte companii aeriene. Distribuite pe căi oficiale, costau nouă dolari bucata și deseori erau prost croite și de o calitate dubioasă. Deși

interzis prin regulament, se puteau totuși procura cămăși și din surse particulare, calitativ superioare, mai ieftine cu câțiva dolari și mult mai aspectuoase. Ceea ce, majoritatea piloților și făceau. Inclusiv Vernon Demerest. Nu o dată Anson Harris îl auzise ponegrind cămășile reglementare și lăudând calitatea celei pe care o purta el.

Căpitanul Demerest făcu semn către o chelneriță să-i aducă o cafea, după care se întoarse spre Harris și îl liniști.

— Fii pe pace. N-am să te reclam că vii pe aici în cămașă nereglementară; cu condiția să ți-o schimbi înainte de a pleca cu mine în cursă.

„Stăpânește-te! își porunci Anson Harris. Dumnezeule mare, dă-mi putere să nu explodez așa cum ar vrea să mă vadă capsomanu-ăsta nenorocit Dar de ce oare? Ce urmărește? Mă rog. Fie și-așa!” Jignit sau nu, își va pune cămașa reglementară, hotărî el. Și nu-i va da satisfacția să-l aibă la mână cu o abatere cât de mică. Îi va fi greu s-o găsească la iuțeală. Va trebui, poate, s-o împrumute de la alt căpitan sau de la un ofițer superior. Și când le va spune motivul, mai că n-or să-i dea crezare. Așa cum de altfel și lui i se părea aproape. De necrezut. Dar lasă, c-o să-i vină rândul și lui Demerest, la viitorul control și la toate câte le va avea. Și atunci o să vadă el!!! Anson Harris avea prieteni buni printre instructorii de zbor. N-avea decât să poarte, domnul Demerest, cămăși reglementare; să facă paradă cât i-o plăcea de regulamente și alte panglicării. Dar de primit tot își va primi lecția, ipocritul, își făgădui Harris, încruntat. De asta va avea el grijă!

— Hei, Anson, vorbi Demerest cu aer amuzat. Vezi că-ți sfărâmi pipa în dinți…

Ceea ce nu. Era departe de realitate. La amintirea acestui incident, Vernon Demerest chicoti de unul singur. Într-adevăr zborul din seara aceea va fi un fleac… pentru el.

Liftul se opri la etajul trei, readucându-i gândurile la clipa prezentă. Ieși în coridorul acoperit cu mochetă și, cu un aer familiar, o coti la stânga, către apartamentul ocupat de Gwen, împreună cu o colegă de la compania United. Aceasta, așa cum îl informase Gwen, era plecată într-o

cursă de noapte. Bătu la ușă după tradiționalul consemn – ți-ți-ti-ta-ta-ți-ți – corespunzător inițialelor sale în limbaj Morse, după care intră, folosind aceeași cheie cu care pătrunsese în holiil blocului.

Gwen făcea duș. Se auzea apa curgând. Când să intre în dormitor, se auzi strigat din baie: „Tu ești, Vernon?” Și chiar în întrecere cu sunetul apei, glasul ei – cu impecabilul accent englezesc, pe care i-l îndrăgea așa de mult – suna catifelat, îmbietor.

La ce să-l mai mire succesul imens pe care-l avea Gwen la pasageri, își zise în sine. Îi văzuse doar cu ochii lui cum parcă se topeau – în special bărbații – când își punea ea farmecele în joc.

— Eu sunt, iubito! îi răspunse.

Pe pat erau înșirate lenjuri străvezii: chiloçi fini, de nylon, sutien transparent de culoarea pielii, portjartier în aceeași nuanță, combinezon din mătase franțuzească, brodat de mână.

Putea Gwen să poarte uniformă stas, dar pe dedesubt nu renunțase la o personalitate costisitoare.

Simți cum i se aprinde sângele și se forță să-și strămute privirea în altă parte.

— Ma bucur c-ai venit mai devreme, o auzi vorbindu-i din nou. Vreau să avem o discuție înainte de a pleca.

— Desigur, timp avem.

— Dacă ai poftă, fă un ceai.

— De acord.

Îl convertise la obiceiul englezesc de a bea ceai la orice oră din zi, cu toate că, înainte de-a o fi cunoscut pe Gwen, aproape nici nu-l gusta. Acum, însă, deseori cerea ceai și acasă, ceea ce o mira peste măsură pe Sarah, mai ales când mai și insista să fie corect pregătit – întâi, să se încălzească ceainicul, cum îl învățase Gwen, iar apa să clocotească în clipa când e turnată peste ceai.

Se duse în bucătăria minusculă, pe unde știa rostul, și puse un ceainic pe foc. Dintr-un bidon, din frigider, turnă lapte într-o cană și, înainte de a pune la loc bidonul, sorbi câteva înghițituri din el. Ar fi preferat un gin, dar, ca

majoritatea aviatorilor, douăzeci și patru de ore înainte de orice cursa nu consuma alcool. Dintr-o obișnuință, își aruncă privirea la ceas: mai erau câteva minute până la opt. Chiar acum, se gândi el, la aeroport i se pregătea sclipitorul turboreactor Boeing 707, de cursă lungă, pe care-l va. Călăuzi în zborul său de cinci mii de mile, la Roma.

Auzi dușul oprindu-se și, în tăcerea care se lăsa, începu iar să fluiere fericit „*o sole mio*!”

7

VÂNTUL, GĂLĂGIOS ȘI ASPRU, se rostogolea peste aeroport mai năprasnic ca oricând, împroșcând înainte zăpada ce continua să cadă din belșug. În mașină, unde se găsea, Mel fu străbătut de un fior.

După ce inspectase pista paralizată de turboreactorul mexican, pornise spre alta, din perimetrul stâng, pe care plugurile tocmai o curățau.

Oare frisonul lui se datorase frigului de afară – se întrebă Mel – sau amintirilor răscolite de sumbra presimțire de adineauri, și de sâcâitoarea durere pricinuită de vechea sa rană de la picior?

O căpătase cu șaisprezece ani în urmă, în apele coreene, pe când luptă ca pilot al forțelor navale executând misiuni de pe port-avionul Essex. Cu douăsprezece ore înaintea accidentului, așa cum își amintea limpede și acum, intuise apropierea unei primejdii. Nu teamă simțise atunci – cu teama se învățase să trăiască – ci mai degrabă o convingere că se îndreaptă inexorabil către ceva hotărâtor, poate chiar fatal. A doua zi, într-o lupți pe viață și pe moarte cu un MIG-15, avionul lui – un aparat de vânătoare F-9F-5 – fusese doborât în mare.

Și-a salvat viața printr-o aterizare forțată, dar în decursul ei și-a prins piciorul într-un palonier blocat. În timp ce avionul său se scufunda cu repeziciune – știut fiind că F-9F-5 se menține la suprafață precum cărămida – Mel, cu

cuțitul din trusa de salvare, sfârteca palonierul cu deznădejde și sălbăticie vrând să-și degajeze piciorul încarcerat într-un târziu, îl simți liber, sub apă. Pradă unei dureri atroce, pe jumătate înecat, reveni la suprafață. Opt ore a plutit. Pe mare, fără cunoștință, înainte de a fi găsit.

Pe urmă, de-abia, a aflat că-și tăiase mai multe ligamente de pe fața anterioară a gleznei încât laba îi atârna în jos, în linie aproape dreaptă cu gamba.

Cu timpul, și îngrijit de medicii forțelor navale, piciorul s-a vindecat, dar n-a mai zburat ca pilot. Mânuind mașina cu prudență și privind mereu în jur, să nu se rătăcească prin întuneric, având o vizibilitate atât de redusă, se apropie de pista unu-șapte, din perimetrul stâng. După cum comunicase șeful turnului, pe folosirea ei miza Controlul Traficului o dată ce avea să survină schimbarea în direcția vântului, anunțată în următoarele ore.

Pentru moment, aeroportul se servea doar de două piste: de unu-șapte, din perimetrul drept, și de doi-cinci. În total însă, Lincoln International dispunea de cinci piste, formând o adevărată linie de front în lupta dată cu viscolul în ultimele trei zile și trei nopți.

Dintre ele, cea mai importantă ca dimensiuni era pista treizero, momentan paralizată de avionul mexican (Dar cu schimbarea așteptată în direcția vântului și eventuala apariție a unui avion din partea opusa, era amenințată și pista unudoi. Cifrele indicau direcții de 300 și de 120 de grade, pe compas).

Pista incapacitată avea o lungime de trei kilometri și jumătate, o lățime egală cu fațadele unui grup de clădiri citadine și cu o asemenea curbură de nivel încât, așa cum circula o glumă pe la aeroport, nici naiba n-o putea cuprinde cu ochii de la un capăt la altul.

Restul de patru piste erau cam cu opt sute de metri mai scurte, și mai puțin întinse în lățime. De când se stârnise viscolul, suprafețele lor, însumând kilometri întregi, erau într-una curățate, aspirate, periate și presărate cu nisip. Utilajele de deszăpezire – *disele* zgomotoase, valorând câteva milioane de dolari – nu se opreau decât pentru

realimentare cu combustibil și la schimbarea echipelor. O activitate pe care călătorii nu aveau cum s-o surprindă în plină desfășurare, deoarece avioanele nu se angajau pe o pistă recent curățată decât după un control prealabil, care stabilea dacă este sau nu aptă de folosire. Normele de control erau deosebit de stricte. Pe pistele utilizate de turboreactoare, nu se admitea mai mult de un centimetru de noroi sau de șapte centimetri de zăpadă apoasă. Tot ce depășea aceste limite se absorbea în motoare, primejduind avionul o dată ce se ridica în aer. Păcat că publicul nu putea urmări mai îndeaproape felul în care decurgeau operațiile de deszăpezire – cugetă Mel. Era o priveliște magnifică, impresionantă! Chiar așa, surprinse din spate, pe viscol și prin întuneric, atâtea utilaje strânse la un loc creau o imagine izbitoare. În partea dreaptă, se aruncau jeturi imense de zăpadă care, în cădere, formau un fel de arcade cu o deschidere de aproape cinci metri. În lumina reflectoarelor din jur și a celor aproape douăzeci de semnalizatoare rotative – câte unul pe acoperișul fiecărui vehicul din dotarea echipei – arcadele împrumutau nuanțe de curcubeu. Fiecare grupare de utilaje și oameni forma așa-zisul „lanț Conga” cum îl porecliseră cei de la aeroport.

Compusă dintr-o avangardă, corpul propriu-zis, o ariergardă și utilaje auxiliare, formația evolua pe pistă cu precizia unui ansamblu coregrafic.

Avangarda era asigurată de însuși șeful echipei – un maistru cu vechime de la secția de întreținere a aeroportului. Instalat la volanul unui vehicul de deservire de culoare galben deschis – ca de altfel tot restul utilajelor din înzestrarea convoiului – el era cel care imprima ritmul de activitate, îndeobște foarte alert. Folosindu-se de două instalații radio, păstra în permanență legătura cu punctul de control al zăpezii de pe pistă, precum și cu turnul de zbor. Printr-un sistem de semnalizări luminoase, îi dirija pe mecanici, indicându-le prin verde, „accelerarea ritmului”, prin galben „menținerea” lui, prin roșu „încetinirea” iar prin portocaliu „sistarea operațiilor”.

Tot el trebuia să aibă bine întipărită în minte schița

topografică a aeroportului, pentru a ști cu precizie unde se află, chiar într-o noapte scufundată în beznă, ca cea de acum.

În spatele său, ca un prim eșalon de atac, venea plugul numărul unu, de astă dată un Oshkosh uriaș, cu o lamă frontală și alte două laterale, asemenea unor aripi. Imediat după el, în dreapta, înainta plugul numărul doi. Primul îngrămădea zăpada la margine, următorul o împingea mai departe.

În aceeași aliniere, urma așa-zisul „pulverizator de zăpadă” un mecanism de șase sute de cai putere. Datorită prețului ridicat «șaisprezece mii de dolari – într-un fel, el reprezenta Cadillac-ul echipei. Cu aspiratoarele sale puternice, înghițea zăpada adunată de ambele pluguri proiectând-o, apoi într-o arcadă imensă, dincolo de marginea pistei. Cea de-a doua echipă din formație, amplasată mai spre dreapta, era dotată cu alte două pluguri și încă un „pulverizator de zăpadă”. În spate se înșirau grațierele – câte cinci în linie; acestea înlăturau eventualele grămăjoare de zăpada rămase în urma plugurilor. În afara paletelor, grațierele aveau și niște perii rotative – late cam de un metru și jumătate, și acționate independent de motoare diesel, care, ca niște maturi imense, netezeau suprafața pistei.

Ultimele, în „lanțul Conga”, erau mașinile de presărat nisip, trei autocamioane masiye, tip F.W.D., prevăzute cu un fel de cupe, fiecare cu o capacitate de 14 picioare cubice. Acestea acopereau cu un strat uniform de nisip porțiunea curățată de cele unsprezece vehiule dinainte. Nisipul era de o calitate specială. În alte zone ale aeroportuluicum erau căile de acces și spațiile dintre clădiri, se presăra și sare, lucru nepermis în perimetrul folosit de avioane. Sarea coroda metalul, scurtându-l viața, ori avioanele erau tratate cu mai multă grijă decât autovehiculele.

„Lanțul Conga” se încheia cu ajutorul șefului de convoi, așa-zisut „Charlie cap de coadă” – instalat într-un al doilea vehicul de deservire. El avea grijă să nu se răzlețească

echipa iar dacă se mai întâmpla să se rătăcească vreunul, trebuia să-l găsească și să-l aducă înapoi. Cu ajutorul instalației radio, păstra mereu legătura cu șeful convoiului care, nu o dată, o lua înainte înghițit de-ntuneric și de troiene.

În sfârșit, mai erau și utilajele auxiliare – un plug de rezervă, pentru eventualitatea când se defecta vreunul din convoi; un autocamion de deservire, cu mecanici de diferite specialități; cisterne cu combustibil, precum și o vagonetă, care, chemată prin radio, la ore fixe, aducea cafele și gogoși.

De lângă utilajele auxiliare, unde staționase, Mel acceleră mașina, oprindu-se drept lângă ajutorul șefului de convoi. Apariția sa nu trecu neobservată. Prin radio, îl auzi pe șeful convoiului anunțând: „Chiar acuma a sosit și domnul Bakersfeld”.

Formația înainta cu repeziciune, parcurgând mai bine de șaizeci și cinci de kilometri pe oră, față de patruzeci cât făcea de obicei. Probabil, conducătorul operațiilor accelerase și mai mult ritmul, ținând seamă de schimbarea direcției vântului, așa cum fusese anunțată, precum și de reclamarea urgentă a pistei.

Acordându-și radio la frecvența Controlului Traficului Aerian, Mel îl surprinse pe acesta vorbind cu turnul „… noi, de pe unușapte din stânga, ne apropiem de intersecția cu pista doi-cinci. Putem să ne angajăm pe ea?”

Doi-cinci, o pistă mereu activă, era și acum utilizată.

— Controlul la sol către șeful convoiului; nu vă apropiați de intersecție. Așteptăm două aterizări. Vi se interzice, repet, vi se interzice trecerea prin intersecție. Confirmați primirea mesajului, în glasul dispecerului din turn se simțea o undă de regret.

Sus, acolo, știau cu toții ce înseamnă să oprești convoiul, în plină activitate, pentru ca după câteva minute să-l pornești din nou. Dar cele două avioane amintite, executaseră, negreșiți o coborâre dirijată și erau gata să aterizeze ulțiul după altul. Numai o situație cu totul disperată putea deci justifica menținerea lor în aer, pe o

noapte ca cea de acum.

În fața lui Mel, luminile portocalii semnalizau, poruncitoare, încetinirea și întreruperea activității.

Ajutorul șefului de convoi, un negru june și sprinten, sări din mașină și veni către Mel. Când deschise portiera, vântul se năpusti vijelios înăuntru, usturător dar aproape neauzit, datorită vacarmului produs de motoarele *diesel*, care funcționau în gol, Tânăjrui; își apropie buzele de urechea lui Mel.

— Ce-ați zice, domnule Bakersfeld, să intrați și dumneavoastră în convoi? De mașină nu vă îngrijiți; v-o ia în primire unui din băieți.

Mel zâmbi. Se știa la aeroport cu câtă plăcere se urca pe utilaje, ba, uneori, când avea timp, le și conducea. Și de ce n-ar fi făcut-o și acum? își zise în sine. Nu venise, intrigat de raportul defăimător al lui Vernon Demerest, să vadă, la fața locului, cum merge deszăpezirea? Așa că nu-i strica s-o urmărească, un timp, chiar de pe unul din vehiculele echipei.

Dând din cap afirmativ, îi strigă interlocutorului:

— În regulă. Mă sui în cel de-al doilea pulverizator de zăpadă.

— Poftiți, sir!

Cu o lanternă de mână, și mergând încovoiat împotriva vântului, ajutorul șefului de convoi o luă înaintea plugurilor doi și trei, ale căror semnalizatoare de-abia se mai zăreau. Uriașele pale scormonitoare ale vehiculului începuseră să adune omătul, îngrămădindu-l în pulverizator, de unde, într-un efluviu alb, necurmat, era proiectat în arcade, la marginea pistei. Sus, în vehicul, aveai senzația că te afli pe puntea unei nave. Șoferul mânuia volanul cu îndemânarea unui timonier. Mulțimea de cadrane și indicatoare, licărind prin întuneric, erau în așa fel dispuse să fie cât mai la îndemână, pentru comandă. Ștergătoarele de parbrize se roteau cu mare iuțeală – tot ca pe un vas – îndepărtând parțial zăpada încrustată pe geam.

— Cred că nu e om să nu se simtă obosit, răspunse Mel șoferului. Atâta doar că această stare n-o să țină cât lumea;

ascultă la mine!

Vorbind, urmarea mersul ascendent al indicatorului de viteza «de la douăzeci și cinci la treizeci, apoi la triezeci și cinci de kilometri pe ora. Se întoarse în scaun ca să poată vedea ce se întâmplă afară. Din punctul unde era – în centrul „lanțului Conga” – putea distinge formele și luminile celorlalte vehicule. Constată mulțumit că formația era completă. Cu puțini ani în urmă, un astfel de viscol ar fi paralizat complet aeroportul. Acum, însă, nu; și asta pentru că aici instalațiile terestre evoluaseră în pas cu aeronautica.

„Dar despre câte alte aeroporturi se putea spune același lucru? Despre foarte puține” – își răspunse tot el cu tristețe.

— În fine, reluă șoferul, e *și* asta o variație de la mașina mea de calcul; și cu cât va dura mai mult, cu atât și sporul la salariu va fi mai substanțial.

Apăsă pe o pârghie și înclină cabina spre față, ca să poată verifica poziția palelor. După ce le reglă, cu ajutorul altui mecanism, readuse cabina la nivelul normal.

— Așa cum știți, domnule Bakersfeld, reluă el, nimeni nu mă obligă să muncesc aici; o fac în mod voluntar. Și chiar îmi place să stau afară. Simt un soi de... Și șovăi. Nu știu cum să vă spun...

— O înfrățire cu natura? sugeră Mel.

— S-ar putea, recunoscu el pe jumătate și zâmbi. Sau pur și simplu îmi place că ninge.

— Asta nu pot să cred, Will. Mel se aplecă înainte, să urmărească mai bine traiectoria pe care înainta „lanțul Conga”.

„Da își zise în sine; aici, în singurătatea înconjurătoare, te simți o părticică din natură. Sau, mai exact, mai aproape de aviație, de adevărata aviație care, în ultimă analiza, înseamnă omul în luptă cu natura”.

Stând prea mult în clădirile aerogării și ale administrației, pierdeai acest simțământ și te lăsai furat de preocupări străine și mărunte. Poate n-ar strica pentru cei din administrație să mai iasă când și când la capătul unei piste, cu fețele în bătaia vântului. Atunci ar deosebi mai ușor lucrurile mărunte de cele cu adevărat esențiale. Ar fi o

primenire, o oxigenare a creierului. Nu o dată, în trecut, când simțise nevoia să cugete la ceva, Mel ieșise în câmpul aeroportului, ca s-o poată face în tihnă, și de unul singur. Și, cu toate că nu venise cu această intenție, se trezi, furat de gânduri… de tot felul de întrebări și de speculații – cum i se întâmplase adesea în zilele din urmă – în legătură cu viitorul aeroportului și al lui, personal.

8

CU MAI PUȚIN DE CINCI ANI ÎN URMĂ, aeroportul se numărase printre cele mai somptuoase și moderne din întreaga lume. Delegațiile venite să-l vadă erau copleșite de admirație. Politicienii obișnuiau să se refere cu mândrie și emfază la „supremația aerului” și la semnificația erei turboreactoarelor – ceea ce continuau să facă și acum, deși cu mai puțină justificare. Aproape tuturor le scăpa însă din vedere că Lincoln International – ca de altfel surprinzător de multe alte aeroporturi – era pe cale de a deveni un imaculat monument sepulcral.

Străbătând în mașină pista unu-șapte, învăluit în beznă, Mel Bakersfeld își cumpăni expresia „monument sépuleral”. Și o găsi potrivită ca definiție. Deficiențele aeroportului erau fundamentale și grave, dar fiind ascunse de ochii publicului, rămâneau cunoscute doar celor dinăuntru.

Călătorii, ca și vizitatorii ocazionali veniți la Lincoln International erau izbiți de aerogară principală – un Taj Mahal scăldat în lumină și cu instalații de aer condiționat. Făurită numai în sticlă strălucitoare și în crom, clădirea impresiona prin spațiile generoase alocate holurilor ticsite cu lume, și sălilor de așteptare alăturate. În jurul lor, nenumărate comodități la îndemâna pasagerilor. Șase restaurante, pe specialități, de la cel mai rafinat – cu porțelanuri fine și prețuri corespunzătoare – până la tonetele cu crenvurști fierbinți, serviți în fugă. Apoi baruri, cu lumină difuză sau inundate de neon, tot atât de multe la număr ca și toaletele. În așteptarea unei curse, și fără să

părăsească aerogară, călătorul putea să facă cumpărături, să închirieze o cameră de dormit, să facă o baie de aburi și masaj, să se tundă, să-și calce costumul, să-și lustruiască pantofii, sau chiar să moară și să i se facă înmormântarea de către firma „Parcul Sfântului Duh”, care-și avea reprezentanța în subsolul aerogării.

Judecându-l după aerogară, aeroportul își păstra încă nota de spectaculozitate. Suferințele rămâneau ascunse în sectoarele funcționale, vizând mai ales pistele și căile de rulare.

Dintre cei opt mii de pasageri, cât se perindau zilnic prin el, foarte, foarte puțini își dădeau seama de numărul insuficient al pistelor – și de riscurile create. Nu mai departe de anul trecut, de-abia se mai acopereau cerințele; pe când acum, suprasolicitarea lor devenise un pericol. În perioadele de activitate normală, la fiecare trei secunde decola sau ateriza câte un avion pe cele două dintre pistele principale. Situația comunității Meadowood și solicitudinea arătată de adnainistrația aeroportului față de localnicii de aici, impuneau în perioada de aglomerație, utilizarea unei piste alternative, care se intersecta cu una din cele două menționate. Drept rezultat, avioanele decolau și aterizau în direcții convergente, crcându-se astfel momente când cei de la dirijarea traficului aerian își țineau răsuflarea și invocau pronia cerească. Nu mai departe de săptămâna trecută, Keith Bakersfeld, fratele lui Mel, făcuse o profeție sinistră:

— Mă rog, noi, în turn, lucrăm într-o încordare veșnică, rezolvăm fazele cele mai critice și, până acum, n-am adus două avioane simultan, în intersecție. Dar, într-o bună zi, datorită unei clipe de neatenție sau unui calcul greșit, unul din noi o va face. Tot ce pot spera e ca acela să nu fiu eu, pentru că se va reedita dezastrul din Grand Canion.

Tocmai prin intersecția la care se referise Keith, trecuse și „lanțul Conga”. Din cabina pulverizatorului de zăpadă, unde se urcase, Mel aruncă o privire înapoi. Convoiul ieșise din intersecție, iar prin spărtura de-o clipă, produsă în perdeaua de zăpadă, zări pe cealaltă pistă clipirile dese,

incandescente, ale unui avion gata de decolare. Apoi, lucra de necrezut, la numai câțiva metri în spatele acestuia, luminițele altuia, care, după toate aparențele, ateriza în același moment.

Odată cu Mel, se întorsese și șoferul să privească, punctând dramatismul scenei cu un fluierat prelung.

— Mamă, că aproape au mai zburat unul de altul! exclamă el.

Mel îl încuviință, dând din cap. Într-adevăr, zburaseră la o distanță infimă, aproape lipite, și priveliștea lor îi făcuse să înghețe de groază. Evident, amândouă fuseseră dirijate prin radio și de același om, care dovedise o precizie uluitoare în felul cum calculase eliminarea toleranțelor. Ca întotdeauna, prin judecata sa abila, controlul salvase situația deși, cam pe muchie de cuțit. Acum, avioanele erau în deplină siguranță – unul înălțat în aer, celălalt, pe pământ. Dar tocmai nevoia acestor calcule de moment, reeditate la nesfârșit, crea un risc permanent. De câte ori nu se referise Mel la această primejdie, vorbind în fața Consiliului Administrativ și a membrilor Consiliului Municipal, care finanțau aeroportul! Cu câtă insistență ceruse să se amenajeze noi piste și căi de rulare și să se cumpere terenuri, în jurul aeroportului, în vederea extinderii sale pe viitor. Dar totul se soldase doar cu discuții interminabile și, uneori, chiar cu controverse aprinse. Puțini erau cei din conducerea aeroportului și din Consiliul Municipal care-i împărtășeau punctul de vedere, majoritatea combătându-l cu vehemență.

Era greu să-i convingi pe oameni că un aeroport modern, pentru avioane cu. Reacție, construit în ultimii ani ai decadei 1950-1960, s-a perimat atât de repede, încât aproape devenise primejdios. Așa cum nici faptul că în aceeași situație se aflau și alte centre ca New York, San Francisco, Chicago, nu prezenta vreo importanță; față de anumite lucruri, politicienii afișau o opacitate voită. Poate Keith avea dreptate, își zise Mel în sine. Se aștepta, probabil, o nouă catastrofă aeriană, care să-i trezească pe oameni la realitate, întocmai cum cea din 1956, de la Grand

Canion, determinase pe președintele Eisenhower și Congresul optzeci și patru să urgenteze modernizarea liniilor aeriene. Pe de altă parte, ironia făcea ca rareori să apară obiecții când era vorba de bani pentru amenajări, infinit mai puțin importante. De pildă, propunerea de triplă-etajare a zonelor de parcare a autovehiculelor întrunise sufragiul unanim. Dar aceasta era o realizare pe care publicul – inclusiv cei care urmau să-și dea votul – puteau s-o vadă, s-o pipăie. Alta era situația cu pistele și căile de rulare. Costul unei singure piste se ridica la câteva milioane de dolari, iar pentru construcția propriu-zisă se cereau doi ani; totuși, foarte puțini erau oamenii – în afara piloților, controlorilor radar și administrației aeroportului – care știau, efectiv, cât de deficitar era sistemul pistelor. Atâta doar că la Lincoln International se apropia scadența. Și trebuia negreșit să vină. Mel îi simțise semnele prevestitoare chiar în săptămânile din urmă. Și o dată sosită, se va ști precis spre ce se va merge. Fie spre îmbunătățire netă a instalațiilor terestre, așa cum o cereau progresele din sfera aeronauticii, ori pe panta sterilă a regresului. Pentru că în aviație nu putea să existe *statu-quo*.

Și mai era ceva.

În paralel cu viitorul aeroportului, se hotăra și cel al lui Mel. În funcție de măsurile luate, avea să crească sau să diminueze și prestigiul său personal și nu numai la aeroport, ci în toată țara.

Nu trecuse mult de când Mel Bakersfeld fusese purtătorul de cuvânt în materie de tehnică aeronautică și elogiat ca un tânăr genial, plin de făgăduințe pentru administrația aviației. Apoi, dintr-odată, un singur eveniment deplorabil schimbase totul.

Iar acum, după cinci ani, viitorul nu i se mai profila atât de limpede; apăruseră îndoieli și semne de întrebare în legătură cu Mel Bakersfeld, nu numai în cugetele unora, dar și în sufletul său.

Evenimentul care adusese această prefacere fusese asasinarea lui John F. Kennedy.

— Am ajuns la capătul pistei, domnule Bakersfeld, Vă întoarceți cu noi, sau ce faceți?

Glasul șoferului îi destrăma firul gândurilor.

— Poftim?

Omul repetă întrebarea. Înaintea lor licăreau iarăși luminile portocalii indicând încetinirea ritmului. Cum deszăpezirea se executase în fâșii, câte o jumătate din lungimea pistei, acum convoiul făcea cale întoarsă, ca s-o curețe și pe cealaltă. Ținând seama de opririle și reluările succesive, curățarea și presărarea cu nisip a unei piste dura între patruzeci și cinci de minute și o oră.

— Nu, răspunse Mel. Cobor aici.

— Cum doriți, sir.

Șoferul proiectă un jet de lumină în direcția mașinii unde se afla ajutorul șefului de convoi care, astfel avertizat, se desprinse imediat din șirul vehiculelor. În numai câteva clipe, până să iasă Mel din cabină, i se aduse și mașina personală. Din alte camioane, coborau oameni grăbiți să ajungă la vagoneta care le adusese cafele.

În drumul de întoarcere la aerogară, Mel mai vorbi o dată prin radio cu Danny Farrow, asigurându-l că în curând pista unu-șapte va fi redată circulației. Pe urmă comută pe frecvența turnului de 2 bor, micșorând într-atât volumul aparatului încât glasurile, de-abia perceptibile, formau un fel de fundal, pe care gândurile îi alunecau nestingherite. Acolo, în cabina pulverizatorului de zăpadă, îi revenise în minte evenimentul cel mai zguduitor din câte trăise vreodată.

Se petrecuse cu patru ani în urmă. Oare trecuseră patru ani, se întrebă înfiorat de mirare, de când într-o după amiază cenușie de noiembrie, trăsese lângă el, pe birou, microfonul cel mai puternic din aerogară dar și cel mai rar folosit, întrerupând buletinul de sosire al unei curse, și anunțase, în toate clădirile pe loc amuțite, zguduitoarea veste țâșnită cu câteva clipe în urmă, din Dallas?

Vorbise cu privirea ațintită la fotografia de pe peretele din față, purtătoarea inscripției: „Prietenului meu, Mel Bakersfeld, preocupat, ca și mine, să micșoreze

supărătoarele bariere de pe pământ – John F. Kennedy”.

Fotografia o păstra și acum, la fel ca multe amintiri. Prima era legată de o cuvântare rostită de el la Washington, D.C. Pe vremea aceea, în afara funcției de director general al aeroportului, o deținea și pe aceea de președinte al consiliului de Directori de Aeroporturi – cel mai tânăr din câți îi avusese această organizație modestă, dar extrem de influentă, ce reunea principalele posturi din lume. Sediul ei se afla la Washington, unde Mel se deplasa foarte des.

Discursul fusese prilejuit de un congres național privind perspectivele de dezvoltare ale aviației.

„Aviația, spusese el atunci, reprezintă unica acțiune internațională cu adevărat salutară. Prin însăși natura ce-o are ea trece dincolo de hotarele politice și geografice. Apoi, pentru că înlesnește mișcările de populație dintr-o parte în alta, la un preț din ce în ce mai redus, oferă cea mai practică modalitate de apropiere între oameni din câte s-au născocit până acum.

O importanță și mai mare are însă comerțul aerian. Deși ajuns la un volum impresionant, extinderea sa va continua și în viitor. Noile turboreactoare, gigantice, care urmau să intre în serviciu în primii ani ai decadei I960 – 1970, constituie cele mai rapide și avantajoase mijloace de transport cunoscute de-a lungul istoriei omenirii. Nu e de loc exclus ca într-un interval de zece ani, actualele nave transoceanice să se prefacă în piese de muzeu, ținute la doc, asemenea vapoarelor „Queen Mary” și „Queen Elizabeth”, scoase din circuit de avioanele de pasageri. Aceasta ar putea duce la revitalizarea transportului mondial și la prosperitatea unor țări paupere.

Din punctul de vedere al tehnicii de aviație, reamintise Mel ascultătorilor, erau lucruri absolut realizabile. Ba mai mult; chiar oamenii ajunși la o vârstă mijlocie le vor vedea împlinite.

Cu toate acestea, continuase el, în timp ce constructorii de avioane prefăceau visele în realități, instalațiile terestre, în marea lor majoritate, trădau o totală lipsă de

perspectivă, sau o grabă rău concepută.

Aeroporturile, complexul pistelor, aerogările răspundeau nevoilor de ieri, cu foarte puține din premisele dacă măcar exista vreuna impuse de ziua de mâine; ceea ce se pierdea din vedere sau se ignora era viteza fulgerătoare cu care progresa aviația.

Aeroporturile se construiau într-un mod disparat, și un stil personal, asemenea primăriilor, și deseori, cu aceeași lipsă de imaginație. De regulă, se investea pxea mult în părțile care impresionau ochiul și prea puțin în sectoarele funcționale. Nu exista o sistematizare coordonată și la nivel înalt, fie cu caracter național sau internațional.

În timp ce la nivel local, unde politicienii neglijau total căile de acces în aeroporturi, lucrurile stăteau la fel de rău, sau chiar mai rău.

„S-a depășit bariera sonică, declarase Mel, dar nu și barierele de pe pământ”.

În încheiere, enumerase domeniile ce se cereau studiate, pledând pentru o sistematizare internațională à instalațiilor terestre sub egida Statelor Unite și sub îndrumarea președintelui.

La sfârșitul discursului, lumea aclamase în picioare, cuprinsul orației fusese larg difuzat, dobândind asentimentul celor mai diverse oficioase, cum erau ziarele „Times” din Londra și „The Wall Street Journal”.

A doua zi, după pronunțarea discursului, Mel a fost invitat la Casa Albă. Întâlnirea cu președintele a decurs plăcut, cu discuții degajate, spirituale, purtate în biroul particular, de la etajul doi al Casei Albe, J.F. Kennedy, descoperise Mel atunci, împărtășea multe din ideile sale.

Au urmat și alte întrevederi, unele adevărate întreceri de judecată și competență, la care luau parte și ajutoarele lui Kennedy, când Administrația analiza probleme legate de aviație.

După câteva întâlniri de acest g, en, încheiate cu o gustare frugală, neceremonioasă, Mel începu să se simtă în largul său la Casa Albă și mai puțin nedumerit decât la început de prezența lui acolo. Pe măsură ce a trecut timpul,

între el și J.F.K. S-a produs aceea apropiere pe care președintele o încuraja la oamenii ce-i ofereau sfaturi de expert.

La un an sau așa ceva de la prima lor convorbire, Kennedy îi strecurase unele aluzii în legătură cu o eventuală numire în funcția de director al Agenției Aviației Federale. După realegerea sa ca președinte – pe care toți o socoteau ca și înfăptuită – actualul director al A.A.F., Halaby, va urca în scara ierarhică într-un alt post. Și-atunci, ce-ar avea de zis Mel dacă ar fi chemat să înfăptuiască în numele acestei organizații proiectele pentru care pledase din afara ei? Oferta era ispititoare, răspunsese Mel și, în cazul că se va materializa o va primi, desigur. Vestea se împrăștiase fulgerător, dar nu răspândită de Mel, ci de alții care o aflaseră din cercuri înalte. Devenise „un favorit”, un membru cu statut oficial în cercul intim al președintelui. Prestigiul său, de altfel considerabil, crescu și mai mult. Consiliul Directorilor de Aeroporturi îl realese ca președinte. Administrația aeroportului Lincoln International vota pentru o sporire substanțială a salariului. Deși abia trecut de treizeci și cinci de ani, era privit ca o autoritate în materie de aviație.

Șase luni mai târziu, John F. Kennedy porni în fatala călătorie spre Texas. Pe nici, ca și pe alții, vestea asasinării mai întâi îl năucise*; pe urmă de-abia a plâns. Și doar mai târziu, și-a dat seama că de fapt gloanțele ucigașe ricoșaseră și în alte vieți, printre care și a lui. Descoperi că la Washington nu mai era „un – favorit”. Najeeb Halaby fusese într-adevăr promovat, devenind primpresedinte la Pan American, dar Mel nu i-a luat locul la Agenția Aviației Federale. Între timp, puterea trecuse în alte mâini; treptat, influențele scădeau. Numele său, așa cum a aflat mai târziu, nici măcar nu apăruse pe lista președintelui Johnson când s-au făcut propunerile pentru Agenția Aviației Federale.

Durata alegerii sale ca Președinte al Consiliului Directorilor de aeroporturi a expirat fără surle și trâmbițe, iar locul lui a fost dat altui tânăr tot „strălucit”. Ca urmare,

au încetat și drumurile la Washington. Aparițiile în public nu mai treceau de granițele locale; și totuși, așa cum singur recunoștea, într-un anume fel schimbarea nu-i prindea de loc rău. Chiar înainte, obligațiile sale la Lincoln International se înmulțiseră, dată fiind extinderea aproape nebănuită a circulației aeriene. Proiectele de dezvoltare și sistematizare îi răpeau enorm de mult timp, ca și insistențele pe lângă Consiliul de conducere de a-i adopta punctul de vedere.

Frământări erau din plin, plus necazuri acasă. Și așa, furat de toate, l-au înghițit zilele, săptămânile, lunile. Cu toate acestea, trăia cu sentimentul că timpul și norocul alunecaseră pe lângă el fără a le folosi. Lucru de care și alții erau conștienți. Dacă nu se ivea ceva dramatic, își zicea în sine, avea toate șansele să-și continue: çariera, și chiar să și-o încheie, exact în postul pe care-l avea.

— Turnul către mașina directorului. Comunicați-ne punctul undeva aflați!

Glasul poruncitor din aparat îi curmă gândurile, readucându-l, brusc, la clipa prezentă.

Apăsă pe butonul de emisie și răspunse la întrebare. Între timp, se apropiase de aerogară principală, ale cărei lumini se conturau mai clare, chiar prin perdeaua deasă a ninsorii. Observa că zonele de parcare erau la fel de aglomerate precum le lăsase la plecare, în plus un stol de avioane, de-abia sosite, așteptau să li sé creeze loc pe platformă.

— Către mașina directorului! Rămâneți pe loc până trece cursa Lake Central Nord; apoi angajați-vă pe direcția ei.

— Am înțeles, zise Mel.

Câteva minute mai târziu, se strecura cu mașina în garajele de la subsolul aerogării.”».

Chiar alături de spațiul lui de parcare, se afla o casetă încuiată, cu un telefon de interior. Alese una dintre chei, descuie lacătul, și formă numărul lui Danny Farrow. Îi răspunse chiar el. Primise vreo veste nouă în legătură cu turboreactorul mexican împotmolit 2 îl întrebă Mel.

— Niciuna, răspunse Danny. Iar șeful turnului de zbor m-

a rugat să-ți comunic că atâta vreme cât nu poate folosi pista trei zero, ritmul circulației va rămâne la jumătate. În plus, după fiecare decolare peste zona Meadowood, primește tot mai multe reclamații telefonice.

— Cei din Meadowood trebuie să sufere, n-au încotro, zise Mel, implacabil.

Chiar cu riscul de a se trezi cu o manifestație de protest, n-avea cum să elimine deocamdată zgomotul avioanelor care treceau pe deasupra lor. Esențialul era să se reducă decalajul în orarii.

— Unde se află Patroni acum?

— Tot blocat. Pe drum.

— E sigur că poate ajunge aici?

— Compania Trans World susține că da. A comunicat cu el prin telefonul din mașină.

— Îndată ce sosește Patroni să fiu înștiințat, ceru Mel. Oriunde mă voi afla.

— Te vei afla, probabil, în oraș.

Mel ezită. De fapt, gândi el, nu prea mai avea de ce să rămână la aeroport. Și totuși, lucru inexplicabil, se simți din nou năpădit de presimțirea sumbră ce-l tulburase în câmpul aeroportului. Își reaminti de discuția cu șeful turnului, precum și de avioanele înșirate pe platforma de staționare. Și, pe loc, luă o hotărâre.

— Nu, n-o să fiu în oraș. Avem nevoie de această pistă și nu plec de-aici până nu știu precis că Patroni a sosit și s-a apucat de treabă.

— Atunci, sunt de părere să-i telefonezi urgent soției, îi sugeră Danny. Notează-ți numărul la care o găsești.

Mel se conformă și, la numai câteva secunde, ridicând din nou receptorul din furcă, formă numărul cu orașul. Ceru să vorbească cu Cindy și după o scurtă așteptare, îi auzi glasul tăios.

— De ce n-ai venit, Mel?

— Iartă-mă, dar am fost reținut de treburi la aeroport. E un viscol destul de serios…

— Să te ia naiba; vino imediat aici!

Tonul ei scăzut îi dădu a-nțelege că mai erau și alții pe-

aproape, care puteau s-o audă. Dar chiar așa, vorbind pe înfundate, îl uimea doza de răutate pe care izbutea s-o imprime cuvintelor.

Uneori, Mel încerca să asemuie vocea de azi a lui Cindy cu cea de-acum cincisprezece ani, înainte de a-i fi devenit soție. Pe-atunci era o ființă mai blândă i se părea lui. La drept vorbind, aceasta fusese una din trăsăturile ce-l apropiase de ea, când o întâlnise pentru prima oară în San Francisco, unde-și consuma o permisie de pe front. Pe vremea aceea, Cindy era actriță – dar o actriță obscură, nerealizată în cariera ce și-o visase și nici cu perspective de viitor. Tot ce obținuse fuseseră roluri minore în teatre de vară și. La televiziune. După căsătorie, și într-un moment de totală sinceritate, recunoscuse că măritișul fusese o formulă salvatoare și binevenită.

Dar odată cu trecerea anilor, versiunea se schimbase atât de mult, încât Cindy îi imputa sus și tare că din pricina lui își sacrificase chemarea-i artistică și eventuala consacrare ca stea. Pentru ca în vremea din urmă, s-o irite orice aluzie la trecutul ei artistic, și asta fiindcă citise în „Town and Country” cum că actrițele apar foarte rar în Registrul personalităților sociale; or, ea ținea morțiș să-și vadă numele trecut în paginile lui.

— Vin îndată ce pot, o asigură Mel.

— Mare favor, ce să-ți spun! ho reteză Cindy… De mult trebuia să fii aici. Știai foarte bine cât de mult preț pun pe seara asta, și nu mai departe de săptămâna trecută mi-ai făgăduit solemn c-ai să vii.

— Atunci nu visam c-o să ne pice în cap un viscol așa de năprasnic. Chiar acum una din piste e blocată; un pericol pentru aeroport…

— Doar ai subalterni, nu? Sau ți i-ai ales așa de neisprăviți că nu-i poți lăsa de capul lor?!

— Ba, dimpotrivă, sunt foarte capabili, o contrazise Mel, iritat Numai că sunt plătit să răspund și eu.

— Păcat că nu simți aceeași răspundere și când e vorba de mine. Nu-i prima dată când te bucuri să-mi ratezi o serata.

Urmărindu-i torentul cuvintelor, Mel își dădu seama că se apropie vertiginos de punctul culminant. O vedea ca aievea: înfruntându-l cu supremă trufie, de la aproape un «metru, șaptezeci, cât avea cocoțată pe tocurile cele mai înalte, cu ochii ei albaștri, sticloși, cu capul blond, cârlionțat, dat pe spate, plină de senzualitate, cum arăta la mânie. Poate tocmai de aceea, la începutul căsătoriei lor, rareori se lăsase îngrozit de ieșirile ei furibunde. Pe măsură ce se înflăcăra, devenea tot mai ispititoare, sau cel puțin așa i se părea lui. În momente din astea, Mel își lăsa ochii să cutreiere în voie peste ea, începând de jos, de la glezne – la care se oprea îndelung – pentru că Cindy avea glezne și gambe teribil de apetisante, lăsând în urmă pe multe. Din femelle cunoscute de el; pe urmă, la fel de încet, își înălța privirea spre trup – tot atât de proporționat și de îmbietor ca și picioarele. Pe-atunci, o dată ajuns la capătul unei asemenea contemplări, se crea, dintr-odată, și de ambele părți, un soi de atracție care-i mina unul către altul, într-o încleștare aprigă și lacomă. Urmarea… era lesne de prevăzut. De fiecare dată izvorul mâniei lui Cindy se pierdea în valul de senzualitate care-i acoperea deopotrivă. Cu instinctele ei sălbatice, Cindy îi cerea într-una: „Strivește-mă, blestematule! Lovește-mă!” La sfârșit de tot, storși și secătuiți cum erau, niciunul nu avea puterea sau dorința să mai reia cearta de unde o lăsaseră. Desigur aceasta nu era un remediu, ci mai degrabă o tărăgănare a diferendelor dintre ei, care, așa cum intuise Mel încă de atunci, aveau cauze foarte profunde. Pe măsură ce au trecut anii și pasiunea s-a mai răcit, neînțelegerile mereu reeditate s-au accentuat și mai mult.

În cele din urmă, au încetat să-și mai caute refugiu în dragostea fizică, pentru ca de un an încoace, apropierile lor să se rărească tot mai mult. Cu toate astea, Cindy, care nu renunța niciodată la satisfacerea dorințelor, indiferent de starea de spirit dintre ei, de câteva luni se arăta complet indiferentă. Mel își pusese unele întrebări. Avea oare un iubit? Nu era exclus; și s-ar fi cuvenit să intre la griji. Dar, lucru trist, i se păruse mai comod să nu se lase furat de ele.

Totuși, mai existau momente când, auzind-o sau văzând-o aprinsă de furie, se simțea atras de ea, pradă acelorași dorințe de odinioară. Chiar acum, ascultând-o la telefon, cu glasul clocotind de mânie, Mel o dorea.

Când putu să mai strecoare și el câteva vorbe, îi zise:

— Nu-i adevărat că mă bucur să-ți stric seratele. De cele mai multe ori te însoțesc, deși nu sunt de loc convins că zaiafeturile la care mergem sunt chiar atât de importante, cât le consideri tu. Aș prefera, în locul lor câteva seri petrecute în casă, cu copiii.

— Astea-s brașoave, i-o reteză Cindy; și o știi prea bine.

Își simți nervii întinși și degetele mai încleștate pe receptor. Imediat, însă, își spuse că poate remarca ei nu era cu totul lipsită de adevăr. Nu recunoscuse el față de sine că au fost seri când, deși putea să plece acasă, preferase să rămână la aeroport numai ca să evite o nouă scenă cu Cindy? Roberta și Libby nu intraseră în calculul său de atunci; pe ele le omisese, așa cum se întâmplă, probabil, cu toți copiii ai căror părinți nu se înțeleg. Greșise, aducându-le în discuție.

Dar astă seară era altă situație. Se impunea, neapărat, să rămână la aeroport, cel puțin până se limpezeau lucrurile cu pista blocată.

— Uite ce, reluă el; clarificăm un lucru. Deși nu ți-am spus-o până acum, anul trecut am ținut și eu o evidență. Din ea reiese că din cele cincizeci și cinci de aiureli filantropice la care mi-ai cerut să te însoțesc, am reușit să merg la patruzeci și cinci – adică la infinit mai multe decât m-ar fi împins inima. Un scor impresionant, după părerea mea.

— Ticălos ce ești! Dar ce sunt eu, un joc cu mingi la care se urmărește scorul?! Sunt nevasta ta!

— Mai calm, mai calm, îi recomandă Mel pe un ton poruncitor. Începuse și el să-și iasă din fire. În caz că nu-ți dai seama, află că ți-ai cam ridicat glasul. Vrei cumva să afle și cei din jur câtă considerație ai față de soțul tău?

— Nu-mi pasă câtuși de puțin!

Dar rosti cuvintele cu o voce reținută.

— Știu foarte bine că ești nevasta mea; de aceea și vreau să vin în clipa când voi putea. În același timp, se întrebă ce s-ar fi întâmplat acum, dacă Cindy ar fi fost aproape de el și ar fi atins-o? Oare ar mai fi simțit vechea și miraculoasa atracție fizică pentru ea? Nu, își răspunse hotărât. Și vorbi mai departe: Păstrează-mi un loc, și roagă-l pe chelner să-mi tină supa caldă. Totodată, explică întârzierea mea și cere scuzele de rigoarp. Presupun o parte din invitați au auzit vag despre aeroport. În veni dintr-o dală în gând. Apropo, zise el, de fapt care e scopul seratei?

— Ți l-am spus săptămâna trecută.

— Repetă-l.

— E vorba de un cocteil urmat de dineu – un fel de preambul la balul costumat de luna viitoare; balul e dat pentru Fondul de Ajutorare a copiilor din Archidona… A venit și presa. Se vor face fotografii.

Acum înțelegea și Mel de ce insistase Cindy să meargă. Alături de el, îi sporeau șansele de a fi pozată și de a ajrare în presă de-a doua zi, la rubrica evenimentelor sociale.

— Cei mai mulți dintre soții membrelor din comitet au și sosit, continuă Cindy.

— Dar nu toți?

— Cei mai mulți am spus.

— Și ziceai că e vorba de ajutorarea copiilor din Archidona?

— Întocmai.

— Care Archidona? Sunt două. Una în Ecuador, alta în Spania.1

Pe vremea studenției, îl pasionaseră hărțile și geografia și avea și o memorie bună.

Pentru prima oară, Cindy șovăia. Când îi răspunse vorbi îmbufnată.

— Ce importanță are? N-avem timp de întrebări neroade…

Mel simți o nevoie irezistibilă să râdă. Cindy nu știuse să-i precizeze. Ca de obicei, se vârâse într-o treabă nu pentru scopul ei caritabil, ci numai din considerație pentru

„persoanele* amestecate.

— Câte scrisori scontezi să obții de astă dată? o întrebă răutăcios.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ba înțelegi foarte bine.

Pentru a fi trecută în Registrul Personalităților, orice aspirantă avea nevoie de opt scrisori de recomandare, de la persoane ale căror nume figurau dinainte în paginile lui. Ori, după cum aflase Mel, la ultimul bilanț, Cindy strânsese doar patru.

— Pe Dumnezeul meu, Mel, dacă mai pomenești de asta, acum sau oricând… *

— De data asta vor fi gratuite, sau te gândești să le plătești, ca și pe celelalte două?

Era conștient de poziția favorabila pe care și-o câștigase. Un lucru de altfel extrem de rar!

Cindy îi riposta, fierbând de indignare.

— E o afirmație murdară. Nu e cu putință să-ți cumperi dreptul de a…

— Prostii! Știu câți bani ai scos. Uiți că avem cecuri comune?

Se făcu tăcere. După câteva clipe, Cindy îi vorbi pe un glas șuierat, sălbatic.

— Ascultă-mă. Te sfătuiesc să vii, și încă repede! în caz că nu, ori dacă vii și mă superi cu chestii ca astea de adineaori, va fi sfârșitul. Ai înțeles?

— Nu tocmai. Mel vorbea cu un calm deplin. Intuia că trăiește un moment important – pentru amândoi. Poate ar fi mai bine să te explici, insistă el.

Cindy pară lovitura.

— Pune-ți mintea la contribuție și-ai să-nțelegi singur, îi zise.

După care trânti telefonul.

În drum spre birou, furia din el creștea, clocotitoare. De felul său se aprindea mult mai greu decât Cindy. La el reacțiile erau mai încete. Dar acum, pur și simplu fierbea. I-ar fi venit greu să precizeze pe cine și de ce era furios. În bună parte pe Çindy, firește; dar nu numai pe ea. Îi era

ciudă pe el, pe slăbiciunea profesională – cum o socotea – care-l împiedicase să realizeze premisele cerute de noua eră din aviație; apoi, pentru că nu se mai dovedea în stare, ca pe vremuri, să le insufle și altora convingerile sale; pentru că, în sfârșit, își vedea năzuințele înfrânte.

Risipit între toate, viața intimă și cea profesională se prefăcuseră, fără să știe cum, în testamentul unei duble înfrângeri. Căsătoria ajunsese într-un mare impas, cel puțin, spre asta tindea; iar dacă într-o bună zi avea să se destrame, însemna că a dat greș și ca părinte.

La aeroport, unde garanta de viețile miilor de pasageri care călătoreau zilnic, cu deplină încredere, osârdia și pledoariile sale nu putuseră ține în loc procesul de degradare. Înfăptuirile cutezătoare, la care trudise aici, se perimau de la o zi la alta.

În drum spre mezaninul administrativ, nu întâlni niciun cunoscut. Cu atât mai bine. La orice eventuală întrebare ar fi aruncat un răspuns pripit, renervat. O dată ajuns în birou, își aruncă hainele groase, cu care fusese pe afară, lăsându-le jos, pe podea, unde căzuseră.

Își aprinse o țigară. Fumul îi lăsă un gust acru în gură. O stinse. Porni spre masa de lucru din celălalt capăt al camerei, simțind din nou junghiurile în picior, de astă dată și mai puternice. Cândva – i se părea mult de-atunci! — în seri ca acestea, când îl chinuia durerea, pleca acasă, unde Cindy îl obliga să se odihnească. După o baie fierbinte, îl întindea pe pat, cu fața în jos și, cu degete răcoroase și ferme, îl frecționa pe gât și pe spate, până îi alunga suferința.

Era absurd să-și închipuie că Cindy și-ar mai reedita vreodată gestul și, chiar de l-ar fi făcut, aproape sigur efectul n-ar mai fi fost același. Comuniunea dintre doi oameni se poate pierde și pe alte tărâmuri, în afară de cel al cuvântului rostit.

Stând la masa de lucru își cuprinse capul în mâini. Simți din nou frisonul ce-l străbătuse mai devreme, când se aflase pe câmpul aeroportului. Apoi, în tăcerea încăperii se auzi dintr-odată zbârnâind telefonul. În primele clipe, nu-l

luă în seamă. Apelul se repetă; atunci de-abia își dădu seama că suna telefonul roșu, din sistemul de alarmă, pe care-l ținea pe o consolă, nu departe de birou. Dintr-un salt, ajunse la el și apucă receptorul.

— Aici Bakersfeld.

Pe fir se auzeau pocnituri și confirmări verbale, pe măsură ce se cuplau și alții la rețea.

— Aici controlul traficului, anunță șeful turnului. Avem o alertă aeriană de categoria a treia.

9

KEITH BAKERSFELD, FRATELE LUI MEL, epuizase doar e treime din cele opt ore de veghe zilnică, în fața ecranelor radar.

Aici, la radiolocație, viscolul își lăsase însemne puternice deși, evident, nu ca efecte naturale. În această privință, se gândi Keith, un spectator care nu deslușea nimic din informarea complexă a ecranelor, ar fi putut crede că furtuna din imediata proximitate se află de fapt la mii de mile depărtare.

Secția lor era instalată în turnul de control, sub cabina din vârf, împrejmuită de sticlă, de unde se dirija circulația locală a avioanelor, la sol cât și în aer. Jurisdicția secției depășea însă limitele aeroportului, acoperind golul creat între dirijarea locală și cel mai apropiat centru regional de control aerian. Aceste centre, situate de obicei la distanțe de mile, răspundeau de principalele trasee ale companiilor aeriene, cu toată circulația din interiorul și din afara lor.

În contrast cu extremitatea superioară a turnului de control, aici, la radiolocație, nu exista nici măcar o fereastră. Zece specialiști trudeau, zi și noapte, într-o perpetuă semiobscuritate, întreținută de becurile slabe care nu luminau mai mult decât razele lunii.

În jurul lor, pe cei patru pereți ai încăperii, se înșirau, unele lângă altele: ecrane radar, pupitre de comandă și de control, aparatură radio. De regulă, lucrau în cămăși cu

mâneci scurte, dat fiind că temperatura, pe timp de iarnă sau vară, nu scădea niciodată sub douăzeci și cinci de grade, o constantă necesară pentru protecția delicatelor instalații electronice.

Nota dominantă în atmosfera secției era calmul – un calm absolut deși numai de suprafață, care masca o veșnică încordare. Viscolul din seara aceasta o accentuase și mai mult, pentru ca în minutele din urmă, de când cu alerta, să împrumute o formă acută, comparabilă, ca imagine plastică, cu întinderea unui arc dinainte suprasolicitat. Totul pornise de la semnalul apărut pe unul din ecranele radar, care, la rândul său, declanșase aprinderea unui bec roșu și o sonerie de alarmă în camera de control. Între timp, sunetul încetase, în schimb semnalul colorat încă stăruia pe ecran. „Floarea-dublă”, așa cum fusese botezată de controlori, înmugurise pe ecranul obscur ca o garoafă plăpândă, tremurătoare, simbolizând un avion în primejdie.

De astă dată era vorba de un K.C. 135, din Forțele Aeriene ale Statelor Unite, zburând pe deasupra aeroportului, și prin furtună, în căutarea unui loc pentru o aterizare forțată. La ecranul plat ce stârnise alarma lucra Keith Bakersfeld, care, din clipa când apăruse semnalul fusese dublat de un supraveghetor. Prin intermediul aparatelor de intercomunicații, amândoi transmiteau instrucțiuni prompte, cu caracter de urgență, colegilor de la pupitrele învecinate, comunicând totodată și cu avioanele.
1

Șeful turnului, de la etajul superior, fusese înștiințat la timp despre apelul de salvare ivit pe ecran. La rândul său, decretase alertă de gradul trei, o stare care viza și instalațiile terestre de pe aeroport. Ecranul – o sticlă circulară, de mărimea unei roți de bicicletă – era fixat pe o consolă nu mai înaltă decât o masă obișnuită* Pe suprafața lui de un verde închis, licăreau puncte luminoase, desenând avioane aflate în cursă, pe o rază de patruzeci de mile.

Pe măsură ce înaintau, se deplasau și luminițele punctate, de-a lungul traiectoriei lor, prin niște marcaje

minuscule, din plastic, servind ca semn de identificare pentru fiecare avion în parte.

Aceste „bărcuțe”, cum li se spunea, se mutau manual, în raport cu evoluția aparatului și, pe măsură ce apăreau noi avioane, după identificarea lor prin radiofonie primeau însemnele de rigoare. Noile sisteme radar se dispensaseră de așa-zisele „bărcuțe”; identificarea se realiza prin coduri cifrate, arătând și altitudinea, iar datele apăreau direct pe ecran. Totuși, inovația nu fusese unanim adoptată deoarece, ca orice instalație nouă, prezenta și unele neajunsuri – cum era persistența paraziților.

În noaptea aceasta, ecranele radar erau literalmente invadate de avioane – un adevărat furnicar de puncte incandescente, după cum remarcase cineva mai devreme. Keith – un tip costeliv, subțire – ședea aplecat pe scaunul de aluminiu, să fie cât mai aproape de ecran.

Tot trupul îi era încordat, iar picioarele, încolăcite sub el, păreau la fel de rigide ca și metalul scaunului. Privea atent, încruntat, și supt la chip, cum arăta de luni de zile. Reflexele verzi ale ecranului îi accentuau și mai mult cearcănele de sub ochi, imprimându-i o expresie stranie, de pe altă lume. Pe orice prieten care nu-l văzuse de un an sau așa ceva, l-ar fi izbit metamorfoza produsă la înfățișarea cât și în felul său de a fi. Pe vremuri, Keith îi contamina și pe alții cu buna lui dispoziție – plăcută, reconfortanta, din care nu mai rămăsese nici urmă. Deși mezinul lui Mel, de care îl despărțeau șase ani, ajunsese să arate mult mai vârstnic.

Schimbarea lui Keith Bakersfeld nu trecuse neobservată de colegi, din care o bună parte lucrau chiar astă seară cu el, înșirați în fața feluritelor aparate, îi cunoșteau prea bine și cauzele, față de care nu se arătaseră de loc indiferenți, ci plini de reală compasiune. Dar slujba lor grea, cu nenumăratele-i riscuri, nu le îngăduise să statuie în sentimentalisme, trebuiau să rămână aceiași oameni practici, cu atenția veșnic trează, așa cum era Wayne Tevis, șeful secției, care-l urmărea. Pe Keith și semnele-i de oboseală crescândă, atât de vizibile de un timp încoace. Tevis, originar din Texas, uscat la trup și cu o vorbă greoaie

și legănată, se afla în mijlocul sălii, cocoțat pe un scaun înalt, de unde privind peste umerii celorlalți, cuprindea mai multe ecrane deodată. Roțile și le montase singur la scaun, și-l călărea ca pe un bidiviu, proptindu-se când și când în cizmele lui texane, lucrate de mână, și făcându-și vânt spre locul unde se cerea să intervină. În ultimele șaizeci de minute, Wayne Tevis nu-l slăbise din ochi pe Keith, și nici nu se depărtase de el, cu gândul ca, la nevoie, să fie gata să-l schimbe imediat în fața ecranului – măsură ce se putea impune în orice clipă, după intuiția sa.

În ciuda ușoarei sale aroganțe, Tevis era totuși un om de inimă, îl îngrozea hotărârea pe care va trebui eventual s-o ia pentru că își dădea seama de gravele-i consecințe asupra lui Keith. Cu toate acestea, într-o situație extremă n-avea cum să dea înapoi. Cu ochii pironiți pe ecranul lui Keith, vorbi în felul său poticnit, tărăgănat:

— Keith, băiete, cursa Branifi se apropie de Eastern. Dacă-l îndrumi pe Braniff spre dreapta, Eastern poate să-și continue ruta.

Era un lucru pe care Keith s-ar fi cuvenit să-l observe; și totuși îi scăpase.

Mai toată secția se străduia din răsputeri să-i creeze cale liberă avionului K.C.135 al Forțelor Aeriene care, de la 2000 picioare își și începuse manevrele de coborâre. Greutatea consta în faptul că sub acest uriaș avion militar cu reacție, se aflau alte patru, de pasageri, dispuse la intervale de 300 metri unele de altele și zburând într-un spațiu aerian redus, în așteptarea aterizării. De o parte și de alta a acestui spațiu aerian, și la o distanță de câteva mile, se înșirau culoarele ticsite cu avioane proaspăt decolate, zburând tot în stoluri suprapuse, iar mai jos, încă trei curse de pasageri, Care se apropiau vertiginos de aeroport. Trebuia găsită modalitatea pentru ca avionul militar să se strecoare printre cele civile și să aterizeze fără să se producă o ciocnire în aer; probă greu de trecut chiar pentru nervii cei mai tari, și în condiții perfect normale. Ca o complicație în plus, se defectase și instalația radio a lui K.C.135, pierzându-se astfel mijlocul de comunicare cu

pilotul.

Keith Bakersfeld apăsă, cu oarecare stângăcie, pe butonul microfonului:

— Braniff opt-doi-nouă, vorbi el, execută un viraj la dreapta și angajează-te pe direcția zero-nouă-zero.

În asemenea clipe, chiar dacă încordarea nervoasă depășește orice limită, tonul controlorului de trafic trebuie să rămână calm. Or, vocea gâtuită a lui Keith îi trăda surescitarea. Îl surprinse pe Wayne Tevis fulgerându-l cu o privire aspră. Totuși pe măsură ce Braniff executa instrucțiunile sale, punctele de pe ecranul radar, mai înainte îngrijorător de apropiate, începură să se distanțeze. Existau momente – ca acesta, de pildă – când lucrătorii de la radar mulțumeau zeilor – indiferent cărora – pentru iuțeala și promptitudinea de care dădeau dovadă piloții în îndeplinirea ordinelor. Pe urmă puteau ei să protesteze – cum o și făceau adesea – împotriva directivelor subite, care necesitau viraje scurte și-i zgâlțâiau pe pasageri. Dar asemenea argumentări veneau de-abia mai târziu, după executarea riguroasă a indicațiilor date de controlori.

În aproximativ un minut, cursa Braniff urma să vireze din nou, la fel ca și Eastern, aflată la aceeași înălțime. Înainte, însă, trebuiau găsite trasee noi pentru alte două avioane de pasageri ale companiei Trans World; unul la o altitudine ridicată, altul ceva mai joasă, precum și pentru cursele Lake Central Convair, Air Canada Vanguard și Swissair, apărute chiar atunci pe ecran. Până la coborârea lui K.C.135, acestea ca și altele erau dirijate într-un soi de zigzag, deși pe distanțe mici, spre a nu se abate pe căi aeriene colaterale. Într-un anumit fel, jocul acesta putea fi asemuit cu o partidă de șah complicată, numai că, aici, piesele se aflau la mari înălțimi și se mișcau cu câteva sute de mile pe oră. Același joc cerea ca ele să fie ridicate și coborâte în timpul mersului, fără a se apropia între ele mai mult de trei mile pe părțile laterale, sau o sută de picioare pe verticală și fără a depăși limita autorizată. Iar în timpul acestor „mișcări”, miile de pasageri, nerăbdători să se vadă ajunși la capătul călătoriei n-aveau altă posibilitate decât să

rămână pe locurile lor, și să aștepte. Când și and, rupându-se de preocuparea de moment, Keith se gândea la pilotul aflat la impas, silit să înfrunte furtuna și să coboare printr-un spațiu aerian atât de primejduit Oare cum se simțea el acolo, în cabină? însingurat, probabil. Ca și Keith; ca și viața însăși – tristă și izolată – deși trăită în preajma oamenilor. Așa cum pilotul era însoțit de ajutor. Și echipaj, și Keith îi avea pe colegi, și încă atât de aproape, încât ar fi putut să-i atingă cu mina. Dar acest soi de proximitate, fizică, nu te încălzea cu nimic. Mai ales când te închidea! în carapacea sufletului, oelăsând pe nimeni să pătrundă în ea și trăiai acolo, cu totul rupt de lume, singur – doar cu amintirile, cu conștiința, cu teama.

„Singur, cugetă Keith, din clipa când te trezești pe lume și până la moarte.

Întotdeauna și veșnic singur.

Keith Bakersfeld ajunsese să știe cât de părăsită se poate simți o ființă omenească.

Comunică succesiv traseele pe care le aveau de urmat avioanele Swissair, Trans World, Lake, Central și Eastern. În spatele său, Wayne Tevis încerca să ia legătura prin radio cu K.C. 135. Nu primi însă niciun răspuns, în vreme ce floarea primejdiei stăruia încă pe ecran. Totuși, judecând după traiectoria ei luminoasă, era limpede că pilotul acționa bine, respectând indicațiile primite înainte de întreruperea dialogurilor-radio. Era conștient, firește, că aplicându-le întocmai, cei de jos, de la dirijarea traficului, îi pot devansa mișcările. După cum tot atât de bine știa că evoluția avionului său e urmărită pe ecran și, deci, orice altă cursă va fi abătută din calea sa.

După informațiile culese de Keith, avionul militar pornise din insulele Hawaii, se realimentase în zbor deasupra coastei de vest și se îndrepta, fără escală, spre baza aeriană Andrews, în apropiere de Washington. La vest de Continental Divide, se ivise însă o defecțiune la motoare, urmată de alta la instalația electrică, ceea ce-l determinase pe comandantul de bord să opteze pentru o aterizare neprevăzută la Smoky Hill, în Kansas. Cum însă pistele de

acolo erau încă înzăpezite, fusese orientat spre Lincoln International. Zburase spre nord est, peste Missouri și Illinois, supravegheat de controlul traseelor aeriene. Apoi, de la o distanță de aproximativ treizeci de mile, fusese preluat de stația de radiolocație pentru dirijarea sosirilor din vest, mai precis de Keith Bakersfeld. Puțin după aceea, defecțiunea instalației radio se alăturase necazurilor anterioare ale pilotului.

De cele mai multe ori, în condiții atmosferice bune, avioanele militare ocoleau aeroporturile civile. Dar când pe un viscol ca cel de acum se cerea un ajutor, se acorda fără șovăire.

În sala radar, întunecată și ticsită de aparatură, toți asudau, nu numai Keith. Și totuși, când vorbeau cu piloții nu aveau voie să trădeze, prin timbrul vocii, încordarea generală și urgențele ce-i presau. Piloții aveau grijile lor, de fiecare clipă. În noaptea asta hărțuiți de furtună, zburând numai după indicații, fără pic de vizibilitate în afara cabinelor de comandă, li se cerea să dea dovadă deși mai multă dibăcie în pilotare. Cu întârzierile pricinuite de circulația intensă, majoritatea depășiseră orele de zbor, cu perspectiva de a-și prelungi și mai mult șederea în aer.

De la fiecare pupitru radar porneau, ca într-un șuvoi, indicații fulgerătoare, dar calme, menite să devieze cât mai multe avioane de la zona primejdioasă. Acestea, ca și altele ce li se alăturau la fiecare minut sau două de pe diferite trasee aeriene, așteptau să le vină rândul la aterizare.

Un controlor de trafic vorbi peste umăr, cu glas șoptit dar rugător:

— Am unul în fierbințeli, băiete. Poți să mi-l iei tu pe Delta-șapte-trei?

Ceea ce însemna, în limbajul secției, că e la ananghie, că-l depășește numărul avioanelor pe care le are de dirijat.

— Drace! Sunt și eu strâns cu ușa… zise o altă voce. Stai nițel., Uite, ți l-am luat.

Peste câteva secunde, se auzi același glas:

— Delta-șapte-trei, aici Lincoln. Virează stânga, cap compas unu-doi-zero. Menține-ți altitudinea la patru mii!

Controlorii de trafic se ajutau între ei când puteau. Nu era de loc exclus ca, peste câteva minute, cel care intervenise acum să apeleze el însuși la un coleg.

— Ei, ia te uită la ăla din nord-vest, coboară din partea cealaltă. Dumnezeule! Parc-am fi la gura metroului, la ora de vârf. American, patru-patru, ține-te pe direcția de acum; ce altitudine ai? Lufthansa nu respectă direcția obligatorie. Deviază-l de la zona de apropiere!…

Dacă plecările erau dirijate mulțumitor, cât mai departe de zona buclucașă, în schimb avioanele sosite erau ținute în aer, pierzându-se timp prețios la aterizare. Și chiar mai târziu, după ce criza actuală va fi învinsă, de-abia după o oră sau două se repunea ordinea în vacarmul aerian – lucru știut de toți.

Keith Bakersfeld se străduia din răsputeri să lucreze concentrat, să țină minte „imaginea” sectorului său, cu fiecare avion prezent în el. Pentru asta trebuia să memorizeze instantaneu semnele de identificare, pozițiile avioanelor, tipurile, viteza de zbor, altitudinea, succesiunea aterizărilor. O diagramă complexă, cu schimbări permanente… o configurație în veșnică prefacere. Chiar în perioadele de relativă acalmie, eforturile cerebrale nu conteneau; dar cu viscolul de astă seară atinseseră limita. Și coșmariil fiecărui controlor era „să piardă imaginea sectorului” – un fel de ripostă a creierului suprasolicitat care refuză să-și mai facă datoria și, totodată, un pericol care-i pândea până și pe cei mai buni dintre ei.

Cândva și Keith făcuse parte din această elită. Nu trecuse mai mult de un an de când colegii îl rugau să-i ajute în clipe de mare încordare. „M-am cam înglodat, Keith. Nu mă poți tu scăpa de câteva?” Și Keith răspundea prompt apelului. De la o vreme, însă, rolurile se inversaseră. Acum colegii îl ajutau, pe cât posibil, pentru că exista o limită în sprijinul pe care și-l puteau da unul altuia păstrându-și mai departe și munca proprie.

I se cerea să comunice simultan mai multe instrucțiuni prin radio. Keith acționa pe cont propriu; Tevis, supraveghetorul, se împinsese cu scaunul său înalt în

capătul opus al sălii, unde urmărea alt controlor. Creierul lui Keith emitea hotărâri în serie:

— Braniff, virează stânga: Air Canada, virează dreapta; Eastern, întoarce-te cu o sută optzeci de grade.

Zarurile fuseseră aruncate. Semnele de pe ecran se mișcau în direcții diferite. Pe Lake Central Convair, cu zborul lui domol, îl mai putea lăsa un minut, socoti Keith. Dar nu și pe Swissair, care zbura convergent cu Eastern. Lui trebuie să-i găsească imediat o rută nouă. „Care anume? Gândește-te iute! Patruzeci și cinci de grade la dreapta, dar numai pentru un minut; pe țarmă, iar la dreapta. Nu. Le slăbi din ochi pe Trans World și Northwest! Uite altul, care vine din vest, în mare viteză; identifică-l și găsește-i o cale liberă. Concentrează-te! Concentrează-te! Concentrează-te!” încruntat la față de efortul gândirii, Keith își poruncea: „N-am să pierd imaginea; nici acum, nici mai târziu!” Avea rațiunea lui să evite acest lucru; o taină pe care n-o împărtășise nimănui; nici chiar Nataliei, soția sa. Numai el, Keith Bakersfeld, doar el știa că veghează pentru ultima oară în fața unui ecran radar. Că era ultima zi de muncă la dirijarea traficului. Curând avea să se sfârșească.

Dar era și ultima zi din viața lui.

— Fă o pauză, Keith! îi spuse șeful turnului de control.

Nu-l văzuse când a intrat în secție. Venise tiptil și se plantase lângă Wayne Tevis – supraveghetorul.

Cu puțin înainte, Tevis îl informase pe-un ton liniștit:

— Keith se descurcă bine, după părerea mea. Câteva minute m-a cam îngrijorat, dar pare-se că a reușit să se adune.

În fond, Tevis se bucura că nu fusese silit să recurgă la măsura drastică la care reflectase mai devreme; totuși, șeful turnului îi spusese în șoaptă:

— Oricum, să facă o pauză. Și, în completarea ideii, adăugă: Am să-i propun chiar eu.

Dintr-o singură privire, Keith înțelese că va fi înlocuit. Situația era încă încurcată și nu aveau încredere în el. Pauza – de lucru era doar un pretext; în mod normal, mai avea o jumătate de oră până la ea. Să protesteze oare?

Pentru un controlor de talia lui era o umilință care nu va trece neobservată de colegi. Apoi, se mai gândi și altfel: „În definitiv de ce să provoc o scenă? La ce bun?” Plus că o pauză de zece minute o să-l calmeze. După momentele de criză, se va întoarce și va lucra până la sfârșitul turei.

Wayne Tevis se înclină spre el:

— Keith, o să fii înlocuit de Lee.

Și făcu semn către un alt controlor care se întorcea tocmai din pauză dar din cea legală…

Keith dădu din cap fără niciun comentariu, continuând transmiterea indicațiilor către avioane, în timp ce noul venit urmărea ecranul. Asemenea schimburi, între controlori, necesitau câteva minute. Înlocuitorul trebuia mai întâi să studieze ecranul și să-și imprime bine imaginea de ansamblu. Totodată, avea nevoie de timp ca să se concentreze. Această încordare mentală, deliberată, era o condiție esențială în munca lor. Așa-zisa „întindere a arcului”, în limbajul secției, pe care Keith, în cei cincisprezece ani de când lucra la dirijarea traficului, o urmărise atât la el, cât și la alții. Ți-o creai singur, pentru că fără ea nu puteai să preiei un sector – ca în cazul de față. Alteori se crea de la sine, ca un act reflex, așa cum puteai s-o urmărești la controlorii venind spre slujbă în pâlcuri de mașini. La plecarea de acasă, orice discuție era degajată, firească, în acest punct al călătoriei, la o întrebare obișnuită cum ar fi: „Mergi sâmbătă la meci?” se dădea o replică la fel de firească „Sigur că mă duc” sau „Nu, săptămâna asta nu ppt”. Pe măsură însă ce se apropiau de serviciu, dialogul se înăsprea pentru ca la o jumătate de milă de aeroport, la aceeași întrebare să se răspundă cu un simplu „da” sau „nu” – și nimic mai mult.

În afară de această încordare cerebrală se mai cerca ceva – un calm studiat, controlat, în tot timpul lucrului. Aceste două condiții – contrare naturii omului – duceau la o epuizare nervoasă și, cu vremea, la consecințe grave. Mulți controlori de trafic se îmbolnăveau de ulcere la stomac, pe care le ascundeau, de teamă să nu-și piardă slujba. Tăinuindu-le, erau nevoiți să-și plătească tratamentele la

doctori particulari, în loc să se prevaleze de asistența medicală din cadrul serviciului. La aeroport țineau ascunse în dulăpioarele de haine sticle cu Maalox, împotriva hiperacidității gastrice, sorbind pe furiș, în pauze, din lichidul albicios și dulceag.

Dar urmările nu se sfârșeau aici. După calmul impus în timpul lucrului, acasă, unii din ei, pe care Keith Bakersfeld îi cam știa, deveneau irascibili, morocănoși, sau făceau pur și simplu crize de nervi. Adăugând la toate acestea programul variabil de muncă și de ore de somn – ceea ce îngreuia gospodăria – se puteau prevedea și rezultatele: o listă lungă de căsnicii destrămate, un procent ridicat de divorțuri.

— În regulă, declară înlocuitorul lui Keith. Mi-e clară imaginea.

Keith se ridică binișor de pe scaun, desfăcându-și casca de la urechi, în timp ce. Colegul se strecură în locul său. Dar înainte de a se retrage, începuse să dea noi indicații cursei Trans World, aflată în coborâre.

— Zicea fratele tău că s-ar putea să treacă mai încolo pe aici, îl informă șeful turnului.

Keith dădu din cap și ieși din sală. Nu-i purta nicio ranchiună celui care-l vorbise, hărțuit cum îl știa de propriile-i griji și răspunderi; chiar se felicita că nu protestase împotriva înlocuirii lui intempestive. Mai mult ca orice, își dorea o țigară, o cafea, și un strop de singurătate. Acum că hotărâseră alții pentru el, era bucuros că scăpase de criză. Prea multe înfruntase ca să regrete că nu a rămas până la epuizarea celei de față. La Lincoln International, ca de altfel la oricare mare aeroport, nu era zi să nu apară câteva alertede un fel sau altul. Se puteau ivi în orice condiții atmosferice, pe cerul cel mai senin, ca și pe vijelia de acum. De obicei, puțini le cunoșteau existența, pentru că aproape toate se rezolvau fără consecințe; ba erau cazuri, și nu rare, când înșiși piloților li se tăinuiau motivele amânărilor sau ale manevrelor bruște comunicate de controlori.

Și asta pentru ca, mai întâi n-ar fi ajutat la nimic să le

afle, și apoi dialogurile la radio erau foarte laconice. Erau somate echipele de pompieri, sanitarii de pe ambulanțe, unitățile de poliție precum și conducerea aeroportului, adică cei care trebuiau să acționeze, în funcție de gravitatea situației. Alerta de gradul unu era cea mai serioasă, dar și puțin frecventă, dat fiind că presupunea consumarea unei catastrofe aeriene. Cea de gradul doi prefața un pericol vizând vieți omenești sau pierderi materiale.

Alerta de gradul trei, cum era cea de acum, consta într-un avertisment general dat unităților de intervenție pentru a fi gata pregătite, indiferent dacă aveau să acționeze sau nu. Cât despre controlori, pentru ei orice alertă însemna sporirea încordării: nervoase și a repercutării ei nefaste asupra sănătății.

Keith intră în vestiarul rezervat personalului de la radar – o încăpere situată chiar alături de secție. Acum, când putea să cugete mai în tihna, nădăjduia, spre binele tuturor, ca pilotul și echipajul de pe K.C. 135 să biruie stihiile și să ajungă teferi pe pământ. Trei dintre pereții vestiarului – meschin dimensionat și cu o singură fereastră – erau tapetați cu dulăpioare de fier, iar în mijloc se afla o banchetă lungă, din lemn. Pe un panou, lângă geam, o sumedenie de buletine oficiale și de anunțuri.

Becul golaș, fără abajur, de pe tavan, părea orbitor după semiobscuritatea din secție. Cum era singur, Keith răsuci comutatorul și-l stinse. Se mulțumea cu unda de lumină, atât cât ajungea de la reflectoarele turnului de zbor. Își aprinse o țigară. Apoi deschise dulăpiorul și scoase din el gustarea pe care i-o pregătise Natalie după amiază, înainte de a veni la aeroport. În timp ce-și turna cafea din termos, se întrebă dacă printre merinde n-o să descopere vreun bilet de-al Nataliei, sau vreun articolaș anume decupat din ziare sau reviste, ca să i-l strecoare lui Keith în chip de surpriză. Mult se mai canonise Natalie să-l sustragă de la necazul ce se abătuse asupra lui. Mai întâi încercase prin mijloace directe; văzând însă că nu au dat rezultate, a recurs la altele, mai subtile – deși Keith înțelesese de la bun

început, în felul lui placid, dezinteresat, spre ce țînteau și tăieturile din presă. Pasămite se descurajase și Natalie? Ea însăși devenise mai tăcută și, după ochii înroșiți, își dădea seama că uneori plângea. În asemenea clipe ar fi vrut s-o ajute. Dar cum ar fi putut, când cu el însuși se simțea ai totul neputincios?

Pe ușa dulăpiorului de haine, lipise pe dinăuntru o fotografie în culori a Nataliei. El i-o făcuse și de trei ani o ținea acolo. Lumina venită de afară era foarte slabă, dar Keith o avea atât de bine întipărită în memorie, încât știa precis cum arată, fie și pe întuneric.

Parcă o vedea pe Natalie în bikini, așezată pe o stâncă, râzând, cu mâna-i firavă deasupra ochilor în chip de apărătoare de soare. Părul castaniu deschis îi cădea pe umeri, iar pe fața-i mică și trufașă nelipsiții pistrui din timpul verii.

Natalie Bakersfeld avea un aer insolent, ceva de spiriduș, și o voință fermă – trăsături pe care aparatul le surprinsese deopotrivă. Fundalul pozei îl formau un lac cu apă azurie, câțiva brazi înalți și un relief stâncos. O fotografiase într-o excursie făcută cu mașina, în Canada, cu popasuri în jurul lacurilor Haliburton, singura dată când își lăsaseră copiii – pe Brian și pe Theo – în Illinois, în grija lui Mel și a Cindyei, plecând în cea mai încântătoare vacanță din câte petrecuseră în doi.

Și poate era bine s-o evoce tocmai în seara asta.

Între ușa dulapului și fotografie, strecurase o foiță împăturită – unul din bilețelele Nataliei puse în pachetele cu mâncare. Îl găsise acum câteva luni și, din anumite motive, îl păstrase.

Cu toate că-i știa pe de rost conținutul, îl scoase din ascunziș și se duse la geam să-l citească. Era un articol mic, tăiat dintr-o revistă, însoțit de câteva rânduri scrise de ea.

Pe Natalie o atrăgeau tot soiul de lucruri bizare, unele în domenii de mare perspectivă, căutând să capteze și interesul lui și al băieților.

De pildă, știrea decupată de ea se referea la genetică și

la experiențele făcute de specialiștii americani în această direcție. Spermatozoizii – se spunea în articol – ajunseseră să fie congelați și păstrați la temperaturi foarte scăzute, pentru perioade nelimitate de timp. O dată reîncălziți, se puteau folosi oricând pentru fecundarea femeilor – fie într-un viitor apropiat sau peste generații.

La acestea, Natalie, adăugase:

Pe cine în arcă-ar mai fi luat.
De-ar fi știut biet tata Noe
Că poți să faci copii în voie
Printr-un amor refrigerat?
Mă bucur că noi i-am creat.
Prin amor adevărat.

Pe vremea când îi pusese bilețelul, încă mai încerca; încerca, deznădăjduită, să-i salveze viața, viețile amândurora; să readucă familia pe făgașul de mai înainte.

Și Mel i se alăturase stăruințelor, căutând să-și smulgă fratele din încleștarea tot mai înăbușitoare a suferinței și surpării morale.

Chiar de pe-atunci, o parte din Keith ar fi vrut să le iasă în întâmpinarea strădaniilor. Probitatea din el îl făcuse să încerce să readucă la viață o părticică din suflet, spre a răspunde dârzeniei lor cu propria-i ardoare; dragostei pe care i-o ofereau, cu dragoste. Dar totul fusese zadarnic! Cum de altfel s-a și temut dinainte – pentru că în el murise orice sentiment, orice emoție. Nu mai avea nici căldură, nici dragoste, nici chiar mânie, pe care să le mai poată aprinde. Ci doar pustietate, remușcări și suverana disperare.

Acum Natalie își recunoștea înfrângerea – de asta era sigur. De aceea și plângea prin unghere ascunse. Dar fratele său? Poate capitulase și el. Deși, nu complet, dacă se gândea la mesajul primit de la șeful turnului de zbor: „Zicea fratele tău că s-ar putea să treacă mai încolo pe-aici”. Keith ar fi preferat să nu-l vadă. În pofida dragostei ce-i unise dintotdeauna, se simțea incapabil să-l mai

înfrunte. Venirea lui n-ar fi însemnat decât un plus de complicații, cărora, abătut și secătuit cum era, se simțea incapabil să le țină piept.

Se întrebă din nou dacă nu cumva Natalie îi strecurase un bilet printre merinde. Începu să desfacă pachetul cu grijă, în nădejdea că-l va afla. Găsi pe rând sandvișurile cu șuncă și verdețuri, bulzul cu brânză de casă, o pară și… hârtie de împachetat. Altceva nimic.

Acum, când îi constatase lipsa, își dorea cu înflăcărare să-l fi primit; indiferent ce-ar fi cuprins, fie și lucrurile cele mai banale. Imediat își dădu seama că vina era tot a lui; că se grăbise. Cu gândul la pregătirile ce le avea de făcut „plecase de acasă mai devreme ca de obicei. Neprevenită din timp, Natalie pregătise totul pe fugă. La un moment dat, Keith îi propusese chiar să nu-i dea nimic de mâncare, o să guste ceva la una din braseriile aeroportului – îi spusese. Dar Natalie, care le știa cât sunt de aglomerate și de zgomotoase – ceea ce Keith detesta – se împotrivise, văzându-și mai departe de treabă și zorindu-se pe cât putea. Cii toată curiozitatea ei, nu-l iscodise nici de ce pleacă mai repede.

Și Keith răsuflase ușurat că a scăpat de întrebări. Altminteri, era nevoit să născocească ceva, și tare n-ar fi vrut ca ultimele cuvinte schimbate între ei să fie minciuni.

Așa cum s-au petrecut însă lucrurile, a avut timp destul. O dată ajuns cu mașina în sectorul comercial al aeroportului, s-a înregistrat la hotelul O’Hagan unde, în aceeași zi, telefonase mai devreme și reținuse o cameră. Procedase cu grijă, după un plan conceput cu câteva săptămâni înainte, răgaz pe care și-l luase ca să cugete în tihnă și să-și verifice hotărârea, înainte de a o preface în faptă.

După ce și-a luat camera în primire, a pornit spre aeroport, unde ajunsese tocmai la vreme să-și preia tura. De altfel, între hotel și Lincoln International nu era decât o distanță de câteva minute de mers cu mașina.

Peste puține ore, când își va fi încheiat programul de lucru, putea să se întoarcă repede la hotel. Avea cheia de la

cameră în buzunar.

Și, ca să se convingă, o scoase și se uită la ea.

10

Informația cu privire la întrunirea din Meadowood, pe care șeful turnului de control i-o comunicase mai devreme lui Mel Bakersfed, se dovedi a fi întru totul exactă.

Adunarea deschisă de o jumătate de oră se ținea în Amfiteatrul școlii de duminică a bisericii baptiste din Meadowood mai sus de capătul pistei doi-cinci, aflată la o distanță pe care un avion cu reacție o parcurgea în cincisprezece secunde. Dezbaterile începuseră mai târziu decât era prevăzut, deoarece mai toți dintre cei șase sute de oameni prezenți înfruntaseră cu mașinile sau pe jos drumurile troienite. Cu chiu cu vai, în cele din urmă, ajunseră. La un loc formau o adunătură pestriță, tipică pentru orice cartier periferic cu o populație nici prea săracă, nici prea avută. Bărbații se împărțeau în funcționari mijlocii și meseriași, plus câțiva negustori localnici presărați printre ei. Numărul lor și al femellor, în sală, era aproape egal. Cum era vineri seara, și deci sfârșitul unei săptămâni de muncă, mai toți erau în ținută neceremonioasă, în afară de vreo șase vizitatori, străini de cartier, și câțiva ziariști.

Amfiteatrul devenise supărător de aglomerat, cu o atmosferă îmbâcsită și plină de fum. Se ocupaseră toate locurile disponibile și totuși, pe puțin o sută de persoane ședeau în picioare.

Faptul că veniseră într-un număr atât de mare, pe o noapte ca asta, lipsindu-se de căldura de-acasă, demonstra din plin dârzenia și îngrijorarea lor. În această clipă fierbeau de mânie. Furia lor – aproape la fel de vizibilă ca și fumul de țigară – era ar mentată de două surse. Mai întâi, de vechea ceartă cu aeroportul, la care se ajunsese din pricina zgomotului asurzitor, infernal al avioanelor cu reacție ce le asaltau locuințele zi și noapte, spulberându-le liniștea și tihna atât în timpul somnului cât și la trezire.

În plus, și spre exasperarea lor de acum, chiar de la începutul discuțiilor nu se puteau auzi unii pe alții. Un neajuns de altfel anticipat. La drept vorbind, datorită lui se și aflau aici și, ca; măsură de precauție, împrumutaseră instalația de amplificare a bisericii. Nu avuseseră însă cum să prevadă că tocmai în seara cu pricina, avioanele vor decola chiar pe deasupra, acoperindu-le nu numai glasurile, ci și efectele de reverberație ale microfoanelor. Zborurile în sine își aveau explicația în paralizarea pistei treizero – cea cu turboreactorul mexican – și suplinirii ei prin alta, care țintea ca un arc către Meadowood, lucru pe care adunarea nu-l știa, dar nici nu l-ar fi luat în seamă; în alte împrejurări, când nu exista acest inconvenient, se putea devia cât de cât traiectoria avioanelor la decolare.

Profitând de un moment de acalmie, președintele, îmbujorat la față, strigă:

— Doamnelor și domnilor, ani în șir am încercat să discutăm cu administrația aeroportului și cu companiile aeriene. I-am informat despre modul în câte ne este încălcată liniștea caselor noastre. Le-am demonstrat – cu argumente, obiective – că râu e posibil să ducem o viață normală în vacarmul în care suntem condamnați să trăim. Am subliniat că însăși sănătatea noastră e în pericol, și că soțiile, copiii și chiar noi ne aflăm în pragul nevrozării – o stare care, de altfel, a și început să se manifeste la unii din noi.

Președintele, un tip fălcos și pleșuv, pe nume Floyd Zanetta, era director de tipografie și proprietar în Meadowood. Pornit spre șaizeci de ani, cuvântul lui atârna greu în viața comunității, iar insigna înfiptă în butoniera jachetei sport atesta îndelunga sa activitate în organizația Kiwanis.

În calitate de președinte, ședea pe o mică estradă ridicată în mijlocul sălii, flancat de un tânăr îmbrăcat impecabil.

Junele spilcuit era Elliott Freemantle – avocat de profesie. Alături avea o servietă de piele, deschisă.

Floyd Zanetta bătu cu pumnul în pupitrul din față.

— Și, mă rog, care e răspunsul aeroportului și al companiilor aeriene? continuă el. Am să vă spun eu. Apă de ploaie. Ne închid gura cu tot felul de promisiuni pe care nici gând n-au să le respecte. Atât ei, cât și cei de la Aviația Federală nu sunt decât niște farsori, niște mincinoși…

Cuvântul „mincinoși” nu se mai auzi însă, înghițit de un vuiet crescând, ucigător, aproape inimaginabil, un bubuit infernal de motoare, care părea c-o să înghită clădirea, s-o sfărâme; Cu un gest reflex, de apărare, mulți își astupară urechile. Câțiva își înălțară privirile, vizibil șocați. Alții, cu ochii scăpărând de mânie, vorbeau înflăcărați cu vecinii de scaun, deși aceștia nu i-ar fi putut înțelege decât dacă știau să citească pe buze; altminteri, nu percepeau un cuvânt. Cana de apă de pe pupitrul președintelui se clătină – și, dacă Zanetta n-ar fi prins-o la timp, s-ar fi rostogolit, prefăcându-se în țăndări.

Dar la fel de fulgerător cum apăruse și se întețise, vacarmul se micșoră și apoi se stinse. Se și afla la o depărtare de câteva mile, și la sute de picioare înălțime. Cursa 58 Pan American urca într-una prin viscol și întuneric, la altitudini mai mari și în zone mai liniștite, înaintând pe coordonatele de zbor, către Frankfurt – destinația sa. În schimb, altă cursă, Continental Airlines 23 – cu direcția Denver, Colorado, o pornise în același timp spre capătul pistei doi-cinci gata de decolare, și tot pe deasupra cartierului Meadowood. Pe căile de rulare adiacente, un șir de avioane aliniate așteptau să le vină rândul.

Și așa fusese toată seara; chiar înainte de începerea dezbaterilor, care, evident, nu s-au putut duce decât în pauzele scurte dintre asurzitoarele decolări succesive.

Zanetta continuă precipitat:

— Cum am spus, niște farsori și mincinoși. Ca dovadă e tot ce se petrece cu noi, aici; măcar de-ar respecta măsurile de reducere a zgomotului – un drept al nostru; dar în seara aceasta nici…

— Domnule președinte, se auzi glasul unei femel din adunare, pe astea le-am mai auzit noi. Sunt cunoscute și arhicunoscute, așa că-i inutil să ni le repetați.

Toate privirile din sală se întoarseră spre cea care intervenise. Ședea în picioare, cu un chip viguros, inteligent, cu păr lung, castaniu, din care o șuviță rebelă îi căzuse pe față și și-o îndepărta cu un gest nervos.

— Eu vreau să știu, ca și ceilalți, ce mai putem întreprinde și unde mergem de aici? întrebă ea.

Cuvintele el stârniseră aplauze și urale.

Zanetta, răspunse vădit iritat:

— Aveți amabilitatea și lăsați-mă să termin…

Dar nu apucă. Pentru că amfiteatrul fu zguduit de un nou huruit de motoare. Această întrerupere a lui Zanetta, cât și intervenția de mai înainte, provocară râsete generale – de altfel singurele momente de veselie ale serii.

Un bărbat din asistență strigă nerăbdător:

— Să auzim mai d moarte!

Președintele își arătă deplina încuviințare printr-o mișcare a capului. Își reluă perorația, căutând să se strecoare* ca un alpinist încercat, tatonându-și drumul printre bubuiturile repetate ale avioanelor de deasupra. Ceea ce trebuiau să facă – decretă el – era să renunțe la mănuși, la tratative politicoase cu aeroportul – și cu alte foruri. Să treacă la un atac pur legal. Locuitorii din Meadowood se bucurau de drepturi; și acestea le fuseseră călcate în picioare. Tot ele însă, le dădeau posibilitatea să se adreseze justiției; prin urmare, li se cerea să fie gata pregătiți și să facă uz de justiție, să lupte cu dârzenie și fără scrupule, la nevoie. Cât privea natura măsurilor juridice la care urmau să recurgă, din întâmplare aveau chiar în mijlocul lor un avocat de mare renume, pe domnul Elliot Freemantle, cu birouri în centrul orașului, la Loop, care binevoise să vină la adunare. Domnul Freemantle studiase legile privitoare la excesul de zgomot, respectarea liniștii și a spațiului aerian și, peste puțină vreme, cei care înfruntaseră furtuna ca să ajungă aici vor avea plăcerea să-l audieze pe acest distins gentleman. De altfel, domnia sa va expune un proiect…

Zanetta își depănă mai departe banalitățile, în timp ce Elliott Freemantle se agita, plin de neastâmpăr.

Cu un gest delicat, își trecu mâna mai întâi peste părul cu șuvițe argintii, dichisit de frizer, apoi peste pielea catifelată a bărbiei și a obrajilor; se bărbierise doar cu o oră înainte de întrunire și, cu mirosul lui rafinat, constată persistența loțiunii de calitate superioară pe care o folosea după bărbierit, odată cu ședințele de raze ultraviolete. Își mută poziția picioarelor încrucișate de pe un genunchi pe altul, dar cu grijă, ca să nu-și strice cumva dunga pantalonilor de la costumul executat de comandă, ireproșabil, dintr-o stofă albastră cu reflexe multiple, ca apa de izvor; observă, totodată, că pantofii de crocodil, care-l costaseră două sute de dolari, își păstrau luciul lor de oglindă. Elliott Freemantle descoperise de mult acea preferință a oamenilor de a-și vedea avocații eleganți, ca scoși din cutie – ceea ce nu-i interesa la medici, de pildă. Prosperitatea exterioară a unui avocat era, într-un fel, dovadă a proceselor câștigate – un succes după care tânjea orice împricinat, inclusiv cei de față, clienți în perspectivă, așa cum nădăjduia Elliott Freemantle. Până atunci, însă, nu-și dorea decât un singur lucru – să-și termine o dată cloncăneala pintenogul de președinte, să se așeze naibii pe scaun, ca să-i dea lui cuvântul. Nimic pe lume nu-ți anula ascendentul asupra auditoriului sau al completului de judecată, ca un răgaz exagerat de gândire, în care timp puteau să-ți anticipeze argumentele și să le contracareze.

Or, intuiția sa ascuțită îl prevenea tocmai de această primejdie. Asta însemna că o dată ce-i va veni rândul să vorbească, va trebui să depună și mai multă strădanie ca să-și afirme priceperea profesională și deosebita inteligență.

În privința acestei din urmă însușiri, printre colegii săi de bară planau unele dubii. Ba unii ar fi avut obiecții poate și față de termenul de „gentleman” folosit de președinte în prezentarea sa.

În ochii colegilor, Freemantle trecea mai degrabă drept un exhibiționist ce-și datora onorariile umflate mai ales talentelor de cabotin, prin care se făcea remarcat. Totuși o calitate i se recunoștea, și anume acel fler, de invidiat, cu

care sesiza dintru început cazurile spectaculoase și rentabile. Însuși litigiul de față venea ca o confirmare în acest sens.

Îndată ce-l aflase din presă, aranjase, prin intermediul cunoștințelor, să fie recomandat unor proprietari din Meadowood drept omul cel mai potrivit pentru a le sprijini cauza. Ca urmare, se și prezentase la el un comitet de localnici, solicitându-i serviciile, iar faptul că propunerea venea de la ei, și nu invers, i-a asigurat tocmai ascendentul psihologic pe care-l scontase.

Până la apariția lor, Freemantle studiase în pripă legile privitoare la respectarea liniștii, precum și câteva procese d «această natură – un domeniu cu totul nou pentru el dar despre care, o dată aflat în fața viitorilor clienți, vorbise cu siguranța unui adevărat expert.

La urmă, le făcuse și o propunere, materializată în întrunirea de astă seară și propria sa prezență. Oh, dar Slavă Domnului!!! Se părea că Zanetta, președintele, își încheiase introducerea sa fără noimă. Banal până la ultimul cuvânt, îl auzi perorând… „și-acum, am onoarea și plăcerea să vi-l prezint pe… “ Fără a mai aștepta să i se pronunțe numele, Elliott Freemantle sări în picioare și începu să vorbească înainte de-a apuca Zanetta să se așeze pe scaun.

Conform obiceiului, trecu peste formalitățile preliminare.

— În caz că așteptați consolări de la mine, zise direct, puteți pleca de pe acum, pentru că nu le veți primi. Nici azi, nici la alte eventuale întruniri. Eu nu fac negoț cu batiste; așa că dacă aveți nevoie, vă sfătuiesc să vă folosiți de ale dumneavoastră, sau de ale vecinilor. Eu mă ocup cu legile. Cu legile, și nimic altceva.

În mod calculat, imprimase asprime cuvintelor, ceea ce desigur îi șocase pe ascultători – așa cum o dorise. Trăsese cu ochiul și la ziariștii care, auzindu-l, își înălțaseră privirile și-l ascultau cu atenție. Aceștia, trei la număr, se înșiraseră la masa presei, în partea din față a sălii – doi tineri, de la marile cotidiene din metropola, și o femele mai vârstnică, de la o publicație săptămânală locală. Pentru planurile sale,

toți prezentau importanță, de aceea, înainte de începerea dezbaterilor, se străduise să le afle numele și să le adreseze câte un cuvânt. Acum le zburau creioanele pe hârtie. Semn bun! în toate acțiunile sale, colaborarea cu presa era la loc de cinste și, ca să și-o asigure, tot secretul era să le furnizeze o istorioară plină de vervă și cu o chichiță nouă. Ceea ce, în mod obișnuit, îi reușea de minune. Era un lucru pe care ziariștii îl prețuiau infinit mai mult decât tratațiile gratuite cu băutură și mâncăruri și, cu cât era mâi vie povestea și mai colorată, cu atât și reportajul ieșea mai în favoarea sa.

Își reîntoarse atenția către auditoriu, continuând cu un glas ceva mai puțin agresiv.

— Dacă hotărâm, aici, să vă apăr, va trebui să-mi răspundeți la anumite întrebări, legate de efectele zgomotului de avioane asupra caselor, a familiilor, și a stării dumneavoastră fizice și mentale. Să nu vă închipuiți că vă chestionez pentru că m-ar interesa personal aceste lucruri, sau dumneavoastră ca indivizi. Sincer să fiu, nu am asemenea curiozități. Poate n-ar strica să știți că sunt un tip extrem de egocentric. Și, deci, scopul întrebărilor este numai de a stabili amploarea prejudiciilor care v-au fost aduse împotriva legii. Sunt de pe acum convins că asemenea prejudicii există – poate chiar foarte grave – și în cazul acesta aveți dreptul să vă plângeți justiției. De asemenea, să nu vă imaginați, cumva, că declarațiile dumneavoastră, indiferent cât m-ar impresiona și m-ar angaja ca răspundere, mă vor face să-mi pierd liniștea și tihna, o dată ce plec din biroul meu sau de la tribunal. Dar… și aici Freemantle făcu o pauză dramatică, ridicând un deget amenințător, ca să-și sublinieze cuvintele, dar, atâta vreme cât lucrez la birou, sau în tribunal, voi depune toată strădania și priceperea să vă apăr, în calitate de clienți, în chestiuni care vizează legea. Și în momente ca acestea, dacă vom conlucra, vă făgăduiesc c-o să fiți bucuroși să mă aveți de prieten și nu de dușman.

Acum își câștigase atenția unanimă a sălii. Unii dintre ascultători, bărbați cât și femei, își arcuiseră spinările spre

vecinii din față, ca nu cumva să le scape vreun cuvânt în pauzele – de altfel scurte – pe care le făcea la trecerea avioanelor pe deasupra. În timp ce vorbise, câțiva se încruntaseră, dezaprobatori, dar nu mulți. Tom tuși, socoti el, sosise momentul să-și mai, îndulcească glasul puțin. Aruncă un zâmbet fugar, înmuiat în miere, după care reluă sever:

— Vi le spun pe toate ca să fim înțeleși de la bun început. Unii mi-au declarat c-aș fi dur și nesuferit. Poate! Deși, personal, dac-aș căuta vreodată un apărător, mi-aș alege un tip dur și nesuferit – dar dârz.

Câțiva clătinară din cap oferindu-i încuviințare și zâmbete.

— Firește, dacă doriți un avocat mieros, la care să găsiți încurajări și mângâieri, dar ageamiu în ale legii – și-aici, Freemantle ridică din umeri – n-aveți deck să vi-l luați, aveți tot dreptul.

Printre auditorii pe care nu-i slăbise din ochi, zări un bărbat impozant ca înfățișare, cu ochelari cu rame groase, aplecându-se spre o femele și vorbindu-i în șoaptă. După expresiile lor, Freemantle deduse și cam ce se spune: „Așa mai zic și eu; asta vrem să auzim”. Interlocutoarea, probabil soția lui, îl aprobă printr-o mișcare a capului. Același acord îl citea și pe chipurile altora. Ca întotdeauna, în împrejurări de acest gen, Elliot Freemantle sesizase, cu mirosul lui de copoi, atmosfera sălii, calculându-și atacul în consecință. Știuse de mai înainte că oamenii se saturaseră de platitudini, de formule consolatoare, bine intenționate dar sterile. Cuvintele lui spuse pe șleau, brutal, căzuseră ca un duș rece, înviorător. Dar mai înainte de a pierde atenția și încordarea sălii, trebuia negreșit adoptată altă tactică.

Era momentul să treacă la subiect – iar dizertația din astă seară și pentru cei de aici se va axa pe normele de apărare împotriva zgomotului. Ca să reții interesul unor ascultători, se cerea un mic șiretlic – în care, de altfel, Freemantle era maestru – și anume să le anticipezi gândurile măcar cu o secundă, dacă nu mai mult; în felul acesta nu numai că te urmăreau dar îți sorbeau cuvintele.

— Fiți atenți! glăsui el poruncitor; acum intru în chestiunea de fond. Forurile juridice arată o preocupare tot mai mare față de legile asigurând protecția împotriva zgomotului. Vechile concepții sunt pe cale de prefacere. În perspectiva noilor hotărâri, excesul de zgomot înseamnă nu numai încălcarea liniștii personale ci și a drepturilor de proprietate. Mai mult chiar, tribunalele vădesc tendința de a recurge la presiuni, obligându-i pe vinovați la despăgubiri materiale, acolo unde se constată excesul de zgomot, fie produs chiar și de avioane.

Elliott Freemantle fu oprit de o nouă comoție, iar când se făcu liniște adăugă, arătând cu mâna în sus:

— Cred că nu va fi greu pentru dumneavoastră să dovediți încălcarea liniștii personale.

La masa presei, cei trei ziariști îi consemnară declarația.

— Există, de altfel, un precedent creat la Tribunalul Suprem” Statelor Unite, reluă el. Prin sentința dată în procesul intentat de Causby împotriva statului, fermierul din Greensboro, Carolina de Nord, a fost despăgubit bănește pentru neajunsurile suferite de pe urma avioanelor militare care zburau pe deasupra casei sale. La pronunțarea sentinței în cazul Causby, procurorul William O. Douglas a declarat printre altele: „De vreme ce proprietarul deține drepturi depline asupra pământului său, e firesc să le aibă și asupra Spațiului aerian imediat”. Același punct de vedere a prevalat și în procesul dintre Griggs și Comitetul Allegheny, revizuit de Curtea Supremă. La fel în procesul dintre Thomburg – particular – și Portul Portland, și cel dintre Marin – tot particular – și Portul Seattle, judecate, respectiv, în Oregon și Washington, tribunalele au hotărât ca ambii reclamanți să fie despăgubiți pentru vacarmul produs de avioane, cu toate că, de astă dată, nu se trecuse chiar pe deasupra proprietăților în cauză.

Și alte comunități, arătă el în continuare, intentaseră procese sau erau pe cale de a o face; unele recurgând și la care de reportaje sonore și aparate de filmat pentru strângerea mărturiilor necesare. Primele stabileau

amplitudinea zgomotului, pe când aparatele de filmat înregistrau altitudinea avioanelor. În felul acesta, nu o dată s-a dovedit că zgomotul fusese mai mare și altitudinea mai coborâtă față de cum pretindeau companiile aeriene și administrația aeroporturilor.

Un oarecare proprietar din Los Angeles a dat în judecată aeroportul Internațional Los Angeles, pe motivul aterizărilor pe o pistă prelungită până în apropierea casei sale – procedeu abuziv. Reclamantul cerea ca despăgubire zece mii de dolari – o sumă corespunzătoare prejudiciului adus proprietății lui care-și pierduse astfel din valoarea reală. Numărul proceselor dezbătute și în alte localități erau în continuă creștere.

Dizertația fusese succintă și impresionantă. Cei zece mii de dolari menționați, stârniseră un interes imediat, după cum și scontase Elliott Freemantle. Prezentarea lui demonstrase competență și o amplă documentare faptică, desigur rodul unui îndelungat studiu. Numai el știa că pentru culegerea acestor „fapte” nu se îngropase în dosare și coduri, ci își pierduse cam două ore cu o după amiază înainte, spicuindu-le din decupările din presă găsite la arhiva unui ziar. Apoi existau amănunte pe care Freemantle le trecuse sub tăcere. De pildă, în procesul fermierului, Curtea Supremă se pronunțase cu douăzeci de ani în urmă, iar despăgubirea împricinatului se cifra la o sumă derizorie de trei sute șaptezeci și cinci de dolari – contravaloarea câtorva pui ce pieriseră. Celălalt caz citat din Los Angeles nu era în realitate un proces propriu-zis, ci doar o plângere, fără mari perspective de a depăși acest stadiu. În schimb, Freemantle cunoștea un precedent mult mai semnificativ și anume procesul intentat statului de particularul Batten care se judecase la Curtea Supremă, nu mai departe de anul 1963; pe acesta însă, din motive binecuvântate, îl făcuse uitat. Aici, hotărârea tribunalului stabilise că numai „violarea proprietății” poate atrage după sine penalizări, nu însă și simplul zgomot din atmosferă. Pornind de la acest precedent creat, precum și de la faptul că nici la Meadowood nu era vorba de o asemenea „violare”, evident,

orice acțiune civilă era dinainte sortită eșecului. Numai că avocatul Freemantle nu avea niciun interes să se cunoască acest lucru – sau, cel puțin, nu pentru moment; de altfel nici nu se prea sinchisea de câștigul sau pierderea unei cauze, o dată ajunsă în stadiul de judecată. Ceea ce urmărea era să și-i asigure de „mușterii” pe acești proprietari din Meadowood, strânși în buchet și, implicit, să-și asigure un onorariu imens. În legătură cu aceasta, Freemantle apucase să facă o numărătoare prin sală și un sumar calcul aritmetic, iar rezultatul îl încântase. După estimările lui, din cei șase sute veniți la adunare, cinci sute, sau poate chiar mai mulți, erau proprietari în Meadowood. Admițând că aceștia se împărțeau în soți și soții, tot mai rămânea un minimum de două sute cincizeci de clienți în perspectivă. Și dacă fiecare consimțea să semneze câte un angajament de o sută de dolari – ceea ce Elliott Freemantle nădăjduia că se va întâmpla în aceeași seară, se putea socoti de pe acum beneficiarul unui câștig de peste douăzeci și cinci de mii de dolari. Doar nu era la prima sa izbândă de acest fel! Mare lucru, câte puteai obține prin insolență, în special când oamenii erau hotărâți să-și apere interesele cu orice preț. De altfel, servieta lui era ințesată cu formulare, gata tipărite, în vederea perfectării angajamentului.

Se atesta prin acesta înțelegerea survenită între… parte împricinata și domnii Freemantle și Sye, avocați… care vor pleda în procesul intentat împotriva aeroportului Lincoln Inte national, în vederea obținerii despăgubirilor materiale pentru daunele aduse de avioane… Reclamantul se declara de acord să achite sus-numiților Freemantle și Sye suma de o sută de dolari în patru tranșe de câte douăzeci fi cinci de dolari din care, prima, se onorează odată cu încheierea angajamentului, iar restul la cerere… În plus, în cazul câștigării procesului, Freemantle și Sye vor primi zece la suta din valoarea totală a despăgubirilor acordate.

Ultima clauză – cu procentul de zece la sută – era trasă

de păr, dată fiind improbabilitatea acordării unor asemenea despăgubiri. Dar cum vorba ceea, în justiție se iveau uneori lucrurile cele mai ciudate, Freemantle prefera să fie prevăzător și să nu omită nimic.

— V-am informat asupra fondului legal, glăsui el. Acum, vreau să vă dau un sfat practic. Arboră unul din rarele sale zâmbete fulgurante. Pe acesta vi-l ofer où titlu gratuit, cum se procedează cu eșantioanele de pastă de dinți, tuburile ulterioare obținându-se contra cost.

Sala răspunse prin hohote de râs, pe care le suprimă printr-un gest brusc, cu mâna.

— Sfatul meu e să nu vă mai irosiți vremea, ci să treceți direct la fapte. La acțiune.

Propunerea stârni aplauze și mișcări din cap, aprobatoare.

— Oamenii, în general, pornesc de la premisa că orice acțiune legală e înceată și anevoioasă. Uneori, s-au dovedit a avea dreptate, dar acolo unde a existat de o parte hotărâre și de alta stăpânirea legilor, lucrurile au mers repede. În cazul de față, se impune cu stringență intentarea unui proces, înainte ca aeroportul și companiile aeriene, invocând toți acești ani de perpetuare a zgomotului, să recurgă la argumente cum ax și: „obișnuință și tradiție”.

Ca o subliniere a ideii enunțate, un alt avion trecu bubuind pe deasupra. Mai înainte ca vuietul să se stingă complet, Elliott Freemantle răcni cât îl ținea gura:

— Vă repet. Sfatul meu e să nu mai așteptați. Să treceți chiar astă seară la acțiune. Acum!

Înspre partea din față, un tinerel, într-o jachetă de lână tricotată și pantaloni de tăvăleală, sări de pe scaun.

— Pă cinstea mea, zise el, dar spune-ne cum?

— De pildă, să încheiem angajamentul dintre dumneavoastră și mine ca apărător – dacă sunteți de acord. Câteva sute de voci răspunseră în cor:

— Da, suntem.

Președintele, Floyd Zanetta se ridicase din nou în picioare, așteptând să se domolească rumoarea. După expresia feței, părea încântat. Doi dintre ziariști urmăreau

cu gâturile întinse entuziasmul din sală. Cel de-al treilea – adică femela vârstnică de la săptămânalul local – privea în sus, spre podium, cu un zâmbet amical pe buze.

Treaba mersese strună, întocmai cum prevăzuse Elliott Freemantle. Restul, după cum își dădea perfect seama – nu erau decât simple detalii. În următoarea jumătate de oră, o bună parte din formularele aduse în servietă vor fi semnate, în timp ce altele vor fi luate acasă, discutate și, mai mult ca sigur, expediate prin poșta de a doua zi. Oamenii strânși în sală nu se codeau să dea o semnătură sau să îndeplinească o formalitate legală; căpătaseră această deprindere de pe vremea când deveniseră proprietari. După cum nicio sută de dolari nu li se părea un capăt de țară; ba poate unii se vor fi și mirat de o sumă așa de neînsemnată. Puțini dintre ei își vor bate capul cu calcule aritmetice, cum făcuse Freemantle, iar la caz că s-ar ivi unele obiecțiuni față de onorariul global, era de pe acum pregătit să le explice că și răspunderea sa creștea proporțional cu numărul de împricinați.

În schimbul banilor, le pregătea însă un spectacol grandios, cu surle și trâmbițe, nu numai la tribunal, ci și în altă parte. Își aruncă ochii la ceas, era timpul să ducă mai departe ceea ce începuse. Acum, că se perfectase angajarea, trebuia și cimentată; le va prezenta deci primul act al comediei. Era o treabă dinainte ticluită – ca toate de până acum și de un efect cu mult mai răsunător, în presa de a doua zi, decât adunarea în sine. În plus, le va demonstra oamenilor că nu le înșirase vorbe. Goale îndemnându-i să treacă la acțiune.

Actorii comediei vor fi chiar proprietarii din sală, dacă, așa cum spera el, vor binevoi s-o pornească la drum și să mai zăbovească departe de casele lor.

Scena – va fi aeroportul.

Data spectacolului – aceeași seară.

— CAM PE CÂND ELLIOTT FREEMANTLE își savura izbânda, un fost antreprenor de construcții, pe nume D.O. Guerrero, cătrănit și învins, capitula îngenuncheat de eșecuri.

Se afla la vreo cincisprezece mile de aeroport, în partea de sud a orașului, zăvorât într-una din odăile apartamentului sordid, de la etaj, la care suia cu picioarele.

Locuia chiar deasupra unui bufet cu zornăit de veselă soioasă, pe strada 51, nu departe de oborul de vite.

Guerrero arăta vlăguit la trup, slab băț și adus de spate, ai fața suptă, străpunsă de fălcile-i înguste. Avea ochii duși în fundul capului, buzele subțiri, decolorate, mustața îngălbenită de tutun. Prin gâtul lung și descărnat, ieșea, ascuțit, mărul lui Adam. La frunte și tâmple, părul dădea semne vizibile de cheleală. Mâini nervoase, cu degete mereu în mișcare. Fuma țigară de la țigară, aprinzând de obicei una de la mucul celei dinainte.

Avea barba mare, nerasă, cămașa ponosită și, cu tot frigul din camera unde se ferecase, asuda întruna. Împlinise cincizeci de ani, clar arăta cu câțiva ani mai bătrân.

Era însurat – de optsprezece ani – o căsnicie izbutită, după anumite criterii, deși cu totul ștearsă. D.O. (inițialele de care se folosise mai mult decât de numele întreg) și Inez Guerrero se acceptaseră cu reciprocă îngăduință, și fără să le fi trecut vreunuia prin minte să-și schimbe partenerul de viață.

De altfel, D.O. Nu făcuse nicio dată caz de femel, furat cum fusese de afaceri și de tot felul de manevre bănești. Și totuși, de un an încoace, între el și soție se ivise o prăpastie, care, cu toate strădaniile lui Inez, stăruia și acum. Una din explicații era, desigur, lanțul eșecurilor financiare cate, de la o existență relativ prosperă, îi adusese în pragul sărăciei, iar dintr-o locuință în cartierul rezidențial al orașului – spațioasă și confortabilă, deși apăsată de ipoteci – îi azvârlise într-una mai modestă, iar mai târziu în acest apartament precar, de două cămăruțe pline de curent și infestate de tot soiul de gângănii.

Oricât de mult o mâhnea degradarea lor socială, Inez s-

ar fi resemnat într-un fel, dacă, pe lângă toate, n-ar fi avut de îndurat și nervii din ce în ce mai ascuțiți ai bărbatului, accesele lui de mânie, când își pierdea orice control. Ba, cu puține săptămâni în urmă, pradă unei asemenea furii, o și lovise, învinețind-o rău la față, ca după aceea să-și ceară scuze sau să caute o explicație cu Inez, gata oricând să-l ierte. Îngrozită de ieșirea lui violentă și mai ales de o eventuală reeditare, curând și-a expediat copiii – fata și băiatul în jurul a treisprezece ani – la o soră din Cleveland. Și a rămas doar ea să-l înfrunte, angajându-se totodată chelnăriță într-o cafenea, o corvoadă istovitoare și prost plătită, dar care, oricum, îi asigura pâinea. Pentru Guerrero, lipsa ei și a copiilor trecuse aproape neobservată, așa cum trăia în vremea din urmă, închis în el, cu gândurile-i negre. Și-acum era singur acasă, Inez fiind plecată la slujbă. Prin urmare, n-ar fi avut de ce să se încuie în camera de dormit, mai ales că nici nu intenționa să zăbovească prea mult; o făcuse, totuși, dintr-un exces de prudență.

Ca și alții, în seara aceea, curând, D.O. Avea s-o pornească spre aeroport. Primise confirmarea locului rezervat pentru cursa de Roma, cu plecarea în aceeași noapte, precum și biletul de drum pe care-l avea cir el, în odaie, în buzunarul hainei trântite pe unul din scaunele schiloade, de lemn.

Inez nu știa nimic despre biletul de Roma, la fel cum nu bănuianici pe departe cu ce gând îl cumpărase Guerrero. Valabil pentru o călătorie dus și întors, costa patru sute șaptezeci și patru de dolari – sumă plătită de obicei integral. Dar recurgând la un șiretlic, Guerrero obținuse un credit, achitând doar patruzeci și șapte de dolari, bani obținuți prin amanetarea ultimului obiect de valoare – inelul lui Inez, păstrat de la maică-sa, și a cărui lipsă încă n-o observase. Restul dolarilor, până la concurența sumèi, plus dobânzilê de rigoare, se obligase să-i onoreze în următorii doi ani, în rate lunare – un angajament pur formal, fără sorți de îndeplinire.

Orice bancă sau societate de credit care se respecta nu l-ar fi finanțat pe Guerrero nici măcar pentru un drum cu

autobuzul până în orașul vecin, dar mite până la Roma cu avionul. Înainte de toate ar fi făcut unele sondaje, ceea, ce, inerent, i-ar fi dat la iveală, vechea lui reputație de insolvabil, lista masivă a datoriilor, și falimentul întreprinderii de construcții „Guerrero Contracting încorporation” survenit cu un an în urmă. O examinare și mai amănunțită a încurcăturilor sale bănești ar mai fi dus la încă o descoperire și anume încercarea lui, de opt luni încoace, de a-și încropi, uzând de numele lui Inez, un mic capital, pe care sări valorifice în speculări de terenuri. Tentativa eșuase, în schimb îi crease noi datorii. Declarațiile lui false și debitul rămas de pe urma falimentului îl puneau în primejdie de a fi urmărit și, aproape iminent, arestat.

Și mai avea o complicație – dacă nu tot atât de gravă, cel puțin la fel de presantă: amărâtă cum era locuința, de trei săptămâni nu mai plătise chiria și proprietarul le făgăduise evacuarea chiar pentru a doua zi. O dată aruncați în stradă, unde puteau să se ducă; cine le mai dădea adăpost? Guerrero ajunsese la limita disperării – și fără un ban, de nicăieri.

Din fericire, companiile; aeriene se arătau generoase în acordarea creditelor, la fel și la depășirea termenelor de plată, când, spre deosebire de alte societăți, nu se grăbeau să treacă la represalii. De fapt, fără s-o știe Guerrero, aici era vorba de o tactică bine chibzuită. Experiența, de-a lungul anilor le demonstrase că majoritatea clientelei provenea din straturile respectabile ale societății, astfel că deficitele de pe urma datoriilor rămase neonorate se cifrau la sume infime. Rareori se loveau de evazioniști de genul lui Guerrero sau de tertipuri ca acela folosit de el: de aceea, nici nu erau înarmate cum trebuie împotriva lor, socotind, pur și simplu, „că nu merită osteneala.

Pentru ca să evite surprizele unui eventual sondaj de ordin financiar, Guerrero născocise două trucuri simple. Mai întâi o recomandare venită ca din partea unui patron, pe care, firește, și-o plăsmuise singur, și tot el o bătuse la mașină pe o hârtie cu antetul uneia din fostele-i

întreprinderi (dar nu cea falită); ca adresă, trecuse numărul propriei sale căsuțe poștale. În al doilea rând, la dactilografiere avusese grijă să schimbe inițialele pronumelui din G în B, în așa fel ca o verificare a carențelor lui „Buerrero” să nu dezvăluie niciuna din datele compromițătoare înregistrate sub numele său real.

Ca legitimații suplimentare folosise cuponul de la asigurări și permisul de conducere, bineînțeles cu aceeași inițială, falsificată cu migală și apoi rectificată, după prezentarea la agenție. Totuși, mai avea ceva de făcut, își aminti el; trebuia să controleze iscălitura de pe chitanța biletului de avion ca să vadă dacă într-adevăr e indescifrabilă, pentru ca nimeni și niciodată să nu poată stabili cine anume semnase – Guerrero sau Buerrero?!

De altfel, eroarea se perpetuase și ieri, la agenție, unde funcționara îl trecuse D.O. Buerrero pe biletul de avion amănunt ce-i dăduse mult de gândit în contextul planurilor sale imediate. În cele din urmă ajunsese la concluzia că nu era cazul să se alarmeze. În definitiv, chiar observată de cineva, schimbarea unei singure litere pe bilet și în „recomandarea patronului” putea foarte bine să apară ca o greșeală, și nimic mai mult. Nu existau niciun fel de dovezi în sprijinul unei mistificări intenționate. Și-apoi, tot era hotărât s-o corecteze, după terminarea formalităților de la aeroport, iar pe fișa de pasager să-și treacă numele său real.

Ajuns în avion, trebuia să înlăture orice confuzie asupra adevăratei sale identități. Așa prevedea chiar și planul. După cum tot el cerea și nimicirea avionului, prin provocarea unei explozii. Firește odată cu avionul avea să piară și el, dar gândul acesta nu-l mai putea întoarce din cale, convins, cum era că viața tot nu-i mai folosește nici lui, nici altora.

În schimb, prin moarte putea deveni util, și tocmai pentru asta trebuia să-și ia toate măsurile. Înaintea plecării avionului, va cumpăra o poliță pentru o asigurare de șaptezeci și cinci de mii de dolari, ai cărei beneficiari vor fi soția și copiii. Socotea că făcuse prea puțin pentru ei până

acum; dar încercarea lui cea de pe urmă va fi un gest mic de dăruire supremă. Era convins că fapta sa emana doar din dragoste și din dorința de sacrificiu.

În judecata sa încâlcită, tulbure, aprinsă de deznădejde – nu ținea seama de restul călătorilor, de echipajul avionului, ce-și vor găsi moartea odată cu el. În inconștiența lui de om smintit, ființele nu mai contau decât în măsura în care i-ar fi putut zădărnici planul. Totuși, avea credința că anticipase orice neprevăzut.

Povestea cu biletul se anula de la sine, o dată ce avionul pleca în cursă. Nimeni nu putea dovedi, cu probe, că nu avusese intenția să-l plătească până la capăt r cât privea eventuala descoperire a falsei „recomandări” întru totul posibilă, ea nu ar fi demonstrat decât mijloacele „neortodoxe” prin care obținuse creditul companiei aeriene. Ceea ce nu avea însă nicio legătură cu polița de asigurare și onorarea ei.

Biletul, dus și întors, îl cumpărase anume ca să lase impresia că avea să beneficieze de întreaga călătorie, nu numai de prima parte. Iar Roma o alesese ca destinație în ideea repetatelor lui discuții cu Inez despre vărul de-al doilea, din Italia, pe care i-ar fi plăcut să-l viziteze deși nu-l văzuse niciodată la față. Plecând de la acest fond real, alegerea lui – se gândise – părea cât de cât logică. Guerrero își rumegase planul câteva luni în șir, mai exact, de când afacerile începuseră să-i meargă tot mai prost.

Între timp, studiase cu atenție relatările despre catastrofele aeriene provocate în scopul încasării unor asigurări împotriva accidentelor de zbor. Și numărul constatat era de-a dreptul impresionant.

În toate cazurile consemnate, ancheta stabilise mobilul dezastrului; iar supraviețuitorii comploturilor, acolo unde existau – fuseseră acuzați de crimă. Totodată li se anulaseră și asigurările.

Nu se știa, firește, câte alte catastrofe aeriene cu cauze rămase necunoscute, se datorau, în fond, aceluiași sabotaj.

Rolul hotărâtor în anchetă îl aveau rămășițele avionului accidentat. Oriunde se găseau asemenea resturi,

specialiștii le adunau, le îmbinau, încercând cu ajutorul lor să dezlege enigma. Și, de cele mai multe ori, reușeau. Dacă explozia se producea la mică înălțime negreșit rămâneau și vestigii din avion, după care se putea preciza natura exploziei.

Prin urmare – își spunea Guerrero – el trebuia să procedeze în așa fel încât să pulverizeze orice probe denunțătoare.

De aceea se și oprise cu alegerea la cursa de Roma – pentru că, o bună parte din acest traseu, avionul zbura pe deasupra oceanului, unde în veci de veci nu i se mai dădea de urmă.

Consultând una din broșurile companiei aeriene unde găsise rutele, vitezele, altitudinile și chiar un reportaj ilustrat, intitulat „Stabiliți-vă poziția pe hartă”, Guerrero socotise că după patru ore de la plecare și zburând cu un vânt prielnic, avionul se va afla la jumătatea drumului peste Atlantic. Natural, calculul trebuia revăzut în timpul mersului și, la nevoie, modificat. Ceea ce va putea face mai întâi notându-și ora exactă a decolării, apoi urmărind cu atenție obișnuitele comunicări ale piloților cu privire la evoluția călătoriei.

În funcție de informații își va da seama cu ușurință dacă avionul respectă orarul sau dimpotrivă are avans sau întârziere, și cât anume. În sfârșit, o dată ajuns în punctul de pe acum stabilit, la opt sute de mile est de Newfoundiand – va declanșa explozia care va proiecta avionul – sau mai bine zis bruma ce va rămâne din el – direct în ocean, dedesubt.

Rămășițele nu se vor găsi niciodată! Vor zăcea de-a pururi pe fundul oceanului Atlantic. N-o să fie nici anchetă, deci nici cauza accidentului nu va fi dată în vileag. Cei de pe pământ n-au decât să se întrebe, să se mire, să facă tot felul de presupuneri; chiar dacă vor bănui adevărul, la certitudine n-au cum să ajungă.

Și, atâta vreme cât nu se dovedește sabotajul, asigurarea împotriva accidentelor va rămâne și ea în picioare și va fi plătită p. Mă la ultimul cent. Elementul de

care atârnă întreaga reușită, era explozia. Evident, trebuia să fie destul de puternică, să nimicească avionul. Și încă ceva, la fel de important, să se producă la timp. Raționamentul acesta din urmă îl determinase pe D.O. Guerrero să transporte bomba asupra lui, și tot el s-o acționeze. Acum asambla părțile ei componente, în odaia unde se încuiase și, cu toată deprinderea lui de constructor de a mânui substanțele explozive, de un sfert de oră, de când se apucase de treabă, asuda mereu.

Așa-zisa „bombă” se compunea din cinci elemente principale: trei cartușe de dinamită, o minusculă capsulă de detonare, conectată la câteva fire și o baterie de radio, cu celule tranzistorizate.

Cartușele erau de fabricație „Du Pont Red Cross Extra”, format mic, dar cu o imensă putere explozivă, conținând nitroglicerină într-un procent de 40%; fiecare avea un diametru de 2,56 cm și o lungime de 17 cm. Le înfășurase la un loc cu banda izolatoare dintre ele și, pentru ca să le mascheze scopul, le băgase într-o cutie de medicamente, desfăcută la unul din capete. Pe cuvertura uzată a patului pe care ședea și lucra, se mai aflau înșirate cu aceeași grijă: un cârlig de rufe, două ținte, o bucată de plastic, și o sforicică – nu prea lungă. Costul întregului arsenal menit să distrugă un avion în valoare de șase milioane și jumătate de dolari nu atinsese nici cinci dolari. Cumpărase totul, exclusiv dinamita – o „reminiscență” a carierei lui de constructor – dintr-o fierărie.

Tot pe pat mai pusese și o valijoară, din acelea folosite de oamenii de afaceri pentru dosare și documente, în deplasările lor cu avionul. În ea își instală Guerrero bomba, urmând ca mai târziu s-o strecoare în avion, și s-o țină lângă el.

Mecanismul distrugător era de-o simplitate incredibilă. Atât de simplu, încât Guerrero însuși spunea că un neofit în materie de explozive n-ar crede, odată cu capul, că poate avea vreun efect.

Și totuși, îl va avea – ba chiar unul cumplit, devastator.

Cu un creion perforă capătul unui cartuș de dinamită,

introduced în el capsula explozivă, de care atârnau două fire izolate, de sârmă. Pentru a face să explodeze capsula și cele trei cartușe de dinamită, trebuia să treacă un curent electric prin fire. Fixă în interiorul valizei cutia de medicamente cu cartușele de dinamită și o imobiliză cu o bandă de lipit. Lângă ea, tot înfășurate cu bandă, așeză cârligul de rufe și bateria. De fapt, bateria urma să explodeze încărcătura, cârligul de rufe, răsucit la momentul oportun, având rolul de a declanșa curentul din ea.

Conectă unul din firele capsulei explozive la un capăt al bateriei. Îi tremurau mâinile și simțea șiroaiele de sudoare curgându-i pe sub cămașă. O dată ce fixase capsula la locul ei, o greșeală, o scăpare cât de mică, l-ar fi aruncat pe loc în aer, cu cameră cu tot și cu mai bine de jumătate din clădire. Se concentra cu toată atenția asupra cârligului de rufe.

La unul din capete, și pe partea interioară, Guerrero înfipsese câte o țintă. Prin apăsarea pe arcul cârligului, țintele se loveau între ele, producând contactul electric. Spre a evita momentan această atingere, Guerrero introduse un izolator între ele, adică bucățica de plastic.

Își ținu răsuflarea până legă cel de-al doilea fir de la capsula explozivă de ținta înfiptă în cârligul de rufe. Acum ambele fire erau la locul lor. Așteptă; își simțea inima bătând ca un ciocan, în timp ce-și zvânta cu batista mâinile asudate. Nervii și toate simțurile păreau un arc întins peste măsură. Se așeză pe pat, cu supărătoarea senzație a nodurilor din salteaua anemică de sub el. Somiera de fier uzată și slăbită, gemu protestatar la mișcările lui.

Se apucă din nou de lucru. Cu maximum de precauție, conectă un cablu scurt mai întâi la celălalt capăt al bateriei, apoi la a doua țintă de pe cârlig. Acum, doar bucățica de plastic – separând cele două ținte – împiedica trecerea curentului electric, și implicit declanșarea exploziei. Plasticul, de o grosime infimă, fusese perforat la o margine. Ajunse și la ultimul „ingredient” de pe pat, sfoara. O luă și trecu unul din capetele ei prin plastic, de care-l înnodă cu mare grijă, ca nu cumva să-l clintească din loc; apoi apucă

celălalt capăt și-l trase printr-o deschizătură minusculă, gata făcută în dreptul mânerului servietei pe unde îl scoase afară, răsucindu-l în două noduri, ca să nu alunece în interior. În sfârșit, tot cu sfoara rămasă pe dinafară, făcu o buclă – cam de grosimea unui deget – care atârna ca ștreangul miniatural al unui călău. Restul, ce era de prisos, tăie cu foarfecă.

Și asta era tot.

Un deget trecut prin buclă, o smucire a sforii și plasticul din servietă va sări din loc lăsând țintele să se ciocnească între ele, să declanșeze curentul electric și, totodată, explozia care va ucide, va spulbera totul în jur. Acum, că-și terminase treaba, Guerrero se liniști și își aprinse o țigară.

Zâmbi ironic gândindu-se, ca și în alte dați, cât de complicată și fantastică li se părea oamenilor, și chiar autorilor de romane polițiste, fabricarea unei bombe; în cărțile citite de el, se pomenea într-una de mecanisme întortocheate, de fitile și de ceasornice care ticăiau, sâsâiau sau produceau un vacarm infernal, dar o dată scufundate în apă își pierdeau orice efect. În realitate nu era nevoie de complicații – ci doar lucruri simple, modeste ca acelea montate de el. În clipa când va trage de sfoară, nimic nu mai putea opri explozia dinamitei, și nici apa, nici gloanțele, nici actele eroice, nu-i mai anihilau puterea distrugătoare.

Cu țigara lipită de buză și uitându-se sașiu, din pricina fumului, D.O. Guerrero tapetă valiza cu hârtii, acoperind cu ele dinamita, cârligul de rufe, firele de sârmă, bateria și sfoara, în așa fel fixate încât să nu se miște, dar nici să nu stânjenească manevrarea sforii de dedesubt. Trebuia să se gândească la toate, să mascheze conținutul, la caz că va fi silit să deschidă valiza. Apoi îi trase capacul și-o încuie.

Verifică ceasul deșteptător, de duzină, pe care-l avea lângă pat; pe-al său de la mână îl lăsase de mult în sertarul unui cămătar. Era opt și câteva minute, și-i rămâneau mai puțin de două ore până la plecarea avionului. Se cuvenea s-o pornească la drum. Va merge cu metroul până la agenție, iar mai departe cu autobuzul companiei aeriene, până la aeroport. Bani avea exact cât îi trebuiau pentru autobuz și

polița de asigurare. Gândul asigurării îi aminti că și la aeroport avea nevoie de ceva timp, până s-o cumpere. Își trase repede haina pe el, controlându-și buzunarul interior, spre a se convinge că biletul pentru Roma e încă acolo. Descuie ușa de la dormitor și intră în camera de toate zilele – strâmtă și ponosită – ducând valijoara în mână ca pe o floare gingașă și îndrăgită. Încă un lucru, și ultimul, de făcut Mai avea de scris un bilet pentru Inez, Găsi un petec de hârtie și un creion. Cugetă câteva secunde și așternu în grabă:

„Lipsesc câteva zile de-acasă. Plec din oraș. În curând sper să-ți pot da o veste bună, care te va mira".

Semnă: D.O.

Avu o clipă de ezitare, de strângere de inimă. Un mesaj cam anemic pentru încheierea unei căsătorii de optsprezece ani. Dar numaidecât își reveni, socotind că ar fi fost imprudent să se întindă cu detalii. Mai târziu, chiar dacă nu va rămâne nimic din avion „anchetatorii vor cerceta la microscop lista pasagerilor. Iar biletul, ca și alte hârtii lăsate în urmă, va fi tălmăcit și răstălmăcit.

Puse hârtia pe-o masă unde, cu siguranță, nu putea trece neobservată de Inez.

În timp ce cobora scările de jos, de la bufetul expres, cel cu tacâmuri soioase, se auzeau glasuri și zornăitul unui joc mecanic. D.O. Își ridică gulerul hainei, strângând, cu mâna cealaltă, prețioasa valiză. Degetele-i încleștate pe miner atingeau lațul de sfoară ce sugera ștreangul unui gâde.

Când ieși din clădire și o apucă spre metrou, afară continua să ningă din plin.

PARTEA A DOUA

8.30 p.m. – 11 p.m.

Capitolul 1

JOE PATRONI SE ÎNTOARSE DIN NOU la căldura mașinii,

de unde telefona la aeroport. De acolo, șeful serviciului de întreținere al companiei Trans World îl informă că toată porțiunea de șosea până la ei devenise impracticabilă din pricina camionului și a remorcii răsturnate dar, după câte aflase, lucrurile mergeau spre ameliorare, astfel că în curând Joe va putea să-și reia drumul.

— Avionul mexican se află tot în câmp, împotmolit? se interesă Patroni.

— Da, i se răspunse, și suntem asaltați de telefoanele celor care se interesează de tine, întrebându-ne cât ai să mai întârzii; e mare nevoie de ajutorul tău.

Fără a mai zăbovi să se încălzească, Patroni ieși din mașină și o porni înapoi, spre locul accidentului, înotând prin ninsoare și prin stratul gros de noroi amestecat cu zăpadă.

În jurul tractorului cu remorcă totul părea a fi aranjat anume pentru o filmare. Uriașul vehicul paralizând cele patru culoare ale șoselei se îmbrăcase în omăt și, așa cum ședea, cu roțile suspendate în aer, părea un dinozaur culcat într-o parte. Reflectoarele, torțele și albul zăpezii proiectau asupra lui o lumină ca de zi. Reflectoarele ardeau de la înălțimea celor trei camioane cu macarale, sosite la insistențele lui Patroni.

Mai jos, scânteiau făclii roșiatice, înfipte de polițiștii care, între timp, se înmulțiseră, și cum nu prea aveau ce face, aprindeau torțe întruna. Jocul și profuziunea luminilor te făceau să te duci cu gândul la sărbătorirea unui *4* iulie.

Apariția, cu câteva minute mai înainte, a unei echipe de operatori de la televiziune sporea și mai mult iluzia unui platou de filmare. Plini de importanță, abuzând de claxoane și de semnale luminoase, cei de la televiziune își croiseră drum pe muchia șoselei, în camioneta lor maronie, purtătoarea emblemel W.S.H.T.

Patru la număr, toți tineri și cu înfumurarea caracteristică, preluaseră întreaga inițiativă, de parcă accidentul se ivise anume pentru ei și orice intervenție pentru înlăturarea haosului creat putea fi amânat după placul și nevoile lor.

O mână de polițiști, care trecuseră cu vederea folosirea ilegală a semnalizatorului de pe acoperișul furgonetei, ajutau acum la amplasarea macaralelor, dirijându-le în pozițiile cerute de operatori.

Înainte de a pleca să telefoneze la aeroport, Joe Patroni le aliniase într-un anumit fel pentru ca, acționându-le simultan, să obțină maximum de efect, înlăturând stânjenitoarea povară din drum. Pe șoferi și alte ajutoare îi lăsase de asemenea la treabă, ancorând cu lanțuri groase macaralele la remorcă – ceea ce, după calculul său, mai cerea un timp oarecare. Polițiștii se arătaseră încântați de sprijinul lui; ba chiar locotenentul înalt și voinic – mai marele peste toți – își sfătuise subalternii să-i dea întru totul ascultare. Și totuși, oricât de necrezut ar părea, se procedase exact pe dos; lanțurile fuseseră dezlegate până la ultimul, la care-și mai făcea de lucru un șofer, rânjind radios cu fața răsucită spre reflectoarele și camera de televiziune. O parte din drumeții de pe șosea se îmbulzeau curioși în spatele arsenalului de filmat, uitând parcă de disperarea lor de mai înainte și de chinurile acestei geroase nopți de pomină.

O nouă rafală de vânt, venită pe neașteptate, îl plesni pe Patroni peste față, împroșcându-l cu zăpadă înghețată. Până să-și ducă mâna la gulerul scurtei îmblănite, simți zăpada alunecându-i pe sub cămașă, topindu-se și udându-l jalnic. Cu toată senzația nesuferită, păși mai departe și se plantă în fața locotenentului.

— Cine dracu’ a schimbat poziția macaralelor? îl luă el la rost. Așa cum le-ați pus acum nu mai poți urni nicio cutie de conserve. Doar împingându-se una pe alta fac treabă.

— Știu, domnule, recunoscu polițistul oarecum spășit, cu toată masivitatea lui ce-l domina pe Patroni, de felul său scurt și îndesat la trup. Dar vedeți dumneavoastră, se explică el, băieții de la televiziune vor să prindă un cadru ca lumea. Sunt de la secția locală și pregătesc telejurnalul de seară… cu viscolul și chestii d-astea. Iertați-mă.

Unul din operatori – înfășurat și el în blană – îi făcuse semn să se apropie pentru a poza. Fără a se sinchisi de

biciuirea ninsorii, ofițerul înaintă semeț, cu capul sus, cu pasul cadențat, către macaraua care constituia prim-planul. Alți doi polițiști îl urmară. Grijuliu să nu-și întoarcă fața de la aparat, locotenentul începu să mimeze unele sfaturi adresate șoferului, gesticulând fără noimă, dar de efect pe ecran.

Patroni se aprinse de mânie, cu gândul la aeroport și la oamenii ce-l așteptau cu sufletul la gură. În starea de-acum, cu mușchii încleștați și răsuflarea întretăiată de furie, nu avea altă. Dorință decât să se repeadă la aparat și la reflectoare și să le facă țăndări.

Cu un suprem efort, se stăpâni totuși. De fapt, era una din trăsăturile sale caracteristice, această irascibilitate pronunțată, violentă; din fericire, nu și-o dezlănțuia ușor, dar și când o făcea își pierdea orice logică, orice control. Odată cu anii maturității, pornise o luptă crâncenă împotriva ei, deși nu întotdeauna încununată de succes. Și ca să nu se dea învins, evoca o singură amintire – o singură clipă de furie oarbă, dar cu urmări de neuitat în timpul celui de-al doilea război mondial, Joe Patroni fusese privit ca un redutabil pugilist amator al aviației americane. Lupta în categoria semigrea și, la un moment dat, fusese la un pas de titlul de campion al forțelor aeriene din Europa.

Cu puțină vreme înaintea invaziei din Normandia, a avut loc un meci în Marea Britanie, în care Patroni l-a întâlnit. Pe comandantul de echipaj Nerry O'Hale, un tip solid și brutal din Boston, totalmente lipsit de caracter atât pe ring, cât și în viața de toate zilele.

Pe-atunci, deși mecanic de elită, Joe avea doar grad de soldat, în plus, îl cunoștea pe O'Hale, știa ce-i poate pielea și îl detesta. Dar poate că aversiunea lui nu și-ar fi spus cuvântul dacă O'Hale, ca parte din tehnica sa de joc, nu-i șușotea într-una acolo, pe ring: „italian spurcat ce ești… de ce nu lupți de partea cealaltă, pentru năpârcile tale italienești? Dai din pinteni, când vezi cum ne doboară avioanele, așa e? Italian infect…” și alte invective de același gen. Era clar pentru Patroni ce urmărea partenerul prin provocările lui – iritându-l la culme, voia să-l împingă la

greșeli. Așa că nu l-a luat în seamă până când O'Hale nu i-a plasat două lovituri succesive în regiunea inghinală pe care arbitrul, aflat în spatele lor, nu le-a observat.

Insultele repetate, loviturile nepermise și implicita durere au declanșat, în sfârșit, furia scontată de rivalul său. Ceea ce scăpase însă prevederilor lui a fost riposta lui Joe Patroni, atât de fulgerătoare, de sălbatică și de nemiloasă, încât O'Hale căzu, răpus, iar după clasica numărătoare de la podea, s-a constatat că murise. Patroni a fost absolvit de orice pedeapsă. Cu toate că arbitrul nu surprinsese loviturile nereglementare ale adversarului, pentru alții din jurul ringului n-au trecut neobservate și aceștia au depus mărturie în favoarea lui. Dar chiar și fără apărare, în fond, Patroni făcuse exact ce se aștepta de la el – luptase cu toată forța și priceperea de care era capabil. În schimb, numai el știa că în acele câteva clipe, de fapt, nu știuse ce. Face; își pierduse mințile. Mai târziu, mergând și mai departe cu recunoașterea față de sine, admise că și dacă-și dădea seama că-l ucide pe O'Hale tot nu s-ar fi putut domina. Contrar tradiționalului final romanesc, Joe nu a părăsit ringul și nici „nu și-a azvârlit pentru totdeauna mănușile”. Ci și-a continuat activitatea de pugilist, folosindu-și pe ring toate resursele fizice, dar controlându-se întruna, ca nu cumva să mai depășească acea limită infimă ce păstrează hotarul între rațiune și furia dementă. Și a izbutit. De asta era sigur, după repetatele lupte date ai animalul din el pe care, în cele din urmă, îl biruise.

Atunci, și numai atunci, s-a lăsat de box și s-a retras de pe ring.

Doar că stăpânirea de sine nu însemna și anihilarea mâniei.

La întoarcerea locotenentului de la filmare, Patroni îl luă în primire fără menajamente.

— N-ai făcut decât să întârzii cu douăzeci de minute descongestionarea șoselei. Și așa ne-am irosit zece, ca să aducem camioanele în poziția de care avem nevoie, acum ne mai trebuie alte zece ca să le punem la loc.

Chiar atunci se auzi un avion cu reacție trecând pe

deasupra – un memento pentru Patroni de-a se grăbi.

— Uitați ce e, domnule, vorbi locotenentul, cu o față și mai vineție decât o avea de la ger și vânt. Să vă fie clar că eu comand aici. Nu zic, ne prinde bine orice ajutor – inclusiv al dumneavoastră. Dar eu sunt cu hotărârile.

— Atunci ia una, pe loc.

— Fac așa cum cred eu că…

— Ba nu; dumneata mă asculți pe mine. Joe Patroni îl înfruntă cu priviri de foc, cu nimic intimidat de statura impunătoare a polițistului. Mânia lui reținută și aerul autoritar îl făcură pe locotenent să șovăie. Avem o alertă la aeroport, v-am mai explicat o dată, precum și cauzele pentru care sunt așteptat. Vorbind, Patroni spinteca aerul cu vârful aprins al trabucului, ca o subliniere a afirmațiilor. Poate și alții au motive să se vadă urniți de aici; dar al meu e destul de limpede, cred. Am telefonat din mașină. Pot să-l sun pe șeful meu, care-o să-l cheme pe-al dumitale, și cât ai clipi din ochi te trezești că-ți zbârnâie aparatu-ăla de radio și ești luat la întrebări de ce te sclifosești și faci pe vedeta în loc să te ocupi cu treaba pentru care ai fost trimis aici. Ia deci o hotărâre, cum ziceai! Mă duc să telefonez sau pornim la treabă?

Ochii ofițerului scăpărau la fel de mânioși; pentru moment părea că va izbucni; dar imediat își schimbă gândul. Își răsuci trupul solid către operatorii de la televiziune și le strigă:

— Luați-vă toate marafeturile-astea de aici! V-am dat destul răgaz…

Unul din ei îi răspunse peste umăr:

— Mai lasă-ne, șefule, câteva minute…

Din doi pași mari, locotenentul fu lângă el:

— Ai auzit ce-am spus! Cărați-vă!

Vorbise aplecat peste el, cu fața contorsionată de furia stârnită de ciocnirea cu Patroni. Operatorul tresări, vizibil speriat.

— Mă rog, mă rog; și se precipită către colegi.

Se stinseră și luminile de la aparatul portabil de filmat.

— Hai să readucem camioanele la locul unde au fost

înainte!

Locotenentul începu să tune cu ordinele încolo și încoace. Se întoarse la Patroni și arătă cu mâna spre remorca răsturnată. Evident, își dăduse seama că era preferabil să-l aibă de aliat și nicidecum de dușman.

— Sunteți tot de părere s-o tracționăm? Oare n-am putea s-o punem pe picioare? îl întrebă el.

— Ba da, dacă vrei să ținem șoseaua blocată până la ziuă. Pentru asta ar trebui mai întâi descărcată, și dacă ne-apucăm…

— Da, da, e clar. Deocamdată s-o tragem de-aici; cât despre pagubă, ne-om necăji mai încolo. Arătă spre șirul de mașini staționate și continuă: Dacă vreți s-o luați din loc îndată ce înlăturăm obstacolul ați face bine să vă scoateți mașina de unde e și s-o aduceți în față. Vreți să fiți escortat până la aeroport?

Patroni dădu din cap, arătându-și consimțământul și totodată aprecierea:

— Mulțumesc, zise el.

La numai zece minute, ultimul cârlig era fixat la locul său. Pe osia remorcii avariate se răsuceau lanțuri groase, la rândul lor prinse de prima macara printr-un cablu solid, de sârmă. În mod similar se ancorase și a doua macara, având-o pe a treia în spate, gata s-o împingă.

Șoferul de pe vehiculul cu bucluc care, deși răsturnat, nu suferise prea mari stricăciuni, bombănea privind la ce se întâmplă.

— N-o să le convină treaba asta patronilor. O mașină aproape nouă, și-o rupeți bucăți.

— Chiar așa de-o fi, înseamnă c-am dus la capăt ce-ai început dumneata, îi ripostă un tânăr în uniformă.

— Parcă pe dumneata ce te doare? Ce-ți pasă c-o să-mi pierd eu bunătate de slujbă, îi zise șoferul, tot printre dinți. Poate m-oi apuca de ceva mai ușor – cum ar fi… netrebuința ăsta de meserie de polițist.

Celălalt îi răspunse cu un rânjet.

— De ce nu? Ce parcă așa, ca șofer, nu ești tot un netrebuit?

— Credeți că suntem gata cu pregătirile? se adresă locotenentul lui Patroni.

Acesta clătină din cap, fără să se ridice de jos, unde se ghemuise să vadă dacă. Au fost bine strânse lanțurile și cablurile.

— Luați-o încet, cu binișorul, îi sfătui el. Urniți mai întâi cabina.

Începu să tragă prima macara, dar roțile camionului pe care era instalată alunecau pe – zăpadă, în timp ce șoferul accelera în disperare, ca nu cumva să slăbeâșcă strânsoarea lanțului. Partea din față a remorcii alunecă vreo câțiva zeci de centimetri, protestând cu un geamăt mecanic. Apoi. Se opri.

Patroni făcu semn cu mâna.

— Accelerați în continuare! Urniți-o din loc!

Se întinseră și lanțurile dintre osia remorcii și a doua macara. A treia împingea acoperișul remorcii. Roțile celor trei vehicule se învârteau pe zăpada apoasă, luptând să prindă aderență. Remorca înaintă încă un pic spre marginea șoselei, în chiotele de bucurie ale privitorilor. Camera de televiziune funcționa din nou, la fel și reflectoarele care dădeau un plus de strălucire scenei. Pe șosea se căscase o dâră lungă și adâncă, marcând locul unde zăcuse namila pe roți. Cabina tractorului și remorca se degradau văzând cu ochii; pe măsură ce erau târâte, apăreau teșituri în acoperișuri și pe laturile solicitate. Prețul acestei rapide descongestionări, care fără îndoială cădea în sarcina asigurărilor, avea să fie destul de piperat.

De o parte și de alta a șoselei blocate, două pluguri de curățat zăpada – asemenea unor greble uriașe – încercau să înlăture cât mai mult din troienele ce se înălțaseră de la ivirea accidentului.

Sub sita ninsorii, totul se albise în jur, inclusiv Patroni, locotenentul, ajutoarele sale și drumeții, strânși în chip de spectatori.

Motoarele macaralelor se porniră din nou, huruind. Cauciucurile fumegau, patinând nebunește pe făgașul de zăpadă apoasă. Încet și cu poticneli, remorca înaintă mai

întâi câțiva centimetri, apoi mai mulți, alunecând treptat spre marginea șoselei. Într-un interval de numai câteva secunde, ajunsese să ocupe un singur culoar, în loc de patru câte paralizase. Rămânea doar să fie trasă pe partea necarosabilă. O treabă simplă. Polițiștii se înarmau cu torțe proaspăt aprinse. De acum încolo, începea rolul lor – de reglementare a circulației – ceea ce avea să le mai răpească probabil alte câteva ore. Vibrația unui avion cu reacție îi reaminti lui Patroni că adevărata lui datorie din noaptea aceea îl reclama cu totul în altă parte.

Locotenentul își scoase chipiul și îl scutură de zăpadă. Făcu apoi un semn cu capul către Patroni.

— Cred că a venit și rândul dumneavoastră…

O mașină a poliției, parcată la marginea drumului, se strecură pe unul din culoare. Locotenentul arătă spre ea.

— Urmați-o cât mai de-aproape. Băieții sunt preveniți, și au ordine să vă ajute s-ajungeți cât mai repede la aeroport.

Joe Patroni clătină din cap. În momentul când se suia în Buick, locotenentul îi strigă din urmă:

— Și încă ceva, domnule… Vă mulțumim!

2

DESCHIZÂND UȘA UNUI DULĂPIOR, căpitanul Vernon Demerest se trase înapoi, fluierând încet și prelung. Se afla tot în bucătăria lui Gwen, în apartamentul ei din „Cuiburile stewardeselor”.

Gwen nu-și terminase dușul și, așteptând-o, Vernon, la îndemnul ei, pregătise ceaiul. Așa ajunsese să umble la dulap – căutând ceștile și farfurioarele de care avea nevoie. Iar acum număra uluit cele patru rafturi înțesate cu băuturi – anume pentru consumul în avioane. Deasupra mărcii de fabricație, majoritatea purtau emblema Trans America. Și toate erau neatinse.

După un calcul sumar, Demerest le prețui cam la trei sute, ca număr. Desigur, văzuse și la alte stewardese băuturi din stocul companiei, nu însă atâtea și într-un

singur loc.

— Mai avem dosite și în dormitor, o auzi pe Gwen vorbindu-i înveselită, chiar în spatele lui. Le adunăm pentru o petrecere. Cred că ne-ajung. Ce zici?

În trase tiptil în bucătărie, fără s-o simtă. Cu o piruetă, Vernon se întoarse. Și așa, cum se întâmpla veșnic de când erau împreună, tresări înfiorat de farmecul și prospețimea pe care le redescoperea la fiece nouă apariție. Deși deprins cu succesele la femel, în clipe ca acestea se întreba, cuprins de îndoieli, dacă într-adevăr ființa pe care o avea dinainte i se dăruise vreodată?! În fusta impecabilă și bluza de la uniformă, părea și mai tânără decât în realitate.

Își înălțase spre el chipul strălucitor, cu pomeți proeminenți, încadrat de păru-i bogat, închis la culoare și cu reflexe bogate în bătaia luminii. În ochii negri și adânci se citea o chemare, izvorâtă parcă din îngăduință.

— Ești liber să mă săruți cât vrei. Încă nu m-am rujat.

Demerest zâmbi, fascinat ca întotdeauna de accentul ei englezesc cu rezonanțe de cristal pur. Asemenea altor tinere trecute prin pension, Gwen își însușise doar inflexiunile melodioase ale limbii materne, ocolind stridențele supărătoare. Uneori Demerest o încuraja ia vorbă pentru simpla plăcere de a o asculta.

Fără a-și mai spune ceva, se cuprinseră în brațe, Gwen primindu-i cu buze însetate sărutările lui fierbinți. Peste puțin însă, fata se desprinse din îmbrățișare.

— Nu, spuse hotărâtă. Nu, dragă Vernon. Nu aici.

— De ce nu? Timp avem destul, o imploră gâtuit de dorință și nerăbdare.

— Fiindcă, așa cum te-am prevenit, vreau să stăm de vorbă; nu ne rămâne vreme și pentru una și pentru alta.

Își aranja bluza care-i ieșise din fustă.

— Dumnezeule mare! gemu Vernon. Mă faci să mă aprind, numai flăcări, și pe urmă… În sfârșit, fie! Aștept să ajungem la Neapole. Și o sărută mai blând. Dar să știi că tot drumul, până în Europa, o să mocnesc acolo, în cabina de comandă.

— Am să te aprind din nou. Ți-o jur. Hohoti amuzată și,

lipin* du-se de el, îi dezmierdă părul și fața, cu degetele lungi și fine.

Vernon gemu.

— Cerule! De pe acum îmi dai foc…

— Atunci să ne potolim, zise Gwen, descleștându-i mâinile de pe talie și îndepărtându-le cu un gest ferm.

Se întoarse și o porni către difiap, să-l închidă.

— Stai nițel. Ce-i cu astea? o întrebă Demerest; arătând cu mâna spre băuturile cu eticheta companiei.

— Care astea? făcu ea, contemplând cele patru rafturi cu un aer mirat; apoi adoptă altă expresie, de inocență lezată. Sunt câteva rămășițe antediluviene de la pasageri. Sper că domnul căpitan nu are de gând să mă reclame pentru niște resturi puse de-o parte?!

Demerest se arătă suspicios.

— Chiar atâtea?

— Firește. Scoase din raft o sticlă de gin „Beefeater”, o puse la loc și examină alta, de whisky „Canadian Club”. Ce e drept, companiile aeriene au bunul obicei de a cumpăra numai băuturi extra, remarcă Gwen. Vrei să guști din careva?

Refuză clătinând din cap.

— Știi doar că nu beau.

— Într-adevăr, dar nu e cazul să-ți arăți atâta dezaprobare.

— Nu vreau să fii prinsă.

— Asta nu se întâmplă cu nimeni, deși practica e aproape generală. Ascultă-mă; fiecare pasager de la clasa întâi are dreptul la două sticle din astea. Dar unii nu beau decât una singură, iar alții niciuna.

— La regulament se spune că pe cele rămase trebuie să le predai.

— Ufff! pentru numele lui Dumnezeu!! Doar asta și facem. Predăm câteva de formă iar ce rămâne, împărțim între noi. La fel procedăm și cu vinul. Gwen chicoti, Suntem încântate când, spre sfârșitul călătoriei, se mai ivește câte un pasager care ne cere vin. În felul acesta, deschidem o sticlă cum scrie la regulament – turnăm un pahar…

— Și restul îl luați acasă. Știu.

— Vrei să-ți arăt? Gwen mai deschise o ușă de la dulap. Înăuntru, o duzină de sticle cu vin.

Demerest se strâmbă.

— Naiba să mă ia…

— Dar nu toate-s ale mele. Le-am primit și pe-ale colegelor – cea care stă cu mine și vecina de alături – și tot în vederea petrecerii proiectate. Îl apucă de mână. Ai să vii și tu, nu?

— Cred că da… dacă voi fi invitat.

— Ai să fii, îl asigura închizând ușile.

Se așezară la masă, în bucătărie. Gwen turnă ceaiul sub privirile lui pline de admirație. Era darul ei să aureoleze până și o formalitate banală, ca acea de acum, împrumutându-i un aer sărbătoresc. Observă amuzat cum, dintr-un alt bufet, Gwen scoate cefti tot cu emblema Trans America, aidoma celor folosite în avioane. Poate nici cu băuturile – nu trebuia să se arate chiar atât de intransigent. Dar, la drept vorbind, îl uimise cantitatea. Nu-l mai mirau micile trucuri pe care stewardesele le învățau și începeau să le practice curând după angajare, cu scopul de a-și înlesni traiul. Știa, de pildă, că plecau în cursă cu valize de mână aproape goale pentru a le umple cu mâncarea rămasă în bucătăria avionului – întotdeauna de cea mai bună calitate, conform tradiției societăților de transporturi aeriene. Un termos gol se dovedea util pentru a duce acasă plusul de băuturi – lichioruri sau chiar șampanie. O stewardesă dotată cu un spirit întreprinzător putea să-și reducă la jumătate cheltuielile săptămânale de coșniță, așa cum Demerest avusese cândva ocazia să se convingă. În schimb, se arătau mai precaute în cursele internaționale, unde regulamentul prescria incinerarea resturilor de alimente – fie parțial consumate sau neatinse – imediat după aterizare. Cu toate interdicțiile impuse, practica înfruptării din bunurile companiei era foarte răspândită.

O altă descoperire făcută de stewardese era aceea că la capătul unei curse nu se verifică niciodată inventarul obiectelor detașabile din dotarea avioanelor. Acest lucru

avea o dublă explicație. Mai întâi companiile nu aveau timpul material pentru asemenea formalități, și apoi socoteau că e mai convenabil să accepte unele pierderi, decât zarva iscată de cercetarea lipsurilor. Ca urmare, multe stewardese își însușeau obiecte casnice – pături, perne, prosoape, șervete de masă, pahare, tacâmuri – în cantități impresionante; însuși Vernon Demerest fusese în câteva așa-zise „cuiburi de stewardese”, utilate în mare parte cu obiecte provenite din inventarul companiei aeriene. Gwen îi destrăma brusc firul gândurilor.

— Voiam să te anunț, Vernon, că sunt însărcinată.

O spusese cu atâta indiferență în glas încât, pe moment, nici nu-i prinse sensul cuvintelor.

— Cum ești? o întrebă năucit.

— Însărcinată – în-săr-cin...

— Știu cum se silabisește, o întrerupse enervat. Vidul din minte stăruia. Ești absolut – sigură?

Gwen hohoti, cu râsul ei limpede, plăcut, și sorbi din ceai. Era conștient că-l ridiculizează, la fel cum își dădea seama că niciodată nu arătase mai frumoasă și mai ispititoare ca în clipa aceea.

— Replica ta e stereotipă, iubitule. În toate romanele în care am întâlnit o asemenea scenă, bărbatul întreabă invariabil: „ești sigură?”

— Naiba să mă ia, Gwen! își ridicase tonul. Ești sau nu ești?

— Bineînțeles. Altfel nu ți-o spuneam. Arătă spre ceașca din fața lui. Mai vrei una?

— Nu!

— Explicația e foarte simplă, continuă calma. Când ne-am oprit la San Francisco... îți amintești? — am stat la hotelul acela grozav, de pe Nob Hill, cel cu vedere panoramică. Cum se chema oare?

— Fairmont. Da; mi-aduc aminte. Continuă.

— Ei bine, mă tem că am fost imprudentă. Sistasem cu pilulele de teamă să nu mă îngraș și încredințată că în momentul acela nu se cereau precauții. Dar m-am înșelat. Oricum, datorită neglijenței, port în pântece un Demerest

mititel „un mormoloc care va crește din ce în ce mai mare.

Se așternu tăcerea.

— Poate nu s-ar cuveni să te întreb… începu Vernon, vorbind cu stângăcie.

Gwen nu-l lăsă să termine.

— Ba da. Ai toate drepturile. Ochii ei negri și adânci îl priveau tu deplina onestitate. Vrei să știi dacă a mai existat cineva și dacă sunt sigură că e al tău? Așa e?

— Ascultă, Gwen…

Întinse mâna spre a lui și i-o cuprinse.

— N-are rost să te simți jenat de această întrebare. În locul tău și eu aș pune-o.

Demerest schiță un gest de amărăciune.

— Lasă asta. Iartă-mă!

— Ba nu; vreau să-ți răspund. Începuse să vorbească mai repede, și ceva mai puțin sigură de ea. Vezi tu… întâmplarea face că te iubesc. Pentru prima dată, îi ocolise privirea. Cred că te iubeam… sunt sigură că te iubeam, chiar înainte de popasul nostru la San Francisco. Și sunt fericită că e așa. Ar fi de neînchipuit să ai un copil de la un om pe care nu-l iubești, nu-i așa?

— Ascultă-mă, Gwen. Îi cuprinse mâinile într-ale sale. Avea mâini puternice și nervoase, deprinse cu autoritatea și răspunderea, totuși capabile de blândețe și duioșie. Ca acum. În fața femellor îndrăgite nu mai avea nimic din asprimea arătată bărbaților. Trebuie să stăm serios de vorbă și să ne facem unele planuri.

Acum când trecuse peste șoc, gândurile i se conturau mai limpede. Știa precis ce are de făcut.

— Nu ai nicio obligație, dragul meu. Își înălțase capul și revenise la tonul ei obișnuit. Nu-ți face griji că am să devin nesuferită și-ți voi crea neajunsuri, pentru că nu va fi așa. Știam pe ce drum am pornit și că mă pot aștepta la urmări. Firește, nu mi le-am dorit, dar erau inerente. Am socotit de datoria mea să nu mai păstrez taina pentru mine, ci să ți-o împărtășesc chiar astă seară, e doar copilul tău – părticică din tine – și trebuie să afli de existența lui. Acum ți-am spus tot și te asigur că n-ai de ce să-ți faci griji. Intenționez să

mă descurc singură.

— Nu fi caraghioasă! Se-nțelege c-am să te ajut. Doar nu ți-oi fi închipuind că dau bir cu fugiții ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lucrul esențial – chibzui Vernon – era să se intervină cât mai urgent – ăsta era tot secretul când apărea câte un plod nedorit – să te scapi din vreme de el. Se întrebă dacă Gwen avea vreunele prejudecăți religioase în această privință, Era un capitol despre care nu-i pomenise niciodată, dar vorba-ceea, surprize puteai avea și de la oamenii la care te aștepți cel mai puțin.

— Ești catolică? încercă el să tatoneze terenul.

— Nu.

„Asta e bine”, își zise în gând. Poate ar fi salvatoare o cursă în Suedia, aranjată în pripă; în ’numai câteva zile, Gvven ar termina cu tot necazul. Desigur, Trans America le va veni în ajutor – ca de altfel orice companie – cu condiția să nu fie „oficial” amestecată și să se păstreze limbajul convențional în care cuvântul „avort” era anatemă. Cu discreția cuvenită, G wen putea pleca la Paris cu o cursă Trans America, iar de acolo, cu Air France, până la Stockholm. Călătoria va fi gratuită, în virtutea acordurilor de reciprocitate. Dar chiar cu acest privilegiu, îl așteptau cheltuieli fabuloase în Suedia; într-atât de exagerate erau taxele clinice și onorariile medicilor încât, printre colegii din aviație circula gluma cum că acolo clientele rămân nu numai fără copii ci și fără un sfanț în pungă…

Mult mai ieftin o scoteai la capăt în Japonia. O mulțime de stewardese plecau la Tokyo, unde onorariul era de cinci-zece dolari. Totuși, Demerest avea unele dubii în privința profilaxiei japonezilor, așa că, pentru o mai mare siguranță, era de preferat Suedia sau Elveția. Cândva, chiar el afirmase că o dată ce ar avea o încurcătură de genul acesta îi va oferi stewardesei cu pricina condiții optime…

Din punct de vedere financiar, complicația cu Gwen cădea cum nu se poate mai rău; tocmai acum își supraetaja casa și, după cum își aminti posomorât, depășise bugetul. În sfârșit! Va trebui să vândă câteva acțiuni… eventual din

„General Dynamic”, la care oricum avea perspectiva unui câștig frumușel, și poate sosise vremea să încaseze și el niscaiva beneficii. Negreșit, după întoarcerea de la Roma și Neapole, va lua legătura cu agentul său de bursă.

— Ai de gând să mai mergi la Neapole, cu mine? o întrebă pe Gwen.

— Firește; de-abia aștept. De altfel mi-am cumpărat și un capot transparent. Ai să-l vezi mâine seară. Se ridică de la masă și zâmbi.

— Ești o cochetă iremediabilă.

— Sunt o cochetă iremediabil însărcinată, și iremediabil amorezată de tine. Tu mă iubești?

Veni lângă ea și-o sărută pe gură, pe obraji și pe ureche. Drept răspuns, Gwen se strânse și mai tare la pieptul său.

— Da, te iubesc, îi șopti Vernon.

„Ceea ce, în clipa de față, e purul adevăr”, adăugă pentru sine.

— Dragul meu Vernon…

— Da, iubito.

Îi simțea obrazul moale, lipit de al lui. Tar glasul se auzea înăbușit, cum își ținea gura pe umărul său.

— N-am mințit nimic din tot ce ți-am spus. Nu ești obligat să mă ajuți. Dar dacă ții într-adevăr, se schimbă lucrurile.

— Da, vreau. Și hotărî s-o iscodească, să afle ce are de gând cu copilul, chiar în drum spre aeroport.

Gwen se desprinse din brațe și se uită. La ceas; era 8.20.

— Cred că e timpul să mergem, domnule căpitan.

— Știi, cred că nu ai motive să fii îngrijorată, începu Demerest în timp ce conducea mașina. Companiile aeriene sunt obișnuite cu stewardese însărcinate și-necăsătorite. E o chestie foarte frecventă. Așa cum reieșea din ultimul raport pe care l-am citit, procentul companiei aeriene National e de zece la sută, pe an.

Observă, cu satisfacție, că discuția lor aluneca pe un făgaș tot mai prielnic. Și asta era bine; trebuia să-i

risipească orice susceptibilitate stupidă în legătură cu țâncul. O dată ce se lăsa copleșită de sentimente, nu mai putea judeca limpede și de aici tot felul de complicații.

Conducea atent Mercedesul, cu gesturi delicate, dar precise; așa cum mânuia orice mecanism, inclusiv automobilul sau avionul.

Străzile din suburbia orașului, proaspăt curățate când venise la Gwen, se acoperiseră iar cu un strat gros de zăpadă. Ninsoarea nu contenise, înălțând troiene din ce în ce mai mari în locurile lipsite de adăpostul clădirilor și expuse vântului.

Demerest ocolea cu băgare de seamă porțiunile înnămețite, ca nu cumva să se împotmolească sau măcar să se deranjeze de la volan, până nu va ajunge la garajele companiei Trans America.

Ghemuită în scaunul de alături, capitonat în piele, Gwen îl întrebă neîncrezătoare:

— Oare să fie adevărat că la fiecare sută de stewardese zece rămân însărcinate an de an?

— Cu foarte mici variații, cam asta e cifra curentă, o asigură Vernon. După câte aud, de când cu pilulele anticoncepționale s-au mai schimbat oarecum lucrurile, dar nu atât cât se scontase. Știi, sunt – date pe care le aflu de la Asociația Ünională a Piloților, unde sunt membru.

Aștepta un eventual comentariu din partea lui Gwen, dar cum nu veni, continuă tot el:

— Nu trebuie să uiți un lucru, ca majoritatea stewardeselor provin din mediul provincial sau din familii modeste, din marile orașe; au o educație simplistă și mijloace materiale foarte reduse. O dată angajate, se văd cu o slujbă fascinantă; voiajează, întâlnesc oameni interesanți, stau la hotelurile cele mai elegante. E prima lor degustare de „*dolce vita*”. Schiță un fel de rânjet. Ei, dar după degustare uneori se mai întâmplă să rămână câte-un „sediment” în pahar.

— E o neobrăzare să vorbești așa! Gwen se aprinsese cum n-o mai văzuse niciodată. Îți arogi atâta superioritate de mascul, îi zise indignată. Dacă în paharul meu sau în

mine* există un asemenea „sediment”, dă-mi voie să-ți amintesc că tu l-ai lăsat acolo și oricât ne-ar deranja pe amândoi, în locul tău aș găsi totuși o formulare mai decentă. Iar dacă mă amesteci, de-a valma, cu fetele acelea provinciale și cu obârșie modestă, e o jignire în plus.

Se îmbujorase la față și-i sticleau ochii de mânie.

— Ei! Dar știi că-mi place zelul tău?

— Atunci etalează-ți și alte teorii ca asta de acum și-o să-l cunoști din plin.

— Am fost chiar atât de deplasat?

— De-a dreptul nesuferit.

— Atunci, iartă-mă. Încetini viteza mașinii și opri la un semafor răspândind miriade de sclipiri roșiatice prin ninsoarea ce se cernea. Așteptară tăcuți, până ce, ca într-o ilustrată de Crăciun cu efecte policroane, într-o secunda roșul se prefăcu în verde. Când o porniră din loc, îi spuse, cumpănindu-și vorba:

— N-am avut de gând să te pun alături de altele, pentru că tu ești o excepție. O cochetă și o rafinată care s-a lăsat o dată pradă neglijenței. Chiar tu ai afirmat-o. Și cred că amândoi am păcătuit în privința asta.

— Mă rog, concedă Gwen, redobândindu-și calmul. Dar nu mă mai amesteca la grămadă. Eu sunt eu; și basta.

Se lăsă o tăcere de câteva clipe, după care continuă dusă pe gânduri.

— Am putea să-l numim chiar așa…

— Cum adică, și pe cine?

— M-ai făcut să-mi amintesc de mormolocul de Vernon Demerest, cum îi spusesem mai devreme. Dacă e băiat, l-am putea numi Vernon Demerest junior, după tradiția americană.

Niciodată nu se dăduse în vânt după propriul său nume, așa că se grăbi să-i riposteze: „n-aș vrea ca fiul meu”… Dar se opri. Aluneca pe o pantă primejdioasă.

— Începusem să-ți spun că societățile aeriene sunt deprinse cu treburi din astea. Ai auzit de Programul de Protecție cu trei Puncte?

Îi răspunse scurt printr-un: „da”.

Era firesc să-l cunoască. Majoritatea stewardeselor știau în ce constă asistența acordată de companiile aeriene în cazuri de sarcină, bineînțeles dacă ele acceptau cele trei condiții impuse. De aici și denumirea de P.P.P.3, prescurtarea familiară folosită de angajații de la Trans America. Alte companii îl botezaseră după bunul lor plac, și chiar aranjamentele difereau într-o oarecare măsură. Dar principiul rămânea același.

— Cunosc chiar fete care au recurs la P.P.P.3, recunoscu Gwen. Sper însă că, nu vqî fi constrânsă să le urmez exemplul.

— Bănuiesc că nici ele n-au fost. Și imediat adăugă: Dar n-ai de ce să-ți faci griji. Companiile aeriene nu fac nicio publicitate în jurul lui; se păstrează cea mai mare discreție. Cum stăm cu timpul?

Gwren își apropie mâna stângă, pe care avea ceasul, de cadranele luminoase de la bordul mașinii.

— Suntem la țanc, îl asigură ea.

Demerest se angaja binișor cu Mercedesul pe un culoar mai de mijloc și, după ce-i verifică tracțiunea pe suprafața alunecoasă a șoselei, depăși un camion masiv. Câțiva oameni, probabil o echipă de lucrători, ședeau înșirați în spatele cabinei, pe părțile laterale. Arătau posomorâți, uzi leoarcă, într-o stare de plâns. „Oare ce-ar zice, bieții de ei, dac-ar ști că, peste câteva ore, eu și Gwen ne vom desfăta sub arșița soarelui napolitan?” se întrebă Demerest.

— Nu știu, o auzi pe Gwen de alături. Nu știu dacă aș putea apela vreodată la P.P.P.3.

Cunoșteau deopotrivă scopul acestui program de protecție al stewardeselor însărcinate. Nu era o plăcere pentru o companie aeriană să-și piardă stewardesele – indiferent de motive. Mai întâi, pregătirea lor era extrem de costisitoare, astfel că, o dată formată, o stewardesă însemna o investiție apreciabilă. Apoi, nu se găseau la lot pasul tinere frumoase, prezentabile, cu personalitate, după cum se cereau. „Programul de Protecție” apăra deci interesele societății acționând practic și simplu. Când o stewardesă rămânea însărcinată, fără perspective de a se

căsători, imediat după nașterea copilului își putea relua slujba, unde, de obicei, era primită cu brațele deschise. Asistența oferită de companie începea prin acordarea unui concediu legal, timp în care i se păstra și postul. Cât despre ocrotirea personală, stewardesa primea asistență medicală fie la domiciliul permanent sau într-un oraș mai îndepărtat, după cum singura hotăra – prin intermediul secțiilor speciale ale serviciului de personal, funcționând pe lângă fiecare companie aeriană. Acest ajutor avea și un efect psihologic asupra tinerei în cauză, care nu se vedea abandonată ci, dimpotrivă, ocrotită. La nevoie, se acordau și împrumuturi de bani. Iar dacă după nașterea copilului, stewardesa se jena să revină la locul de unde plecase, se aranja, cu discreție, un transfer la alegere.

În schimbul acestor privilegii, societatea tutelară impunea trei condiții – de aci și denumirea de Program de Protecție cu trei Puncte.

Prima era ca pe toată durata absentării, stewardesa să anunțe serviciului personalului eventualele deplasări. A doua: stewardesa trebuia să consimtă ca imediat după nașterea copilului să renunțe la el pentru a fi adoptat. Nu i se comunica niciodată numele părinților adoptivi, fiind pentru totdeauna ruptă de copil. În schimb, compania aeriană garanta îndeplinirea formalităților legale de adopțiune și plasarea copilului în mâini bune. A treia condiție: înainte de acordarea oricărei asistențe, stewardesa trebuia să declare numele tatălui. O dată aflat, serviciul personalului își delega un reprezentant – expert în materie – care să ia legătura cu tatăl și să obțină un ajutor financiar. Cel vizat se obliga în scris să onoreze cheltuielile medicale, iar în caz că dispunea de mijloace, să restituie, parțial sau integral, salariile pierdute de angajată în perioadă sarcinii. De sigur, companiile aeriene preferau să ajungă la aceste aranjamente pe cale amiabilă și cu discreție. Dar, în cazuri extreme, se recurgea și la metode mai dure, de constrângere, când compania se prevala de considerabila ei influență în cadrul corporațiilor. Rareori se impuneau presiuni când tatăl era pilot – indiferent de grad,

mai mic sau măi mare. O pledoarie binevoitoare din partea companiei, dublată de dorința ofițerului de a mușamaliza lucrurile – și totul se aranja. În privința „mușamalizării”, însăși compania își aducea partea ei de contribuție, fie prin acordarea unor împrumuturi, în condiții rezonabile, sau prin rețineri din salariu... Tot pentru salvarea aparențelor – de astă dată în familia pilotului împricinat: – reținerile erau trecute la rubrica „taxe diverse”. Banii colectați pe această cale i se expediau stewardesei, fără ca societatea, să-și retragă cota de cheltuieli efectuate în sprijinul viitoarei mame.

— Lucrul cel mai esențial în programul de protecție este că nu te simți singură – în afara înlesnirilor de tot soiul pe care le prevede, argumentă Demerest.

Despre întreruperea sarcinii evitase cu strășnicie să aducă vorba. Aceasta constituia o temă aparte, cu totul străină de programul de asistență al companiilor care de altfel se fereau de orice amestec direct. În schimb, sfaturi neoficiale se mai găseau – chiar la supraveghetoarele stewardeselor, inițiate pe pielea altora în asemenea taine. Și le dădeau cu dragă inimă în intenția de a le feri pe tinere de profesioniști dubioși, spre care le mai mâna disperarea.

Gwen își privi partenerul cu un aer întrebător.

— Explică-mi un lucru, te rog. Cum se face de ești atât de versat în asemenea lucruri?

— Doar ți-am spus – fac parte din Asociația Unională...

— Tu însă te ocupi de piloți; cu stewardesele nu ai nicio tangență – sau cel puțin nu de acest gen...

— Poate nu direct.

— Vernon, tu nu ești la prima experiență... Ai mai avut necazuri cu stewardese... nu-i așa?

Dădu din cap fără tragere de inimă.

— Da, am avut.

— Pentru tine, probabil, e un lucru la ordinea zilei să le lași cu burta la gură pe provincialele credule de care vorbeai. Sau cele mai multe au fost din „familii modeste, din marile orașe?” În glasul ei vibra în egală măsură amărăciunea și ironia. Câte ai înscrise, până acum, în

palmares? O duzină, două? Dă-mi o cifră rotundă.

Vernon oftă.

— Una. Doar una.

În această privință avusese mare noroc. Firește, puteau să fie mai multe; dar răspunsul lui era adevărat. Sau... aproape adevărat. Mai extinstase una care pierduse sarcina; dar ce era s-o mai pună la socoteală?!

Pe măsură ce se apropiau de aeroport, de care-i mai despărțea doar un sfert de milă – circulația devenea tot mai greoaie. Deși estompate de ninsoare, strălucitoarele lumini ale aerogării inundau cerul.

— Cealaltă, care a pățit-o, reluă Gwen, numele nu mă interesează...

— Nici nu ți l-aș spune.

— A recurs la amărâtul de P.P.P.3?

— Da.

— Ai ajutat-o?

— Ți-am spus-o și mai devreme – îi răspunse iritat. Ce fel de om mă crezi? Se înțelege c-am ajutat-o. Dacă ții neapărat să știi, află că societatea mi-a reținut din salariu. Așa am ajuns să cunosc amănunțit mecanismul asistenței.

Gwen surâse.

— Rubrica „taxe diverse”?

— Da.

— A aflat vreodată soția?

— Nu, răspunse într-un târziu.

— Ce s-a întâmplat cu copilul?

— A fost adoptat

— Ce era?

— Un țânc, și-atâta tot.

— Știi prea bine la ce mă refer. Băiat sau fată?

«— Mi se pare că fată.

— Ți se pare...

— Nu, știu precis. Era fată.

Întrebările ci îl stânjeneau. Îi trezeau amintiri pe care și-ar fi dorit să le uite cât mai curând.

Rămaseră tăcuți, în timp ce Mercedesul, cu mersu-i legănat, trecu prin vasta și impunătoarea poartă a

aeroportului. Deasupra, zvelte și scăldate în lumină, se înălțau cele câteva arcuri parabolice, de esență futuristă – elogiata încoronare a unei competiții artistice mondiale, simbolizând – după câte se spunea – năzuințele nobile ale aviației.

Drept înainte, se deschidea complexul șerpuit și impresionant de drumuri, intersecții, șosele suspendate și tunele, menite să asigure maximum de viteză vehiculelor în continuă trecere prin aeroport. Dar după trei zile de viscol, cu urmările-i inerente, înaintarea era mult mai anevoioasă decât de obicei.

Porțiunile circulate în mod normal erau paralizate de troiene uriașe. Iar plugurile și basculantele care încercau să prevină-înzăpezirea altora încă utilizabile, nu făceau decât să stânjenească și mai mult circulația prin prezența lor.

După câteva opriri scurte, Demerest coti pe șoseaua de serviciu către hangarele principale ale companiei Trans America, de unde, după parcarea mașinii, aveau s-o pornească într-un autobuz de serviciu către aerogară.

Gwen se mișcă în scaun, alături de el

— Vernon…

— Da.

— Îți mulțumesc că ai fost cinstit cu mine. Se întinse și-i apucă mâna dreaptă, mai aproape de ea. Totul va fi în perfectă ordine, îl asigură. Poate. S-au adunat cam multe pentru mine; și toate au venit deodată. Dar să știi că vreau să merg cu tine la Neapole.

Vernon dădu din cap surâzând și, desprinzându-și mâna de pe volan, o cuprinse pe a lui Gwen strângând-o cu putere.

— Va fi colosal. Îți promit că vom trăi zile de neuitat… Și, în aceeași clipă, hotărî să facă totul spre a-și duce făgăduința la îndeplinire. De altfel, prea mari eforturi nici nu i se cereau. Gwen nu era orice femele; de ea se simțea mai atras, mai legat sufletește, mai îndrăgostit decât de oricare alta, din câte cunoscuse. De n-ar fi fost însurat… Care ce-ar fi să se despartă de Sarah, să se căsătorească cu ea? se întrebă ca și în alte dăți. Dar pe loc alungă ispita.

Prea mulți colegi trecuseră prin această ordalie, abandonându-și cămine vechi pentru femel mai tinere. Și cu ce se aleseseră până-n cele din urmă? Cu amare deziluzii și povara unor pensii fabuloase.

Cândva, în decursul călătoriei – fie la Roma sau la Neapole – trebuia negreșit să mai aibă o discuție serioasă cu Gwen. Dialogul de până acum nu-l mulțumise; și nici de întreruperea sarcinii nu apucase să-i pomenească…

Gândul la Roma îi reactualiza o obligație mai imediată și anume preluarea cursei Trans America 2, pe care urma s-o comande.

3

224 SCRIA PE CHEIA CAMEREI de la hotelul O'Hagan.

În semiobscuritatea vestiarului, lipit de secția radar, Keith Bakersfeld realiză dintr-odată că de minute în șir se tot uita la cheie și la numărul de pe eticheta de plastic.

Sau poate numai de câteva secunde?! Nici asta nu era exclus. De la o vreme încoace, timpul ca și alte noțiuni își pierduse consistența, îl deruta. Uneori, acasă, Natalie îl surprindea înțepenit în vreun ungher, cu privirea pironită în gol. Și numai la întrebarea ei îngrijorată: „Ce e cu tine aici?", se trezea din amorțeală, revenea la realitate și începea să gândească efectiv. În asemenea momente – ca acel de adineaori – creierul lui obosit, epuizat, intra în stare de inhibiție, așa presupunea. Pe undeva, în complicatul lui labirint de vase sanguine, de fibre nervoase, de gânduri și emoții sedimentate, exista un comutator minuscul, un mecanism de autoapărare asemenea întrerupătoarelor termostatice din aparatele electrice – care intervin de la sine în clipa când motorul se încinge prea tare și e în pericol de a se arde. Dar pe când motorul poate fi astfel oprit, la nevoie, cu creierul omenesc nu se întâmplă la fel.

Razele reflectoarelor de pe fațada turnului luminau vestiarul atât cât să vadă în jur. Dar pe Keith puțin îl interesa acest amănunt. Așezat pe una din băncile de lemn,

cu sandvișurile alături, neatinse, așa cum i le pregătise Natalie, ședea imobil, cu cheia camerei de hotel în mână, cugetând la paradoxul creierului omenesc. Deși capabil să atingă culmi de imaginație – să compună versuri, să făurească ecrane radar, să creeze o Capelă Sixtină, să construiască un Concorde supersonic – același creier omenesc, prin conștiința și amintirile ce le închide în el, poate genera constrângeri, chinuri, neostoită luptă și frământare de care numai prin moarte te simți izbăvit.

Moartea… prin care uiți de toate și, în sfârșit, îți afli odihna!

Așa ajunsese Keith Bakersfeld la hotărârea de a-și pune, în scara aceea, capăt vieții.

Trebuia să se întoarcă în secție. Mai avea doar câteva ore până la ieșirea din tură și își făgăduise că le va duce până la capăt. Nici el nu știa prea bine de ce; dar așa socotea că e corect șt, ca întotdeauna, încerca să procedeze cinstit.

Probitatea morală era poate o trăsătură a familiei; în privința asta, semăna foarte mult cu fratele său, cu Mel.

În sfârșit, după ce se va achita de orele de serviciu – ultimele de altfel – putea să plece nestingherit la hotelul O'Hagan, unde se înregistrase în aceeași după-amiază. Ajuns acolo, fără a-și mai pierde timpul, va înghiți cele patruzeci de doze de Nembutal – șaizeci de granule cu totul – pe care le avea într-o cutie de medicamente, în buzunar. Le adunase pe rând, în decurs de câteva luni. Prescrise ca somnifer, la fiecare cantitate eliberată, după rețetă, de farmacistul Nataliei, Keith își pusese jumătate de-o parte. Cu o zi, două în urmă, se închisese într-o bibliotecă, unde consultase o carte despre toxicitatea medicamentelor; voia să fie sigur că pilulele strânse de el depășeau doza legală.

Tura lui expira la miezul nopții. Curând după aceea va înghiți pastilele și va adormi la iuțeală… și pentru totdeauna.

Se uită la ceasul de pe mână orientându-i cadranul spre fascicolul de lumină ce străbătea de afară. Era aproape nouă. Trebuia oare să se întoarcă numaidecât la ecran? Nu,

își răspunse tot el; va mai răra îne puțin. Ținea să-și recapete calmul, să-și reia lucrul cu nervii mai destinși, să poată înfrunta eventualele surprize din ultimele ore de lucru.

Răsuci pe degete cheia de la hotel. Camera 224.

Stranie coincidență! Să i se dea o cameră, cu totul întâmplător, iar numărul ei se terminase în „24”! Există oameni care cred în semnificația ocultă a cifrelor* Keith însă nu se număra printre ei. Și totuși, dacă scotea cifra 2 dinaintea ultimelor cifre, ar fi însemnat că pentru a doua oară îl urmărea același număr.

Prima dată – cu un an și jumătate în urmă – îl citise într-un calendar.

Ca și în alte rânduri, când făcea un efort de memorie, își simți ochii încețoșați.

Era o dată ce i se săpase în memorie cu remușcări și suferință. De atunci și de la ea porneau rătăcirile sufletești și prăbușirea lui de acum. Și tot ea îl adusese în pragul sinuciderii.

O dimineață de vară. Joi, 24 iunie.

Era o zi parcă anume făcută pentru poeți, pentru îndrăgostiți, și amatorii de poze în culori; o zi pe care oamenii o închid cu grijă în sipetul amintirilor, de unde, după ani și ani, o scot la iveală, când vor să retrăiască cea mai frumoasă imagine din câte le-au fost date.

La Leesburg, Virginia, nu departe de istoricul loc Harpers Ferry, la revărsatul zorilor, cerul era complet senin. P.V.N. – după cum glăsuia buletinul meteo, adică plafon și vizibilitate nelimitate, în limbajul prescurtat al aviației. Și așa a rămas în continuare, afară de câțiva nourași pufoși apăruți către după amiază. Soarele ardea – dar fără să te înăbușe. Blinda adiere a vântului dinspre munții Blue Ridge, aducea cu sine parfum de caprifoi. Dimineața, în drum spre Centrul de Dirijare Aeriană Washington, de la Leesburg, Keith văzuse trandafirii sălbatici în floare. Îi veni în minte un crâmpei de vers de-al lui Keats învățat la liceu: „peste toate, vara își risipise podoabele…” parcă anume scris pentru o astfel de zi.

Venise ca de obicei, cu mașina sa, de dincolo de hotarul statului Virginia, din Adamstown, Maryland, unde locuia cu Natalie și copiii într-o casă foarte agreabilă. Dăduse jos capota Volkswagenului și mergea încet, ca să se bucure din plin de aerul și soarele generos; chiar la vederea clădirilor moderne și joase ale Centrului de Dirijare nu mai simți acea încordare atât de nesuferită, de fiecare zi.

Mai târziu, se întrebase dacă nu cumva și asta contribuise într-o măsură la tot ce-a urmat.

Până și în secția radar – cu zidurile-i groase, fără ferestre, impermeabilă la lumina zilei – se strecurase o frântură din strălucirea dimineții. Atmosfera în care lucrau cei șaptezeci de controlori de trafic, sau mai mulți – toți în cămăși cu mâneci scurte părea mai destinsă, în contrast cu apăsătoarea tensiune de fiecare ceas. O explicație era poate vremea excepțional de senină, care-i scutea de dificultățile curente. Numeroase avioane particulare, militare și comerciale, zburau la vedere sau după metode de autoprotecție, piloții dirijându-se singuri, fără a mai apela la instrucțiunile controlorilor transmise prin radio.

Centrul de Dirijare Aeriană Washington, din Leesburg, era un punct de control cheie. Principalele sale secții radar urmăreau și dirijau circulația aeriană din șase state de pe coasta de est. Ceea ce însuma un spațiu aerian de peste o sută. De mii de mile. Pe toată această întindere, orice avion intra în jurisdicția Centrului din Leesburg, fiind dirijat de acesta fie până la capătul cursei sau până la iest rea din perimetrul său de control. Bineînțeles, avioanele erau preluate de la unul din cele douăzeci de centre de control care brăzdau, de la un capăt la altul, partea continentală a Statelor Unite. Ce i din Leesburg se numără însă printre cele mai solicitate, încorporând extremitatea sudică a „coridorului din nord-est“, unde se concentra zilnic cea mai densă circulație aeriană.

În chip ciudat, Leesburg era departe de orice aeroport, dar la patruzeci de mile de Washington D.C., de unde-și luase și numele. Sediul propriu-zis – instalat într-o regiune rurală din Virginia – se compunea dintr-un corp de clădiri

moderne și scunde, cu spații de parcare adecvate, și înconjurat, din trei părți, de vaste terenuri cultivabile. Nu departe de el curgea râulețul Bull Run – cu faima-i nepieritoare câștigată în timpul războiului civil.

Cândva, după ce-și încheiase orele de veghe la radar, Keith Bakersfeld se dusese la Bull Run, unde cugetase la imensul contrast dintre actualul Leesburg și cel de odinioară.

În dimineața aceea, cu toată bucuria adusă în cuget de soarele verii, în principala secție radar, cu atmosfera-i de catedrală, munca decurgea ca în orice zi. Încăperea – mai mare decât un teren de fotbal – era, ca întotdeauna, slab luminată, pentru a permite buna urmărire a zecilor de ecrane, aliniate în șiruri duble sub boite oblice. Ceea ce l-ar fi izbit pe un vizitator, era zgomotul de fond care domina secția. De alături, din sala de transmitere a datelor, unde erau grupate calculatoarele, instalațiile electronice și teleimprimatoarele automate, răzbătea un freamăt necontenit. În timp ce în secție stăruia un alt murmur – de astă dată de glasuri; erau cei câțiva zeci de controlori, care, din fața ecranelor, și pe un număr infinit de frecvențe, transmiteau indicații permanente prin radio.

Vibrațiile aparatelor, amestecate cu vocile omenești, creau un zumzet constant, general, și totuși straniu – înăbușit, cum era, de izolarea fonică din pereți și tavane.

Deasupra oamenilor și a aparatelor, se înălța o paralelă străbătând sala de la un capăt la altul. Acolo se opreau vizitatorii ocazionali, urmărind ce se întâmplă dedesubt.

Privită de sus, activitatea secției nu se deosebea prea mult de cea a unei burse. Rareori controlorii își ridicau ochii spre această galerie suspendată, deprinși cum erau să ignoreze orice le-ar fi sustras atenția de la lucru. Iar cum numărul privilegiaților admiși în această sală era foarte redus, controlorii trăiau aproape rupți de lumea exterioară. În consecință, nu numai că munceau într-o teribilă încordare, dar și într-o atmosferă de foială austeritate – dat fiind că în secție nu lucra nicio femele.

Keith se dezbrăcase de haină într-o cămăruță alăturată,

venind înăuntru în cămașă albă, scrobită – un soi de uniformă pentru controlorii de trafic. Nimeni n-ar fi putut spune cum ajunseseră la această ținută yestimentară; niciun regulament nu o cerea, și totuși cei mai mulți o adoptaseră. În drum spre ecranul său, câțiva colegi, dinainte instalați la pupitre, îl întâmpinară pe Keith cu un „bună dimineața” voios – lucru de asemenea neobișnuit. De regulă, o dată intrat în sală – și deci în plină încordare – se știa că nimeni nu mai răspunde la saluturi decât printr-un gest de-abia schițat cu capul, sau un cuvânt scurt, ca „Bună! a uneori nici atât.

Sectorul lui Keith cuprindea o parte din regiunea Pittsburg-Baltimore. De fapt întreaga suprafață era supravegheată de o echipă formată din trei oameni. Keith, în calitate de controlor, păstra legătura cu avioanele și dădea indicații prin radio. Doi asistenți înregistrau datele de zbor și comunicație de la aeroport; iar toți trei erau urmăriți de un* supraveghetor. În afara membrilor echipei, în ziua aceea, mai lucra și un stagiar, aflat de câteva. Săptămâni sub îndrumarea lui Keith.

Odată cu Keith, intră în sală și restul echipei, se postară în spatele colegilor pe care urma să-i înlocuiască, unde rămaseră câteva minute, până la asimilarea imaginii de pe ecran. Aceeași scenă se reedita în fața fiecăruia din aparatele radar aliniate în imensa încăpere.

Chiar acolo, în spatele colegului ce-și încheia tura, Keith simți primele semne de încordare mentală și fizică – o stare în care trebuia să se mențină de-a lungul celor opt ore de veghe, punctate de două pauze scurte.

Așa cum indicau ecranele, afluența avioanelor era destul de scăzută pentru acea oră și în condițiile atmosferice de-a dreptul excepționale. Pe întreaga suprafață întunecată se vedeau cam cincisprezece puncte verzui – așa-zisele „ținte” – cum le botezaseră ei, indicând fiecare câte un avion în cursă. Un Convair 440, al companiei Allegheny, la o altitudine de opt mii de picioare, se apropia de Pittsburg. În spatele lui, și la înălțimi diferite, zburau un National Dacota-8,. Un American Airlines 727, două avioane particulare – un

Lear și un Fairchild F-27 – precum și un turbopropulsor Electra, din Aviația Federală.

După indicațiile memorizate de Keith de la o clipă la alta, puteau apare și altele pe ecran, venind din sectoare diferite sau de pe Aeroportul Prieteniei, din Baltimore, de unde li se anunțase decolarea.

Un Delta DC-9, zburând în direcție opusă, spre Baltimore, urma să fie preluat în curând de Aeroportul Prieteniei. În spatele său, se înșirau două curse aparținând companiilor Trans World Airlines și Piedmont Martin, un avion particular, plus un United și un Mohawk. Distanțele dintre ele, atât pe lateral cât și pe verticală, erau bune, remarcă Keith, cu excepția celor două United cu direcția Baltimore, înaintând cam aproape unul de altul. Citindu-i parcă gândurile, colegul, care se mai afla încă în fața ecranului, devie unul din ele spre a asigura spațiul reglementar.

— Mi-e clară imaginea, anunță Keith, calm. Celălalt clătină din cap și se dădu la o parte.

Supraveghetorul echipei, Perry Yount, își puse casca la urechi și, aplecat peste capul lui Keith, urmări punctele ca să poată aprecia situația, așa cum apărea pe ecran. Perry era un negru înalt și slab, mai tânăr cu câțiva ani decât Keith. Dotat cu o memorie extraordinară, putea să înregistreze o imensitate de date privind zborurile, apoi să le repete în totalitatea lor sau parțial cu acuratețea unui calculator electronic. Prezența lui era utilă și reconfortantă în momentele critice.

Keith mai preluase câteva curse și predase altele, când supraveghetorul îl bătu pe umăr și-i zise:

— În tura de azi răspund de două echipe – de a ta și de cea de alături. Lipsește un om. Pot să te las puțin singur?

Keith dădu din cap și răspunse.

— De acord.

Prin indicații radio corectă direcția de zbor a lui Eastern 727 apoi făcu un semn către George Wallace, stagiarul pe care-l avea sub îndrumare și care se plantase pe un scaun, alături.

— Îl am pe George care mă urmărește, spuse Keith, adresându-i-se lui Perry.

— În regulă, zise acesta.

După care își scoase căștile de la urechi și se mută la ecranul vecin. Nu erau la prima situație de acest gen, și întotdeauna lucrul decursese perfect normal. De altfel, Perry și Keith colaborau de ani de zile și știau că se pot bizui unul pe altul.

— George, imprimă-ți bine imaginea, îl făcu atent pe stagiar.

George se apropie mai mult de ecran. George Wallace avea douăzeci și cinci de ani, și. De aproape douăzeci și cinci de luni se pregătea ca stagiar; mai înainte fusese angajat în forțele aeriene americane. În toată perioada de instruire arătase o judecată ageră, o intervenție promptă și un calm deplin în momente critice. Peste o săptămână urma să-și termine practica, și să fie „uns” controlor, deși, ca pricepere, se putea socoti de pe acum calificat. Keith lăsă dinadins o distanță mai mică între avioanele American Airlines BAC-400 și National 727, fiind însă gata să intervină cu indicații precise, la nevoie. George Wallace sesiză imediat inadvertența ivită pe ecran, i-o semnală lui Keith și acesta o corectă.

Asemenea teste practice constituiau cea mai bună verificare a unui controlor în devenire. La fel, când un stagiar se afla în fața unei situații grele trebuia lăsat să-și dovedească abilitatea și să se descurce singur. În momente ça acestea, instructorul era silit să rămână în spatele lui asudând și cu pumnii strânși – ca și când s-ar fi susținut doar cu unghiile de un meterez – după cum se exprimase cândva un coleg. Și nu era de loc ușor să hotărăști când anume să te amesteci sau chiar să preiei în întregime controlul, ca să nu fie nici prea devreme, nici prea târziu. Dacă instructorul își dădea la o parte discipolul, prin acest simplu gest putea să-i spulbere orice încredere în el și implicit să compromită cariera unul element promițător. După cum și o intervenție tardivă se putea solda cu o cumplită catastrofă aeriană.

Riscurile și încordarea nervoasă erau atât de mari încât mulți specialiști refuzau să facă pe instructorii, argumentând că acest efort suplimentar nu era nici plătit, nici apreciat de mai marii lor. În schimb, răspundeau de orice. Care era deci rostul riscurilor și epuizării la care se supuneau pe gratis? Și totuși, Keith arătase multă iscusință și răbdare în pregătirea viitorilor controlori. Cu toate emoțiile și dușurile de transpirații prin care trecuse, nu se sustrăgea de la această datorie – după cum o socotea el. Chiar în cazul lui George Wallace, Keith era mândru de felul cum evoluase. Geotge îl anunță calm:

— L-aș dirija spre dreapta pe United 284, până-l mai distanțați pe verticală de Mohawk.

Keith își arătă acordul dând din cap și apăsând pe butonul microfonului.

— Centrul Washington către avionul United 284. Virează dreapta, cap compas 0-6-0.

Microfonul pârâi aducându-i răspunsul prompt:

— Aici United 284, către Centrul Washington. Am înțeles; 0-6-0.

La depărtare de mile, sus pe cerul azuriu și însorit, în timp ce pasagerii somnolau sau făceau lectură, uriașul turboreactor, cu silueta-i argintie porni virajul lin, întocmai cum i se ceruse. Pe ecranul radar, „ținta” verzuie – reprezentându-l pe United 284 – începu și ea să se miște în noua direcție.

La subsolul secției, într-o încăpere înțesată cu rafturi pe care erau înșirate magnetofoane în plină funcțiune, se înregistrase acest dialog între pământ și văzduh spre a putea fi redat, în caz de nevoie. Același lucru se întâmpla cu toate comunicările făcute de con: taolori. După înregistrare, benzile se puneau la arhivă, de unde, periodic, se scoteau câteva, la întâmplare, pentru a fi audiate și analizate de supraveghetori. Orice greșeală de procedură se comenta cu controlorul vizat, dar niciunul din toți câți lucrau la radar nu știa când vor cădea sorții și pe imprimările lui.

Pe ușa camerei unde se făceau aceste înregistrări se

citea un anunț de o ironie oarecum sinistră: „Șeful ascultă”.

Orele dimineții se scurgeau liniștite. La răstimpuri mai apărea și Perry Yount, care continua să supravegheze două pupitre de comandă, pendulând între ele și zăbovind în fața fiecăruia, până își imprima imaginea de ansamblu. Judecând după aparențe, era mulțumit de constatările sale, iar lângă Keith rămânea mai puțin decât la ecranul vecin, unde* se părea că există mai multe complicații. Cam pe la jumătatea dimineții, circulația aeriană scăzuse, dar se știa că spre prânz se va înteți din nou. Curând după ora 10, 30, Keith Bakersfeld și George Wallace își schimbară locurile între ei; stagiarul trecu în fața ecranului, iar Keith se postă de-o parte, spre a-l urmări. Fapt îmbucurător, observă că nu avea motive să intervină, tânărul Wallace dovedindu-se abil și extrem de atent. Încercă deci să se relaxeze pe cât i-o îngăduia situația de moment.

La unsprezece fără zece, îl apucă o colică intestinală. Viroza de care suferise în lunile din urmă își mai arăta colții. Făcu un semn către Perry Yount cum că vrea să iasă din sală.

Acesta își dădu încuviințarea printr-o simplă mișcare, a capului.

— Se descurcă bine George?

— Ca un veteran, îl asigură Keith pe un ton destul de ridicat ca să-l audă și George.

— Am eu grijă să fie totul în ordine, răspunse Perry. Ești liber, Keith.

— Mulțumesc.

Keith semnă în condică, trecând și ora exactă a plecării. În rubrica alăturată. Perry mâzgăli o inițială, semn că prelua supravegherea lui Wallace* urmând ca la întoarcerea lui Keith să se reediteze întocmai procedura.

Îl lăsă pe Perry studiind ecranul, cu o mână pe umărul lui Wallace.

Keith urcă un etaj și intră la toaletă; prin geamul givrât pătrundea în crâmpeie aburite o parte din strălucirea dimineții de afară. După ce-și răcori mâinile și fața cu apă, se duse la fereastră și o deschise. Era curios să vadă dacă

vremea se menținuse la fel de superbă ca la venirea lui. Și, într-adevăr, nu se schimbase. De acolo, din spatele clădirii, unde se afla fereastra, se profilau în Zare pășuni întinse și verzi, pomi și câmp acoperit de flori.

Soarele ardea și mai puternic. Iar peste tot și toate, se auzea bâzâitul adormitor al insectelor. Le îmbrățișă pe toate cu o privire nesățioasă, stăruitoare, simțind cum i se strânge inima la gândul că trebuia să renunțe la soarele vesel și îmbietor și să se întoarcă la obscuritatea din secție. Nu pentru prima dată încerca acest soi de repulsie – ba în ultima vreme o simțise cam des – poate prea des; și, ca să fie cinstit, nu atât întunericul din sală îl supăra, cât încordarea nervoasă din timpul lucrului. Cândva, servituțile slujbei – veșnice și crude cum erau ele – i se păruseră firești. Acum însă, le simțea tot mai mult apăsarea și în unele momente doar cu un suprem efort de voința le mai putea îndura.

În timp ce Keith Bakersfeld se lăsase furat de gânduri și de priveliște, un turboreactor Northwest Orient 727 venind din direcția St. Paul, Minneapolis, se apropia de Washington D.C. În compartimentul pasagerilor, o stewardesă se apleca peste un călător în vârstă, cu fața cianozată, incapabil să rostească un cuvânt. După presupunerile ei, pasagerul era amenințat de un atac cardiac sau poate îl și avusese. Stewardesa se grăbi să-l informeze pe căpitan, în cabina lui de comandă. La numai câteva clipe, ofițerul secund luă legătura cu Centrul de Dirijare Washington, cerându-le permisiunea specială de coborâre și totodată rugându-i să le asigure prioritate la aterizarea pe aeroportul National Washington.

Ca și în clipa de față, Keith se întrebase adesea câți ani va mai putea să reziste, când de pe acum își simțea uneori creierul istovit? Avea treizeci și opt de ani și lucra de un deceniu și jumătate la radar. Partea deprimantă era că, în această muncă, la patruzeci și cinci, cincizeci de ani erai secătuit cerebral, vlăguit și îmbătrânit trupește, deși, până

la vârsta de pensie, îți mai rămâneau încă alți *zece*, cincisprezece ani. Pentru mulți din colegii săi, acești ani din urmă însemnau o corvoadă mult prea grea, pe care n-o puteau duce la capăt.

Suprasolicitarea lor nervoasă era un fapt de mult recunoscut, și nicidecum un secret pentru Keith și majoritatea colegilor săi. De altfel, dosarele medicale, doldora de fișe, o atestau din plin, cele mai frecvente boli profesionale fiind hipertensiunea, atacurile de cord, ulcerele gastrice, tahicardia, astenia, plus multe altele, mai puțin grave. Noxele de controlor erau confirmate și de cercetările unor medici eminenți. Unul din ei declarase cândva: „Lucrătorul de la radar veghează ore în șir, noapte de noapte, într-o supremă încordare nervoasă, torturat de grija de a evita ciocnirea puzderiei de avioane aflate în văzduh. Și dacă astăzi a izbutit să evite o catastrofă, nu e scutit de chinuitoarea întrebare facă și mâine va avea același noroc. Perpetuarea acestor eforturi culminează, inevitabil, printr-o traumă fie de ordin psihic, fizic, sau, așa cum se constată adesea, de ambele naturi”.

Folosind acest avertisment, precum și alte argumente, Agenția Aviației Federale insistase pe lângă Congres să aprobe pensionarea lucrătorilor de la radar la vârsta de cincizeci de ani, sau după douăzeci de ani de activitate. Acești douăzeci de ani, după cum susțineau medicii – echivalau cu patruzeci prestați în alte condiții. În același timp, Agenția Aviației Federale îi prevenise pe legiuitori că, după douăzeci de ani de serviciu, angajatul nu mai prezintă deplină garanție, primejduindu-se deci viețile pasagerilor. Dar după cum își amintea Keith, Congresul, trecând cu vederea avertismentul, refuzase propunerea. Ca urmare, și Comisia Prezidențială de resort se declarase. Împotriva pensionării timpurii, recomandând Agenției Aviației Federale – aflată pe atunci sub egida Președintelui – să-și retragă argumentele și să înceteze orice presiune.

Ceea ce, la nivel oficial s-a și întâmplat. În schimb, așa cum Keith și alții știau, cei de la Aviația Federală erau mai convinși ca oricând de necesitatea acestei măsuri,

susținând reluarea tratativelor în acest sens; dar pentru așa ceva se mai aștepta poate o catastrofă aeriană, sau chiar mai multe, provocate de controlori extenuați, urmate de furia publicului și a presei.

Keith reveni din pribegia gândurilor gustând cu nesaț frumusețea naturii. Minunată zi și ispititoare priveliște – chiar pentru un spectator de la o fereastră. Tare și-ar fi dorit să fugă spre pajiște, să se culce în iarbă și să adoarmă sub razele soarelui. Dar nu-i era îngăduit. Sosise vremea să se întoarcă în secție; Încă o clipă – și va pleca.

Cu autorizarea Centrului Washington, avionul Northwest Orient 727 își începuse coborârea. De jos, țâșneau valuri de indicații către alte avioane aflate la altitudini mai mici, fie pentru a le schimba direcția sau dirijându-le în zbor circular și la distanțe reglementare, unele de altele. Cu toată aglomerația crescândă a orelor de prânz, trebuia creat și menținut culoarul de coborâre pentru Northwest. Totodată, se avertizase și Centrul de Dirijare, al aeroportului National Washington, care urma să preia avionul de la Leesburg. Cursa Northwest, împreună cu alte avioane, se înscrisese în perimetrul echipei care lucra alături de pupitrul lui Keith și tot sub supravegherea tânărului negru Perry Yount. Într-un spațiu de numai câteva mile zburau cincisprezece avioane, a căror viteză totaliza șapte mii cinci sute de mile pe oră. Niciunul nu avea voie să se apropie de celălalt, iar printre acestea toate, cursa Northwest trebuia să-și continue nestingherită traiectoria descendentă.

Aglomerări ca acestea se iveau de câteva ori pe zi, iar în condiții atmosferice nefavorabile, de câteva ori pe oră. Suprapunerea lor îi silea pe cei de la radar să le eșaloneze pe urgențe: urgența 1, 2, 3 și așa mai departe.

Ca întotdeauna, și în încordarea de acum Perry Yount – măsurat la vorbă, calm, priceput – acționa cu îndemânarea practicii sale de zi cu zi. Colaborând cu membrii echipei, coordona măsurile urgente, cu calm, cu un ton egal, din care niciun ascultător străin n-ar fi putut bănui că există o stare excepțională. Restul avioanelor aflate în aer primiseră

dispoziții să-și comute aparatele radio pe alte frecvențe spre a nu mai intercepta dialogurile purtate cu Northwest. Totul decurgea perfect. Cursa Northwest își continua, vertiginos, coborârea. În numai câteva minute se va ieși și din acest impas. Deși presat de situație, Perry Yount își găsea răgazul să se abată și la pupitrul vecin – de care, de fapt, răspundea nemijlocit – și să-l controleze pe George Wallace. Aici lucrurile mergeay bine; dar Perry nu se simțea pe deplin împăcat până nu-l revedea pe Keith în fața ecranului. Aruncă o privire spre ușă. Dar în zadar. Keith nu apărut.e.

El era tot acolo, în fața ferestrei deschise, contemplând peisajul, de astă dată cu gândul la Natalie. Oftă. În vremea din urma avuseseră mici ciocniri și toate pornite de la munca lui. Existau lucruri pe care Natalie nu putea sau nu voia să le înțeleagă. O îngrijora sănătatea lui. Îl ruga să renunțe la meseria de controlor; să-și dea demisia și să-și aleagă alta, cât mai era tânăr și sănătos. De-abia acum își dădea seama cât de mult greșise mărturisindu-i temerile, povestindu-i despre colegii îmbătrâniți. Și bolnavi prematur, din cauza eforturilor inumane la care erau supuși. Natalie se alarmase poate pe bună dreptate. Dar a renunța la o slujbă nu era chiar așa de simplu. La ce bun toți anii de ucenicie și experiența ce-o dobândise? — argumente pe care Natalie, probabil ca orice altă femele, nu le pricepea cu una cu două.

Deasupra localității Martinsburg, West Virginia – la circa treizeci de mile nord-vest de Centrul de Dirijare Washington – un avion particular de patru locuri, „Beech Bonanza”, zburând la șapte mii de picioare, părăsi traseul aerian V 166, trecând pe V 44. Micuțul Bonanza – ușor de recunoscut după coada în formă de fluture – se îndrepta, cu o viteză de croazieră de 175 mile pe oră, spre Baltimore. La bordul lui se afla familia Redfern, compusă din inginerul economist Irving Redfern, soția sa, Merry, și vlăstarele lor – Jeremy, în vârstă de zece ani și Valerie, de nouă.

Irving Redfern eră prin excelență, conștiincios și precaut în tot ce făcea. Așa se explică de ce cu toate condițiile atmosferice favorabile, care i-ar fi permis să zboare după așa-zisele reguli „la vedere”, naviga totuși după indicații, pornind chiar de la aeroportul din Charleston, West Virginia, pe rutele aeriene reglementare și păstrând mereu legătura cu controlul traficului aerian. Cu câteva momente în urmă, Centrul Washington, din Leesburg îl dirijase spre o nouă rută V. 44. După un viraj lent, Redfern se angajase pe ea, urmărind acum oscilațiile compasului magnetic, care începea să-și revină la poziția normală.

Călătoria lui Redfern la Baltimore. — parțial impusă de interese comerciale – avea și latura ei de agrement, la care se înscria un spectacol de teatru în aceeași seară. În vreme ce tatăl conducea cu atenție avionul, copiii și Merry sporovăiau într-una despre prânzul pe care urmau să-l ia la restaurantul Aeroportului Prieteniei.

Cel care transmisese ultimele instrucțiuni inginerului Redfern era George Wallace – stagiarul aproape calificat rămas în locul lui Keith Bakersfeld. George identificase corect avionul familiei Redfern, apărut pe ecranul radar ca un punctuleț verzui, ce se mișca mai încet decât majoritatea „țintelor” simbolizând avioane masive, de pasageri. Dar cum niciunul nu avea tendința să se apropie de Bonanza, acesta putea să evolueze nestingherit. Între timp, Perry. Yount se întorsese la echipa vecină, ajutând-o să repună ordinea în circulația temporar abătută de pe făgașul normal din pricina avionului Northwest Orient, în sfârșit preluat de dirijarea aeroportului Washington. Când și când, Ferry mai arunca o privire spre George, o dată chiar întrebându-l: „Totul în ordine?”

Wallace dăduse din cap afirmativ, deși începuse să cam asude. Afluența orelor de prânz părea că debutase mai devreme ca de obicei. În același, moment, și fără ca George Wallace, Perry Yount sau Irving Redférn s-o știe, un avion reactiv-școală T-33, de la Garda Națională Aeriană, evolua în cercuri lente la numai câteva mile nord de calea aeriană V 44. Decolase de pe aeroportul Martin, în apropiere de

Baltimore, și era pilotat de un anume Hank Neel – de profesie samsar de automobile – și totodată membru al Gărzii Naționale, cu grad de locotenent. Revenit la unul din stagiile de pregătire periodică, Neel executa chiar atunci o probă de îndemânare, după reguli de zbor la vedere. Și cum exercițiul său trebuia să se circumscrie în perimetrul local – într-o zonă restrânsă, la nord-est de Baltimore – Neel nu-și întocmise obișnuitul plan de zbor și, implicit, nici la Centrul din Leesburg nu fusese anunțat. Toate acestea poate n-ar fi avut importanță dacă Neel nu s-ar fi plictisit de manevrele impuse și, pe deasupra, n-ar fi fost și un pilot neglijent. În decursul rotirilor sale încete se uită într-o doară pe fereastră, observând că se abătuse spre sud – fără a bănui însă și cât anume. În realitate devierea era atât de serioasă încât cu câteva minute în urmă intrase în sfera de responsabilitate a lui George Wallace, iar acum se proiecta pè ecranul acestuia, ca un punct verde, ceva mai vizibil decât micul Bonanza al familiei Redfern. Un controlor mai versat l-ar fi sesizat pe loc. Dar George, absorbit cum era de celelalte ținte luminoase, o ignoră cu totul pe cea mai recentă.

La o înălțime de cincisprezece mii de picioare, locotenentul Neel hotărî să-și încheie exercițiul cu câteva figuri acrobatice – două lupinguri și mai multe rulaje, la mică viteză – după care să se întoarcă la bază. Viră scurt și se mai roti o dată în văzduh, uitându-se, ca o elementară precauție, deasupra și dedesubt, după eventuale avioane inoportune. În tot acest răstimp se apropiase vertiginos de calea aeriană V 44.

Ceea ce nu izbutea să priceapă soția lui, cugeta Keith Bakersfeld, era că un om nu-și putea abandona slujba așa, dintr-o toană, fără a se sinchisi de urmări – chiar dacă în sine se simțea ispitit să o facă. Mai ales când avea de întreținut o familie, copii în școli, și când, afară de meșteșugul însușit cu atâta osârdie, nu era bun de nimic altceva. Nu același lucru se întâmpla cu funcționarii din alte ramuri administrative; ei aveau privilegiul de a se mișca mult mai lesne, puteau să-și valorifice oriunde pregătirea.

Numai controlorii de la radar erau lipsiți de asemenea perspective. În niciun domeniu industrial nu existau posturi adecvate formării lor. O dată căzuți în capcană – pentru că acesta i se părea cuvântul cel mai potrivit – își vedeau rând pe rând iluziile năruindu-se. Și recompensa materială se dovedea tot o amăgire. La început, cu elanul tinereții și dorința de a deveni o părticică din aviație, salariile oferite de companiile aeriene păreau generoase. Cu timpul însă, și apăsat de răspunderea meseriei, ajungeai să-ți dai seama că de fapt sunt cu totul neîndestulătoare. În întreaga aviație civilă, piloții și controlorii aveau cea mai înaltă specializare. Și totuși, cei dintâi primeau treizeci de mii de dolari pe an, pe când controlorul cu cea mai îndelungată experiență nu depășea zece mii. Nimeni nu pretindea ca piloții să fie mai slab pregătiți. În schimb, înșiși aviatorii, în ciuda lăcomiei lor proverbiale, susțineau că cei de la dirijarea traficului s-ar cuveni să fie mai bine retribuiți.

Lucrătorii de la radar nu se bucurau nici de perspectiva ascensiunii ierarhice – pe cât de firească pe atât de universală. Numărul posturilor de supraveghetori fiind extrem de redus, puțini norocoși ajungeau să le ocupe.

În toate acestea nu exista nicio scăpare… decât pentru un nesăbuit, sau un nepăsător – însușiri incompatibile cu natura ocupației lor. Prin urmare, nu-și va părăsi slujba, conchise Keith irevocabil. Iar cu Natalie va mai sta de vorbă. Sosise vremea să înțeleagă și ea că așa amară cum era pâinea lui, nu mai putea s-o schimbe cu alta. La ce bun să se zbată, fără priceperea cuvenită, să și-o câștige într-alt fel?

În sfârșit, trebuia să se întoarcă în secție. Se uită la ceas și, cu sentimentul vinovăției, constată că trecuse aproape un sfert de oră de când se învoise. O bună parte din timp visase cu ochii deschiși și în plină zi – lucru rar pentru el; de vină era numai dimineața de vară, cu efectele soporifice. Închise fereastra. Ieși în coridor și o porni, în fugă, spre sala obscură a ecranelor.

Deasupra comitatului Frederick, Maryland, locotenentul Neel își redresa avionul T-33, pe direcție dreaptă. După o

privire sumara în jur, nevăzând vreun obstacol, se avântă în primul său luping, coborând ca o vijelie, pe verticală.

Chiar de la intrarea în secție, Keith Bakersfeld observă un ritm mai alert în activitate. Murmurul vocilor se întețise și în drum spre pupitru niciunul din colegii preocupați nu-și mai ridică privirea spre el, cum o făcuseră la prima oră de dimineață. Își semnă la iuțeală numele în registru, precum și ora, instalându-se apoi în spatele lui George Walace pentru a memoriza imaginea – răgaz necesar de adaptare, după orbitoarea lumină de la care venise. La sosire, George îl salutase cu un „bună”, aproape în șoaptă, reluându-și imediat comunicările către avioane. În puține secunde va fi la curent cu situația – așa cum o înfățișa ecranul – și-l va înlocui pe George. Poate că nu-i stricase absența sa prelungită, reflectă Keith; numai așa, lăsat de unul singur, își consolida încrederea în forțele proprii.

De la pupitrul alăturat, Perry Yount îi observase apariția.

Keith încă studia punctele luminoase și mobile, așa numitele „ținte” pe care George le identificase și le notase prin minusculele marcaje mutate cu mâna.

Pe Keith îl frapă un punctuleț verzui, neidentificat.

— Care-i avionul de lângă „Beech Bonanza 403”? îl întrebă pe George cu severitate.

După primul luping și rulajul la mică viteză, locotenentul Neel urcase din nou la cincisprezece mii de picioare, tot deasupra comitatului Frederick, deși ceva mai spre sud. Își redresa aparatul și o porni cu botul în jos, într-un al doilea luping.

— Care avion? se miră George Wallace, urmărind ecranul în paralel cu Keith. Deodată simți că i se oprește respirația. Dumnezeule mare! exclamă cu glas strident.

Dintr-o mișcare fulgerătoare, Keith îi smulse casca de la urechi și îl împinse cu urmărul, deoparte. Potrivi frecvența și apăsă pe butonul de emisie.

— Aici Centrul Washington, către „Bech Bonanza NE-

403”. Ai în stânga un avion neidentificat. Virează imediat la dreapta 1 Acum! Pe loc!

Avionul-școală T-33 atinsese limita de coborâre, de unde, trăgând înapoi de manetă, locotenentul Neel îl avântă, cu toată forța în sus, și tot pe verticală. Chiar deasupra, zbura cu aceeași viteză de croazieră micul Bonanza, avându-l la bord pe Irving Redfern și întreaga-i familie.

Cu răsuflarea întretăiată… amuțiți de groază… implorând grația zeilor… cei de la radar urmăreau apropierea vertiginoasă a celor două puncte verzui. La radio se auziră pocniturile premergătoare emisiei.

— Către Centrul Washington; aici Beech…

Și atât. Mesajul se curmă brusc.

Ca amator în ale aviației, inginerul Irving Redfern se achita onorabil – dar îi lipsea supletea și îndemânarea unui profesionist.

La primirea apelului transmis de Centrul Washington, orice pilot de pe un avion de pasageri vira. Numaidecât spre dreapta; sesiza tonul stăruitor, deznădăjduit al lui Keith, și acționa pe loc, fără a mai pierde secunde prețioase cu verificarea direcției, confirmări radio sau alte formalități.

Pilotul de meserie n-ar fi ținut seama de consecințe mărunte, ci numai de insistentul avertisment de a evita un pericol iminent, așa cum îl vestea limpede comunicatul controlorilor. Puțin s-ar fi sinchisit dacă în spatele lui, în cabinele pasagerilor, se răsturnau cafele, tăvi cu mâncare sau chiar se produceau mici accidente. Ar fi urmat relcamații, scuzele de rigoare, învinuiri, poate și o anchetă din partea Consiliului aviației civile. Dar, cu un strop de noroc se putea salva. Numai acționând fulgerător. Cum trebuia să facă și Redfern.

Prin instruire și practică, piloții companiilor aeriene dobândiseră reflexe prompte și precise – adică tocmai ce-i lipsea unuia ca Irving Redfern – calculat și meticulos din fire, deprins cu răgazul gândirii și cu respectarea riguroasă a normelor scrise. De aici și reacția hii de a confirma în

primul rând primirea mesajului – formalitate ce i-a răpit secundele cele mai prețioase, când ar fi trebuit să intervină. Ajuns la limita de coborâre, avionul școală T-33 o porni într-o ascensiune vijelioasă, lovindu-se de Bonanza căruia, dintr-odată și cu un scrâșnet metalic, i-a retezat întreaga aripă. Avariat și el de moarte, T-33 mai urcă puțin înainte de a i se desprinde complet partea frontală. Năucit de cele petrecute, fără putința de a înțelege dezastrul în fracțiunea de secundă cât zărise avionul ciocnit, locotenentul Neel se salvă sărind cu parașuta.

Jos, mult mai jos, răsucindu-se nebunește, fără niciun control, micuțul Bonanza, cu întreaga familie Redfern zăvorâtă în el, se rostogolea, ca un plumb, spre pământ.

Cu mâini tremurătoare, Keith încercă să reia legătura.

— „Beech Bonanza NC-403”, aici Centrul Washington. Mă auzi? Alături, și odată cu el, își mișca buzele și George Wallace, deși incapabil să articuleze un cuvânt. Cu fața suptă și fără pic de culoare, arăta ca un cadavru.

Sub privirile de spaimă pironite pe ecran, cele două puncte se apropiau vertiginos, pentru ca, la un moment dat, să se contopească într-o pată luminoasă ce dură doar o clipă. Pe urmă se pierdu cu totul.

Observând că ceva e în neregulă, între timp li se alăturase și Perry Yount.

— Ce e? îi întrebă.

Lui Keith i se uscase gura iască.

— O ciocnire în aer, îi răspunse.

În aceeași secundă se produse și oribila răbufnire pe care cei adunați acolo ar fi dat orice să n-o audă, conștienți că, o dată săpată în memorie, nimeni și nimic n-o va putea anula vreodată.

Pornit în fatala-i rostogolire, Irving Redfern, de pe locul pilotului, apăsase, fie involuntar sau într-o ultimă tentativă deznădăjduită, pe butonul de emisie. Astfel că aparatul de radio mai funcționa.

Transmisiile parveneau la Centrul Washington printr-un

difuzor fixat într-o consolă, pe care Keith îl deschisese la începutul comunicărilor sale urgente. De acolo se auziră mai întâi clasicele pârâituri dinaintea oricărei emisii, curând risipite de un val de țipete sfâșietoare, sălbatice, de copii. Toate capetele din sală se întoarseră spre consolă. Cei din jur păliseră. George Wallace plângea cu suspine. Supraveghetorii de la alte pupitre veneau și ei, în fugă.

Deodată, peste toată învălmășeala de strigăte, se înălță un singur glas – îngrozit, jalnic, implorând îndurare. În momentele acelea nimeni n-a putut desluși sensul cuvintelor rostite. S-au descifrat de-abia mai târziu, la repetatele ascultări ale benzii pe care se imprimase această ultimă emisie, și tot atunci s-a identificat și vocea: era a micuței Valerie Redfern, de nouă ani: „Mamă! Tată! Faceți ceva! Nu vreau să mor… Oh, bunule Iisuse, am fost fetiță cuminte… Te implor… nu vreau…”

Din mila cerului emisia se oprise aici.

„Beech Bonanza” s-a prăbușit în flăcări, în apropiere de satul Lisbon, Maryland. Cele patru cadavre, de nerecunoscut, au fost înmormântate într-o groapă comună.

Locotenentul Neel a aterizat cu parașuta, nevătămat, cinci mile mai încolo de locul catastrofei.

George Wallace, Keit Bakersfeld și Perry Yount, implicați în acest cumplit accident, au fost pe loc suspendați din funcții până la deschiderea anchetei.

Cercetările ulterioare au stabilit că, în principiu, stagiarul George Wallace nu putea fi învinuit, deoarece, la producerea accidentului nu avea încă deplina calitate de controlor. Cu toate acestea, a fost destituit din serviciu ridicându-i-se definitiv dreptul de a mai lucra la dirijarea traficului aerian. În schimb, toată vina a căzut asupra lui Perry Yount, tânărul supraveghetor de culoare. După zile și săptămâni de audiere a benzilor de magnetofon, de examinare a depozițiilor, și de studiere a hotărârilor pe care Yount s-ar fi cuvenit să le ia în câteva secunde – dată fiind starea cu totul excepțională – s-a ajuns la concluzia că trebuia să acorde mai puțin timp alertei create de Northwest Orient 727 în sectorul vecin, și mai mult lui

George Wallace rămas sub îndrumarea sa în absența lui Keith Bakersfeld. Faptul că înlocuise un coleg, prestând o muncă dublă pe care, din comoditate, putea foarte bine să nu o accepte – nu i-a adus circumstanțe atenuante. În final, după o admonestare severă, Yount a fost retrogradat.

Keith Bakersfeld a fost absolvit de orice culpă. Anchetatorii au pedalat cu stăruință pe lipsa justificată din secție, cât și pe disciplina de care dăduse dovadă semnând registrul interior atât la plecare, cât și la înapoiere. În plus, la întoarcere, Keith sesizase pe loc pericolul unei ciocniri, încercând s-o evite. Pentru judecata și intervenția sa promptă – deși fără succes – Keith a primit chiar elogii. Nimeni nu s-a referit însă la durata absenței lui. Spre sfârșitul anchetei, când toate acuzațiile gravitau în jurul lui Perry Yount, Keith însuși încercase s-o aducă, în discuție, asumându-și cea mai mare parte din vină – o tentativă primită cu bunăvoință de către anchetatori, însă interpretată ca un gest colegial – și nimic mai mult. Insistențele lui revelatoare au fost întrerupte cu o explicație sumară dar categorică, pentru ca în raportul definitiv al comisiei nici măcar să nu fie consemnate.

În privința locotenentului Henry Neel, investigațiile Gărzii Naționale Aeriene, desfășurate independent de cele ale comisiei din Leesburg, au stabilit abaterea lui pe un teritoriu nepermis dar, cum din lipsă de dovezi nu s-a putut preciza poziția exactă a aparatului său, s-a considerat că nu era cazul să fie tras la răspundere. Ca urmare, locotenentul și-a văzut mai departe de afacerile sale cu automobile, continuându-și nestingherit antrenamentele de sâmbătă și duminică.

Aflând de hotărârea comisiei de anchetă, supraveghetorul Perry Yount a suferit un șoc nervos, ceea ce a impus internarea sa într-o clinică de psihiatrie. După un timp, când starea lui mergea spre ameliorare, un expeditor anonim a făcut să-i parvină prin poștă buletinul unei grupări extremiste din California care, printre alte manifestări rasiale, lupta și împotriva drepturilor civile ale negrilor. Buletinul primit de Yount cuprindea o relatare

tendențioasă a tragediei familiei Redfern în care el era zugrăvit ca un nătărău plin de ifose, un incapabil fără simț de răspundere și cu totul nepăsător față de moartea familiei Redfern. Această catastrofă – argumenta buletinul – constituie un avertisment pentru „liberalii zeloși” care-i promovau pe negri în posturi înalte, ce-i depășesc ca posibilități intelectuale. În plus, se cerea să se treacă la urgenta destituire a negrilor angajați la dirijarea traficului aerian, „înainte de reeditarea tristei experiențe de la Leesburg”.

În orice alt moment, un om cu inteligența lui Perry Yount nu s-ar fi lăsat impresionat de un asemenea articol, socotindu-l o diatribă demențială – cum de fapt și era. Dar în starea în care se afla atunci, lectura lui i-a provocat un nou șoc, și poate n-ar mai fi părăsit niciodată spitalul, dacă o comisie de revizie nu refuza să-i mai asigure întreținerea, motivând că boala lui de nervi nu se datora surmenajului din timpul serviciului.

Yount a ieșit din spital, dar la radar nu a mai revenit. După cum auzise Keith, în vremea din urmă lucra într-un bar, pe un chei în Baltimore, și se dedase la băutură.

George Wallace dispăruse și el. După unele zvonuri, fostul stagiar se reangajase – de astă dată în infanteria americană, nu în Forțele Aeriene – și intrase în conflict serios cu poliția militară. Se auzea că Wallace provocase repetate scandaluri și încăierări, anume parcă spre a-și atrage penalizările de rigoare. Cam astea erau versiunile care circulau pe seama lui – deși niciuna. Pe deplin confirmată.

O vreme, Keith Bakersfeld trăise cu impresia că viața își va urma făgașul normal. Odată cu terminarea anchetei, i s-a ridicat și suspendarea temporară, fără a-i afecta funcția sau prestigiul profesional. Și-a reluat deci activitatea le Leesburg „unde colegii se arătau prietenoși și plini de înțelegere; în fond, ghinionul pe care-l avusese Keith putea foarte ușor să se abată asupra oricăruia dintre ei. La început, lucrurile au mers bine. După neizbutita încercare de a-și mărturisi vina – vorbindu-le anchetatorilor despre

absența lui prelungită în ziua. Fatală – Keith nu și-a mai deschis sufletul față de nimeni – nici chiar față de Natalie. Existau însă momente când secretul vinovăției ieșea din periferia subconștientului devenind obsedant.

Acasă, Natalie îl întâmpina cu înțelegere și, ca întotdeauna, cu dragoste. Intuia că soțul ei suferise un șoc din care numai cu timpul își va putea reveni și se străduia să răspundă stărilor lui sufletești arătându-se veselă și volubilă când îl vedea cu chef de vorbă, sau dimpotrivă tăcută, dacă era posomorât. N

Totodată, cu grijă și în taină, le explicase băieților – lui Brian și Theo – pentru ce le cerea să fie drăguți și prevenitori cu tatăl lor. Cu pasivitatea și detașarea specifică stării lui, Keith înțelegea și – prețuia eforturile Nataliei. Și, poate în cele din urmă, s-ar fi dovedit salutare dacă nu apărea încă o complicație: orice lucrător de la radar avea nevoie de odihnă. Or Keith dormea foarte puțin sau, câteodată, de loc.

Iar în somn, îl urmărea același și același vis: Centrul Washington, momentele premergătoare ciocnirii… contopirea celor două puncte luminoase – așa cum le văzuse pe ecran, transmiterea ultimului său mesaj deznădăjduit… țipetele copiilor… glasul micuței Valerie.

Visul se repeta și cu mici variații. De pildă, apropiindu-se de pupitru ca să-i smulgă căștile lui George Wallace și să transmflă avertismentul, Keith își simțea mâinile și picioarele înțepenite; mișcările deveneau greoaie, exasperant de încete, de parcă era scufundat într-o mlaștină, lii asemenea clipe, glasul rațiunii îi striga să pășească mai repede… altfel nu va înlătura tragedia… dar în ciuda încleștării și sforțării disperate, veșnic ajungea prea târziu la cască. Sau, dacă izbutea să și-o pună la timp, în schimb, nu putea să vorbească. Tot rațiunea-i spunea că o dată ce-ar comunica mesajul, ar salva situația. Și atunci, creierul își începea lupta, plămânii și laringele se încordau. Dar în zadar. Nu putea rosti nici măcar un cuvânt.

Indiferent de micile deosebiri, visul se încheia invariabil cu ultima emisie a lui „Beech Bonanza”, de atâtea ori

ascultată pe bandă de magnetofon în perioada anchetei… Se deștepta și rămânea treaz alături de Natalie care dormea, torturat de gânduri, de amintiri și de arzătoarea dorință de a înfăptui imposibilul și anume de a readuce timpul și faptele pe făgașul cel bun. Cu vremea, el singur a început să dea lupte cu somnul, să-l alunge-fiind treaz, era scutit de chinurile cumplitelor coșmaruri. În schimb, dialogând ai conștiința în singurătatea nopții, retrăia minutele irosite în fața ferestrei – minute decisive, când ar fi putut – și ar fi trebuit – să se întoarcă la datorie, nu să trândăvească, cu grija și gândul numai la el. Nu Perry Yount era vinovat de tragedia familiei Redfern – și asta n-o. Știa nimeni. Perry fusese doar victima împrejurărilor – culpabil doar în ochii legii. Pe Keith îl considerase prieten și se aștepta să fie corect, să nu întârzie de la datorie. Știuse doar că în ziua aceea pe el îl apăsa o dublă răspundere, hărțuit între două ecrane; și totuși zăbovise nepăsător, înșelându-i încrederea, atrăgând întreaga vină și implicita pedeapsă asupra lui. Cruntă ironie! – Perry acuzat fără vină… Dar chiar așa, revoltător de neîndreptățit, Perry trăia. Pe când familia Redfern pierise. Și asta numai pentru că se lăsase toropit de soare și de gânduri, strămutându-și obligațiile de drept pe umerii unui stagiar lipsit de experiența și îndemânarea lui. Dacă venea mai devreme în secție, cu siguranță observa avionul înainte de a se apropia de micul Bonanza. Ca dovadă, îl reperase de cum s-a postat în fața ecranului; dar atunci era prea târziu să-l mai poață salva.

Și iarăși aceleași momente… reluate de la capăt… răsucite în fel și chip… Creierul lui nu-și mai afla odihnă, reeditând într-una gânduri chinuitoare, deprimante, acuzatoare.

— În cele din urmă, răpus de oboseală adormea – și din nou aceleași coșmaruri, care-l făceau să se trezească și să-și reia veghea.

Dar nu numai noaptea, ci și ziua îl urmărea amintirea accidentului și imaginea obsedantă a inginerului Redfern, a soției și a copiilor, cu toate că nu-i văzuse niciodată la față.

Până și prezența fiilor săi – Brian și Theo – vii și sănătoși – îi întreținea sentimentul culpabilității. Ba chiar propria-i viață, fiecare suflare i se părea o acuzație.

Curând, nopțile de insomnie și zbuciumul psihic au început să-și lase amprenta asupra muncii. Reacțiile deveniră mai încete, hotărârile mai șovăielnice. În câteva situații critice, Keith „a pierdut imaginea" și a trebuit să fie ajutat de colegi. De-abia pe urmă și-a dat seama că fusese sub observație. Cu îndelunga lor experiență, supraveghetorii anticipaseră aceste semne de epuizare nervoasă.

Au urmat discuții prietenoase, neoficiale, în birourile superiorilor, dar sterile în ce privește rezultatele practice. Mai târziu, la o propunere venită din Washington și consfințită de acceptarea lui Keith, à fost transferat de pe Coasta de răsărit în Midwest – la Lincoln International. Însăși schimbarea de climă era privită ca o terapie salutară. Cu vădită bunăvoință, oficialitățile ținuseră seama și de funcția lui Mel – fratele său mai mare – ca director general al aeroportului Lincoln – un stimulent în plus pentru refacerea lui Keith. Cu toată dragostea ei pentru ținuturile din Maryland, când a sosit vremea să se despartă de ele, Natalie s-a supus fără să cârtească.

Dar totul s-a dovedit zadarnic. Pe Keith îl urmăreau aceleași remușcări, îl torturau în coșmaruri, mai amplificate și variate ca formă, însă cu vechiul leit-motiv. Ajunsese să doarmă numai cu somnifere prescrise de un medic, prieten de-al fratelui său.

Mel îi înțelegea zbuciumul, deși nu pe de-a-ntregul; dar nici n-ar fi avut cum, străin cum era de taina lui Keith – cu trândăveala sa la fereastră și sustragerea de la lucru.

Văzându-i starea din ce în ce mai alarmantă, Mel l-a îndemnat să consulte un psihiatru – Keith s-a opus dintr-o rațiune cât se poate de simplă. Ce rost avea – își zicea el – să recurgă la tratamente, la pase hipnotice și alte năzbâtii pentru a-l scăpa de obsesia greșelii, când, în realitate, o săvârșise, și niciun remediu de pe lume, din ceruri sau din vreo clinică de psihiatrie nu mai putea s-o îndrepte?!

De la o zi la alta deprimarea creștea, se adâncea, până când însăși Natalie – cu toată toleranța și optimismul ei – n-a mai putut să-i îndure stările jalnice. Știa că doarme puțin, dar nu și că are coșmaruri. Într-o bună zi, ajunsă la limita răbdării, i s-a adresat cu asprime:

— O să trăim oare cu cenușă pe cap până la sfârșitul zilelor? N-o să mai știm ce-i râsul și veselia, ca altă dată? Dacă ai de gând să continui ca până acum, ei bine, să știi că nu admit ca Brian și Theo să crească în această atmosferă morbidă.

Tăcu în așteptarea unui răspuns, dar cum Keith nu-i oferi niciunul, își vărsă focul până la capăt.

— Ți-am spus și repet: viețile noastre, căsnicia și copiii contează infinit mai mult decât slujba ta. Dacă n-o mai suporți – și de ce ai suporta-o dacă e atât. De istovitoare? renunță la ea, caută-ți alta. Știu ce-o să-mi spui, ca și în alte dați: vom avea bani mai puțini, îți pierzi pensia... Dar nu asta e totul; ne-om descurca noi într-un fel. Sunt gata să înfrunt orice greutăți, Keith Bakersfeld, și chiar de-o fi să mă plâng câteodată n-o să mă întrec cu firea pentru că, oricum, va fi mai bine decât în clipa asta. Era cât pe-aci s-o podidească lacrimile, dar se stăpâni din răsputeri, pentru că nu epuizase tot ce avea de spus. Te previn că nu mai rezist. Dacă mai stărui în starea de acum, s-ar putea să rămâi singur.

A fost singura ei aluzie la o eventuală despărțire. Și tot atunci i-a încolțit și lui în minte ideea sinuciderii, care, cu timpul, a prins rădăcini, prefăcându-se în hotărâre.

În întunericul vestiarului se deschise o ușă. Se răsuci un comutator. Keith reveni la realitate, clipind des la lumina puternică ce inundase încăperea.

Intrusul nu era decât un coleg care-și luase pauza de odihnă. Keith își strânse sandvișurile neatinse, le puse în dulăpior, îl închise și se pregăti să se întoarcă la lucru. Noul venit îl privi curios dar niciunul nu-și adresă vreun cuvânt.

Oare trecuse alerta creată de avionul KE 135, cel cu defectarea instalației radio? se întrebă Keith în drum către secție. După toate probabilitățile, da; aterizase, fără

peripeții, și acum era în siguranță împreună cu echipajul. Sau cel puțin așa nădăjduia. Nu se putea – spera el – ca acea noapte să nu aducă chiar pentru nimeni ceva bun.

Mai pipăi o dată cheia de la camera hotelului O'Hagan, spre a fi sigur că o are în buzunar. Curând de tot va avea nevoie de ea.

4

TRECUSE APROAPE O ORĂ DE CÂND Tanya Livingston îl lăsase pe Mel Bakersfeld în holul central al aerogării. Dar în ciuda timpului și a incidentelor survenite, o obseda încă strângerea lor de mână, la despărțire, și tonul lui, când îi spusese: „În felul acesta am un pretext să te mai văd astă searăcc.

Nădăjduia cu ardoare că nici Mel nu uitase clipele acelea și că, deși așteptat în oraș, își va găsi răgazul să treacă mai întâi pe la ea.

„Pretextul" la care se referise Mel, – ca și când ar fi 1 avut nevoie de vreunul – era dorința de a afla amănunte în legătură cu mesajul primit de Tanya, în braserie.

„S-a găsit un pasager clandestin în cursa 80" o informase un funcționar de la Trans America. „Au nevoie de dumneavoastră, e vorba de o recidivistă, după câte am înțeles".

Și funcționarul se dovedise a avea dreptate. Tanya se trezi din nou în salonașul particular din spatele ghișeelor de prezentare ale companiei Trans America unde, ceva mai de vreme, în aceeași seară, calmase tulburarea și lacrimile tinerei vânzătoare de bilete, Patsy Smith. De astă dată, în locul fetișcanei răzvrătite avea în față o bătrână firavă din San Diego.

— Nu sunteți la prima dumneavoastră experiență de acest gen, nu-i așa? o luă Tanya, din scurt.

— Într-adevăr. Am mai avut vreo câteva, drăguțo.

Bătrânica, măruntă de statură, ședea pe un scaun,

comodă și nepăsătoare; își împreunase mâinile în poală, cu o eleganță căutată, lăsând la vedere un smoc de dantelă de la batista pe care-o strângea în palme. Era îmbrăcată cochet, în negru, cu o bluză de modă veche, cu guler înalt, pe gât și, după întreaga-i înfățișare, s-ar fi zis că e o bunicuță gătită ca pentru a merge la vecernie. Numai că în loc să se ducă la biserică, dumneaei fusese găsită într-o cursă de Los Angeles și încă fără bilet.

Din câte își amintea Tanya că citise pe undeva, încă de pria anul 700 î.e.n., se semnalaseră călători clandestini pe corăbiile feniciene de prin partea de răsărit a Mediteranei. Pe vremea aceea, delincvenții erau condamnați la moarte prin tortură – adulților li se scoteau măruntaiele, pe când copiii erau arși de vii, aduși ca ofrandă zeilor.

Cu timpul, pedepsele capitale au fost abolite, în schimb practica ce atrăgea crunta lor aplicare s-a perpetuat până în zilele noastre. Ba devenise o epidemie de când cu apariția avioanelor cu reacție și implicita extindere a traficului. „Dar câți oare, afară de noi, cart lucrăm în aeroporturi, au aflat-o?” se întrebă Tanya. Foarte puțini... sau poate nimeni. De altfel, însăși companiile aeriene se străduiau să păstreze secretul, temându-se că, o dată cunoscut, i-ar putea ispiti și pe alții, îngroșând astfel rândurile infractorilor. Cum necum, oamenii îl dibuiseră totuși – întocmai ca bătrânica din San Diego.

Se numea Ada Quonsett, după cum constatase Tanya din cuponul de pensie socială. Doamna Ada Quonsett ar fi ajuns de minune la New York dacă nu comitea greșeala de a se destăinui vecinului de scaun. Acesta îi șoptise stewardesei, grăbită la rândul d să-i raporteze comandantului, care a și anunțat prin radio aeroportul; aici se plantaseră, în așteptare, un funcționar și un polițist, gata s-o înhațe pe băbuță la coborârea pe Lincoln International. Așa ajunsese la Tanya, care, printre alte atribuții, o avea și pe aceea de a se ocupa de pasagerii clandestini – când mai aveau norocul să-i captureze.

Cu un gest reflex, Tanya își netezi fusta strâmtă, impecabilă, de uniformă.

— Mă rog, vorbi ea. Cred c-ar fi cazul să-mi relatați totul la amănunt.

Bătrâna își desfăcu mâinile, fără să lase să-i scape batista dantelată.

— Păi să vezi, drăguțo, începu că, eu sunt văduvă și am o fată măritată în New York. Câteodată mă simt tare singură, și m-apuca dorul de ea. Atunci o pornesc la Los Angeles, de unde mă sui într-un avion care merge la New York.

— Chiar așa? Fără bilet?

Doamna Quonsett păru teribil de mirată.

— Păi cu ce să mi-l cumpăr, drăguțo, că n-am bani. Tot ce am e bruma de ajutor social și pensioara pe care mi-a lăsat-o răposatul meu soț. De-abia că-mi pot plăti autobuzul de la San Diego la Los Angeles.

— Vasăzică, autobuzu-l plătiți?

— Aaa, da. Au controlori tare severi; copoi – nu alta. O dată am încercat eu să cumpăr bilet pentru o singură stație și să merg cu el până la capăt. Dar cum la fiecare oraș se face control, m-au dibuit că n-am bilet întreg. Ce mai tărăboi mi-au făcut! Nu ca dumneavoastră din aviație…

— M-ar interesa să-mi spuneți de ce nu luați avionul chiar din San Diego?

— Ei, pentru că mă cam știu cei de pe acolo.

— Vreți să spuneți că ați fost prinsă la San Diego?

Bătrânica își lăsă capul în jos.

— Da, recunoscu spășită.

— Ați mai călătorit clandestin și cu avioanele altor companii, afară de a noastră?

— Cum să nu! Dar cel mai mult îmi place cu Trans America.

Tanya făcu un efort să-și păstreze aerul grav, inchizitorial, deși-i venea cam greu când replicile bătrânei îi anulau severitatea oficială, făcând-o să alunece spre un gen de șuetă banală. Totuși, căută să imprime rigiditate chestionarului ce urmă.

— Și de ce preferați Trans America, doamnă Quonsett?

— Fiindcă-s tare cumsecade ăi din New York. După ce

stau la fii-mea o săptămână, două, și vine vremea să mă-ntorc acasă, mă duc la agenția dumneavoastră și-i anunț.

— Cum adică, le spuneți adevărul? Că ați venit la New York fără bilet?

— Păi cum altfel, drăguțo? Mă întreabă când am venit și cu ce cursă – și le spun exact, pentru că mi le notez, să nu le uit. Pe urmă, caută prin niște hârtii…

— Listele cu locurile reținute, preciza Tanya, întrebându-se totodată dacă dialogul era real, sau nu cumva visa?!

— Exact, drăguță. Cred c-așa li se zice.

— Continuați vă rog.

Bătrânica păru descumpănită.

— Păi asta-i tot. După aia, mă expediază acasă. De regulă, cam în aceeași zi, cu una din cursele dumneavoastră.

— Și cu asta se încheie? Fără alte discuții?

Doamna Quonsett schiță un surâs dozat cu grijă, de parcă se afla la parohie, invitată la ceaiul de după amiază.

— Ei, mă mai dojenesc ei câteodată. Îmi spun că nu e frumos i c-am făcut și să nu mai repet. Dar astea nu-s cuvinte grele, nu?

— Desigur, recunoscu Tanya.

Partea de necrezut, cugetă ea, era tocmai autenticitatea celor relatate. Într-adevăr așa se petreceau lucrurile și nu o dată ci des – după cum știau și companiile aeriene. Ca să voiajezi clandestin, nu aveai decât să te strecori într-un avion – și modalități existau, slavă domnului. O dată instalat înăuntru, așteptai în liniște decolarea. Atâta vreme cât nu te aventurai la clasa întâi unde identificarea se face cu mare ușurință și mai găseai și locuri libere la urcare, aveai toate șansele să nu fii descoperit. Mai exista o primejdie: numărătoarea pasagerilor din avion, din care reieșea neconcordanța între cifra trecută pe lista de la agenție și cea a călătorilor efectiv prezenți. De unde și suspiciunea unui pasager clandestin. Dar chiar și atunci, tot mai era o scăpare, deoarece funcționarul sesizat avea de ales între două alternative: fie să lase avionul să plece consemnând în registrul cursei inadvertența apărută, ori să

repete controlul biletelor, o formalitate de obicei ocolită, fiind costisitoare și ca timp (dura peste o jumătate de oră) și ca bani (reținerea pe aeroport a unui avion cu reacție valorând milioane de dolari). La aceste daune considerabile se adăugau și perturbările aduse în orariul de zbor, atât la plecare, cât și pe întregul traseu. Unii pasageri erau condiționați de anumite legături cu alte curse sau întâlniri de afaceri, la ore prestabilite, astfel că protestau vehement împotriva oricărei întârzieri; pe de altă parte, comandantul, direct răspunzător de modificarea orariului, se opunea și el din răsputeri. Într-o astfel de dilemă, încolțit de călători și de comandant, însuși funcționarul companiei începea să se îndoiască de existența erorii, și renunța la control, gândindu-se mai ales la săpuneala ce-l aștepta de la directorul transporturilor, dacă până în cele din urmă amânarea dispusă de el se dovedea a fi o măsură pripită și inutilă. În general, se pornea de la criteriul că și în cazul descoperirii unui pasager clandestin, costul reținerii avionului pe aeroport, plus indignarea călătorilor întârziați depășeau cu mult valoarea unui bilet neplătit. Astfel stând lucrurile, se adopta formula cea mai rezonabilă: se închideau ușile și avionul pornea la drum. Cam aici se încheiau și riscurile oricărui intrus. După decolare, stewardesele erau prea absorbite de obligații ca să mai verifice biletele; iar la sfârșitul călătoriei, nici atât – când, în graba lor, pasagerii nu admiteau asemenea formalități plicticoase.

Drept urmare, călătorul nostru de pripas cobora frumușel, neîntrebat și nestânjenit de nimeni.

Povestirea bătrânei era, deci, întru totul veridică. Deși se urmărea pe cât posibil zădărnicirea oricărei tentative de acest gen, o dată evaziunea consumată, compania aeriană își asuma întreaga vină, dat fiind că nu izbutise s-o preîntâmpine. În consecință, tot ea asigura biletul de întoarcere pasagerului care-i păcălise, cu toate serviciile de rigpare, din care nu lipseau delicioasele gustări din timpul drumului

— Și dumneata ești cumsecade, continuă doamna

Quonsett. Eu mă pricep la oameni de cum îi văd. Numai că ești mult mai tinerică decât ceilalți – vreau să spun decât ăi cu care am mai avut de-a face…

— Adică alți colegi care se ocupă de pasagerii clandestini și înșelătorii din astea…

— Da, da; la ei mă gândeam, recunoscu bătrânica, în aparență netulburată de aspra remarcă a Tanyei. O măsură cu atenție și-i zise: „Ai douăzeci și opt de ani, nu-i așa?”

— Treizeci și șapte, o corectă Tanya colțoasă.

— Ești tânără la chip, dar nu și la suflet. Pasămite te-o fi veștejit căsnicia?!

— Să terminăm cu asta. Tot nu vă ajută la nimic.

— Da ești măritata, nu?

— Am fost. Nu mai sunt.

— Păcat! Ai fi născut copii frumoși. Cu părul ăsta roșu al dumitale!

„Roșu, poate, dar și cu fire albe prin el”, adăugă Tanya în gând; le observase din nou, chiar în aceeași dimineață. Cât despre copii, i-ar fi. Putut răspunde că are unul, acasă, despre care spera că doarme la acea oră. Însă în loc să-i furnizeze indicații domestice, o luă la rost, cu severitate:

— Ce-ați făcut e un lucru necinstit. O fraudă, o încălcare a legii. Vă dați seama, îmi închipui, c-ați putea fi trasă la răspundere?

Pentru prima dată, pe chipul nevinovat al bătrânei licări o undă de triumf.

— Aș putea, dar n-o să fiu. Asta nu s-a-ntâmplat cu nimeni, niciodată.

N-avea rost să mai continue, socoti Tanya. Știa perfect de bine, ca și doamna Quonsett după câte părea, că societățile aeriene nu se complicau cu procese, datorită publicității care, în loc să le vină în sprijin, mai degrabă le dăuna.

Dar prelungind dialogul nu era exclus să obțină unele informații utile pentru viitor.

— Doamnă Quonsett, reluă ea; dat fiind că v-ați plimbat atât de mult pe spezele companiei noastre, ne puteți, cel puțin, ajuta cu ceva.

— Cu dragă inimă, dacă-mi stă în puteri.

— Vreau să-mi spuneți cum reușiți dumneavoastră să vă strecurați în avion?

Bătrânica schiță un zâmbet.

— Păi sunt mai multe căi, drăguțo. Și mă căznesc să le variez, pe cât posibil.

— Vorbiți-mi, vă rog, despre ele.

— Mai întotdeauna mă străduiesc să ajung la aeroport din timp, ca să-mi fac rost de un tichet de îmbarcare.

— Și nu vă e greu să-l obțineți?

— Ce? Un prăpădit de tichet? Nici pomeneală. Cu procedeele de acum chiar coperta biletului ține loc de tichet. Așa că mă duc frumușel la un ghișeu, le spun că pe-al meu l-am pierdut și să aibă bunătatea să-mi dea altul în loc. Aleg și eu un ghișeu aglomerat, unde se înghesuie lumea. Și întotdeauna îl capăt.

Era lucrul cel mai natural să-l obțină, cugetă Tanya. Asemenea cereri erau pe cât de legitime, pe tot atât de frecvente, numai că, spre deosebire de doamna Quonsett, majoritatea călătorilor le adresau în scopuri cinstite.

— Dar e vorba de un cupon în alb, necompletat, remarcă Tanya. Deci fără datele necesare, nu poate servi ca tichet de trecere…

— Păi îl completez eu – la toaletă. Port întotdeauna în geantă câteva cupoane vechi – după care mă ghidez ce să scriu, precum și un creion mare, cu pastă.

Lăsând să-i cadă în poală batista dantelată, își deschise poșeta neagră, de mărgele, de unde îl scoase să i-i arate.

— Îl vezi?

— Într-adevăr zise Tanya și întinse mâna să i-l apuce. Vă supărați dacă-l păstrez?

Doamna Quonsett o privi stupefiată.

— Dar el al meu, protestă ea. Mă rog, dacă îl vrei neapărat, mi-oi face eu rost de altul.

— Continuați, o imboldi Tanya. Ați obținut, deci, un tichet de îmbarcare. Ce faceți pe urmă?

— O pornesc către avion…

— Adică spre poarta de ieșire pe pistă.

— Cum zici dumneata. Acolo stau tăcând chiticașteptând un momoment prielnic, când controlorul e năpădit de lume – cum știți că se întâmplă. Și atunci mă fofilez și eu binișor fără să mă bage de seamă, și nu mă mai opresc până la avion.

— Să presupunem că cineva încearcă să vă oprească.

— Exclus – de vreme ce am tichetul de îmbarcare.

— Nici chiar stewardesele?

— Păi tinerele cum sunt, drăguțo, ciripesc într-una între ele, sau le fug ochii după bărbați. Așa că se uită doar la numărul cursei, să corespundă, iar eu am grijă să-l trec corect.

— Spuneați că uneori nu folosiți tichetul de îmbarcare.

Doamna Quonsett se îmbujoră la față.

— Așa e, dar atunci trag câte o minciună. Ba le spun că urc nițeluș s-o văd pe fii-mea care pleacă, lucru îngăduit de mai toate companiile după cum știi. Ori dacă avionul vine din altă parte pretind că mă-ntorc la locul meu și că mi-am lăsat biletul înăuntru. Sau că tocmai mi s-a suit feciorul care și-a uitat portvizitul și vreau să i-l dau. Cu asta merg la sigur, mai ales că țin portvizitul în mână.

— Da, cred și eu că se prinde, încuviință Tanya. Se pare că ați conceput trucurile cu migală, până în cele mai mici amănunte.

Adunase date prețioase pentru informarea controlorilor de bilete și a stewardeselor, deși în sinea ei se îndoia că vor da cine știe ce rezultate.

— Răposatul meu soț m-a învățat să fiu meticuloasă. Era profesor de geometrie. Și cum zicea dânsul: „orice lucru trebuie judecat din toate unghiurile”.

Tanya o fulgeră cu o privire aprigă. Oare nu cumva bătrânica își bătea joc de ea?!

Chipul doamnei din San Diego își păstra aceeași seninătate.

— Mai e ceva care nu ți-am spus, continuă ea.

La extremitatea cealaltă a camerei se auzi zbârnâind telefonul. Tanya se ridică de pe scaun, să răspundă.

— Ești tot cu cloșca aia bătrână? o întrebă șeful

serviciului transporturi.

Acesta răspundea de întreaga activitate a companiei Trans America în cadrul aeroportului Lincoln International. Tonul usturător, chiar brutal, contravenea flagrant politeții și calmului ce-l caracteriza. Pasămite întârzierile curselor, găsirea altor rute pentru nefericiții pasageri, șicanele din partea conducerii sectorului de est adunate una peste alta, în ultimele trei zile și nopți, își spuneau cuvântul.

— Da, răspunse Tanya.

— Ai scos ceva date utile de la ea?

— O droaie. O să fac un raport.

— Vezi, când l-oi scrie, mai pune naibii și niscaiva litere mari, să-l pot citi.

— Da, sir.

Accentuarea ostentativă a cuvântului „sir” provocă o pauză la capătul firului. După care, șeful transporturilor mormăi:

— Iartă-mă Tanya! După toate câte mi le-am auzit de la cei din New York, îmi vărs focul pe tine. Te scot – cum s-ar zice – țap ispășitor. Numai că tu nu ești țap. Pot să te ajut cu ceva?

— Da. Mi-ar trebui chiar astă seară un bilet spre Los Angeles pentru doamna Quonsett.

— Adică pentru cloșca bătrână?

— Exact.

— Presupun că pe spezele companiei?! zise directorul înăcrit.

— Mă tem că da.

— Mă revoltă gândul să vitregesc niște pasageri onești cu bilete plătite, în regulă, ca să favorizez o hoțomană. Dar, în fine; poate că ai dreptate. Mai bine să ne descotorosim de ea.

— Sunt de aceeași părere.

— Voi aproba un loc. Restul formalităților le poți face la ghișeul de bilete. Dar bagă de seamă, anunță la Los Angeles, s-o întâmpine pe cotoroanță la sosire.

— Ar putea fi foarte bine mama lui Whistler, șopti Tanya în receptor.

— Atunci să-i cumpere Whistler un bilet, bofnbăni celălalt.

Tanya zâmbi, închise telefonul și se întoarse către doamna

Quonsett.

— Mai rămăsese un lucru important pe care voiați să mi-l spuneți.

Bătrânica șovăi. De când o auzise pe Tanya pomenind la telefon de Los Angeles și expedierea ei, își ținea gura strânsă pungă.

— Cred că v-ați epuizat relatările, urmă tot Tanya. Am putea deci încheia discuția… dacă nu cumva mai aveți ceva de adăugat.

— Se înțelege că am, zise bătrâna, subliniindu-și afirmația printr-o clătinare ușoară, elegantă, a capului. Vream să vă spun că nu e bine să-ți alegi o cursă importantă, adică din cele care zboară fără oprire dintr-un capăt la altul al țării. Mai totdeauna sunt pline ochi, plus că au locurile numerotate. Asta complică lucrurile, deși, o dată, văzând că nu prea era îmbulzeală m-am suit și într-una din astea.

Prin urmare nu călătoriți cu curse directe. Și totuși la escalele intermediare nu sunteți prinsă…

— Aaa, nu: Pentru că mă prefac că dorm; or, știți că pasagerii nu prea sunt deranjați.

— De data asta v-au deranjat însă…

Doamna Quonsett își strânse buzele, mimând revolta și disprețul.

— Numai din cauza vecinului. Un om tare mic la suflet. Eu mi-am deschis inima, și el m-a încondeiat la stewardesă. Așa se întâmplă dacă te încrezi în oameni.

— Doamnă Quonsett, îmi închipui că ați auzit ce-am hotărât în legătura cu dumneavoastră; vă expediem înapoi, la Los Angeles.

O licărire, de-abia perceptibilă, lumină ochii ei cenușii și veșteji.

— Da, drăguțo, m-am temut eu c-aici o s-ajungeți. Dar – mai întâi aș vrea să beau un ceai. Așa că dă-mi voie să plec

și spune-mi când să mă întorc…

— Aaa, nu! Asta nu! o întrerupse Tanya scuturându-și capul energic. Nu mai faceți un pas singură. Puteți să vă beți ceaiul, dar sub pază. Am să chem un funcționar care va sta cu dumneavoastră până vă urcați în cursa de Los Angeles. O dată ce v-aș lăsa liberă prin aerogară, prevăd de pe acum ce-ar urma. Înainte de-a prinde de veste, v. Ați instala frumușel într-un avion de New York.

Din privirea fugară dar plină de ostilitate a bătrânei, Tanya înțelese că țintise bine.

În zece minute s-au încheiat și formele necesare pentru cursa 103 de Los Angeles, programată să plece peste o oră și jumătate, într-un zbor fără escală – astfel că doamna Quonsett nu mai avea cum să coboare în drum, spre a face cale întoarsă.

Fusese avertizat și aeroportul Los Angeles, urmând ca echipajul să primească o notă scrisă, în același sens.

Bătrânica din San Diego a fost predată unui funcționar al Companiei Trans America, recent angajat și destul de tânăr să-i fie strănepot.

Tanya l-a înarmat cu instrucțiuni precise pe junele Peter Coakley, căci acesta era gardianul.

— Vei sta cu doamna Quonsett până la plecarea cursei. Dorește să bea un ceai – însoțește-o deci la braserie; dacă-ți cere oferă-i și mâncare, cu toate că va lua masa și în avion. Dar rămâi lângă ea. În caz că vrea să meargă la toaletă, așteapt-o în fața ușii; în rest, oriunde s-ar duce, nu te desprinde de ea. La ora plecării, ieșiți împreună din aerogară, urc-o în avion și dă-o în primire șefei stewardeselor. Explică-i că, o dată la bord, sub niciun motiv să nu-i îngăduie să mai coboare. Se pricepe la tot soiul de șmecherii și scuze plauzibile. Așa că, fii cu ochii în patru.

Înainte de a ieși din cameră, bătrânica se agăță de brațul tânărului ei paznic.

— Sper că nu te superi, fiule. Știi, o femele în vârstă are nevoie de-un sprijin, iar dumneata semeni așa de mult cu iubitul meu ginere… Și el era tare frumos la tinerețe, dar acum, firește, nu mai arată ca dumneata… Compania

dumneavoastră a avut grijă să angajeze oameni drăguți. Și după b uitătură plină de reproș către Tanya, adăugă: cu mici excepții…

— Nu uita ce ți-am spus, îl preveni Tanya pe Peter Coakley. E unsă cu toate alifiile.

Doamna Quonsett îi ripostă înțepată:

— Nu-i frumos din partea dumitale să vorbești așa. Sunt sigură că tânărul o să-și facă altă părere despre mine.

Funcționarul rânji cam nătâng.

În dreptul ușii, bătrâna se întoarse din nou spre Tanya.

— Deși te-ai purtat cum te-ai purtat, vreau să știi că nu-ți port pică, drăguțo.

La câteva minute îi urmă și Tanya, ieșind din salonașul în care avusese două confruntări în aceeași seară. Se întoarse în birourile companiei Trans America, de la mezanin. Orologiul arăta nouă fără un sfert. Se așeză la masa ei de lucru, într-o încăpere spațioasă, de la fațadă, gândindu-se la festele doamnei Quonsett și întrebându-se dacă era și ultima pe care le-o jucase. Intuiția îi spunea că nu.

Începu să-și scrie raportul către directorul serviciului de transporturi aeriene, bătându-l la mașina fără majuscule.

Către: directorul transporturilor aeriene de la: tanya liv stn tema: mama lui whistler.

Se opri, cu gândul la Mel Bakersfeld; unde se afla acum? Oare va mai trece pe la ea, să-l vadă??

5

CU NEPUTINȚĂ Să MAI PLECE în aceeași seară în oraș – își spuse Mel Bakersfeld cu hotărâre.

Se afla în biroul său, la mezaninul ocupat de administrație și, furat de gânduri, bătea ritmic cu degetele, în masa de lucru, de unde telefonase și primise vești despre starea generală de pe aeroport. Pista treizero, după cum i se comunicase, era în continuare blocată de turboreactorul mexican. Prin paralizarea ei, situația

devenise de-a dreptul critică; tot mai multe avioane se roteau în văzduh, așteptând permisiune de coborâre, în timp ce altele, gata de decolare erau mereu amânate până se crea câte o breșă în sistemul de piste, pentru a-și putea lua zborul. În această situație, perspectiva închiderii aeroportului în următoarele câteva ore părea aproape iminentă. Din aceeași cauză, la plecare, avioanele erau silite să treacă tot pe deasupra cartierului de locuințe din Meadowood, un alt neajuns cu consecințele-i inerente și neplăcute. Centrala de telefoane și controlul traficului erau pur și simplu asaltate de reclamațiile proprietarilor din Meadowood – mai bine spus ale celor rămași pe la casele lor. Pentru că o bună parte din ei – așa cum fusese și Mel prevenit – plecaseră la întrunire și, după informațiile primite de la șeful turnului de zbor, acum se pregăteau s-o pornească spre aeroport, într-un fel de manifestație de protest.

O ceată de nemulțumiți, puși pe scandal – numai asta ne mai lipsea, se gândi Mel abătut.

Singurul lucru îmbucurător din toată seara fusese ridicarea alertei provocată de avionul militar KE-135 care, în sfârșit, aterizase cu bine. Asta nu însemna însă că erau definitiv scutiți de alte surprize la fel de neplăcute – și chiar în minutele următoare.

Mel era încă obsedat de acea neliniște prevestitoare de primejdii, ce-l înfiorase nu mai departe de-o oră. O senzație pe care n-ar fi putut-o defini sau justifica, și totuși reală, apăsătoare. Dar chiar făcând abstracție de ea, tot rămâneau destule complicații ce-i reclamau prezența la aeroport.

Gndy, bineînțeles, îl aștepta și acum la festinul ei cu titlu filantropic – pregătită să-i facă un tărăboi de pomină. Dar cum tot nu ajunsese la timp, nimeni și nimic nu-l mai scăpa de ocară, așa că n-avea decât să se blindeze pentru câteva urlete în plus, și să-și vadă mai departe de treburi. Și, ca să scape de-o grijă, poate nu strica să-i înfrunte de pe acum primele salve represive. Avea încă în buzunar notița cu numărul telefonului la care vorbiseră în aceeași seară. O

scoase deci, și ridică receptorul s-o cheme.

Ca și mai devreme, așteptă câteva minute până veni la aparat, iar când începu să vorbească, spre stupoarea lui, în locul furiei clocotitoare de mai înainte, îl întâmpină un glas reținut și rece, ca de gheață. Mel începu să-i explice gravele motive ce-l rețineau la aeroport, fără nicio întrerupere din partea ei.

Lipsa, cu totul neașteptată, a oricărei riposte, îl cam puse în încurcătură, silindu-l să recurgă la scuze ticluite, și nu prea convingătoare chiar pentru el însuși. La un moment dat, se opri din pledoarie.

După o tăcere de câteva clipe, Cindy îl întrebă cu același ton glacial.

— Ai terminat cu perorațiile?

— Da.

Rostise cuvintele de parcă le azvârlise unui străin nesuferit.

— Nu mă surprinde de loc telefonul tău, pentru că nici nu mă așteptam să vii. Încă de când mi-ai promis, te suspectam că mă minți, după vechiul tău nărav…

Mel se apără vexat.

— Nu te-am mințit nici acum și nici altă dată. Ți-am mai spus-o, de câte ori am putut…

— Parcă ziceai c-ai terminat, așa am înțeles.

Mel se stăpâni. La ce bun să mai insiste? consimți deci cu amărăciune:

— Mă rog, continuă tu.

— După cum spuneam când m-ai întrerupt – de altfel tot un obicei de-al tău…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cindy!

— … știind dinainte că minți, am avut răgaz să mă gândesc. Tăcu din nou. Zici că rămâi la aeroport.

— Doar despre asta am vorbit până acum…

— Cât timp?

— Până la miezul nopții; poate până la ziuă.

— Atunci, am să vin și eu. Poți să mă aștepți.

— Ascultă, Cindy, n-are rost. Nu e nici timpul și nici locul potrivit.

— O să le facem noi să fie. De altfel, ce am pe suflet poate fi spus oriunde.

— Te rog, fii înțelegătoare, Cindy. Sunt de acord că trebuie să avem o discuție, dar nu…

Și se opri; își dăduse seama că vorbeade unul singur. Cindy îi închisese telefonul.

Puse la loc receptorul și rămase pe gânduri, în încăperea tăcută. Apoi, fără să știe prea bine de ce, îl ridică din nou, și, pentru a doua oară în aceeași seară, formă numărul de acasă.

Mai înainte, îi răspunsese Roberta. Acum însă auzi glasul doamnei Sebastiani: – educatoarea copiilor.

— Am sunat doar așa, să întreb dacă totul e-n ordine. Nu s-a-ntâmplat nimic? Fetele s-au culcat?

— Roberta, da, domnule Bakersfeld. Libby tocmai se pregătește…

— Pot să vorbesc cu ea?

— Știu eu… doar un minut, poate, dacă-mi făgăduiți…

— Ooo, da, îți promit.

Ca de obicei, doamna Sebastiani își arăta autoritatea de fier. Supunerea absolută impusă de ea îi viza pe copii și pe părinți în egală măsură. Oare în căsnicia ei – cu soțul acela sfios și spăsit pe care-l zărea la răstimpuri – existaseră și momente de criză? se întreba Mel uneori. Probabil că nu. Doamna Sebastiani nu era femela să le tolereze.

— Tati, se auzi Libby în receptor, sângele se învârtește așa, cât e lumea?

Întrebările fetiței îl lăsau întotdeauna perplex prin fantezia și variația lor.

— Nu cât e lumea, draga tatii. Ci doar atât cât trăim. Al tău, se învârtește de șapte ani, din clipa când a început să ți-l pompeze inimioara.

— Io mi-o simt cum bate, zise Libby; în genunchi.

Mel era cât pe-aci să alunece într-o dizertație să-i spună că nu acolo e lăcașul inimii, să-i explice ce se-nțelege prin puls, prin artere și vene, dar renunță. Slavă Domnului, Libby avea timp să afle despre toate acestea. Partea esențială era să-ți simți inima – indiferent unde ți se părea

că bate. Copila avea un instinct pentru adevărurile fundamentale; iscoditoare și dornică să le afle, nu o dată Mel și-o închipuia cu chipul și mânuțele înălțate spre cer, căutând parcă să le culeagă de acolo, de sus, ca pe niște stele.

— Noapte bună, tati.

— Noapte bună, dragostea mea.

Deși tot nu știa ce anume îl îndemnase să sune acasă, acum, după ce vorbise, se simțea mai liniștit, mai împăcat. Cât despre Cindy, cu siguranță o va vedea mai târziu la aeroport; știa doar că o dată ce-și propune ceva nu mai cunoaște opreliști. Dar poate de astă dată tenacitatea ei se va dovedi utilă. Trebuiau să ia hotărâri de importanță vitală, vizând, mai ales, căsnicia lor; dacă s-o mai mențină – șubredă, cum era, golită de orice afecțiune – sau să-i pună capăt?!? Or aici, la birou, puteau cel puțin să vorbească fără a mai fi auziți de Roberta și Libby – și-așa părtașe la prea multe certuri.

De fapt, momentan, Mel nu avea nimic de întreprins; numai gândul de a fi la îndemână, în caz de nevoie, îi țintuia la aeroport.

Ieși din birou și se opri în balconul mezaninului, de unde putea urmări furnicarul de lume din hol.

Nu peste multă vreme, înfățișarea aerogărilor se va schimba radical, își spuse în sine. Chiar această vânzoleală a pasagerilor – în drum spre avioane sau invers – se cerea într-un fel remediată. Mersul pe jos însemna timp irosit, crea neajunsuri. De la un an la altul, fabricarea unui avion înghițea tot mai multe milioane de dolari; ori blocarea avionului pe aeroport, până la coborî rea sau îmbarcarea ultimului client, însemna o pierdere adăugată la prețul său exorbitant. Constructorii din aeronautică, împreună cu economiștii, se străduiau din răsputeri să mărească numărul orelor de zbor – și, implicit, rentabilitatea – reducând totodată timpul de staționare, complet neproductiv. În această idee se proiectaseră de pe acum cabine de pasageri, pe principiul celor folosite de compania American pentru încărcarea prealabilă a mărfurilor. Același

sistem, dar în variante diferite, fusese adoptat de mai toate societățile de transporturi aeriene. El consta din containere autonome, concepute la dimensiunile avioanelor cu reacție, în interiorul cărora erau montate etanș. O dată încărcate cu bagaje și mărfuri de toate formele și mărimile, se ridicau ia nivelul fuzelajului și se fixau înăuntru în numai câteva minute. Spre deosebire de clasicile avioane de pasageri, interiorul unui aparat cu reacție pentru transportul de mărfuri era ca o cochilie goală. La sosirea pe aeroport, containerele dinăuntru erau scoase și. Imediat înlocuite cu altele, pregătite în prealabil. Astfel că, într-un interval minim, și cu tot atâtea eforturi fizice, colosul metalic era descărcat, reîncărcat și gata să-și reia zborul. Pe aceeași concepție se întemelau și cabinele de pasageri, ale căror schițe Mel le și văzuse. Se compuneau din compartimente mici, confortabile, cu banchete tapisate și cu tot dichisul, în care pasagerii urmau să se instaleze chiar din dreptul ghișeelor de prezentare. De acolo, pe sistemul benzilor rulante – folosit deocamdată la livrarea bagajelor – cabinele alunecau până la avion, în care erau introduse cu ocupanți cu tot. În felul acesta, staționarea pe aeroport se reducea la câteva minute, timp în care se evacuau cabinele cu călătorii sosiți și se montau altele încărcate pentru plecarea în cursă.

O dată fixate înăuntru, ferestrele lor se călcau perfect pe cele ale fuzelajului, iar ușile de la extremități se repliau, astfel ca stewardesele și călătorii să treacă nestingheriți dintr-un compartiment într-altul. Pentru bucătării se preconiza același gen de cabine care, o dată aprovizionate cu cele necesare, erau introduse în avion, însoțite de personalul de serviciu. Cu timpul și pe măsură ce se perfecționa sistemul, nu era exclus să fie utilizat chiar pentru aducerea pasagerilor de la agențiile din oraș, precum și la transbordarea lor dintr-o cursă în alta, fără a mai fi siliți să-și părăsească locurile.

Aceeași idee generase și proiectul „cabinelor suspendate”, pe cale de realizare la Los Angeles. Fiecare cu o capacitate de patru zeci de persoane, se preconiza ca

acest mijloc original de transport să circule și ca vehicul rutier și atașat la elicoptere.

Pe șosea sau subterane, se putea deplasa cu mijloace automate, pentru ca, o dată ajuns la un heliport local, să fie fixat pe pântecul unui elicopter masiv și, împreună cu el, să-și ia zborul către aeroport și retur.

„Și aceste proiecte cu siguranță se vor înfăptui, își spuse Mel, dacă nu aidoma viziunii de azi, oricum, nici departe de ea. Și curând de tot. Pentru că în aviație orice năzuință, cât de cutezătoare, capătă viață cu o repeziciune ce-i fascinează pe slujitorii ei.

Un strigăt, venit de undeva din hol, îi frânse firul gândurilor.

— Alooo, Bakersfeld! Hei! Colo, sus! Mel își roti privirea peste mulțime, în căutarea celui care-i rostise numele – o încercare ai atât mai hazardată cu cât, în aceeași secundă, vreo cincizeci de curioși își înălțară capetele, să vadă pe cine viza apelul. Cu toată confuzia creată, în clipa următoare Mel îl descoperi pe cel care-l chemase. Era Egan Jeffers, un negru slăbănog și deșirat, în pantaloni cafenii de tăvăleală și cămașă cu mâneci scurte – care-și vântura brațul tuciuriu și vânjos, făcând semne disperate.

— Dă-te jos, Bakersfeld. M-auzi? Ai dat de dracu'…

Mel zâmbi. Jeffers, concesionarul lustragiilor din incinta aerogării, era o figură celebră. Cu o mutră caraghioasă, ce și-o schimonosea cu un rânjet sfidător, până la urechi, putea să-ți trântească orice neobrăzare, și totuși să iasă basma curată.

— Te-am auzit, Egan Jeffers. Dar ce-ar fi să vii tu încoace?

Rânjetul prinse a se lăbărța și mai tare.

— Vezi să nu, Bakersfeld. Uiți că plătesc chirie și nu sunt la stăpân?

— Cum aș putea, păcatele mele? Doar mi-ai vârî la iuțeala codul civil sub nas…

— Măcar bine că știi. Așa că urnește-ți fundul și hai încoace!

— Iar tu mai controlează-ți cuvintele câtă vreme te afli

aici, la mine, în aeroport.

Amuzat în sine, Mel se depărtă de balustradă, pornind către liftul rezervat personalului. Dar nici nu apucă bine să iasă din el și lustragiul îl și luă în primire.

Egan Jefferson avea în antrepriză cele patru lustragerii din aerogară. În comparație cu alte concesionări – cum erau cele ale spațiilor de parcare, ale restaurantelor sau standurile de ziare, aducătoare de venituri fabuloase, a lui era o nimica toată. Și totuși, Egan, pe vremuri lustragiu ambulant, lucrând pe bordurile trotuarelor, își aroga o importanță de parcă numai el asigura întreținerea aeroportului.

— Am semnat un contract cu aeroportul? Da sau, nu?

— Da.

— Scrie acolo, în drăcia aia că numai eu am dreptul să lustruiesc pantofii la mușteriii de-aici? Da sau nu?

— Da.

— Atunci, ai dat de dracu’; ți-am spus eu. Hai după mine, Bakersfeld!

Traversară holul cel mare, către o scară rulantă, pe care Jeffers, cu pașii lui de elefant, o coborî sărind câte două trepte deodată, salutând jovial cu mâna pe cei câțiva cunoscuți întâlniți în cale. Mel îl urmă cu un mers mai puțin atletic, menajându-și piciorul suferind.

La capătul scării, nu departe de gheretele firmel „Hertz, Avis and National” care închiria automobile cu ora, Egan se opri arătând spre una din ele cu un deget amenințător.

— Aici e buba, Bakersfeld. Ia te uită! Ăștia-mi suflă clienții și pâinea de sub nas; îmi lasă lucrătorii pe drumuri.

Mel examină pricina jalbei. La ghișeul întreprinderii Avis, citi un anunț tipărit cu litere de-o șchioapă.

„Până închiriați mașina, pentru o plimbare.
Vă facem pantofii să lucească-n soare
Cu respect și-asigurarea unei serviri exemplare”.

Dedesubt, pe podea, observă un aparat electric, rotativ. Astfel plasat încât orice client oprit în fața ghișeului să

poată beneficia practic de recomandarea cuprinsă în afiș.

Deși incidentul avea latura sa hazlie, care-l distra, totuși, în mod tacit, Mel împărtășea indignarea lui Jeffers. Glumă neglumă, plângerea se dovedise îndreptățită. Așa cum se prevedea în contract, nimeni, în afară de el, nu avea voie să lustruiască pantofi în aerogară, întocmai cum nici Jeffers nu putea să închirieze mașini sau să vândă ziare. Fiecare concesionar se bucura de aceeași proteguire a drepturilor în schimbul procentului substanțial pe care* aeroportul îl încasa din beneficiile realizate. Sub privirea necruțătoare a lui Jeffers, Mel se îndreptă spre cabina cu pricina. În drum, consultă o agendă subțire de buzunar, folosită doar la ananghie; în ea își notase telefoanele particulare ale funcționarilor superiori, printre care figura și al directorului firmel Avis. La apropierea lui Mel, tânăra din spatele ghișeului arboră unul din zâmbetele cu declanșare automată.

— Dă-mi voie să folosesc telefonul de aici, i se adresă Mel.

— Dar nu e public, sir, protestă ea.

— Sunt directorul aeroportului.

Și, fără alt comentariu, întinse mâna, apucă receptorul și formă numărul. Nu pentru prima oară – și poate nici pentru ultima – i se întâmpla să treacă drept un necunoscut în aeroportul ce-l conducea. Lucru explicabil prin faptul că o bună parte din activitate și-o ducea în culise, departe de locurile frecventate de public, încât lucrătorii din aceste sectoare nu prea aveau ocazia să-l vadă la față. În secundele cât așteptă să i se răspundă la capătul firului, se gândi cât de minunat ar fi fost să poată rezolva și alte încurcături la fel de repede și de simplu cum avea să se întâmple cu cea de acum.

După vreo douăsprezece apeluri, în sfârșit răspunse și directorului firmel Avis.

— Aici Ken Kingsley.

— S-ar fi putut să am nevoie de-o mașină, începu Mel. Pe unde mi-ai umblat?

— M-am jucat cu trenulețele puștiului. Doar așa mai uit

de automobile și de cei care mă sună în legătură cu ele.

— Trebuie să fie grozav să ai un flăcău, continuă Mel. Eu n-am decât fete. Îi place băiatului mecanica?

— Un mic geniu, de opt ani. Apropo, la caz c-o să fie nevoie să-ți conducă jucăria aia de aeroport, anunță-mă.

— Negreșit, Ken. Mel îi făcu cu ochiul lui Egan Jeffers. Chiar acum mi s-a ivit ceva pentru el – un aparat de lustruit ghetele pe care-l poate instala acasă. E unul de prisos pe care-l știi și tu.

Se așternu o scurtă tăcere, urmată de oftatul directorului.

— De ce-oți fi sugrumând voi întotdeauna orice încercare onestă de extindere a comerțului?!?

— În primul rând fiindcă suntem căpățânoși și mici la suflet. Dar avem și scuze. De pildă clauza aceea din contract, care cere ca orice inițiativă să fie aprobată de conducerea aeroportului. Îți amintești? Și apoi cealaltă – cu respectarea confraților și al comerțului făcut de ei.

— E clar. A venit Egan Jeffers cu gura mare.

— Să nu zicem cu gura mare, dar nici cântând de bucurie.

— Mă rog, ai învins. O să dau dispoziții să se ia drăcia aia de acolo. E chiar așa grabă mare?

— Nu prea. Puteți s-o scoateți când hotărâți voi, în următoarea jumătate de oră.

— Mare pehlivan ești.

Și Mel îl auzi chicotind, înainte de a pune telefonul în furcă. Deși tot încruntat la față și rânjind amenințător. Egan Jeffers își arătă acordul dând din cap.

„Sunt măscăriciul docil al aeroportului; menirea mea e să aduc tuturor fericire”, cugetă Mel. Tare și-ar fi dorit să poată face același lucru și pentru sine.

— Ai întors-o bine din condei, Bakersfeld, zise Jeffers. Dar fii cu ochii în patru, să nu se mai repete una ca asta. Și fără a mai adăuga ceva, o porni spre scara rulantă, în pas vioi, de negustor preocupat, și totodată radios de victoria repurtată.

Mel îl urmă, cu mersul lui domol, precaut.

În holul principal, la două din ghișeele de prezentare ale companiei Trans America, se afișase plecarea cursei de Roma – „Golden Argosy” – cu zbor fără escală, și era mare zarvă în jurul lor.

Nu departe, Tanya Livingston vorbea însuflețită cu un grup de pasageri. Zărindu-l pe nici, îi făcu semn cu mâna și, în câteva secunde, veni lângă ea.

— N-am nicio clipă de răgaz; parcă am fi într-un balamuc, i se plânse. Te credeam plecat în oraș…

— M-am răzgândit. Dar și eu credeam că ai terminat cu treaba.

— Șeful transporturilor m-a rugat să rămân. Facem totul să expediem „Golden Argosy” la ora anunțată. O chestie de prestigiu – zice-se – deși sunt convinsă că altu-i mobilul: căpitanul Demerest nu înghite întârzieri și amânări.

— Iar vorbești cu părtinire, o dojeni Mel, în glumă. Deși mai cad și eu câteodată în păcatul ăsta.

Tanya arătă înspre o platformă, la câțiva metri de ei, pe care se înălța o cabină circulară.

— De aici a pornit conflictul vostru și ți-ai atras anatema cumnatului. Nu-i așa?

Se referise la cabina unei firme de asigurări, asaltată cam de o duzină de oameni, mai toți aplecați cu stilourile în mină asupra formularelor ce le aveau de completat. Îndărătul ghișeelor, două tinere frumușele – din care una cu păr platinat și sâni voluminoși, scriau polițe de zor.

— Da, recunoscu Mel de-aici ni se trage mai toată cearta – cel puțin în vremea din urmă. Vernon, ca și Asociația Unională a Piloților, susține că ar trebui desființate sucursalele cu asigurări și automatele din incinta aeroportului. Eu unul nu sunt de acord, și am ajuns cu disputa până în fața Consiliului de Administrație. Ceea ce l-a înfuriat pe Vernon – și nici azi nu-i convine – e că, din toată înfruntarea, eu am ieșit învingător.

— Am aflat, zise Tanya, măsurându-l cu o privire pătrunzătoare, Dar să știi că nu toți suntem de partea ta. Socotim că de astă dată Demerest are dreptate.

Mel dădu din cap.

— Mă rog, fiecare cu părerea lui. De nenumărate ori m-am gândit la treaba asta, și de fiece dată am ajuns la concluzia că argumentele lui Vernon nu stau în picioare.

Așa le privise dintru început; chiar de la adunarea consiliului unde, cu o lună în urmă, le etalase Demerest însuși. Venise ca purtător de cuvânt al Asociației Piloților cerând, în numele lui și al acesteia, desființarea cabinelor cu asigurări nu numai din Lincoln International, ci din toate aerogările.

Mel păstra încă nealterată în memorie desfășurarea dezbaterilor, cu toate amănuntele.

De fapt, fusese o adunare ca oricare alta, ținută într-o dimineață de miercuri, în sala de consiliu a aeroportului. Erau de față și cei cinci membri onorifici ai comisiei de litigii, doamna Mildred Ackerman (o brunetă atrăgătoare, despre care gurile rele scorniseră că trăia cu președintele de unde și numirea ei în comisie); un profesor universitar – în calitate de președinte al acestui for, plus doi reprezentanți Je vază ai comerțului local și un fost funcționar superior de stat, acum la pensie.

Mel revedea ca aievea și sala consiliului de la primul etaj al, aerogării – o încăpere cu pereții pe jumătate îmbrăcați în lemn de mahon. La un capăt al ei, pe o estradă, se aflau cei cinci membri onorifici, instalați pe scaune ajustabile în mai multe poziții, toate înșirate la o masă elegantă, în formă elipsoidală. Ceva mai jos, încă una – mai puțin originală ca aspect, de la care prezida Mel Bakersfeld, flancat de directorii de servicii. În rânj cu ei, masa presei, iar în spate, locurile rezervate publicului – admis numai cu invitații nominale, dar rareori prezent. În ziua aceea, singura persoană din afară fusese căpitanul Demerest – în ținută impecabilă, cu uniforma companiei Trans America, ale cărei galoane aurii – patru la număr – străluceau în lumina candelabrelor. În așteptarea rândului la cuvânt, se așezase tacticos pe unul din scaunele invitaților, înșirând pe alte două, alăturate, tot soiul de regulamente și de hârtii, la o favoare, consiliul hotărî ca înainte de a se aborda

chestiunile curente, să i se dea lui cuvântul. Demerest se ridică, adresându-se asistenței, cu obișnuita-i siguranță de sine, și numai la răstimpuri aruncându-și ochii pe documentele aduse. Își explică mai întâi calitatea de președinte al nucleului local al Asociației Unionale a Piloților, în numele căreia și vorbea, menționând totodată că expunerea lui reflecta nu numai ideile organizației, ci și ale sale personale, împărtășite de majoritatea piloților din companiile aeriene.

Consilierii se instalară confortabil în scaunele înclinate, gata să-l urmărească.

Vânzarea în holul aerogării a polițelor de asigurare împotriva accidentelor, spuse el apăsat, e o rămășiță absurdă, cu totul perimată, a concepțiilor ce-au prevalat la începuturile aviației. Ghișeele și automatele așezate cât mai la vedere, în incinta aeroportului, înseamnă tot atâtea insulte la adresa aviației comerciale, ale cărei statistici, în raport de milele parcurse, atestau o siguranță infinit mai mare decât a oricărui alt mijloc de locomoție.

Oare în gări, în stațiile de autobuze, pe cheiurile din porturi sau chiar în spațiul de parcare a automobilului personal există asemenea gherete cu asigurări, înfipte ca o momeală sub nasul călătorilor, chipurile ca să-i pună la adăpost în caz de accidente mutilante sau mortale? Firește că nu. Atunci de ce ar fi permise în aeroporturi? Și tot Demerest răspunse: pentru că firmele de asigurări cunosc imensele beneficii pe care le aduc, și puțin le pasă în consecință.

Aviația civilă e relativ tânără; de aceea în ciuda faptului dovedit că, o dată în avion, pasagerul e mai în siguranță decât la el acasă, încă mulți mai văd o primejdie în călătoria cu avionul. E o temere inerentă, întreținută și de rarele accidente care se mai ivesc și, în special, de răsunetul lor dramatic ce umbrește judecata oamenilor și îi face să uite de catastrofele sau accidentele produse la tot pasul, în împrejurări banale.

Și apoi înseși societățile de asigurare consfințesc siguranța călătoriilor cu avionul. Nu le oferă piloților – de o

mie de ori mai primejduiți decât călătorii ocazionali – asigurări pe viață la prețuri derizorii în comparație cu cele vândute marelui public? Cu toate astea, o serie de firme de pripas, încurajate de lăcomia administrației aeroporturilor și cu acceptarea docilă a companiilor aeriene, speculează în continuare temerile și credulitatea pasagerilor.

De la masa Consiliului Administrativ, de unde îl urmărise, Mel îi inventaria meritele prezentării lucide, documentate – totuși aluzia la lăcomia administrației fusese o gafă.

Ca dovadă, câțiva din cei prezenți se încruntaseră, vădit ofensați, printre care și doamna Ackerman. Se părea însă că Vernon Demerest nu le observase reacția, continuând nestingherit: Acum, doamnelor și domnilor, anunță el, ajungem la punctul cel mai important – * vital, l-aș numi eu. La grava primejduire a pasagerilor și a echipajelor de zbor prin vânzarea irațională a polițelor de asigurare la ghișeele și automatele din aerogări… polițe ce deschid perspectivele unor câștiguri fabuloase, în schimbul câtorva dolari.

Acest sistem – ca să recurg la un termen eufemistic și să nu-l numesc un grosolan deserviciu al călătorilor… cum, de fapt, îl privim noi, piloții – pleda Demerest înflăcărat – nu e decât o invitație fățișă, extrem de ispititoare, la sabotaje și masacre în masă pentru criminali și maniaci. Unicul scop fiind acela de a-și însuși, fie ei, sau urmașii, recompensa oferită de polița de asigurare.

— O clipă, căpitane, interveni doamna Ackerman. Se îndreptase, țanțoșă, în scaun, iar după tonul și aerul ce și-l luase, Mel înțelese că-i plătea cu întârziere aluzia la „lăcomia administrației. Ne-ai împuiat capul cu părerile dumitale, zise ea. Dar cu ce vii în sprijinul lor? Fapte concrete ai?

— Se înțelege, doamnă. Și încă numeroase.

Vernon Demerest își pregătise temelnic expunerea. Înarmat ai date statistice și tabele grafice, arătă cum anual se înregistrau una sau două catastrofe aeriene prin explozii sau alte acte de violență premeditate. Deși mobilul nu era întotdeauna același, cel mai frecvent rămânea tot

beneficiul material rezultat din încasarea asigurării. La acestea se adăugau tentativele neizbutite sau prevenite din vreme, precum și accidentele asupra cărora plana suspiciunea unei mâini criminale, unde lipsiseră însă probele concludente. Apoi enumeră o serie de cazuri tipice: dezastrele din 1949 și 1965 ale avioanelor companiei Canadian Pacific; catastrofa din 1957 a companiei Western; urmată de altele în 1950 și 1959 ale companiei National; două avioane mexicane, prăbușite în 1952 și 1953; altul în 1960, aparținând societății aeriene Venezuela; cursa Continental, distrusă în 1962; a lui Pacific Airlines, căzută în 1964; catastrofele din 1950 și 1955 înregistrate de compania United, iar alta în 1965, unde se bănuise tot un sabotaj.

În nouă dintre cele treisprezece curse menționate, pieriseră toți pasagerii împreună cu echipajele de zbor.

Desigur, în cazurile unde se descoperă mâna criminală, în mod automat se anulează și dreptul de încasare a asigurării. Cu alte cuvinte, sabotajul nu mai era o formulă rentabilă, iar oamenii normiii și cât de cât inițiați sunt conștienți de acest lucru. Mai știu de asemeni că se pot depista exploziile chiar dacă nu rămân supraviețuitori, d numai vestigii din avionul prăbușit – și prin ce mijloace anume.

Trebuie însă avut în vedere că nu oamenii sănătoși la minte recurg la dinamitări sau alte acte sălbatice, aminti Demerest ascultătorilor. Ci schizofrenicii, debilii mintali, maniacii, ucigașii în masă – care rareori se documentează, iar dacă totuși o fac, cu mintea lor bolnavă rețin doar ce le convine sau răstălmăcesc faptele potrivit scopului urmărit de ei.

Doamna Ackerman îl întrerupse din nou; de astă dată cu vădită ostilitate:

— Nu cred că vreunul din noi, sau chiar dumneata, căpitane, avem competența de a discuta ce se petrece în creierul unui psihopat.

— Dar nu despre asta vorbeam, îi ripostă Demerest iritat. Sau oricum, nu ca temă de bază.

— Să-mi fie cu iertare dar asta ai lăsat să se înțeleagă.

Vernon Demerest se aprinse la față. Obișnuit să comande, nu tolera să fie interpelat. Cu firea lui violentă, – gata oricând să erupă – răbufni și de astă dată.

— Sunteți întotdeauna grea de cap, sau numai acum, fiindcă o vreți cu tot dinadinsul!

Președintele comisiei de litigii bătu autoritar cu ciocănelul în masă, în vreme ce Mel de-abia își stăpânea râsul. „N-ar avea rost să mai continuăm, își zise în sine. Vernon să-și vadă mai departe de meseria de pilot – la care se pricepe – și să renunțe la diplomație, unde s-a dovedit o cizmă. Cu atmosfera creată, șansele de a-și atrage bunăvoința Consiliului deveniseră aproape nule, afară de cazul când ar fi intervenit Mel în favoarea lui. Se-ntrebă dacă nu cumva se cuvenea s-o și facă?! Poate și Demerest își dădea seama că forțase nota prea mult?! Oricum, socoti Mel, mai avea posibilitatea s-o întoarcă din condei, să prefacă tot incidentul într-o glumă de care să râdă întreaga adunare, inclusiv Mildred Ackerman. Era darul lui de-a netezi lucrurile ca și o parte și alta să iasă cu fața curată. În plus, se știa în grațiile lui Millie Ackerman; dintotdeauna se înțeleseseră bine, și se arătase receptivă la orice idee de a lui. Dar, în definitiv, ducă-se la naiba, își spuse tot el. Parcă cumnatu-su ar fi sărit să-l apere dacă se inversau rolurile? Ar fi putut să jure că nu. Lasă-l pe Vernon să se descurce singur! De altfel, în câteva minute tot trebuia să vorbească, vrând nevrând.

— Căpitane Demerest, glăsui președintele cu o răceală severă, ultima dumitale remarcă a fost pe cât de inutilă, pe tot atât de deplasată. Te poftesc deci să ți-o retractezi.

Demerest era înflăcărat tot la chip. După o scurtă ezitare, clătină ihn cap, în semn de acord.

— Foarte bine, îmi retrag afirmația. Apoi, întorcându-și privirea spre doamna Ackerman, adăugă: O rog pe doamna să mă ierte. Poate va înțelege că e vorba de un lucru care pe mine, ca și, pe ma* joritatea colegilor Mel, ne scandalizează. Și când logica lui mi se pare atât de evidentă…

Dar nu apucă să-și ducă ideea la capăt.

Ochii doamnei Ackerman scăpărau. Deși Demerest acceptase să-și ceară scuze, formularea fusese cu totul nefericită, socotea Mel. Și să fi vrut, acum era prea târziu să mai calmeze spiritele.

— Ce anume urmărești de la noi, căpitane?, se amestecă un alt membru al Consiliului.

Demerest făcu un pas înainte. Iar când vorbi, adoptă un ton cât mai convingător.

— Vă cer desființarea cabinelor și a automatelor cu asigurări din aerogară, precum și făgăduiala că veți refuza să mai închiriați spații, în asemenea scopuri.

— Dumneata ai desființa cu totul vânzarea asigurărilor?

— În aeroporturi, da. Și pot să v-o declar, doamnă și domnilor, că Asociația Unională a Piloților îndeamnă și celelalte aeroporturi să procedeze la fel. Totodată, cerem Congresului să scoată în afara legii vânzarea polițelor de asigurare în aerogări.

— Ce rost ar avea această interdicție în Statele Unite, când aviația civilă e internațională.

Demerest schiță un zâmbet de-abia perceptibil.

— Și campania noastră are un caracter internațional.

— În ce măsură?

— Ne-am asigurat sprijinul unor organizații de piloți din patruzeci și opt de țări. Convingerea, aproape unanimă, e că, o dată ce s-ar da un exemplu în America de Nord, fie în Statele Unite sau în Canada, și alte țări l-ar urma.

Același membru al comisiei declară cu un aer sceptic:

— După părerea mea, mergeți cu presupunerile prea departe.

— În mod indiscutabil, publicul are dreptul să cumpere asigurări de vreme ce le caută, interveni președintele.

Demerest încuviință dând din cap.

— Firește. Nimeni nu spune altfel.

— Ba da, dumneata o afirmi, se amestecă doamna Ackerman.

Mușchii din jurul gurii lui Demerest se încleștaseră vizibil.

— Oricine vrea poate să-și cumpere o asigurare, doamnă. Se impune numai elementara prevedere de a și-o procura dinainte, prin orice agent de asigurare sau chiar de la agenția de voiaj. Își strămută privirea spre ceilalți membri și continuă. Astăzi, o mulțime de oameni poartă la ei o asigurare împotriva accidentelor și voiajează cât le place, știindu-se puși de-o parte. Există o sumedenie de mijloace ce le stau la îndemână; dacă ne-am referi numai la marile societăți ca: Diners, American Express, Carte Blanche – toate oferă clienților asigurări permanente, reînnoite anual, la cerere. Mai toți oamenii de afaceri dețin cel puțin urla din asigurările menționate; pentru ei, deci, desființarea ghișeelor din aeroporturi nu numai că nu-i lovește, dar nici măcar nu-i atinge. Și apoi asigurările de acest gen sunt foarte puțin costisitoare. O știu din experiență, pentru că am și eu.

Vernon Demerest se opri câteva momente.

— Un alt lucru esențial, reluă el, e mecanismul de contractare a lor. Filiera prin care trece fiecare cerere, verificarea în timp a solicitantului de către funcționari experimentați. Toate acestea permit cunoașterea mai întemelată a viitorilor clienți, și, implicit, depistarea psihopaților, maniacilor, debililor mintali. Un factor pe care iarăși nu trebuie să-l uităm este că toți aceștia se caracterizează prin impulsivitate – ori tocmai această trăsătură primejdioasă le-o cultivăm, punându-le la îndemână – oricând și fără un sondaj prealabil – asigurările vândute la ghișeele și automatele din aerogări.

— E limpede pentru toți cei de față ce urmărești dumneata, căpitane, îl întrerupse președintele, tăios. Atâta doar că te repeți în mod inutil.

Doamna Ackerman dădu din cap aprobativ.

— Sunt de aceeași părere, se pronunță ea. Personal, aș dori să aflu opinia domnului Bakersfeld.

Privirile membrilor se îndreptară ca la o comandă spre Mel, care răspunse pe loc invitației.

— Da, am și eu unele observații. Mai întâi însă, aș prefera să-l las pe căpitanul Demerest să sfârșească ce are

de spus.

— Dânsul și-a încheiat expunerea, interveni tot Mildred Ackerman. E părerea și hotărârea noastră.

Unul din membri chicoti, silindu-l pe președinte să recurgă din nou la ciocănelul disciplinar.

— Da, și eu consider la fel, zise el. Așa că, aveți cuvântul, domnule Bakersfeld.

Mel se ridică de pe șaua în timp ce Vernon Demerest se întorcea la al său, încruntat și cu un aer amenințător.

— E bine, poate, să-mi circumscriu de la bun început poliția mea în întregime antagonică cu a lui Vernon. Mă rog, să-i spunem o dispută familială, dacă binevoiți s-o luați ca atare.

Cunoscându-le relațiile de rubedenie – prin alianță – membrii consiliului zâmbiră și, pe moment, Mel simți cum tensiunea de mai înainte începu să se topească. Deprins cu astfel de conciliabule, știa că nimic nu creează un climat mai favorabil discuțiilor decât o introducere simplă, lipsită de ceremonie. Vernon ar fi putut să descopere și el acest secret – dacă și-ar fi dat osteneala să-l caute.

— Există câteva considerente de care trebuie să ținem seamă, continuă Mel. Mai întâi, să recunoaștem că majoritatea oamenilor se tem să călătorească cu avionul – un simțământ ce va dăinui veșnic, după convingerea mea – în ciuda progreselor aviației și a dovezilor de siguranță, din ce în ce mai convingătoare. Întâmplător, singura afirmație a lui Vernon la care ader întru totul este aceea că ne-am stabilit o reputație excelentă în privința securității transporturilor aeriene. Datorită temerii inerente la care m-am referit, mulți călători se simt mai la adăpost, mai liniștiți, având o asigurare împotriva accidentelor. Ei o caută. După cum tot ei au vrut s-o poată obține la aeroporturi; dovadă, volumul imens al vânzărilor realizate de sucursale și automate. Dreptul și posibilitatea de a și le procura conform dorinței, implică, într-un fel, însăși libertatea lor de cetățeni. Cât privește contractarea prealabilă a asigurării, realitatea e că cei mai mulți o neglijează ca modalitate. Nu-i mai puțin adevărat, însă, că

dacă ar pune-o în practică, și deci n-ar mai uza de facilitățile existente în aerogări, prin asta aeroporturile ar pierde un venit imens, inclusiv Lincoln International.

La menționarea acestui beneficiu, Mel zâmbise. Și odată cu el, toți cei prezenți.

Pusese degetul pe rană – cum s-ar zice – lucru de care era perfect conștient. Veniturile aduse de sucursalele de asigurări erau prea mari ca să se renunțe cu una cu două la ele. De pildă, Lincoln International încasa anual o jumătate de milion de dolari de pe urma acestor vânzări, deși un număr infim de cumpărători își dădeau seama că fiecare dolar investit de ei în polițe ide asigurare aducea o cotă de douăzeci și cinci de cenți aeroportului. Totuși, firmele de asigurări reprezentau, în scara beneficiilor, cea de a patra mare concesiune, depășită doar de restaurante, garajele de parcare și firmele cu închirierea mașinilor, care vărsau sume și mai mari în trezoreria administrației. Și alte aeroporturi importante realizau venituri similare, sau chiar mai mari, cu asigurările.

Ușor îi venea lui Vernon Demerest să zeflemisească „lăcomia administrației aeroportului”; dar aveau și banii ăștia rostul lor, cugetă Mel. Hotărî însă să-și păstreze ultimele reflecții pentru sine. Era suficientă aluzia pe care o strecurase cu privire la beneficii, pentru ca membrii consiliului, familiarizați cu latura comercială a aeroportului, să-i prindă tâlcul. Își aruncă ochii peste adnotările din față. De fapt, era vorba de câteva date, primite cu o zi înainte de la una din societățile de asigurări, cu centrul de desfacere la Lincoln International. Mel nu ceruse niciun fel de informare, și nici nu pomenise cuiva din birou despre tema dezbătută în adunarea de astăzi. Cu toate astea, cei de la asigurări o dibuiseră – nu se știe cum – și, cu o promptitudine uluitoare și nedezmințită, săriseră întru apărarea intereselor.

De sigur, Mel n-ar fi uzat de indicațiile puse la îndemână, dacă ar fi contravenit părerilor sale, sincer întemeiate. Din fericire însă, veniseră ca o confirmare.

— În privința tentativelor de sabotaj – izbutite sau

eșuate, vorbi mai departe, sesizând în plin interesul pe care și-l captase din partea auditoriului, e o latură la care Vernon s-a referit pe larg dar, ascultându-l cu luare aminte, trebuie să recunosc că majoritatea observațiilor sale mi s-au părut exagerate. De fapt, numărul catastrofelor aeriene de pe urma sabotajelor inspirate de perspectivele încasării unei asigurări este extrem de redus.

De pe locul invitaților, căpitanul Demerest sări în picioare.

— Dar câte accidente vă trebuie, pentru numele lui Dumnezeu?!

Președintele lovi cu ciocănelul energic.

— Te rog să te stăpânești, căpitane!

Mel își prelungi tăcerea până la liniștirea lui Demerest, după care reluă cu calmul său imperturbabil.

— La întrebarea ce mi-a fost adresată, răspund că nu avem nevoie de niciun accident. În schimb, eu aș pune alta, mai logică: oare aceste catastrofe nu s-ar fi produs chiar și fără asigurările cumpărate direct de la aeroporturi? Se opri puțin așteptând ca ideea lui să fie înțeleasă și să prindă aderență.

— Se poate argumenta, firește, reîncepu el după o pauză, că fără facilitățile create în aerogări, dezastrele pomenite aici nu s-ar fi produs niciodată. Cu alte cuvinte, toate au fost crime comise din impuls – o pornire stimulată tocmai de mijlocirea cumpărării asigurărilor din aeroporturi. Pornind de la aceeași premisă, se poate susține că, și în cazul premeditării acestor crime, ele nu s-ar fi săvârșit totuși dacă polițele cu pricina n-ar fi, chiar așa, la îndemâna oricui. Mi se pare că acestea sunt argumentele lui Vernon și ale Asociației Unionale a Piloților.

Se uită în treacăt spre cumnatu-său care-l urmărea întunecat ca furtuna, dar nu-i servi nicio replică.

— Ei bine, inconsistența flagrantă a argumentelor aduse, continuă Mel, constă în natura lor pur prezumtivă. După părerea mea, o dată ce un om a pus la cale o asemenea crimă, lipsa sucursalelor din aeroporturi nu înseamnă un impediment pentru el, dat fiind că se pot

obține asigurări și pe alte căi – la fel de simple – după cum însuși Vernon a arătat.

Pentru un sabotor în perspectivă, susținu Mel mai departe, ideea asigurării împotriva accidentelor de zbor nu constituie mobilul primordial al crimei, ci are un caracter subsidiar. Adevăratele motive ale sabotajelor aeriene s-au întemelat pe alte slăbiciuni omenești, vechi, de când lumea, cum sunt: decepțiile amoroase, rapacitatea, falimentele, obsesia sinuciderii. Ori, acestea dăinuiesc de la apariția omului pe pământ și nu au putut fi înlăturate. Prin urmare, grija celor care se preocupă de seciiritatea zborurilor și prevenirea sabotajelor trebuie să se îndrepte nu către desființarea sucursalelor și a automatelor din aeroporturi, ci spre consolidarea măsurilor de prevenire. O asemenea măsură ar fi instaurarea unui control mai strict la furnizarea dinamitei – principalul mijloc folosit de sabotori. O altă modalitate ar constitui-o aparatele de detectare a explozivelor introduse în bagaje – de pe acum realizate sub formă de prototip și în curs de experimentare, informă Mel consilierii ce-l urmăreau cu atenție.

O a treia idee – susținută de înseși societățile de asigurare – este deschiderea și controlarea valizelor, întocmai după procedeele vamale – metodă care prezintă totuși unele inconveniente majore. Apoi, aplicarea mai riguroasă a legilor prin care se interzice pătrunderea armelor albe în avioanele de-pasageri. Și, tot în ideea evitării sabotajelor, proiectarea unor tipuri de avioane cu o mai mare rezistență la eventuale explozii interne, în această privință, tot societățile de asigurări au sugerat îngroșarea și întărirea învelișului interior, chiar cu prețul îngreunării aparatului, și implicita reducere a beneficiilor realizate de companiile aeriene. În sfârșit, Agenția Aviației Federale, în urma studiului întreprins în legătură cu vânzarea asigurărilor în aeroporturi, s-a pronunțat împotriva desființării sucursalelor. Mel îi aruncă o privire lui Vernon Demerest, ai cărui ochi scăpărau de mânie. Pentru niciunul din ei nu mai era un secret că acest studiu era punctul nevralgic al piloților, întrucât fusese făcut chiar de

către reprezentantul unei societăți de asigurări – în calitate de membru al Agenției Federale – și deci suspectat de o obiectivitate extrem de relativă.

Deși informarea primită din partea societății de asigurări cuprindea multe alte puncte la care nu se referise, Mel aprecie că vorbise destul. Afară de asta, unele din datele rămase păreau mai puțin convingătoare. Ba mai mult; după menționarea propunerii referitoare la fortificarea compartimentelor de bagaje, se simțea încolțit de grave îndoieli. În definitiv, se întrebă în sine, cine ar beneficia de pe urma îngreunăm avionului – pasagerii, companiile aeriene, sau mai ales societățile de asigurări împotriva accidentelor aeriene? Restul argumentelor, își zise tot el, fuseseră destul de întemelate.

— Astfel stând lucrurile, spuse în încheiere, ni se cere să hotărâm dacă în virtutea unor presupuneri, și aproape nimic altceva – trebuie să vitregim publicul de facilitățile pe care el însuși le solicită într-un mod atât de evident.

Nici nu apucă Mel să se așeze pe scaun, când Mildred Ackerman se pronunță prompt și cu emfază:

— Eu aș zice că nu. Și, rostindu-și sentința, se uită triumfătoare la Vernon Demerest.

Cu minimum de formalități, se declarară de acord și ceilalți membri ai consfătuirii, anunțându-se apoi suspendarea dezbaterilor până după amiază, când urmau să fie abordate și celelalte chestiuni înscrise la ordinea de zi. Afară, pe coridor, Vernon Demerest își așteptă cumnatul.

— Bună, Vernon, îl întâmpină Mel, vorbind repede, încercând o conciliere înainte ca Demerest s-apuce să spună un cuvânt. Sper că nu-mi porți ranchiună. Chiar între prieteni și rude se mai ivesc divergențe de opinii.

Termenul de „prieteni”, fusese, firește o exagerare. De când se cunoșteau, nu se avuseseră la suflet – chiar și după căsătoria lui Demerest cu Sarăh, sora lui Mel – și asta o știau deopotrivă. La fel ca și faptul că, în ultima vreme, vechea antipatie degenerase într-o repulsie fățișă.

— Bine-nțeles că n-am să ți-o iert, îi ripostă Demerest. Deși mai puțin furios, privirea-i rămăsese tot aspră și

întunecată.

Membrii consiliului părăseau sala în șir indian, măsurându-i iscoditori pe cei doi rivali. Se duceau cu toții să ia masa de prânz, urmând ca, în câteva minute, să li se alăture și Mel.

Demerest continuă cu un suprem dispreț:

— E ușor pentru unii ca voi, care simțiți pământul sub picioare, cramponați de birouri, și care judecați cu creiere de gâscă. Dacă ai zbura însă ca mine, altfel ai vedea lucrurile.

Mel îi răspunse tăios.

— Doar nu am stat toată viața cramponat de un birou; și eu am zburat.

— Cerule mare! Doar nu mi-oi servi iar aiureala cu actele tale de eroism? În clipa de față, ești înțepenit pe pământ; ca proba, modul cum gândești. Altfel, ai privi afacerea cu asigurările ca orice pilot care se respectă.

— Ești sigur că prin respectul de sine nu înțelegi, de fapt, autoadulare? Dacă Vernon ținea neapărat să lovească, putea să i-o întoarcă și el pe plătite, hotărî Mel. De altfel, nu mai era nimeni pe aproape, să-i audă. Păcatul vostru, al majorității piloților, e c-ați ajuns într-atât de mult să vă credeți semizei și stăpâni ai norilor, încât sunteți convinși că aveți și creiere nemaipomenite. Ei bine, cu foarte rare excepții, adevărul e tocmai contrariul. Ba, uneori, sunt înclinat să cred că și ce-a mai fost în capul vostru s-a diluat de atâta ședere în atmosfera rarefiată, unde sunteți scutiți de orice efort cerebral, lăsându-vă numai dirijați de noi, ăștia de jos. Iar când se întâmplă ca cineva să-și spună o părere onestă, dar în contradicție cu a voastră, începeți să faceți tărăboi, ca niște țânci năbădăioși.

— Trec peste povestea cu țâncii, deși, după ieșirea de acum, ție ți se potrivește comparația. Dar ca să rămânem la subiect, ai fost necinstit.

— Măsoară-ți cuvintele, Vernon…

— Părere onestă, ziceai? Și Demerest pufni pe nări sfidător și dezgustat. Cinstită, pe dracu’! Cât ai vorbit, acolo, ai folosit fițuica de îmbrobodit proștii pe care ți-au

dat-o ăi de la asigurări. Ai citit după ea! Te-am văzut, clar, de unde ședeam, și știu ce cuprinde pentru că și eu am un exemplar, aidoma. Măcar n-ai avut decența sau n-ai catadicsit să-ți pregătești un material ca lumea. Și, spunând acestea, atinse cu degetul vraful de cărți și documente pe car? le ținea în brațe.

Mel se îmbujoră la față. Fusese prins de cumnatul său. Ar fi trebuit să-și întocmească o lucrare, sau cel puțin să modifice Informarea primită de-a gata și s-o rebată la mașină. Adevărat, avusese multe pe cap în zilele dinaintea adunării, dar asta nu era o scuza.

— S-ar putea: a regreți toate astea într-o bună zi, îl preveni Vernon Demerest. Iar dacă va fi așa, și am să mă aflu pe-aproape, o să-ți aduc aminte de ziua de azi. Până atunci, prefer să n-am de-a face cu tine decât în limitele strict necesare.

Și, mai înainte ca Mel să-i poată riposta, Vernon îi întoarse spatele și plecă.

Evocând toate acestea, cu Tanya alături, în marele hol al aerogării, Mel se întrebă – ca și în alte dăți – dacă nu cumva în diferendul cu Vernon dăduse dovadă de prea puțină abilitate.

Îl urmărea neplăcuta senzație că nu procedase tocmai cum trebuie. Puteau exista deosebiri de opinii între ei; în ce-l privea pe nici, nici până acum nu avusese temeluri să și le schimbe pe ale lui. Dar chiar combătându-l pe Vernon, ar fi putut-o face cu mai multă dibăcie, evitând lipsa de tact – o trăsătură proprie lui Vernon Demerest, dar nicidecum lui.

De atunci, din ziua adunării, nu se mai întâlniseră față în față; singura dată când dăduse ochi cu Demerest fusese în seara asta, în braseria aeroportului. Cum nici de sora lui, Sarah, nu-l lega o afecțiune prea mare, și vizitele familiale se răriseră tot mai mult. Totuși, mai devreme sau mai târziu, era inevitabilă o întâlnire cu Vernon Demerest, dacă nu ca să înlăture diferendele dintre ei, cel puțin să le atenueze. Și, întorcându-se cu gândul la raportul sentențios

în legătură cu înzăpezirea pistelor – opera lui Vernon și pecetluită de aversiunea ce i-o purta, se întrebă dacă n-ar fi cumva în avantajul lui să grăbească această revedere?

— N-aș fi pomenit de povestea cu asigurările dacă știam c-o să te alung atât de departe de mine, o auzi pe Tanya vorbind lângă el.

Cu toate că evocarea incidentului cu Vernon nu-l absorbise mai mult de câteva clipe, își dădu seama, o dată în plus, cât de bine îl cunoaște Tanya. Nu-și amintea de nicio ființa, din câte întâlnise, care să-i fi pătruns cu atâta ușurință gândurile. Încă o dovadă a apropierii lor instinctive. O simțea urmărindu-i expresia feței cu ochii ei blajini, înțelegători; dar, dincolo de această blândețe, intuia femela energică, pasionată, gata oricând să se aprindă, să erupă ca un vulcan. Atunci, și pe loc, ar fi vrut să prefacă legătura lor sufletească într-o contopire absolută.

— Nu, nu m-ai alungat, ba dimpotrivă, m-ai apropiat și mai mult de tine. În clipa de față te doresc nespus de mult… Când și-au întâlnit privirile, a adăugat: și pe de-a-ntregul…

— Și eu la fel, i-a răspuns Tanya, cu sinceritatea ei caracteristică. Și, cu un zâmbet de-abia perceptibil și-a dus mărturisirea până la capăt: și nu de acum te doresc, ci de mult.

Sub impulsul momentului, ar fi vrut să-i ceară să plece numaidecât cu el, să caute undeva un loc liniștit… Poate la ea acasă… indiferent de ce va urma! Dar aproape imediat își aminti, cu resemnare, că trebuia să rămână la datorie. Că nu putea dezerta.

— Ne întâlnim mai târziu, îi spuse. În noaptea asta. Nu știu cât de târziu, dar ne vedem oricum. Nu pleca fără mine acasă.

Ar fi vrut să întindă brațele, s-o cuprindă și s-o strângă la piept; dar în jurul lor, și în tot holul, mișuna lumea ca într-un stup de albine.

Tanya îi căută mâna și i-o mângâie ușor, doar cu vârfurile degetelor. Senzația atingerii îi electriză.

— Am să te aștept, făgădui ea. Cât ai să vrei tu.

În secunda următoare, se desprinse de lângă el și se pierdu în mulțimea de oameni, strânsă în jurul ghișeelor companiei Trans America.

6

DEȘI CU O JUMĂTATE DE ORĂ ÎN URMĂ, când vorbise cu Mel, se arătase atât de pornită pe fapte mari, Cindy Bakersfeld șovăia acum, nesigură de ce trebuia să facă. I-ar fi prins tare bine un sfetnic, cineva de încredere, s-o îndrume. Era potrivit oare să meargă în noaptea asta la aeroport? Sau să renunțe?

Singură și dezorientată, în hărmălaia seratei filantropice întru ajutorarea copiilor din Archidona, Cindy se întreba, descumpănită, pe care din cele două căi s-o apuce. De când venise și până mai adineaori, pendulase între grupurile de invitați, vorbind însuflețită cu vechi cunoștințe, sau cu altele noi pe care ținuse neapărat să le facă. Și totuși, fără să știe prea bine de ce, de astă dată, mai mult ca oricând, o stânjenea lipsa unui partener alături. De câteva minute se izolase doar cu gândurile și frământările ei. N-o să fie de loc plăc. Ut s-o pornească, de una singură, spre sala unde se va servi dineul, își repeta în sine. Prin urmare, nu-i rămânea de ales decât între a pleca acasă sau la aeroport, unde să-și verse focul pe nici.

La telefon îl amenințase sus și tare că va veni să-l înfrunte. Dar o dată ajunsă acolo, știa c-o așteaptă o ciocnire care, aproape cert, se va încheia cu hotărâri grave și ireversibile. O răfuială tot trebuia să aibă – mai devreme sau mai târziu, îi spunea rațiunea; așa că poate era preferabil să n-o mai amâne și să termine odată cu ea; mai rămâneau, firește, servituțile inerente oricărei despărțiri ce se cereau și ele remediate. Doar nu puteai să destram! o căsnicie de cincisprezece ani, s-o dai de-o parte cu nepăsare, ca pe o haină învechită de ploaie, care și-a făcut serviciul. Oricât de multe neajunsuri și neînțelegeri se adunaseră de-a lungul vremii – și la acest capitol, slavă

Domnului, Cindy avea ce evoca – totuși conviețuirea pe o perioadă atât de îndelungată crea legături care se desfăceau numai cu prețul suferințelor morale și fizice.

Chiar acum, își spuse Cindy încrezătoare, căsătoria lor mai putea fi salvată dacă ax și existat strădanii de ambele părți.

Întrebarea era însă: o doreau cu adevărat?

Ea da, își răspunse cu convingere, dacă Mel va ceda în fața unor condiții repudiate cu strășnicie până mai ieri, deși, gmari iluzii nu-și putea face că îl va modela pe cât ar fi vrut-o. Ori fără nând o schimbare din partea lui, stăruind în viața de acum, era intolerabil și absurd.

În vremea din urmă, dispăruse și consolarea dragostei conjugale, care, cu ani înainte, compensa alte goluri. O apucaseră și aici pe *o* cale greșită, deși n-ar fi putut preciza nici când, nici cum anume. Mel îi trezea și acum dorințe; însuși gândul apropierii lui fizice o tulbura – ca și în clipa de față când, închipuindu-și-l în intimitate, simțea fiori prin tot trupul. Și totuși, de câte ori rimâneaji singuri, fără opreliști în calea dorințelor, se retrăgeau fiecare pe cil & o muchie a prăpastiei ce se căscase între ei, paralizați de inhibiție. Pentru Cindy urmau momente de răzvrătire, de furie împotriva acestei nedrepte neîmpliniri care, cu timpul, devenise atât de obsedantă, încât o silise să-și ia un amant – ales la întâmplare.

Era tot singură, în salonul plușat al restaurantului Lake Michigan, unde se ținea serata presei. Bâzâitul conversației se învârtea cam în jurul aceluiași subiect – viscolul de afară, drumul anevoios, plin de peripeții, străbătut de invitații prezenți. Spre deosebire de Mel, cel puțin ei veniseră – își spunea Cindy auzindu-i. La un moment dat, se rosti cuvântul Archidona, ceea ce-i aminti că nici până acum nu aflase spre care din ele țintea actul lor caritabil: cea din Ecuador sau cea din Spania. „Să te ia naiba, Mel Bakersfeld! Mă rog, nu sunt atât de cultă ca tine…”

Cineva îi atinse brațul și-i vorbi pe un ton îmbietor:

— Nu beți nimic, doamnă Bakersfeld? Pot să v-aduc un pahar?

Cindy se întoarse. Interlocutorul era un ziarist pe nume Derek

Eden, pe care-l cunoștea vag după reportajele lui frecvente din Sun-Times. Aidoma confraților de breaslă, afecta un aer degajat, izvorât dintr-o deplină încredere în sine, precum și o ușoară notă de neseriozitate. Mai mult ca sigur, nu se zăreau pentru prima dată la asemenea festinuri.

— De acord, se declară Cindy. Adu-mi un whisky cu apă; dar vezi, fii mai zgârcit cu apa când o torni. Și te rog spune-mi pe nume; cred că-l știi.

— Bine înțeles, Cindy. Jurnalistul o măsură cu ochii unui prețuitor plin de admirație.

„În definitiv, de ce n-aș profita de ocazie?” își zise Cindy. Știa că în seara aceea arăta bine, era elegant îmbrăcată și machiată cu mare artă.

— Mă-ntorc într-un suflet, o asigură Derek Eden; rogu-te nu cumva să te faci nevăzută după ce a dat Domnul să te descopăr.

O porni cu pași apăsați către bar.

Cindy rămase în așteptare, contemplând mulțimea adunată în salonul de recepție; deodată, întâlni privirea unei femel mai vârstnice, cu pălărie înflorată. I-o primi cu un zâmbet prompt și afabil, dar cealaltă de-abia moțăi un salut cu capul, întorcându-și ochii în altă parte. Cindy o știa. Era ziaristă și se ocupa exclusiv cu evenimentele mondene. Venise însoțită de un fotograf, pe care-l avea chiar alături și puneau împreună la cale pozele pentru reportajul de a doua zi – pasămite pe șapte coloane…

Femela cu pălăria înflorată făcu semne spre unii membri ai asociației îndemnându-i să se apropie de invitați, să formeze un buchet; toți se îmbulzeau să-i răspundă chemării, deși cu un aer de prefăcută indiferență, nu cumva să se arate cât de mult îi măgulea alegerea ziaristei – Cindy fusese omisă – și știa de ce – singură, nu mai prezenta importanța pe care ar fi avut-o la brațul lui Mel. De fapt, el se bucura de prestigiu în viața socială, deși, culmea ironiei! această latură îl lăsa cu totul indiferent. De partea cealaltă

a încăperii, fleșul aparatului fotografic sclipi orbitor. Ziarista cu pălăria înflorată își notă numele celor pozați. Cindy simțea c-o podidesc lacrimile. Aproape nu existase un act de binefacere la care să nu-și fi dat obolul, muncind cu osârdie; nu se dăduse în lături să slugărească în cele mai mărunte comitete, pretându-se la corvezi de care cuconeturile mai cu pretenții nici nu voiau să audă – pentru ca după toate astea să fie ignorată, ca acum…

„Să te ia dracu', domnule Bakersfeld! Blestemat să fie viscolul de-afară și nenorocitu-ăla de aeroport, cu veșnicele-i încurcături ce ne-au dus căsnicia de râpă!"

Tocmai atunci îl zări și pe Derek Eden, întorcându-se cu băuturile – câte un pahar pentru fiecare. Urmărindu-l cum își croia drum prin mulțime, li se întâlniră privirile și el zâmbi. „Câtă siguranță de sine!" reflectă Cindy. Și, dacă se pricepea cât de cât la bărbați, mai că putea să jure că ziaristul își cântărea de pe acum șansele de a pune mâna pe ea chiar în aceeași noapte. Reporterii aveau flerul lor în materie de soții neglijate și solitare. Dar și ea făcea unele mici speculații în legătură cu Derek Eden. Ca vârstă, cu siguranță nu depășise cu mult treizeci de ani – prin urmare destul de copt să fii dobândit experiență, încă tânăr ca să mai învețe câte ceva și să se înflăcăreze – ceea ce o măgulea pe Cindy ca perspectivă. Îmbrăcat, părea frumos la trup. În plus, îi intuia o fire prevenitoare, poate chiar tandră – capabil să se dăruiască și totodată să ceară. Dar mai presus Je toate, era liber și i se oferea; o spusese limpede – înainte – le-a pleca după băutură. Doi oameni cu oarecare afinități, mai ales».1 fel de a gândi, nu aveau nevoie de prea mult timp ca să ajungă la o înțelegere. Trecuseră doar câteva minute de când, descumpănită, se întreba dacă s-o pornească spre casă sau să ia drumul aeroportulur Și iată că i se ivise o a treia alternativă.

— Poftim, spuse Derek Eden, întinzându-i paharul.

Înainte de a-l duce la gură, Cindy îl examina un moment; se fumase whisky în el, nu glumă, pasămite jurnalistul îi ceruse barmanului să nu facă economie. Zău că ușor se mai trădau bărbații!!

— Mulțumesc, îi zise, și începu să soarbă din licoare, scrutându-și partenerul prin ovalul străveziu al paharului.

Și Derek Eden și-l ridică pe al său zâmbind.

— Groaznică gălăgie aici, nu-i așa?

Pentru un om al condeiului, dialogul, așa cum debutase, se anunța de o platitudine crasă, diagnostică Cindy. După un „da” așteptat probabil din partea ei – urma, aproape sigur, inevitabila propunere: „De ce n-am căuta un loc mai liniștit?” și așa mai departe, cu replici la fel de transparente și previzibile.

Ca să amâne răspunsul, și totodată să-și ia răgaz, Cindy mai sorbi o gură de whisky. Dacă l-ar fi avut la îndemână pe Lionel, firește, nu-și mai făcea de lucru cu ziaristul. Dar Lionel – umbrela de vreme rea, care-i cerea morțiș să divorțeze și să-l ia de bărbat... «plecase în Cincinnati (sau în Columbus, parcă?), cu obișnuitele-i treburi de arhitect, și se-ntorcea de-abia peste zece zile ori chiar mai multe.

Mel încă nu aflase despre ea și Lionel – sau mai exact, nu-i identificase iubitul deși o suspecta că are unul, pe care-l întâlnește pe undeva, în taină. Dar cu toate bănuielile, nu-l vedea frământându-se cine știe ce. În fond, poate era o scuză în plus să se afunde și mai tare în aeroport, lăsând-o pe ea în plată Domnului, în blestematul lui de aeroport ce le adusese de o sută de ori mai mult rău în căsnicie decât dacă-și lua o amantă.

Dar viața lor nu fusese întotdeauna ca astăzi. La începutul căsătoriei, curând după ce ieșise Mel din marină, Cindy se mândrea cu ambițiile soțului. Pe urmă, când a început să suie vertiginos treptele administrative din aviație, fiecare succes, fiecare înălțare în funcție ofăceau fericită. În paralel cu prestigiul său, creștea, natural, *și* al ei – mai ales în scara valorilor sociale. În perioada aceea, aproape seară de seară erau invitați la cocteiluri, dineuri intime, gale, serbări de binefaceri, și ei îi revenea obligația să le trieze, să le accepte, iar dacă se întâmpla, câteodată, să fie poftiți în aceeași seară în două locuri, Cindy avea discern. Amântul să aleagă oferta cea mai interesantă. Erau întâlniri la care cun oșteai persoane de vază – lucru

deosebit de important pentru un tânăr în plina ascensiune. Pi na și Mel prinsese acest tâlc și se supunea, fără cărtire, hotărârilor ei.

Dar spre nefericirea lor, fiecare urmărise scopuri diametral opuse – un adevăr pe care Cindy îl descoperise de-abia acum. Pentru Mel, viața mondenă nu însemna decât o cale către împlinirea ambițiilor profesionale; *cariera* – doar asta-l interesa, socotind obligațiile mondene o punte de care, cu vremea, se va putea dispensa, în schimb, pentru Cindy profesia lui reprezenta trambulina sigura spre o Viață socială mai agitată, mai cu pretenții. Privindu-și viața retrospectiv, uneori își spunea că dacă și-ar fi dat osteneala să înțeleagă la timp acest antagonism, poate nu ajungeau aici, și ar fi cedat și unul și altul. Din păcate, însă, nu o făcuseră.

Neînțelegerile au început cam de pe vremea când Mel fusese ales în afara funcției de director general al aeroportului Lincoln International și președinte al Consiliului Directorilor de Aeroporturi. Cindy își pierduse capul de bucurie la vestea că activitatea și influența soțului ei depășeau granițele locale tocmai la Washington D.C. Odată cu sesiunile de la Casa Albă și colaborarea nemijlocită cu președintele Kennedy, se și vedea plonjând alături de Mel, în cercurile simandicoase ale capitalei. În visele ci trandafirii, se întrezărea uneori la braț cu Jackie, cu Ethel sau Joan, plimbându-se tacticoase, pe gazonul Casei Albe, sau la Hyannis Port, în sclipirea blitzurilor fotografice.

Dar realitatea fusese cu totul alta și Cindy nu și-a văzut niciuna din năzuințe împlinită. Nici ea și nici Mel nu au pătruns în protipendada Washingtonu-ui, deși ar fi putut și încă foarte ușor. La insistențele lui, au început să decline unele invitații. O dată ce-și consolidase reputația profesională, socotea că nu mai are de ce să se irosească în sterilități mondene, pe care, de altfel nu le agrease niciodată.

De-abia când și-a dat seama spre ce tinde Mel, a cu prins-o disperarea și a răbufnit într-o ceartă de pomină. Dar și aici greșise. Știa doar că numai cu vorba bună îi mai

scotea unele concesii, iar cu furiile ei îl îndârjea și mai mult. Conflictul de atunci a durat o săptămână întreagă și, cu fiecare zi ce trecea, Cindy devenea tot mai veninoasă, înăsprind și mai mult lucrurile. Simțea o adevărată plăcere să lovească – un defect pe care de altfel și-l recunoștea. De cele mai multe ori nu o făcea în mod intenționat. Existau momente înd indiferența lui Mel o scotea din minți, îi anula orice reținere, ca și în seara aceasta, când se înfruntaseră la telefon.

După scandalul acela de-o săptămână care, de fapt, nu s-a stins niciodată complet – ciocnirile au devenit tot mai dese. Cu timpul nu renunțat să se mai ascundă și de copii, pentru că oricum tot le ajungeau la urechi. Întruna din certuri, și spre rușinea amândurora, Roberta i-a anunțat că de la școală se va duce mai întâi la o colegă, să-și facă lecțiile „fiindcă acasă nu pot învăța când voi vă certați”.

În cele din urmă, au găsit o cale de compromis. Mel și-a luat obligația s-o însoțească la anumite evenimente mondene, la alegerea sa. În rest, rămânea tot mai mult la aeroport, iar acasă din ce în ce mai puțin. Singură și cu atâta timp la îndemână, Cindy s-a aruncat în „binefacerile babelor” sau în „stupidele întreceri de parvenitism” – după cum le denumea Mel în batjocură.

Mă rog, poate așa i se păreau lui. Dar cum altfel să-și fi petrecut îndelungile ceasuri de singurătate? întâmplător, o și captiva acest soi de competiție între cuconeturile simandicoase, pentru că de fapt spre asta țînteau cu toate eforturile. Ușor îi venea lui, ca bărbat, să critice și să persifleze; bărbații sunt furați de atâtea și atâtea treburi. Pentru Mel timpul zbura, absorbit de carieră, de aeroport, de obligațiile cele mai diverse. Dar ei ce i se putea pretinde? Să stea acasă, cât era ziua de lungă, cu mătura și cu cârpa de praf în mână?

Nici veleitățile unei inteligențe deosebite nu le avea. Nu se considera o adevărată intelectuală; ci, dimpotrivă, în multe privințe își recunoștea inferioritatea față de Mel. Dar asta nu era o noutate, în primii ani de căsnicie, Mel făcea haz de micile naivități pe care le debita când și când – un

amănunt pare-se cu totul uitat, judecând după aerul lui zeflemist din ultima vreme. La fel de obiectiv își evoca și cariera ei de actriță. Cu siguranță n-ar fi ajuns niciodată o stea; ba nici măcar o steluță.

Adevărat, în trecut mai aruncase câte o vorbă despre minunatele-i perspective din teatru pe care le anulase odată cu căsătoria. Dar o făcuse mai mult ca un fel de autoapărare, din dorința de a aminti unora – inclusiv lui Mel – că și ea reprezintă ceva, și nu poate fi redusă la simpla calitate de soție a directorului Bakersfeld, în sufletul ei, însă, știa adevărul – că actrița nu s-ar fi ridicat niciodată peste roluri de mâna a doua. Dar iată că viața mondenă, în regia protipendadei locale, îi oferise un rol în care se putea realiza. Un prilej de a-și afirma propria-i identitate, de a-și câștiga un prestigiu. Putea Mel s-o ironizeze, să-i nege valoarea acestei creații. În realitate, era un succes – izbutise să se impună, să fie acceptată de persoane de vază (de care, altfel, nu s-ar fi apropiat nicicând); să fie invitată la evenimente ca cel de acum… numai că, de astă dată, când s-ar fi impus să vină însoțită, Mel o lăsase baltă, preocupat numai de afurisitul lui de aeroport… Mel, care se zbătuse din răsputeri să-și impună valoarea și autoritatea, nu-i înțelesese nevoia de a-și plăsmui și ea o personalitate proprie. Așa cum, probabil, nu o va face nici de aci înainte.

Cu toate astea, nu se dăduse învinsă. Ba făurise și planuri de viitor, pentru care știa că va trebui să ducă o luptă înverșunată spre a le vedea împlinite; bineînțeles, în ipoteza că nu vor divorța. De pe acum visa s-o prezinte pe Roberta în societate, iar mai târziu, pe Libby la balul Passevant, cel mai pompos din câte se dădeau pentru tinerele debutante din Illinois. Desigur era o ocazie și pentru ea – ca mamă – să-și consolideze prestigiul. Cândva, în treacăt, îi plasase ideea și lui Mel, care sărise ca ars. „Poate trecând peste cadavrul meu 1 uriașe clocotind de mânie. S-a dus moda tinerelor debutante, cu mamele lor sclifosite și sărace cu duhul, decretase categoric. Iar balurile lor – din mila cerului, tot mai rare – nu sunt decât perpetuarea anacronică a snobismului și a unei structuri de

clasă de care, din fericire, țara se leapădă, deși, destul de anevoie de vreme ce mai există oameni cu concepții ca ale talc. Copiii Mel (i-o declarase cu același prilej) vreau să fie crescuți în spiritul egalității depline, nu cu ifose și în ideea greșită că ar fi superiori celorlalți…” Plus alte și alte emanații ale aceleiași teorii. Spre deosebire de stilul lui concis, chiar lapidar, Mel se lansase atunci într-o adevărată dizertație.

În schimb, aceeași idee fusese primită cu entuziasm de către Lionel. Mai precis de Lionel Urquhart – pe numele său întreg – cel care, în clipa de față, plutea sub forma unui semn de întrebare în existența Cindyei.

Ciudat, cum tocmai Mel înlesnise apropierea dintre ea și Lionel. I-l prezentase la un prânz festiv, unde Lionel era invitat pentru o oarecare lucrare de arhitectură de-a lui, iar Mel, în calitatea sa de director al aeroportului. Deși se cunoșteau de ani de zile. Se vedeau numai rareori, și doar în asemenea ocazii.

După festinul acela, Cindy s-a trezit cu un telefon din partea un Lionel; au mâncat de câteva ori în oraș – la prânz, și seara – apoi s-au întâlnit mai des, pentru ca, în cele din urmă, să ajungă la suprema intimitate dintre un bărbat și o femele.

Spre deosebire de mulți – pentru care relațiile extraconjugale înseamnă o practică banală și la ordinea zilei – Lionel se ambalase extrem de serios. Trăia de câțiva ani singur, separat de soție, de care încă nu divorțase. Dar acum se hotărâse s-o facă și, în același timp, s-o determine și pe Cindy să-i urmeze exemplul, spre a se putea căsători. Aflase bineînțeles că și menajul ei se clatină. Cu prima soție, Lionel nu avusese copii – ceea ce îl mâhnea nespus după cum i-o mărturisise Cindyei, adăugând totodată că, dacă nu mai pierdeau multă vreme, aveau de gând să mai facă unul – adică el și Cindy. Cât despre Roberta și Libby se declarase oricând fericit să le asigure un adăpost și să le țină loc de părinte – pe cât se va pricepe mai bine.

Cindy amânase mereu răspunsul definitiv și asta din mai multe motive. Alai întâi, pentru că tot nădăjduia într-o

îndreptare a lucrurilor între ea și Mel, și implicit a raporturilor conjugale. Adevărat, nu mai putea afirma cu mâna pe inimă că-l iubește pe nici; dar aceste rezerve de ordin afectiv erau și o consecință a vârstei descoperise ea. În sfârșit, cu Mel cel puțin se obișnuise. Știa că-l are în preajmă – ca și pe Roberta și Libby, iar gândul unei prefaceri vijelioase și radicale a existenței de până acum o înfricoșa la fel ca pe multe alte femel.

Într-o vreme o mai chinuise și teama că prin divorț și recăsătorie își periclitează poziția în societate. Pe urmă, însă, și-a dat seama că greșește. Văzuse o mulțime de oameni divorțând, și rămânând totuși prezenți în circuitul monden; femel apărând de la o săptămână la alta la brațul altor soți. Ba ajunsese la impresia că, fără măcar un divorț în palmares, începi să fii supectat de o judecată oarecum obtuza.

Și-apoi, prin recăsătoria cu Lionel avea chiar șanse să mai escaladeze câteva trepte în scara socială. În comparație cu Mel, arhitectul era mare amator de sindrofii și distracții. În plus, se trăgea dintr-o familie cu o veche tradiție, respectată în tot orașul. Și astăzi încă mama lui patrona, în chip de augustă văduvă, o reședință cam decrepită, dar impunătoare, nu departe de Drake hotel, unde vizitatorii erau întâmpinați de un lacheu de modă veche, iar la ora cinci punct apărea o subretă roasă de artrită, cărând în brațe o tavă imensă de argint, cu tot dichisul pentru servirea ceaiului. La invitația lui Lionel, asistase și Cindy o dată la ritualul ceaiului. Pe urmă, tot el îi raportase că i-a făcut *a* impresie excelentă matroanei, pe care, cu siguranță, la vremea cuvenită, o va solicita să sprijine fetele – pe Roberta și Libby – la prezentarea lor în societatea înaltă.

Nu o dată, în urma divergențelor tot mai grave cu Mel, Cindy se simțise ispitită să facă pasul cel măre – să se mărite cu arhitectul; un singur lucru o reținuse. Ca bărbat, Lionel lăsa mult de dorit.

Cu toată osteneala ce și-o dădea – și, uneori, cu succes, spre uimirea ei – în mai toate ocaziile reacțiile lui o făceau

să-l compare invariabil cu un ceas deșteptător cu arcul slăbit. Într-o noapte, la capătul unei tentative nefericite, în dormitorul apartamentului său, și sub apăsarea aceluiași simțământ de frustrare, Lionel i-o declarase cu un aer posomorât: „Să mă fi cunoscut la optsprezece ani! Vânjos ca un berbec, nu alta!” Din nefericire, însă, trecuse cam mult de atunci; acum avea patruzeci și opt, bătuți pe muchie. Era limpede pentru Cindy că, o dată căsătoriți, până, și bruma de satisfacție pe care-o mai gustau acum ca iubiți va dispare trăind zi de zi împreună. Desigur, Lionel va căuta tot felul de compensări – îl știa bun, generos, prevenitor, dar era oare de-ajuns?

Cindy era încă departe de a renunța la plăceriledragostei; o senzuală prin structură, ultimii ani parcă și mai mult îi treziseră șanțurile și poftele.

Adevărat, la acest capitol Lionel avea lacune majore – clar nici cu Mel nu se putea lăuda în vremea din urmă; și atunci, în ce consta diferența? Luată în general, tot oferta arhitectului era mai atrăgătoare.

În concluzie, n-avea decât să se mărite cu el și, în același timp, să aibă un iubit, în oraș. Probabil că asta era soluția. Ultima varianta i se părea totuși cam riscantă, mai ales pentru o femele proaspăt căsătorită; dar, cu un minimum de prudență, o va scoate la capăt. Doar nu era singura; chiar ea cunoștea bărbați și femel – cel puțin unii cu pretenții grozave în societate – care; minați de aceleași nevoi, procedau la fel, păstrându-și căsniciile nealterate. La urma urmel, pe nici nu reușise să-l ducă de nas? Cu toate bănuielile pe care i le intuise, era absolut sigură că nu știe despre cine e vorba – Lionel sau altul?!

Deocamdată i se cerea q hotărâre de moment. Ce să facă în noaptea asta? Să plece la aeroport – cum se gândise mai devreme, și su în se răfuiască cu Mel? Sau să rămână în continuare cu acest Derek Eden, jurnalistul de alături, care aștepta răspuns la întrebarea sa?

Deodată îi veni ideea că ar putea, eventual, să le împace pe amândouă. Așa că zâmbi către Derek Eden.

— Ești bun să repeți ce-ai spus adineauri?

— Ziceam că e prea mare gălăgie aici.

— Da, într-adevăr.

— Oare n-am putea renunța la dineu, să mergem undeva, unde-i mai multă liniște?

Cindy era cât pe-aci să izbucnească într-un râs nebunesc. Dar se stăpâni, clătinând din cap, afirmativ.

— De acord, se pronunță ea.

Aruncă o privire fugară spre unii amfitrioni și invitați la această serată a presei, pentru ajutorarea copiilor din Archidona. Fotografii își încetaseră activitatea, așa că realmente nu mai vedea de ce să rămână în continuare. Putea foarte bine să se retragă discret, fără să fie observată.

— Ești cu mașina, Cindy? o întrebă Derek Eden.

— Nu. Dar tu?

Din cauza viscolului, Cindy preferase să vină cu un taxi.

— Da.

— Perfect. N-o să ieșim împreună. Dar dacă m-aștepți afară, în mașină, apar într-un sfert de oră pe ușa cea mare.

— Să zicem, mai bine, douăzeci de minute. E musai să dau câteva telefoane.

— Perfect.

— Ai vreo preferință? Mă refer la un loc anume, unde ai dori să mergem?

— Las alegerea asupra ta.

Derek ezită o clipă, după care spuse:

— Ai vrea mai întâi să cinăm?

Acel „mai întâi”, își zise Cindy amuzată, sunase ca un avertisment – precum ca să știe cam ce-o așteaptă.

— Nu, îi răspunse. N-am timp. Mai am de mers undeva, mai târziu.

Cindy observă cum, înainte de a-i înfrunta privirea, ziaristul rămase câteva clipe cu ochii pironiți în pământ. În același timp, îi surprinse și răsuflarea greoaie, gâtuit parcă de emoția norocului ce-i picase din cer.

— Ești nemaipomenită izbucni Eden. De-abia când te-oi vedea ieșind pe ușă o să cred cu adevărat că a dat norocul peste mine, și că nu e doar un vis.

Cil aceste cuvinte, se desprinse de lângă ea, strecurându-se discret, spre ușa salonului. La un sfert de oră, îl urmă și Cindy, neobservată de cei din jur.

Își luă mantoul de la garderobă, pe care, o dată ce ieși din restaurant, îl strânse în jurul trupului. Afară, tot mai ningea; un vânt șuierător, ca de gheață, mătura spațiile neadăpostite dintre malul lacului și șosea. Zăpada și frigul o făcură să-și amintească de aeroport. Cu câteva minute înainte hotărâse, irevocabil, să ajungă și acolo; dar mai târziu. Ceasul nu arăta nici noua jumătate – deci avea timp pentru toate și încă berechet.

Un ușier părăsi adăpostul intrării în restaurant, veni către ea. Salutând-o cu mâna la chipiu, o întrebă:

— Doriți un taxi doamnă?

— Cred că nu.

În aceeași secundă, o pereche de faruri, dinspre locul de parcare, își proiectaseră lumina chiar în direcția ei.

Mașina porni din loc, derapa puțin pe zăpada moale, și când prinse aderență, veni întins spre ușa unde aștepta Cindy. Era un Chevrolet, model mai vechi.

La volan, Derek Eden.

Ușierul deschise portiera și Cindy se urcă. Nici n-apucă bine să i-o închidă, când Derek Eden începu cu scuzele:

— Iartă-mă pentru ghețăria din mașină. Am avut de dat o serie de telefoane; apoi unele lucruri de aranjat, pentru noi. Am ajuns doar cu o clipă mai înainte de a ieși tu.

Cindy se zbârli de frig și se ghemui și mai mult în mantou.

— Indiferent unde mergem, sper doar să fie cald.

Derek Eden întinse mâna după a ei. Și cum i-o găsi pe un genunchi, i-o cuprinse cu el cu tot. Câteva clipe îi simți degetele pornite în vagabondaj; apoi și le retrase apucând din nou volanul și spuse aproape în șoaptă:

— Îți făgăduiesc c-o să-ți fie cald.

CU PATRUZECI ȘI CINCI DE MINUTE înainte de decolarea fixata pentru ora 10.00 p.m., cursa companiei Trans America „Golden Argosy 2”, comandata de căpitanul Vernon Demerest, intrase în etapa finală a pregătirilor pentru zborul direct, de cinci mii de mile, pe care urma să-l facă la Roma.

Preparativele generale duraseră luni, săptămâni și zile, dar cele cu caracter mai imediat începuseră cu douăzeci și patru de ore în urmă, desfășurându-se fără întrerupere.

Orice avion de pasageri, în preajma plecării de pe un aeroport important, poate fi asemuit, într-un fel, cu un fluviu ajuns la confluență cu marea.

În calea sa, fluviul e alimentat de afluenți pe care și-i alătură cu mult înainte și de departe – fiecare aducându-i în albie alte râuri, mai mari sau mai mici, după cum le-a adunat. Astfel că, la gura estuarului, fluviul însumează întreaga bogăție a apelor tributare. Transpusă în aviație, metafora circumscrie însuși momentul desprinderii avionului de pe pământ.

Aparatul atribuit cursei de Roma era un Boeing 702 – 320 B înregistrat sub numărul N-731-TA. Cele patru motoare reactoare „Pratt and Whitney” îi imprimau o viteză de croazieră de șase sute cinci mile pe oră, conferindu-i o rază de zbor, cu maximum de încărcătură la bord, de șase sute de mile – echivalentul, pe traiectorie dreaptă, a distanței dintre Islanda și Hong Kong. Capacitatea de transport era de nouăzeci și nouă de pasageri, plus aproximativ nouăzeci de mii de litri de combustibil, ceea ce ar fi umplut un bazin de înot de dimensiuni generoase. Costul său, onorat de compania Trans America, se ridica la o jumătate de milion de dolari.

În urmă cu două zile, N-731-TA sosise din Düsseldorf și, cu două ore mai înainte de aterizare pe Lincoln International, se observase supra-încălzirea unuia din motoare. Ca măsură de prevedere, căpitanul ordonase oprirea acestuia. Natural, niciun pasager nu știuse ca merge în trei motoare, în loc ele patru; deși, la nevoie, se putea călători foarte bine și numai cu unul.

În schimb, se avertizase prin radio serviciul de întreținere al companiei Trans America. În consecință, cursa fusese întâmpinată de o echipă de mecanici, care, imediat după coborârea pasagerilor și a încărcăturii, au și tras avionul la hangar. Mai înainte chiar de a ajunge înăuntru, diagnosticienii în materie de motoare intraseră în acțiune, căutându-i punctul nevralgic, pe care, de altfel, l-au găsit fără întârziere.

O conductă pneumatică, din oțel inoxidabil, încolăcită în jurul motorului defectat, plesnise în timpul zborului. În asemenea cazuri, de obicei, se demonta motorul și se proceda la înlocuirea lui. O treabă relativ simplă. Însă de astă dată se mai ivise o complicație; cu câteva minute înainte de oprirea motorului supra-încălzit, în nacela lui păru să fi invadat aer fierbinte, periclitând astfel un număr de o sută opt perechi de circuite din sistemul electric al avionului.

Examinarea lor amănunțită dovedi însă că, deși parțial încălzite, niciunul nu părea efectiv avariat. O asemenea constatare la un automobil, autobuz sau camion s-ar fi soldat cu imediata repunere în circulație a vehiculului. Numai că societățile de transporturi aeriene nu-și asumau asemenea riscuri. În consecință, s-a hotărât înlocuirea integrală a celor o sută opt perechi de circuite – o operație anevoioasă și de mare migală, care cerea specialiști de prima mână. Greoaie pentru că în spațiul limitat al nacelei nu încăpeau mai mult de doi oameni, comprimați unul într-altul. Meticuloasă, deoarece fiecare pereche de fire trebuia identificată și apoi conectată, cu mare atenție, la tablourile de programare. O muncă de zi și noapte, fără întrerupere, asigurată de echipele de mecanici alcătuite ad hoc și lucrând în schimburi.

Pentru compania Trans America, toată treaba asta reprezenta câteva mii de dolari – transpuși în plata orelor suplimentare prestate de specialiști, plus blocarea, cu totul neproductivă, a avionului, pentru reparații. Totuși asemenea deficite erau admise aprioric, și nu numai de Trans America ci de către toate societățile de transporturi

aeriene, în ideea asigurării unei depline securități de zbor.

Boeingul 707, alias N-731-TA mai era programat pentru o cursă pe Coasta de Vest înaintea celei de Roma. Dar cum fusese retras din circuit, se anunțase serviciul transporturi care, la rândul său, modificase la iuțeală orarele de zbor, în încercarea de a suplini, pe cât *se* putea, carența creată. Ca urmare, a fost anulată o cursă de legătură, iar sute de pasageri transferați la societăți concurente.

Firește, au exista avion de rezervă. care sa-l poată înlocui pe cel avariat. Companiile aeriene nu-și îngăduiau luxul unor asemenea suplimente când era vorba de aparate cu reacție, valorând milioane de dolari. Cu treizeci și șase de ore înainte de plecarea programata la Roma, serviciul transporturi își începuse presiunile, amintind într-una că avionul trebuie să fie gata la timp, pentru cursa fixata. Până și un vicepreședinte al companiei Trans America telefonase personal din New York să se urgenteze lucrările.

— L-om termina dacă putem, îi răspunsese șeful bazei de întreținere, adăugând: o echipă de electricieni și mecanici. În frunte cu cel mai bun maistru sau și apucat de treaba, și doar știu că n-avem timp de pierdut. Am pregătit și echipe de schimb; se lucrează toată noaptea, se fac ore suplimentare, până la terminarea reparației.

Lucru poate de necrezut, dar mecanicii de avioane se interesau îndeaproape de funcționarea avioanelor pe care le aveau în îngrijire. De pildă, după o revizie generală sau o reparație fulger ca cea de acum, urmăreau cu emoție avionul împricinat, să-l vadă cum se comportă după intervenția lor. Și era cea mai mare satisfacție pentru ei să constate că merge bine – cum de altfel se întâmpla de regulă.

După luni de zile de când le trecuse prin mână, îi puteai surprinde vorbind între ei, privind de la distanță un avion de-abia aterizat: „Ia te uită, măi frate, la 842. Ți-aduci aminte? Ce ne-a mai dat de furcă! Da, se vede că l-am tămăduit… “, O zi și o noapte de la descoperirea „suferinței” aparatului N-731TA – s-a lucrat fără între rupere și în ritmul cel mai viu cu putință, deși, prin însăși natura ci,

operația cerea timp, răbdare și minuțiozitate.

În cele din urmă, cu trei ore înainte de decolarea prevăzută în orar, se conecta și ultima pereche din sutele de fire înlocuite. A mai fost nevoie de o oră pentru montarea capotei metalice a motorului și pentru proba la sol. Dar înainte de a fi reprimit în serviciu, avionul trebuia să fie verificat și în aer, între timp, serviciul de transporturi zbârnâia într-una la telefon, interesându-se dacă N – 731 – TA va fi sau nu gata pentru cursa de Roma. În caz că nu, insistau ei, trebuia să li se spună de pe acum, ca să prevină și secția comercială căreia îi revenea obligația să anunțe pasagerii acasă. Încrucișându-și degetele în chip de invocare a norocului șeful bazei de întreținere le făgădui plecarea la ora fixată, dacă și proba de zbor va ieși bine.

Mai rămânea acel „dacă”. Pilotul șef al companiei Trans America, anume reținut la aeroport pentru acest ultim control, o porni cu avionul prin furtună, trecu dincolo de vârtejul vântului și al ninsorii, atingând înălțimi mai senine. „Oricât vi s-ar părea de ciudat, acolo de unde vin eu, lucește luna”, declară la întoarcere, după care certifică și funcționarea perfectă a avionului. Aceste probe le conveneau de minune piloților din serviciul administrativ, pentru că își mai completau orele deficitare de zbor, fără a se depărta prea mult de birouri.

Mai rămăsese atât de puțin timp până la decolare, încât la reîntoarcerea din zborul de probă, pilotul conduse avionul direct la poarta patruzeci și șapte, de unde urmau să se îmbarce pasagerii de Roma.

Ca și în alte rânduri, harnicii lucrători o scoseseră și de astă dată la capăt; totuși greșit s-ar fi putut crede că aici se încheia și lanțul febrilelor pregătiri.

O dată tras la poarta de îmbarcare, o puzderie de angajați – asemenea unei cete de spiriduși – alergau când înăuntru când în jurul namilei argintii. Una din principalele griji era și aprovizionarea avionului cu alimente. Cu șaptezeci și cinci de minute înainte de ora decolării, se luase legatipra cu șeful bucătăriei de la bord și i se comandase hrana corespunzătoare numărului de pasageri

înscriși, în seara aceea, la clasa întâi numai două locuri nu fuseseră reținute, pe când clasa a doua era doar pe trei sferturi plină. Ca de obicei, pentru prima se alocaseră șase mese suplimentare, spre deosebire de cealaltă, unde porțiile nu depășeau numărul strict al biletelor vândute. Astfel, călătorii de la clasa de lux puteau obține – la cerere – o masă. În plus; un drept pe care ceilalți nu îl aveau.

În general, cantitățile se calculau cam la țanc; asta nu înseamnă însă că un pasager ivit în ultima clipă rămâne flămând. Chiar la punctele de îmbarcare în avion existau mici dulăpioare cu gustări, din care nu lipseau nici mâncărurile de rit. De-aici, odată cu apariția pasagerului neprevăzut, se scotea la iuțeală tava, gata pregătită, și se strecura în avion înainte de închiderea ușilor. Se încărcau la bord și stocuri masive de băutură, pentru care semna de primire o stewardesă. La clasa întâi, consumul alcoolului era gratuit; restul călătorilor plăteau un dolar paharul (sau, mă rog, echivalentul lui în valută) – afară de cazul când se prevalau de o informație – de altfel cu caracter strict secret. Era vorba de faptul că la plecarea în cursă – lucru știut doar de aviatori – stewardesele primeau foarte puțin numerar sau uneori chiar de loc. Cu toate acestea, instrucțiunile prevedeau să nu refuze niciun client pe motiv că nu au de unde-i da restul ci să-l servească în mod gratuit. Unii călători rutinați de la clasa a doua dibuiseră trucul și, cu ajutorul lui, de ani de zile consumau băuturi fără un ban, fluturând pe sub nasul stewardesei o bancnotă de douăzeci sau de cincizeci de dolari împreună cu argumentul suprem: „nu am mărunțiș”.

Odată cu încărcarea alimentelor și a băuturilor, se făcea și controlul inventarului de la bord, eventualele lipsuri fiind înlocuite pe loc. Dotarea interioară cuprindea sute de obiecte, dintre cele mai felurite, începând cu scutece pentru noii născuți, perne, pături, clasicile pungi pentru cei atinși de răul de avion, tăvi perforate pentru pahare, în sfârșit până și Sfânta Scriptură. Toate se considerau materiale perisabile. Astfel că la întoarcerea dintr-o cursă, nicio companie aeriană nu-și irosea timpul să verifice dacă

au revenit intacte sau au dispărut pe drum. Eventualele pierderi constatate se înlocuiau de la sine; de aceea și foarte rar se întâmpla ca stewardesele să oprească și să chestioneze pasagerii ce coborau cu colete de mână oarecum suspecte. Tot în dotare intrau ziarele și revistele. În fiecare avion se distribuiau presa la zi – cu o singură excepție: când pe prima pagină a vreunuia din ziare se relata o catastrofă aeriană recentă. În asemenea situații, regulamentul companiei Trans America interzicea difuzarea publicației denunțătoare – măsură, de altfel, adoptată de cele mai multe societăți de transporturi aeriene.

În seara aceasta, cursa de Roma avea ziare din abundență – majoritatea ocupându-se pe larg de starea vremii și nefastele consecințe ale celor trei zile de viscol, semnalate în toată partea de Middle West.

Odată cu prezentarea pasagerilor la ghișeele de înregistrare, începură să sosească și bagajele la bord. De acolo, de lângă ghișee, unde călătorul își vedea valizele dispărând, alunecau într-una pe benzi rulante, până în așa-zisa „cușcă a leilor”, după cum botezaseră hamalii încăperea subterană în care se opreau. Tot ei (după câteva pahare mai zdravene) susțineau, cum că numai un fraier sau un om de mare curaj putea să-și lase bagajele să pătrundă în „cușca leilor”, de unde, o parte din ele nu mai vedeau în vecii vecilor lumina zilei – spre marea întristare a păgubașilor. De fapt, la capătul călătoriei pe bandă, fiecare valiză era interceptată de supraveghetorul de serviciu care, în funcție de destinația înscrisă pe etichetă, apăsa pe o manetă, declanșând aproape instantaneu un braț metalic ce se întindea după valiză, o îmbăța și-o trântea lângă altele, trimise pentru aceeași cursă. De aici și până la avion erau apoi transportate manual, de către hamali.

Sistemul era excelent – când funcționa cum trebuie. Din păcate, însă, deseori lăsa de dorit. Așa cum recunoșteau companiile aeriene, în taina, mânuirea bagajelor reprezenta partea cea mai nevralgică din întregul sistem. Într-o eră în care inventivitatea omului se dovedise capabilă să plaseze în spațiu capsule de mărimea unor vaporașe, nu se putea

garanta, totuși, sosirea unei valize în Pine Bluff, Arkansas, Minneapolis, sau St. Paul – ca să nu mai pomenim de sincronizarea aventurosului ei voiaj cu cel al posesorului de drept. Într-un procent imens – de cel puțin una la sută – valizele nimereau în cu totul alte părți, ajungeau cu întârziere sau, pur și simplu, se rătăceau iremediabil. Șefii companiilor aeriene enumerau cu jale lanțul erorilor înscrise la acest capitol. Se analizau periodic – și de către specialiști învederați – procedeele uzitate, și tot periodic se sugerau mici îmbunătățiri. Dar în ciuda eforturilor depuse, încă nu se descoperise soluția radicală – sau chiar paleative mulțumitoare. În această situație, societățile de transporturi aeriene se văzuseră silite să planteze în fiecare aerogară o cohortă de oameni, având ca unică misiune căutarea valizelor apucate pe căi greșite. Și rare ori se întâmpla să-i vezi pe acești angajați cu mâinile încrucișate, vegetând în lipsă de ocupație. În schimb, de un mare ajutor se dovedeau călătorii rutinați – cu bunul lor obicei de a controla personal etichetele cu specificarea destinației, spre a se convinge că sunt corecte. Și nu o dată le era dat să constate contrariul. Cu o frecvență supărătoare, hamalii sau funcționarii, în graba lor veșnica, încurcau etichetele de la o valiză la alta; firește, o dată semnalată, eroarea se îndrepta. Dar chiar după aceea, privindu-și valizele dispărând, călătorul se simțea tot în voia hazardului; unicul lucru ce-i rămânea de făcut era să se roage ca într-o bună zi, și pe undeva, cerul să se milostivească și să i le mai scoată în cale. Fără s-o știe nimeni, chiar de pe acum la Lincoln International se descompletaseră bagajele pentru cursa Golden Argosy – două valize, cu destinația Roma, apucaseră să fie urcate în avionul de Milwaukee.

Odată cu bagajele, în „Golden Argosy” se încărcau de zor mărfurile. Precum și poșta. De astă dată se adunaseră aproape nouă mii de livre de scrisori, îndesate în saci colorați, de nylon. O parte din ele purtau adrese italienești ca: Milano, Palermo, Cetatea Vaticanului, Pisa, Neapole, Roma, pe când altele, pornite în tranzit, aveau destinații mult mai îndepărtate și adrese desprinde parca din paginile

jurnalului lui Marco Polo… Zanzibar. Khartum, Mombasa, Ierusalim, Atena, Rhodos, Calcutta…

Volumul neobișnuit ele mare al corespondenței se datora unui surplus atribuit companiei Trans America. Tocmai atunci, un avion britanic programat pentru decolare cu puțin timp înainte de cursa de Roma, își anunțase o întârziere de trei ore. Ca urmare, șeful unui oficiu poștal – veșnic cu ochii pe orarii și anunțurile de întârzieri – hotărâse transferarea imediată a corespondenței din cursa britanică pe Trans America 2 – un fapt de loc îmbucurător pentru compania britanică, deoarece transportul corespondenței aducea câștiguri fabuloase, de unde și marea concurență din această ramura. Toate societățile de transporturi aeriene își plantaseră pe lângă serviciile poștale din aeroporturi câte un reprezentant, în uniformă de rigoare, cu misiunea expresă de a urmări fluxul corespondenței și de a acapara „o cotă cât mai echitabila“ – dacă nu chiar mai măricică – pentru stăpânul ce-l oblăduia. Se mai întâmpla însă ca acești reprezentanți să capete slăbiciuni pentru funcționarii anumitor companii, îngrijindu-se să le mai rotunjească partea leului. Dar când era vorba de întârzieri, nu se mai ținea scama de prietenii. Singura lege în vigoare, în momente cu acestea, fiind doar expedierea scrisorilor prin mijlocul cel mai rapid.

Într-un demisol al aerogării, la câteva sute de metri de avionul Boeing-707, actuala cursa de Roma, se afla Centrul de Control al Companiei Trans America (de pe lângă aeroportul Lincoln International) – un amalgam de glasuri și zgomote, de oameni în continuă forfotă printre birouri, teleimprimatoare, telefoane, teleautografe, televizoare cu rețele proprii, panouri cu grafice – toate înghesuite unele într-altele. Aici se coordonau pregătirile pentru plecarea cursei de Roma și a tuturor celorlalte aparținând companiei Trans America. În situații ca aceea din astă seară, cu haosul provocat de furtună în oranjle de zbor, se crea un adevărat pandemoniu, asemănător, ca atmosferă, cu redacția unui ziar de pe timpuri, într-o viziune gen Hollywood. Într-un colț al încăperii, în spatele unui birou vrăfuit cu hârțoage, un

tânăr bărbos, cu numele bizar de Fred Phirmphoot, dirija încărcările în avioane. În orele libere, Phirmphoot se delecta cu pictura abstractă, în chip de amator. Nu de mult, adoptase sistemul împușcării uleiurilor pe o pânză, pe care, după aceea, se învârtea cu o tricicletă de copil. În schimb, sâmbăta și duminica abandona arta, ca să se drogheze cu L.D.S. Și mai avea un păcat: exala un miros îngrozitor – curată pacoste îmi ill, I (Hillm colegii care lucrau în același birou – și așa cu aerul vii iut și supra-încălzit în ciuda gerului de afară. Nu o dată, împinși de disperare, îl sfătui*seră să* se spele mai des – dar Phirmplioot duhnea în continuare.

Cu toate ciudățeniile lui, Phirmphoot avea totuși un creier de matematician, iar superiorii lui garantau, sub prestare de jurământ, că nu are rival în materie de calcularea sarcinilor admise pe avioane. În momentul de față, Fred își storcea mintea cu încărcarea cursei de Roma.

„Măi băieți – le explica uneori amicilor plictisiți de moarte – avionul e ca o scândură de dat huța. Dacă nu bagi de seamă, saltă când dintr-o parte prea mult, când din alta, sau din amândouă; dar cu mine aflați că nu-i merge. Dibăcia e să nu aduni greutatea într-un singur loc, perora mai departe, ci s-o distribui unitar, asigurându-i punctul de sprijin și centrul de gravitate în locuri prestabilite; doar atunci i-ai dat un echilibru și o stabilitate ca lumea:

Menirea lui Fred Phirmphoot era să calculeze încărcătura accesibila în cursa de Roma (și în altele) precum și dispunerea ei în spațiu. Niciun sac cu scrisori, nicio valiză nu erau așezate fără indicația sa prealabilă. În plus, trebuia să facă în așa fel, încât să îndese un volum cât mai mare, în pântecele avionului.

„Illinois – Roma e o spaghetă lungă, măi frate îi puteai auzi pe Fred spunând. Să n-ajungă, până la urmă, marmeladă”.

Phirmphoot lucra cu scheme, tabele, liste de pasageri, o mașină de calcul, mesaje de ultima clipă, un radio portativ, trei telefoane – plus o intuiție infailibilă. Tocmai atunci supraveghetorul de rampă întrebase, prin radio, dacă mai

poate să bage trei sute de livre de corespondență în compartimentul din față.

— Stai să văd, zise Fred Phirmphoot, răsfoind printre hârțoage, după lista locurilor vândute, care se mai mărise în ultimele două ore.

În privința pasagerilor, încărcătura medie admisă de societățile de transporturi aeriene era de șapte sute șaptezeci de livre pe timp de iarnă, și mai puțin cu zece livre în sezonul de vară – cifra medie, cu garanție certă – afară de cazurile când apărea o echipă de fotbal la bord. Corpolența jucătorilor răsturna orice calcule; dar dispecerii de la încărcare veneau cu estimări proprii, variabile, în măsura în care cunoșteau echipa. În schimb, jucătorii de baseball și hockey nu creau complicații, fiind mai puțin vânjoși se încadrau în sarcina medie admisă. Pe lista din seara asta, pentru cursa de Roma, figurau doar pasageri obișnuiți.

— Dă-i drumul cu corespondența, măi frate, răspunse Fred Fhirmphoot, dar vreau să-mi muți coșciugu-ăla în compartimentul din spate – e mare al dracului și greu; se vede că răposatul a halit la viața lui, nu glumă. Vezi că mai e și un dinam Westinghouse, în ambalaj original. Puneți-le p-astea două la mijloc și restul coletelor în jur.

La complicațiile lui Fred se mai adăugase una și tot în legătură cu avionul de Roma: se hotărâse să se suplimenteze rezerva de combustibil cu încă două mii de livre, față de cea normală, prevăzută pentru rulări și funcționarea motoarelor la sol. De altfel, toate avioanele aflate pe aeroport în acea noapte erau pasibile de amânări serioase, cu motoarele ambalate până în clipa decolării. Or se știa că pe timpul staționării motoarele înghițeau combustibil cu toptanul, iar căpitanii Demerest și Harris nu admiteau irosirea unei cantități prețioase, eventual necesare în zbor către Roma. În calculele sale, Fred Phirmphoot nu trebuia să omită nici ipoteza că până la decolare NE-731-TA putea foarte bine să nu consume întreaga pompetă în el – cantitatea rămasă în rezervoare urmând să se adauge la greutatea globală, în momentul

desprinderii de la pământ. Întrebarea era cât anume? Cu toate că existau limite fixe pentru sarcina aparatului la decolare, se urmărea totuși ca fiecare să transporte maximum cu putință și să aducă beneficii la fel de mari. Degetele soioase ale lui Fred Phirmphoot țopăiau frenetic pe claviatura mașinii de calcul. După adunările făcute în viteză, cumpăni rezultatele plimbându-și degetele prin barbă, și răspândind în jur un miros mai nesuferit ca oricând.

Ordinul cu suplimentarea combustibilului se înscria printre multe altele date de căpitanul Vernon Demerest în ultima jumătate de oră. Sau mai precis inițiate de Anson Harris – în calitate de pilot verificat – și numai aprobate de Demerest. În sinea lui, se împăca de minune cu pasivitatea impusă de rolul central – de a lăsa totul în grija altuia, – în schimb păstrându-și nealterată autoritatea. Se declarase de acord cu inițiativa lui Anson Harris; și ar fi fost și absurd să n-o facă, de vreme ce Harris îi era aproape egal în grad și experiență. Când se revăzuseră mai devreme în sala echipajelor din clădirea companiei Trans America, Harris se arătase distant și înțepat. În schimb, Demerest se amuzase copios observând că între timp își schimbase cămașa cu una reglementară, deși cel puțin cu un număr mai mică judecând după faptul că își tot ducea mâna la guler, încercând să-l lărgească. Harris o căpătase de la un coleg binevoitor, care, mai târziu a povestit totul – cât mai cu haz și înflorit – propriului său comandant de bord. Dar răceala și rezerva lui Harris au fost de scurtă durată. Veteran în meserie – așa cum o atestau sprâcenele cărunte și stufoase – Harris își dădea seama că, în cabina de comandă, nu se poate conlucra într-o atmosferă ostilă.

Acum și el și Demerest își inspectau corespondența cotidiană și voluminoasa, adunată în cutiile din sala piloților; unde – cum erau circularele emise de compania, – se cereau citite pe loc, înainte de plecarea în cursă; altele, ca buletinele tehnice, sfaturile medicale, instrucțiunile pilotului șef, informațiile cartografice, puteau fi lăsate pe mai târziu, la întoarcerea acasă.

În vreme ce Anson Harris completa la zi carnetul de bord – pe care Dauerest anunțase că vrea să-l controleze – Vernon studia programarea lunară a comandanților și căpitanilor secunzi, cu datele și rutele curselor fixate pe acest interval. O diagramă similară se afișase și pentru stewardese, în oficiul lor de la extremitatea culoarului.

La începutul lunii, fiecare pilot își stabilea preferințele – primii în scara ierarhică fiind și cei favorizați la alegere. De pildă, Dernerest obținea invariabil traseele cele mai avantajoase, ca și Gwen. Merghen, care, ca stewardesă șefă, se bucura de aceleași privilegii fața de restul colegelor. Această programare „la mica înțelegere” înlesnea și scurtele popasuri în doi. De la capătul fiecărei curse ticluite din vreme – întocmai cum procedaseră Demerest și Gwen cu cel din Neapele.

Anson Harris își terminase însemnările febrile în carnetul de bord.

— Văd că ți l-ai pus la punct, Anson, i se adresa Demerest, zâmbind ironic. De altfel nici nu mai aveam de gând să ți-l inspectez; m-am răzgândit.

Căpitanul Harris își încleștă fălcile – și atât. Între timp, li se alăturase și tânărul Cy Jordan, repartizat ca mecanic de bord în cursa de Roma. Jordan era și inginer și pilot. Slab și osos la trup, scofâlcit și posac la față lăsa veșnic impresia că e chinuit de foame. Și cu toate că stewardesele îl îndopau într-una cu apetitive rămase la bord, tot flămând și abătut arata.

Obișnuitul ofițer care-l secunda pe Demerest primise dispoziții să rămână în seara asta acasă; totuși, așa cum prevedea contractul, compania urma să-l remunereze ca și când efectiv ar fi efectuat zborul. Îndatoririle ce i-ar fi revenit de drept, de astă dată se împărțeau între Demerest și Jordan – Anson Harris răspunzând numai de pilotarea avionului.

— Cred că e timpul s-o cam luăm din loc, sugera Demerest, xdresându-se celor doi.

La ieșirea din hangar îi aștepta autobuzul de transport al echipajului, albit de ninsoare și cu geamurile aburite de la

căldura dinăuntru. Stewardesele – cinci la număr – se și instalaseră în el, întâmpinând pe fiecare din ofițeri cu câte un „bună seara” rostit în cor. Odată cu intrarea lor în mașină năvăli și vântul, amestecat cu zăpadă. Șoferul se grăbi să închidă ușa.

— Bună, fetelor! răspunse Vernon Demerest voios, fluturând mâna și făcându-i cu ochiul lui Gwen. Salutul lui Harris – mult mai formal și reținut în atitudine – se limită la un simplu „bună seara”.

Izbit de viscol, autobuzul se angajă pe pârtia deschisă de pluguri, străjuită de ambele părți de mormane masive de zăpadă; șoferul conducea cu băgare de seamă. Aflase, ca toți confrații lui de odiseea camionului rătăcit printre nămeți și, la fel ca ei, era mai precaut și mai atent decât în alte dați.

Pe măsură ce se apropiau de destinație, până și strălucitoarea iluminație a aerogării se zărea tot mai estompată. Mai încolo, pe câmpul aeroportului, un flux neîntrerupt de avioane aterizau sau o porneau către înălțimi.

În sfârșit, se opri și autobuzul; la coborâre, care mai de care voia s-o apuce înainte, să se vadă o dată la adăpost. Aleseră drumul cel mai scurt spre intrarea în birourile subterane ale companiei Trans America. Deasupra, se înșirau culoarele către porțile de ieșire la avioane – printre care și cea cu numărul patruzeci și șapte, unde aștepta cursa de Roma, aproape gata să-și ia zborul.

Stewardesele se desprinseră de grup, pentru a îndeplini ultimele formalități dinaintea plecării; Demerest, Harris și Jordan o porniră spre biroul dispeceratului internațional al companiei Trans America.

Ca întotdeauna, dispecerul întocmise o fișă cât toate zilele cu datele trebuincioase echipajului. O întinse în chip de cearșaf pe pervazul ghișeului, sub privirile scrutătoare ale celor trei piloți. În spatele lui, o jumătate de duzină de funcționari culegeau informații din lumea întreagă despre rutele aeriene, condițiile de pe aeroporturi, starea vremii, cerute de alte curse ale companiei Trans America urmând

să-și ia zborul în aceeași noapte. Ceva mai departe, în hol, se mai afla un dispecerat – pentru circulația aeriană internă

Acolo, în fața ghișeului și a cifrelor arătând încărcătură totală a avionului, Anson Harris le cumpănise, ciocănindu-le cu coada pipei, și apoi ceruse suplimentarea combustibilului cu încă două mii de livre. Dar nu înainte de a întreba din ochi și pe Jordan – care tocmai examina graficele consumului de carburanți – și pe Demerest. Amândoi dăduseră din cap, în semn de acord, iar dispecerul mâzgălise la iuțeală ordinul de livrare.

Își făcu apariția și meteorologul companiei – un tinerel cu o privire de bucher, îndărătul ochelarilor fără rame, prinși doar pe rădăcina nasului, și cu o față veștedă și decolorată încât s-ar fi zis că rareori se aventurează pe-afară spre a se convinge de adevărata stare a vremii.

Cum îl văzu, Demerest îl și luă la întrebări:

— Ce ne spun calculatoarele, John? Sperăm într-o vreme mai bună ca cea de aici…?

Atât buletinele de zbor, cât și cele meteorologice, deveniseră, aproape în exclusivitate, o treabă a calculatoarelor electronice. Și totuși, Trans America, precum și alte companii aeriene mai păstrau, prin meteorologi, o legătură umană între aparate și echipaje – căreia, din păcate, nu i se prevestea însă o viață prea lungă.

— Mă tem că nu vă așteaptă nimic bun până nu treceți de jumătatea Atlanticului. De-abia acolo se anunță o oarecare ameliorare și… târziu; dar cum traseul dumneavoastră e către est, ajungeți din urmă furtuna de aici, care se întinde până dincolo de Newfoundland. Spunând acestea, meteorologul hașura pe hartă porțiunea descrisă. Întâmplător, continuă el cu explicațiile, unele aeroporturi de pe coordonatele dumneavoastră de zbor – ca Metropolitan, Detroit, Toronto – și-au sistat activitatea.

— Adaugă și Ottawa, care s-a închis chiar acum, interveni dispecerul după ce citise un telex de ultima clipă, înmânat de un coleg.

— Dincolo de jumătatea Atlanticului, situația pare-se că

e bună, reluă meteorologul. Se semnalează precipitații în partea sud-estică a Europei – vă rog să le urmăriți – deși nu vă afectează direct la altitudinea pe care o atingeți. Pentru Roma, prognoza e bună: cerul complet senin, fără nicio modificare în următoarele câteva zile.

Căpitanul Demerest se aplecă peste harta Europei de sud-est.

— Cum e vremea la Neapole? întrebă el.

Meteorologul îl privi mirat.

— Dar Neapole nu se înscrie în traseul dumneavoastră…

— Adevărat, dar mă interesează.

— Aceeași presiune înalta, ca și Roma. Prin urmare, vreme excelentă.

Demerest zâmbi satisfăcut.

Tânărul meteorolog se lansă într-o ampla dizertație cu privire la temperaturile atmosferice, zonele de înaltă și joasă presiune și direcțiile ascendente ale vânturilor. Deasupra Canadei, recomandă el, se impune o deviere spre nord de la ruta normală, pentru evitarea vânturilor puternice din față, semnalate în partea meridională. Piloții ascultau cu atenție. Alegerea celor mai bune trasee și altitudini – fie prin mijlocirea aparatelor electronice sau prin clasicile calcule cerebrale – putea fi asemuită cu o partidă de șah, în care numai inteligența umană era capabilă să învingă natura. Poți piloții deveniseră versați în asemenea speculații, la fel și meteorologii companiilor aeriene – mult mai spontani și receptivi! a cerințele companiei pe care o slujeau decât omologii lor de la Centrul Meteorologic al Statelor Unite.

— Îndată ce vă permite greutatea combustibilului, reîncepu meteorologul, v-aș recomanda o altitudine de treizeci și trei de picioare.

Mecanicul de bord își consultă graficul; pentru a putea urca atât de sus, trebuia, mai întâi, să epuizeze o parte din cantitatea inițială de combustibil. După câteva secunde de calcul, anunță prompt:

— Asta va fi posibil doar în apropiere de Detroit.

Anson Harris încuviință tacit, printr-un gest cu capul.

Stiloul său de aur, cu pastă, alerga sprinten pe formularul în care trecea planul de zbor. Peste puține minute trebuia să se înfățișeze cu el la Controlul Traficului, unde i – se spunea dacă altitudinile propuse erau sau nu abordabile sau i se sugerau altele. Vernon Demerest, de fapt cel căruia, în mod normal, i-ar fi revenit obligația să întocmească planul, aruncă doar o privire fugară peste formularul gata completat și-l semnă. Se părea că toate pregătirile pentru cursa de Roma decurgeau perfect. În ciuda viforniței, „Golden Argosy”, mândria companiei Trans America, va pleca totuși la ora stabilită.

Gwen Merghen îi întâmpină pe cei trei piloți la urcarea în avion.

— Ați auzit? îi întrebă ea.

— Ce anume? zise Anson Harris.

— S-a amânat plecarea cu o oră. Chiar acum am fost anunțate de controlorul de la poarta de îmbarcare.

— La dracu’! sări ca ars Vernon Demerest. Să se ducă cu toții la dracu’!

— Se zice că o mulțime ele pasageri, porniți spre aeroport, sunt blocați pe drum – probabil de viscol, explică Gwen mai departe Alții și-au anunțat sosirea prin telefon. În consecință, li se mai acorda un termen de grație.

— S-o fi amânat și îmbarcarea în avion? se interesă Anson Harris.

— Bineînțeles, căpitane. În aerogară nici nu s-a anunțat încă plecarea cursei. O să mai treacă o jumătate de oră sau și mai bine până om auzi megafoanele.

Harris ridică din umeri.

— Mă rog, zise el, în cazul ăsta să ne destindem puțin. Și porni către cabina de comandă.

— Vă pot aduce cafele la toți, se oferi Gwen.

— Eu, unul, mă duc s-o beau în aerogară, anunță Vernon Demerest. Și după un semn cu capul către Gwen adaugă: Nu vrei să vii cu mine?

— În definitiv nu văd de ce n-aș…

— Du-te, du-te, o îndemnă Harris. Nu sta pentru cafeaua mea; mi-o aduce oricare dintre fete, că timp avem, slavă

Domnului!

Peste un minut sau două, pe culoarele subterane unde se înșirau birourile companiei Trans America, răsună țăcănitul mărunt al tocurilor lui Gwen, care se străduia din răsputeri să țină pasul cu cel de uriaș al lui Demerest. Se îndreptau către clădirea centrală a aerogării. În fond, poate-i prindea bine amânarea asta de o oră, își spunea Demerest în sine. Tarat de preocupările dinaintea plecării, nu avusese când să se mai gândească la Gwen și la complicația cu copilul. Dar la o cafea și o țigară, va încerca să reia dialogul început mai devreme. Și poate i se va oferi prilejul să abordeze și tema pe care-o ocolise înainte cum să scape de plod.

8

D O. GUERRERO ÎȘI APRINDEA NERVOS o țigară de la mucul celeilalte. Se vedea cât de colo că-i tremură mâinile, deși făcea tot ce-i ședea în puteri să și le stăpânească. Era agitat, încordat, la capătul răbdării. Și la fel ca mai înainte, când se trudise cu improvizarea bombei, simțea șiroaiele de sudoare alunecându-i de-a lungul feței, pe gât, în jos, pe sub cămașă.

Intrase în criză de timp – asta era pricina actualei disperări; intervalul prea scurt până la plecarea cursei de Roma. Iar minutele se scurgeau implacabile, asemenea nisipului dintr-o clepsidră, în – are mai rămăsese prea puțin. De fapt, Guerrero era în drum spre aeroport. De o jumătate de oră mergea cu automobilul agenției pe imensa autostradă Kennedy; pe aici, în condiții normale, distanța până la Lincoln International era o bagatelă de cincisprezece minute cel mult. Dar de când cu blestematul de viscol, circulația pe Kennedy Expressway, ca și pe alte artere de mare viteză, devenise jalnic de greoaie – mereu întreruptă, și iar reluată, cu aceeași încetineală de melc.

Pasagerii din autobuz – cam doisprezece la număr, și toți cu bilete de Roma – aflaseră încă înainte de a se urca

despre amânarea de o oră a curse). Dar în ritmul în care se înainta acum, nici în două sau trei ore nu se putea garanta că vor ajunge la destinație. Un prilej de neliniște nu numai pentru eroul nostru, ci și pentru alții, din jurul său.

Ga și Guerrero, se prezentaseră cu toții la Agenția Trans America din centrul orașului – și din vreme, lăsându-și o rezervă respectabilă de timp, dar acum, cu decalajul tot mai alarmant începuseră să se întrebe, în gura mare, dacă avionul îi va aștepta la infinit. Încurajările șoferului erau destul de anemice.

După cum le spunea el, de obicei când întârzia autobuzul agenției, se reținea și avionul, până la sosirea lui. Dar în situații nenorocite ca cea de acum, te puteai aștepta la orice. Compania aeriană putea foarte bine să-și închipuie că vor mai trece ceasuri, nu glumă, până să-l vadă venind – după cum era și posibil – or atunci, sigur, ce rost mai avea să țină cursa pe loc? Așa c-o s-o lase să-și vadă de drum. Și încă ceva, adăuga el; după puținii clienți din mașină, era limpede că majoritatea pasagerilor pentru Roma ajunseseră până acum la aeroport. Doar se știe că la cursele internaționale călătorii vin mai întotdeauna cu rudele – și în automobilele lor – explică tot el. De la un capăt la altul al autobuzului nu se vorbea decât despre asta; numai Guerrero – cu trupu-i scheletic ghemuit în scaun – se abținea de la orice comentariu. Cei mai mulți din autobuz păreau a fi turiști – cu excepția unei familii de italieni, formată din soț, soție și câteva odrasle, care sporovăiau gălăgioși pe limba lor.

— Oameni buni, să fiu în locul dumneavoastră nu mi-aș face atâta sânge rău, îi îmbărbăta șoferul. După câte vad eu, parcă s-al mai goli oleacă șoseaua; așa că s-ar putea să ajungem taman la fix.

În realitate, autobuzul se târa cu aceeași încetineală de melc. D.O. Guerrero se instalase de unul singur pe o banchetă lată a treia din spatele șoferului – ținându-și prețioasa valijoară, grijuliu, pe genunchi.

Se săltă puțin în scaun și se apleca înainte, încercând, nu pentru prima dată, să scruteze întunericul din fața

autobuzului; dar tot ce putu desluși prin arcurile croite pe parbrizul albit de masivele ștergătoare, părea un lanț nesfârșit de faruri ce se pierdeau, la un moment dat, îndărătul perdelei de ninsoare. Cu toată transpirația abundentă, Guerrero își simțea buzele palide și subțiri uscate ca iasca; și le umezi cu limba. Sosirea „la țanc” – după prognoza șoferului – doar ca să mai prindă cursa de Roma, nu răspundea nici pe departe nevoilor sale. Lui îi mai trebuia pe puțin un răgaz de zece, cincisprezece minute, să-și cumpere asigurarea. De ce n-o fi pornit-o mai din vreme la aeroport, să-și facă treburile pe îndelete?! se înciuda în sine. Dar la început, când își făurise el planul, i se păruse mai potrivit s-o ia în ultima clipă, ca să evite, pe cât se poate, riscurile unei eventuale anchete. Natural, nu avusese cum să prevadă o noapte afurisită ca asta – deși, ținând seama de anotimp, nu era un amănunt pe care să-l treacă cu vederea. Și nu pentru prima dată se făcea vinovat de-o asemenea scăpare; multe din grandioasele-i proiecte comerciale ajunseseră de râpă tocmai pentru ca omisese un anume factor care, până în cele din urmă, se dovedise de importanță covârșitoare. Spre nenorocirea lui – așa cum singur recunoștea – de câte ori pusese ceva la calc, plecase de la premisa că totul va merge ceasornic, după așteptări Llui, de aici și lipsa de prevedere. Și, lucrul cel mai dureros, reflectă ui amărăciune, era că din toate tristele lui experiențe nu învățase nimic.

În fine, cugetă mai departe, dacă se vedeau la aeroport, înainte de plecarea cursei, îi rămânea totuși o șansă: să se prezinte la ghișeul Trans America, cu rugămintea să-l păsuiască un minut, două, până își cumpără o asigurare. Dar asta presupunea un alt risc, pe care ar fi vrut să-l evite cu orice preț, și anume să se facă remarcat așa cum de altfel i se și întâmplase, din pricina unei scăpări neghioabe. Neglijase să-și ia cu el un bagaj oarecare, numai să aibă ceva în plus, pe lângă valijoara denunțătoare. La agenție, în fața ghișeului unde se înregistrau pasagerii, se trezise întrebat de funcționarul de acolo, care arăta spre bagajele celuilalt călător, postat în spatele lui Guerrero, așteptând

să-i vină rândul.

— Sunt ale dumneavoastră, sir?

— Aaa, nu… să vedeți, bâigui D.O. ridicând în același timp valiza de mână și arătându-i-o. Eu nu am altceva decât asta…

Funcționarul își arcuise sprâncenele, mirat.

— Nici măcar o trusa, sir, pentru un voiaj până la Roma? Se vede ca nu vă place să vă încărcați cu bagaje. Doriți să v-o înregistrez? întrebase, pe urmă, făcând un semn către valijoara.

Oo, nu, mulțumesc.

În momentul acela Guerrero nu-și dorise decât să se vadă cu biletul în mână, să se topească din fața ghișeului și să se în tunde, undeva, dl mai neobservat, în autobuzul agenției. Până s-apuce s-o șteargă, funcționarul îl mai măsura o dată, într-un fel greu de redat, dar după care Guerrero înțelese că nu-l va uita cu una cu două. Își lăsase o imagine bine întipărită – și asta numai pentru că emisese să ia o valiză – o treabă atât de simplă!

De astă dată omisiunea lui nu mai putea fi pusă pe scama neprevederii ci doar a instinctului. Pentru el era o certitudine că avionul nu ajunge la Roma – lucru nevisat de niciunul din pasageri. Și atunci, la ce să se mai încarce cu bagaje inutile? Greșise, totuși, pentru că i-ar fi trebuit ca acoperire. Un călător fără niciun bagaj – și tocmai el!! Incidentul va fi negreșit amintit și comentat în ancheta de după accident. Întregind lanțul eventualelor suspiciuni și confirmându-le totodată.

Dacă nu rămânea însă nici urmă din avion, ce se putea dovedi prin asta? argumentă tot el. Nimic! Așa că societatea de asigurare trebuia să scoată banii și să plătească.

Numai de-ar ajunge o dată la aeroport!!!

Odraslele familiei italiene se zbenguiau alergând de colo până colo pe culoarul din mijloc. Părinții, pe o banchetă, cu câteva rânduri în urmă, trăncăneau mai departe, pe graiul lor; pruncul din poala femeli zbiera cât îl ținea gura. Dar ea, ca și soțul, părea că nici nu-l aude. În schimb, pe Guerrero îl

călca pe nervi, îl înnebunea, pur și simplu. De-abia se stăpânea să nu-i înfigă mâinile în beregată, iar celorlalți să le strige: „Țineți-vă gurile! mai tăceți o dată!”

Să fie atât de neghiobi... Să nu-și dea seama cât de nepotrivite erau flecărelile lor prostești, acum, când întregul lui viitor – sau mai bine zis al familiei – când reușita planului mult trudit... când absolut totul atârna de sosirea neîntârziată la aeroport?!

Unul din copii – un băiețel de cinci, șase anișori, frumos la chip și cu un aer inteligent – tot vânzolindu-se printre scaune, se poticni și căzu pe cel de lângă Guerrero, de la marginea culoarului. Până să-și recapete echilibrul, cu una din mâinile întinse, îi lovi valijoara de pe genunchi, cât pe-aci să i-o răstoarne. Guerrero o prinse la timp, întorcându-se apoi către el cu o față strâmbă de furie, mârâind printre dinți și cu un braț ridicat, gata să-l pocnească.

Băiatul îl înfruntă tăcut și cu ochii măriți. *Scusi*, rosti el, aproape în șoaptă. Printr-un suprem efort de voință, Guerrero se stăpâni. Mai erau și alte priviri în autobuz ațintite asupra lor. Și ar fi fost o imprudență să mai atragă o dată atenția asupra lui. Bâjbâi în căutarea cuvintelor pe care le prinsese de la italienii angajați la fostele lui construcții.

— *E troppo rumoroso,* îi zise puștiului cu stângăcie.

Băiatul încuviință cu un aer grav și dând din cap:

— Si.

Dar nu se urni din loc.

— Bine, bine, continuă Guerrero. Asta e tot ce-am avut de spus. Acum cară-te. *Să ne vada !*

— *Si*, repetă băiatul.

Privirea lipsită de ocolișuri îl stânjenea pe D.O. Și, pentru o înatură de secundă, își aminti că și copilul se va număra printre pasagerii din avionul de Roma. Dar asta nu-l înduplecă de la hotărârea funestă. Prea târziu să-și mai facă scrupule; să devină sentimental. Și, la drept vorbind, nici nu avea de ce. În clipa când va trage de lațul ieșit din valiză, avionul se va preface în țăndări mai înainte ca cineva – și mai ales copiii – să realizeze ce se petrece.

În cele din urmă, băiatul se ridică de pe scaun și o porni către raidurile din spate, în căutarea părinților.

În sfârșit! Prinsese și autobuzul un pic de viteză, chiar bunicică! Guerrero scrută din nou întunericul și, după cât putu să zărească prin porțiunea curățată a parbrizului, șoseaua părea mai descongestionată. Și celelalte mașini se mișcau într-un ritm mai vioi judecând după clipirile lanternelor de poziție. Poate, cine știe. * mai avea o portiță… s-ajungă la vreme la aeroport și să-și cumpere asigurarea fără să se mai ploconească după favoruri și prin asta să se facă remarcat. Oricum, trebuia să facă totul în mare grabă. Numai de n-ar fi prea multă lume la ghișeele unde se încheiau contractările…

Între timp, puștii italieni se cumințiseră, ocupându-și spășiți locurile. Ce bine că nu provocase un scandal prin care să atragă atenția generală asupra lui! Dacă l-ar fi plesnit pe băiat – cum era cât pe-aci s-o facă – toată lumea i-ar fi sărit în spate. Așa, cel puțin, incidentul trecuse neobservat – și mai ales, *el*! Păcat, totuși, că o scrântise la agenția de voiaj! Deși, dacă ședea să chibzuiască mai bine, poate nici acest amănunt nu avea gravitatea pe care i-o împrumuta ei?! Sau se înșela minimalizându-l?! O nouă neliniște, chinuitoare, i se înfipse în suflet. Dacă pe funcționarul de la ghișeu îl mai urmărea și acum imaginea călătorului ciudat, fără niciun bagaj? Sigur, în momentele acelea Guerrero se arătase nervos, iritat – de asta era perfect conștient – Dacă îl observase funcționarul, și mai târziu devenise bănuitor? Nu era deloc exclus să se fi consultat și cu altcineva – poate chiar cu șeful agenției care, o dată prevenit, alertase pe loc aeroportul. Mergând și mai departe cu presupunerile, dacă cineva din aerogară – eventual poliția?! — așteaptă de pe acum sosirea autobuzului, pentru a-l interoga pe Guerrero și a-i percheziționa valijoara cu mărturia denunțătoare ce-o conținea? Pentru prima dată, D.O. Se gândi la eventualitatea de a fi prins și la consecințele-i inerente. Natural, nu-l aștepta decât arestarea și ani de închisoare. Dar nu va ajunge până acolo, hotărî în secunda următoare.

Pentru că o dată acostat… și în primejdie, va trage de sforicică și va sări în aer, împreună cu toți câți or fi împrejur. Întinse mâna și pipăi lațul de lângă mâner; rămase câtva timp cu degetele, pe el, dezmierdându-L Atingerea lui îl reconforta… îi alunga gândurile negre. Așaa… acum se simțea în stare să cugete și la altele. La Inez, de pildă; oare până la ora asta îi găsise biletul? Firește că da.

Inez Guerrero se întoarse, ostenită, în apartamentul mizer din strada 51; își scoase mai întâi pantofii ce-o torturaseră; apoi paltonul și basmaua îmbibată cu apă de la zăpada topita. Simțea c-o amenință o răceală zdravănă și, mai presus de toate, o supremă istovire fizică. Fusese o zi mai precară ca altele; clienți mai sâcâitori; bacșișuri mai meschine. Și cum nu ajunsese să se împace cu slujba de chelneriță, fiecare lucru împrumuta semnificații dramatice.

Cu doi ani în urmă, când familia Guerrero trăia omenește într-o locuință confortabilă, în cartierul rezidențial al orașului, Inez – deși niciodată frumoasă – avea o înfățișare plăcută, de femele îngrijită, pusă la punct. Dar timpul și, îndeosebi, vicisitudinile prin care trecuse lăsaseră însemne adânci și premature pe chipul ei încât, spre deosebire de alte dăți, când nu-și trăda niciodată anii, acum arăta cu mult mai îmbătrânită decât i-o îngăduia adevărata vârstă.

Într-o casă ca lumea și pe o asemenea noapte, i-ar fi prins tare bine o baie fierbinte, un remediu mereu încercat și, pare-se, cu succes în clipele de restriște, nu o dată întâlnite în conviețuirea ei cu Guerrero. Baia exista și aici – sau mai degrabă un simulacru – constând dintr-o încăpere rece ca gheața, curentoasă, aruncată tocmai la capătul coridorului, cu pereți scorojiți și cu apă încălzită pe un primus cu gaz, plimbat de la un locatar la altul, între cele trei familii care o foloseau în comun. Cu gândul la toate acestea, Inez se dădu învinsă, renunțând la alinarea unei băi. În schimb, hotărî să mai zăbovească în camera de toate zilele – sărăcăcioasă și ponosită și ea – ca să se

liniștească puțin și, de-abia pe urmă, să se culce. Despre Guerrero nu avea nici cea mai vagă idee pe unde ar putea fi?! Trecură astfel câteva minute până-i descoperi bilețelul pe masă.

„Lipsesc câteva zile de acasă. Plec din oraș. În curând sper să-ți pol da o veste bună, care te va mira”.

Puține mai erau lucrurile care s-o „mire” pe Inez în legătură cu soțul ei. Cu firea lui ascunsă, de nepătruns, capabil de orice trăsnaie, în vremea din urmă își pierduse orice control. În astfel de condiții, sigur c-ar fi mirat-o „o veste bună”, dar, în același timp, cum mai putea să se aștepte la ea?! Văzuse năruindu-se la pământ prea multe din proiectele. Lui ambițioase, ca să mai spere în materializarea vreunuia. Și totuși, prima parte a biletului o punea în încurcătură. Unde să plece D.O. Pentru „câteva zile”? Și încă un amănunt la fel de misterios, cu ce bani? Nu mai departe de acum două seri strânsese că grămadă ultimele rezerve ce le mai rămăseseră – douăzeci și doi de dolari și vreo câțiva cenți. Asta era tot, în plus ultimul obiect vrednic de interesul și banii unui cămătar: inelul lui Inez, primit în dar de la maică-sa, amintire de care ținuse cu dinții să nu se despartă. Deși, poate, nu peste multă vreme va fi totuși silită s-o facă.

Din cei douăzeci și doi de dolari, ea își luase paisprezece pentru hrană și un avans, cu totul simbolic, în contul chiriei ce-o datorau. Restul, de opt dolari și ceva, îi oprise D.O. Inez își amintea și acum expresia de disperare ce i se întipărise pe față când și-i pusese în buzunar.

Dar ce rost avea să-și frământe acum creierul cu tot soiul de presupuneri? își zise tot ea; mai bine să le lase baltă și să se culce – așa cum își pusese în gând. Se simțea prea secătuită să se gândească până și la copii, deși trecuse mai bine de o săptămână de când nu primise vești din Cleveland, de la sora care-i avea în grijă. Fără a mai zăbovi, stinse unicul bec din camera de toate zilele, și se duse în dormitorul strâmt și mobilat ca vai de el. Își căută un timp pijamaua prin sertarele scrinului jerpelit și rahitic, în care lucrurile păreau răscolite, în parte. Până în cele din

urmă, o găsi alături de singurele cămăși ale lui D.O. — trei la număr – și lăsate intacte; vasăzică, plecase la drum, indiferent unde, fără să-și ia un schimb!

Sub una din ele descoperi o hârtie galbenă, împăturită. O scoase și o desfăcu. Era un formular tip, scris la mașină sau, mai exact, copia originalului. Începu să-l citească fără să-și creadă ochilor. Se așeză uluită pe marginea patului și, ca să se asigure că nu înțelege anapoda, reluă lectura de la capăt.

Formularul consfințea un contract între „compania aeriană Trans America și D.O. Buerrero evident, o greșeală de dactilografiere, observă Inez. Tot din el, mai află că „Buerrcro" primise un bilet dus și întors, de clasa a doua, pentru o călătorie la Roma, și că achitase patruzeci și șapte de dolari, cu obligația de a acoperi diferența – până la patru sute douăzeci și șapte de dolari, plus dobânzile, în rate eșalonate în douăzeci și patru de luni.

Totul părea absurd!

Inez continua să privească hârtia gălbuie, deși orbește, fără a-i mai desluși literele. În mintea ei se stârnise un vârtej de întrebări.

La ce-i putea servi lui D.O. Un bilet de avion? Și de ce pentru Roma? De unde va avea bani să-l plătească? Cel puțin partea cu ratele o înțelesese – dar chiar așa fiind, cum o va scoate la capăt? Adevărat, nu era singura obligație pe care Guerrero și-o luase pe deplin conștient că n-o va putea achita; pe el datoriile nud deranjau, ca pe Inez. Dar lăsând datoria de o parte, de unde avusese cei patruzeci își șapte de dolari? Formularul confirma primirea; deci banii fuseseră dați. Și totuși, cu două seri înainte, când își adunaseră toată bruma de capital la un loc, D.O. Îi declarase ca nu-și oprise nimic; or Inez știa că n-o minte, indiferent câte alte defecte avea. Cu toate acestea, cei patruzeci și șapte de dolari proveniseră de undeva. De unde anume?

Deodată își aminti de inel; era de aur și cu un diamant montat în platină. Până acum vreo săptămâna sau două, îl purtase zi de zi; dar de când cu mâinile tot mai umflate și diforme, se văzuse nevoită să-l scoată și să-l lase acasă,

într-o cutie, pusă în scrin. Și, pentru a doua oară în seara aceea, se apucă să caute prin sertare. Cutiuța era acolo – dar goală. Evident, ca să-și facă rost de cei patruzeci și șapte de dolari, D.O. Amanetase modesta podoabă.

Prima reacție a lui Inez porni din suflet, îi părea rău că nu-l mai are, pentru că inelul însemnase cea de pe urmă legătură firava cu trecutul, cu familia răzlețită, cu biata ei mamă dispărută, a cărei memorie o venera.

A doua reacție ținea de judecată, și împrumuta implicații materiale. Deși de-o valoare minoră, inelul reprezentase o ultimă resursă, la vremuri de bejenie. „Oricât de rău am ajunge – își repeta știindu-l pus de-o parte, ne mai asigură hrana pe câteva zile, și n-o să pierim”. Acum însă, dispăruse și, odată cu el, și. Anemica reconfortare pe care i-o oferea.

Cu toată dezlegarea enigmei cu banii pentru bilet, încă nu avea un răspuns la întrebarea „de ce?” De ce să plece cu avionul? Și de ce la Roma? rămase neclintită acolo, pe pat, cumpănind lucrurile pe toate fețele. La oboseală, nici că se mai gândea!

De fapt, Inez nu excela prin inteligență. Altfel n-ar fi rămas aproape douăzeci de ani cu unul ca Guerrero; chiar în impasul de acum, cu o minte mai ageră, altfel s-ar fi descurcat și nu cu o slujbă de chelnăriță și cu o leafă de nimic.

Și totuși, când judeca pe îndelete, concentrată și, mai ales, ajutată de instinct, ajungea la deducții logice și corecte. În special când era vorba de soțul ei. În clipa de față, mai mult intuiția decât rațiunea îi spunea că D.O. a dat de bucluc. O convingere care se sprijinea pe două clemente: mai întâi, purtarea lui nebuneasca din ultima vreme, și apoi îndrăzneața călătorie în care pornise; *în* situația lui de moment, numai un plan măreț și deznădăjduit putea să-l mâne tocmai la Roma. Se duse din nou în camera de toate zilele, de unde reveni cu bilețelul și-l mai citi o dată. Nu era primul lui mesaj în îndelunga lor viață comuna, în schimb singurul ticluit, care mirosea a mistificare. Cam aici se oprea judecata ei. În rest, vorbea

intuiția, tot mai limpede și mai imperativ, cu fiecare minut ce trecea; ea îi spunea că trebuie să găsească o cale, că e de datoria ei să intervină într-un fel. Iar Inez o asculta; nici măcar o secunda nu-i trecu prin minte să rămână surdă la atest glas, și să-l lase pe D.O. În voia unei noi aventuri demențiale oricare ar fi fost ea.

Inez avea un suflet curat și un caracter dintr-o bucată. Cu optsprezece ani în urmă, primise să-și lege viața de-a lui Guerrero „la bine și la rău“. Ca mai târziu se dovedise a-i fi părtașă aproape numai la rău, asta nu-i micșora cu nimic obligațiile de soție.

Continuă să chibzuiască, tatonând, cu prudență, fiecare alternativă.

Socoti că, mai înainte de toate, se cuvenea să se informeze dacă nu cumva Guerrero plecase, iar în caz că nu, poate-i mai rămânea timp să-l oprească. Cât despre ora când pornise de acasă și îi scrisese biletul, nu avea nici cea mai vagă idee. Cercetă din nou formularul gălbui – nicio indicație despre data sau ora plecarii avionului; dar aceste amănunte putea să le afle telefonând la Trans America. Cu aceeași iuțeală cu care, numai cu câteva minute înainte, își aruncase hainele ude de pe ea începu să se îmbrace clin nou.

Coborî apoi. Scara îngustă, spre ieșirea în stradă, torturată de pantofi și de nesuferita senzație a paltonului jilav. Jos în vestiarul micuț de la intrare, zăpada pulverizată de vânt pe sub ușa se așternuse ca un covor peste scândurile golașe ale dușumelei. Văzu că și pe stradă se mai îngroșase omătul de la întoarcerea ci acasă. Ieșită de sub adăpostul clădirii, vântul tăios și rece i se năpusti în față, cu bice ascuțite de fulgi înghețați.

Telefon în apartament nu avea. Ar fi putut să intre la bufetul de la parter, unde exista unul public, dar acolo dădea cu ochii de patron, care era și proprietarul clădirii. Ori, cum s-ar fi încumetat la așa ceva, când nu mai departe de a doua zi urma să-i evacueze pentru neplata chiriei?! Doar le-o făgăduise solemn.

Altă nenorocire pe care toată seara încercase s-o alunge

din minte, și pe care, dacă D.O. nu apărea până în zori, nu-i rămânea decât s-o înfrunte singură.

Câteva străzi mai în sus, cunoștea un magazin universal cu telefon public. O porni într-acolo, croindu-și drum prin stratul gros de zăpadă, adunat pe trotuarele necurățate.

Era zece fără zece minute.

La telefonul din prăvălie vorbiră două fetișcane și trebui să aștepte mai bine de zece minute până să-i vină rândul. În sfârșit, formă numărul agenției Trans America, unde-i răspunse glasul unui robot, informând-o că toate circuitele sunt ocupate și e rugată să rămână la aparat. Urmări repetarea aceleiași formule de câteva ori, după care interveni vocea vioaie a unei femei, recomandându-se Miss Young, și întrebând cu ce poate fi de folos.

— Vă rog frumos, începu Inez, ați putea să mă informați în legătură cu cursele de Roma?

Ca la apăsarea unui buton, Miss Young începu să turuie anunțând-o, pe nerăsuflate, cum că Trans America are curse directe, de la aeroportul Lincoln International la Roma, în fiecare marți și vineri; dar și legături zilnice, prin New York, cu posibilitatea de a se face rețineri pe loc. Doamna dorește să rezerve un loc?

— Nu, răspunse Inez. Nu de mine e vorba. Ci de soțul meu. Spuneați că există o cursă vinerea… adică în noaptea asta?

— Exact, cursa 2, „Golden Argosy”. Pleacă la zece, ora locală; dată fiind starea excepțională a vremii, astă seară are o amânare de-o oră.

Inez zări pendula din prăvălie, arătând zece și cinci fără câteva secunde.

— Vreți să spuneți că încă n-a plecat? vorbi Inez precipitat.

— Nu, doamnă, încă nu.

— Atunci v-aș ruga… Dar se poticni ca în multe alte dăți, căutându-și cuvintele. Vă rog, e foarte important pentru mine să aflu dacă soțul meu pleacă cu această cursă. Numele lui e D.O. Guerrero și…

— Regret, dar nu avem voie să transmitem asemenea

informații, îi replică Miss Young, cu politețe, dar intransigentă.

— Cred că nu m-ați înțeles domnișoară. Mă interesez de soțul meu. Sunt soția lui.

— Mi-e perfect clar, doamnă Guerrero, și-mi pare rău; dar așa prevede regulamentul companiei.

Miss Young, ca și alte funcționare, cunoștea pe de rost instrucțiunile și, totodată, le înțelegea tâlcul. Mulți oameni de afaceri plecau cu avionul însoțiți de secretarele sau iubitele lor, și, ca să beneficieze de reducerile acordate membrilor familiei, le înregistrau ca soții. Se întâmplase însă ca unele soții bănuitoare să verifice acest lucru, pricinuind mari neajunsuri clienților companiei aeriene – adică bărbaților infideli. La rândul lor, aceștia protestaseră vehement împotriva indiscreției societăților de transporturi aeriene, care, spre a evita alte eventuale neplăceri, hotărâseră ca pe viitor să nu se mai divulge numele pasagerilor.

— Nu există totuși o posibilitate… reîncepu Inez.

— Absolut nici una.

— Ooo, Dumnezeule!

— După câte înțeleg, reluă Miss Young, dumneavoastră aveți doar o bănuială că soțul pleacă cu cursa 2, dar nu sunteți sigură.

— Asta e.

— Atunci, doamnă Guerrero, nu vă rămâne altceva de făcut decât să vă duceți la aeroport. Probabil până la această oră călătorii nici nu s-au îmbarcat; prin urmare, dacă soțul dumneavoastră se numără printre ei, o să-l întâlniți negreșit. Iar dacă totuși s-a urcat în avion, cereți sprijinul controlorului de la poarta de ieșire. Numai că trebuie să vă grăbiți.

— Bine, încuviință Inez. Dacă e singura soluție, nu-mi rămâne decât s-o încerc.

Deși nu vedea cum să ajungă la aeroport, ținând seama de distanța de douăzeci de mile, de intervalul de o oră – cât mai rămăsese – și de viscolul de afară.

— O clipă, vă rog, se auzi din nou Miss Young, cu un glas

șovăielnic dar mai uman, ca și când o parte din mâhnirea lui Inez străbătuse până la celălalt capăt al firului. Vreau să vă dau un sfat, cu toate că încalc regulamentul.

— V-aș ruga frumos…

— O dată ce ajungeți la poarta de ieșire spre avion nu v-apucați să spuneți că numai o bănuială v-a adus până acolo. Ci că sunteți sigură că soțul se află în avion și că ați dori să-i vorbiți; în felul ăsta o să primiți confirmarea sau infirmarea. Iar dacă se dovedește a fi printre pasageri, cu atât mai ușor îi va veni controlorului să vă furnizeze informația dorită de dumneavoastră.

— Mulțumesc, spuse Inez. Mulțumesc din tot sufletul.

— Cu toată plăcerea, doamnă, răspunse Miss Young, cu același timbru mecanic de mai înainte. Noapte bună și vă mulțumim c-ați apelat la agenția Trans America.

În secunda când repuse telefonul în furcă, îi reveni în minte un amănunt ce-i reținuse atenția la intrarea în magazin – taxiul parcat în fața ușii; aproape instantaneu, îl văzu și pe șofer în prăvălie. Cu o caschetă galbenă, țuguiată, pe vârful capului, stătea la taclale cu un alt bărbat în fața tejghelei cu băuturi și răcoritoare. A se duce cu taxiul era un lux, dar dacă ținea cu orice preț să ajungă la aeroport până la unsprezece, altă cale nu-i rămânea.

Traversa prăvălia spre tejgheaua unde se afla șoferul și-l atinse pe umăr.

— Scuză-mă, te rog…

Celălalt se întoarse.

— Da, cucoană, ce vrei? Avea un cap cât un pumn, scofâlcit la față și nebărbierit.

— Mă gândeam cât ar putea să mă coste un drum cu taxiul până la aeroport?

Șoferul o privi cu ochii micșorați, ca și când socotea.

— D-aici, poa’ să fie nouă, zece dolari, pă aparat.

Inez se îndepărtă. Prea era mult! mai bine de jumătate din bruma ce-i rămăsese, în plus, n-avea nici siguranța că Guerrero pleacă cu avionul de unsprezece.

— Ei, matale da colo! Stai nițel!

Taximetristul dădu pe gât sticla de coca-cola din care

sorbise până atunci, și o porni după Inez, în fugă. O ajunse la ușă.

— Câți biștari ai?

— Nu-i vorba de asta, zise Inez clătinând din cap. Doar că… nu-mi dă mâna să dau atâția…

Șoferul fornăi pe nas, sfidător.

— Auzi, dă unde-oți fi ajuns la ideea că puteți face curse și să le plătiți cu un i ișic de semințe?! E drum pân-acolo, nu glumă!

— Da, știu.

— Da dă ce vrei să mergi cu mine? Dă ce nu iei autobuzul?

— E ceva important; trebuie să fiu acolo… adică ar trebui să fiu… până la unsprezece.

— Auzi, hai să facem târgu, insistă șoferul. Te duc cu șapte… niciun sfanț mai puțin.

— Păi… Inez tot șovăia. Șapte dolari… cam atât avusese de gând să-i dea a doua zi proprietarului, ca să-l mai îmbuneze și să-i păsuiască de restul chiriei. Cât despre leafa ei, nu mai avea niciun cent de primit până la sfârșitul săptămânii viitoare.

Taximetristul interveni, scos din răbdări.

— Un chilipir mai mare nici că puteai găsi. Vrei să te duc or ba?

— Da, primi Inez, Merg.

— În regulă; la drum ca ceasu.

Inez deschise portiera mașinii și se urcă, în timp ce șoferul ștergea cu o măturică zăpada de pe parbriz și de pe geamuri, rânjind cu gura până la urechi. Când îl bătuse cucoana pe umăr, în prăvălie, era liber, își terminase cursele pe ziua de azi și, cum locuia tocmai pe lângă aeroport se pregătea s-o întindă acasă. Dar așa, încropise o cursă. Mințise spunându-i că până la aeroport mașina taxează nouă sau zece dolari, în realitate nu ajungea nici până la șapte. Numai că pe client n-aveai cum să-l duci altfel de nas, să creadă, vezi Doamne, că-i faci și-o reducere. În schimb, putea să oprească aparatul de taxare, să bage gologanii la buzunar, lăsând mai departe să fluture

steagul pe aripa mașinii, ca și când totul era în ordine. Sigur că legea cerea altfel; dar pe o noapte nenorocită ca asta cui îi mai ardea de control? Care polițist ședea să-l mai ia la întrebări? Așa că, dintr-o singură lovitură, socoti cu mintea lui șireată, îi trăsese pe sfoară și pe fraiera din mașină și pe împuțitul lui de patron.

Pe drum, Inez întrebă îngrijorată:

— Ești sigur c-o s-ajungem până la unsprezece?

— Ți-am spus doar o dată, nu? Acu lasă-mă să-mi văd de volan.

Dar în sine adăugă: „Și dacă n-ajungem, ce?”

Drumurile erau infecte, cârnatul de mașini de-abia se mișca. Pân-la urmă, poate-o s-o scoată totuși la capăt; chiar dacă nu la fix mai p-aproape…

Treizeci și cinci de minute mai târziu, taxiul cu Inez se târa greoi pe autostrada Kennedy, înțesată de troiene și de vehicule. Pe canapeaua din spate, chircită de încordare și frământându-și degetele agitată, Inez se întreba în neștire cât o să mai dureze călătoria.

În același timp, autobuzul cu pasagerii pentru cursa de Roma coti către poarta de intrare în aeroportul Lincoln International. O dată scăpat de strâmtoarea circulației încete din preajma orașului, izbutise să mai recupereze din timp; ceasornicul cocoțat pe acoperișul aerogării arăta ora unsprezece fără un sfert.

Autobuzul se opri și primul pasager care țâșni din el fu D.O. Guerrero.

9

— SĂ LUAȚI ȘI STAȚIA DE AMPLIFICARE cu microfoanele, porunci Elliott Freemantic. S-ar putea să ne felicităm că am adus-o cu noi.

Adunarea localnicilor din Meadowood, ținută la școala bisericii baptiste, trepida de emoție și de agitația stârnită cu dibăcie de avocatul Frecmantle. Se apropia momentul plecării spre aeroportul Lincoln International.

— Să nu-mi veniți cu pretexte absurde că e târziu sau că nu e cazul să mergeți, îi prevenise Freemantle, cu câteva minute înainte, pe cei șase sute de ascultători. Se plantase în fața lor, mai impunător ca oricând, în impecabilul costum albastru, cu pantofii de crocodil lucioși ca oglinda, o freză pomădată și aranjată cu artă de frizer – radiind trufie și deplină încredere în sine. Adunarea se manifesta entuziast de partea lui și, cu cât le vorbea mai brutal, cu etat se părea că-și atrage simpatia unanimă.

— Să nu-mi veniți cu tot soiul de scuze copilărești, încercând să vă eschivați. Nu vreau să aud că vă rămân copiii acasă fără îngrijitoare, că vă așteaptă soacrele, sau că vă fierb oalele pe foc. Mă lasă rece; așa cum, de altfel, ar trebui să vă lase și pe dumneavoastră într-un moment ca acesta. Dacă vi s-a înțepenit mașina în zăpadă, lăsați-o să zacă acolo și suiți-vă într-a altuia. Nu uitați că dacă merg la aeroport, o fac în numele dumneavoastră, ca să le spun câteva vorbe dulci ălora de acolo. Se opri întrerupt de bubuitul unui nou avion zburând pe deasupra. Dumnezeule mare! reluă imediat, E timpul să se facă cineva auzit! Completarea din urmă stârni aplauze și râsete.

— Am însă nevoie de sprijinul dumneavoastră, de aceea vreau să fiți cu toții prezenți. Și-acum vă pun o întrebare simplă și fără ocolișuri. Mergeți sau nu?

Întreaga sală izbucni într-un „da” asurzitor.

Oamenii se ridicaseră în picioare și ovaționau.

— În regulă, zise Freemantle și, la cuvintele lui, ca la comandă, toți amuțiră. Dar, înainte de a porni la drum, mai avem câteva lucruri de lămurit.

Așa cum le explicase mai devreme, pentru a scăpa de vacarmul avioanelor se impunea să acționeze în limitele legii. Dar prin asta nu înțelesese genul de proceduri care pot trece cu totul neobservate, sau se consumă în vreo sală dosnică de tribunal, aproape goală. Nu, nicidecum, ci care să se desfășoare sub ochii și atenția publicului, cu sprijinul și simpatia acestuia.

— Și cum putem noi atrage atenția și simpatia generală? Avocatul Freemantle făcu o pauză, după care tot el

răspunse: Le vom câștiga, numai afirmându-ne sus și tare punctul de vedere, ca să ne facem auziți. Atunci, și numai atunci, radio, presa și televiziunea – aceste mijloace de captare a atenției publice – vor putea lua în dezbatere jalba noastră, și cu amploarea pe care-o dorim. Jurnaliștii pot fi aliați de nădejde, declară el. Nu le cerem să ne împărtășească propriile vederi, ci doar să le consemneze în mod cinstit, ceea ce din experiență pot să vă confirm c-o fac invariabil. Dar ca să-i ajutăm pe prietenii noștri reporteri, trebuie să dramatizăm puțin situația, furnizându-le un material mai suculent pentru comentariile lor.

Ultima mențiune a lui Freemantle îi făcu să zâmbească pe cei trei ziariști de la masa presei.

— Să vedem dacă putem să le organizăm o mică dramă, în noaptea asta.

În tot timpul orației, Freemantle nu scăpase din ochi circulația, prin sală, a formularelor de angajare. O mulțime din ele, pe puțin o sută după umila lui apreciere, fuseseră iscălite și trimise spre tribuna prezidiului. Urmărise, neabătut, apariția stilourilor cu pastă, aplecarea soților și a soțiilor asupra documentului semnat în comun – fiecare familie cu obolul ei de o sută de dolari. Avocatul purcese la un calcul plin de făgăduințe: o sută de angajamente definitive însemnau zece mii de dolari la buzunar. Un onorariu bunicel pentru strădania din seara asta, plus perspectiva unei creșteri considerabile.

Dat fiind că formularele continuau să se plimbe din mână în mână, hotărî să nu le întrerupă pribegia, ci măcar câteva minute să-și mai țină clienții de vorbă.

Cât privea manifestația de la aeroport, le îndrugă el, n-aveau de ce să-și facă griji, ci să lase totul în seama lui. Nădăjduia că va avea o confruntare și ai directorul general, oricum, cu el sau fără el de față, va înscena o demonstrație în aerogară pe care oamenii să n-o uite cu una, cu două.

— Singurul lucru pe care vi-l cer este să formați o masă compactă și să vă ridicați glasurile numai la indicația mea. Totodată, sublinie cu emfază, trebuie evitată orice dezordine – pentru ca nimeni să nu poată spune a doua zi

că manifestanții din Meadowood, au încălcat vreo lege. Firește, adăugă Freemantle, rânjind cu subînțeles, s-ar putea să-i inoportunăm, să le pricinuim neplăceri; după câte știu, în noaptea asta e vânzoleală mare la aeroport. Dar ce să facem; să ne fie cu iertare!

Se auziră din nou râsete în sală. Freemantle își dădu seama că oamenii erau pregătiți sufletește s-o pornească la drum. Un alt avion detună pe deasupra, silindu-l la o nouă pauză.

— Totul e-n ordine, reîncepu după depărtarea zgomotului infernal. Să mergem, deci! își înălță brațele, în chip de Moise al erei atomice, rostind un citat biblic pe care-l răsuci, după cerința momentului: „După făgăduința cea mare, voi face mult zgomot înainte de-a merge la culcare”.

Râsetele se prefăcură în urale, în timp ce asistența o apucă spre ușă.

Atunci observă și stația de amplificare – împrumutată de la biserica baptistă din Meadowood – și ceru să fie luată cu ei. Ceea ce, Floyd Zanetta, președintele adunării – până atunci ignorat de Elliott Freemantle – se grăbi să și facă.

Avocatul avea altă treabă, și anume să îndese în servietă formularele de angajare. O numărătoare, în pripă, îi dovedi că greșise în aprecieri – de unde mai înainte crezuse că se adunaseră cam o sută, constată că în realitate erau cu peste șaizeci mai multe, totalizând un viitor onorariu de șaisprezece mii de dolari. Afară de asta, o mulțime de proprietari veniți să-i strângă mâna în ultimele minute îl asiguraseră că va primi – cu poșta de dimineață – formularele completate și cecurile de rigoare. Avocatul Freemantle radia de bucurie.

Pentru demonstrația de la aeroport nu avea încă niciun plan conturat, așa cum, de altfel, venise și la adunarea de aici fără idei prestabilite. Inamic al jaloanelor fixe, Elliott Freemantle prefera să improvizeze, să-și creeze un climat de moment, în care să se miște cu ușurință și după bunul său plac. Și, devreme ce metodele sale neortodoxe dăduseră roade, nu vedea rațiunea pentru care ar recurge

la altele.

Esențialul era să întreţină micilor proprietari din Meadowood convingerea că au descoperit, în fine, un conducător destoinic, care-i va duce până în cele din urmă la victoria visată. Se cerea neapărat acest lucru, cel puțin până la achitarea ultimel rate, prevăzută în contractul de angajare. După încasare, și după depunerea banilor la bancă, natural că-l interesau mai puțin convingerile sau părerile clienților. Până una alta, socoti el, jocul mai trebuia să dureze cam zece sau unsprezece luni, de aci înainte; ceea ce nu era de loc greu. O să-i sature de inițiative și de drumuri încolo și încoace.

O să reediteze întrunirea și manifestația din seara asta, minunate prilejuri pentru publicitate – spre deosebire de procesele din tribunale, prea mult și prea des lipsite de atenția presei. În pledoariile sale în fața adunării, pomenise, ce-i drept, de o acțiune civilă – cu toate că pentru el perspectiva unui proces se profila de pe acum pe cât de puțin spectaculoasă pe tot atât de neprofitabilă. Va încerca el, desigur, să-i imprime efecte teatrale, însă mulți judecători îi dibuiseră trucurile cabotine, menite să stârnească vâlvă, să impresioneze, și i le retezau fără milă.

Dar chiar așa, nu avea de ce să-și facă griji atâta vreme cât va păstra nealterată deviza: „Totul pentru câștigul și bunăstarea lui Elliott Freemantle”. Observă că unul din reporteri, Tomlinson de la TRIBUNE, vorbea la telefonul public din hol, în timp ce un altul aștepta să-i vină și lui rândul. Pe cinste! Asta însemna alertarea agențiilor de presă în vederea consemnării evenimentelor de la aeroport.

Iar dacă îi reușea și micul aranjament cu televiziunea, atunci publicul o să vadă și pe micul ecran ce vor scrie ziarele.

Lumea din sală se împuțina văzând cu ochii.

Era timpul s-o ia și el din loc.

APROAPE DE SOMPTUOASA INTRARE ÎN AEROPORT, scăldată în lumină, semnalizatorul de pe mașina poliției își întrerupse clipirile dese. Ofițerul ce-l escortase pe Joe Patroni de la locul incidentului cu remorca slăbi accelerația, se trase spre bordura trotuarului și-i făcu semn lui Patroni s-o ia înainte. Șeful serviciului de întreținere de la Trans America se conformă întocmai, iar când își depăși însoțitorul flutură trabucul și claxona de două ori, în chip de salut.

Cu toată viteza ce și-o îngăduise în ultima etapă a călătoriei, distanța de acasă și până la aeroport – pe care Patroni o parcurgea zilnic în maximum patruzeci de minute – îi răpise mai bine de trei ore. Oricum, nădăjduia să recâștige măcar în parte tot acest timp irosit. Cu toată zăpada și derapajul de pe șosea, se strecură cu iuțeală printre convoaiele de automobile, înaintând spre aerogară; apoi o luă pe un drum lăturalnic, ce-l ducea direct în zona hangarelor. În dreptul clădirii cu firma „Serviciul de întreținere Trans America” viră brusc la dreapta și mai merse până în fața unui hangar masiv și dominator, unde se aflau atelierele propriu-zise. Cum porțile erau date la perete, intră direct în el. Înăuntru îl aștepta o furgonetă prevăzută cu o stație radio, și șoferul de rigoare cu misiunea de a-l duce de urgență la pista treizero, blocată de avionul mexican. Patroni coborî din Buick, făcu un scurt popas – atât dt să-și reaprindă trabucul, bineînțeles ignorând anunțurile cu „fumatul interzis” – după care își săltă trupul vânjos în cabina furgonetei.

— Acu, fiule, dă-i bătaie, fără să te mai uiți la kilometraj, îl instrui pe șofer.

Acesta se execută pe loc, în timp ce Patroni luă legătura prin radio cu turnul de zbor spre a cere clasica permisiune de circulație pe câmpul aeroportului.

O dată ieșiți din perimetrul iluminat al hangarelor, o porniră cât mai aproape de semnalizatoarele pistelor de rulare – singurele repete în bezna hașurată de albul ninsorii. La indicațiile primite prin radio, șoferul frână în apropierea unei piste pe care un Dacota 9, al companiei

aeriene Delta, ateriza într-un nor alb de zăpadă și în vuietul asurzitor produs de inversorul de jet. La câteva secunde, dispecerul îi anunță că pot traversa pista, adăugând:

— Dumneata ești, Joe Patroni?

— Ihm!

Urmă o pauză scurtă, răstimp în care dispecerul dirija alte vehicule de pe câmpul aeroportului. Pe urmă reluă dialogul întrerupt.

— Controlul la sol către Patroni. Avem un mesaj din partea directorului. Mă auzi?

— Da. Dă-i drumul.

— Iată-i cuprinsul: Joe, pariez pe o cutie de trabucuri în schimbul unor bilete de bal că n-ai să urnești avionul mexican de pe pista treizero în noaptea asta, deși aș dori să-ți câștigi trabucurile. Semnează Mel Bakersfeld. Sfârșitul mesajului.

Joe Patroni râse în barbă și apăsă pe butonul de emisie.

— Patroni către controlul la sol. Spune-i lui Bakersfeld că s-a marcat.

Apoi, debarasându-se de microfon, îl îmboldi pe șofer.

— Dă-i bătaie, fiule. Acum am și eu de ce să-mi dau silința.

La intersecția cu pista blocată, Ingram, șeful bazei de întreținere de la Aereo-Mexican, care discutase cu Mel Bakersfeld mai devreme, ieși în întâmpinarea furgonetei. Ghemuit în pufoaică, încerca într-una să-și ferească fața din calea vântului aprig și a zăpezii.

Joe Patroni rupse cu dinții capătul unui nou trabuc – deși de astă dată nu și-l aprinse – și cobori din cabină. Pe drum, de la hangar până aici, își descălțase pantofii, înlocuindu-i cu niște botine masive, îmblănite, destul de înalte, dar nu atât cât să nu treacă zăpada peste carâmb.

Își strânse bine șuba în jurul trupului, făcând semn cu capul spre Ingram.

— S-auzim, începu Patroni cu o voce de stentor, spre a se face auzit peste șuieratul vântului. Pune-mă și pe mine în temă.

Ingram își începu raportul; deasupra lor, Boeingul

împotmolit, cu aripile și fuzelajul de-abia conturate prin întuneric, părea un albatros fantomatic, de proporții uriașe. Sub el, o luminiță roșie, rămasă, nu se știe cum, aprinsa, clipea ritmic, iar mai încolo, pe calea de rulare, strânse ca într-un chiorcliine, o mulțime de camioane, camionete, vehicule de transport, autobuzul cu lucrători și mecanici, precum și un grup electrogen, huruind pe platforma pe care era instalat

Ingram îl informa pe scurt despre tot ce făcuse până atunci: evacuarea pasagerilor; prima tentativă eșuată de-a mișca avionul cu propriile motoare; apoi descărcarea mărfurilor, a corespondenței și a bagajelor; eliminarea unei bune părți din combustibil, pompat în cistèrne, toate măsuri în vederea reducerii sarcinii interioare. Pe urmă a doua încercare de a-l disloca, tot cu energia motoarelor – dar la fel de neizbutită ca și prima.

Morfolind în gură trabucul neaprins – o concesie rară făcută restricțiilor pentru evitarea incendiilor, datorită, poate, puternicului miros de petrol – Patroni se apropie de avionul cu pricina.

Îl urmă și Ingram și, la câteva secunde, alți câțiva mecanici, ieșiri din autobuzele unde se adăpostiseră.

În vreme ce Patroni cerceta cu de-amănuntul locul accidentului, cineva din grup aprinse sistemul portabil de reflectoare, montat în semicerc, în fața avionului. La lumina lor, se văzu că o bună parte din trenul de aterizare dispăruse, împlântat în pământul noroios de sub stratul de zăpadă. Avionul se înțepenise într-o porțiune îndeobște acoperită cu gazon. Între pista propriu-zisă și o cale de rulare ce-o intersecta – adică tocmai aceea de la care pilotul mexican se abătuse datorită întunericului și vârteiurilor de zăpadă.

Și, ca o încununare a ghinionului, își zise Patroni, în acel loc pământul fusese atât de îmbibat de apă, încât nici cele trei zile de ger și ninsoare neîntreruptă nu-l întăriseră. Nu era deci de mirare că încercările de smuci re a avionului nu făcuseră decât să-l afunde și mai mult, aducându-i nacelele celor patru motoare nepermis de aproape de nivelul

pământului.

Ignorând zăpada ce-l biciuia din toate părțile – ca într-o imagine desprinsă din „*South with Scott*” – Patroni examină terenul, calculându-și șansele de reușita. Exista totuși o modalitate de urnire a avionului hotărî el, și tot apelând la propria-i forță de tracțiune. Merita s-o încerce, pentru că era și cea mai rapidă. Altfel, nu le rămânea decât metoda cu sacii de plastic. Aceasta consta din așezarea sub aripi și fuzelaj a unei duzini de saci, de proporții uriașe, în care se pompa aer, pentru săltarea colosului de la pământ. Pe urmă, cu ajutorul unor cricuri masive i se ridicau și roțile, spre a se consolida terenul dedesubt. Operația cerca timp și eforturi istovi, toare, pe care Patroni nădăjduia să le evite prin ideea de acum.

— Trebuie să facem o săpătură adânca și lungă în fața trenului de aterizare, anunță el. Am nevoie de două șanțuri, late de câte șase picioare, pornind chiar din punctul unde s-au scufundat roțile. Pornim cu ele pe plan orizontal, după care le înclinăm treptat. Se întoarse brusc spre Ingram. E de lucru, nu glumă, îi zise.

— Și încă cum!

— După ce terminăm cu asta, dam drumul la motoare; la toate patru, și cu întreaga lor capacitate. Patroni arătă cu mâna spre avionul înțepenit și învăluit în tăcere. Torța lor o să-l împingă înainte. Și când o lua-o din loc, alunecând pe șanțul înclinat, îl virăm încoace. Pășind greoi cu botinele mătăhăloase, încălțate în furgonetă, desenă cu piciorul pe zăpadă o potecă în formă elipsoidală, între terenul mlăștinos și suprafața asfaltată a căii de rulare. Și încă ceva, adăugă el. Să așternem cât mai multe scânduri în fața roților. Le aveți aici, la îndemână?

— Sunt câteva, într-unul din camioane, răspunse Ingram.

— Descărcați-le și trimiteți șoferul la aeroport, să facă rost de cât mai multe. Cereți de la toate companiile și de la întreprinderea aeroportului.

Lucrătorii din preajma lui Patroni și a lui Ingram își strigară și alți confrați, care începură să coboare, de-a

valma, din autobuze. Doi dintre ei se apucară să desfacă prelata albită de ninsoare de pe camionul unde se aflau lopeți și alte unelte. Oamenii din afara semicercului luminat de reflectoare păreau niște umbre, mișcându-se straniu, așa cum se învârteau să-și ia în primire lopețile. Împroșcați cu zăpada învălmășită de crivăț, erau momente când aproape nici nu se mai vedeau unul pe altul. O dată înarmați cu cele trebuincioase, așteptau doar semnalul să se apuce de lucru.

Pasarela din dreptul carlingii rămăsese neclintită din locul ei. Arătând-o cu mâna, Patroni întrebă:

— Piloții sunt tot înăuntru?

— Mda, mormăi Ingram. Nenorocitu' de comandant și ajutorul lui.

Patroni îl scrută bănuitor.

— Ți-au pus bețe în roate?

— Nu, n-aș zice, recunoscu înciudat, da' nici nu ne-au întins o mână de ajutor. Când am venit aici, le-am cerut să ambaleze zdravăn motoarele, cum spuneai și dumneata, adineauri. Dac-o făceau de atunci, poate l-ar fi tras naibii afară. Da' n-au avut curaj; d-aia s-a afundat și mai tare. Rău a mai scrântit-o comandantu-n noaptea asta; și-o știe. Acu stă și-i tremură cămașa ia spate că-și vede roaba proptita în nas.

Joc Patroni zâmbi amuzat.

— Poate și eu aș face la fel, să fiu în pielea lui. Își morfolise trabucul de-l făcuse bucăți, îl aruncă în zăpadă și băgă mina după un altul, în buzunarul pufoaicei. Mai încolo o să vorbesc și cu comandantul. Funcționează aparatul de intercomunicație?

— Cum să nu.

— Atunci cheamă-l și spune-i că ne-apucăm de lucru; curând am să sui și eu pân-la el.

— Am înțeles.

Apropiindu-se de avion, Ingram le strigă celor douăzeci de oameni, sau cam așa ceva, care așteptau în pilc.

— Totul e-n regulă, flăcăi! Ne apucam de săpat!

Își lua și Joc Patroni o lopată și, peste puține minute,

întreaga ceată scormonea zăpada, pământul și noroiul și le arunca de o parte.

După ce vorbi cu piloții din cabină, prin aparatul de intercomunicație din fuzelajul avionului, Ingram, ajutat de un mecanic, porni să caute scânduri, să le aștearnă în fața roților de avion, borbocăind după ele, cu mâinile înghețate, prin noroiul amestecat cu ormăt.

În zare, prin ochiurile ivite în ninsoarea răzlețită, apăreau când și când lumini de avioane, fie sosite sau înălțându-se cu același zgomot sfredelitor, pe care virilul îl aducea în ecouri amplificate până la urechile oamenilor încovoiați peste lopeți. Dar lângă ei, aproape de tot, pista paralizată rămânea în continuare pustie și amuțită.

Joc Patroni chibzui că până la terminarea șanțurilor le mai trebuia probabil o oră și abia pe urmă puteau porni motoarele avionului, încetând să-l smulgă din înțepeneala de-acum. Cele două pârtii începuseră să se contureze, dar lucrătorii nu puteau săpa într-una fără un răgaz de încălzire și odihna”.

Ceasul arăta ora zece și jumătate. Cu un strop de noroc – se gândi el – nu era exclus să se vadă în patul său și cu Marie alături, curând după miezul nopții.

Și, ca să grăbească împlinirea acestei perspective și totodată să nu înghețe, se apucă de săpat cu și mai multă nădejde.

11

ÎN BRASERIA „ZBURĂTORILOR PESTE NORI”, din incinta aerogării, Vernon Demerest comandă un ceai pentru Gwen și o cafea neagră pentru el. Cu presupusele-i calități înviorante, cafeaua îl va menține treaz și atent; așa că, până la Roma, va mai goli, probabil, vreo duzină de cești.

Deși căpitanul Harris urma să rămână mai tot timpul la cârma avionului, nu însemna că Vernon va vegeta în cabină nepăsător și cu gândurile aiurea.

De altfel, putea să numere pe degete de câte ori își

îngăduise un asemenea lux, la drum.

Pentru el, ca și pentru restul colegilor cu experiență, nu mai era un secret că în meseria lor de piloți numai cei cu o luciditate deplină, capabili să înfrunte și să învingă orice neprevăzut, apucaseră bătrânețea și își încheiaseră zilele pe pernele lor, acasă.

— Suntem amândoi neobișnuit de tăcuți, remarcă Gwen, cu acea intonație catifelată, lipsită de stridențe, specifică ei. Aproape tot drumul nu am scos un cuvânt.

De fapt nu trecuseră decât puține minute de când, aflând despre amânarea cursei, părăsiseră avionul, venind la braserie. Aici găsiseră în sfârșit două locuri mai izolate, într-un soi de separeu; Gwen se contempla în oglinda pudrierei, aranjându-și cele câteva șuvițe de păr rebele, dar grațioase, scăpate de sub cocheta bonetă a stewardeselor de la Trans America.

Deodată, ochii ei negri, expresivi, se desprinseră de pe oglindă și-l fixară pe Vernon.

— N-am vorbit pentru că gândeam; asta e, explică Demerest.

Gwen își umezi buzele, fără să le rujeze; ca stewardesă, n-avea voie s-o facă în public – așa scria la regulament. Dar abstracție făcând de restricții, Gwen se machia foarte discret, cu acel ten alb-trandafiriu al ei, pe care mai toate tinerele englezoaice păreau să-l fi căpătat în dar de la natură.

— Și la ce te-ai gândit, mă rog? La șocul prin care-ai trecut aflând de perspectiva paternității? Zâmbind malițioasă, continuă pe un ton recitativ: Căpitanul Vernon Waldo Demerest și domnișoara Gwendolyn Aline Merghen anunța apropiata naștere a primei lor odrasle, o… sau un… Oare ce va fi? Așa-i că nu avem nici cea mai vagă idee? Și asta va mai dura încă șapte luni de aci înainte. Dar, în fine, nu e prea mult.

Cum tocmai apăruse și chelnerița cu ceaiul și cafeaua comandate, Vernon se abținu să-i răspundă; dar îndată ce rămaseră singuri izbucni:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gwen! Hai să fim

serioși!

— Și de ce mă rog? În special când eu nu simt nevoia – deși, dintre noi doi, aș fi cea mai îndreptățită să mă las cuprinsă de panică.

Demerest era gata să protesteze, dar Gwen îl apucă de mână, pe sub masă. Își schimbase complet expresia, privindu-l cu un fel de milă.

— Iartă-mă, îi spuse. Presupun că toată treaba asta ne-a cam zdruncinat pe amândoi.

Era tocmai introducerea așteptată de Vernon.

— De ce să ne zdruncine, neapărat? vorbi cu prudență. Mai ales când nimeni, în afară de noi, nu ne obligă să devenim părinți.

— Iată-ne ajunși și la această temă, zise Gwen pe-un ton indiferent; de altfel, mă tot întrebam când o s-o aduci în discuție. Închise pudriera cu un zgomot sec, și o puse de o parte. Era cât pe-aci s-o abordezi în mașină, nu? Dar pe urmă te-ai răzgândit.

— Cum adică?

— Zău, Vernon! Ce rost are să ne prefacem? Doar e clară, pentru amândoi, aluzia ta. Vrei să renunț la copil. Să scap de el. Numai ăsta ți-e gândul de când ai aflat. Hai, spune, nu-i așa?

Dădu din cap, fără tragere de inimă.

— Da.

Ca întotdeauna, felul ei sincer, deschis, îl descumpănea.

— Și atunci, de ce atâta rezervă? Doar n-oi fi crezând că n-am mai auzit de întreruperi de sarcină?!!

Demerest se uită peste umăr, temându-se să nu fie auziți de niscaiva urechi indiscrete – lucru aproape cu neputință în braseria invadată de zornăitul veselei și bâzâitul conversației generale.

— Nu știam cum ai să reacționezi.

— De fapt nici eu nu ți-aș putea spune exact ce simt. Era rândul ei să cugete serios. Își privi mâinile împreunate, cu degetele-i alungite și fine, atât de admirate de el… M-am gândit, ce-i drept, și eu la asta, mărturisi. Dar nu prea știu ce să zic.

Răspunsul era, oricum, o încurajare – își spuse Demerest. (el puțin nu-i aruncase un refuz categoric; îi mai lăsase o portiță.

Când vorbi, încercă să o facă precum însuși glasul rațiunii.

— E singura alternativă înțeleaptă pe care o aveau Poate e neplăcută, în unele privințe; dar are marele merit de-a te scăpa repede, fără niciun pericol sau teamă de complicații – dacă se face cum trebuie.

— Știu asta, conceda Gwen, nu fără ironie. Totul e fantastic de simplu. Într-o clipă ești mamă, iar în cealaltă nu mai ești. Îl privi țintă în ochi. Așa e, Vernon?

— Exact.

Demerest sorbi din cafea. Se părea ca lucrurile vor merge chiar mai lesne de cum îndrăznise să spere.

— Vernon, reîncepu Gwen, cu o voce caldă, domoală, te-ai gândit ca ceea ce port în mine e o ființă vie, un omuleț care crește chiar acum, cât stăm de vorbă? Noi doi am făcut dragoste și l-am creat; e deci o părticică din noi. Ochii ei tulburați, cum nu-i mai văzuse vreodată, căutau un răspuns într-ai lui.

— Nu-i adevărat, îi ripostă energic, cu voită asprime. În faza în care se află fetusul, nu s-a conturat încă ființa, omulețul cum îi ziceai tu. Mai târziu da, dar nu acum. Deocamdată nu are viața, nu respiră, nu e dotat cu simțuri. Un raclaj – în special atât de timpuriu – nu înseamnă uciderea unei ființe omenești.

Gwen se înflăcăra, vorbindu-i cu asprimea ce-o arătase și mai devreme, la ea, în apartament.

— Cu alte cuvinte, dacă l-aș face mai târziu ar fi mai reprobabil? Dacă aș aștepta până capătă formă, până-i cresc perfect degete la mâini, la picioare; asta ar însemna o încălcare mai gravă a moralei, A-l omorî atunci, ar fi mai josnic decât pe moment. Așa e, Vernon?

Demerest dădu din cap, dezaprobator.

— Nu, n-am spus asta.

— Dar ai lăsat să se subînțeleagă.

— Chiar dacă s-a întâmplat așa, n-am fămit-o cu

intenție. Oricum, tu răstălmăcești cuvintele.

Gwen oftă.

— Ce vrei?! Reacționez ca o femele.

— Ești mai îndreptățită ca oricare alta, pe lume, îi spuse zâmbind și învăluind-o cu privirea.

Gândul de-a se afla la Neapole, cu Gwen… peste numai câteva ore… îl umplea de fiori de încântare, ca întotdeauna.

— Te iubesc, Vernon. Realmente, te iubesc.

De astă dată îi căută el mâna, pe sub masă, și-o apucă.

— Știu. De aceea și încercarea prin care trecem e atât de grea pentru amândoi.

— Pentru mine totul e atât de nou… atât de neașteptat… să mă văd mamă. Vorbi încet și moale, mai mult pentru sine. E dezlegarea veșnicei întrebări din sufletul femeli: „oare ea va avea acest bar?” Iar când răspunsul se dovedește a fi „da” – așa cum l-am primit eu – într-un fel, e un privilegiu și în fața lui femela încearcă un simțământ mirific, minunat, doar al ei. Apoi, dintr-odată – și aici vorbesc de mine – se vede silită să renunțe la el, să nimicească darul ce i s-a făcut… Ochii lui Gwen se împăienjeniseră, acoperiți ca de o ceață. Mă înțelegi, Vernon? înțelegi cu adevărat?

— Da, cred că da, îi răspunse cu blândețe.

— Deosebirea dintre mine și tine este că tu ai mai avut un copil.

Demerest scutură capul, protestator.

— Nu cu ea… Și totuși ai avut unul. Doar tu mi-ai spus-o. O fetiță… la a cărei naștere și-a dat și compania obolul, adăugă zâmbind de-abia perceptibil, prin programul cu cele trei puncte. Pe urmă a fost dată de suflet; dar chiar așa, înstrăinată, va continua să existe pe undeva ca o perpetuare a propriei tale ființe.

Demerest rămase tăcut.

— Te gândești vreodată la ea? îl întrebă Gwen. Nu-ți pui uneori întrebarea pe unde o fi, și cum o fi arătând.

La ce bun să fi ocolit adevărul?

— Ba da, recunoscu el. Mă gândesc din când în când.

— Și n-ai cum să capeți vești?

Clătină din cap. Mai de mult, încercase o dată, doar ca să afle că, după încheierea formalităților de adopțiune, compania nu mai păstra niciun act – absolut nimic – astfel că nu mai avea cum să dea de urma copilului.

Gwen sorbi din ceai, urmărind peste marginea ceștii forfota necurmată din jur. Își recăpătase calmul, observă Vernon și ochii îi redeveniseră limpezi, fără păienjenișul lacrimilor amenințătoare.

— O, dragul meu îi spuse cu un surâs trist; mare necaz îți mai fac!

— Nu asta contează, îi răspunse cu deplină sinceritate. Esențialul e să găsim calea cea mai bună pentru tine.

— Cred că până la urma voi proceda rațional. O să fac raclaj. Trebuie doar să mă obișnuiesc cu ideea, să-mi descarc mai întâi cugetul de tot ce-l apasă.

— Când vei socoti c-ai ajuns la o hotărâre, anunță-mă, și o să te ajut. Dar nu avem voie să pierdem prea mult timp.

— Încep să fiu de aceeași părere…

— Ascultă-mă, Gwen, e o chestie doar de câteva minute, o asigură el, și-ți făgăduiesc că, din punct de vedere medical, n-ai să ai niciun risc.

Îi vorbi despre plecarea în Suedia, despre aranjamentele curente între companiile aeriene, ca o înlesnire a călătoriei până acolo, și de obligația de a-i acoperi restul cheltuielilor, legate de internarea în spital.

— Negreșit, până ne întoarcem din cursă, o să știu precis încotro o apuc.

Demerest luă nota de plată de pe masă și se ridicară să plece. Pentru Gwen se apropia timpul să fie la avion, spre a-i întâmpina pe pasageri, la urcare.

— Cred că mă pot socoti o femele norocoasă după felul cum te porți, i-o declară la ieșirea din braserie. Altul în locul tău se déroba de orice obligație și mă lăsa să mă descurc singura.

— Eu n-am să te părăsesc.

Deși, chiar atunci când rosti cuvintele, știa c-o va face. După escapada de la Neapole, și după ce o va vedea scăpată de sarcină, hotărât lucru, o va rupe cu Gwen – cât

mai civilizat cu putință, dar complet și irevocabil. Prea greu nu va fi, chibzui în sine. Poate numai în primele clipe, când o va anunța, cu toate că nu și-o închipuia făcându-i scene penibile; i-o dovedise și în împrejurarea de acum. Oricum, va ști cum să manevreze lucrurile – că doar nu era la prima experiență de acest gen. Și, întotdeauna, o scosese cu bine la capăt. Fără îndoială, legătura cu Gwen nu era o aventură de serie. Din câte femel cunoscuse, nu-și amintea de niciuna care să fi avut atâta înrâurire asupra lui; să-l tulbure așa de profund, să-l umple de acea desfătare pe care i-o oferea simpla ei prezență – și nimic mai mult.

Pentru el despărțirea nu va fi de loc ușoară, iar mai târziu, știa că va fi ispitit să renunțe la hotărârea luată, să se întoarcă la Gwen. Dar nu și-o va îngădui. O dată apucat pe un drum, pentru Vernon Demerest nu exista întoarcere – cel puțin de când se știa.

Impunerea unei discipline proprii devenise o tradiție. Afară de asta, dacă nu avea tăria să renunțe de pe acum la Gwen, cu timpul îi va veni și mai greu, dacă nu chiar imposibil – oricât de nemiloasă era disciplina sa. Prelungirea legăturii ducea cu sine și nevoia statornicirii, cu întregul cortegiu de complicații matrimoniale, financiare, afective, pe care era decis să le ocolească. Cu zece, cincisprezece ani în urmă, poate nu s-ar fi dat înapoi; acum, însă, da. O atinse ușor pe braț și-i spuse:

— Ia-o înainte. Vin și eu după tine.

Prin despicătura de moment ivită în aglomerația compactă a aerogării, îl zărise în față pe Mel Bakersfeid. De obicei, Vernon nu se ferea să se afișeze cu Gwen; totuși socoti că nu avea rost să întreacă măsura, ignorând până și conveniențele de ordin familial.

Observă că Mel discuta aprins cu locotenentul Ned Ordway, destoinicul negru, politicos, din fruntea detașamentului de poliție al aeroportului. Absorbit cum părea de dialog, avea poate norocul să treacă nezărit de cumnat, își zise Demerest, plictisit de ideea unei întâlniri nedorite, cât și de efortul de-a o ocoli.

Între timp, Gwen dispăruse în mulțime, lăsându-i, ca o

ultimă imagine surprinsă în fugă, impecabila croială a gambei și a gleznelor, la fel de proporționate și de atrăgătoare văzute prin ciorapii străvezii de nylon. „O, Sole Mio… grăbește-te”, își spuse Demerest. Dar prea târziu, Mel Bakersfeid îl văzuse – fir-ar să fie !!!

— Tocmai vă căutam, raportase locotenentul Ordway lui Mel cu puțin înainte. Chiar acum am fost informat că vom avea ceva vizitatori, vreo câteva sute, se pare.

În seara asta, Ordway era în uniformă și cu silueta-i înaltă, impunătoare, avea ceva din înfățișarea unui monarh african; doar vocea – suavă și molatecă – contrasta puternic cu masivitatea fizicului.

— Vizitatori avem, slavă Domnului, îi răspunsese Mel, împresurând cu privirea zgomotoasa aerogară, plină de oameni. Și nu sute, ci mii. Trecuse prin hol, în drum spre biroul său de la mezanin.

— Nu la călători m-am referit, îl corectă Ordway. E vorba de alții, care n-ar fi exclus să ne dea și mai mult de furcă.

Apoi relată despre întrunirea protestatară a localnicilor din Meadowood, și exodul lor spre aeroport, după încheierea dezbaterilor propriu-zise.

Detaliile – explică Ordway – le culesese de la niște reporteri ai televiziunii, care-i ceruseră permisiunea să instaleze câteva camere de luat vederi în holurile aerogării. Imediat telefonase și unui amic de la redacția ziarului „Tribune” – adăugă locotenentul, iar acesta îi citise sumarul unei relatări telefonice, primite chiar de la sediul adunării.

— La naiba, mormăi Mel. Nici că puteau să-și aleagă o noapte mai potrivită! N-aveam, și-așa, destule belele pe cap?!

— Poate că asta și urmăresc – să le pună capac la toate și să ne lase o amintire cât mai vie. Oricum, am socotit că e bine să fiți prevenit. N-ar fi exclus să ceară să stea de vorbă și cu un reprezentant al Asociației Aviației Federale…

— Când aud de asemenea treburi, cei de la Asociație își pun coada pe spinare și se topesc, zise Mel posomorât. Nu mai dai de ei decât după ce trece furtuna…

— Dar dumneavoastră ce-o să faceți? îl întreba polițistul cu un zâmbet șăgalnic. Aveți cumva de gând să le urmați exemplul?

— Nicidecum. Poți să le comunici că sunt dispus să primesc o delegație formată din șase oameni – cu toate că și asta înseamnă o pierdere de timp în împrejurările de acum. Altceva nu pot face.

— Vă dați seama că dacă nu am temeiuri legale – cum ar fi provocarea unui scandal sau a unor stricăciuni materiale, – n-am să-i pot ține afară pe ceilalți manifestanți?!

— Da, înțeleg, numai că nu intenționez să mă întind la vorbă cu tot puhoiul, câți br fi ei toți; dar, hai să nu anticipam răul. Și chiar de-om fi strânși cu ușa, ai grijă să nu recurgem la măsuri represive, decât *in extremis*. Să nu uiți că va fi și presa de față, și nu vreau să le dau apă la moara.

— Mi-am avertizat de pe acum oamenii. Vor interveni mai mult cu vorbe de duh, ca să evite orice ciocnire.

— În regulă.

Mel avea încredere în Ned Ordway. Paza aeroportului Lincolninternați onal era asigurată de un detașament al poliției urbane – cu administrație autonomă – comandat de locotenentul Ordway – tipul ideal al polițistului de cariera. Trecuse anul de când fusese numit în funcția de aici, dar nu peste multă vreme îl aștepta probabil alta, mai importantă și în oraș. O perspectivă pe care Mel o privea cu strângere de inimă.

— Afară de năpasta asta cu Meadowood, cum stăm cu restul treburilor? se interesă Mel.

Își dăduse seama, firește, că cei o sută de oameni de sub comanda lui Ordway, ca de altfel majoritatea personalului, făcuseră ore suplimentare, de când cu ivirea viscolului.

— Nimic deosebit. Ceva mai mulți bețivi și câteva încăierări pe care le-am pus pe seama întinderilor survenite în orarii, dar și pe a barmanilor dumneavoastră, dornici să-și vândă marfa.

Mel arboră un surâs forțat.

— Nu vă luați de baruri. Aeroportul încasează o cotă la fiecare pahar consumat și avem nevoie de venituri.

— Presupun că e și deviza companiei aeriene. Cel puțin, judecând după numărul pasagerilor pe care încearcă să-i trezească și să-i urce în avioane. E buba de care mă plâng mai tot timpul.

— Te referi la terapia cu cafeaua?

— Exact. Îndată ce-un călător matosit se prezintă la ghișeul de înregistrare, bălăbănindu-se, gata să cadă în nas, apare și funcționarul companiei cu stacanele de cafea să i le toarne pe gât. Oare cum nu pricep oamenii ăștia că unicul efect al cafelei este doar ațâțarea bețivanului care, până la îngurgitarea ei, fusese turtit de alcool? În nouăzeci și nouă la sută din cazuri, acesta e momentul când suntem chemați să intervenim.

— Dar vă descurcați, nimic de zis.

Oamenii lui Ordway aveau metodele lor dibace în această privință, lucru știut de Mel, și rareori se ajungea la penalizări, doar când incidentele degenerau în reale scandaluri. Cele mai frecvente, le furnizau comis voiajorii și negustorașii provinciali care, vlăguiți la capătul unei săptămâni de istovitoare concurență, cum se întorceau la casele lor, se turteau din numai câteva pahare. Dacă echipajul avionului refuza să-i primească la bord – sau mai bine spus comandantul, care avea ultimul cuvânt și îndeobște se arăta neînduplecat – atunci zurbagiii erau duși, sub escortă, în clădirea poliției și lăsați acolo, până-și veneau în fire. Numai după un timp li se îngădaiia să plece – și mai totdeauna împleticindu-se pe picioare, de somn.

— Mai e o hibă, își aminti șeful poliției. Paznicii de la spațiile de parcare mă informează că s-au adunat o droaie de automobile părăsite. Ne-a fost greu să trecem la un control efectiv cu vremea de-afară, dar o vom face îndată ce se mai astâmpără viscolul.

Mel se strâmbă nemulțumit. Mașinile uzate și părăsite în locurile de parcare deveniseră o plagă pentru orice mare aeroport. A te debarasa de o rablă, inutilizabilă, înseamnă o

complicație tot mai mare în zilele noastre. Depozitele de mașini degradate, însă recuperabile, erau arhipline, încât refuzau să mai primească altele în stoc, fără plată. Prin urmare, proprietarul unei mașini nu avea de ales decât fie să scoată din buzunar taxa impusă – cu titlu de chirie – ori, pur și simplu, s-o lase într-un loc unde nimeni nu mai putea să dea de urma stăpânului. Așa se explică cum de aeroporturile se prefăcuseră în adevărate maidane de automobile vechi. Procedeul era simplu: se aducea mașina la spațiul de parcare, după care, cu discreție, i se înlăturau plăcuțele cu numerele de circulație, precum și orice alte semne de identificare. Natural, nu se putea șterge cifra seriei de pe motor, dar depistarea proprietarului cu ajutorul acesteia presupunea o asemenea bătaie de cap și pierdere de vreme, încât se renunțase la această tentativă. Mult mai simplu era pentru aeroport să facă ceea ce fostul proprietar nu consimțise – și anume, să plătească transportul și depozitarea mașinii – și asta cât mai repede cu putință, ca să elibereze spațiul de parcare, aducător de venituri. În vremea din urmă, cifra lunară înscrisă la rubrica acestor cheltuieli atingea valori fabuloase la Lincoln International.

Prin forfota de oameni din holul aerogării, Mel îl zări pe căpitanul Vernon Demerest.

— Deși suntem într-o formă grozavă pentru a-i primi pe musafirii din Meadowood, am să vă anunț totuși când vor sosi, zise Ordway, cu glasul lui blând și binevoitor.

După care, salutând cu capul, prietenos, se depărta de directorul general.

Vernon Demerest, în uniforma companiei Trans America și cu acel aer încrezător și trufaș, specific lui, înainta în direcția lui Mel. La vederea lui, amintindu-și de raportul înveninat cu deszăpezirea – care-i ajunsese la urechi, dar nu și pe birou ca să-l citească – Mel se simți inundat de un val de revolta.

După toate aparențele, Demerest n-avea de gând să se oprească și să-l salute, așa că-l acostă el.

— Buna seara, Vernon.

— Bună, îi răspunse pe un ton indiferent.

— Aud că ai devenit o autoritate în materie de deszăpezire.

— Nu trebuie neapărat să fii specialist ca să-ți dai seama când o treabă se face de mântuială, ripostă Vernon brutal.

Mel făcu un efort să-și păstreze tonul moderat.

— Ai cumva idee cam câtă zăpadă s-a adunat?

— S-ar putea să știu mai bine ca tine. Printre obligațiile mele de pilot se număra și studierea buletinelor meteo.

— Prin urmare ești la curent că densitatea zăpezii căzută în ultimele douăzeci și patru de ore pe aeroport este de douăzeci și cinci de centimetri; afară de cea dinainte adunată.

Demerest ridică din umeri.

— N-aveți decât s-o curățați.

— Păi asta și facem.

— Numai că să ferească Dumnezeu cum…

— Stratul cel mai gros de zăpadă care s-a înregistrat vreodată a fost de treizeci centimetri în același interval de timp, insistă Mel. Dar asta s-a soldat cu inundații și cu închiderea aeroportului. Ca densitate, mare diferență nu avem nici acum, în schimb aeroportul și-a continuat activitatea. Am luptat să-l menținem așa, și am reușit. Niciun aeroport, de nicăieri, n-a înfruntat viscolul mai bine ca noi. S-a folosit fiecare piesă din utilajele de deszăpezire, cu tot personalul necesar, lucrându-se douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Poate n-aveți destule utilaje…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Vernon! Dar nimeni nu are câte s-ar cere la un viscol ca cel din ultimele trei zile. Firește, nu ne-ar strica o suplimentare; numai că nu se fac achiziții cu toptanul pentru situații excepționale – e împotriva oricărei rațiuni economice. Utilarea se orientează după criteriile cerințelor moderate, iar când se ivește câte-o năpastă ca asta, folosești toate mașinăriile disponibile, cu maximum de profit. Asta au făcut oamenii Mel, și încă extraordinar de bine!

— Mă rog, tu ai părerea ta, eu o am pe a mea, îl șicană Demerest. Întâmplător, consider că nu ai lucrat cum

trebuie. Și am și spus-o în raport.

— Credeam că a fost redactat de comitet. Sau le-ai făcut vânt celorlalți membri, ca să mă poți atinge pe mine?

— Nu te privește cum conlucrează comitetul. Esențialul e raportul. Iar mâine o să-ți parvină și ție un exemplar.

— Mii de mulțumiri, de pe acum. Dar reținuse că Vernon nu catadicsise să nege amprenta subiectivă a raportului. Indiferent ce-ai îndrugat acolo, continuă Mel, tot n-are nicio valoare și, ca să-ți fac o plăcere, află că ți-ai creat singur dureri de cap. Mâine va trebui să-mi irosesc timpul ca să explic comitetului cât de ageamiu ești în anumite domenii.

Vorbise cu patimă, fără a-și mai da silința să-și ascundă mânia, și, pentru prima dată, Demerest zâmbi, batjocoritor.

— Văd că te cam zgândăre treaba asta, sau mi se pare?! În privința durerilor mele de cap și a prețiosului timp ce-l vei irosi cu explicațiile nu pot să-mi exprim decât regrete. Voi cugeta la amândouă mâine, când mă voi desfăta sub soarele Italiei.

Și, cu același rânjet pe buze, întoarse spatele și plecă. Dar nu apucă să facă doi, trei pași, și satisfacția ce i se citea pe față se prefăcu într-o încruntare feroce. Pricina subitei mânii a căpitanului Demerest nu era alta decât cabina de asigurări din holul central, în seara aceea asaltată de clienți. Afluența din jurul ghișeelor îl făcu să înțeleagă că victoria de moment asupra lui Mel Bakersfeld nu valora, de fapt, nici cât o ceapă degerată. Într-o săptămână de aci înainte, raportul denunțător despre lopeți și zăpadă va fi complet uitat, pe când ghișeele cu asigurări vor dăinui veșnic. Prin urmare, adevărata izbândă era tot de partea mierosului și capsomanului de cumnat, care-i doborâse argumentele în fața Consiliului Administrativ, punându-l pe el, pe Demerest, într-o postură ridicolă, de nătăfleț.

Îndărătul ghișeelor, două tinerele – din care una, blondă platinat și cu sânii planturoși – completau de mama focului polițele pentru mușteriii de lângă ele, în timp ce alții, cam o jumătate de duzină, așteptau la coadă, să le vină rândul. Majoritatea aveau bani potriviți în mână, gata să-i dea –

profitul cel mai rapid al firmelor de asigurare, reflectă Demerest, la care se adăuga și celălalt, al automatelor, probabil la fel de solicitate, ca și cabina din fața lui.

Oare printre cei înșirați la ghișeu nu se aflau și pasageri pentru cursa de Roma? se întrebă în sine. O clipă se simți ispitit să caute să afle și, dacă-i descoperă, să le țină o lecție în materie de asigurări. Dar se răzgândi. Îi ajungea experiența pe care-o făcuse cândva, îndemnându-i pe călătorii din preajma unei cabine să renunțe la asigurări, motivându-le totodată și îndemnul său. Și cu ce se alesese de pe urma bunelor sale intenții? Cu reclamații și o admonestare severă din partea conducerii companiei Trans America. Deși nu s-ar fi putut spune să societățile de transporturi aeriene vedeau cu ochi mai buni decât piloții vânzarea asigurărilor în aeroporturi, se păstrau totuși în limitele neutralității, din pricina presiunilor din afară. Una din ele era exercitată de administrația aeroporturilor, argumentând că venitul adus de aceste firme este absolut necesar, și că ar accepta să renunțe la el numai în cazul când companiile aeriene l-ar rambursa prin taxele de aterizare. Pe de altă parte, înseși companiile nu consimțeau să-și ofenseze clienții, interzicându-le contractarea asigurărilor în aeroporturi – de vreme ce ei o considerau modalitatea cea mai comodă. Drept rezultat, singuri piloții mai cutezau să protesteze pe față împotriva vestei metode, abuzive în concepția lor.

Furat de gânduri, Căpitanul Demerest se oprise câteva clipe, urmărind activitatea febrilă din fața ghișeului. Un nou amator, observa el, se alătură șirului de clienți – un tip uscățiv, adus de umeri, cu o mustață mică și căruntă, vădit agitat și nervos, și cu o valijoară plată în mână; după privirile dese la ceasornicul din hol și confruntarea cu ceasul lui de pe mână, se vedea limpede că e în criză de timp și îngrijorat.

Putea să vină mai devreme, își zise Demerest scârbit, sau să lase naibii asigurarea și să se urce în avion. Această cugetare din urmă îi reaminti că era vremea să se întoarcă și el la ai său. O porni cu pași energici, către aripa ai

birourile de plecare ale companiei Trans America. De la o clipă la alta, se putea anunța îmbarcarea pasagerilor. Dar iată c-o și auzi: „Cursa Golden Argosp, a companiei Trans America, în direcția Roma...”

Zăbovise în hol mai mult decât avusese de gând. Își continuă drumul grăbit, urmărit de glasul megafoanelor ce se ridica peste vuietul aerogării, transmițând plecarea cursei sale.

12

„... CURSA 2, «GOLDEN ARGOSY», SPRE ROMA, își invită pasagerii la bord. Pasagerii care au îndeplinit formalitățile de înregistrare sunt rugați să...”

Comunicarea plecării unei curse împrumuta semnificații dintre cele mai diferite pentru ascultătorii din aerogară. Pentru unii, de pildă, nu era decât un apel obișnuit, preludiul unei călătorii obositoare, apăsată de grele răspunderi, la care, îndată ce li s-ar fi oferit libera opțiune, renunțau bucuroși. Altora, dimpotrivă, le făgăduia începutul unei ispititoare aventuri, sau, așa cum era cazul multora, apropiatul sfârșit al drumului către casă.

Unora le trezea amărăciuni, le anunța tristul moment al despărțirii, altora, din contră, luminoasa perspectivă a revederii, a bucuriei. Nu puțini, veniți să-și conducă rudele sau prietenii, îi urmăreau cu o curiozitate pur platonică, numele orașelor înșirate evocându-le doar imagini fugare și frânte ale unor meleaguri îndepărtate după care tânjeau, fără speranța de-a le vedea vreodată.

Pe câțiva, răsunetul aceluiași mesaj îi umplea de teamă, dar, hotărât lucru, aproape pe nimeni, din câți îl ascultau, nu-i lăsa cu totul nepăsători.

Glasul megafoanelor consemna începutul procesului premergător oricărei plecări. Avionul era gata, pregătit; sunase ceasul primirii pasagerilor la bord, și nu se îngăduiau întârzieri. Rareori se întâmpla să se amâne o cursă în așteptarea călătorilor tardivi. Curând, avionul avea

să pătrundă într-o împărăție străină omului – în văzduhul cerurilor – cu acel iz de aventură și poezie, dintotdeauna și veșnic explicabil prin însăși natura lui singulară, plină de taine.

Cât privea însă mecanismul anunțurilor în sine, trebuie spus că nu avea nimic poetic în el. Totul pornea de la un aparat, în multe privințe asemănător tonomatului, dar care, spre. Deosebire de acesta, răspundea la comanda butoanelor, și nu a monedelor introduse. Funcționa în așa numita „Secție cu Anunțarea Plecărilor”, o replică miniaturală a turnului de control, instalată deasupra clădirii de la extremitatea aerogării. Fiecare companie aeriană își avea o asemenea secție automată sau ceva similar. Claviatura aparatului montată pe o consolă, era mânuită de o funcționară cu unica obligație de a apăsa pe butoane în ordinea cuvenită; restul operației era preluat și executat de mecanismele interioare.

Marea majoritate a anunțurilor se efectuau prin intermediul înregistrărilor pe bandă – puținele excepții fiind impuse doar de situații speciale. Și cu toate că, așa cum era perceput de urechea ascultătorilor, fiecare comunicat părea de sine stătător, de fapt cuprindea trei înregistrări disparate. În prima se specifica numele companiei și al cursei; a doua furniza date cu privire la încărcătura avionului – fie înainte, în cursul sau după îmbarcarea pasagerilor; iar a treia preciza numărul, culoarului și al porții de ieșire la avion. Cum însă cele trei imprimări se succedau fără pauză, creau iluzia fluenței și unității perfecte – cum era de altfel și de dorit.

Anumiți oameni, cu aversiunea sistemelor semiautomate, aveau uneori satisfacția să asiste la defectarea aparatului cu anunțarea curselor. Nu o dată se întâmplase să i se blocheze câte un mecanism, iar glasul mecanic s-o ia razna, îndrumând pasagerii pentru șase curse diferite spre același culoar sau poartă. Haosul produs în asemenea ocazii, cu sute de pasageri fugind dezorientați și înnebuniți, era coșmarul oricărei companii aeriene.

Dar în noaptea aceasta, aparatul funcționa bine – „…

Pasagerii care au îndeplinit formalitățile de înregistrare sunt rugați să se îndrepte spre poarta patruzeci și șapte".

Între timp, mii de oameni, aflați în aerogară, luaseră cunoștință de plecarea cursei de Roma. Ca urmare, mulți se arătau preocupați, neliniștiți. Destui arborau însă un calm desăvârșit, fără să bănuiască, firește, că noaptea le mai rezerva încă serioase temeiuri de îngrijorare.

Poate o sută cincizeci de pasageri pentru cursa de Roma auziseră anunțul. Cei care se prezentaseră la ghișeele de înregistrare, dar nu ajunseseră la poarta patruzeci și șapte, se grăbeau într-acolo; pe drum, câțiva proaspăt sosiți își scuturau de zor zăpada de pe haine.

Gwen Merghen, stewardesa șefă, tocmai întâmpina mai multe familii cu copii mici când ecoul megafoanelor, ajuns până la avion, o înștiința de iminenta plecare a cursei, anunțată oficial pasagerilor. Fără a mai pierde o clipă, îl informă de acest lucru și pe căpitanul Harris, prin intermediul interfonului ce asigura legătura cu cabina de comandă; totodată, se pregăti sufletește pentru marele flux de oameni ce știa c-o vor năpădi în minutele următoare. Căpitanul Demerest, luând-o înaintea altora, sui la bord, precipitându-se de-a lungul culoarului spre cabina piloților, în care dispăru trântind ușa în urmă-i. Îi găsi pe Anson Harris și Cu Jordan – mecanicul de bord – absorbiți de verificarea dinaintea zborului.

— În sfârșit! exclamă Demerest, instalându-se pe scaunul din dreapta, al ofițerului comandant și apucând carnetul de bord. Jordan se reîntoarse la locul său, în spatele celor doi superiori.

Anunțul megafoanelor îl surprinse pe Mel Bakersfeld tot în holul aerogării centrale, amintindu-i că „Golden Argosy" era de fapt cursa lui Vernon Demerest. În sinea lui, regreta lamentabila întâlnire de adineaori, prin care ratase, dacă nu un prilej de remediere a conflictului cu Demerest, cel puțin o ameliorare, cât de cât. Dar așa, după cele întâmplate, încordarea dintre ei devenise și mai apăsătoare. Oare în ce

măsură contribuise și el la disensiunea creată? Cât de mult se putea autoblama? se întreba în sine. O parte din vina ce și-o recunoștea se datora, într-un fel, tot lui Vernon, cu darul lui de a-l incita, de a-i scormoni latura cea mai slabă a caracterului; plus că, mai toate ciocnirile tot de la Vernon porniseră – de asta putea să jure! Și, încă o pacoste. Vernon se socotea o ființă superioară și refuza să fie contrazis; oricine cuteza s-o facă, își atrăgea pe loc anatema.

Nu-i vorbă că Mel cunoștea sumedenie de piloți – în special comandanți de echipaje – la fel de infatuați. Nu va uita niciodată riposta cumnatului său când cu adunarea Consiliului Administrativ! „Stați cramponați de birouri și judecați cu creiere de gâscă” – i-o trântise Demerest atunci; și la gândul odioasei jigniri, Mel clocotea, nu alta. Ca și când a zbura pe un avion era mare scofală l și totuși pe undeva, într-un ungher ascuns al sufletului, Mel își dorea să redevină pilot – măcar pentru câteva ore – să plece, ca Vernon, într-o cursă la Roma. Îi reveni în minte persiflarea lui cu desfătarea de-a doua zi… sub soarele Italiei…

Redus, cum era, doar la treburile strict administrative, Mel, aviatorul, se surprinse tânjind după o asemenea desfătare… poate chiar mai umilă în pretenții.

În noaptea asta, nesuferitele piedici ce-l țintuiau la pământ parcau și mai oprimante decât în restul zilelor…

Locotenentul Nel Ordway, cel care se despărțise de Mel cu puține minute înainte, auzi comunicatul cu plecarea cursei de Roma prin ușa întredeschisă a cămăruței de gardă, amplasată nu departe de holul central. Tocmai vorbea la telefon cu ofițerul de serviciu, de la sediul poliției din aeroport. Acesta, avertizat prin radio de una din mașinile lor de patrulare, îl informa despre puzderia de automobile, înțesate cu oameni, care apăruseră în aeroport, pricinuind reale dificultăți cu parcarea. Li se stabilise și identitatea – aparțineau proprietarilor din Meadowood, despre care Ordway fusese prevenit mai devreme și, după dispozițiile date din timp, cel de la telefon

îi raporta că s-au și trimis „întăriri” spre aerogară principală.

La numai câțiva metri de locotenentul Ordway, într-una din sălile de așteptare, bătrânica firavă din San-Diego – doamna Ada Quonsett – se oprise din dialogul cu junele Peter Coakley de la Trans America, urmărind împreună cu acesta anunțul cu plecarea cursei de Roma.

Ședeau alături, pe una din banchetele capitonate în piele neagră. Între timp, doamna Quonsett evocase mai toate virtuțile răposatului ei soț, în termeni cu nimic mai puțin elogioși decât cei la care probabil ar fi recurs regina Victoria descriindu-l pe prințul Albert.

— Un om atât de minunat, de înțelept, de chipeș! L-am cunoscut în a doua tinerețe, dar ca june, îmi închipui că semăna teribil cu dumneata.

Peter Coakley schițase un zâmbet nătâng, aidoma celor multe și căznite din ultima ora și jumătate. De la despărțirea de Tanya Livingston – cu drasticele-i instrucțiuni de-a nu o slăbi din ochi pe bătrână până n-o va vedea urcată în avionul de Los Angeles – conversația lor se cam limitase, de fapt, la monologul doamnei Quonsett, și la comparația lui Peter Coakley cu decedatul Herbert Quonsett, mereu reînnoită și invariabil măgulitoare pentru junele însoțitor. Hotărât lucru, tema ajunsese să-l obosească pe Peter, fără a bănui însă că tocmai spre asta țintea și Ada Quonsett. Căscă plictisit și pe furiș. Doar nu pentru o asemenea corvoadă se angajase la Trans America! Se simțea un caraghios sinistru, îmbrăcat, cum era, în uniformă, și dădăcind, în chip de guvernantă colțoasă, o biată băbuța guralivă, care ar fi putut foarte bine să-i fie bunică. Singura mângâiere era c-o să scape curând de acest rol ingrat. Spre nenorocul lui, din pricina vremii, cursa de Los Angeles, la fel ca marea majoritate, pleca cu intimere – altfel, de-acum o oră ar fi instalat-o pe bătrânică în ea. Totuși, își zicea Peter încrezător, poate s-o îndura cerul să-i vină și rândul avionului de Los Angeles la decolare! Până una alta, anunțul transmis în aerogară îl mai

scutise de sporovăiala bunicii de-alături, ca să răsufle și el puțin. Năucit cum era de vorbă, îi ieșise din minte avertismentul Tanyei, în legătură cu doamna Quonsett: „Să nu uiți că e unsă cu toate alifiile!

— Ia te uită! exclamă bătrâna când încetini glasul megafoanelor. O cursă spre Roma! Grozav o fi să lucrezi pe un aeroport, mai ales pentru un tânăr deștept, ca dumneata! Roma… Mult a mai ținut răposatul meu soț s-o vedem împreună. Își împreună mâinile, cu danteluța batistei resfirată printre degete, și suspină. Ei, da' ce să-i faci… N-a mai apucat, sărmanul…

Deși nu-i tăcea gura o clipă, creierul îi funcționa precum mașinăria unui ceasornic elvețian de prima calitate. Se gândea în fel și chip cum să se descotorosească de tânărul împăunat în uniformă. Că-l plictisise de moarte era limpede – numai că asta nu era de ajuns; dovadă, ședea tot acolo, pironit pe banchetă. Trebuia să născocească ceva, să creeze o anumită situație în care plictiseala să-l împingă la o neglijență. Și asta, repede; repede de tot.

Nu-și uitase nicio secundă ținta inițială; s-ajungă la New York, fără bilet. Urmărise cu urechile ciulite comunicările curselor de New York – cinci la număr și fiecare aparținând altei companii – dar picaseră toate anapoda, când n-avea cum s-o șteargă de lângă cerber cu un pretext cât de cât verosimil. La fel, nu știa nici dacă înaintea cursei de Los Angeles, în care voiau s-o expedieze împotriva voinței, mai exista vreuna spre New York.

Cert însă, orice era preferabil decât să se vadă făcând cale întoarsă – la Los Angeles și chiar în aceeași noapte. Orice… până și… Dintr-odată îi veni o idee… Până și un drum la Roma.

La început și-o spuse puțin șovăielnic, dar se corectă aproape pe loc: „În definitiv de ce nu?”

O sumedenie din câte înșirase în seara aceea despre răposatul Herbert nu erau decât născociri; în schimb, într-adevăr contemplaseră, cândva, într-o seară, niște ilustrate din Roma… Și la urma urmei, de-ar fi să ajungă numai pe aeroport – nu chiar în oraș și tot se chema că a fost la

Roma, și-o să aibă ce-i povesti lui Blanche, o dată ce s-o vedea la New York. Ca să nu mai pună la socoteală marea ei satisfacție de a o trage pe sfoară pe afurisita aia cu părul roșu, de la Trans America... Dar va reuși oare? Ce număr de poartă se anunțase la megafoane? Nu cumva patruzeci și șapte, prin culoarul albastru? Da, exact. Acum era sigură.

Bineînțeles, se putea aștepta să găsească avionul plin ochi, fără loc pentru un călător de ultima clipă – fie și clandestin. Asta n-aveai cum s-o prevezi niciodată, de aceea trebuia să și riști. Și altceva. Pentru o călătorie în Italia ți se cerea, probabil, pașaport? Prin urmare, o complicație în plus pe care va trebui s-o rezolve. Dar dacă chiar în secunda asta se anunța o cursă spre New York?...

Categoric nu mai avea timp de pierdut, înțepenită pe bancă, fără să întreprindă nimic.

Începu să-și frământe mâinile descărnate și zbârcite, cu o expresie tulbure, pierită.

— Vai de mine și de mine, se văicări ea. Aoleu, Doamne! își duse mâna dreaptă, tremurătoare, către gulerul înalt, de modă veche, al bluzei. Își tamponă gura cu batista dantelată, scoțând un geamăt prelung și moale.

Funcționarul agenției o privi alarmat.

— Ce s-a întâmplat doamnă Quonsett? Ce vă supără?

Bătrâna închise ochii, ridică din nou pleoapele și respiră de câteva ori convulsiv.

— Iartă-mă, dar nu mi-e bine de loc.

— Vreți să vă ajut cu ceva? o întrebă îngrijorat. Să chem un medic?

— Nu vreau să vă dau bătaie de cap.

— Nicidecum...

— Nu, nu, protestă doamna Quonsett, clătinând anemic din cap. Am să mă duc doar la toaletă. Cred c-o să-mi revin.

Tânărul părea descumpănit. N-ar fi vrut s-o vadă pe babetă dându-și duhul, acolo, lângă el, pentru că nici mult nu mai avea... O întrebă, din nou, cu aceeași grija. Și stânjeneală în glas.

— Sunteți sigură?

— Da, da. Doamna Quonsett era hotărâtă să nu facă o

scenă prin care să atragă atenția asupra ei, nici aici, nici în holul cel mare. Prea mulți oameni se învârteau împrejur, care și-ar fi holbat ochii, plini de curiozitate.

— Te rog, ajută-mă puțin… mulțumesc… fii bun și lasă-mă să te iau de braț. Pare-mi-se că acolo e toaleta pentru doamne. În drum spre ea, mai simula câteva gemete surde, atrăgându-și, ca fiecare, privirea neliniștită a gardianului.

— Am mai avut crize din astea, îl asigură ea. O să-mi treacă.

Ajunsă în dreptul ușii de la toaletă, se desprinse de brațul lui.

— Tare frumos te mai porți cu o femeie în vârstă. Sunt atâția tineri în zilele noastre care… Aoleu, Doamne!… Și tăcu. „Destul își spuse cu prudență; trebuie să fiu cu băgare de seamă, să nu exagerez”. Mă aștepți aici? îl întrebă pe Peter. N-ai să pleci, nu-i așa?

— Ooo, nu. N-o să vă las în starea asta.

— Mulțumesc. Deschise ușa și intră.

Înăuntru, dădu peste vreo douăzeci, treizeci de femel. Ce mai furnicar de lume, în noaptea asta la aeroport! Până și aici nu scapi de lume – își zise în sine. Acum avea nevoie ele un aliat, își tatona terenul cu grijă, măsurând-o pe fiecare. În cele din urmă, se opri la o tinerică cu aspect de secretară în taiorul beige ce-l purta, și nu prea zorită, ca altele. Traversă încăperea, ducându-se glonț la ea.

— Scuză-mă, dar nu mă simt bine. Poate ai vrea să mă ajuți… Plăpânda bătrână din San Diego își reluă pantomima cu frământatul mâinilor, închiderea și deschiderea ochilor, reeditând întocmai scena pe care i-o jucase lui Peter Coakley.

Văzând-o, tânăra intră în panică.

— Firește că vă ajut, se oferi fără șovăire. Vreți să vă conduc până la…

— Nu… nu, te rog. Doamna Quonsett se sprijini de o chiuvetă, chipurile să-și păstreze echilibrul. Aș vrea numai să transmit un mesaj, cuiva. Colo în fața ușii, stă un tânăr în uniforma companiei Trans America. Numele lui e Coakley. Te rog frumos… spune-i că l-aș ruga, totuși, să-mi cheme

un medic.

— Am să-i comunic. Puteți rămâne singură până mă-ntorc?

Doamna Quonsett făcu semn, cu capul, în sens afirmativ.

— Da, mulțumesc. Ești bună să vii înapoi... să-mi spui...

— Se-nțelege.

În mai puțin de un minut, tânăra era din nou lângă ea.

— A și trimis după un doctor. Cred c-ar trebui să vă odihniți. De ce nu...

Doamna Quonsett își ridică mâinile de pe chiuveta pe care se sprijinise.

— S-a dus cumva chiar el să-l aducă?

«— Sigur. Imediat...

Tot ce-i mai rămânea de făcut era să scape și de această femeie, cumpăni fulgerător. Mai închise o dată ochii și-i redeschise.

Știu că-ți cer cam prea mult... și-așa ai fost tare cumsecade... dar mă așteaptă fiică-mea, la ușa principală, lângă compania United.

— Vreți s-o chem încoace? S-o aduc cu mine?

Doamna Quonsett își duse batista dantelată la buze.

— Ți-aș fi foarte recunoscătoare, deși, nu te silesc dacă ți-e *greu*

— Sunt sigură că și dumneavoastră m-ați ajuta dacă aș fi la nevoie. Cum o pot recunoaște pe fiică?

— Poartă un palton lung, liliachiu, și o pălăriuță alba, cu floricele galbene. Mai are și un cățel cu ea – un pudel franțuzesc.

Femela cu aer de secretară schiță un surâs încurajator.

— O s-o găsesc, fiți pe pace! Și mă întorc într-un suflet.

— Ești tare drăguță...

Ada Quonsett mai zăbovi câteva secunde după ce-o văzu dispărând pe ușă pe aliata ei de ocazie, sperând, în interesul ei, că nu-și va pierde prea multă vreme căutând o persoană imaginară, îmbrăcată în mov, și cu un pudel, la fel de imaterial.

Cu un zâmbet în colțul gurii, bătrânica din San Diego se

fofila din toaletă și o luă la picior, cât o țineau călcâiele. Și cum la primii pași n-o acostă nimeni, în câteva clipe se pierdu în viitoarea generală, din holul aerogării.

Pe unde trebuia s-o apuce, se întreba ea, să ajungă la culoarul D și poarta patruzeci și șapte?

Pentru Tanya Livingston, anunțul cursei de Roma se putea asemui, într-un fel, cu schimbarea tabelei de marcaj la o partidă de patru meciuri de fotbal, jucate în serie. În momentul acela, patru curse – și toate aparținând companiei Trans America – se pregăteau să-și ia zborul, iar Tanya, în calitate de șefă a Relațiilor cu publicul, ținea legătura cu fiecare. Între timp, avusese și o discuție neplăcută cu un pasager coborât 3 în cursa de Kansas City.

Călătorul pus pe gâlceavă, cu o gură ce-i turuia ca mitraliera, susținea sus și tare că valiza de piele a soției apăruse pe caruselul bagajelor sfâșiată într-o parte – și asta numai datorită maltratării la care fusese supusă.

Tanya nu crezuse nicio iotă din tot ce-i îndrugase, pentru că, așa cum se vedea limpede, valiza împricinată nu era ruptă de acum; buba, ce-i drept reala, avea vechime. Totuși, după cum cerea protocolul companiei Trans America – și al altora – se arătase dispusă să repare neajunsul, și cu bani gheață. De aici, începuse o adevărată tocmeală. Ea oferise treizeci și cinci de dolari – o sumă care depășea însăși valoarea obiectului „maltratat”; celălalt nu lăsa niciun cent din patruzeci și cinci. Cu chiu cu vai, conveniseră în sfârșit la patruzeci – fără ca reclamantul să știe însă că Tanya ar fi avut libertatea să meargă cu oferta până la șaizeci de dolari – numai ca să aplaneze lucrurile. Chiar dacă unele incidente erau pure înscenări, menite să înșele buna credință a companiilor aeriene, acestea socoteau că e mai rentabil să onoreze pretențiile pe loc, evitând astfel conflicte de lungă durată.

În teorie, orice valiză avariată se consemna la ghișeul de înregistrare, odată cu prezentarea pasagerului. Dar asta numai în teorie. Practica respecta rareori acest deziderat. Așa se făcea că unii călători, familiarizați cu asemenea

trucuri, își înlocuiau vechile valize simulând stricăciuni și cerând să fie despăgubiți.

Și cu toate că nu scotea banii din propriul buzunar, de fiecare dată când simțea că e păcălită, Tanya se aprindea de revoltă. Pentru moment, își îndreptă atenția spre pasagerii întârziați pentru cursa de Roma, îndrumându-i, pe măsură ce apăreau, spre punctul de îmbarcare. Din fericire, de câteva minute sosise și autobuzul agenției și majoritatea celor veniți cu el erau în drum spre poarta patruzeci și șapte. Într-o secundă, două, calculă Tanya, trebuia negreșit s-o pornească și ea într-acolo, să dea o mână de ajutor la eventualele complicații de ultimă clipă.

D.O. Guerrero urmărise comunicatul pentru cursa de Roma, așteptându-și rândul la unul din ghișeele cu asigurări, din aerogară centrală. De fapt, pe el îl remarcase căpitanul Vernon Demerest alăturându-se șirului de clienți, grăbit, agitat și cu o valijoară în mână – cea în care avea bomba.

De cum coborâse din autobuz venise să-și cumpere polița, unde avusese ghinionul să dea peste alți patru mușterii, sosiți înaintea lui. Pe cei ajunși chiar în dreptul ghișeului îi serveau două funcționare, dar cu o jalnică încetineală! Una din ele – o blondă pieptoasă, într-o bluză cu decolteul cât o vitrină de magazin – dialoga în neștire cu clienta din față, o femele între două vârste. Din câte putea el pricepe, vânzătoarea încerca să-i plaseze o asigurare mai consistentă, iar cucoana se lăsa greu convinsă.

În ritmul în care mergeau tratativele, până să-i vină și lui rândul vor mai trece pe puțin douăzeci de minute, socoti Guerrero, or până atunci, adio avion!

Și totuși trebuia să se vadă cu polița cumpărată fără să-și rateze plecarea.

Megafoanele anunțaseră pasagerii să se prezinte la poarta patruzeci și șapte – unde s-ar fi cuvenit să ajungă până acum!

Tremura din tot trupul și-și simțea mâinile umede și reci pe mânerul valijoarei. Compară, poate pentru a douăzecea

oară – ceasul lui de mână cu orologiul din holul aerogării. Trecuseră șase minute de la anunțarea cursei de Roma. Ultimul apel… înainte de închiderea ușilor la avion… putea să vină de la o clipă la alta. Trebuia, negreșit, să facă ceva. O porni, îmbrâncindu-se, către ghișeu. Nu se mai sinchisea nici de faptul că ar fi putut atrage atenția celor din jur sau…

Un bărbat protestă:

— Alo, amice! Și noi așteptăm la rând.

Guerrero făcu pe surdul, împingându-se mai departe ca să-i vorbească funcționarei – cea blondă, cu sânii mari.

— Vă rog, cursa mea și-a anunțat plecarea… e avionul de Roma. Vreau să mă asigur și eu împotriva accidentelor, dar nu mai am timp de așteptat.

Același bărbat de mai înainte îl interpelă iar.

— Atunci pleacă fără asigurare! Și-altă dată vino să ți-o iei mai din vreme.

Guerrero era cât pe-aci să-i strige în gura mare: „Care altă dată?” Pentru mine nu mai există „altă dată”!

Dar n-o făcu, ci se adresă tot blondei.

— V-aș ruga frumos!

Spre uimirea lui, în loc să-l repeadă – după cum se temuse – aceasta-i răspunse cu un zâmbet binevoitor:

— Roma, ați spus, dacă nu mă-nșel…

— Întocmai. Cursa a și fost anunțată.

— Știu. Și din nou același surâs. Cursa Trans America 2 – denumită și „Golden Argosy”.

Cu toată panica și îngrijorarea care-l fierbeau, Guerrero sesiză accentul cuceritor al fetei, trădându-i, pare-se, originea ei europeană.

D.O. Guerrero se sili să adopte un ton cât mai firesc.

— Întocmai.

Tânăra vira direcția zâmbetului spre ceilalți clienți ramași în spatele lui.

— Într-adevăr, domnului nu i-a mai rămas timp și sper că n-aveți nimic împotrivă să-l servesc, mai întâi, pe dânsul.

Atâtea lucruri îi merseseră anapoda în noaptea asta, încât aproape nu-i venea să creadă în clemența ce i se oferea. Printre amatorii înșirați la ghișeu câțiva bombăniră,

în schimb cel cu protestele de mai înainte tăcu chitic.

Fata scoase formularul-tip, pentru polița de asigurare.

— Într-o clipă termin cu domnul, o asigură radioasă pe cucoana nehotărâtă, care-o țintuise cu vorba până atunci. Apoi, își regla unghiul de ochire al zâmbetului către Guerrero. De abia în momentul acela, când toți din jur se supuseră fără cârtiri, își dădu și D.O. Guerrero seama de puterea magică a surâsului ei. Iar când îl mai și privi în față, Guerrero – omul pe care femelle îl lăsaseră mai totdeauna indiferent – simți de-a dreptul că se topește. Și avea și niște sâni gigantici, cum nu-i mai fusese dat să vadă!

— Numele meu este Bunnie, gânguri ea, cu acea urmă de accent european. Al dumneavoastră care e? Ținea stiloul cu pastă deasupra formularului, gata de scris.

Ca vânzătoare la ghișeul de asigurări, Bunnie Vorobioff făcea o treabă nemaipomenită.

Bunnie se dădea în vânt după întreceri de orice soi, mai ales după cele cu perspectiva unui profit material. Așa se și explică una din atracțiile majore ale slujbei de-acum, la societatea de asigurări, și anume întrecerile periodice, cu premii în obiecte, pentru funcționarii cu vânzările cele mai respectabile. Chiar în momentul de față, se afla într-o astfel de competiție, care se încheia în aceeași noapte. De aici și reacția ei promptă, plină de zel, la apelul lui D.O. Guerrero. În clipa aceea, îi mai lipseau patruzeci de puncte până la totalul celor necesare să-i asigure premiul oferit de firmă – de astă dată, o periuță de dinți electrică. La un moment dat, în decursul serii, își pierduse orice nădejde să atingă punctajul cerut; majoritatea polițelor vândute în ziua aceea fuseseră pentru curse interne, or acestea aduceau venituri minime și, implicit, puncte mai puține. Dacă izbutea însă să plaseze o poliță cu valoare maximă pentru o cursă peste ocean, câștiga dintr-un foc douăzeci și cinci de puncte, rămânându-i un rest mult mai ușor de realizat.

Întrebarea era: cât de substanțială va fi polița cerută de pasagerul de Roma, iar în caz că nu va întruni valoarea maximă, va putea ea, Bunnie Yorobioff, să-i vâre sub nas

una mai grasă?

De obicei izbutea. Și fără prea mari eforturi: își învăluia interlocutorul în zâmbetul cel mai irezistibil – care-l încălzea cu repeziciunea unui cuptor electric; în același timp, se întindea spre el, aplecându-se peste ghișeu, ca să-l năucească cu etalarea sânilor, și începea să-i înșire infinitele beneficii ce le putea deduce prin investirea unei modeste sume suplimentare. Într-un procent de nouăzeci la sută, trucul acționa cu putere de miracol – ceea ce explica rezultatele fenomenale obținute de Bunnie, ca vânzătoare de asigurări.

După pronunțarea, pe litere, a numelui; g, u, e, r, r, e, r, o, veni și întrebarea cheie.

— La ce asigurare v-ați gândit, sir?

Mai înainte de-a da răspunsul, D.O. Înghiți în sec.

— La una simplă – de șaptezeci și cinci de mii de dolari.

Acum, că rostise cuvintele, își simțea gura uscată, iască. Îl chinuia teama că le trezise tot felul de bănuieli celor din spate, și le simțea ochii ca niște sfredele, în ceafă. Din nou tremura din tot trupul – un amănunt care, cu siguranță, nu va trece neobservat. Cu gândul să mai salveze din aparențe, își aprinse o țigară dar mâna îi zvâcnea așa de cumplit, încât de-abia putu să țină chibritul în dreptul țigării. Din fericire, fata, legănându-și stiloul pe deasupra rubricii unde urma să specifice suma, părea să nu-l ia în seamă.

— Asta v-ar costa doi dolari și cincizeci de cenți, anunță Bunnie.

— Cum?... Aaa... da. Guerrero izbuti să-și aprindă țigara, după care aruncă chibritul pe jos. Băgă mâna în buzunar, după puținii bănuți câți îi mai rămăseseră.

— Dar e o poliță minoră. Și Bunnie nici n-o trecuse încă în formular... Se aplecă peste ghișeu, apropiindu-și și mai mult sânii de client, care-și coborî ochii, fascinat – o expresie ce-o surprindea la toți bărbații, fără excepție. Ba unii din ei parcă ar fi vrut să întindă mâinile, să-i pipăie.

Nu însă și cel pe care-l avea acuma dinainte.

— Minoră? repetă Guerrero. Păi știam... în fine...

credeam că e cea mai mare, se apără cu stângăcie și poticneli.

Bunnie îi observase agitația, dar a atribui emoțiilor inerente unei călătorii cu avionul. Dindărătul ghișeului proiectă încă un zâmbet amețitor spre Guerrero.

— Ooo, nu, sir, ați putea cumpăra o poliță de asigurare de trei sute de mii de dolari. Așa cum fac majoritatea pasagerilor, și numai cu zece dolari. Un preț derizoriu, realmente, pentru garanțiile ce vi le oferă, nu? Și rămase cu zâmbetul tot în priză directă. Răspunsul clientului putea să însemne aproape douăzeci și cinci de puncte sau mai precis o periuță de dinți electrică.

— Ați spus… zece dolari? bâigui Guerrero.

— Exact, pentru o asigurare valorând trei sute de mii.

Cum de nu știuse de asta? se întreba Guerrero înciudat. Tot timpul fusese convins că mai mult de o asigurare de șaptezeci și cinci de mii de dolari – reprezentând limita superioară – nu se putea obține la ghișeele din aeroport. Informația o spicuise chiar dintr-un formular tip, de care făcuse rost cu o lună sau două în urmă, dintr-o altă aerogară. Dar acela era valabil pentru automobile cu polițe de asigurări, acum își amintea perfect. Și nicio clipă nu-i trecuse prin minte că la ghișee se pot încheia asigurări cu diferențe atât de mari ca valoare.

Trei sute de mii de dolari!

— Da, zise nerăbdător. Vă rog…

Bunnie radia.

— Pentru toată suma, domnule Guerrero?

Era cât pe-aci să dea din cap, în semn de încuviințare, când, deodată, îi veni în minte ironia ironiilor: dacă n-avea cei zece dolari?

— Domnișoară… așteptați, o rugă pe Bunnie, scotocindu-se prin buzunare și scoțând fiecare bănuț găsit.

Cei din spate începură să-și piardă răbdarea. Bărbatul care-l repezise de la bun început își ridică protestatar glasul spre Bunnie:

— Spuneați c-o să dureze o clipă?!

Guerrero încropise patru dolari și șaptezeci de cenți. Cu

două seri în urmă, când el și Inez își puseseră la un loc toată avuția comună, D.O. Luase din ea opt dolari și ceva mărunțiș, pentru nevoile personale. După amanetarea inelului lui Inez și plata primei rate pentru biletul de avion, mai rămăsese cu numai câțiva dolari. Câți? Nu știa precis, dar din aceștia se hrănise, plătise biletele de metrou și autobuzul până la aeroport.

Cei doi dolari și jumătate, pentru asigurare, îi păstrase cu grijă într-un buzunar separat. De rest nu mai ținuse socoteală, fiindcă și-așa, o dată plecat la drum, banii tot nu-i mai serveau la nimic.

— Dacă n-aveți mărunțiș, puteți să-mi dați un cec, îi sugeră Bunnie Vorobioff.

— Mi-am lăsat carnetul acasă. Asta era o minciună; în realitate avea cecuri la el. Dar niciunul cu acoperire la bancă, astfel că folosirea lor invalida însăși asigurarea.

— Poate-mi dați bani italienești, domnule Guerrero?! insistă Bunnie. Vă primesc lire, în loc de dolari, la cota schimbului oficial.

— N-am valută italiană, bâigui el; și pe loc se căi.

În centru, la agenție, se prezentase fără niciun bagaj pentru o călătorie la Roma! Acum, în mod demențial, afirmase cu martori, că nu are nicio lețcaie. Oare cine pornea la un drum, peste mări și țări, fără bagaje și fără un șfanț, dacă nu un om care știa dinainte că avionul nu va ajunge la destinație?!

Dar aproape imediat își aminti că, de fapt, numai el singur putea corela cele două incidente – de la agenție și de aici. Mai târziu, se vor găsi și alții să le pună cap la cap; numai că, ce importanță vor mai avea atunci?! Absolut niciuna. În balanța anchetei, nu bănuiala va atârna cel mai greu, își zise, reeditând raționamentul făcut în autobuz, în drum spre aeroport. Nu bănuiala, ci dispariția fără urme a avionului și, deci, distrugerea oricăror dovezi – ăsta rămânea factorul decisiv.

Cu toată gafa din ultima clipă, constată, spre uimirea lui, că în loc să-și piardă încrederea, dimpotrivă, aceasta îi sporise. Mai trânti câteva monezi scormonite peste

mărunțișul îngrămădit, pe pervazul ghișeului. Și apoi, ca prin minune, într-unul din buzunarele interioare ale hainei, dădu peste o bancnotă de cinci dolari. Fără a-și ascunde puternica emoție, Guerrero exclamă cât îl ținea gura:

— Am găsit! Am bani destui!

Ba îi și prisoseau – un dolar, sau cam așa ceva, în monede, între timp, însă, până și în Bunnie Vorobioff încolțiseră bănuielile. De aceea, în loc să completeze la iuțeală polița de trei sute de mii de dolari, așteptată de client, ezita. Cât se tot scotocise D.O. Prin buzunare, îl studiase atentă. Mai întâi, cum era și firesc, i se păruse ciudat ca un om să pornească într-un voiaj de asemenea anvergură fără un ban la el; dar, în definitiv, ăsta era un amănunt care-l privea personal, și putea să aibă o mie și una de motivări. Ceea ce realmente o pusese pe gânduri erau ochii – tulburarea și deznădejdea ce se citeau în ei. Bunnie le recunoștea pe amândouă. Nu o dată le surprinsese și la alții.

Una din instrucțiunile stricte ale firmelor de asigurări le cerea vânzătoarelor ca, de câte ori au de a face cu un client bizar «fie extrem de agitat sau în stare de ebrietate – să-l semnaleze companiei aeriene de unde-și procurase biletul. Oare trebuia s-o facă și acum? se întreba Bunnie. Dar nu era de loc sigură că e cazul.

Deseori angajatele firmelor de asigurare comentau între ele această dispoziție. Pe unele le deranja, altele, pur și simplu, o ignorau, argumentând că menirea lor e să vândă polițe de asigurare și nicidecum să facă pe psihiatrele, pentru care nici nu aveau calitate și nici mi erau plătite. Se vântura și teoria că mulți cumpărători sunt nervoși din fire și, deci, cum putea cineva, lipsit de competența necesară, să delimiteze tipurile structural irascibile de cele cu o boală neurologică?!

Oricum, Bunnie nu reclamase niciun pasager suspect; în schimb, o colegă de-a ei se arătase mai zeloasă, pentru ca, după sesizare, să se afle că pârâtul nu era altul decât Vicepreședintele unei companii aeriene, într-adevăr agitat – dar pentru că aștepta să-i nască soția…

Povestea se terminase urât de tot. Bunnie nu ajunsese încă la o hotărâre și, ca să-și ascundă șovăiala, se apucase să numere banii lui Guerrero, strânși pe ghișeu. I-ar fi prins bine să știe dacă nu cumva Mary, colega de alături, remarcase și ea vreo ciudățenie la client. Se părea totuși că nu. Mary completa formulare de zor, câștigând puncte la întrecerea dintre ele.

În cele din urmă, tot experiența de viață câștigată de Bunnie Vorobioff își spuse ultimul cuvânt. Ea o învățase să-și înfrângă curiozitatea, să nu stăruie cu întrebări inutile. O dată ce te insinuai în existența cuiva, chestionându-l, într-un fel te și angajai; or, ce rost avea să-ți sporești complicațiile personale, adăugând la ele și pe ale altora?

Renunțând la orice eventual sondaj și, totodată, rezolvându-și dilema cu câștigarea periuței de dinți, Bunnie Vorobioff completă la iuțeală o poliță în valoare de trei sute de mii de dolari pentru asigurarea vieții domnului D.O. Guerrero.

În drum spre poarta de ieșire la avion, Guerrero expedie polița, prin poștă, pe numele soției sale – Inez.

13

DEȘI GLASUL MEGAFOANELOR NU PARVENISE piuă la el, Harry Standish – inspectorul vamal – era la curent cu anunțarea cursei de Roma. Cum oficiul vamal se ocupa numai de călătorii sosiți de peste hotare, nu fusese prevăzut cu relee pentru transmiterea acestor apeluri, dar Standish se informase prin telefon, direct la Trans America. Acolo i se spusese că pasagerii de Roma au și început să se îmbarce, la poarta patruzeci și șapte, iar avionul va decola la ora prestabilită – adică la 11 p.m.

Standish consultă ceasul din perete; peste câteva minute, se va duce și el la poarta patruzeci și șapte, nu cu treburi oficiale, ci ca să-și ia rămas bun de la Judy – fiica surorii fui, în drum spre Europa pentru un an de studii. Standish îi făgăduise surorii din Denver să-i poarte de grijă

nepoatei; să n-o lase singură la plecare.

Mai devreme, o întâmpinase în aerogară pe drăguța Judy, fetișcană de optsprezece ani, dar sigură de ea și, după ce zăboviseră un timp, vorbind de una și de alta, se înțeleseră s-o mai vadă odată, înainte de decolarea avionului.

Până atunci, inspectorul Standish se străduia să limpezească o poveste urâtă și anostă, apărută către sfârșitul unei zile de-a dreptul istovitoare.

— Sunteți hotărâtă, doamnă, să rămâneți la aceeași versiune? Se adresă calm unei femei clădită mai mult din oase și cu un aer trufaș, ale cărei valize, mai multe la număr, se înșirau, desfăcute, pe masa de vămuire, între ea și inspector.

— Insinuați c-am mințit, când eu nu v-am spus decât purul adevăr, îi replică ofensată. Doamne, de câte ori mi-e dat să mă lovesc de acest zid al suspiciunii și inflexibilității, mă întreb, fără voie, dacă nu cumva viețuim într-un stat polițist?!

Trecând peste finalul replicii – cu deprinderea vameșilor de a para insultele gratuite și multe la număr – Harry Standish răspunse politicos:

— Nu am insinuat nimic, credeți-mă. V-am întrebat doar dacă nu doriți să aduceți unele amendamente celor declarate în legătură cu aceste articole vestimentare – rochii, tricotaje și mantoul de blană.

Doamna Harriet Du Barry Mossman, – stabilită în Evanston și reîntoarsă dintr-o” călătorie de o lună de zile prin Anglia, Franța și Danemarca, după cum reieșea din pașaportul ei american – refuză cu un aer vexat.

— Nu, nu am nimic de adăugat. În schimb, când soțul meu e avocat de profesie – va afla de acest interogatoriu…

— Mă rog, doamnă, o întrerupse Harry Standish. Atunci, poate, consimțiți să semnați acest formular. În caz că da am să vă explic mai întâi ce reprezintă.

Rochiile, jachetele tricotate și mantoul de blană se aflau la vedere, deasupra valizelor. Blana – un samur veritabil – fusese pe umerii doamnei, până la recenta apariție a

inspectorului Standish în secția vamală doisprezece. Venise aici la chemarea unei luminițe roșiatice, pe care o văzuse clipind pe panoul din apropierea principalei săli de vămuire, avertizându-l că e așteptat de urgență. Prin limbajul lor incandescent, beculețele – câte unul pentru fiecare secție – îl somau să intervină la fața locului, pentru a salva un subaltern aflat la ananghie.

În momentul de față, tânărul funcționar vamal care fusese silit să apeleze la intervenția superiorului, îl seconda tacit în tratativele purtate cu doamna Mossman. De la debutul lor și până acum, majoritatea călătorilor sosiți din Copenhaga, cu același Dacota 8 al unei companii aeriene scandinave, își vămuiseră bagajele și se făcuseră nevăzuți.

Numai această americană elegantă le aprinsese paie în cap, susținând cu dârzenie că tot ce adusese din Europa se mărginea la câteva parfumuri, imitații de bijuterii și pantofi.

Valoarea totală a celor declarate se ridica la nouăzeci de dolari – cu zece dolari sub limita de la care se percepeau taxele. Or, tocmai această cifră derizorie îi trezise suspiciunea vameșului.

— Și, mă rog, de ce-aș fi obligată să semnez ceva? întrebă doamna Harriet Du Barry Mosssman.

— Standish aruncă o privire fugară la orologiul de deasupra capului, arătând unsprezece fără un sfert – ceea ce însemna că-i rămânea vreme să termine și aici și s-ajungă și la cursa 2, înainte de a-și lua zborul.

— Ca să vă ușurați situația, doamnă, explică el cu răbdare. Noi vă rugăm, doar, să confirmați în scris propria dumneavoastră declarație verbală. Spuneți că rochiile au fost cumpărate…

— De câte ori să vă repet? Le-am luat din Chicago și din New York, înainte de voiajul în Europa; la fel și jachetele de lână. Blana am primit-o în dar – acum șase luni. Dar a fost cumpărată în Statele Unite.

Oare de ce se pretau oamenii la așa ceva? se întreba Harry Standish. Pentru că, hotărât lucru, tot ce auzise din gura doamnei erau simple fabulații.

Mai întâi, etichetele originale ale rochiilor – șase la

număr, și toate de calitate excepțională, – fuseseră înlăturate, o măsură de loc gratuită, mai ales la femei, pentru care însemnele calității superioare a veșmintelor sunt un prilej de mândrie. Un alt indiciu, și mai flagrant, îl oferea însuși fasonul rochiilor – net franțuzesc – ca și al mantoului de blană, în ciuda etichetei magazinului „Saks” de pe Fifth Avenue, cusută cu neîndemânare pe el. Și apoi un vameș versat nici nu avea nevoie de etichete pentru a stabili proveniența obiectelor de îmbrăcăminte – amănunt pe care oamenii de genul doamnei Mossman îl scăpau din vedere. El se călăuzea după croială, tighele, chiar după cusăturile fermoarelor – toate ușor de recunoscut ca un scris de mână familiar, și la fel de caracteristice.

Aceeași poveste era și cu cele trei jachete de lină. Tot vitregite de etichete dar, în mod cert, confecționate în Scoția, în nuanțe șterse, pastel, după cerința britanică, și nu după cea din Statele Unite. Pentru comenzile americane, fabricile scoțiene furnizau tricotaje mult mai viu colorate, conform gustului clientelei de aici – un alt detaliu cunoscut de vameși, în infinita gamă a tainelor profesionale revelate chiar în decursul inițierii lor.

— Ce se întâmplă dacă semnez declarația? se interesă doamna Mossman.

— Veți fi liberă să plecați, doamnă.

— Și pot să-mi iau și lucrurile? Pe toate?

— Se-nțelege.

— Iar dacă refuz?

— N cazul acesta vom fi siliți să vă reținem și să ne continuăm cercetările.

După câteva momente de ezitare, în sfârșit, consimți.

— Foarte bine, zise, completați formularul, iar eu îl semnez.

— Nu, doamnă; îl scrieți cu mâna dumneavoastră. Luați-l, vă rog, descrieți obiectele, trecând în dreptul fiecăruia și magazinul de unde l-ați cumpărat. Specificați și de la cine ați primit blana, în dar…

„În câteva minute va trebui să plec”, își spunea Harry Standish; limbile orologiului îl preveneau că e unsprezece

fără zece, și doar nu avea de gând să ajungă la avion după închiderea ușilor. Totuși, îi mai stăruia o bănuială în cuget.

O așteptă pe doamna Mossman să-și termine declarația și s-o iscălească.

A doua zi se și începea verificarea ei. Rochiile și jachetele erau luate și duse, spre confruntare, la magazinele de unde pretindea că au fost cumpărate. La fel și blana – transportată la magazinul „Saks” de pe Fifth Avenue și arătată celor de acolo, care, cu siguranță nu puteau recunoaște că au avut-o vreodată în stoc… Fără s-o știe încă, pe doamna Mossman o așteptau grave neplăceri, afară de taxele vamale amplificate și o amendă masivă.

— Mai aveți ceva de declarat, doamnă? o întrebă Standish.

— Se-nțelege că nu! ripostă cu indignare.

— Sunteți absolut sigură?

Era o tradiție a oficiului vamal de-a îndemna călătorii să declare, de bunăvoie, obiectele impozabile. Nimeni nu urmărea sa le întindă capcane, prin precipitarea procedurilor, după cum nici intransigența și penalizările nu erau rezervate decât celor de rea credință.

Fără a mai catadicsi să răspundă, doamna Mossman negă, scuturându-și capul sfidătoare.

— În cazul acesta, vă rog să fiți amabilă să vă deschideți și geanta, o somă inspectorul.

Pentru prima dată, trufașa femele oscilă, descumpănită.

— Dar poșetele nu sunt niciodată controlate, protestă ea. Am trecut de atâtea ori pe la vamă…

— În mod normal, nu. Avem însă dreptul s-o cerem.

Rareori vameșii inspectau poșetele, considerate, ca și buzunarele bărbătești, bunuri de uz intim și, deci, aproape inviolabile.

Dar când cineva era pus pe șicane, puteau și vameșii să răspundă cu aceeași monedă.

Împotriva voinței, doamna Harriet Du Barry Mossman deschise poșeta.

Harry Standish se opri mai întâi la un ruj de buze și o pudrieră de aur. Deschizând-o și răscolind puțin pudra,

descoperi în stratul ei mai compact, un inel cu briliante și rubine, de pe care suflă praful albicios, și apoi îl puse de-o parte. Examina în continuare un tub cu cremă de mâini, parțial consumată. Deșurubându-i capacul, observă că se umblase și la capătul opus. Pipăi tubul cu atenție, pe toată lungimea, pentru ca, spre capac, să simtă ceva tare, în interior. Oare când aveau să inventeze amatorii de contrabandă și trucuri cât de cât mai originale? se întreba Standish. Acestea se perimaseră de mult! Le întâlnise mereu și mereu…! Fața doamnei Mossman arăta a pergament. Și odată cu culoarea din obraji, se topise și îngâmfarea.

— Deocamdată trebuie să vă părăsesc, o anunță inspectorul Standish, dar mă voi întoarce. Oricum, e o treabă care ne cere timp. Și, întorcându-se spre tânărul vameș, adăugă: Cercetează totul în amănunt. Nu uita să cauți prin căptușelile poșetei și valizei; prin tivuri și cusăturile hainelor. Inventariază tot ce găsești. Știi ce ai de făcut.

O pornise spre ușă când doamna Mossman strigă după el.

— Inspectore!

— Da, doamnă.

— Poate… în privința blănii și a rochiilor… am greșit… eram derutată. Într-adevăr le-am cumpărat… ca și altele, câteva…

Standish dădu din cap Oamenii păreau a nu înțelege că există pe undeva o limită, dincolo de care cooperarea nu mai e cu putință. Văzu că înlocuitorul său găsise încă ceva…

— Vă rog… vă implor… soțul meu…

Inspectorul se întoarse, continuându-și drumul și lăsând în urmă imaginea cadaverică, descompusă a unei femel.

Cu un mers alert, Harry Standish o apuca pe o scurtătură, pe sub holul rezervat publicului, pe unde ajungea direct la culoarul D și poarta patruzeci și șapte. Pe drum, reflecta la naivitatea doamnei Harriet Du Barry Mossman și a celor de o seamă cu ea. Dacă ar fi fost

cinstită și declara de la bun început rochiile și blana, nu-i rămânea decât să plătească o taxă acceptabilă, mai ales pentru cineva înstărit, după cum o arăta înfățișarea. Tânărul vameș ar fi închis poate ochii la jerseele de lână, și, oricum, se evita percheziționarea poșetei. Pentru nimeni nu mai era un secret ca cei mai mulți călători întorși de peste hotare încercau să scape cu taxe infime, și nu o dată vameșii dădeau dovada de îngăduință. Iar dacă li se cerea și sfatul, pur și simplu îi învățau pe oameni cum să se prevaleze de scutirea vamală strecurând, în contul ei, obiectele impozabile la sume mari, percepându-le în schimb taxe la altele, cu cote minime.

Delincvenții penalizați cu amenzi considerabile și, uneori, trimiși în judecată, erau doar apucătorii de genul doamnei Massman, care încercau să se fofileze cu toate fără să dea un șfanț. Iar faptul cu adevărat deprimant pentru Harry Standish era numărul lor.

Răsuflă ușurat văzând ușile avionului de Roma încă deschise și destui pasageri zăbovind la poarta de ieșire, unde se făcea controlul pașapoartelor și al biletelor. Și cum uniforma de vameș suplinea orice pașaport, funcționarul „asaltat cum era de lume, de-abia își ridică privirea la trecerea sa. Standish observă că era ajutat la urgentarea formalităților de o roșcată de la Relațiile cu publicul – Livingston, după nume.

La urcarea în avion, pe scărița spre clasa a doua îl întâmpină o stewardesă. Standish îi zâmbi.

— Nu stau decât o clipă. Nu cumva să decolați cu mine la bord, o preveni.

Nepoțica Judy se așezase la extremitatea dinspre culoar, pe o banchetă de trei persoane. Se amuza săltând pe genunchi bebelușul tinerei perechi învecinate. Ca toate compartimentele de clasa a doua, și cel dinavionul de Roma arăta meschin, de pe acum supraaglomerat „cu locurile mult prea îngrămădite unele în altele, în puținele sale călătorii cu avionul – și numai la clasa a doua – inspectorul Standish încercase invariabil o senzație de claustrofobie. Nu invidia, deci, pe niciunul din călătorii de

astă seară, cu perspectiva celor zece ore monotone de zbor.

— Unchiu' Harry Credeam că n-ai să mai ajungi la timp, îi mărturisi Judy, înapoind mamei pruncul pe care-l ținuse în brațe.

— Am venit să-ți dau ultima binecuvântare. Îți urez un an bun și, când te-oi întoarce, să nu încerci să ne tragi pe sfoară la vămuire.

Judy râse cu poftă.

— Nu-ți face nicio grijă pe tema asta. Rămâi cu bine, unchiule Harry!

Își înălță obrajii spre a fi sărutată și unchiul se aplecă asupra ei, cu reală afecțiune. Era liniștit în privința lui Judy. Cu siguranță, ea nu va deveni o doamnă Mossman. La coborâre, schiță un salut cu capul spre stewardesă; ajuns în dreptul porții de acces la avion, se opri câteva clipe să mai privească. Pe Standish, ca și pe mulți alții, îi fascinau momentele premergătoare decolării – mai ales când era vorba de o cursă care-și lua zborul spre meleaguri atât de îndepărtate. Se auzi din nou răsunetul megafoanelor. „... *Compania Aeriana Trans America anunța plecarea imediată a cursei de Roma*, *Golden Argosy*...”

Îmbulzeala de mai înainte, de la poarta de control, se rărise de-a binelea; de fapt mai rămăseseră doi oameni. Roșcata de la Relațiile cu pasagerii – Livingston – își strângea hârtiile, gata S-o ia din loc, în vreme ce controlorul se ocupa de penultimul pasager – un tânăr înalt, cu păr auriu, înfășurat într-un palton de păr de cămilă, și în capul gol. Dar iată-l că terminase cu formalitățile și ieșea pe poartă, îndreptându-se spre compartimentul de clasa a doua. Doamna Livingston o porni și ea către aripa centrală a aerogării.

De când se postase aici, ca spectator, inspectorul Standish remarcase, mai mult intuitiv decât vizual, proximitatea unei persoane așezată în dreptul unei ferestre cu vedere opusă față de poarta unde stătea el.

Acum, silueta se întoarse și în fața lui apăru chipul unei bătrâne firave și sfioase, îmbrăcată cu dichis și după modă

veche, ținând în mână o gentuța mică din mărgele.

Judecând după înfățișare, i-ar fi prins bine un însoțitor – cineva de care să se sprijine. Oare ce căuta o femele atât de bătrână și, pare-se, complet singură, aici, și la o oră atât de târzie?! se întrebă Standish.

Pășind cu o iuțeală de necrezut, băbuța traversă culoarul, înaintând spre controlorul companiei Trans America, absorbit cu formalitățile ultimului pasager, pentru cursa de Roma. O parte din cuvintele ce le rosti ajunseră intacte, până la Standish, altele se pierdură cu totul, înghițite de șuieratul ascuțit al motoarelor de avion, puțin înainte pornite.

„... Iertați-mă... fiul meu s-a urcat acum... blondul... fără pălărie și cu palton de păr de cămilă... portofelul... toți banii...”

Bătrâna, observă inspectorul, flutură ceva prin aer; un portvizit, pasămite.

Controlorul își înălță ochii și-o înfruntă cu o privire de jăratic, vădit enervat – o expresie întipărită pe chipurile mai tuturor confraților de muncă în clipele dinaintea oricărei decolări, întinse mai întâi mâna, vrând parcă să-i smulgă portvizitul; apoi, poate din respectul cuvenit senectuții, se răzgândi și începu să vorbească în pripă, gesticulând cu mâna spre avion și în direcția compartimentului de clasa a doua.

— Rugați o stewardesă, îl auzi Standish.

Bătrânica de-o șchioapă zâmbi, clătină capul, în semn că a înțeles, și o apucă pe drumul ce i se arătase. Pe urmă, cât ai clipi, se făcu nevăzută.

Toată scena urmărită de Standish durase câteva secunde, poate mai puțin de un minut.

Și-acum, un alt instantaneu – un bărbat slab și adus de spate alerga cât îl țineau călcâiele pe culoarul D, către poarta patruzeci și șapte. Văzut mai de-aproape, avea o față sfrijită, o mustață pirpirie și ruginită de tutun; iar sub braț, o valijoară plată. La apariția lui, Standish era tocmai pe punctul de a se întoarce la treburile ce-l așteptau; ceva însă în aspectul necunoscutului îi reținuse atenția, și-l

țintuise locului: felul în care își ținea gentulița, cu un aer ocrotitor, ca pe o odraslă. Amănuntul nu era inedit pentru inspectorul Standish. Îl surprinsese în infinite ocazii la cei trecuți prin vamă. De fapt, prin asta se și trădau vinovații, arătând, fără s-o știe, că au ceva de ascuns – indiferent ce. Dacă individul care-l frapase venea de peste graniță, fără discuție că Standish l-ar fi obligat să-și deschidă valiza – pentru control. Numai că el pleca din Statele Unite. Prin urmare nu avea niciun drept să se amestece. Cu toate acestea… instinctul… sau poate un al șaselea simț – propriu vameșilor – plus nevăzutele fire sentimentale care, p; n Judy, îl legaseră de avionul de Roma, îl pironiseră acolo, cu ochii pe valijoara cocoloșită de slăbănogul adus de umeri.

Încrederea ce-i inundase sufletul lui D.O. Guerrero de pe când se afla la ghișeul cu asigurări stăruia la fel de tonică și robustă ca și atunci. O dată ce se văzuse ajuns la poartă – și încă la timp ca să mai prindă cursa – avea toate temelurile să fie convins că se apropia de capătul grijilor și al greutăților. De aci încolo – se îmbărbăta singur – nimeni și nimic nu-i mai putea sta în calea planului. Sub imboldul noii credințe, sigur pe el, totul decursese bine la controlul actelor. Așa cum avusese de gând, îi atrase atenția funcționarului asupra micii inadvertențe dintre numele de pe bilet – Buerrero – și cel de pe pașaport – Giierrero. După o privire fugară aruncată pe pașaport, funcționarul făcu rectificarea cerută, atât pe bilet cât și pe lista de pasageri, prezentând, totodată, și scuzele de rigoare.

— Iertați-ne, sir, dar aparatele de la agenție mai greșesc câteodată.

În sfârșit, acum avea și numele scris corect, cugetă Guerrero cu satisfacție; anulase astfel orice suspiciune care se putea ivi mai târziu asupra identității sale.

— Călătorie plăcută, sir! îi ură controlorul, înapoindu-i talonul cu biletul și îndrumându-l spre compartimentul de clasa a doua al avionului.

D.O. Guerrero pătrunse în el tocmai când se porniră și motoarele din dreapta, proteguindu-și mica lui valiză,

strânsă sub braț.

Locul repartizat de agenție se afla lângă fereastră, pe o banchetă de trei persoane. Îl conduse o stewardesă până acolo.

La apariția lui Guerrero, pasagerul ce ocupa locul dinspre culoar se ridică pe jumătate, și D.O. Se strecură binișor la fereastră. Spațiul din mijloc rămăsese liber.

D.O. Guerrero își propti, grijuliu, valijoara pe genunchi, ca să-și lege cureaua de siguranță. Se afla exact la jumătatea compartimentului, pe partea stângă. În jur, pasagerii se instalau cât mai confortabil sau își aranjau bagajele de mână și paltoanele; câțiva blocaseră culoarul de trecere. Una din stewardese, mișcându-și buzele, mutește, și cu o privire de magistru care vrea să-și vadă elevii în bănci, nemișcați, numără călătorii.

Destins pentru prima oară de când pornise de acasă, D.O. Guerrero se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii. Mâinile, mai calme și ele ca oricând, și le ținea în continuare încleștate pe valiză. Fără să-și ridice pleoapele, dibui cu degetele după sforicică „miraculoasă” de sub mâner. Simpla ei atingere îl reconforta. Așa va sta și atunci, hotărî el, peste vreo patru ore de zbor, când o va trage ca să declanșeze curentul în dinamită. Oare după aceea cât va mai rămâne lucid? se întrebă. O secundă, chiar mai puțin… o fracțiune fulgerătoare… în care-și va savura, triumfător, deplina izbândă. Pe urmă, din mila lui Dumnezeu, nu va mai ști nimic…

Acum, că ajunsese în avion, cu toate pregătirile terminate, nu-și mai dorea decât să-l simtă urnindu-se dan loc. Deschise ochii și dădu peste aceeași stewardesă, mișcându-ți buzele, cu o privire fixă, ca într-o litanie rostită pentru sine, – În momentul acela, în compartiment se aflau două stewardese, pe care Ada Quonsett, băbuța din San Diego, le urmărise într-una prin ușa de-abia crăpată de la toaletă unde se ascunsese. Știa ea ce înseamnă numărătoarea dinaintea decolării: clipa cea mai primejdioasă pentru călătorul fără bilet. O dată trecut de ea fără bucluc, nu-l mai descoperea nimeni decât foarte târziu

sau chiar de loc.

Spre norocul ei, niciuna din ele n-o întâmpinase la urcare și, nu-i ales, nu fata cu socotirea călătorilor…

La poartă trecuse prin momente de panică, descoperind-o, spre disperarea ei, pe roșcata afurisită de la Trans America. Din fericire, însă, și-a luat tălpășița cu puțin înainte de îmbarcarea ultimului întârziat, așa că a putut să se fofileze și ea – ba chiar foarte lesne! — pe sub nasul controlorului de bilete. Restul a mers strună. S-a înființat la ușa avionului și la stewardesa care făcea de serviciu, repetându-i istoria cu portvizitul feciorului.

Hărțuită de gloata de oameni strânși în ușă cu tot felul de întrebări și pretenții, tinerica nu i-a primit portvizitul, auzind, mai cu seamă, de „atâta bănet” cât conținea. Rezerva fetei nu a surprins-o, că doar de-aia-i și pomenise de valoarea din el – și nici soluția oferită în pripă: „Vă puteți duce singură să i-l dați fiului; numai să nu zăboviți”.

Tocmai atunci, presupusul ei fiu – tânărul înalt și blond – își ocupa locul spre partea din fața compartimentului. O pornise către ei, hotărâtă, dar numai câțiva pași, cu ochii mai mult la stewardesa clin ușă, s-o prindă într-o clipă de neatenție. Care a și venit, fără s-o aștepte prea mult.

De fapt, nu mersese după un plan anume. Ar fi putut, de pildă, să se așeze pe locul cel gol din apropiere; dar prin învălmășeala de pe culoar i s-a deschis deodată o cale spre toaletă, și a zbughit-o într-acolo. La câteva secunde după intrarea în adăpost, stând la pândă, prin ușa întredeschisă, o văzuse pe prima stewardesă îndepărtându-se și dispărând, iar pe cealaltă începându-și numărătoarea cu pasagerii din față. De atunci n-o mai slăbise din ochi, așteptând-o să treacă de mijloc, să vină spre capătul avionului; și atunci, țâșni și ea din ascunzătoare, trecând pe lângă stewardesă cu un „scuzați-mă”, de-abia șoptit.

Absentă, încordată, fata cloncănise ceva din gură, din care băbuța înțelesese că a inclus-o și pe ea în numărul celorlalți. Asta a fost tot.

În stânga el, și nu prea departe, zări un spațiu liber *în mijloc*, pe o banchetă de trei persoane. Era tocmai ce-i

trebuia – după cum o învățase îndelunga-i experiență de călătoare de pripas. Mai toți pasagerii fugeau de asemenea locuri; ca dovadă, chiar de la agenție nu prea erau reținute, iar în avioanele incomplete, le găseai veșnic libere. Se așeză la iuțeală, luându-și un aer spăsit, cu capul plecat, cu ochii în pământ, în *sfârșit*, încercând totul spre a trece c-ît mai neobservată. Firește, nu-și făcea vise închipuindu-și că se va ascunde la infinit! La Roma o așteptau, desigur, formalitățile de pașaport și vamale, de la care nu se va putea eschiva cu una cu două, cum se obișnuise în escapadele-i clandestine din San Diego la New York. Însă, cu un dram de noroc, va gusta din emoțiile unui voiaj în Italia, plus agreabilul drum înapoi. Dar și până acolo, îi rămâneau plăcerile unei mese delicioase, a unui film și, poate mai târziu, a unei conversații alese cu vecinii de-alături.

Tare ar fi vrut să-i vadă cum arată la față! Amândoi erau bărbați – asta băgase de seamă de la bun început. Evită să-l privească pe cel din dreapta, fiindcă ar fi însemnat să-și înalțe capul și să-l întoarcă spre culoar, pe unde tocmai acum se foiau cele două stewardese, repetând numărătoarea de mai înainte. În schimb, trase cu ochiul la vecinul din stânga, o treabă mult mai simplă, dat fiind că ședea rezemat de spătar și cu ochii închiși. Era un prăpădit, numai oase înșirate, observă ea, cu o față suptă și un gât ca firul de ață, de parcă n-ar fi mâncat de ani… Avea și mustață – vreo trei firicele, și toate gălbejite. Pe genunchi își proptise o valiză mică, teșită, inventarie ea mai departe – și-o strângea vârtos, așa cum ședea cu ochii închiși.

Stewardesele sfârșiseră cu numărătoarea. Și mai apăru una, dinspre compartimentul de clasa întâi; acum toate trei se adunaseră la un sfat, ciripind animate.

Vecinul din stânga căscă ochii mari. Dar cu mâinile tot pe valijoară ținând-o strașnic „Oare ce-o avea înăuntru?” se întrebă băbuța din San Diego, curioasă din fire cum era.

Inspectorul Harry Standish se întoarse la birourile vămii – de astă dată fără să ocolească holul aerogării; nu-și putea

scoate din minte imaginea tipului jigărit, cu valijoara sub braț. Natural, era de neconceput să-l fi luat la întrebări; în afara sălilor de vămuire, nici el și niciunul din funcționari nu aveau dreptul să interpeleze călătorii – decât numai atunci când existau indicii că s-au sustras controlului reglementar. Ceea ce, categoric, nu se putea afirma despre uscafivul de la poarta de ieșire la avion.

Singurul lucru ce i-ar fi stat în puterile lui – ca inspector – era să ia imediat legătura cu vama italiană, comunicțnd semnalmentele pasagerului, împreună cu avertismentul că e suspect de contrabandă. Dar nici de lucrul ăsta nu prea era convins că-l va face, până la urmă.

Colaborarea internațională între oficiile vamale lăsa mult de dorit, dominată cum era de rivalitatea profesională. Până și cu vama canadiană, la doi pași, vorba-ceea, treburile mergeau tot anapoda; se iviseră cazuri consemnate negru pe alb când, deși prevenită de trecerea frauduloasă a unor diamante peste frontiera canadiană, dintr-un calcul meschin, vama americană nu suflase o vorbă autorităților din țara vecină. În schimb, își trimisese ciracii să-i întâmpine pe suspecți, să-i urmărească pas cu pas, dar să-i aresteze numai la o eventuală trecere pe teritoriul Statelor Unite. Calculul părții americane fusese următorul: țara în care se capturau de obicei asemenea mărfuri și le păstra pentru sine – și atunci, la ce să mai înceapă tocmeala pentru pradă?!

Nu, hotărî inspectorul Standish, nu va comunica nimic omologului italian. În schimb va vorbi cu cei de la Trans America, le va spune părerea, lăsându-i să acționeze așa cum vor crede de cuviință.

Chiar în față o zări pe doamna Livingston, de la Relațiile cu publicul. Stătea de vorbă cu un aviator și un grup de pasageri. Harry Standish o aștepta să rămână singură.

— Bună, domnule Standish, îl salută Tanya. Sper că pe la vamă e mai puțin balamuc ca pe aici.

— Nu prea, răspunse inspectorul, amintindu-și de doamna Harriet Du Barry Mossman, care, fără îndoială, era și acum anchetată.

Tanya îi lăsă răgazul să mai spună ceva, dar Standish ezită. Uneori se întreba singur dacă nu cumva a devenit superdetcctiv, victima unei hiperintuiții? Cu toate astea, rareori flerul său ascuțit îl minase pe căi greșite.

— Am urmărit îmbarcarea pasagerilor în cursa de Roma, începu el. Și am observat un lucru ce mă neliniștește. Îl descrise pe omul care-i hăituia gândurile, cu înfățișarea-i jalnică și cu modul suspect de a-și strânge valiza.

— Îl bănuiți de contrabandă?

Inspectorul Standish zâmbi.

— Dacă în loc să plece se întorcea de peste graniță, fiți sigură că aflam până acum. Tot ce vă pot spune, doamnă Livingston, e că are ceva în valijoară; ceva pe care vrea să-l ascundă de restul oamenilor.

— Zău că nu prea știu ce-aș putea face, vorbi Tanya, dusă pe gânduri. Chiar dacă era vorba de contrabandă, tot nu era convinsă că societatea are căderea să se amestece.

— Mă rog, poate că nu puteți interveni cu nimic. Însă având în vedere colaborarea din partea dumneavoastră, m-am gândit că e de datoria mea să vă informez.

— Vă mulțumesc, domnule Standish. Voi raporta la direcția transporturi și cei de-acolo vor anunța poate pe comandantul echipajului.

După plecarea inspectorului vamal, Tanya aruncă o privire la orologiul de deasupra capului, era unsprezece fără un minut. Se îndreptă spre administrația companiei Trans America, deși, așa cum își spunea în sine, oricum era de neconceput să mai apuce cursa de Roma în dreptul porții de control; presupunând chiar că nu-și începuse rularea, o va face, neîndoielnic, în câteva secunde de acum încolo. Oare îl va găsi în biroul său pe șeful transporturilor? se întrebă. Dacă, după părerea lui, informația merita a fi luată în seamă, avea posibilitatea să i-o comunice prin radio căpitanului Demerest, până la desprinderea avionului de la pământ.

Pe director nu-l află în birou dar, cu totul neașteptat, dădu peste Peter Coakley.

— Ce cauți aici? îl luă Tanya la rost.

Tânărul funcționar, tras pe sfoară de bătrânica din San Diego, relată, în felul lui sfios și prostănac, peripețiile prin care trecuse.

Până atunci, Peter mai încasase o săpuneală de la medicul care bătuse drumul până la presupusa bolnavă, lăsându-se purtat de un nerod – după cum i-o spuse răspicat și scăpărând de mânie. Acum era limpede că-l mai aștepta o porție, și poate mai zdravănă, de la doamna Livingston. Și Tanya nu-i dezminți temerile.

— Ești un netot nenorocit! explodă ea. Ducă-se toate la dracu'! Te-am prevenit doar că e unsă cu toate alifiile! îl apostrofă indignată.

— Da, mi-ați spus, doamnă Livingston. Cred că…

— Puțin îmi pasă de ce crezi! Apucă-te și telefonează la toate porțile de control. Spune-le să fie cu ochii în patru după o bătrână plăpândă și mieroasă, îmbrăcată în negru – mă rog, știi cum arată… Avertizează-i că încearcă să plece la New York, dar poate pe căi ocolite, nu direct. Dacă vor da de ea, să fie rețінuta și să ni se telefoneze imediat; și aici. Să n-o lase în nicio cursa, indiferent ce le-ar îndruga. În timp ce dai telefoanele, am să iau legătura cu alte companii aeriene.

— Da, doamnă.

În birou existau mai multe telefoane. Peter Coakley se instala în fața unuia, iar Tanya, la altul. Știa pe dinafară numerele societăților Trans World, American, United și Northwest – cu sediile în aeroport; toate acestea aveau curse directe spre New York. Vorbi mai întâi cu omoloaga ei de la Trans World – Jenny Henline – spicuind câte ceva și din conversația lui Peter Coakley.

— Da, foarte bătrână… în negru… când o vezi, n-ai crede odată cu capul că…

De fapt, reflectă Tanya, între ea și vicleana Ada Quonsett se născuse un soi de întrecere, disputându-și una alteia agerimea spiritului. Întrebarea era care din ele se va dovedi mai abilă și va ieși biruitoare până în cele din urmă?

Pentru moment, uită de dialogul purtat cu inspectorul Standish, precum și de directorul transporturilor după care

venise.

La bordul cursei de Roma, căpitanul Vernon Demerest tuna și fulgera de mânie.

— La ce dracu’ ne-o mai fi ținând aici, încremeniți?

Motoarele trei și patru, din dreapta, intraseră în funcțiune. Puternica lor vibrație, deși frânată, se simțea în tot avionul. Trecuseră câteva minute de când, prin aparatul de intercomunicații, șeful rampei autorizase piloții să le dea drumul dar de atunci și până acum era vremea să le comunice același lucru și în legătură cu motoarele doi și trei. Așezate pe aceeași parte cu ușile de acces în avion, natural că nu puteau fi pornite până la închiderea definitivă a acestora. Cu un minut sau două înainte, pe panoul de comandă se aprinsese o lumină roșie, semn că ușa din spate fusese închisă și i se pusese siguranța; aproape simultan se înlăturase și scara din dreptul ei, în schimb, pe același panou mai stăruia un beculeț de aceeași culoare, avertizând că ușa din față e încă deschisă; o privire fugară, aruncată pe ferestrele cabinei de comandă, le confirmă piloților că de aici nu se luase nici scara.

Din locul său, din dreapta, Demerest se răsuci către Jordan, mecanicul de bord:

— Deschide ușa! îi zise pe un ton poruncitor.

Cu Jordan, aflat în spatele lor, avea dinainte un panou complicat cu tot felul de butoane și claviaturi. Ridicându-se numai pe jumătate și cu anevoie de pe scaun, își întinse trupul lung și subțire și împinse ușa cabinei în lături. În compartimentul de pasageri, lipit de cabină, se vedeau vreo șase funcționari, în uniformă Trans America, printre care și Gwen Merghen.

— Gwen! strigă Demerest. Nici nu intră bine în cabină că o și luă din scurt. Ce dracu se întâmplă?

Gwen părea îngrijorată.

— Avem o încurcătură, cu numărătoarea. Am făcut-o de două ori, și totuși nu corespunde cifra biletelor cu cea a pasagerilor.

— Șeful rampei e aici?

— Da, ne verifică numărătoarea.
— Vreau să-i vorbesc.
În momentele premergătoare decolării, autoritatea era oarecum fărâmițată. În mod firesc, căpitanului de bord îi revenea întreaga răspundere; cu toate acestea, nu-i era îngăduit nici să pornească motoarele, nici să miște avionul din loc, fără prealabila hotărâre a șefului de rampă și avcomunicării lui. În realitate, amândoi aveau un țel comun – prin strădanii reunite să asigure plecarea avionului după orarul prevăzut. Dar cum natura serviciului lor totuși diferea, nu o dată surveneau mici ciocniri între ei.
În numai câteva secunde de la somarea primită, șeful rampei – în uniformă cu o singură tresă – însemnul gradului inferior – se precipită în cabina echipajului.
— Ascultă, amice, îl luă Demerest la rost. Știu că ai probleme, dar le avem și noi pe ale noastre. Cât ai de gând să ne mai ții aici?
— Am dispus o nouă verificare a biletelor, căpitane. Există un pasager în plus la clasa a doua.
— În regulă, zise Demerest. Acum ia aminte la ce-ți spun: atâta vreme cât stăm pe loc, motoarele trei și patru, pe care ne-ai autorizat să le pornim, înghit în fiecare secundă o cantitate prețioasă de combustibil… de care s-ar putea să avem nevoie la noapte în timpul zborului. Deci, dacă avionul nu pleacă imediat, le opresc naibii și trimit după combustibil, să ne refacem rezerva. Și încă ceva care se cuvine să știi: chiar acum turnul ne-a comunicat că există o breșă în spațiul aerian. Or dacă începem rularea numaidecât, ne înălțăm repede și-o putem folosi; poate în zece minute nu va mai fi nicio fâșie pe unde să ne strecurăm. Prin urmare, hotărăște. Ce facem?
Sâcâit de această dualitate a răspunderii, șeful rampei, ezită. Pe de-o parte, știa că Demerest are dreptate în privința consumării combustibilului, iar ca să oprească motoarele și să-și refacă plinul însemna încă o întârziere costisitoare de cel puțin treizeci de minute, în afara amânării de-o oră, înregistrată până acum. Pe de altă parte, era vorba de-o cursă internațională, în care nu se admiteau

inadvertențe ca aceea apărută la numărătoare. Dacă până în cele din urmă se descoperea intrusul strecurat în avion, evident, avea cum să justifice și el reținerea. Dar dacă, Doamne ferește, toată încurcătura se reduce la o simplă greșeală scriptică – ceea ce nu era de loc exclus – păi atunci n-o să-l ardă de viu directorul transporturilor?!

Așa că adoptă soluția dictată de logică.

— Renunțați la verificare, le strigă stewardeselor, prin ușa deschisă a cabinei. Avionul pleacă imediat!

Nici nu apucă să iasă din cabină, când Anson Harris, zâmbind pe ascuns, întrebă prin aparatul de intercomunicație pe unul din supraveghetorii de la rampă.

— Putem porni motorul doi?

— De acord cu motorul doi, sosi răspunsul, ca o rafală de mitralieră.

Se închise și ușa din față și, instantaneu, dispăru și semnalizatorul roșu de pe panoul din cabină.

Motorul doi prinse a bubui, în ritm susținut.

— Putem porni motorul unu?

— De acord cu motorul unu, răsună răspunsul prompt.

Scara de la ușa din față, asemenea unui cordon ombilical proaspăt incizat, era târâtă spre clădirea aerogării.

Vernon Demerest luă legătura cu dirijarea circulației terestre pentru a primi autorizația de rulare.

Se aprinse și motorul unu, cu duduitul lui trepidant. În scaunul din stânga, căpitanul Harris, care urma să execute rularea și decolarea, își fixase picioarele pe frânele de blocare a palonierului.

Afară continua să ningă cu înverșunare.

— Aici controlul circulației terestre… Cursa-2, Trans America, puteți începe rularea…

Cadența motoarelor se întețea.

„Roma… Neapole… în sfârșit, o pornim!” cugeta Demerest.

Era ora unsprezece p.m., ora standard centrală. Atunci apăru la poarta patruzeci și șapte o femeie, gâfâind, cu

sufletul la gură, după alergătura și poticnelile de-a lungul culoarului D. Și chiar de-ar mai fi avut suflu să mai pună întrebări, nu-și mai aveau rostul.

Rampele fuseseră închise. Indicatoarele mobile, cu anunțarea cursei „Golden Argosy”, erau înlăturate și puse de-o parte. Chiar sub ochii ei, silueta argintie a unui Boeing se depărta de poarta de control. Strivită de propria-i neputință, fără a ști încotro s-o apuce și ce să mai facă, Inez Guerrero urmări luminile avionului, din ce în ce mai micuțe.

PARTEA A TREIA

11. P.m. – 1.30 a.m. (ora standard centrală)

1

CA LA PLECAREA ÎN ORICE CURSA stewardesa șefă, Gwen Merghen, respiră ușurată când ultima ușă se închise și, în secundele următoare, avionul se urni din loc.

Atâta vreme cât rămânea pe aeroport, avionul împrumuta statutul unei rubedenii modeste, silită să accepte caritatea și toanele familiei. Nu se bucura de nicio independență. Identitatea lui se dilua; trăia la discreția serviciilor de aprovizionare; tot felul de venetici, complet străini de echipajul obișnuit, îl asaltau pe dinăuntru și pe din afară.

Dar în clipa când i se închideau ușile și se pregătea să-și ia zborul, redevenea propriul său stăpân. Și cei mai sensibili la această metamorfoză erau membrii echipajului, regăsindu-se în acea atmosferă familiară, de liniște și calm, în care puteau să-și practice meseria cu pricepere și personalitate, după cum fuseseră instruiți. Nimeni nu le ședea în cale, nimic nu le venea peste mână; tot ce făceau ținea de deprindere, le intrase în reflexe. Aparatura și utilajele puse la îndemâna lor erau dintre cele mai bune; își cunoșteau și li se cunoșteau calitățile și limitările. Își

redescopereau încrederea în ei. Se simțeau din nou uniți prin solidaritatea celor care înfruntă văzduhul – un bun comun lor, deși ascuns perceperii de rând.

Până și pasagerii cu o sensibilitate mai pronunțată sesizau această prefacere în atmosferă, din ce în ce mai pregnantă, pe măsură ce avionul se înălța. Când priveai în jos de la mare înălțime, grijile cotidiene păreau mai inconsistente, își trădau caducitatea. Pe unii pasageri, dotați cu un spirit mai analitic, noua perspectivă îi făcea să cugete la înseși proporțiile neînsemnate, meschine ale pământului.

Gwen Merghen, absorbită de ritualurile premergătoare decolării, nu avea răgazul acestor reflecții. În vreme ce patru din cele cinci stewardese făceau oficiul de gazde, de-a lungul avionului.

Gwen, cu dictafonul în față, le ura bun sosit pasagerilor. Cu pronunția ei suavă, de esență britanică, încerca din răsputeri să amelioreze acel paragraf siropos și artificial din manualul de stewardesă, care, după dispozițiile stricte ale companiei, trebuia negreșit recitit la plecarea în fiecare cursă.

„În numele căpitanului Demerest și al echipajului… vă dorim o călătorie cât mai agreabilă și odihnitoare… în curând vom avea plăcerea să vă servim… Suntem gata să vă satisfacem orice eventuală doleanță menită să vă complinească plăcerile voiajului…”

Nu o dată se întrebase Gwen când oare vor înțelege companiile aeriene că acest gen de anunțuri nu puteau decât să-i inoportuneze pe cei mai mulți călători? Cu mult mai interesante și utile erau comunicările privitoare la operațiile de salvare, măștile de oxigen și aterizările forțate. Le făcu și pe acestea, ajutată de încă două stewardese, care mimau aplicarea lor corectă, în caz de nevoie.

Observă că avionul încă rula; în noaptea asta înaintarea era înecată, drumul până la pista de decolare dura mai mult ca de obicei.

Desigur nici nu putea fi altfel, ținând seama de afluxul

circulației și, mai ales, de viscol. La un moment dat, Gwen auzi zăpada împroșcată de vânt și izbită de ferestrele și fuzelajul avionului.

Îi mai rămânea o comunicare de făcut – cea mai detestabilă pentru echipaje – fără excepție. Însă la Lincoln International, ca și la New York, Boston, Cleveland, San Francisco sau alte aeroporturi învecinate de zone locuite, fiecare decolare era precedată de acest anunț.

„Aproape imediat după desprinderea de pământ, veți observa o diminuare a puterii sonice, datorită încetinirii motoarelor. Vă rugăm s-o priviți ca pe un lucru normal; e o măsură adoptată în interesul localnicilor din preajma aeroportului și în semn de respect fără de ei”.

Cea de a doua parte a comunicatului nu corespundea întru nimic adevărului. Reducerea nefiind nici normală, nici indicată. În realitate, era o concesie – un simplu gest de curtoazie după cum îl denumeau unii – care punea în mare primejdie atât avionul, cât și viețile celor din el. Piloții se opuneau cu înverșunare acestor restricții vizând reducerea zgomotului. Mulți chiar, riscându-și pâinea, nici nu le respectau. Cândva, Gwen îl auzise pe Vernon Demerest parodiind comunicatul făcut de ea, împrumutându-i următoarea versiune: „… Doamnelor și domnilor, în momentul cel mai critic al decolării, când trebuie să mergem în plină forță și când suntem absorbiți de o mie și una de treburi în cabina de comandă, vom purcede la încetinirea motoarelor, și la un viraj brusc, pe verticală, cu minimum de viteză. Aceasta e o manevră cum nu se poate mai idioată, pentru care orice elev de la școala de aviație ar fi dat afară. Noi, însă, o executăm din ordinul patronilor și al Administrației Aviației Federale, pentru simplul motiv că o mână de oameni care și-au construit case acolo, dedesubt, la mult timp după înființarea aeroportului, au pretenția să trecem tiptil pe deasupra, ca să nu-i deranjăm. Domniile lor nu se sinchisesc câtuși de puțin că ne riscăm viețile, și ale noastre și ale dumneavoastră. Așa că, țineți-vă bine, fraților! Vă urăm mult noroc, și începeți-vă rugăciunea!”…

Evocarea o făcu pe Gwen să zâmbească. Erau atâtea

lucruri pe care le prețuia la Vernon! Energia și vitalitatea lui debordantă; sentimentele lui viguroase, nejumătățite; reacția promptă și activă față de orice lucru ce-l atrăgea. Până și defectele lui – duritatea și trufia – erau bărbătești, interesante. Uneori putea să arate și duioșie – așa cum o și făcea, în dragoste – deși tot ea știa cât de fulgerător și sălbatic răspundea și pasiunii. De la niciunul dintre bărbații pe care-i cunoștea n-ar fi primit să-i poarte odrasla cu atâta bucurie ca de la Vernon Demerest. Da, cu bucurie, deși un pic amară…

În timp ce punea la loc dictafonul în nișa lui din compartimentul de lux, observă că avionul își încetinise rularea; se apropiau probabil, de momentul decolării. Ultimele minute de răgaz în care-și mai putea îngădui să cugete la ale ei înaintea orelor multe și grele ce-o așteptau.

Odată cu decolarea începea munca. În afara îndatoririlor personale în compartimentul de clasa întâi, Gwen mai avea patru stewardese de supravegheat. În alte avioane de pe rutele internaționale, locul ei era suplinit de bărbați; Trans America încuraja însă promovarea femellor destoinice și capabile în funcții ca a lui Gwen.

Avionul se oprise. De la fereastra de unde era, Gwen zări luminițele altuia, în față, precum și a celor înșirate în urmă, așteptându-și locul la decolare. Avionul dinaintea lor viră spre o pistă; acum era rândul cursei 2. Gwen desfăcu o strapontină și se ghemui pe ea. Și restul fetelor își găsiseră puncte de sprijin.

Se lăsă din nou furată de gânduri, copleșită de același amestec de bucurie amară și de aceeași întrebare: „trebuia oare să renunțe la copilul lui Vernon și al ei? Da sau nu? A fi sau a nu fi Avionul intrase pe pistă… Trebuia să renunțe sau nu?… Motoarele se ambalau tot mai mult. O porniseră din loc; înaintau vertiginos; în câteva secunde se vor înălța de la pământ… Da sau nu? Să-i îngăduie să trăiască sau să-l condamne să piară? Cum putea oare cineva să decidă când era pus să aleagă între dragoste și realitate, între conștiință și latura practică?

Așa cum s-au petrecut lucrurile, comunicatul lui Gwen despre încetinirea motoarelor nici nu și-a mai avut rostul. Încă din timpul rulării, căpitanul Harris îl anunțase pe Demerest pe-un ton morocănos:

— Pe o noapte ca asta n-am de gând să respect măsurile de reducere a zgomotului.

Vernon Demerest, care tocmai consemnase în scris ruta autorizată, așa cum i se comunicase prin radio – (treabă pe care, în mod curent, o făcea ofițerul secund) își exprimă acordul deplin.

— Să le ia naiba! Și eu aș proceda la fel.

Pentru majoritatea piloților, totul s-ar fi încheiat aici. Demerest însă trase carnetul de bord către el și trecu la rubrica „Observații”: „Nu s-au aplicat măsurile de micșorarea zgomotului. Cauza: factori meteorologici, riscurile avionului”.

Însemnările lui copioase și stropite cu venin puteau să-i aducă neplăceri, mai târziu – numai că pe Demerest nu-l înspăimântau ci, dimpotrivă, le primea cu plăcere și cu zâmbetul pe buze.

După terminarea verificărilor premergătoare decolării, micșorară luminile în cabina de comandă. Fusese un noroc pentru ei scurta acalmie survenită în circulație; le îngăduise să ajungă repede în capătul pistei doi-cinci, de unde decolau, fără a mai fi. Prea mult reținuți, după cum se întâmplase cu majoritatea curselor, creând mari neajunsuri în circulația generală. Avioanele de după ei înregistrau de pe acum întârzieri substanțiale. La un loc, formau un șir impresionant – toate așteptându-și rândul să-și ia zborul; în plus altele, destule la număr, se zăreau rulând dinspre aerogară. De la dirijarea traficului curgeau pe calea undelor și într-un șuvoi neîntrerupt indicațiile către nenumărate avioane aparținând companiilor United, Eastern, American, Air France, Fiyng Tiger, Lufthansa, Air-Canada, Alitalia, Pan Am, cu destinații desprinse parcă dintr-un ghid geografic.

Rezervele de carburanți prescrise de Anson Harris pentru perioada de staționare pe aeroport se dovediseră, până la urnă, inutile. Dar chiar cu această încărcătură

masivă, tot se încadrau în limitele de siguranță prevăzute la decolare, lucru confirmat de calculul ofițerului Jordan, care mai consultase o dată graficele, așa cum avea s-o mai facă de multe ori în noaptea aceea, și a doua zi, până se vedeau la Roma.

Harris și Demerest își acordară aparatele radio la frecvența dirijării traficului. Avionul VE-10 BOAC, din fața lor, primise autorizarea să decoleze. O porni înainte, la început cu o încetineală stânjenitoare, apoi în viteză. Culorile companiei sale – albastru, alb și auriu – scânteiară în unghiurile de reflexie ale altor lumini de avioane, pentru ca într-o clipă să piară fără urmă, în vârtejul de zăpadă și rafalele eșapamentului. Imediat se auzi glasul controlorului de la radar.

— Trans America 2, rulați la punctul de decolare, pista doi-cinci, pe urmă opriți-vă, așteptați aterizarea în curs, pista unușapte stânga.

Unușapte tăia pista doi-cinci iar folosirea lor concomitentă era plină de riscuri; dar controlorii deveniseră experți neîntrecuți în materie de calculare a distanțelor la decolare și aterizare, în așa fel încât să nu se piardă nici timp, dar nici să nu se întâlnească două avioane în intersecție.

Piloților nu le cădea de loc bine când auzeau prin radio manevrările aproape paralele, conștienți cum erau de pericolul unei ciocniri, de aceea și ascultau ai sfințenie ordinele controlorilor.

Cu iuțeală și dexteritate, Anson Harris manevră avionul către pista doi-cinci.

Uitându-se afară, prin zăpada răvășită, Demerest zări luminile unui avion care tocmai ateriza pe pista unușapte. Deschise microfonul de la piept.

— Aici Trans America 2. Ne-am conformat. Suntem pe poziție și așteptăm. Vedem avionul care a aterizat.

Mai înainte ca acesta să le taie drumul, trecându-le pe dinainte, se auzi din nou vocea controlorului.

— Trans America 2. Puteți decola. Dați-i drumul, fraților!

Ultimele cuvinte nu erau trecute în niciun cod de

specialitate dar, pentru cel care le rostise și piloți însemnau: „Cărați-vă urgent! Urmează o nouă aterizare, acum, repede!“

Și alte semnalizatoare se zăreau licărind în direcția lor, apropiindu-se într-un ritm primejdios. Numai că Anson Harris nu-și irosise timpul. Cu degetele răsfirate, împinse înainte până la refuz cele patru manete de accelerarea motoarelor. Aproape simultan îi porunci celui de-alături:…

— Reglează presiunea motoarelor!

Vernon se conformă, în vreme ce Harris apăsă pe frâne, pentru ca motoarele să se ambaleze puternic. Tânguirile ritmice de mai înainte se amplificară până la un bubuit infernal.

În aceeași clipă, Harris își ridică picioarele de pe frâne, iar avionul țâșni pe pistă.

Vernon Demerest raportă controlului de trafic:

— Trans America 2 rulează.

Apoi împinse manșa înainte.

Cu mâna stângă, Harris regla pe direcție roata de față, revenind cu dreapta pe manetele de accelerare.

Viteza creștea.

— Optzeci de mile pe oră, anunță Demerest.

Harris dădu din cap, în semn de încuviințare și, ridicând mâna de pe pârghia de reglare a roții de față, prelua manșa de la Vernon…

Prin zăpada învălmășită de afară, licăreau, fugare, luminile de pe pistă. Puterea motoarelor sporea vertiginos… La o sută treizeci și două de mile – conform unui calcul prestabilit – Demerest strigă: „V-1”, anunțându-l astfel pe Harris că au atins „viteza decisivă”, la care încă se mai putea anula decolarea și opri avionul. Dincolo de V-1 orice renunțare devenea imposibilă… Acum trecuseră de V-1… Cu o viteză tot mai vertiginoasă, traversară intersecția tocmai când, din dreapta, se zăreau, clipind des, semnalele roșiatice ale cursei care venea la aterizare; în numai câteva secunde noul avion va ajunge exact în punctul de intersecție pe care-l părăsiseră ei. Prin calcule măiestrite se ocolise, și de astă dată, o mare primejdie; doar pesimiștii

puteau afirma că într-o bună zi…

Când atinseră o sută cincizeci și patru de mile, Harris începu rotația, trăgând manșa înapoi. Roata din față se desprinse de pistă; botul avionului se ridicase, gata să părăsească pământul. Menținând sustentația în momentul următor, se aflau sus, în aer.

— Escamotează trenul de aterizare, ordonă Harris, calm.

Demerest întinse mâna spre consola de comandă și ridică o pârgliie. Zgomotul ce se produse la retragerea trenului de aterizare vibră de la un capăt la altul al avionului, curmându-se printr-un bubuit înfundat, când ușile trapei se închiseră peste el.

Avionul se înălța mereu, trecând dincolo de patru sute de picioare. Norii și întunericul îl vor înghiți într-o clipă.

— Flapsurile la douăzeci!

Îndeplinind, în continuare, îndatoririle ofițerului secund, Demerest se supuse ordinului, fixând selectorul cuvenit de la treizeci, la douăzeci de grade. Ridicarea parțială a flapsurilor care, la decolare, asigurau un surplus de energie avionului, se făcu simțită printr-o senzație de gol, trecătoare.

— Flapsurile sus!

Acum erau retrase complet.

Cu gândul la raportul de mai târziu, Demerest își notă în minte că nu avea ce să-i reproșeze lui Harris în privința modului în care executase decolarea. Lucru la care se așteptase, ce-i drept.

Cu toate împunsăturile pe care i le servise mai devreme, recunoștea meritele de excelent aviator ale colegului, la fel de pedant și de exigent cu el însuși și cu alții, cum era și Demerest. Și tocmai aceste calități îl făcuseră să întrevadă în cursa de acum mai degrabă un zbor de agrement pentru el, decât unul de neslăbită încordare.

Trecuseră doar secunde de când avionul se rupsese de pământ și se înălța vijelios, lăsând în urmă capătul pistei și reflectoarele de-abia perceptibile, la înălțimea norilor și prin perdeaua groasă a ninsorii. Anson Harris renunțase de a mai privi pe fereastră, orientându-se numai după comenzi.

Ofițerul Cy Jordan se săltă de pe locul său de mecanic de bord, ca să regleze tracțiunea motoarelor.

În regiunea norilor, avionul oscila considerabil, creând o senzație neplăcută, în special pentru pasagerii din spate. Demerest apăsă pe un buton și stinse lumina de la anunțul „Fumatul Interzis” – dar nu și pe cea de la „Legați-vă curelele de siguranță”, care rămânea aprinsă până când intrau într-o zonă cu aer mai dens. Era de datoria lui sau a lui Harris să le facă o comunicare pasagerilor. Dar o amână. Deocamdată, preocupările trebuiau să se limiteze la evoluția avionului și nimic altceva.

Demerest raportă prin radio:

— Turnantă unu-opt-zero la babord; altitudine peste o mie cinci sute de picioare.

La rostirea cuvintelor „turnantă la babord”, în loc de „viraj stânga”, îl văzu pe Anson zâmbind amuzat. Formularea lui, deși corectă, nu se înscria în cea oficială, ci în lexicul propriu, un bun comun veteranilor în ale aviației, cu adaosuri și colorit personal, l. I aire nu fenunțau odată cu capul. Îndărătnicia lor simboliza, într-un fel, protestul, cu totul inofensiv, împotriva terminologiei rigide, prescrisă de stațiile de dirijare ca literă de evanghelie pentru piloții moderni. În același timp, controlorii de la radar, călăuzindu-se după această juxtă cu puternic iz specific, puteau să-i identifice de la distanță pe cei de la comanda avioanelor.

În secunda următoare, cursa Roma fu autorizată prin radio să urce la douăzeci și cinci de mii de picioare. Demerest confirmă primirea mesajului, în vreme ce Anson Harris manevra avionul în ascensiune progresivă. O dată atinsă această altitudine, de care-i mai despărțeau doar câteva minute, se vor trezi într-o atmosferă calmă, serenă, departe de norii furtunii, sus, sus în văzduh, unde se vedeau stelele.

Expresia „turnantă la babord” mai fusese remarcată de cineva, de pe pământ – de Keith Bakersfeld.

Keith se întorsese cam de o oră în sala-radar, după pauza pe care o consumase în vestiar, stând singur cu

gândurile lui spre trecut, și reînnoindu-și hotărârea pentru noaptea de acum.

De atunci, instinctiv își dusese de câteva ori mâna la buzunar; pipăind cheia camerei de hotel pe care și-o reținuse în ascuns. În rest, își concentrase atenția asupra ecranului din față. În momentul acesta dirija sosirile dinspro est și, cum marea afluență de avioane nu slăbise de loc, i se cerea maximum de încordare. Nu răspundea direct de cursa de Roma, dar cum controlorul care-o călăuzea se afla numai la câțiva pași de el, între două transmisii de ale sale Keith auzi expresia „turnantă la babord” și o recunoscu, odată cu vocea cumnatului său. Până acum nu știuse că Vernon Demerest plecase în cursă; n-ar fi avut cum și nici de ce. Întâlnirile lui cu Vernon erau pe cât de rare pe tot atât de scurte. Ca și fratele său, Keith nu izbutiseră se apropie de Vernon, deși între ei nu existaseră fricțiunile ce-l aduseseră pe nici pe picior de război cu cumnatul.

La puțin timp după plecarea cursei de Roma, Wayne Tevis, șeful secției radar, se împinsese pe scaunul lui pe rotile, venind către Keith.

— Ia-ți o pauză de cinci minute, măi băiete, îi spuse cu vorba lui fonfănită și tărăgănată. Îți țin eu locul… E și frate-tău pe-aici.

Keith își scoase casca de la urechi, se întoarse și deslușí, prin obscuritate, silueta lui Mel, profilată ca o umbră în spatele său. Cât de mult nădăjduise că nu va veni în această noapte; cât de mult se temuse de-o revedere în starea lui de acum. Dar în fața faptului împlinit, descoperi că-l bucura apariția lui.

De când se știau pe lume legătura dintre ei nu fusese numai frățească, ci și de bună prietenie; era, deci, firesc și drept să nu se despartă fără a-și lua rămas bun – cu toate că Mel n-avea de unde bănui că se văd pentru ultima oară. De-abia a doua *zi* va afla cele întâmplate…

— Bună, îl întâmpină Mel. Eram în trecere pe-aici. Cum merg treburile?

Keith ridică din umeri.

— Cred că bine.

— Vrei o cafea? Adusese două cafele de la unul din restaurantele presărate în drum. Le ținea în mână, în pahare cerate, și-i oferi unul lui Keith.

— Mulțumesc, zise Keith plin de recunoștință și pentru cafea și pentru pauză. O dată plecat din fața ecranului – fie și numai pentru câteva minute – își dădea seama cât de mult îl solicitase cerebral ultima jumătate de oră. Observă, cu detașarea unui străin, cum îi tremură mina pe paharul cerat.

Mel își roti privirea prin sala radar, cu activitatea ei febrilă. Nu trebuia să se uite prea insistent la Keith a cărui înfățișare îl speriase – supt și sleit la față și cu ochii brăzdați de cearcăne adânci și vinete.

De luni de zile, Keith arăta tot mai rău, dar parcă niciodată ca astă seară, își zise în sine.

Deși cu gândul numai la Keith, făcu semn cu capul către aparatura complicată din jur.

— Mă-ntreb ce-ar zice babacul de toate astea?

„Babacul” era tatăl lor – Wally Bakersfeld (supranumit Wild Blue) pilot de modă veche, zburător acrobat, lucrător în aviația agricolă, poștaș, pe timp de noapte, mare plonjor cu parașuta – performanță de zile grele, când chițăia după un ban. Wild Blue fusese contemporan cu Lindberg, prieten la toartă cu Orville Wright, și pilotase până în ultima zi a vieții, care se încheiase neașteptat, într-o secvență de zbor acrobatic, filmată la Hollywood – o ciocnire în aer, simulată, dar, din nefericire cu consecințele reale. La vremea accidentului, Mel și Keith erau încă adolescenți, însă gata contaminați de pasiunea aviației și de dorința, infiltrată de tatăl lor, de a se dedica ei. Așa cum au și făcut când le-a sosit vremea; numai că în privința fratelui său mezin, influența bătrânului se dovedise de prost augur, își spunea deseori Mel.

Keith dădu din cap fără a da un răspuns; de fapt, întrebarea lui Mel fusese pur retorică, și o aruncase numai spre a câștiga timp de gândire, întrebându-se într-una cum să aducă mai bine vorba despre ce-l frământa. Până la urmă, hotărî să treacă direct la subiect, fără fraze

introductive, ticluite.

— Tu nu te simți bine, Keith, începu cu glas scăzut; arăți îngrozitor. Te văd, și-o știi și tu; deci ce rost ar avea să ne ascundem? Dacă-mi îngădui, am să te ajut. Oricare ar fi cauza, putem vorbi deschis? Doar am fost cinstiți unul cu altul… de când ne știm…

— Asta e-adevărat, încuviință Keith, sorbind din cafea fără a-și înălța ochii spre Mel.

Evocarea tatălui lor – deși superficială – îi trezise reacții ciudate. Și-l amintea foarte limpede pe Wild Blue. Ca susținător al familiei lăsase mult de dorit, hărăzindu-le o viață plină de privațiuni, în schimb băieții văzuseră un geniu în el, mai ales când le vorbea despre aviație, așa cum îl îmboldeau ei întruna. Și totuși, până în cele din urmă, adevăratul lui părinte nu fusese Wild Blue, ci Mel; Mel Bakersfeld, cu acea statornicie și judecată echilibrată – calități pe care bătrânul nu le avusese, după câte-și amintea Keith. Mel era cel care-i purtase veșnic de grijă, deși niciodată cu ostentație sau cu un aer protector, ca să-i lezeze demnitatea, cum fac alți frați mai mari.

De pe atunci Mel își arătase darul de a-i ajuta pe oameni cu discreție, fără să-i stânjenească. Împărtășise multe cu Keith, se dovedise duios și prevenitor până în cele mai neînsemnate lucruri…

Ca și gestul cu cafeaua. Nu era și acesta un gest tipic, un exemplu din cele multe? cugetă Keith. Dar imediat se frână, spunându-și poruncitor; „Doar nu te-oi apuca acum să faci o elegie dintr-o cafea, numai pentru că-l vezi pentru ultima oară!”

Izolarea lui din urmă, suferința și sentimentul culpabilității nu mai țineau de puterea lui Mel – îl depășeau. Doar nu avea cum s-o readucă la viață pe Valerie Redfern, cu părinți cu tot!

La un semn al lui Mel, o porniră amândoi spre ușă, ieșind în coridor.

— Ascultă-mă, dragul meu, reîncepu Mel. Trebuie să te rupi un timp de munca asta, să faci o pauză serioasă. Poate chiar mai mult: s-o părăsești definitiv.

— Ai ascultat predicile lui Natalie…”

— Natalie știe ce vorbește.

Indiferent de necazurile ce-l chinuiau, Keith avusese mare noroc cu Natalie, își zise Mel. Gândul la cumnata lui i-o aminti, fără voie, pe Cindy – aflată probabil în drum spre aeroport.

Era urât poate să-și compare nefavorabil propria-i căsnicie cu a altuia, se judeca Mel pe sine; dar nu întotdeauna îi putea ține piept ispitei. Oare Keith își dădea seama cât de norocos fusese cel puțin în această sferă, atât de importantă, a vieții?

— Și mai e ceva, reluă el. Până acum nu ți-am spus-o, dar cred; c-a venit momentul s-o fac. Am convingerea că tu nu mi-ai povestit tot ce s-a petrecut la Leesburg, în ziua aceea, cu accidentul. Și nici altuia – pentru că am citit toate declarațiile. Mai există vreun lucru pe care l-ai ținut pentru tine?

Keith șovăi doar o clipă.

— Da, recunoscu el.

— Mi-am închipuit. Mel își dădea seama pe ce teren fragil se angajaseră și câte atârnau de tot ce va urma; de aceea își alegea cuvintele cu grijă. Mi-am închipuit, repetă el, dar tot ei ț mi-am zis: „dacă o să vrea să aflu, vine el singur să-mi vorbească; dacă nu, înseamnă că nu trebuie să mă amestec”. Totuși, uneori, când ții la cineva mult – de pildă ca la un frate – ai obligația să te amesteci, fie că celălalt o dorește sau nu. Ei bine, eu mă amestec; asta fac acum. După care adăugă cu o voce moale: Mă urmărești, Keith?

— Da, da. Te ascult.

Iar apoi, către sine: „Aș putea să pun capăt discuției, așa cum o să și fac, probabil, pentru că tot n-are rost; pretextez că mă-ntorc la lucru și o șterg. Mel o să creadă c-o vom relua mai târziu, fără să știe că ne aflăm pentru ultima oară împreună”.

— Să ne întoarcem la ziua aceea, la Leesburg, insistă Mel. Există o legătură între această omisiune și șubrezirea treptată a sănătății, chiar starea ta de acum. Nu-i așa?

Keith se scutură, iritat.

— Las-o încolo, Mel! Te rog!

— Prin urmare am dreptate. Asta a declanșat totul. Așa e?

Ce rațiune ar fi avut să nege însăși evidența, cumpăni Keith. Așa că, dădu din cap, în semn de încuviințare.

— Da.

— N-ai vrea să-mi povestești? Mai devreme sau mai târziii tot va trebui s-o faci față de cineva. Glasul lui Mel devenise stăruitor, aproape o implorare. Nu poți trăi la infinit cu această taină ascunsă în suflet, indiferent care ar fi ea. Și cui ai putea să-ți deschizi sufletul, dacă nu mie? Eu am să te înțeleg.

„Nu poți trăi la infinit cu această taină... Și cui ai putea să-ți deschizi sufletul „dacă nu mie? * își repeta Keitli. Avea impresia că vocea lui Mel venea de undeva de departe, de la capătul unei văgăuni; și chiar el, parcă tot acolo ședea, împresurat de Natalie* Brian, Thea și Perry Yount – ființe, atât de dragi, de care se izolase de luni de zile. Dintre toți, însă, doar Met venea către el, încercând să lege o punte; să-l ajute „să se apropie... dar văgăuna era lungă de tot. «distanța așternută între ei, în aceste luni de însingurare „devenise de netrecut.

Cu toate acestea...

Ca și când altul ar fi vorbit, și nu el, Keith întrebă;

— Cum adică, să-ți spun acum? Aici?

— De ce nu? îl încuraja Mel, pe același ton rugător.

Într-adevăr, de ce nu? Ceva, în ființa lui Keith tresări, simți dintr-odată nevoia de a se despovăra, chiar dacă până la urmă spovedania lui nu va duce la nimic. «Sau poate dimpotrivă? Ia definitiv, ce însemna confesiunea dacă nu un catarsis – absoluțiunea greșelii prin recunoașterea ei și prin căință? Numai că* pentru el, cu toată iertarea conferită de spovedanie – nu putea exista izbăvire și liniște. Cel puțin... așa crezuse mereu. Rămânea de văzut ce va spune și Mel.

Pe undeva, în suflet, se întredeschise, timidă, o poartă, până atunci ferecată.

— Cred că n-ar avea niciun sens să nu-ți spun, începu el

încet. Tot nu durează mult.

Mel nu scoase o vorbă. Intuia că orice cuvânt deplasat era ca* pabil să-l zdruncine, să-l întoarcă pe Keith din drumul destăinuirilor, pe care le aşteptase de atâta vreme şi cu înfrigurare. O dată ce va afla pricina surpării lui morale şi fizice, ar putea împreună să pornească la luptă şi s-o înlăture. Şi asta cât mai grabnic – judecând după lamentabila înfăţişare a lui Keith.

— Ai citit declaraţiile, continuă el cu glas monoton. Mi-ai spus-o adineauri. Eşti la curent, deci, cam cu tot ce s-a întâmplat în ziua aceea.

Mel dădu din cap afirmativ.

— Ceea ce nu ştii însă – şi nimeni, afară de mine; un lucru ce le-a scăpat anchetatorilor, dar pe mine m-a urmărit într-una… Keith şovăi – o clipă avu senzaţia că nu e în stare să mai vorbească.

— Pentru, numele lui Dumnezeu! interveni Mel. Spre binele tău, al Nataliei şi al meu – continuă!

De asta dată Keith clatină din cap, în semn de supunere.

— Da. Da, continui.

Începu să descrie dimineaţa aceea din Leesburg, cu un an şi jumătate în urmă; apoi circulaţia aeriană, aşa cum o lăsase întipărită pe ecranele radar, înainte de a pleca din secţie; vorbi de supraveghetorul Perry Yount şi de stagiarul care-i ţinuse locul.

În secundele următoare – se gândea Keith – va recunoaşte *şi* zăbovirea lui în faţa ferestrei; nepăsarea şi neglijenţa prin care păcătuise faţă de ceilalţi; cum întârziase prea mult; cum accidentul familiei Redfern, cu cele patru victime de la bordul avionului, se datora numai lui, şi cum vina căzuse pe alţii. Acum că ajunsese la clipa după care tânjise atât de mult – deşi inconştient simţea o binecuvântată uşurare coborându-i în suflet. Cuvintele se rostogoleau ca într-un şuvoi de ape, peste măsură zăgăzuite.

Mel asculta.

De-odată, la capacul coridorului, se deschise o uşă.

— În fine, domnule Bakersfeld, v-am găsit! se auzi o

voce. Era șeful turnului, venind spre ei cu pași cadențați, amplificați de ecoul coridorului.

— De când vă tot caută locotenentul Ordway, vorbi mai departe. La fel și Danny Farow. Amândoi vă roagă să-i chemați la telefon, Pe urmă schițând un salut cu capul, adăugă un „Noroc Keith”!

Mel ar fi vrut să urle, să ceară liniște sau o păsuire; să-i mai îngăduie câteva minute cu Keith. Dar își dădu seama că n-ar fi ajutat la nimic.

De la prima silabă a intrusului, Keith se oprise ca la răsucirea unui întrerupător la mijlocul unei fraze.

Nu ajunsese să epuizeze confesiunea. Și la urma urmei, la ce mai începuse? se întreba, răspunzând mecanic salutului adresat tiv superior. În fond, ce sperase? La ce se mai putea aștepta? Hilare tot nu va afla vreodată. Nicio destăinuire nu alunga amintirile. Pentru moment se agățase de ceea ce, iluzoriu, îi apăruse ca o nădejde; ba chiar un liman izbăvitor. Dar așa cum era și firesc, totul se spulberase – ca orice himera. Poate picase chiar bine întreruperea, înainte de a-și goli sufletul. Și iar simți cum îl împresoară singurătatea, asemenea unui giulgiu nevăzut dar compact, izolându-l de tot și de toate, afară de propriile-i gânduri. Se regăsi din nou doar cu ele, ferecat într-o încăpere a torturii, în care nimeni nu putea pătrunde – nici măcar fratele lui. De acolo, din camera chinurilor… și din veghea lui neîntreruptă… nu exista decât o ieșire. Singura aflată de el, pe care-o va folosi.

— Cred că s-ar găsi ceva treabă și pentru tine, Keith, colo în secție, îl admonestă șeful turnului sub o formă blândă, de glumă.

În aceeași seară, Keith mai beneficiase de o pauză de o oră – și cu prelungirea de acum, prea îi aglomera pe colegi. Remarca îl vizase oarecum și pe nici, deși poate fără intenție. Director sau nu al aeroportului, nu avea nicio jurisdicție asupra sectorului de observație.

Keith bombăni ceva și schiță un salut cu capul. Apăsat de propria-i neputință, Mel își urmărea fratele întorcându-se la lucru. Apucase să afle destule ca să-și dea seama cât de

important era să-l asculte până la capăt. Oare când va veni clipa aceea și cum o va provoca? se întreba îngrijorat. Cu câteva minute în firmă, izbutise să-i risipească rezerva lui Keith, să-i pătrundă în ascunsele meandre ale sufletului.

Va mai izbuti vreodată s-o facă? Probabil că nu, își răspunse tot el, deznădăjduit.

Oricum, în noaptea aceea, era absurd să se mai aștepte la confidențe din partea lui Keith.

— Îmi pare rău, domnule Bakersfeld, interveni cel de alături, mimând cu mâinile sentimentul neajutorării, ca și când pricepuse, în sfârșit, ce se petrecea în sinea lui Mel. Vă dați într-una silința să-i ajutați pe oameni. Și nu-i totdeauna ușor.

— Știu asta.

Ar fi oftat din străfunduri, dar se reținu.

O dată faptul consumat, nu-i rămânea decât să spere că-l vă putea reedita, cândva, iar până atunci trebuia să-și vadă de obligațiile care-l reclamau, implacabile.

— Spune-mi, te rog, cine avea nevoie de mine?

Interlocutorul reluă comunicările de la capăt.

În loc să-i telefoneze lui Danny Farrow, Mel coborî un etaj și se duse la el, în secție. Îl găsi întocmai cum îl lăsase instalat, în fața pupitrului de comandă de unde dirija operațiile de deszăpezire. Nu prea știa cum să rezolve pretenția formulată de unele companii aeriene competitive de a fi se curăța, cu precădere, zonele de parcare a avioanelor; Mel îl ajută să iasă din impas, după care, se interesă cum evoluau lucrările pe pista treizero, cea paralizată de avionul mexican. Situația era aceeași – aflase Danny; singura noutate fiind sosirea lui Patroni, care preluase întreaga inițiativă. Cu puține minute în urmă îl informase pe Danny, prin radio, despre pregătirile începute pentru o nouă încercare de dislocare a avionului, programată cam peste o oră de acum încolo. Știut cum era că Joe Patroni are leac pentru orice năpastă, Mel socoti că nu avea rost să mai ceară detalii suplimentare.

Își aminti apoi de mesajul locotenentului Ordway, de la poliția aeroportului. Îl căută la telefon în aerogară – unde

presupunea că se află – și, într-adevăr, îl găsi. Mai mult ca sigur, Ordway aflase noutăți despre răzvrătiții din Meadowood și voia să-l pună la curent, bănuia Mel. În realitate, însă, nu despre asta era vorba.

— Au început să-și cam facă apariția, îi confirmă locotenentul răspunzând întrebărilor sale, dar deocamdată nu ne-au dat de lucru și nici n-au cerut să vă vadă. O să vă anunț, când e cazul, în legătură cu o femele care îl căutase, continuă Ordway, și pe care o descoperise unul din polițiști, umblând fără țintă prin aerogară și hohotind de plâns. Nimeni nu pricepuse mare lucru din tot ce spusese, dar cum părea cu totul inofensivă n-a fost dusă la sediul poliției. Și – așa arăta destul de nenorocită…

— Și cum ai procedat? se interesă directorul.

Ordway vorbi sfios, cerându-și parcă scuze.

— Știți, cu hărmălaia din noaptea asta, mi-am îngăduit s-o duc în anticamera biroului dumneavoastră. De aceea v-am și căutat, să fiți prevenit în caz că intrați și dați peste ea.

— N-am nimic împotrivă. E singură?

— O lăsasem cu unul din băieții Mel, dar s-ar putea să fi plecat, între timp. Nu face niciun rău; de asta vă garantez. O să încercăm să mai stăm de vorbă cu ea.

— În câteva minute vin și eu. Să văd dacă nu cumva reușesc să scot de la ea mai mult decât voi.

Oare să aibă mai mare succes cu o necunoscută decât se dovedise cu Keith? adăugă pentru sine. Oricum, era mai puțin de neconceput. Gândul la Keith – cu chipul lui descompus, stors de viață îl apăsa cu o grijă mistuitoare.

Își aminti de ceva și-l întrebă pe polițist.

— I-ați aflat numele femeli?

— Da, măcar atât am făcut. E un nume cu rezonanță spaniolă. O clipă, numai. Mi l-am notat pe undeva, pe aici.

După o mică pauză, locotenentul Ordway reluă:

— O cheamă Guerrero. Doamna Inez Guerrero.

— Vrei să spui că doamna Quonsett se află în cursa de Roma? întrebă Tanya Livingston neîncrezătoare.

— Mă tem că nu mai e niciun dubiu în această privință. Am văzut cu ochii mei o bătrânică arătând întocmai cum o descrieți.

Controlul de la poarta unde se îmbarcaseră pasagerii în „Golden Argosy” se afla în birou, la directorul serviciului transporturi, împreună cu Tanya și cu tânărul Peter Coakley, care nu-și revenise încă din strașnica festă jucată de Ada Quonsett.

Controlorul sosise de câteva minute, ca răspuns La apelurile telefonice adresate de Coakley la toate porțile de ieșire spre avioane.

— Nu mi s-a părut nimic suspect, vorbi el mai departe. Doar i-am lăsat și pe alții să urce; și au coborât. Nu-i vorbă, c-am și fost într-o presiune în seara asta ce nu s-a pomenit, completă în apărare. N-am avut oameni și-am lucrat cât pentru doi… că doar știți după ajutorul ce mi l-ați dat…

— Într-adevăr, recunoscu Tanya. De fapt, n-avea de gând să arunce vina pe nimeni. Dacă se făcuse cineva vinovat de cele întâmplate, aceea era numai ea.

— A apărut chiar după ce-ați plecat dumneavoastră, doamnă Livingston. Mi-a spus ceva de un fecior al ei. Aaa… da, mi-aduc aminte. Se văicărea că și-a uitat portofelul. Mi l-a și arătat și zicea că e doldora de bani. D-aia nici nu l-am atins.

Avea planul gata ticluit, unul din trucurile ei clasice.

„De unde să știu eu, păcatele mele, așa c-am lăsat-o să suie. Și nici că m-am mai gândit la ea… până adineaori, când am primit telefonul…

— Te-a dus, se amestecă Peter Coakley, trăgând cu coada ochiului spre Tanya. Te-a prostit.

Controlorul scutură capul.

— De n-aș fi aici, nici acuma n-aș crede, vorba aia. Dar e în avion, ce mai…

Povesti despre încurcătura cu numărătoarea pasagerilor, cum ieșise unul în plus; apoi, despre șeful rampei și hotărârea lui de a lăsa cursa să plece, ca să nu mai întârzie în plus peste amânarea ce-o avusese.

— E sigur c-a decolat, nu? vorbi Tanya repede.

— Aaa, nu mai încape vorbă. Am întrebat eu venind spre dumneavoastră. Și chiar dacă n-ar fi plecat, nu cred eu c-ar fi întors-o din drum, mai ales pe-o noapte ca asta…

Nu, n-ar fi întors-o, îi întări Țanya presupunerea.

Doar nu era să-i schimbe ruta și s-o forțeze să aterizeze pentru simplul motiv că o avea pe Ada Quonsett la bord. Timpul și costul unei asemenea manevre s-ar fi ridicat la mii de dolari – o valoare infinit mai mare decât un simplu bilet – dus și întors – până la Roma.

— Fac cumva vreo escală pentru alimentare cu combustibil? întrebă tot ea.

După cum se știa, contrar prevederilor de orar, unele curse spre Europa mai făceau mici popasuri la Montreal sau Newfoundiand. Or dacă și avionul cu pricina primise dispoziția tacită pentru o astfel de oprire, mai rămânea o portiță s-o scoată frumușel pe babornâță, vitregind-o de binefacerile unei plimbări în Italia.

— Am întrebat și eu de asta, răspunse prompt controlorul. Ba chiar le-am văzut planul de zbor. Merg direct, fără nicio oprire.

— Babornița naibii! exclamă Tanya cu ciudă.

Prin urmare, Ada Quonsett se vântura până în Italia și înapoi, mai dormea, probabil, și-o noapte în vreun hotel, se ospăta după pofta inimii – și toate pe spesele companiei Trans America! Categoric o subestimase pe babă și hotărârea ei de-a nu se lăsa expediată cu una cu două pe Coasta de Vest de unde venise, își reproșa Tanya înveninată de revoltă; și încă ceva, greșise închipuindu-și că unica ei destinație era New York.

Nu mai departe de un sfert de oră, se gândise la incidentul cu Ada Quonsett asemuindu-l cu o întrecere în care-și disputau cu tărie supremația spiritului. Ei bine, dacă și-acum o mai privea ca atare, n-avea decât să recunoască fățiș că bătrânica din San Diego o câștigase. Cu o ranchiună de loc caracteristică ei, Tanya dorea cu îndârjire ca de astă dată compania să facă o excepție și s-o trimită pe doamna Quonsett în fața tribunalului. Din păcate știa însă că răzbunarea ei nu prea are sorți de împlinire.

Tânărul Peter Coakley începuse să bâiguie ceva.

— Ține-ți gura! îl repezi Tanya.

La câteva minute după plecarea controlorului și a lui Peter, se întorsese și directorul serviciului transporturi în biroul său. Trecut de patruzeci și cinci de ani, Bert Weatherby era un tip extrem de activ și exigent cu alții, un tip care-o pornise de jos, de la cărăușia bagajelor, ajungând doar prin trudă la funcția de-acum. Îndeobște prevenitor și dotat cu simțul umorului, în această noapte semnele oboselii fizice și nervoase – după trei zile de încordată veghe – îi umbreau dispoziția sa naturală. Ascultă iritat relatarea Tanyei, în care-și lua toată vina asupra ei, pomenind doar în treacăt de Peter Coakley.

Directorul își trecu mâna prin părul rar și cărunt, vorbindu-i impacientat:

— O să verific, să văd dacă lucrurile stau tocmai așa. Iaca de ce trebuie să mă ocup eu, când am atâtea treburi importante pe cap. Se mai gândi puțin, după care adăugă, și mai tăios: Oricum, ne-ai băgat într-o poveste urâtă; așa că e de datoria dumitale să faci tot ce poți s-o repari. Vorbește cu cei de la stațiile radio. Spune-le să ia legătura cu căpitanul cursei de Roma, să-l anunțe de cele întâmplate, deși, nu prea știu ce-ar putea să facă... După mine unul aș lua-o pe cotoroanță și-aș arunca-o de acolo, de la treizeci de mii de picioare. Rămâne de văzut, însă, ce va hotărî el. Apropo, cine e comandantul echipajului?

— Căpitanul Demerest

— Atunci nu-i exclus să procedeze la fel, mormăi directorul. Numai de nu și-ar închipui că e vreo farsă a deștepților de la administrație. Oricum, la aterizare s-o rețină pe babă în avion, sau să-i dea drumul numai escortată. În caz că autoritățile italiene vor s-o înhațe, cu atât mai bine. Pe urmă, alertează-l pe reprezentantul nostru din Roma. Să preia el toată istoria; nădăjduiesc că e înconjurat de oameni mai destoinici decât mine.

— Da, sir, zise Tanya.

Trecu apoi la cealaltă temă, tot legată de Roma, cu tipul suspect cu valijoara, remarcat de inspectorul Standish chiar

înainte de urcarea în avion. Dar până a ajunge la capăt, directorul i-o reteză scurt:

— Lasă asta! Ce vor vameșii – să le facem noi munca lor? Atâta vreme cât societatea noastră nu e vizată cu nimic, puțin îmi pasă ce căra individul sub braț. Iar dacă Standish ține să afle cu orice preț ce comoară avea în tașcă, n-are decât să le ceară italienilor să-l controleze; nu nouă. Trebuie să fiu scrântit să-l iau la întrebări, și poate chiar să jignesc un pasager cu bilet plătit, în regulă, interesându-mă de o chestie care nu ne privește de loc.

Tanya șovăi. Cu toate că nu-l văzuse la față, omul cu valiza îi semănase neliniște în suflet. Auzise de unele cazuri când… Dar asta era o idee absurdă, firește!

— Nici eu nu prea eram sigură, bâigui ea. În definitiv poate nici nu e vorba de contrabandă…

— Ți-am spus s-o lași baltă, i-o tăie directorul scos din răbdătfe Tanya plecă. Se întoarse în birou, la ea, unde începu să redacteze raportul către căpitanul Demerest, de pe cursa de Roma, cu privire la Ada Quonsett”.

2

ÎNTR-UN TAXI VENIND DIN CENTRUL ORAȘULUI către aeroport, Cindy Bakersfeld lenevea comod, cu ochii închiși, pe canapeaua din spate. Străină și nepăsătoare față de tot ce se petrecea în jur, nu-și dădea seama nici că afară continua să ningă, nici că mașina de-abia înainta prin aglomerația șoselei.

De fapt, n-avea nicio grabă. Se lăsase toropită de o senzație fizică – euforie, parcă așa i se spunea? — o catalogă ea incertă.

Și totul pleca de la Derek Eden.

Derek Eden de la balul pentru ajutorarea copiilor din Archidona” (care din cele două Archidona? — tot nu era sigură încă), tipul care-i adusese stacanul de whisky, triplu concentrat, pe care Cindy nu-l băuse, iar după aceea trecuse la propuneri directe și de o banalitate crasă, ca

formulare.

Derek Eden – reporterul de-abia cunoscut până azi, după minusculele-i articole semnate în Sun Times; Derek Eden, cu stigmatul destrăbălării înscris pe frunte, cu aerul lui nonșalant, și cu haine mototolite, de nedescris: Derek Eden, cu o rablă de Chevrolet murdar pe dinăuntru și pe dinafară; Derek Eden, ce-o surprinsese pe Cindy într-un moment de necontrolată dezorientare, copleșită de nevoia unui bărbat – oricare ar fi fost el – fără a spera însă în ceva atât de grandios; Derek Eden care se dovedise un partener fără seamăn, de-a dreptul extraordinar!

Clipele oferite de el erau unice pentru Cindy – nu le trăise niciodată și cu nimeni. O, Doamne! își spunea ea – dacă există cu adevărat pe lume o contopire absolută, în noaptea asta am cunoscut-o și eu. Și încă ceva – după revelația ce-o avusese cu Derek Eden… drăguțul Derek… nu-și dorea decât s-o mai reediteze – și cât mai des. Din fericire, cu siguranță și el tânjea după același lucru.

Lăsându-se în voie pe spătarul canapelei, Cindy retrăi în amintire cele două ore din urmă.

O porniseră în răpănosul de Chevrolet, de la restaurantul Michigan Lake, oprindu-se, după un timp, în fața unui hotel micuț și modest, nu departe de Merchandise Mart. La intrare, îi întâmpinase un portar, vizibil îngrețoșat de Chevroaetul pe care-i lua în primire – amănunt, pare-se, neobservat de Derek Eden – iar înăuntru, în hol, îi aștepta funcționarul de serviciu. Cu siguranță, printre telefoanele urgente date de partenerul ei, zbârnâise unul și la administrația hotelului. Fără nicio formalitate de înregistrare, hotelierul îi conduse direct într-o cameră de la etajul unsprezece, le predase cheia și, după un „noapte bună”, rostit în zbor, se topise discret.

Camera era acceptabilă; cu mobilă sobră, de modă veche, pe alocuri arsă de țigări, dar curată. Avea două paturi; iar în dreptul unuia și pe o măsuță, o sticlă de whisky, nedestupată, câteva gustări și cuburi de gliiață. Pe tava unde erau așezate, o carte de vizită cu „Salutările cordiale ale administrației” pe care, după o sumară

inspecție, Derek Eden a băgat-o în buzunar. Întrebat pe urmă de Cindy, Derek și-a explicat gestul, spunându-i:

— Uneori, hotelurile caută să ne îndatoreze prin amabilitatea ce ne-o arată. Noi, însă, nu ne putem angaja la contraservicii; nu ne admite ziarul. Se ivesc totuși ocazii când mai putem strecura prin articole, câte un nume de liotei – dacă îi facem un bine prin asta – sau dimpotrivă, îl omitem, când e vorba de ceva neplăcut – un deces, de pildă, de care orice hotel fuge ca dracu’ de tămâie. Dar așa cum am zis; fără să ne angajăm dinainte. Facem și noi ce putem.

Și-așa, stând de vorbă, au băut un pahar de whisky, apoi și-au turnat altul și, printre sorbituri, Derek a început, s-o sărute. Cutând i-a simțit moliciunea dezmierdărilor; mai întâi, prin păr, pe care i l-a mângâiat îndelung și într-un fel ce-o făcea să tresară cu toată ființa; pe urmă, și tot atât de încet, și-a coborât mâinile pe trup… Atunci a întrevăzut Cindy perspectiva unei experiențe cu totul inedite.

În vreme ce-o dezbrăca – cu un rafinament pe care nu și-l trădase nicicum înainte – o rugase în șoaptă: „Să nu ne grăbim, Cindy!” Dar o dată în pat, năpădită de o binefăcătoare căldură – întocmai cum i-o făgăduise în mașină – i se păruse cu neputință să-i dea ascultare. „Să nu mai așteptăm! Vreau acum; te rog!” îi strigase ea. La fel de duios, dar neclintit în voință, a refuzat-o. Și ea l-a ascultat, supusă, lăsându-se în voia lui, călăuzită, ca un copil dus de mână, până în pragul sublimului extaz, apoi îndărăt amândoi, încleștați în plutirea aceea de vis și de așteptare; și iarăși, și mereu, până aproape, înnebunitor de aproape de supremul moment și din nou înapoi; iar einer în cele din urmă, dorința s-a dovedit mai. Puternică și n-au mai putut-o zăgăzui, s-au lăsat deopotrivă în stăpânirea ei avântată și tot înălțătoare, asemenea unui imn ceresc, plăsmuit din sute de simfonii divine; atunci, dacă i s-ar fi cerut să-și aleagă singură clipa cea de pe urmă a vieții, Cindy se oprea la aceea, fiindcă niciuna, din câte aveau să urmeze, nu mai putea să fie aidoma ei.

O altă descoperire care o încântase în legătură cu Derek

Eden a fost totala lui lipsă de prefăcătorie sentimentală. Zece minute mai târziu, când Cindy începea să-și recapete pulsul și răsuflarea normală, Derek s-a ridicat într-un cot, a aprins țigări pentru amândoi, și a exclamat, zâmbitor:

— Am fost grozavi! O asemenea performanță cere, neapărat, un bis – ba chiar nenumărate. Să nu le pierdem, Cindy!

Era o catalogare fățișă, fără false pretenții, a legăturilor pur fizice, dezbrăcată de orice sentiment și, totodată, recunoașterea perfectei armonii dintre ei care-i purtase spre acea fericire, spre acea Nirvană, atât de rar accesibilă. Acum știau deopotrivă că la nevoie se puteau reîntoarce oricând în acest paradis al lor, ce le făgăduia noi desfătări și infinite taine.

Aranjamentul îi convenea de minune lui Cindy. De fapt, în afara dormitorului, nu prea vedea ce afinități ar apropia-o de Derek Eden, și apoi, cu siguranță nu era juvaierul pe care l-ar fi putut expune, cu mândrie, în circuitul monden. Chiar înainte de a aprofunda această latură, era convinsă că, afișându-se în public alături de unui ca Derek, avea mai mult de pierdut decât de câștigat. În plus îi și dăduse a înțelege că are o căsătorie solidă, deși după bănuielile ei, nu prea îndestulătoare ca satisfacții fizice – un neajuns care-i trezise înțelegere și compătimire, dat fiind că și ea 11 împărtășea întru totul.

Cu toate dezavantajele, Derek Eden merita totuși să fie prețuit, fără a se angaja, firește, sentimental. Prin urmare, îl va prețui. Hotărî totodată să nu se arate nesățioasă, și deci întâlnirile amoroase să nu devină prea dese. Una, ca aceea din astă seară, o va mulțumi pentru multă vreme, și putea s-o retrăiască prin simpla-i evocare. Nici să se ofere prea ușor nu era înțelept, cumpăni Cindy, ci să-l joace puțin pe Derek, să-l facă s-o dorească cu aceeași înflăcărare cum îl dorea și ea. Procedând astfel, legătura lor putea să-și mențină prospețimea și să dureze ani în șir.

Descoperirea lui Derek îi conferea, într-un fel ciudat, o libertate pe care n-o cunoscuse. Acum că-l avea la îndemână, și prin el toate plăcerile visate, putea să

cântărească mai obiectiv o eventuală alegere între Mel și Lionel Urquhart.

În multe privințe căsnicia cu Mel era iremediabil consumată. Atât în concepții, cât și ca soți, se înstrăinaseră complet unul de celălalt; orice neînțelegere, cât de neînsemnată, degenera în certuri violente. Unica preocupare a lui Mel – cel puțin în vremea din urmă – părea a fi blestematul lui de aeroport. Și cu fiecare zi ce trecea, prăpastia dintre ei devenea tot mai adâncă.

Lionel, o perspectivă atrăgătoare sub toate aspectele, afară de cel amoros – nu avea gândul decât la divorț – al ei și al lui, spre a consfinți legătura, luând-o de soție.

Mel îi disprețuise veleitățile sociale. Din partea lui nu se putea aștepta deci la vreo emulație a viitoarelor năzuințe ci, dimpotrivă, numai la piedici. Pe de altă parte, Lionel, care se bucura de pe acum de o reputație solidă în societatea din Illinois, nu vedea nimic deplasat în dorul ei de afirmare și, bineînțeles, o va ajuta – având și posibilitatea să i le ducă la îndeplinire.

Ce o reținuse până acum la alegerea definitivă era amintirea celor cincisprezece ani de căsătorie cu Mel… a zilelor luminoase de deplină armonie cerebrală și conjugală din care se împărtășiseră cândva. Într-un ungher al sufletului mai stăruia, plăpândă, nădejdea reînvierii acestui trecut – și, firește, a atracției fizice. O speranță deșartă, cum o recunoștea acum față de ea însăși.

Ca mascul, Lionel nu avea de oferit decât foarte puțin sau nimic. Dar și cu Mel era cam același lucru – în ce o privea. Eliminând însă acest handicap – așa cum o putea face, având-l pe Derek Eden și revelația calităților sale măiestre, Lionel, ca rival al lui Mel, îl lăsa pe acesta în urmă.

Încă în taxi, în drum spre aeroport, Cindy deschise ochii și chibzui. Nu, nu va decide nimic înainte de discuția cu Mel. De fapt, detestase întotdeauna să ia hotărâri; le amâna mereu până când însăși viața, împrejurările, îi forțau mâna. Și apoi existau încă atâtea imponderabile: copiii, amintirea anilor petrecuți cu Mel – nu toți amari și serbezi, iar o dată

ce-ai ținut la un om și l-ai îndrăgit cu adevărat, nu te poți scutura în întregime de sentimentele de odinioară. Oricum, se felicita pentru ideea venirii la aeroport; îi părea bine că nu renunțase la ea.

Pentru prima oară de la plecarea din centrul orașului, Cindy se aplecă înainte și scrută întunericul din jur, încercând să se orienteze cam pe unde erau. Dar fără prea mare succes. Prin ferestrele aburite, tot ce putu desluși era zăpada înnămețită și nenumărate alte mașini înaintând, ca și ei, încet de tot. Se aflau probabil pe autostrada Kennedy, însă în ce punct anume, cu neputință de precizat.

Surprinse ochii iscoditori ai șoferului urmărind-o prin oglinjoara agățată de parbriz. N-avea nici cea mai vagă idee despre cum arăta omul de la volan; nu-i dăduse nicio atenție când se urcase în mașină, în fața hotelului, de unde plecaseră pe rând ea și Derek – înțeleși de pe acum să facă uz de discreție.

Și de l-ar fi privit la ce bun? în seara asta pretutindeni nu vedea decât chipul lui Derek Eden.

— Colo-șa e parcul Partage, doamnă, o anunță șoferul. Ne apropiem de aeroport. Nu mai e mult.

— Mulțumesc.

— Nebunie mare, câți merg într-acolo, nu numai noi. Ce-o fi pe capu' ălora de la aeroport cu viscolu și toate belelele!?

„Și mă rog, cine naiba se sinchisește? își zise Cindy. Oare nimeni nu mai avea alte gânduri și teme de discuții în afară de spurcatu-ăla de aeroport?!”

Dar își păstră reflecțiile pentru sine. Ajunși la intrarea în aerogară principală, Cindy plăti taxiul și fugi înăuntru, să scape de zăpada care se răsucea sălbatic pe sub boite și mătura vijelioasă trotuarele. Se strecură prin mulțimea ce mișuna în holul impozant, ocolind pâlcul de oameni, destul de compact, pregătindu-se, pare-se, pentru o manifestație, sau așa ceva, după felul cum vreo câțiva din ei tot meștereau la o stație portabilă de amplificare instalând microfoane și tot dichisul. Un polițist negru, pe care-l văzuse adesea în compania lui Mel, se întreținea cu doi, trei

din grup, probabil conducătorii. Polițistul vorbea gesticulând energic cu capul.

Neatrasă de nicio curiozitate, dat fiind că nimic legat de acest loc blestemat n-o interesa – Cindy își continuă drumul neabătută spre birourile administrative de la mezanin. Peste tot se vedeau lumini aprinse, deși în birouri nu era țipenie de om și nici urmă din zumzetul mașinilor de scris sau al vorbăriei din timpul zilei. Cel puțin mai existau oameni cu atâta minte încât să stea și pe la casele lor, în puterea nopții, își spuse Cindy.

Dar în anticamera lui Mel dădu peste o femele destul de coaptă la vârstă și mizerabil îmbrăcată. Ședea pe o banchetă, cu o privire fixă, în gol, străină parcă de apariția Cindyei. După ochii ei înroșiți, se vedea că plânsese; iar după palton și pantofi era limpede că înfruntase furtuna de-afară.

Cindy îi aruncă o privire destul de indiferentă, înainte de-a păși în biroul lui Mel. Înăuntru nu era nimeni, așa că se așeză pe un scaun, în așteptare. Aproape imediat închise ochii, ca să reînvie plăcutele momente prilejuite de Derek Eden.

Cam în zece minute, apăru și Mel, precipitat; șchiopăta mai tare ca de obicei, remarcă Cindy.

— Ooo! exclamă el vădit surprins s-o găsească acolo; apoi se întoarse spre ușă, s-o închidă. Realmente nu credeam c-ai să bați drumul până aici.

— Ți-ar fi convenit, pesemne, să nu vin.

Mel dădu din cap.

— Rămân la părerea mea că nu servește la nimic, sau, cel puțin, nu scopului urmărit de tine.

Își măsură soția cu ochi pătrunzători încercând să-i citească gândurile, să-i ghicească adevăratele intenții ce-o minaseră către el. Învățase de mult că motivele Cindyei sunt pe cât de încâlcite, pe tot atât de ascunse. Abstracție făcând de orice, trebuia să admită că arăta ca în zilele ei cele mai bune, de-a dreptul fascinantă, răspândind parcă lumină în jur. Din nefericire însă, fermecătoarea ei frumusețe îl lăsa complet indiferent.

— Ce-ar fi să-mi spui care e scopul pe care crezi tu că-l urmăresc, vorbi Cindy…

Mel ridică din umeri.

— Așa cum m-ai lăsat să întrevăd, ești pusă pe răfuială. Or socotesc că am avut destule răfuieli acasă ca să mai punem la cale și aici una.

— Și totuși s-ar părea că va trebui să punem și aici ceva la cale, de vreme ce pe-acasă te arăți atât de rar.

— Poate că n-ar fi așa dacă m-ar aștepta o atmosferă mai primitoare…

Iată că nici nu începuseră bine să vorbească și se și mușcau, constată Cindy. În starea la care ajunseseră, părea cu, neputință să discute civilizat, fără apostrofări. Mă rog, îi va răspunde și ea cu aceeași monedă.

— Ia te uită! Vasăzică ăsta e motivul de nu dai pe acasă, nu cele pe care mi le servești curent. Pretindeai că te rețin treburi nemaipomenit de importante; chiar și douăzeci și patru de ore în șir, dacă e neapărată nevoie. Atâtea lucruri dramatice care se ivesc veșnic… parcă așa spuneai?!

Mel răspunse scurt și grav.

— În noaptea asta există.

— Dar nu și în alte dați?

— Vrei să afli, cu orice preț, dacă am preferat uneori să rămân aici, în loc să vin acasă? Ei bine, da.

— Măcar pentru prima oară vorbești și tu cinstit.

— Și apoi, chiar dacă vin acasă, nu te lași până nu mă târăști la câte o sindrofie absurdă, ca cea de astă seară.

— Cu alte cuvinte, nici n-ai avut de gând să vii! îi răspunse înflăcărată.

— Ba nu. Am avut de gând; și ți-am spus-o. Dar…

— Niciun dar! Simțea cum se aprinde din ce în ce. Te-ai bizuit dinainte c-o să apară o piedică, așa cum veșnic se întâmplă. Și ce ți-ai zis? Mă fofilez binișor, cu un alibi la mină, și-o s-o conving eu – deși nu mai cred 6 iotă din ce-mi îndrugi, fiindcă ești un mincinos și un fățarnic.

— Nu întrece măsura, Cindy!

— De-aia nu mai pot!

Își aruncau priviri fioroase unul altuia. Ce se petrecuse

cu ei de ajunseseră aici, se întrebă Mel, la încăierările astea de copii năbădăioși, prost crescuți; la josnicii, la replici odioase, înmuiate în venin; și la toate, nu se lăsa cu nimic mai prejos. La fiecare ceartă se producea o prefacere în amândoi – ceva care-i degrada. Oare așa se întâmplă cu orice pereche ajunsă în impas după ani și ani de conviețuire? Și asta pentru că-și cunoșteau slăbiciunile și le puteau scormoni ca pe niște răni dureroase? Cândva, auzise spunându-se că destrămarea unei căsătorii scoate la iveală tot ce e mai reprobabil în caracterele celor doi soți. O afirmație pe deplin confirmată în cazul lui și al Cindyei.

Încercă să vorbească mai rațional.

— Nu mă consider mincinos și fățarnic. Dar poate că bănuiala ta, cum că mă folosesc de piedici neprevăzute ca să scap de sindrofiile pe care știi cât le detest, poate nu e cu totul lipsită de temel. Atâta doar că eu nu am privit-o sub acest unghi.

Cum Cindy tăcu, continuă tot el:

— Ești liberă să crezi ce vrei, dar astă seară eram hotărât să vin în oraș; sau cel puțin așa cred. Poate nu chiar sută la sută, cum mă suspectezi… în sfârșit, nici eu nu știu. Cert este că nu eu am provocat viscolul și, o dată stârnit, s-au ivit o mulțime de complicații – de astă dată reale – care m-au reținut. Făcu un semn cu capul, către anticameră. Printre ele se numără și femela de-acolo. I-am făgăduit locotenentului Ordway că voi sta de vorbă cu ea. Pare să fi dat de-un necaz.

— Și nevastă-ta e la necaz, spuse Cindy. Așa că străina de-alături poate să mai aștepte.

— Bine, bine, încuviință Mel clătinând din cap.

— Am ajuns la saturație – și tu și eu. Așa e? îl întrebă Cindy.

Mel nu răspunse pe loc; greșit ar fi fost să se pripească, dar în același timp și absurd să evite adevărul, o dată ce ajunseseră la mărturisiri fățișe.

— Da, recunoscu într-un târziu. Mă tem că da.

— Și măcar de-ai putea să te schimbi! sări Cindy. Să vezi lucrurile ca mine. Dar tu nu lași nimic din ale tale – și

așa a fost întruna. Dacă ai face și ce vreau eu…

— De pildă, șase seri dintre săptămână, să port cravată neagră, iar a șaptea una albă?

— Și, mă rog, de ce nu? Cindy îl înfrunta cu toată înflăcărarea și dârzenia de care era capabilă.

Îi plăcuse întotdeauna s-o vadă aprinsă, chiar dacă mânia ei îl viza direct. Chiar și acum…

— Cred c-aș putea pune și eu aceeași întrebare, în legătură cu transformarea, și așa mai departe, vorbi Mel. Din nefericire, oamenii nu-și modifică trăsăturile structurale; ci doar se adaptează. De altfel spre asta se tinde într-o căsătorie; acomodarea partenerilor între ei.

— Dar nu unilaterală…

— Nici la noi n-a fost de-o singură parte, argumentă Mel. Fie c-o crezi sau nu, eu am încercat să mă adaptez; și bănuiesc că și tu. Nu știu care a depus cele mai multe strădanii; evident, fiecare va susține că el. Dar esențialul e altul: cu toate eforturile și timpul scurs, n-am obținut nimic.

— Cred că ai dreptate, spuse încet și rar. Cel puțin în privința ultimei afirmații. Și eu văd la fel lucrurile. Se opri puțin, după care adăugă: Vreau să divorțez.

— Mai întâi ar trebui să fii absolut sigură. E un pas foarte important.

Apoi gândi în sine: „Cindy încă oscilează, incapabilă să ia o hotărâre și așteaptă s-o ajut eu”. Dacă n-ar fi pronunțat cuvinte atât de serioase, mai c-ar fi zâmbit.

— Sunt sigură, răspunse Cindy. Da, sunt sigură, repetă cu și mai multă tărie.

— Atunci e lucrul cel mai înțelept pentru amândoi, zise cu calm.

Cindy avu o secundă de șovăire.

— Și tu crezi la fel?

— Da, sunt convins.

Iuțeala dialogului și conciziunea lui, prin lipsa oricărei controverse, se părea că o descumpănise. Mai puse o întrebare:

— Am ajuns deci la o hotărâre?

— Da.

Încă se înfruntau, însă fără pic de mânie de astă dată.

— La naiba! exclamă Mel, făcând un pas înainte, ca și când ar fi vrut s-o pornească spre ea. Sunt dezolat, Cindy!

— Și eu. Dar nu se clinti din loc, să-l întâmpine, și vorbi cu o voce mai stăpânită. Ce să-i faci!? E lucrul cel mai înțelept, nu?

Mel dădu din cap.

— Da, cred că da.

Totul se terminase. Și amândoi o știau. Mai aveau de rezolvat doar detaliile.

Cindy purcese neîntârziat la planuri:

— Roberta și Libby vor rămâne cu mine, se-nțelege; ai să le poți vedea însă când dorești. N-am să-ți fac șicane în această privință.

— Nici nu mă așteptam.

„Firește, cugetă el, așa se și cuvenea: fetele să crească alături de mama lor“ Deși, îi vor lipsi tare mult... Mai ales Libby. Una era să trăiască în aceeași casă, să le aibă sub ochi zi de zi, și cu totul altceva să le întâlnească la întâmplare. Îi reveniră în minte dialogurile purtate cu Libby la telefon, astă seară... oare ce-l întrebase prima oară? Dacă avea o agendă, cu un program gata întocmit pentru luna februarie. Ei bine, iată că acum îl avea; și încă unul consemnând prefaceri neașteptate.

— Va trebui să-mi găsesc un avocat, o auzi pe Cindy. Am să te anunț cine va fi.

Clătină iar din cap, întrebându-se uluit dacă toate căsătoriile, ajunse la destrămare, se încheiau atât de prozaic, o dată ce li se hotăra soarta. După câte se părea, Cindy își recăpătase calmul și echilibrul cu o iuțeală de necrezut. Stând în continuare pe scaun își examina starea machiajului în oglinda unei pudriere, aducându-i ameliorările necesare. Ba mai mult, după impresia lui, își strămutase gândurile în altă parte, iar în colțurile gurii îi înflorise un zâmbet «Parcă femelle erau mai emotive decât bărbații sau cel puțin așa crezuse; cu toate acestea Cindy nu se arăta de loc tulburată, pe când el, de-abia își stăpânea lacrimile.

Dinspre camera alăturată se auziră pași și glasuri. Apoi o ciocănitură în ușă.

— Intră, răspunse Mel.

Era locotenentul Ordway. Păși în birou, închizând ușa în urma sa.

— Ooo, iertați-mă, vă rog, doamnă Bakersfeld; exclamă văzând-o pe Cindy.

Ea își ridică o secundă privirea, apoi și-o întoarse în altă parte, fără a catadicsi să răspundă.

Cu reflexele-i ascuțite, Ordway sesiză atmosfera apăsătoare și păru încurcat.

— Poate-i mai bine să revin… spuse șovăitor.

— Despre ce e vorba, Ned? îl întrebă Mel.

— Despre manifestanții aceia din Meadowood. S-au strâns câteva sute în holul cel mare și curg întruna. Țineau morțiș să apăreți în fața tuturor, dar i-am convins să-și trimită câțiva delegați, așa cum mi-ați spus. Au ales o juma de duzină și mai sunt trei reporteri; i-am lăsat să vină și ei. Polițistul făcu un semn cu capul spre anticameră. V-așteaptă cu toții acolo.

Va trebui să-i primească, își spuse Mel; cu toate că niciodată nu avusese mai puțin chef să stea de vorbă cu cineva…

— Cindy, începu pe un ton rugător, te asigur că n-o să dureze mult. N-ai vrea să aștepți? Neprimind niciun răspuns, adăugă: te rog!

Dar Cindy continua să-i ignoreze pe amândoi.

— Uitați ce e, interveni Ordway; dac-au picat într-un moment nepotrivit, le spun să revină altă dată.

Mel își scutură capul, în semn de împotrivire. Sugestia pornise de la el, era angajat.

— Mai bine adu-i încoace. Dar când Ordway se întoarse pornind către ușă, își aminti de ceva: Uff, n-am apucat să vorbesc nici cu femela aceea… am uitat cum o cheamă…

— Guerrero, îi aminti celălalt prompt. Nici nu mai e cazul. Adineaori, când am venit, părea că se pregătește de plecare.

După câteva secunde, începură să intre, unul câte unul,

proprietarii din Meadowood – patru bărbați și două femel, urmați de un trio al presei. Unul din reporteri, un bărbat încă tânăr și vioi, pe nume Tomlinson, reprezenta ziarul „Tribune”, asigurând de obicei rubrica închinată știrilor din aviație și aeroportului; pentru Mel tiu era un necunoscut, și-i prețuia acuratețea și obiectivitatea con? cleiului. Uneori articolașele lui apăreau și în publicațiile de largă circulație în țară. Și pe ceilalți îi cunoștea, dar mai vag – junele de la Sun-Times, și ziarista, mai vârstnică, de la un săptămânal local.

Prin ușa deschisă, Mel îl zări pe locotenentul Ordway stând de vorbă cu femeia de afară, doamna Guerrero, acum în picioare și încheindu-și nasturii de la palton.

Cindy rămase unde se afla.

— Bună seara, îi întâmpină Mel pe noii veniți. Apoi se prezenta și-i îndemnă, prin gesturi, spre scaunele și canapelele din birou. Vă rog să luați loc.

— În fine, o să ședem, răspunse unul din delegați.

Era sclivisit, cu un păr grisonant, pieptănat cu mare artă, și părea a fi liderul grupului.

— Dar trebuie să știți că n-am venit să ne lăfăim, tolăniți pe canapele. Avem unele lucruri de spus pe șleau și așteptăm același fel de răspunsuri, răspicate, nu în răspăr și doar vorbărie goală.

— Voi încerca să vi le dau. Vreți să-mi spuneți mai întâi cine sunteți?

— Numele meu este Elliott Freemantle. Sunt avocat. Îi reprezint pe dumnealor de față, cât și pe cei adunați jos, în hol.

— În regulă, domnule Freemantle. De ce nu începeți? spuse Mel.

Ușa dinspre anticameră era tot deschisă. Mel observă că femela de alături plecase. Ned Ordway reapăru în prag, intră în birou și închise ușa.

AVIONUL TRANS AMERICA 2 părăsise de douăzeci de minute aeroportul Lincoln International, urcând vertiginos spre treizeci și trei de mii de picioare – o altitudine pe care avea s-o atingă în următoarele unsprezece minute, în apropiere de Detroit. De pe acum se angajase pe ruta aeriană prescrisă în marea sa cursă circulară spre Roma. De câteva minute, pătrunsese într-o atmosferă calmă, lăsând, jos de tot, norii vijelioși și stihiile ce-i însoțeau. Deasupra și în față, o lună în al treilea pătrar se agățase pe boltă ca o lanternă, înclinată pe-o parte, iar de jur-împrejur, numai stele cu conturul lor limpede, scânteietor.

Se încheiase și seria manevrelor de maximă încordare în cabina de comandă. Căpitanul Harris, cu microfonul în față, îi informase pe pasageri despre evoluția avionului. După anunț, cei trei piloți trecuseră la îndeletnicirile curente pentru lunga traversare ce-i aștepta. Deodată, sub pupitrul mecanicului de bord, aflat în spatele căpitanilor Harris și Demerest, zbârnâi un clopoțel insistent. Simultan se aprinse și un beculeț gălbui pe panoul dinaintea manetelor de comandă. Atât semnalul sonor cât și cel luminos preludiau o convorbire radio prin sistemul Selcal, cu ajutorul căruia cele mai multe companii aeriene comunicau cu echipajele avioanelor, ca de la un telefon particular. Toate cursele Trans America sau ale marilor societăți de transporturi aeriene aveau coduri individuale, transmise și recepționate în mod automat. În consecință, semnalele pornite cătfe avionul N-731-TA nu puteau fi interceptate, nici vizual nici auditiv, decât de el.

Anson Harris comută frecvența care-i ținuse în legătură cu Centrul Dirijării Avioanelor pe rutele aeriene, pentru a răspunde proaspătului apel.

— Aici Trans America 2.

— Vorbește dispecerul lui Trans America din Cleveland. Am un mesaj de la direcția transporturilor, Lincoln International. Anunțați-ne când îl puteți recepționa.

Harris Observă că și Demerest schimbase frecvența radio, iar acum își luase un caiet și făcea semn din cap că e gata să transcrie comunicatul.

— Te ascultăm, Cleveland. Dă-i drumul, anunță Harris.

Mesajul nu era altul decât cel redactat de Tanya Livingston în legătură cu pasagera clandestină Ada Quonsett. Pe măsură ce înainta dictarea, cei doi căpitani zâmbeau amuzați. În încheiere, se cerea confirmarea sau dezmințirea prezenței Adei Quonsett la bordul avionului.

— Vom verifica și vă vom informa, spuse Harris la sfârșitul transmisiei.

Și comută din nou pe frecvența Centrului de Dirijare.

Vernon Demerest și ofițerul Jordan, care auziseră mesajul prin difuzorul centrat în plafon, aproape de scaunul lui Harris, râdeau cât îi ținea gura.

— Eu unul nu cred, declară Jordan.

— Ba eu da, îl contrazise Demerest, hohotind pe înfundate. Auzi, dumneata! Atâția găgăuți câți mișună prin aeroporturi să fie păcăliți de o cotoroanță!

Apăsă pe butonul aparatului de intercomunicație ca să vorbească cu una din stewardese.

— Bună, o salută pe cea care-i răspunse. Trimite-o pe Gwen la noi.

Când Gwen Merghen deschise ușa și intra în cabină, Vernon tot mai chicotea. Îi citi mesajul primit prin Selcal, cu toate semnalmentele fugarei.

— Ai văzut-o cumva?

Gwen scutură din cap negativ.

— De-abia acum ajunsesem la clasa a doua.

— Du-te înapoi și vezi dacă n-o descoperi pe babetă, o instrui Demerest După descrierea ce ne-a parvenit, o poți identifica ușor.

— Și dacă o găsesc ce trebuie să fac?

— Nimic. Doar să vii înapoi, să ne spui.

Gwen n-a zăbovit decât foarte puțin. La întoarcere râdea și ea ca și ceilalți.

Demerest se învârti în scaun s-o privească.

— Ai dat de ea?

— Da, zise Gwen, întărindu-și confirmarea și prin mișcarea capului. Are locul paisprezece B. Răspunde întru totul descrierii; ba o și întrece.

— Câți ani are? se interesă Jordan.

— Pe puțin șaptezeci și cinci, dacă nu aproape Optzeci. Și arată ta un personaj desprins din paginile lui Dickens.

— Sau mai degrabă din „*Arsenic și dantelă veche*", completă Anson Harris, răsucindu-și puțin gâtul.

— O fi cu adevărat pasageră clandestină, căpitane?

Harris ridică din umeri.

— Așa susțin ăi de jos. Cred însă că asta explică și încurcătura voastră cu numărătoarea…

— Ne putem convinge foarte ușor. N-am decât să mă duc la ea și să-i cer talonul biletului, se oferi Gwen.

— Nu, o opri Demerest. Să nu faci una ca asta.

Mirați, ceilalți doi ofițeri îl fixară cu ochi curioși, atât cât puteau să-i dibuie chipul prin semiobscuritatea cabinei. Dar numai o secundă, două, după care Harris își reîntoarse privirea la aparatura de bord, iar ofițerul Jordan se cufundă din nou în studierea graficelor.

— Stai nițel, spuse Demerest adresându-se lui Gwen. Și se apucă să mai citească o dată mesajul transmis de compania tutelară.

— E clar! exclamă la capătul lecturii. Ni se cere doar să verificăm dacă o avem la bord. Mă rog, este; și o să-l pun la curent și pe dispecer. Presupun că trimit ei un cerber s-o aștepte la Roma; chiar să vrem, deocamdată nu putem interveni cu nimic. Or dacă băbuța s-a descurcat de-a ajuns până aici, iar noi nu ne-ntoarcem din cursă, la ce bun să-i amărâm cele opt ore de zbor? Las-o în pace. Poate-i vom da vestea cea tristă cu puțin înainte de Roma; atunci n-o să mai fie șocul atât de mare. Până una alta, s-o lăsăm să se bucure de plimbare. Dă-i bunicuței o masă bună și pe urmă să vadă filmul în liniște.

Gwen îl privea îngândurată.

— Știi ceva, spuse. Sunt momente când îmi placi tare mult…

La ieșirea ei din cabină, Demerest, tot chicotind, potrivi radio și raportă personal dispecerului din Cleveland.

Anson Harris, care între timp își aprinsese pipa, ridică privirea de pe tablourile de comandă și-l interpelă pe un ton

sec:

— Nu te știam amator de femel *vârstnice*.

Și accentuă pe ultimul cuvânt.

— Le prefer pe-ale tinere, i-o întoarse Vernon rânjind zeflemitor.

— Așa știam și eu.

Comunicatul cu bătrâna buclucașă și răspunsul dat de el îl dispuseseră grozav pe Demerest. Vesel și destins cum era, adăugă pe un ton glumeț:

— Roata vieții se învârtește. Curând de tot va trebui să ne resemnăm, și tu și eu, cu cele mai copticele.

— Eu am și făcut-o, răspunse Harris, pufăind din pipă. Și încă de mult.

Amândoi își îndepărtaseră căștile de la câte o ureche, așa că puteau discuta în voie, interceptând totodată și eventualele apeluri radio ce puteau să apară.

Pe de altă parte, zgomotul din cabină, persistent dar nu prea exagerat, le conferea destulă izolare față de colegul din spate.

— N-ai călcat niciodată pe-alături, așa e? îl întrebă Demerest. Vreau să spun ca soț. Zău, fără glumă; în „haltele de ajustare” te văd mereu citind.

Era rândul lui Harris să-i surâdă batjocoritor.

— Ba, câteodată, mai văd și-un film.

— Ai vreun motiv aparte?

— Nevastă-mea a fost stewardesă; lucra pe DC 45. Așa ne-am cunoscut. Era la curent cu tot ce se întâmpla: combinații amoroase, copii din flori, sarcini întrerupte, și așa mai departe. Mai târziu a ajuns stewardesă șefă și a avut mult de furcă cu poveștile astea. În fine, când ne-am căsătorit i-am făcut o promisiune – se înțelege care – și de-atunci mi-am păstrat-o.

— Probabil te-au stimulat și puștii…

— Se prea poate.

Harris se întoarse la reglarea aparaturii. Chiar stând de vorbă, în virtutea pregătirii și a deprinderilor, amândoi nu slăbiseră o clipă din ochi panourile luminoase din față, laterale și de deasupra. Orice informație anapoda, apărută

pe ele, era un semn de defecțiune a avionului. Dar nu se ivise niciuna.

— Câți copii ai? îl iscodi Demerest. Șase?

— Șapte, îl corectă Harris, zâmbind. Patru au fost proiectați, trei nu. Dar până la urmă ne-am descurcat bine.

— Cu cei nepoftiți… v-ați gândit vreodată să faceți ceva? Adică înainte de a se naște?

Harris îi străfulgeră cu o privire aspră.

— Vrei să spui să scăpăm de ei?

Vernon Demerest îi pusese întrebarea dintr-o pornire de moment, iar acum se întreba de ce-o făcuse? Evident, cele două discuții avute mai devreme cu Gwen îi orientaseră gândurile spre copii, în general. Totuși, era neobișnuit pentru el să cugete atât de îndelung la ceva – mai ales la un lucru atât de simplu, de elementar, ca raclajul lui Gwen… în sfârșit, îl luase gura pe dinainte, dar îl interesa și reacția lui Harris.

— Da, se explică Vernon. La asta m-am referit.

— Răspunsul e *nu*, zise Harris cu asprime. Completând apoi pe un ton mai înmuiat: Din întâmplare, principiile mele nu se împacă cu această formulă.

— Cumva influența religiei?

Harris clătină din cap dezaprobator.

— N-am niciuna.

— Atunci pe ce ți le întemelezi?

— Ești sigur că vrei să m-asculți?

— Avem o noapte lungă înaintea noastră. De ce n-am vorbi?

La radio se auzi dialogul dintre Centrul de Dirijare și cursa Trans World, de Paris, decolată la scurtă vreme după ei, și deci la o depărtare de zece mile pe linie orizontală și la câteva mii de picioare, ca altitudine. Dar pe măsură ce-și continuau zborul ascensional, urca și cealaltă cursă, din urmă. La interceptarea emisiilor de pe alte avioane, piloții prudenți își consemnau mental imaginea parțială a traficului din imediata proximitate, așa cum procedaseră și Demerest cu Harris, memorând datele transmise ca supliment la cele adunate în prealabil. După terminarea

convorbirii radio, Demerest îl îmboldi pe Anson.

— Hai, dă-i drumul!

Harris controlă direcția, altitudinea, și pe urmă se apucă să-și umple pipa.

— M-am îndeletnicit mult cu istoria, începu el. Nu numai în facultate, ci și pe urmă. Ca și tine, probabil.

— Eu nu, zise Demerest. N-am învățat niciodată mai mult decât strictul necesar.

— Mă rog, dac-o parcurgi de la un capăt la altul – vreau să spun istoria – rămâi cu o concluzie clară. Orice fărâmă de progres în omenire este consecința ridicării omului ca individ. Fiecare pas înainte al civilizației, într-o eră cât de cât mai bună, mai luminoasă decât cea care a precedat-o, e determinată de îmbunătățirea raporturilor dintre oameni – mai atașați unii de alții, cu mai mult respect fata de semenii lor. Nepăsarea și desconsiderarea celor din jur coincid invariabil cu etapele de regres. E destul să citești un sumar al istoriei ca să te convingi că am dreptate.

— Nu, te cred pe cuvânt.

— Nu-i nevoie, pentru că ai la îndemână o seamă de exemple. Abolirea sclaviei la noi în țară atestă tocmai creșterea respectului față de viața omului ca individ. Pe același temei s-a interzis și spânzurarea copiilor și, cam tot pe atunci, s-a creat Habeas Corpus, în încercarea de a se face dreptate tuturor, pe cât e posibil. Mai recent, majoritatea oamenilor cu logică se opun pedepsei capitale – nu atât în apărarea celor executați cât pentru ceea ce simbolizează în societate actul de suprimare a unei vieți omenești, oricare ar fi ea.

Harris se opri din vorbă. Se întinse înainte, stingherit de bara ce-l încercuia pe scaun și scrută prin fereastra cabinei semi-întunecata noapte ce se întindea împrejur. În razele albe ale lunii, zări dedesubt, jos de tot, moțurile norilor negri hăituiți de furtună. După sumbrele previziuni meteorologice, până dincolo de jumătatea Atlanticului cerul era acoperit de pătura lor densă, care nu le va îngădui să vadă nici urmă din luminăția orașelor peste care zburau. La câteva mii de picioare deasupra, clipiră, în treacăt,

semnalizatoarele unui avion mergând în direcție opusă.

Din locul lui, ofițerul Cu Jordan întinse mâna în față și regla poziția manetelor pentru compensarea altitudinii tot mai mari.

Demerest așteptă până se retrase, ca să-și reia dialogul cu Harris.

— Bine, dar de la pedeapsa capitală până la avort e o cale lungă, protestă el.

— Nu tocmai, îl contrazise celălalt, dacă te gândești la semnificație. E legată de același respect față de viața omului – însăși condiția progresului în societate. E curios însă cum îi auzi pe unii pledând înfocați pentru abolirea pedepsei capitale, și în același timp și pentru legiferarea întreruperii sarcinilor, cu totul inconștienți de anomalia ce o comit. Pe de o parte, strădania de a ridica valoarea vieții umane, pe de alta, de a o degrada.

Demerest își aminti propriile argumente etalate față de Gwen în aceeași seară. Și le reluă.

— Un prunc în faza embrionară nu are o viață a sa independentă, deci nu reprezintă o entitate individuală. E un simplu embrion și nimic mai mult.

— Dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Ai văzut vreodată cum arată un asemenea embrion, scos înainte de termen?

— Nu.

— Eu da. Mi l-a arătat o dată un amic, medic. Îl ținea într-un borcan cu formol și închis într-un dulăpior, acasă la el. Nu știu de unde-l luase, dar mi-a spus că, lăsat să se dezvolte în continuare ar fi devenit un copil normal – un băiat. Era, într-adevăr cum zici tu, un embrion, dar și o ființă umană. Cu toate caracterele anatomice perfect conturate: cu cap, cu mâini, cu picioare, cu degetele crescute, până și cu sex. Știi ce sentiment am încercat atunci? Mi-a fost rușine. M-am întrebat oare pe ce lume mă aflu? Unde dispăruseră oamenii cu mintea întreagă și cu bun simț, când această gâgâlice – lipsită de orice apărare – a fost omorâtă? Pentru că de fapt asta se comisese – o crimă – deși ne cabrăm în fața pronunțării acestui cuvânt.

— Pe naiba! Doar nu susțin să fie dat afară după ce s-a

format de-a binelea.

— Știi ceva? În opt săptămâni de la procreare, embrionul întrunește toate elementele pe care le va avea la naștere. În luna treia arată ca un copil în lege. Prin urmare unde tragi linia de demarcație?

— Trebuia să te faci avocat, nu pilot, mormăi Demerest.

Cu toate astea, se trezi întrebându-se cât de avansată era sarcina lui Gwen. Și tot el socoti: dacă l-a conceput în San Francisco așa cum susține – trebuie să fie cam în opt, nouă săptămâni. Or, dacă lua de bune spusele lui Harris, însemna că se conturase aproape complet.

Oricum sosise vremea pentru o nouă comunicare către Centrul Dirijării Avioanelor. Așa că Vernon Demerest raportă că se aflau la treizeci și două de mii de picioare, aproape de limita ascensională, și în câteva clipe vor trece granița Canadei, zburând mai departe, peste latura sudică a lui Ontario.

Detroit și Windsor, orașele gemene înfipte chiar pe frontieră, se înfățișau de obicei de la depărtare de mile ca două imense pete de lumină. În această noapte ședeau ascunse, învăluite în beznă, pe undeva prin dreapta avionului. Demerest își aminti că aeroportul Metropolitan din Detroit își anunțase întreruperea activității cu puțin înainte de plecarea lor în cursă. De atunci și până acum, bietele citadele poate căzuseră pradă nemilosului viscol ce-și spinteca drumul către răsărit.

În compartimentele pasagerilor, reflectă Vernon, Gwen Merghen, împreună cu restul stewardeselor serveau al doilea rând de băuturi, pe când la clasa întâi, pasagerii își savurau apetitivele în farfuriile fine de porțelan veritabil.

— Te-am prevenit că sunt intransigent în concepții, reînnodă Harris firul discuției. Nu trebuie negreșit să aparții unei religii ca să crezi în etica umană.

— Sau ca să ai idei trăsnite, bombăni Demerest. Oricum, sunteți falimentari și tu și cei care le împărtășesc. Vasta majoritate tinde către înlesnirea raclajelor și, în cele din urmă, legiferarea lor.

— Dacă se va întâmpla una ca asta, înseamnă că am

făcut un pas către cuptoarele din Auschwitz, izbucni Harris.

— Prostii! Demerest își ridică în treacăt privirea de pe carnetul de bord unde consemna poziția avionului, exact cum o raportase. Irascibilitatea sa, de obicei destul de aparentă, începuse să se arate și acum. Există sumedenie de argumente în sprijinul întreruperii sarcinii și înlesnirii ei – copii nedoriți, sortiți sărăciei și ratării, cazurile speciale cum sunt violurile, incestul, sănătatea șubredă a mamei…

— Cazuri speciale vor exista cât e lumea. E ca și cum ai spune: „În regulă, dați-i drumul cu crima asta, dacă aveți un motiv plauzibil”. Harris scutură capul, arătându-și dezaprobarea. Cât despre copii nedoriți, cum spuneai, pot fi evitați prin formulele anticoncepționale. În zilele noastre există atâtea mijloace, și după punga fiecăruia. Dacă ai scrântit-o însă și, vrând nevrând, ai creat o viață, o ființă care se dezvoltă, nu ai dreptul moral s-o ucizi. Cât despre ce o așteaptă după naștere, este marele semn de întrebare care ne întâmpină pe toți fără excepție. Dar o dată ce ni s-a dat viața, bună sau rea, puțini sunt aceia care renunță la ea. Remediul pauperității nu este uciderea pruncilor din pântece, ci ameliorarea condițiilor sociale.

Harris rămase puțin pe gânduri, apoi continuă:

— Dacă ne-am lua după criterii strict economice, am recurge la orice. De pildă, din punct de vedere economic e absolut logică exterminarea, imediat după naștere, a deficienților mintali și a monștrilor; e logică eutanasia în cazul bolnavilor incurabili, la fel și lichidarea bătrânilor neputincioși, cum se practică în Africa unde sunt lăsați în junglă spre a fi devorați de hiene. Faptul că nu admitem asemenea practici e o dovadă că prețuim valoarea și demnitatea omului. Iar dacă tindem spre progres, se cuvine să le respectăm și mai mult. Asta e teoria mea, Vernon.

Altimetrele – câte unul în fața fiecărui pilot – indicau treizeci și trei de mii de picioare – adică limita traiectoriei ascensionale. Anson Harris aduse avionul în zbor orizontal, în timp ce ofițerul Jordan întinse din nou mâna să regleze manetele.

— Nenorocirea ta e că ai o minte foarte încâlcită, vorbi

Demerest înăcrit. De fapt, își dădea seama că el îl stârnise pe Harris, Acum însă murea de ciudă că provocase o asemenea discuție. Și, ca s-o curme iremediabil, apăsă pe butonul de apel al stewardeselor. Hai să ne înfruptăm și noi din apetitivele-alea, până nu le mântuie preacinstitele fețe de la clasa întâi.

— Strașnică idee, zise Harris, clătinând din cap în semn de acord.

Ba numai un minut, două de la somația telefonică, Gwen Merghen apăru cu trei tăvi încărcate de gustări savuroase și de cafele. Nu numai pe cursele Trans America ci și ale altor companii, piloții erau întotdeauna serviți cu precădere.

— Mulțumesc, Gwen, spuse Demerest; iar când o văzu aplecându-se înainte, să-l servească pe Anson, o petrecu cu ochii, spre deplina confirmare a celor știute de mai înainte. Avea talia mai subțire și mai zveltă ca oricând; niciun semn denunțător, absolut nimic, după cum probabil nici nu o să apară, indiferent de prefacerile din pântece. Să se mai ducă la dracii Harris, cu teoriile lui băbești, cu tot! Bineînțeles că Gwen o să se descotorosească de plod și încă de urgență…

Nu departe de cabina de comandă, în spatele ei, doamna Ada Quonsett ducea o conversație cu vecinul de scaun din dreapta, care, după cum descoperise, era un om amabil, între două vârste, oboist în orchestra filarmonică din Chicago.

— Minunat lucru să fii muzicant! se extaziase ea. O îndeletnicire atât de creatoare! Răposatul meu soț era un mare iubitor al muzicii clasice. Cânta și el ia vioară; dar nu ca profesionist, firește. Se simțea inundată de o plăcută căldură, după ingurgitarea paharului de sherry nediluat, o tratație din partea amicului oboist, gata să-și repete gestul. Doamna Quonsett radia, nu alta.

— Vai, sunteți mult prea generos, îi spusese și poate-ar trebui să vă refuz, dar cred că n-am tăria…

Pasagerul din stânga – tipul cu mustăcioară firavă, afumată de tutun, și cu gâtul de cocostârc, se arătase mult mai necomunicativ; la drept vorbind o dezamăgise. Cele

câteva tentative de-a lega o discuție, făcute de Ada Quonsett, eșuaseră lamentabil, strivite de răspunsuri monosilabice, scăpate printre dinți, aproape de neînțeles; în rest, aceeași poziție, ca de stană de piatră; aceeași privire fără țintă și aceeași valijoară ținută cu înverșunare pe genunchi.

Când se comandaseră băuturile, în sufletul doamnei Quonsett mijise speranța că binecuvântata licoare o să-i dezlege și lui limba. Dar degeaba! Vecinul își luase în primire paharul de whisky adus de stewardesă, îl plătise cu mărunțiș scos monedă cu monedă, și apoi îl dăduse pe gât, dintr-o singură răsuflare. Păhărelul băut de ea își arătase instantaneu efectele, înmuindu-i inima și făcând-o să cugete cu mai multă îngăduință la nesuferitul de-alături, „bietul om o fi având și el necazuri, ia să-l las în pace”, își spusese ea.

Observă totuși o vioiciune subită la el, când căpitanul anunță, la puțin timp după decolare, traseul, viteza, orariul cursei și chestii de-astea, pe care ea rareori își dădea osteneala să le asculte. Omul cu gâtul ca firul de ață se apucase să mâzgălească ceva pe un dos de plic, pe urmă scoase unul din ghidurile acelea „Alegeți-vă singur traseul”, oferite de companiile aeriene, și-l întinsese pe valijoara de pe genunchi. Acum îl studia cum făcea însemnări cu creionul, printre repetate priviri aruncate la ceasul de mână. Toată povestea i se părea stupidă și copilăroasă, sigură cum era, că doar există un pilot navigator, colo, în cabina din față, care ne călăuzește avionul și se îngrijește de toate.

Și-atunci și-a strămutat din nou atenția spre oboistul amabil; acesta îi explica tocmai cum, până nu de mult, când audiase ca spectator, în sală, o simfonie de Bruckner, nu sesizase, ca instrumentist în orchestră, că de fapt în partea unde soliștii cântă bum-tidi-bummbum, violoncelele intonează a-didi-a-da; exemplifică și vocal pasajele discutate.

— Nu mai spune! se minunase interlocutoarea. Fantastic de interesant! N-aș fi crezut niciodată una ca asta. Mă

gândesc ce încântat ar fi fost răposatul meu soț să vă cunoască, deși, bineînțeles, sunteți cu mult mai tânăr ca el.

Sorbise o bună parte din al doilea pahar și se simțea în al nouălea cer. Grozavă idee avusese să aleagă cursa asta, se felicită în sine. O minune de avion, cu piloți cu tot; stewardese una și una, îndatoritoare și politicoase, plus pasagerii încântători, afară de cel din stânga care, în definitiv, nici nu conta. Curând li se va servi și masa – după câte îi ajunsese la urechi – urmată de un film cu Michael Caine, unul din actorii ei favoriți. Ce și-ar fi putut dori în plus un suflet de om?

Doamna Quonsett se înșelase presupunând că în cabina de comandă exista și un pilot navigator. De fapt, nu era. Trans America, precum și majoritatea companiilor aeriene, nu mai folosea asemenea piloți nici chiar pentru cursele intercontinentale, rolul lor fiind suplinit de multitudinea aparatelor radio și radar, instalate la bordul fiecărui avion cu reacție. Iar atât cât mai rămăsese din menirea navigatorilor de odinioară, trecea asupra căpitanilor, ajutați în permanență de centrele care-i dirijau pe rutele aeriene.

Și totuși, dacă s-ar fi aflat un astfel de pilot la bordul cursei de Roma, poziția avionului, delimitată de el, nu s-ar fi deosebit, prea mult de aceea stabilită de D.O. Guerrero, pe baza calculelor. Improvizate cu mijloacele lui empirice. Anticipase cu câteva minute zborul pe deasupra orașului Detroit, estimând distanța cu surprinzătoare acuitate. Mai aflase din anunțul comandantului adresat pasagerilor că urmau să treacă peste Montreal, Fredericton, New Brunswick, Cape Roy, iar mai încolo, peste St. John, în Newfoundiand. Același anunț îi furnizase informații utile despre viteza avionului față de sol și propria-i viteză în aer, așa că putea face aprecieri destul de exacte, în două ore și jumătate, socoti el, vor depăși coasta estică din Newfoundiand. Până atunci însă, comandantul va reveni probabil cu noi precizări, în funcție de care își va revizui și modifica, la nevoie, coordonatele de pe acum stabilite. Deocamdată știa că o dată trecuți de Newfoundiand trebuia negreșit să mai aștepte o oră, pentru a avea certitudinea că

se află chiar deasupra oceanului – și de-abia pe urmă va trage de lațul care o să declanșeze explozia. Anticipând momentul fatal, degetele încleștate pe valijoară se încordară și mai puternic. Acum, când deznodământul era atât de aproape, nu-și dorea decât să se vadă în pragul lui. După ce vor lăsa în urmă Newfoundiand, putea acționa în orice secundă; timpul nu conta!

Gura de whisky pe care o băuse avusese darul să-l destindă, să-l calmeze. Deși o bună parte din tensiunea zilei se risipise la urcarea în avion, curând după decolare începuse să fiarbă din nou, mai ales când babornița nesuferită de alături încercase să intre în vorbă cu el. Or numai de conversație nu-i ardea lui; acum sau mai târziu! Hotărâse să nu mai comunice cu nimeni cât îi mai rămânea de trăit pe acest pământ. Singurul lucru pe care și-l dorea era să stea liniștit și să viseze; să viseze la cei trei sute de mii de dolari – cât nu avusese de când se știa – dar care în câteva zile, probabil, vor ajunge în posesia lui Inez și a copiilor.

În secundele acelea i-ar fi prins tare bine să mai tragă o dușcă de whisky, numai că n-avea bani cu ce să plătească... După suma neașteptat de mare investită în contractul asigurării, rămăsese doar cu câțiva cenți, de ajuns pentru un singur pahar. Trebuia să se mai resemneze, să renunțe la pofta lui de moment.

Închise ochii din nou. De asta data căută să-și închipuie reacția lui Inez și a copiilor în fața bănetului ce-i aștepta* Zău că merita să-l iubească pentru tot ce făcea acum, doar își sacrifica viața pentru ei... deși niciodată nu vor afla întreaga lui odisee. Totuși, ceva, cât de cât, poate tot or să bănuiască. Și-atunci, nădăjduia că-i vor prețui și gestul, și pe el... dar nici de asta nu putea fi sigur, așa cum îi cunoștea pe oameni și crunta lor ingratitudine față de cei care îi ajutau.

Lucru ciudat cum în toate închipuirile sale legate de Inez, și de copii, nu ajungea nicidecum să le întrevadă chipurile – de parcă s-ar fi gândit la niște ființe cu totul străine, pe care nu le văzuse niciodată la față. Exasperat de

inconsistența acestor imagini dragi, recurse la altele – ale bancnotelor de dolari, toate începând cu cifra 3, urmată de zero, zero, zero, la infinit.

După o vreme, se vede că ațipise, deoarece când își deschise iar ochii, și-i aruncă la ceasul de mână, constată că trecuseră douăzeci de minate bune. Te culoarul din mijloc, aplecată spre el, o stewardesă – brunetă și frumușică – îl întrebă cu un accent englezesc:

— Doriți să luați masa, sir? Dacă da, poate îmi dați voie să vă Iau valijoara.

4

ÎNDATĂ DUPĂ CE-L CUNOSCU, Mel Bakersfeld *simțise* un fel de aversiune instinctiva pentru Elliott Freemantle – conducătorul delegației de proprietari din Meadowood, pentru ca la zece minute de la debutul discuțiilor, antipatia sa inițială să se transforme într-o adevărată repulsie. S-ar fi zis că avocatul ținea cu tot dinadinsul să pară cât mai nesuferit. Încă de la venire, aruncase replica aceea deplasată cu „vorbăria goală”, pe care Mel o parase politicos, cu toate că nu-i căzuse bine. Și așa o ținuse întruna; la fiecare intervenție a lui Mel, răspunsese cu o invariabilă bădărănie și neîncredere. Mel intuise cam ce se ascundea îndărătul voitei necuviințe afișată de Freemantle; i-o servea în chip de momeală, nădăjduind i a l va scoate din sărite ca să facă niscaiva declarații necugetate de față cu ziariștii, gata să i le consemneze pe loc. Dacă flerul lui nu-l mințea și într-adevăr asta era tactica avocatului, ei bine, își zicea Mel, n-o să muște momeala, n-o să-i facă jocul. Nu fără eforturi, își păstră un ton stăpânit, politicos.

Freemantle își ridică glasul de protest împotriva „grosolanei nepăsări – după cum o numi el – arătată de administrația aeroportului față de sănătatea și bunăstarea clienților, a bravilor cetățeni din Meadowood”.

La acestea, Mel ripostă calm că atât aeroportul cât și companiile aeriene care-l foloseau n-au dat dovadă nici de

grosolănie, nici de indiferență.

— Dimpotrivă, specifică el, am recunoscut neajunsurile produse de zgomotul avioanelor și am căutat, pe cât ne-a stat în puteri, să-l contracarăm.

— Sterilă și jalnică încercare, sir! Pentru că de fapt la ce s-a redus? După câte știm, clienții și cu mine, la niște promisiuni deșarte. Nici unuia nu vă pasă de ce se întâmplă – e clar; de aceea și vrem să apelăm la lege.

Mel pară din nou lovitura anulând acuzația prin explicații precise. Una din măsurile aeroportului fusese aceea de a evita decolărilor de pe pista doi-cinci – care țintea în linie dreaptă spre Meadowood – de câte ori exista o alta disponibilă. În felul acesta, doi-cinci ajunsese să fie folosită aproape exclusiv la aterizări mult mai puțin zgomotoase pentru localnicii din Meadowood; în schimb, ca restricție, stânjenea simțitor activitatea aeroportului. În plus, piloții tuturor companiilor aeriene aveau obligația prescrisă de a aplica măsurile de atenuare a zgomotului după fiecare decolare în direcția Meadowood, indiferent de pista utilizată, precum și de a ocoli direcția zborului, imediat după desprinderea de pământ. Însuși controlul circulației aeriene veghease la respectarea acestor prescripții.

— Trebuie să știi, domnule Freemantle, adăugă el, că nu suntem nici pe departe la prima noastră întâlnire cu domnii proprietari și localnici. De nenumărate ori am mai dezbătut împreună aceste chestiuni ce ne vizează deopotrivă.

Freemantle se grăbi să nu rămână dator.

— Poate că atunci nu s-a vorbit destul de răspicat.

— Fie că s-a întâmplat așa sau nu, cert este că dumneata vrei să compensezi eventualele carențe din trecut.

— Și nu numai atât, ci tot timpul irosit, eforturile zadarnice precum și reaua credință, firește, nu din partea clienților mei.

Mel prefera să nu răspundă. Niciuna din părți nu avea de câștigat de pe urma acestui gen de oratorie vehementă – în afară poate de Freemantle, care-și asigura publicitate. Observă că stilourile ziariștilor zburdau peste paginile

carnetelor de însemnări; hotărât lucru, avocatul știa să infuzeze sevă știrilor pregătite pentru a doua zi. Mel hotărî să se prevaleze de primul moment prielnic și să scurteze polilogia. Ședea ca pe ghimpi, cu ochii la Cindy, nemișcată pe locul unde o găsiseră delegații, vizibil scârbită, ca de orice lucru ce privea aeroportul. De astă dată însă, nu putea s-o condamne, ci dimpotrivă. După grava lor altercație de mai înainte, își dădea seama cât de nepotrivit căzuse povestea asta cu Meodowood. Un alt gând care îl tulbura era Keith. Oare cum o să facă față în noaptea asta la încordata veghe în fața ecranului radar? Ar fi trebuit să fie mai insistent, să-l fi scos de acolo și să fi continuat discuția – destul de promițătoare, până la ivirea intrusului care le-a întrerupt-o!

Poate nici acum nu era prea târziu s-o reia…

Dar atunci Cindy? Oricum, nu putea să se ocupe de Keith înaintea ei. Ar fi fost nedrept. Și veninosul ăsta de avocat bâzâia într-una ca o viespe turbată…

— Întrucât ați pomenit de așa-zisele măsuri de reducere a zgomotului, fie-mi îngăduit să vă întreb, ce s-a întâmplat cu ele în noaptea aceasta? îl auzi pe Freemantle interpelându-l ironic.

Mel oftă.

— De trei zile ne aflăm în plin viscol. Cred că sunteți cu toții conștienți de acest lucru, vorbi aruncându-și privirea și spre ceilalți delegați.

Explică apoi accidentul cu blocarea pistei trei-zero, care a impus folosirea alteia – doi-cinci, cu efecte inevitabile asupra cartierului lor.

— Fie și cum spuneți, răspunse unul din delegați – un tip chel și fălcos pe care-l întâlnise și la alte dezbateri pe aceeași temă. Suntem conștienți de viscol, domnule Bakersfeld. Dar să știți un lucru – viscol sau nu, motivarea dumneavoastră pentru vacarmul de astă seară tot nu ne ajută la nimic, pe noi, cei care trăim sub apăsarea lui… Vreau să știți că numele meu e Floyd Zanetta. Am prezidat adunarea…

— Iertați-mă, vă rog, îl întrerupse Elliott Freemantle cu

binișorul, dar ferm, înainte de-a trece la altele, se cuvine o completare. Evident, avocatul nu intenționa să cedeze nici pentru o clipă suprema sa autoritate asupra delegației. Aici nu e vorba nici de zgomotul propriu-zis ce invadează căminele și urechile celor din Meadowood, deși destul de nefast ca efecte – distruge nervii și sănătatea oamenilor, îi vitregește pe copii de odihna necesară… Ci și de încălcarea bunurilor…

De data asta întreruperea veni din partea lui Mel.

— În virtutea celor petrecute în seara asta vă gândiți cumva serios să propuneți sistarea activității noastre, a aeroportului?

— Nu e numai o propunere; s-ar putea să devină o obligație. Adineaori am menționat aspectul încălcării bunurilor materiale. Ei bine, e ceea ce voi dovedi în fața tribunalului în numele clienților Mel. Și vom avea câștig de cauză!

Ceilalți membri ai delegației, inclusiv Floyd Zanetta, clătinară din cap, aprobativ.

Așteptând ca pompoasele-i declarații să-și facă efectul, Elliott Freemantle chibzuia grijuliu. Forțase nota îndeajuns, cântări el. Și totuși, păcat că directorul nu-și ieșise din fire, cum se-așteptaseț după atâtea înțepături câte i-a administrat. Doar era o tehnică veche și adesea folosită cu mare succes, pentru că îi înfuria pe oameni și îi făcea să-și dea în petec – or asta producea o impresie detestabilă în presă – adică întocmai ce urmărea el.

Numai că Bakersfeld, deși iritat, se dovedise mult prea abil ca să-i cadă în cursă și să-i facă jocul. Dar, mă rog, nu mai conta nici asta, se consolă singur; în definitiv ținta era atinsă, îi văzuse pe reporteri gonind cu creioanele, să-i prindă și să-i imortalizeze cuvintele – care, (mai ales curățite de tonul provocator și insolent) vor suna bine în paginile ziarelor; chiar mai bine decât orația de la întrunire. Pentru el, tratativele nu erau, firește, decât un exercițiu retoric. Din toate nu va ieși nimic. Chiar dacă prin absurd directorul aeroportului, Bakersfeld, și-ar însuși punctul lor de vedere – mare lucru tot nu putea să facă sau mai exact

nimic. Aeroportul era o prezență reală și vie, incontestabilă și de neînlăturat. Singurele beneficii pe care le putea sconta de pe urma venirii aici erau, pe de o parte, suscitarea atenției publice, iar pe de alta – și aceasta era esențialul din punctul său de vedere – convingerea proprietarilor din Meadowood că aveau un apărător bătăios, pus pe fapte mari, ceea ce asigura expedierea în continuare a formularelor de angajament (și a cecurilor) pe adresa biroului „Freemantle and Sye”.

„Păcat, își spuse din nou, că nu erau de față și restul clienților – cei adunați jos, în hol – să-l fi auzit cum se dă la Bakersfeld și-l strânge cu ușa, ocrotindu-le interesele. Noroc că vor afla despre toate din presa de-a doua zice. Și încă ceva – Elliott Freemantle nu era de Toc convins că panorama pusă la cale pentru aeroport se va încheia cu hărțuielile de-aici și de-acum. Le mai făgăduise o declarație „trăsnet” celor de la televiziune, care n-avuseseră cum să se înghesuie în birou cu tot calabalâcul; dar asta la încheierea actualelor tratative. Nădăjduia că între timp (așa cum de altfel le-o sugerase) băieții își instalaseră carele de luat vederi în impozanta sală de la parter, unde, în pofida restricțiilor impuse de polițistul negru, cu oarecare dibăcie, se putea totuși încropi o mișcare de protest, în fața aparatelor de filmat.

Ultima sa amenințare, zvârlită cu câteva momente mai înainte, se referise la intentarea unui proces împotriva aeroportului, acțiune care, după asigurările date clienților la întrunire, va constitui principala armă la lupta ce-o va da pentru ei: „Eu mă ocup cu legile – le perorase atunci. Cu legile și cu nimic altceva”… Mințise firește; dar ce era să facă? Trebuia să-și plieze metodele după cerințe și împrejurări.

— Natural, vă privește calea legală pe care vreți s-o alegeți, vorbi Mel Bakersfeld. V-aș aminti însă ca tot legislația a consfințit dreptul de funcționare al aeroporturilor din preajma cartierelor locuite, date fiind utilitatea și necesitatea lor.

Sprâncenele avocatului se arcuiră în seama de

consternata mirare.

— Şi eu care nu-mi dădusem seama că sunteţi jurist! exclamă Freemantle zeflemitor.

— Nici nu sunt. Şi o ştii prea bine şi dumneata.

— Totuşi, era cât p-aci să cred, continuă zâmbind la fel de ironic. În bine, eu sunt; ba chiar cu o anumită experienţă în litigii de soiul ăsta. Mai mult, vă asigur că există o serie de precedente în favoarea clienţilor mei.

Şi, întocmai ca la întrunire, înşiră pe nerăsuflate masiva şi impresionanta listă de cazuri, procesul Causby împotriva Statelor Unite; Griggs contra comitetului Allegheny, Thomburg împotriva portului Portland; Martin contra portului Seattle.

Mel îl urmărea amuzat, deşi n-o arăta făţiş. Era la curent cu toate. În plus ştia şi altele, radical opuse ca deznodământ, de care fie că domnul Elliott Freemantle nu auzise sau, din motive binecuvântate, preferase să le păstreze pentru sine. Mai degrabă alternativă din urmă, îşi zise Mel; dar chiar şi aşa, tot nu avea de jgând să se lanseze într-o controversă. O va face la tribunal, nu aici, dacă până în cele din urmă se va ajunge la un proces. Deocamdată îl va împiedica pe acest clănţău – care literalmente îi inspira sila e să mai bată câmpii nestingherit. Se adresă deci delegaţilor, explicându-le, pe îndelete, de ce nu vedea rostul oricărei acţiuni juridice. Iar la urmă adăugă:

— Şi cum tot suntem adunaţi aici, aş dori să vă fac cunoscute şi alte lucruri legate de aeroporturi şi problema zgomotului, în general.

În aceeaşi clipă o observă pe Cindy căscând.

Freemantle sări ca ars.

— Nu cred că e necesar, interveni el. În ce priveşte următoarea chestiune e…

— Eii! exclamă Mel, pentru prima dată lăsând politeţea de-o parte şi opunându-se energic. Oare după ce v-am ascultat răbdător, dumneavoastră şi delegaţia nu binevoiţi să-mi întoarceţi amabilitatea?

Zanetta, cel care încercase să strecoare câteva vorbe, aruncă o privire întrebătoare grupului din jur.

— Cred că s-ar cuveni să…

— Lăsați-l pe domnul Freemantle să răspundă, îl întrerupse Mel drastic.

— Realmente, nu văd de ce-ar fi nevoie să-și ridice careva tonul sau să depășească limitele bunei cuviințe, se miră avocatul zâmbind grav.

— În cazul acesta, dumneavoastră de ce le-ați făcut pe amândouă de când ați intrat aici?

— Nu-mi dau seama…

— Ei bine, eu da.

— V-ați lăsat cumva pradă iritării, domnule Bakersfeld?

— Nu, i-o tăie Mel categoric. Regret că trebuie să vă decepționez, dar sunt perfect calm.

Își dădea seama de poziția avantajoasă pe care și-o câștigase luîndul pe avocat prin surprindere.

— Ați spus multe și de toate, domnule Freemantle, continuă el, și nu întotdeauna în limita bunei cuviințe. Dar am și eu câteva afirmații de făcut, care, ca și dumneavoastră, aș dori să fie consemnate. Sunt sigur că pe reprezentanții presei îi interesează ambele părți – chiar dacă pe alții nu.

— Vai, dar și pe noi ne interesează. Atâta doar că ne-ați mai servit o porție de zeamă goală, de scuze banale.

Ca de obicei, Elliott Freemantle se redresase la iuțeală. Deși recunoscu în sinea lui, se cam lăsase adormit de tonul blajin de mai înaintea al lui Bakersfeld iar contraatacul îl cam buimăcise. Și încă ceva: directorul aeroportului era cu mult mai viclean decât păruse.

— N-am mai pomenit de niciun fel de scuze, preciza Mel, ci de aeroporturi și de inconvenientul zgomotului produs de avioane.

Freemantle ridică din umeri. Ultimul lucru ce și-l dorea pe lume era să apară Bakersfeld cu vreo teorie, eventual vrednică de atenția presei, prin care să divagheze atenția de la cele etalate de el. Și totuși, momentan nu vedea cum putea preveni acest pericol.

— Doamnelor și domnilor, începu Mel, la venirea dumneavoastră s-a menționat ceva despre discuții pe față,

răspicate, de ambele părți. Domnul Freemantle și-a asigurat satisfacția în această privință; e rândul meu să vorbesc fără menajamente, la fel de deschis.

Observă că se bucura de atenția întregii delegații ca și a ziariștilor. Până și Cindy îl urmărea, deși pe ascuns. Își păstră tonul calm.

— Cunoașteți cu toții – sau cel puțin așa s-ar cuveni – măsurile luate de Lincoln International pentru ameliorarea neajunsurilor create de zgomotul avioanelor, spre a face viața mai suportabilă celor care trăiesc în vecinătatea aeroportului. O parte din măsuri au fost enumerate, dar mai sunt și altele ca, de pildă, folosirea zonelor îndepărtate pentru verificarea motoarelor și respectarea unui orar anume pentru efectuarea acestor probe.

Elliott Freemantle, vizibil agitat, interveni cu o observație:

— Chiar dumneavoastră ați recunoscut ineficiența acestor așa-zise măsuri.

— N-am admis nimic de acest gen, îi puse Mel la punct. Dimpotrivă. Își dovedesc mai tot timpul utilitatea – atât cât o poate face orice măsură intermediară, de compromis. Am recunoscut în schimb neaplicarea lor de moment, datorită împrejurărilor excepționale în care ne aflăm. Sincer vorbind, să fiu pilot, pe o vreme ca asta nici eu nu aș consimți să reduc accelerația imediat după decolare sau să virez brusc, în plin zbor ascensional. Aș vrea să subliniez că asemenea condiții speciale, ca în noaptea aceasta, pot surveni oricând.

— Ca să nu spunem mereu.

— Nu, sir! Și vă rog să nu mă mai întrerupeți. Realitatea e că atât aeroportul nostru cât și altele au făcut cam tot ce le stă în puteri în privința atenuării zgomotului. Poate că nu vă place s-o auziți – și nu oricine în sfera noastră o admite fățiș – dar adevărul este că, practic, am epuizat aproape toate formulele. E de neconceput ca ditai namila de trei sute de mii de livre să se miște precum un fluturaș, fără a trezi o pasăre din somn. Și, în mod inevitabil, la coborâre și la desprinderea de pe pământ îi zgâlțâie pe oamenii de prin

apropiere de le vine rău.

Apărură câteva zâmbete timide, nu însă și pe chipul lui Elliott Freemantle, posomorât și încruntat.

— Prin urmare – completă Mel – dacă avem nevoie de aeroporturi – și evident avem – atunci cineva, pe undeva, trebuie să se împace și cu neajunsurile inerente... sau să fugă din preajma lor.

Era rândul lui Mel să remarce zborul condeielor pe carnetele ziariștilor.

— E adevărat că proiectanții de avioane studiază unele modalități de înăbușire a zgomotului, dar ca să fiu în continuare onest cu dumneavoastră – prea puțini din industria aeronautică îi iau în serios, și apoi înseși strădaniile lor nu țintesc spre o reformă majoră, cum ar fi de pildă, crearea unor tipuri de avioane silențioase. În cel mai bun caz, tatonările nu se vor solda decât cu niște paleative. Ca să mă credeți, îngăduiți-mi să vă reamintesc că deși camioanele au apărut înaintea avioanelor moderne, nici până acum nu s-a găsit formula înlăturării rateelor de la țevile de eșapament. Și încă ceva vrednic de reținut. Chiar dacă până în cele din urmă se va descoperi surdina magică pentru motoarele cu reacție – am spus *dacă* – cu siguranță între timp vor apare tipuri noi, infinit mai puternice, care, în ciuda surdinelor născocite, vor genera și mai mult zgomot decât cele actuale. Așa cum v-am prevenit, adăugă Mel, vă vorbesc cu toată franchețea.

— Se vede cât de colo, murmură o femele din delegație, întunecată de revelațiile directorului.

— Și iată-ne privind spre viitor. Ei bine, trebuie să știți că se fabrică, și în curând vor intra în circulație succesoarele aparatelor Boeing 747 – o familie nouă, tot cu motoare reactive, dar de proporții uriașe – cum sunt Lockheed 500. La foarte scurt interval le vor urma avioanele supersonice de transport Concorde; apoi altele și altele...

Lockheed 500 ca și tipurile din aceeași categorie nu depășesc viteza sunetului; prin urmare, ne așteptăm cam tot la vacarmul de acum sau foarte puțin sporit. În schimb, avioanele supersonice, în afara puternicei vibrații a

motoarelor, vor produce și detonarea sonică la trecerea barierei sunetului – un bubuit insuportabil în comparație cu zgomotul de azi. Poate v-au ajuns la urechi sau ați citit – ca și mine – unele relatări optimiste în virtutea cărora detonarea sonică ar avea loc la înălțimi foarte mari, departe de orașe și aeroporturi, și cu un efect minor pe pământ. Ei bine, să nu le dați crezare! Ne-așteaptă neajunsuri serioase, și pe toți – pe dumneavoastră, în casele unde locuiți; pe mine și pe alți confrați la aeroporturi; apoi societățile de transporturi aeriene care au investit miliarde de dolari în aparate care se cer folosite în continuare; altfel dau faliment. Vă rog să mă credeți că va veni vremea când vom tânji după puținul zgomot de care ne plângem acum.

— Cu alte cuvinte ce le recomandați clienților mei? îl întrerupse Elliott Freemantle. Să alerge direct la ospiciul de nebuni, fără a mai aștepta să-i băgați dumneavoastră și monștrii aceia zburători de care le-ați împuiat capul?

— Nu, îl contrazise Mel cu fermitate. Nu răstălmăci sensurile. Eu nu am făcut decât să recunosc fățiș – după cum personal mi-ai cerut-o – că nu există remedii simple și nici nu mă pot angaja cu promisiuni pe care aeroportul nu are cum să le ducă la îndeplinire, în plus, am afirmat că, după părerea mea, zgomotul va crește, în loc să scadă. De altfel, țin să vă amintesc că nu vin cu nicio noutate. Procesul e vechi, a apărut odată cu trenurile, evoluând pe măsură ce s-au adăugat camioanele, autobuzele și turismele; s-a adâncit și mai mult prin tăierea șoselelor și a autostrăzilor prin zone de locuințe liniștite, pentru ca, în sfârșit, să împrumute o formă acută la înființarea și extinderea aeroporturilor. Toate au fost create pentru binele public – sau cel puțin așa se crede – și totuși luate în parte, fiecare înseamnă o sursă de zgomot, care, cu toate eforturile, n-a putut fi înlăturat. Ce vreau să spun prin asta: trenurile* automobilele, șoselele, avioanele și restul există. Fac parte din modul nostru de viață, or dacă nu ni-l schimbăm, singura alternativă este’s. L îndurăm și zgomotul generat de ele.

— Cu alte cuvinte clienții mei trebuie să renunțe

definitiv la ideea liniștii, a somnului odihnitor, fără întrerupere, a unei vieți tihnite?

— Nu, se apără Mel. Cred că până în cele din urmă vor fi obligați să-și strămute locuințele. De sigur, nu mă pronunț oficial, dar în sinea mea sunt convins că mai târziu atât aeroportul nostru, cât și altele, se vor vedea silite să investească miliarde de dolari în achiziționarea zonelor învecinate. O bună parte din ele se vor putea utiliza în scopuri industriale, unde zgomotul nu mai contează. Se înțelege că proprietarii forțați să se mute vor primi despăgubiri corespunzătoare.

Elliott Freemantle se ridică să plece făcându-le semn delegaților să i urmeze exemplul.

— Completarea din urmă este singurul lucru rațional pe care l-am auzit în seara asta, îi spuse lui Mel. Și tot legat de ea, s-ar putea ca despăgubirile să fie onorate mai curând decât vă așteptați… și în proporții mai substanțiale. În scurtă vreme, veți mai auzi de noi. Iar proxima revedere va fi la tribunal, încheie cu un salut scurt, de-abia schițat cu capul.

Ieși primul, urmat de ceilalți.

Din camera vecină și prin ușa deschisă, Mel auzi pe una dia delegate exclamând:

— Ați fost nemaipomenit, domnule Freemantle! O să spun la toți.

— Mă rog, vă mulțumesc. Mulțumesc foarte…

Și vocile se topiră.

Mel se îndreptă spre ușă, cu intenția s-o închidă.

— Îmi pare tare rău de toată povestea, se scuză fața de Cindy.

Acum, când rămăseseră doar ei doi, se simțea dezorientat, nu prea știa ce-ar mai fi putut să-și spună unul altuia…

— Suntem chit, vorbi Cindy cu o răceală de gheață. Trebuia să te fi însurat cu un aeroport.

Ajuns în cadrul ușii, Mel observă că unul din reporteri se întorsese din drum și ședea în anticameră. Era Tomlinson, de la Tribune”.

„Ați putea să-mi acordați o clipă?

— Despre ce e vorba? întrebă Mel exasperat.

— Am avut impresia că n-ați fost prea bătăios cu domnul Freemantle.

— Îmi iei un interviu pentru publicare?

— Nu, sir.

— Atunci îți răspund: nu te-ai înșelat.

— M-am gândit că v-ar interesa acest amănunt, zise reporterul.

E unul din formularele de angajare distribuite de Elliott Freemantle la întrunire.

— De unde l-ai luat? se interesă Mel, parcurgându-l.

Ziaristul se explică.

— Câți au fost la întrunire?

— După numărătoarea mea aproximativă, cam șase sute.

— Și câte formulare s-au semnat pe loc?

— De asta nu pot fi sigur, domnule Bakersfeld. Vreo sută cincizeci, iscălite și returnate avocatului, rămânând ca alții să le expedieze prin poștă.

Acum înțelegea perfect trucurile teatrale folosite de Elliott Freemantle; precum și motivul și ținta oribilei sale farse, cugetă Mel înăcrit și dezgustat.

— Cred că faceți aceleași calcule ca și mine, spuse Tomlinson.

Mel recunoscu dând din cap.

— Și se ridică la o sumă frumușică de tot, adăugă.

— Categoric. Nici eu nu i-aș da cu piciorul.

— Poate am greșit-o amândoi la alegerea meseriilor.

— Ți-ai luat notițe și la întrunire?

— Da.

— Și nimeni de acolo n-a băgat de seamă că onorariul global va atinge pe puțin cincisprezece mii de dolari?

Tomlinson scutură din cap negativ.

— Or, nu s-au gândit, or nu le pasă. Afară de asta, trebuie să știți că Freemantle are o personalitate puternică… fascinantă, parcă așa i se spune. Îi vrăjise pe toți, de parcă era Billy Graham, nu altul.

— Consemnezi și asta în articolul dumitale? îl întrebă Mel înapoindu-i formularul.

— Așa am de gând, dar să nu vă prindă mirarea dacă mi-o scot șefii. Pentru nimic în lume nu vor să se atingă de oamenii legii. În schimb, cred că n-ar strica să-l dați dumneavoastră în gât.

— Nu, se împotrivi Mel, nu ar fi etic; plus că mi-aș aprinde paie în cap cu asociația avocaților. Și de fapt nici n-a comis o ilegalitate. Greșcala e a clienților. Normal era ca proprietarii din Meadowood să se asocieze între ei, să formeze un grup și în numele acestuia să angajeze un apărător – nu fiecare familie în parte. Dacă oamenii sunt însă creduli și vor să-i pricopsească pe avocați n-au decât, îi privește.

Tomlinson zâmbi.

— Asta pot s-o strecor în articol?

— Doar abia mi-ai spus că n-o să-ți admită povestea cu banii. Și apoi, nu mi se ia un interviu. Ai uitat?

— Fie.

Dacă ar fi servit la ceva, chibzui Mel, și-ar fi retractat refuzul inițial și i-ar fi îngăduit ziaristului să-i reproducă afirmațiile, cu orice risc.

Dar știa dinainte că nu rezolvă nimic. După cum la fel de bine știa că nu numai aici, ci prin toată țara mișunau avocați de teapa lui Freemantle, adunând de zor formulare dintr-astea, gata iscălite după care încep să șicaneze aeroporturile, companiile aeriene și chiar pe piloți uneori.

Nu șicanele lor îl supărau și-l revoltau cel mai mult; în fond fiecare avea dreptul să recurgă la ele, ca și la acțiunile legale. Ce-l indigna pe nici era faptul că în multe cazuri, bieții proprietari naivi erau duși de nas, amețiți cu speranțe deșarte, și cu impresionanta listă a proceselor câștigate – bineînțeles numai a celor câștigate – așa cum le înșirase și Elliott Freemantle în seara aceasta. Ca urmare, se intentau procese peste procese – costisitoare și ca bani și ca timp – cele mai multe sortite eșecului dar îmbogățindu-i pe avocații care le stârniseră. Bine era să fi cunoscut dinainte cele aflate de la Tomlinson, reflectă Mel. Altfel le-ar fi vorbit

delegaților, lăsându-i să întrevadă mai limpede cam cine e domnul Freemantle și ce păcăleală le coace. Acum era prea târziu.

— Domnule Bakersfeld, îl auzi pe reporterul de la „Tribune” aș mai avea câteva întrebări în legătură cu aeroportul, în general. Dacă mi-ați acorda câteva minute…

— Oricând, cu dragă inimă, dar nu acum. Mel ridică mâinile într-un gest de neputință. În clipa de față se ivesc câte cincisprezece complicații deodată.

Reporterul clătină din cap în semn de înțelegere.

— E clar. Dar eu mai rămân pe aici. Aud că ceata lui Freemantle unelteşte ceva, jos în hol. Aşa că dacă aveți timp mai târziu…

— Voi face tot ce-mi stă în putință, îi făgădui Mel, cu toate că era de pe acum hotărât să-l evite în restul nopții.

Deși îi prețuia dorința de a scormoni dincolo de suprafață, de a pătrunde esența faptelor înainte de a purcede la relatările lor, socotea totuși că pentru o singură seară îi ajungea vizita delegaților și a reporterilor.

Cât despre ce mai puneau la cale Freemantle și proprietarii, Intenționa să lase totul pe seama locotenentului Ordway și a ciracilor săi – să nu-și mai bată el capul.

5

LA ÎNTOARCEREA SA ÎN BIROU, după plecarea reporterului de la „Tribune“, Mel o găsi pe Cindy în picioare, punându-și mănușile.

— Cincisprezece lucruri… și toate deodată, parcă așa te-am auzit spunând, îl întâmpină ironică. Indiferent care sunt cele paisprezece, sunt sigură că vor avea întâietate față de mine.

— N-a fost decât o figură de stil, o știi prea bine, protestă el. Uf, Doamne! De ce începi iar? Ne-am înțeles, nu? Ce rost are să mă mai sâcâi?

— Chiar, zise Cindy dintr-odată domesticită. Într-adevăr

nu mai are sens…

Se așternu o tăcere încărcată de incertitudini. Și primul care o destrăma fu Mel.

— Uite ce, divorțul e un lucru foarte serios, nu numai pentru noi, ci și pentru Roberta și Lăbby. Dacă ai cele mai vagi îndoieli…

— N-am discutat o dată?

— Ba da; dacă vrei însă, putem reveni asupra lui încă de cincizeci de ori.

— N-am nicio intenție și nici dubii, susținu Cindy scuturându-și capul cu hotărâre. Cred că nici tu…

— Nu, recunosc Mel. Mă tem că nu mai am.

Cindy începu să spună ceva, apoi se opri. Ar fi vrut să-l încunoștințeze despre Lionel Urquhart; dar renunță. La ce-ar fi făcut-o, când tot o va afla singur, cu vremea. Cât despre existența lui Derek Eden – de la care aproape nu-și luase gândul în timpul discuțiilor cu proprietarii din Meadowood, n-avea nicio intenție să i-o dezvăluie nici lui, nici soțului în perspectivă, Lionel.

Se auzi un ciocănât delicat, dar ferm în ușă.

— Of, Dumnezeule, mârâi Cindy. Nu e chip să rămânem o clipă singuri!

— Cine e? întrebă Mel agasat.

— Eu eram, zise Tanya Livingston, apărută în prag. Aveam nevoie de un sfat, Mel… Dar văzând-o pe Cindy se opri ca arsă. Scuzați-mă. Te credeam singur.

— Va fi, interveni Cindy… Și chiar curând de tot…

— Ooo, nu, vă rog! se împotrivi Tanya, îmbujorată la față. Pot să revin, doamnă Bakersfeld. Nici prin minte nu mi-a trecut că putea inoportuna.

Cindy îi aruncă o privire fulger, din creștet până în tălpi, Tanya purta tot uniforma companiei Trans America.

— De altfel era și vremea să fim deranjați, zise ea. Sunt mai bine de trei minute de când au plecat ultimii, or asta înseamnă mai mult decât timpul pe care-l petrecem de obicei împreună. N-am dreptate? întrebă răsucindu-se către Mel.

Acesta dădu din cap fără să răspundă.

— Apropo, reluă Cindy, întorcându-se iar spre Tanya. M-ai făcut curioasă. De unde ai știut atât de precis cine sunt?

Pentru moment, Tanya păru descumpănită, contrar obiceiului. Când își recapătă siguranța de sine, vorbi zâmbind de-abia perceptibil.

— Probabil am ghicit…

Cindy ridică din sprâncene.

— E rândul meu să fac presupuneri?

Își aruncă ochii spre Mel, care interveni prompt.

— Nu e cazul, zise. Și făcu prezentările.

Era perfect conștient că Cindy o cântărea din privire pe Tanya Livingston și ar fi putut să și jure că-și formula de pe acum anumite convingeri în legătură cu ei doi. Îi cunoștea doar intuiția, aproape fără greș în a diagnostica natura intimității dintre un bărbat și o femele. În afară de asta, era sigur că, prin simpla prezentare a Tanyei, el însuși se trădase într-o anumită măsură. Soții între ei erau mult prea familiarizați cu orice nuanță a glasului ca să le mai poată scăpa asemenea amănunte denunțătoare. Nu l-ar fi mirat nici dacă Cindy le mirosise până și întâlnirea lor de mai târziu deși, se corectă el, poate în această privință exagera, lăsându-se pradă imaginației.

Și, la urma urmel, ce importanță mai aveau presupunerile sau certitudinea ei? Nu îi ceruse să divorțeze? De ce ar mai fi îndârjit-o existența unei femel în viața lui, indiferent cât de mult sau de puțin însemna Tanya pentru el – o întrebare la care singur încă nu-și putea răspunde. Logic, așa ar fi trebuit să gândească.

Dar care femele, își reaminti el, inclusiv Cindy și poate chiar Tanya, respecta cu strictețe limitele logicei?

Ultima sa reflecție își găsi aproape pe loc confirmarea.

— Mă bucur pentru tine că nu ești condamnat să primești numai delegate bătrâne și anoste, o auzi pe Cindy cu o dulceață artificială în glas. O măsură din nou pe Tanya, cu privirea ei critică. Parcă ziceai că ai un necaz?

Tanya rezistă vitejește examenului vizual.

— Nu; spuneam că am nevoie de un sfat.

— Ei, nu zău! Și mă rog, ce fel de sfat? într-o chestiune

personală? Sau nu mai știi… ai uitat!

— De ajuns, Cindy! interveni Mel energic. Nimic nu te îndreptățește…

— Cum adică? Și de ce-ar fi destul? îl întrebă batjocoritoare, savurând scena cu o plăcere perversă. Nu-mi reproșezi într-una că nu mă preocup îndeajuns de frământările tale? Ei bine, acum fierb de curiozitate să aflu ce necaz a adus-o pe prietena ta… dacă există și în realitate… vreunul…

— E în legătură cu Trans America, 2, răspunse Tanya sec. Și adăugă: cursa de Roma, domnule Bakersfeld. A decolat de o jumătate de oră.

— Și ce-i cu ea? se interesă Mel.

— Sinceră să fiu… șovăi Tanya, nici eu nu sunt prea sigură.

— Continuă, continuă, o îndemnă Cindy. Încearcă și inventează ceva…

— Termină o dată! o întrerupse Mel enervat. Apoi, adresându-se Tanyei: Ce este?

După încă o privire aruncată Cindyei, relată discuția ei cu Standish inspectorul de la vamă. Îl descrise și pe individul, cu valijoara pe care Standish îl suspectase de contrabandă.

— S-a urcat în cursa de Roma?

— Da.

— Prin urmare se va dovedi în Italia dacă bănuielile inspectorului sunt întemeiate. Vama americană nu-și bate capul cu asemenea treburi; le lasă pe seama altor țări să le descurce.

— Știu asta. E și soluția pe care mi-a dat-o directorul transporturilor. Și îi relată dialogul cu acesta, încheiat cu recomandarea lui iritată „să lase totul baltă”.

Mel o privi nedumerit.

— Atunci nu înțeleg…

— Ți-am spus că nu sunt sigură și poate e o copilărie… dar m-a urmărit toată vremea și m-am apucat să întreb ici și colo…

— Cum adică?

Amândoi uitaseră cu totul de Cindy.

— Inspectorul Standish, se explică Tanya, spunea că tipul cu valiza s-a urcat printre ultimii în cursă. Și probabil așa e, pentru că un timp am fost acolo, la poartă; pe urmă am plecat și mi-a scăpat o bătrână… Dar asta-i cu totul altceva, se corectă singură, conștientă ca divagase de la subiect. Vorbeam de investigațiile la care am purces; acum câteva minute am pus mâna pe controlorul de bilete pentru cursa de Roma și împreună cu el am verificat lista pasagerilor și a biletelor vândute. A fost imposibil să-și amintească de tipul cu valiza; ne-am oprit însă la cinci nume.

— Și pe urmă?

— Mi-a venit o idee; am chemat la telefon ghișeele de înregistrare să întreb dacă nu cumva vreunul din funcționari reținuse detalii mai deosebite în legătură cu cele cinci persoane. Aici, la aeroport, n-am aflat nimic. În schimb, cineva de la agenție și-a amintit de individul nostru suspect Așa că i-am aflat numele; descrierea corespunde… și restul datelor.

— Tot nu văd ce-ar fi așa „de extraordinar. Orice pasager trebuie să îndeplinească undeva formalitățile de plecare. Așa că a făcut-a la agenție.

— Știi ce-l frapase pe funcționar de nu l-a uitat? Faptul că nu avei niciun un bagaj afară de mică lui valiză. Și încă ceva: era teribil de nervos.

— O mulțime de oameni sunt nervoși… Mel se opri brusc și se încrunta La față. Niciun bagaj! Deși pleca într-o călătorie la Roma?!

— Tocmai! Numai yalijoara de mână care l-a izbit pe inspectorul Standish. Funcționarul de la agenție o denumea „servietă diplomatică“

— Dar nimeni nu pleacă într-un asemenea voiaj fără bagaje. E de neînțeles.

— Așa m-am gândit și eu. Tanya șovăi iar. Doar dacă nu cumva…

— Adică ce?

— Dacă nu știi cumva dinainte că avionul în care te urci

nu va ajunge la destinație. O dată ce pornești de la această premisă, natural, un are sens să te mai încarci cu bagaje.

— Ce vrei să insinuezi, Tanya? o întrebă Mel aproape șoptit.

— Nici eu nu sunt sigură, răspunse încurcată; de aceea am venit. Dacă stau să reflectez, totul mi se pare absurd și melodramatic, numai că...

— Nu te opri, continuă.

— Să presupunem că omul despre care vorbim nu face contrabandă, sau, în sfârșit, nu în felul cum ne-am închipuit noi. Să presupunem că motivul care l-a determinat să nu-și ia bagaje, să fie agitat, să-și țină valiza după cum l-a frapat pe inspectorul Standish... nu se datora faptului că ascunsese mărfuri interzise în ea... ci o bombă.

Se priviră intens. Mintea lui Mel cântărea febril fiecare posibilitate în parte, făcea tot felul de speculații. Supoziția Tanyeii se părea exagerată; de-a dreptul absurdă. Totuși, trecutul oferea destule exemple nefericite. Întrebarea era cum să precizeze dacă aveau de-a face cu unul de același fel. Pe măsură ce raționa, i se părea perfect verosimil ca episodul cu omul și valiza să fie lipsit de orice dramatism. De fapt, probabil așa și era. Numai că, dacă va dovedi acest lucru după ce va întoarce o lume întreagă pe dos, nu se făcea de râs ca director? O postură pe care oricine ar fi căutat s-o evite. Pe de altă parte, mai conta oare atât de mult ce ți se întâmplă ție, când era în joc soarta unui avion și a celor din el? Evident nu. Cu toate astea, ca să treci la acțiuni drastice ca acelea impuse de suspectarea unei bombe la bord – trebuie negreșit să fii înarmat cu temeiuri mai serioase decât simple presupuneri și intuiri. Exista măcar vreo modalitate de a întări sau de a corobora simpla intuiției a Tanyei? se frământa Mel.

Pe moment, nu-i venea niciuna în minte. Dar o verificare putea să facă. Tentativa era fantezistă la culme dar, în fond, nu presupunea decât un simplu telefon. Ajunsese probabil la ea printr-o asociație de idei, prilejuită de ultima întâlnire cu Yernon Demerest și amintirile răscolite cu adunarea consiliului de administrație și ciocnirea lor de

atunci… Oricum, pentru a doua oară în aceeași seară consultă agenda telefonică la care apela numai în cazuri excepționale. De la un aparat pentru convorbirile interioare, aflat în fața lui, pe birou, chemă sucursala firmel de asigurări din incinta aerogării principale, îi răspunse o angajată veche, bine cunoscută de el.

— Mary, îi zise, după ce o informă cu cine stă de vorbă, ai vândut multe polițe de asigurare pentru cursa Trans America 2?

— Ceva mai multe ca de obicei, domnule Bakersfeld, așa cum s-a întâmplat și cu restul curselor. Știți, cu vremea de afara ne crește și nouă deverul. De la avionul de Roma mi s-au prezentat cam o duzină de clienți, afară de ce a vândut și Bunnie, colega de alături.

— Uite ce te-aș ruga, zise Mel, citește-mi numele tuturor clienților și valoarea asigurărilor cumpărate. Dar cum sesiză o oarecare ezitare la capătul firului, completă; dacă vrei pot să-ți cer o dezlegare și de la director. Știi însă dinainte că mi-o va da. E ceva important, crede-mă pe cuvânt, ca să nu mai pierd vremea cu telefoane.

— De acord, domnule Bakersfeld, dacă mă asigurați dumneavoastră. Va dura însă câteva clipe până adun recipisele.

— Aștept.

Mel auzi când puse receptorul alături și se scuză față de clientul pe care-l avea de servit; apoi un foșnet de hârtii și vocea altei fete întrebând: „e ceva în neregulă?”

Acoperind cu palma capătul receptorului, vorbi către Tanya.

— Care e numele tipului… cel cu servieta?

Tanya se uită mai întâi pe o bucățică de h în ție.

— Guerrero sau poate Buerrero, îi spuse, și-l văzu tresărind. Apare în ambele versiuni. Inițialele sunt D.O.

Cu mâna strânsă pâlnie peste microfonul receptorului Mel își aduna gândurile, concentrându-se. Guerrero o chema pe femela aceea adusă în anticamera biroului acum o jumătate de oră, parcă așa spusese locotenentul Ordway. O găsiseră peregrinând fără țintă prin aerogară, plângând și

cu un aer tare nenorocit, adăugase tot polițistul; dar nu le dăduse nicio explicație. Intenționase s-o vadă și el… să stea de vorbă, dar n-a mai apucat. Pe urmă a zărit-o pregătindu-se de plecare, când năvăliseră în birou proprietarii din Meadowood și ceilalți. Poate nu avea nicio legătură, firește…

Prin telefon, îi parvenea învălmășeala de glasuri de la ghișeul de asigurări și, peste toate, freamătul general din holul aerogării.

— Tanya, spuse încet și calm, cam acum douăzeci de minute a fost alături, în anticameră, o femele între două vârste, șleampătă, cu haine sărăcăcioase și ude leoarcă. Cred că a șters-o în timp ce vorbeam cu delegații. Dar poate n-a ieșit încă din clădire. Dacă e pe undeva de găsit, ad-o încoace. Oricum, n-o lăsa din mână. După privirea ei se vedea că nu pricepuse nimic. O cheamă Guerrero, adăugă el.

Când Tanya ieșea pe ușă, îi răspunse și funcționara de la asigurări.

— Am toate recipisele, domnule Bakersfeld. Sunteți gata să vă notați numele?

— Da, Mary. Dă-i drumul.

Ascultă cu atenție fiecare în parte. La menționarea unuia, către sfârșit, se simți dintr-odată cuprins de teamă și, pentru prima dată, abandonă tonul calm:

— Dă-mi amănunte în legătură cu această poliță. Tu ai eliberat-o?

— Nu, E dintr-ale lui Bunnie. V-o dau pe ea să vorbiți.

Ascultă relatarea fetei și-i mai puse două, trei întrebări. Dialogul fu scurt. Îl întrerupse și formă un alt număr; tocmai atunci se întorcea și Tanya.

Deși ochii ei îl chestionau curioși, pe moment nu-i spuse nimic, lăsând-o pe ea să vorbească.

— La mezanin n-am găsit-o. Iar jos, în hol, sunt puzderie de oameni; exclus să dăm de ea. Să anunțăm la microfoane?

— Putem încerca, deși prea mari speranțe nu am.

„În virtutea celor aflate, ce mai putea obține de la

femeia Guerrero, cu sau fără apelul microfoanelor?” cugetă el. Afară de asta, avusese tot timpul să plece, ba să și treacă de jumătatea drumului spre centrul orașului. Se învinuia că nu încercase s-o prindă la vorbă – după cum își pusese în gând dar avusese atâtea pe cap, reclamații din Meadowood, grija cu Keith… își aminti că intenționase să se întoarcă la el… Acum însă nu mai era chip; apoi, Cindy… Tresări vinovat – de abia în secunda aceea îi observă lipsa… Plecase fără s-o vadă…

Apucă microfonul pentru apelurile interioare și îl împinse spre Tanya.

Tot atunci i se răspunse și la numărul format înainte – la sediul poliției din aeroport.

— Vreau să vorbesc cu locotenentul Ordway, spuse pe un ton limpede și autoritar. Mai e în aerogară?

— Da, sir. Sergentul de serviciu identificase pe loc vocea cunoscută a lui Mel.

— Găsește-mi-l cât mai repede. Aștept la telefon. Și încă ceva: care era prenumele doamnei Guerrero, acostată de unul din voi în seara asta? Mi se pare că-l știu, dar vreau să mă conving.

— Numai o clipă, șir; să mă uit. Aproape imediat reveni. Inez, Inez Guerrero. Iar pe locotenent l-am și anunțat, prin zbârnâitoarea din buzunar.

Mel înțelesese aluzia. Locotenentul Ordway, ca și mulți alții din aerogară, purta asupra sa un radioreceptor minuscul care, în clipa când era căutat de urgență, emitea semnale sonore codificate. Cu siguranță Ordway alerga acum spre telefonul cel mai apropiat.

După câteva indicații sumare, date Tanyei, răsuci un buton prin care suprima orice transmisie din aerogară. Prin ușa deschisă a biroului auzi glasul megafoanelor gâtuit brusc.

În toți cei opt ani de când deținea funcția de director general al aeroportului, numai de două ori anulase în felul acesta comunicările curente, folosind microfonul din față pentru altele, speciale. Prima dată – un moment neșters din memorie – ca să anunțe moartea președintelui Kennedy; iar

pe urmă, la un an după aceea, când se trezise cu un puşti plângăreţ, rătăcit tocmai la el în birou.

În cazul copiilor pierduţi, existau procedee clasice; atunci însă n-a mai recurs la ele, ci pusese mâna pe microfon, chemându-i în grabă părinţii înnebuniţi.

Îi făcu semn cu capul Tanyei să-şi înceapă mesajul, deşi încă tot nu era sigur dacă aveau vreo noimă măsurile luate. Trebuia negreşit s-o descopere pe Inez Guerrero? Exista într-adevăr o primejdie? Da, îi spunea instinctul; ceva serios se întâmplase, sau era pe cale, tocmai acum. Prin urmare, încolţise şi în el bănuiala şi, ca întotdeauna într-o asemenea situaţie, lucrul cel mai inteligent era să-şi adune date, la repezeală, nădăjduind că împreună cu alţii va izbuti să le coreleze într-un fel şi să dezlege enigma.

— Atenţie, vă rog, începu Tanya cu o voce limpede, naturală, care în clipa aceea se auzea în orice ungher al clădirii. Doamna Inez Guerrero sau Buerrero e invitată, de urgenţă, în biroul directorului general al aeroportului, de la mezaninul principalei aerogări. Orice angajat o poate călăuzi. Repet…

La telefonul unde aştepta Mel se auzi o pocnitură pe fir şi-apoi glasul locotenentului Ordway.

— Avem nevoie de femela aceea… care a fost aici. Guerrero, preciză Mel. Tocmai anunţăm la…

— Ştiu; aud şi eu.

— Trebuie s-o găsim de urgenţă, o să-ţi explic de ce, mai târziu. Deocamdată, ia de bun ce ţi-am spus…

— Se înţelege. Când aţi văzut-o pentru ultima dată?

— În camera de alături. Cu dumneata.

— În regulă. Altceva?

— S-ar putea să iasă dandana mare. Pentru moment doar atât. Aşa că lasă orice altceva de o parte şi pune-ţi toţi oamenii la treabă. Fie c-o găsiţi sau nu, te aştept cât mai repede la mine.

— Am înţeles.

Urmă o nouă pocnitură când Ordway agăţă receptorul.

Tanya îşi terminase anunţul şi închidea microfonul. De afară, auzi altul, început chiar atunci: „Atenţiune! Domnul

Lester Mainwaring, împreună cu restul grupului, este rugat să se prezinte de urgență în fața clădirii centrale a aeroportului“.

În codul intern „Lester Mainwaring“ însemna polițist, iar în mod normal somația îl viza pe cel mai apropiat, avertizându-l că trebuie să se prezinte în locul unde i se specificase. „Restul grupului” așa cum se anunțase acum, se referea însă la toți polițiștii din aerogară – fără excepție. Era un sistem de alertă folosit în majoritatea aeroporturilor, fără ca publicul să-și dea seama despre ce este vorba.

Ordway nu irosea nicio clipă și, bineînțeles, urma să fie la fel de concis și cu informarea oamenilor săi despre Inez Guerrero.

— Cheamă-l pe șeful transporturilor, vorbi Mel către Tanya, și spune-i să vină de urgență la mine. Menționează că e o treabă importantă. Apoi, adăugă mai mult ca pentru sine: Prima mișcare e să-i aducem pe toți aici.

Tanya formă imediat numărul, iar la sfârșitul convorbirii îl anunță pe Mel:

— A și pornit-o din loc. Vocea îi trăda nervozitate.

Mel se dusese la ușă s-o închidă.

— Încă nu mi-ai spus ce-ai aflat, îi aminti cu sfială.

— Guerrero acela, începu el, alegându-și cu grijă cuvintele, tipul fără bagaje, afară de o valijoară, pe care-l suspectai că a introdus o bombă în avionul de Roma… Ei bine, chiar înainte de decolarea cursei, a cumpărat o asigurare în valoare de trei sute de mii de dolari. Beneficiara este Inez Guerrero. Și de-abia a încropit banii să-și plătească polița.

— Dumnezeule mare! bâigui Tanya cu un glas gâtuit și dintr-odată albită la față. Ooo, cerule… nu e cu putință!

6

EXISTAU MOMENTE, CA ÎN NOAPTEA DE ACUM, când Joe Patroni se bucura că lucrează în sectorul atelierelor de reparații și întreținere a avioanelor, și nu în cel comercial.

Se trezise gândindu-se la asta pe când supraveghea săpăturile făcute dedesubt și în jurul avionului mexican, care invalidase pista treizero.

Așa cum vedea el lucrurile, cei de la comercial – și aici îi băga, cu toptanul, pe toți funcționarii și directorii din birourile de la fațadă – nu erau decât niște maimuțoi – din aceia confecționați din cauciuc, în care sufli și se umflă – puși pe râcă și mâncătorie între ei, asemenea unor țânci înrăiți. În vreme ce oamenii din ramura tehnică și de la întreținere își atestau prin comportare echilibrul și maturitatea vârstei lor coapte; de asta era ferm convins.

De pildă, cei cu întreținerea avioanelor – pentru care Patroni putea să și pună mâna în foc – deși angajații unor companii rivale, la nevoie lucrau umăr la umăr, ca frații, fiecare venind cu obolul priceperii și al experienței lui, împărtășind până și unele taine, numai să iasă treaba bine.

Un exemplu în această privință – nu o dată invocat de Patroni în fața prietenilor – îl ofereau înseși tradiționalele întâlniri, inițiate de fiecare companie în parte.

În plus, pentru subalternii lui Patroni, ca și pentru cei de la majoritatea companiilor aeriene, existau convorbirile telefonice cotidiene – așa-zisele „înștiințări fulger* – ascultate în toate secțiile regionale, în bazele și atelierele de întreținere din țară, prin intermediul unui cuplaj cu circuit închis. Urmărite și îndrumate de un vicepreședinte, buletinele conțineau de fapt critici și schimburi de informații asupra activității din ultimele douăzeci și patru de ore. Șefii serviciilor de întreținere discutau și ei liber, fără înconjur. E drept, și celelalte sectoare aveau astfel de informații zilnice dar, după părerea lui Patroni, nici pe departe de talia celor de la întreținere. Doar participa la ele de cinci ori pe săptămână și, de fiecare dată, toate bazele raportau, una câte una. Dacă se întârzia cumva vreo lucrare în ziua precedentă, vinovații aveau datoria să se explice, să o motiveze. Nimeni nu-și bătea capul să invoce scuze. Cum spunea Patroni: „Dacă ai scrântit-o, recunoaște-o pe fată”. Orice neajunsuri sau defectări ale utilajelor, fie și minore, se cereau semnalate. Doar asta se urmărea, nu? Să

spui tot ce se întâmplă, ca să previi repetarea necazului. La viitoarea sesiune programată – nu mai departe de luni – Patroni își propusese să vorbească despre încercarea din această noapte cu avionul Aereo-Mexican 707 și rezultatele pe care le va obține, bune sau rele. În nicio comunicare – zilnică ori lunară – nu aveai cum să strecori bazaconii, cei de la întreținere erau oameni căliți și aspri, și nimeni nu încerca să umble cu cioara vopsită, pentru simplul motiv că i-ar fi mers.

Fiecărei discuții oficiale îi urmau altele – pe la colțuri, care, de obicei, nu ajungeau la urechile celor de sus. Patroni – ca și confrații săi – se instala la un telefon și parlamenta cu omologul de la altă companie, cu care se avea la toartă. Se comparau însemnările luate la buletinele zilnice, se împărtășeau noutățile vrednice de a fi răspândite. Cine se gândea să le păstreze pentru sufletul lui? Asemenea cazuri – dacă chiar se iveau – erau foarte rare.

Când apăreau situații mai speciale – mai ales legate de siguranța avioanelor – umbla ștafeta de la o companie la alta, fără a se irosi timp. Dacă, spre exemplu, la un Dacota 9, al companiei Delta, se defecta palonierul în zbor, în numai câteva ore se înștiințau și societățile Eastern, Trans World, Continental și altele, având aceleași aparate în dotare. Procedându-se astfel, se puteau eventual preveni neplăceri similare. Ulterior, se fotografiau piesele buclucașe și, însoțite de rapoarte, se expediau pe adresele companiilor interesate. Totodată, orice mecanic sau șef de echipă dornic să se documenteze mai serios, putea să vină la fața locului, să vadă cu ochii lui piesa avariată. „Adevărat – spunea Patroni, în afară de cei care lucrau în acest mediu de frățietate și sprijinire reciprocă, și alte servicii aveau consultații și conferințe; dar când îi vedeai pe directori mergând unii la alții? Din an în paște! Dumnealor se întâlnesc pe teren neutru, nu că ai noștri, care se vântură prin sediile rivalilor ca la ei acasă!” Iar când serviciul vreunuia dădea de bucluc, se știe că săreau ceilalți să-l ajute, dacă le stătea în puteri. Așa cum se întâmplase și în

seara aceasta, la impasul Lui Joe Patroni.

În intervalul de o oră și jumătate de când începuse pregătirile pentru ultima tentativă de urnire a colosului din loc, numărul ajutoarelor se dublase.

Începuse cu modesta echipă de la Aereo-Mexican, suplimentată de o mână de oameni de la baza Trans America, pentru ca acum să-i vadă săpând cot la cot cu confrații lor de la Braniff, Pan America, American și Eastern.

Pe măsură ce apăruseră – fiecare buchet în alte vehicule de serviciu, în culorile companiei de care aparțineau – Patroni a înțeles că intrase în mișcare mecanismul nevăzut și rapid de difuzare a știrilor în aeroport și, fără a aștepta rugăminți și apeluri, colegii de la alte companii interveniseră prompt. Gestul lor îl umplea de mulțumire și-i sporea prețuirea față de ei. Dar cu tot sprijinul suplimentar, lucrările pregătitoare depășiseră durata de o oră, după estimarea inițială a lui Patroni. Săparea șanțurilor duble, podite cu scânduri masive, în fața trenului de aterizare al avionului, înaintase considerabil, deși încetișor, pentru că oamenii trebuiau să mai fugă din când în când la adăpost, să se încălzească. Bine că aveau la îndemână cele două autobuze ale echipajului. O dată ajunși înăuntru, începeau să bată din palme, să-și ciupească obrajii înghețați tun de vântul cel aprig ce se rostogolea în neștire peste câmpul înnămețit al aeroportului. Autobuzele precum și alte mașini grele – pluguri de curățat zăpada, camioane, cisterna de benzină, vehiculele de serviciu și gălăgiosul grup electrogen, majoritatea cu semnalizatoarele luminoase aprinse – erau tot îngrămădite pe alea de rulare alăturată. Și întreaga scena, scăldată în luminile puternice ale reflectoarelor, părea o adevărată oază albă în întunericul, ca de cărbune, din jur. Cele două șanțuri, fiecare cu o deschidere de șase picioare, pornind chiar din dreptul roților mari, ajunseră, în sfârșit, în terenul întărit, unde Patroni spera să miște uriașul cu aripi, sub impulsul motoarelor proprii. În adâncimea șanțurilor, sub stratul de zăpadă, dăduseră de noroi – capcana de la care li se trăsese tot răul cu împotmolirea avionului. Glodul se

amestecase cu zăpada înmuiată dar, pe măsură ce săpăturile ajungeau mat departe, devenea tot mai puțin vâscos. Un al treilea șanț – mai puțin profund și mai îngust – fusese făcut pentru roata din față. O dată ajuns pe pământ mai solid, aparatul ar fi degajat pista treizero, incapacitată de una din aripile sale, și putea fi manevrat destul de ușor pe suprafața rezistentă a căii de rulare paralele.

Acum, când lucrările preliminare erau pe sfârșite, întregul suc – ces atârna de abilitatea piloților aflați tot acolo, sus, în cabina de comandă, planând astipra activității febrile. Ei trebuiau să ambaleze masiv motoarele spre a împinge aparatul înainte „fără să-l capoteze.

De la venirea sa aici, Joe Patroni săpase la rând cu ceilalți Inactivitatea era potrivnică firii lui. De câte ori i se oferea prilejul să facă puțină mișcare, nu se dădea în lături, așa și reușise ca, după aproape douăzeci de ani de când părăsise ringul, să fie mai sprinten și mai în puteri decât alții, cu mulți ani în minus. Pe de altă parte, pentru lucrători era o plăcere să-l vadă – vânjos și îndesat cum era – trudind cot la cot cu ei. Mereu înainte, îi îmboldea glumeț… „Dați-i bătaie, băieți, că doar n-om fi niște mortăciuni ce-și sapă propriile morminte…” Sau: „Ce v-o fi dând atâta ghes să fugiți în autobuze, că doar nu v-or fi așteptând niscaiva dame ascunse pe-acolo…“ „Hei, Jack! Dacă mai stai proptit în lopată și nu dai din mâini, o să împietrești naibii, ca femeia lui Lot…“. „Măi flăcăi, noi avem de gând să urnim avionu-ăsta până nu se învechește și-i trece moda…”

Cu cei din echipaj – căpitanul și ofițerul secund – încă nu vorbise, o lăsase în seamă lui Ingram. Șeful bazei de întreținere Aereo-Mexican, pe care-l găsise aici la sösire. Acesta luase legătura cu ei prin aparatul de intercomunilație, informându-i despre evoluția pregătirilor de sub fuzelaj.

Patroni se îndrepta din ÿàâé, îi predă dopata lui Ingram și glăsui:

— Cred că în cinci minute o mântuim și cu șanțurile. După ce sunteți gata, dăți-vă la o parte și îndepărtați

acareturile din jur. Camioane și tot. Când o porniți, spuse, arătând spre avionul înveșmântat în omăt, țâșnește ca dopul de la o sticlă cu șampanie.

Ingram, strâns în pufoaica, dar la fel de rebegit ca și înainte, clatină din cap, aprobativ.

— Până-mi executați ordinele, mă duc să-i iau la întrebări pe zburătorii de Sus, adaugă Patroni.

Pasarela de modă Veche adusă în grabă de la aerogară pentru debarcarea călătorilor naufragiați, era tot proptită lângă botul avionului. Joe Patroni o escaladă, cu botinele pline de zăpadă, strecurându-se binișor *la* compartimentul din față, al pasagerilor. O apucă spre cabina piloților, cu inima ușoară și, bineînțeles, aprinzându-și nelipsitul trabuc.

În contrast cu gerul și vifornița de afară, în carlingă era liniște și o atmosferă îmbietoare. Ba se auzea și o undă de muzică plăcută, de la unul din aparatele de radio pentru comunicații, potrivit la un post comercial. La apariția lui Patroni, căpitanul de la Aereo-Mexican, în cămașă cu mâneci scurte, se repezi la buton și opri muzica.

— Nu era cazul, îl liniști Petroni, scuturându-se ca un câine lățos și împroșcând numai zăpadă în jur. Nu-i niciun păcat să iei lucrurile cu binișorul și să nu te prăpădești cu firea... Doar nu aveam pretenții să coborâți de-aici și să vă punem lopețile în mână.

Numai căpitanul și ofițerul secund erau în cabină. Mecanicul de bord – își aminti Patroni – plecase odată cu stewardesele și pasagerii spre aerogară.

Căpitanul – un tip înalt și masiv, gen Anthony Quinn – se răsuci de pe scaunul său din stânga.

— Noi avem treburile noastre, voi pe ale voastre, răspunse scorțos, dar într-o engleză corectă.

— Se-nțelege, se-nțelege, făcu Patroni. Necazul e că pe-ale noastre ni le mai complică alții.

— Dacă te referi la incidentul de-aici, ripostă căpitanul, doar nu ți-oi fi închipuit, *Madre de Dios*, că am vârât cu tot dinadinsul avionul în noroi.

— Asta nu, preciză Patroni, aruncându-și trabucul ferfenițit de cât îl ronțăise și aprinzându-și un altul

proaspăt. Dar acum vreau să fiu sigur că îl urnim de-aici. Dacă nu, o să intre și mai tare la apă și nu numai aparatul ci și noi toți. Făcu semn către scaunul ocupat de căpitan. Ce-ai zice să mă lași în locul dumitale, să-l trag afara?

Acesta se aprinse la față. Puțini angajați, din orice companie, se adresau cu atâta ireverență unui căpitan comandant, cum o făcea Joe Patroni.

— Nu, mulțumesc, refuză ofițerul oțărât.

Ar fi putut să-l pună și altfel la punct, s-o simtă mai zdravăn; atâta doar că-l jena însăși gafa pe care-o făcuse, și-i crea un complex neplăcut. În plus, știa că a doua zi, în México City, îl aștepta o porție serioasă din partea pilotului șef al companiei. „*Jesucristo y por el amor de Dios*” își repeta în sine, fierbând de furie.

— Sunt o droaie de oameni afară, pe jumătate degerați care și-au rupt oasele săpând, insistă Patroni. E-al naibii de greu să-l miști acuma din loc. Dar e o treabă pe care eu am mai făcut-o. Așa că poate ar fi cazul să mă lăsați tot pe mine să-ncerc.

Căpitanul de la Aereo-Mexican nu se lăsă strunit.

— Știu cine sunteți, domnule Patroni; mi s-a spus că ne puteți ajuta mai bine decât alții, care n-au reușit să ne împingă din acest loc blestemat. Deci, nu mă-ndoiesc că vă pricepeți să executați o rulare. Totuși, v-aș aminti că aveți în față doi aviatori. Pentru asta suntem plătiți să conducem avionul. Așa că vom rămâne la posturile noastre.

— Cum doriți, replică Patroni, strângând din umeri și arătând cu trabucul spre manete, în semn că se referă la ele. Dar când oi spune să ambalați puternic, să m-ascultați. Trageți de manete cu toată inima, nu pe jumătate.

Ieși din cabină, fără să se sinchisească de privirile sticloase, furibunde, ale piloților.

Afară, se oprise lucrul; o parte din cei care săpaseră ședeau cuibăriți în autobuze, ca să se mai dezmorțească de frig. Atât autobuzele cât și restul mașinilor grele – afară de grupul electrogen, necesar la pornirea motoarelor – fuseseră îndepărtate de avion.

Joe Patroni închise ușa cabinei din față și coborî scara.

Ingram, mai înfofolit ca oricând în pufoaică, îi raportă:
— Totul e pregătit.
Amintindu-și de trabucul încă aprins, Patroni mai pufăi de câteva ori din el, pe urmă îl azvârli în zăpadă, unde se stinse. Gesticula cu capul spre motoarele tăcute, vorbind către Ingram:
— În regulă. O să le dăm drumul la toate patru.
Vreo câțiva oameni părăsiseră căldura autobuzului venind spre avion. Patru din ei își proptiră umerii în pasarela din dreptul cabinei și o dădură în lături. Ca răspuns la hotărârea lui Patroni, alți doi strigară peste șuieratul vântului.
— Suntem gata! Să pornească motoarele!
Unul din ei se postă în fața avionului, lângă grupul electrogen, își pusese casca cuplată la aparatul de intercomunicație, instalat în fuzelajul avionului. Cel de-al doilea, înarmat cu bagheta luminoasă pentru semnalizare, o porni înainte, unde putea fi văzut de piloți.
Joe Patroni, purtând niște apărătoare de urechi, luate cu împrumut, se apropie de telegrafist. Toți din autobuze se îngrămădeau în uși, curioși să vadă ce se va întâmpla în minutele următoare.
În cabina de comandă, piloții își terminaseră clasica verificare a aparaturii de bord.
Dedesubt, telegrafistul începu ritualul pornirii.
— Vi se permite aprinderea motoarelor.
O pauză. Și-apoi glasul căpitanului.
— Suntem gata pentru pornire și presurizare.
Un val de compresiune, de la ventilatorul grupului electrogen, plesni starterul turbinei de aer a motorului trei. Palele compresorului prinseră a se răsuci, din ce în ce mai tare, tângțiindu-se prelung. Când atinseră o turație de cincisprezece la sută, ofițerul secund începu alimentarea cu kerosen. O dată combustibilul aprins, din Spatele avionului țâșni o rafală de fum, iar motorul se ambala icnind din răsputeri.
— Dați-i drumul motorului patru!
Cei dinăuntru se executară. Între timp, se încărcau și

generatoarele motoarelor cu energie electrică.

— Trecem pe propriile generatoare, se auzi vocea căpitanului. Deconectați-ne de la grupul electrogen.

Cablurile electrice fură desprinse și coborâte.

— V-am deconectat, li se comunică de jos. Porniți motorul doi.

Fu ambalat și acesta. Acum funcționau trei motoare. Zgomotul devenea din ce în ce mai mare; zăpada spulberată țâșnea în jeturi, în spatele avionului.

Se porni și ultimul motor – unu.

— Deconectați legătura de la alimentarea cu aer.

— Ne-am conformat.

Furtunul prin care se pompa aerul comprimat fu desprins ca un cordon ombilical. Se trase de-o parte și grupul electrogen.

Reflectoarele din fața avioanelor se înșirau pe o singură latură.

Patroni luă casca telegrafistului, dându-i, în schimb, apărătoarele lui de urechi. De acum înainte va comunica el direct cu piloții.

— Aici Patroni. Când sunteți gata, acolo sus, îi dăm drumul.

Călăuza cu baghetele luminoase din fața avionului le ținea ridicate, pentru a începe semnalizarea de-a lungul traiectoriei elipsoidale, prescrisă de Joc Patroni. La caz că namila împotmolită se avânta mai repede decât se așteptau, era pregătit s-o ia la fugă. Nici poziția lui Patroni nu era mai puțin vulnerabilă – ghemuit, cum ședea, lângă botul avionului, cu o mână în dreptul prizei de la aparatul de intercomunicații, ca să-și deconecteze căștile la iuțeală, iar cu ochii pironiți la trenul de aterizare, așteptând să surprindă cea mai mică mișcare înainte.

Se auzi iar glasul căpitanului.

— O iau din loc!

Ritmul motoarelor reactoare crescu. Într-un bubuit ca de trăsnet, avionul se scutură, cutremurând pământul sub el. Dar roțile rămaseră neclintite.

— Ambalați mai tare! Trageți manetele cât puteți!

Vuietul motoarelor se intensifică, dar nu prea mult. Observă o mișcare timidă a roților, dar niciun avans.

— Fir-ar al naibii și fie! Trageți de ele, nu vă-ncurcați!

Câteva secunde, ritmul motoarelor se menținu la aceeași intensitate, pe urmă, și dintr-odată, se încetini.

Căpitanul începu să turuie în receptor, cu o voce ironică.

— Patroni, *par favor*, dacă forțez manetele la refuz răstorn avionul în bot, *și* în loc de unul împotmolit – așa cum îl avem acum – va rămâne o epavă.

Patroni studiase roțile trenului de aterizare, care dăduseră înapoi, precum și terenul din jur.

— O să iasă, vă spun eu! Nu-i trebuie decât curajul vostru ca să-l ambalați la maximum.

— Nu-mi vorbi mie de curaj! i-o reteză căpitanul. Vezi-ți de-al dumitale. Eu opresc motoarele.

— Nu, lasă-le! urlă Patroni în receptor; ține-le la ralanti până vin eu.

Ieși pe sub botul avionului și făcu semn cu mâna să i se aducă repede pasarela. Dar în timp ce *o* montau la avion, ritmul motoarelor se reduse până se stinseră complet.

Când ajunse în cabină, piloții își desfăceau curelele de siguranță care-i fixau în scaune.

— V-a fost frică!

Căpitanul reacționa cu o surprinzătoare blândețe.

— *Es posible*. Dar cred că e unicul lucru inteligent pe care l-am făcut astă seară. Serviciul dumneavoastră de întreținere e dispus să răspundă de acest avion? întrebă pe un ton reținut.

N-aveți grijă, îl preluăm noi, îl liniști Patroni, dând din cap.

Ofițerul Secund se uită la ceasul de mână și făcu o însemnare în carnetul de bord.

— După ce îl veți scoate – indiferent cum – desigur compania dumneavoastră o va anunța pe a mea, continuă căpitanul la fel de protocolar. Până atunci, vă spunem *buenas noches*.

În timp ce piloții plecau – înfofoliți în paltoane groase, încheiați în nasturi până la beregată – Patroni examina la

iuțeală aparatura de bord și de control. La un minut, două, îi urmă pe aviatori pe scărița exterioară”.

Ingram, șeful bazei de întreținere Aero-Mexican, îl aștepta jos. Făcu semn cu capul în directa piloților care se grăbeau spre unul din autobuze.

— Așa mi-au făcut și mie, se plânse. N-au ambalat cât trebuie. Apoi, arătă încruntat spre trenul de aterizare. De-aia s-a cufundat cum zicea ți… iar acum e și mai rău.

Tocmai de ce se temuse Patroni.

La lumina lanternei ținută de Ingram, se ghemui sub fuzelaj examinând roțile din față; intraseră din nou în noroi și zăpadă, cu aproape un picior mai mult decât le găsise. Smulse lanterna din mâna celuilalt și lumină părțile de sub aripi; distanța dintre pământ și cele patru nacele ale motoarelor devenise de-a dreptul îngrijorătoare.

— Nimic nu-l mai poate urni, afară, poate, de-un cârlig venit din ceruri, bombăni Ingram.

Patroni mai studie locul și pe urmă dădu din cap.

— Ne mai rămâne o portiță. O să adâncim săpăturile până unde au ajuns roțile și pornim iar motoarele. Numai că de data asta le ambalez eu.

Vântul și zăpada se învolburau năprasnic în jurul lor.

Tremurând din tot trupul, Ingram încuviință cu jumătate de gură.

— Mă rog, doar dumneata ești doctorul. Bine cel puțin că nu sunt eu.

Joe Patroni zâmbi încolțat.

— Dacă nu-l fac să iasă, poate o să-l fac bucăți.

Ingram o porni spre autobuzul rămas, să-i cheme pe oameni la lucru; perechea lui dispăruse, plecând spre aerogară cu echipajul avionului Aereo-Mexican.

Patroni socotea în gând: mai aveau încă o oră de muncă îndrăcită înainte de-a se încumeta să pornească din nou motoarele. Așadar pista treizero rămânea condamnată.

Se întoarse la furgoneta ce-l transportase aici ca să-i prevină, prin radio, și pe cei de la Dirijarea Traficului Aerian.

7

TEORIA ÎN VIRTUTEA CĂREIA im creier biciuit până la istovire se poate proteja singur alunecând într-o stare de apatie, cu rol de supapă de siguranță, îi era străină, firește, lui Inez Guerrero. Cu toate acestea, în cazul ei și-a găsit o transpunere și confirmare ideală. În clipa de față, mintea îi funcționa cu potențe reduse, deși continua să se miște, să umble normal.

Întâmplările din această noapte, cu răsunet profund și imediat, adăugate la zbuciumul și suferințele săptămânilor parcă fără șir, se dovediseră prea multe și prea grele pentru a fi îndurate. Și atunci, creierul, asemenea unui circuit supra-încărcat, refuzase să mai răspundă la apeluri. Pentru Inez, urmară momente de înstrăinare – când nu-și mai dădea seama nici unde se află, nici pentru ce venise – alternând cu altele, de recăpătare a lucidității.

Vicleanul și urâciosul taximetrist, care o adusese la aeroport, nu fusese decât un chin adăugat celor dinainte. După tocmeala din oraș, acceptase șapte dolari pentru cursa cerută. La capătul ei, Inez îi întinse o bancnotă de zece dolari – aproape ultima ei resursă, așteptând restul cuvenit. Bombănind ceva – cum că n-ar avea mărunțiș, necunoscutul o pornise cu mașina să schimbe undeva banii. Inez rămase ca pe ghimpi, uitându-se după el și la orologiul aerogării, care se apropia vertiginos de la ora 11 – când trebuia să plece avionul de Roma. Abia după zece minute de zadarnică așteptare realiză că omul nici gând nu avusese să se mai întoarcă. Nu se uitase la numărul mașinii și nici la cel de pe insignă – amănunt înregistrat de șofer. Pe de altă parte, și dacă le-ar fi reținut, așa cum o cântărise el pe Inez, nu era ființa care să se plângă autorităților.

Cu toată încetineala din timpul drumului, cugetă Inez în continuare, tot ar mai fi prins cursa dacă n-ar fi tânjit după restul ce nu avea să mai vină. Dar așa, ajunsese la poartă tocmai bine când își lua – zborul. Cu tot șocul ei de moment, mai avusese prezența de spirit să recurgă la

șiretlicul sugerat de Miss Young – tânăra de la agenția Trans World, spre a se convinge dacă într-adevăr D.O. se număra printre pasagerii plecați. Funcționarul în uniformă, pe care-l găsise postat la poarta patruzeci și șapte se pregătea s-o ia din loc. Inez îl acostă. Și nu cu întrebări, ci afirmându-i cu hotărâre: „Soțul meu se află în avionul care a decolat”, întocmai cum o povățuise Miss Young. Mai îndrugase apoi că n-a mai apucat să-l vadă îmbarcându-se dar ar vrea să se asigure că plecase cu bine. Vorbindu-i, despăturise recipisa cea galbenă, descoperită printre cămășile lui D.O. În scrinul de acasă, și-o arătă. După o privire fugară, funcționarul de la Trans America începuse să caute printre hârtiile ce le ținea în brațe. Au fost clipe în care Inez s-a lăsat legănată de speranțe; poate greșise închipuindu-și că D.O. Era în avion; toată ideea cu voiajul la Roma era fantastică, de necrezut. Dar aproape imediat îl auzi pe Omul în uniformă rostind un „da“. – Domnul D.O. Guerrero se urcase în cursa Trans America 2, și regreta – adică el, funcționarul – că doamna Guerrero întârziase și n-a mai putut să-l vadă, dar în noaptea asta toate merseseră anapoda din pricina viscolului, iar acum o ruga să-l scuze…

De-abia atunci, când l-a văzut îndepărtându-se și când, cu tot furnicarul de oameni ce mișunau împrejur, și-a dat seama cât e de singură, au podidit-o lacrimile. Mai întâi sfioase, picurându-i încet pe obraji, apoi, pe măsură ce-și amintea prin câte trecuse, mai repezi, în șiroaie fierbinți și cu suspine ce-i scuturau tot trupul. Își plânse anii trecuți și clipa de față; căminul pe care-l vedea destrămat; copiii înstrăinați, fără nădejdea de a și-i ține în preajmă; pe D.O. De care, în ciuda păcatelor lui ca soț, și a neputinței de a-și susține familia se legase oricum, sufletește, și care o părăsise nepăsător.

Se jelui pe sine – cea care a fost și ruina de acum; plânse pentru că se știa fără un ban, ea nu mai avea încotro s-o apuce, în afară de păduchelnița mizerabilă de unde și așa va fi aruncată în stradă, și nu mai departe de a doua zi, pentru că, după hoția șoferului, nu avea cu ce să-l mai îmbuneze pe proprietar, s-o mai păsuiască… Ba poate

nici atât cât să-și plătească drumul până în oraș. Își plânse picioarele chinuite de pantofi; plânse paltonul jerpelit și ud leoarcă, plânse pentru că se simțea la capătul puterilor și o zgâlțâiau tot mai aprig frigurile și fierbințelile. Se plânse în sfârșit pe ea și pe toți cei de-o seamă, năpăstuiți și lipsiți de nădejdi.

Ca să scape de privirile iscoditoare ale curioșilor ce-o împresurau, o porni în pribegie prin clădirea cea mare, hohotind în neștire. Cam pe atunci a intervenit și resortul de apărare al creierului imprimându-i o stare de amorțire proteguitoare, în care, deși îi rămânea vie senzația suferinței, pentru o vreme, din fericire, îi erau străine cauzele ei. Nu mult după aceea, o descoperise un polițist al aeroportului; cu o mărinimie puțin caracteristică slujitorilor ordinii, a luat-o și a condus-o în cel mai retras ungher pe care l-a găsit, unde a lăsat-o până a vorbit la telefon. Întâmplător, locotenentul Ord way se aflase pe aproape așa că a venit personal să vadă despre ce era vorba El o diagnosticase pe Inez ca inofensivă – în pofida incoherenței și a stării ei jalnice – și tot el ordonase să fie dusă în biroul directorului general al aeroportului – singurul loc liniștit și lipsit de austeritatea sediului lor.

Inez îl urmase docilă, suind mai întâi cu un lift, străbătând niște culoare, la etaj, mergând ca prin vis, fără să-i pese încotro o duceau. Pe urmă i se arătase un scaun; s-a așezat, recunoscătoare, simțind, dacă nu în cuget, cel puțin în trup, bucuria odihnei ce i se oferea. Pe dinaintea ei treceau oameni, într-un du-te-vino continuu; pe unii îi auzise vorbind… numai că în clipele acelea i-ar fi venit tare greu să-i deslușească la chip sau să le prindă tâlcul graiului.

După o vreme însă, imboldul de redresare, însăși forța vitală a omului, cum i se mai spune – prezentă în fiecare dintre noi, oricât de apărați sau de sfârșiți ne-am simți – o împinse din nou la drum. Fără să știe prea bine de ce, Inez intuia ca nu poate rămâne pe loc, că trebuie să-și continue calea, ca și viața, în mersul ei neîntrerupt, mereu înainte, indiferent de șirul înfrângerilor ce ni le-a adus, indiferent de cenușiul și goliciunea în care ne-ar apare.

S-a ridicat deci de pe scaun – încă străină de locul unde se află și de motivele ce-o minaseră aici – dar gata s-o pornească din nou. Atunci apăruseră delegații din Meadowood și locotenentul Ordway în cămăruța unde făcuse Inez popas. După intrarea lor, în biroul de alături, Ned Ordway se întoarse la ea ca să-i vorbească, sub privirea lui Mel, care-i urmărea prin ușa crăpată. În aceeași plutire între realitate și vis, Inez îl ascultă pe masivul polițist negru, cu sentimentul că-l mai văzuse cândva, nu de mult, și că atunci se arătase la fel de cumsecade. Cu vorba blândă, domolă, o întrebă de una, de alta, nu ca s-o iscodească ci doar ca să-i priceapă gândurile încâlcite. Înțelese că Inez voia să ajungă în oraș și nu era sigură dacă mai are cu ce – cu toate că nu-i pomenise de bani. Se apucase să scormonească prin geantă, să numere bietul mărunțiș ut îi mai rămăsese. Ordway o oprise și, cu spatele întors către ușa întredeschisă, îi strecurase în palmă trei bancnote de câte un dolar. Apoi a pornit-o cu ea îndrumând-o către un autobuz, prevenind-o totodată ca ceea ce-i dăduse o să-i ajungă nu numai pentru drumul p. Luă în oraș, ci și de altele, pe care le-ar avea de făcut. Pe urmă a lăsat-o, întorcându-se de unde venise, iar ea a apucat-o în jos, pe scări, așa cum îi arătase binefăcătorul. Dar tocmai în fața ușii, când să iasă la autobuz, o întâmpină o priveliște familiară: o tonetă cu sandvișuri, cu cafele și crenvurști fierbinți. De-abia atunci, la vederea lor, a simțit, pe lângă toate câte o chinuiau, o sete și o foame cumplită.

Dibui după bani prin geantă, găsi treizeci și cinci de cenți și-și cumpără o pereche de crenvurști și o cafea, în pahar de hârtie. Când i le întinse vânzătorul – banale și modeste cum arătau – se mai învioră cât de cât. Nu departe de toneta cu gustări găsi o banchetă, pe care se ghemui, într-un colț. N-ar fi putut spune cât trecuse de atunci; terminase crenvurștii și cafeaua, iar după trezirea de mai înainte alunecase din nou într-o binefăcătoare plutire. Forfota mulțimii, vuietul aerogării și anunțurile megafoanelor, toate erau prielnice, odihnitoare. De două ori avusese impresia că și-a auzit numele rostit la megafoane;

dar se înșelase, firește. Cine putea s-o cheme sau măcar să știe să se află acolo? Cândva, nu peste multă vreme, va trebui să se ridice, să plece – îi spunea o umbră de gând – și-i va veni tare greu pe o noapte ca asta. „Nu, mai rămân nițel liniștită”, răspunse ea gândului de-abia perceput.

8

CU O SINGURĂ EXCEPȚIE toți cei chemați în biroul directorului general al aeroportului se prezentaseră fulger. La telefoanele date – unele de Mel Bakersfeld, altele de Tanya Livingston – se sublimase caracterul urgent al convocării și implicita necesitate de a se abandona eventualele treburi de moment.

Primul apărut fusese Bert Weatherby directorul transporturilor de la Trans America și șeful Tanyei.

Aproape imediat îl urmase locotenentul Ordway, după ce, bineînțeles, își trimisese oamenii în căutarea lui Inez Guerrero – cu toate că încă nu cunoștea rațiunea acestei măsuri. Pentru moment, se văzuse silit să-i părăsească pe proprietarii din Meadowood, care se mai foiau prin holul imens, urmărindu-l pe avocatul Freemantle și expunerea pe care-o făcuse în fața camerelor de televiziune.

Weatherby, de-abia sosit în biroul lui Mel, întrebă nerăbdător:

— Ce s-a întâmplat? Despre ce-i vorba?

— Nici noi nu suntem siguri, Bert, și ne rămân destule de aflat, dar bănuim că s-ar fi strecurat o bombă la bordul cursei de Roma.

Directorul îi aruncă o privire pătrunzătoare Tanyei, dar nu-și irosi vremea să mai întrebe ce căuta acolo.

— Să auzim ce-ați aflat, se întoarse spre Mel.

Adresându-se concomitent lui și locotenentului Ned Ordway, Mel le făcuse sumarul informațiilor sau mai exact al deducțiilor la care ajunseseră. Sesizarea inspectorului Standish în legătură cu individul cu valiza și modul suspect cum o strângea sub braț: – amănunt semnificativ venind de

la un om cu ochiul format, de vameș; identificarea tipului dubios de către Tanya ca fiind D. O. Guerrero sau Buerrero; revelația funcționarului de la agenție cum că Guerrero se prezentase fără niciun bagaj, afară de valijoara menționată; apoi e cumpărarea – chiar în incinta aeroportului – a unei asigurări în valoare de trei sute de mii de dolari, pe care de-abia avusese cu ce n o plătească, de unde și concluzia că Guerrero pornise la un drum de cinci mii de mile nu numai fără schimburi vestimentare, ci și fără fonduri; în sfârșit, ultima și poate o simplă coincidență: descoperirea doamnei Inez Guerrero – unica beneficiară a asigurării contractate de soț, vagabondând, într-o stare de jalnică disperare, prin clădirea aerogării.

Pe când Mel expunea cele de mai sus sosiră și inspectorul Standish – tot în uniformă însoțit de Bunnie Vorobioff. Bunnie intră sfioasă, cercetând cu ochii plini de curiozitate figurile și încăperea, deopotrivă străină. Când, în fine, sesiză gravitatea afirmațiilor lui Mel, păli, vizibil speriată. Întârziatul la apel era controlorul de bilete, prezent la poarta patruzeci și șapte în momentul plecării cursei Trans America 2. Supraveghetorul pe care-l sunase Tanya cu câteva minute înainte o informase că funcționarul căutat își încheiase orele de serviciu și co pornise spre casă. Tanya îl rugase să anunțe la domiciliu ca la sosire să telefoneze neîntârnat. Personal nu prea vedea utilitatea rechemării lui la aeroport, doar îi declarase categoric că «nu-și amintea să-l fi văzut pe Guerrero urcându-se în avion. Oricum, îi lăsă mesajul spre a putea răspunde telefonic la eventuale întrebări.

— V-am invitat pe toți cei care, într-un fel sau altul, aveți o tangență cu chestiunea noastră – în ideea că vreți să aflați amănunte, spuse Mel, fixându-l pe Weatherby, Ceea ce trebuie să hotărâm și, după părerea mea, ție-ți revine ultimul cuvânt, este dacă avem destule temeiuri ca să-l prevenim pe comandantul avionului.

Îi reveni în minte gândul pe care și-l alungase o vreme; anume, comandantul cursei nu era altul decât cumnatul său, Vernon Demerest. Mai târziu – și o știa de pe acum –

va trebui poate să-și reconsidere și anumite convingeri. Dar mai târziu…

— Tocmai la asta reflectam, răspunse directorul transporturilor încruntat. Indiferent de hotărârile noastre, vreau și părerea aviatorilor. Apoi se răsuci spre Tanya. Interesează-te dacă n-a plecat încă Royce Kettering. Dacă e de găsit, să vină imediat.

Căpitanul Kettering era pilotul șef al companiei Trans World, cel care, mal devreme, executase zborul de proba al avionului R-73I-TA alias „The Golden Argosy”.

— Da, sir, se conformă Tanya.

În timp ce vorbea la un telefon, se auzi un altul sunând. Răspunse Mel.

Era șeful turnului de zbor.

— Am pregătit raportul cerut în legătură cu Trans America 2.

Printre telefoanele anterioare date de Mel, se numărase și unul la controlul traficului aerian cerându-le informații asupra orei exacte a plecării și actuala poziție a cursei.

— Dă-i drumul!

— A decolat la 23.13, ora locală. Mel se uită în sus, la pendula de perete. Încă puțin și se făcea douăsprezece și zece; deci avionul zbura de aproape o oră. Centrul Chicago, continuă șeful turnului, a predat-o centrului Cleveland la 12.27 Est; Cleveland a predat-o Toronto-ului la 01.03 Est, adică acum șapte minute. În clipa de față, centrul Toronto ne raportează prezența avionului în apropierea localității London, Ontario. Mai am și alte date privitoare la rută, înălțime, viteză, dacă aveți nevoie de ele…

— Deocamdată de-ajuns, zise Mel. Mulțumesc.

— Încă ceva, domnule Bakersfeld. Și șeful turnului îi relată succint ultimul buletin transmis de Joe Patroni: pista treizero rămânea incapacitată cel puțin încă o oră. Mel ascultă impacientat. Acum îl presau alte lucruri, în aparență mai importante.

După ce puse receptorul în furcă, comunică și celorlalți datele aflate.

Tot atunci își încheie convorbirea și Tanya, la aparatul

de alături.
— L-am găsit pe căpitanul Kettering. E în drum spre noi.
— Femeia aceea… soția pasagerului, începu Weatherby. Cum ziceați că o cheamă?
— Inez Guerrero, răspunse Ned Ordway.
— Unde se află?
— Nu știu.
Oamenii lui, explică polițistul, porniseră în căutare prin tot aeroportul, deși nu era exclus ca între timp să fi plecat. Anunțase și la sediu, în oraș, și se instaurase controlul autobuzelor venind dinspre aeroport.
— Cât a fost pe-aici, nu aveam nici cea mai vagă suspiciune, zise Mel.
Șeful direcției transporturilor, bombăni înciudat.
— N-am fost destul de perspicace. Îi aruncă o privire Tanyei apoi și-o strămută spre Standish, care nu rostise încă niciun cuvânt
„Cu siguranță, își spunea Tanya, directorul se căia acum de ordinul lui «Las-o baltă», pe care i-l trântise fără drept de apel”. Întorcându-și ochii din nou la ea, Weatherby continuă:
Va trebui să-l avertizăm și pe comandantul avionului. Are dreptul să știe măcar cât noi… deși sunt simple supoziții.
— Să nu-i transmitem o descriere a lui Guerrero? sugeră Tanya. Poate căpitanul Demerest vrea să-l identifice fără să-i atragă atenția.
— Dacă decideți în acest sens, vă putem ajuta, interveni Mel. Doar avem aici oameni care l-au văzut.
— Fie, consimți directorul Weatherby. Vom începe cu asta. Între timp, Tanya, cheamă-l pe dispecerul nostru. Anunță-l că în câteva minute avem un mesaj important de transmis și să ia legătura prin Selcal cu avionul de Roma. Nu vreau să batem toba, să ne audă și alții afară de-ai noștri. Cel puțin deocamdată să păstrăm discreție.
Tanya se instală din nou la telefon.
— Dumneata ești domnișoara Vorobioff? se auzi Mel.
Fata răspunse scuturându-și capul, speriată; toate

privirile celorlalți se întoarseră către ea.

Automat ale bărbaților alunecară în jos, spre sânii uriași; directorul Wheatherby era cât pe-a ci să fluiere, dar se stăpâni la timp.

— Îl știi pe pasagerul la care ne referim? întrebă Mel.

— Păăălăă… nu prea.

— Cel cu numele D.O. Guerrero. I-ați vândut o poliță de asigurare în seara asta, nu?

Bannie dădu iar din cap.

— Da.

— Te-ai uitat bine la el în timp ce i-ai scris-o?

Dădu din cap în sens negativ.

— Nu, nu prea.

Fata vorbea încet de tot, și își umezea mereu buzele.

Mel nu-și putu ascunde mirarea.

— La telefon am avut impresia…

— Au fost și alții… o mulțime, se apără Bunnie.

— Dar spuneai că pe ăsta îl ții minte.

— M-am înșelat.

— Și despre Guerrero nu-ți amintești nimic?

— Nu.

Pe nici îl deconcertară răspunsurile.

— Lăsați-mă pe mine, domnule Bakersfeld, se oferi Ned Ordway. Își apropie fața de obrazul fetei. Ți-e teamă să te amesteci, așa e? îi vorbea cu voce severă, de polițist, nicidecum cu blândețea pe care i-o arătase lui Inez Guerrero.

Bunnie tresări, se trase înapoi, și rămase tăcută.

— Ți-e frică, așa-i? Răspunde-mi! insistă Ordway.

— Nu știu…

— Ba știi încă al naibii de bine. Ți-e frică să dai o mână de ajutor, să nu-ți creezi cumva neajunsuri, îi cunosc eu pe-ai de soiul tău, spuse plin de dispreț, scuipând parcă cuvintele. Pentru Mel era o revelație această latură brutală, cinică a locotenentului. Ascultă-mă cu luare aminte, fetițo. Dacă taci, de groază să nu intri la apă, află că de-abia acum o pățești. Singura cale de-a ieși cu fața curată – dacă există vreuna – e să răspunzi la întrebări. Și încă repede de tot. N-

avem timp de pierdut. Bunnie tremura. Avea oroare de poliție și de interogări – amănunt pe care Ordway îl sesizase.

— Domnișoara Vorobioff, interveni Mel. Sunt aproape două sute de oameni în avion a căror soartă ne îngrijorează. S-ar putea să-i amenințe o mare primejdie. Așa că vă întreb din nou. V-ați uitat bine la Guerrero acela?

— Da.

— Atunci vă rog să ni-l descrieți.

Și fata l-a ascultat. Începu să vorbească, mai întâi, cu rețineri și poticneli, apoi mai cu curaj. Cu fiecare cuvânt în plus, toți cei prezenți începură să-l vadă, aproape aievea, pe D.O. Guerrero. Omul uscat, adus de spate, cu chipul palid, supt și străpuns de fald, cu un gâț lung și subțire, buze de-abia arcuite, mustață mică și ruginită de tutun, cu mâini nervoase și degete în perpetuă frământare. O dată ce pornise ia mărturisiri, Bunnie dovedi un simț de observație ieșit din comun.

Directorul Weatherby, așezat la biroul lui Mel, consemna în scris toate aceste detalii pe care avea să le încorporeze în mesajul redactat tot de el pentru echipajul cursei de Roma.

Când Bunnie ajunse să povestească cum D.O. Guerrero de-abia își încropise banii de asigurare, căutând disperat după fiecare monedă de câte zece și douăzeci de cenți – fiindcă valută italiană nu avea – și cum sărise în sus de bucurie când dăduse peste bancnota de zece dolari într-unul din buzunarele hainei, Weatherby ridică ochii, de pe hârtia din față, cu o privire scârbită și în același timp îngrozit.

— Dumnezeule mare! exclamă. Și după toate astea dumneata ia-i completat polița. N-ai fost în toate mințile.

— Am crezut că... bâigui Bunnie.

Ai crezut! i-o reteză el. Dar n-ai întreprins nimic, nu-i așa?

Trasă la față și palidă, Bunnie Vorobioff, clătina din cap recunoscându și vina.

Ne irosim timpul, Bert, îi aminti Mel directorului.

— Știu, știu. Și totuși... Weatherby își încleșta, mâna pe creion și mârâi printre dinți. Nu numai ea e de vină ci și firma la care lucrează. Și noi – companiile aeriene – în egală măsură. Aprobam protestul piloților împotriva cabinelor cu asigurări din aeroport, dar numai în sinea noastră; pe față n-avem curajul s-o spunem. Și le lăsăm să-și facă mendrele mai departe.

Mel îl întrerupse cu o întrebare scurtă, adresată inspectorului Standish.

— Harry, ai putea veni cu amănunte suplimentare la descrierea lui Guerrero?

— Nu, zise acesta. N-am fost atât de aproape de el ca duduia care a observat mai multe decât mine. În schimb, am văzut cum își ținea valijoara – după cum știți – și vă pot spune următoarele: dacă într-adevăr are în ea ceea ce bănuiți voi, să nu încerce nimeni să i-o smulgă din mână.

— Atunci ce sugerezi?

Vameșul scutură din cap.

— Nu sunt specialist, așa că nu vă pot da indicații precise; cred, însă, că trebuie să-l păcăliți într-un fel, să recurgeți la un truc. Dacă e vorba de o bombă atunci o are acolo în valijoară, inclusiv dispozitivul de declanșare a exploziei. Și, mai mult ca sigur, instalat în așa fel ca să-l aibă la îndemână. În momentul acesta ține cu disperare de valiză. Și dacă se încumetă careva să-l deposedeze de ea, își închipuie că a fost descoperit și nu mai are nimic de pierdut. Pe-ăștia, cu degetul pe trăgaci, adăugă Standish, îi mai apucă și câte o mâncărime irezistibilă.

— E clar, încuviință Mel, numai că nu suntem încă siguri dacă nu cumva avem de-a face cu un excentric de rând care și-a vârât pijamaua în valijoara și nimic altceva.

— După părerea mea, nu, se amestecă inspectorul. Deși tare aș vrea să mă înșel, pentru că am o nepoată la bordul avionului.

Se și gândea de pe acuma cum s-o anunțe pe sora din Denver dacă, ferească cerul, se va întâmpla o nenorocire?! Avea proaspătă în minte imaginea lui Judy, drăguță și dulce cum o văzuse înaintea plecării, jucându-se cu pruncul

tinerilor de alături. „Te las cu bine, unchiule Harry”, îi spusese. Și-l sărutase. Cât de amarnic regreta că nu fusese mai hotărât și nu intervenise la timp. Acum însă, chiar dacă era prea târziu, va fi categoric, fără jumătăți de măsură.

— Aș vrea să mai adaug ceva. Și toți ochii din jur îl țintuiră cu atenție. Cum n-avem timp de pierdut etalându-ne modestia, am să v-o spun direct: sunt un bun psiholog. În general, de la prima vedere îi cumpăr pe oameni și, mai ales, îi miros pe cei răi. E vorba de un instinct, inutil să mă întrebați cum anume se manifestă pentru că mi-e imposibil să vă explic. În schimb, vă pot spune că în meseria noastră ne este absolut necesar. Astă seară l-am remarcat pe individ și l-am etichetat ca „suspect”. Am ales cuvântul bănuindu-l de contrabandă, să zicem, dintr-o deformație profesională. Acum însă, având toate datele suplimentare – indiferent cât de inconsistente – voi adopta alt calificativ pentru Guerrero: „Primejdios”. Standish își întoarse privirea spre directorul serviciului de transporturi. Domnule Weatherby îi zise, treceți acest cuvânt „primejdios”, în mesajul pe care-l pregătiți.

— Asta și intenționez, inspectore, îl asigura cel interpelat, ridicându-și ochii de pe hârtie. De altfel consemnase aproape integral declarațiile lui Standish.

Tanya, încă la telefon, vorbea pe un circuit direct cu dispecerul din New York al companiei Trans America.

— Da, spunea ca, mesajul e lung și te-aș ruga să delegi pe cineva să-l transcrie.

În aceeași clipă, auziră un ciocănit gălăgios în ușa biroului, urmat de apariția unui bărbat înalt cu o față bătuta și brăzdată de vânturi, și cu ochii albaștri. Pe braț, ținea un palton gri, iar costumul de pe el arăta a uniformă – din serj albastru – deși în realitate nu era. Noul venit schiță un gest de salut mai întâi către Mel. Nu avu însă răgazul să rostească un cuvânt, pentru că i-o luă Weatherby înainte.

— Ei, Royce, îți mulțumim că ai venit așa prompt. Se pare că avem un necaz – și-i întinse hârtia pe care scrisese.

Căpitanul Kettering, pilotul șef al companiei Trans America, începu să citească atent ciorna mesajului și, pe

măsură ce lua cunoștință de conținut, încordarea maxilarelor îi devenea tot mai vizibilă. Ca și pentru mulți alții, printre care directorul Weatherby, era un lucru ieșit din comun ca pilotul șef să se afle la aeroport la o oră atât de târzie.

Tot viscolul cu modificările de orarii și alte decizii de resortul său îl reținuseră și pe el la datorie.

Tăcerea din ultimele clipe fu risipită de zbârnâitul telefonului. Răspunse Mel care-i făcu semn lui Ordway să vină la receptor. Căpitanul Kettering își termină lectura.

— Ești de acord să-l transmitem? îl întrebă Weatherby. Am și cerut un circuit, prin Selcal, și ne așteaptă dispecerul.

Kettering dădu din cap afirmativ.

— Da, zise. Dar aș vrea să adăugați: Sugerăm întoarcerea sau eventual aterizarea, lăsând la aprecierea căpitanului. Iar dispecerul să le dea și ultimele informații meteo.

— Perfect. Directorul așternu și cuvintele sugerate, apoi înmână hârtia Tanyei, care începu să dicteze.

Căpitanul Kettering își plimbă privirea peste toți cei adunați acolo.

— Doar atâta știm?

— În curând s-ar putea să mai aflăm și altele, răspunse locotenentul Ordwă, care tocmai își încheiase convorbirea telefonică… Am găsit-o pe soția lui Guerrero.

Mesajul redactat de directorul Weatherby era adresat comandantului cursei Trans America 2 – și începea astfel:

POSIBILITATE NECONFIRMATĂ CA PASAGERUL GUERRERO, LA BORDUL AVIONULUI, SĂ DEȚINĂ MATERIAL EXPLOZIV. PLECAT FĂRĂ BAGAJE ȘI BANI LA EL. CONTRACTAT ASIGURARE MASIVĂ ÎNAINTE DECOLARE. FEL SUSPECT DE A ȚINE VALIZA DE MÂNĂ. SEMNALMENTE…

Întocmai cum prevăzuse directorul Weatherby au trecut câteva minute până s-a stabilit legătura cu avionul prin stația de comunicații radio a companiei Trans America. De la primirea primului mesaj transmis prin Selcal – cel cu

pasagera clandestină – cursa ieșise din zona de jurisdicție a dispecerului din Cleveland, intrând în perimetrul celui din New York, astfel încât convorbirea cu Demerest nu se putea efectua decât prin releul acestuia.

Mesajul dictat de Tanya era dactilografiat de o funcționară din New York, flancată de dispecerul prevenit telefonic care, după citirea primelor rânduri chemă pe un fir direct, pe operatorul unei rețele particulare de comunicații, denumită ARINC, înființată și folosită în comun de majoritatea marilor companii aeriene. Operatorul de la ARINC – situat în altă parte a New York-ului – stabili un al doilea circuit – între el și dispecerul Trans America; apoi introduse într-un emițător un cod din patru litere AGFG corespunzător avionului N-731-TA. Și, din nou, asemenea oricărui apel telefonic la domiciliu, se auzi sunetul unui clopoțel la bordul cursei de Roma. La numai câteva secunde, vocea căpitanului Vernon Demerest răsua A limpede în New York, de acolo, de deasupra Canadei, unde zburau acum.

— Aici Trans America 2, răspundeam apelului Selcal.

— Vă vorbește dispecerul din New York. Avem un mesaj important. Anunțați când puteți să-l recepționați.

— În regulă New York. Dă-i drumul.

COMANDANTUL CURSEI TRANS AMERICA 2. POSIBILITATE NECONFIRMATĂ…

Inez, stând în continuare cuminte pe colțul unde se ghemuise, aproape de ghereta cu crenvurști și cafele, simți la un moment dat că o zgâlțâie cineva de umăr.

— Inez Guerrero! Nu ești Inez Guerrero?

Își înălță privirea. I-au trebuit câteva secunde ca să-și adune gândurile tulburi și plutitoare – dar până la urmă realiză că cel aplecat asupra ei era un polițist.

O scutură din nou repetându-și întrebarea.

Inez izbuti să clatine din cap un „da“ anemic. Își mai dădu seama că cel din fața ei nu era polițistul de mai înainte. Nu avea nici pielea neagră, nici bunătatea lui, nici

vorba lui duioasă.

— S-o luăm din loc, cucoană! îi zise, îmboldind-o și mai vârtos, de o durea umărul. Apoi o împinse și o ridică în picioare. Hai s-o pornim, m-auzi? Ăi de sus și-au spart plămânii urlând după dumneata, și toți câți suntem aici te căutăm ca pe buruiana de leac…

Zece minute mai târziu, în biroul lui Mel, Inez devenise obiectul atenției generale. Ședea pe un scaun, în mijlocul camerei, unde fusese condusă de cum apăruse. În față, locotenentul Ordway. Cel care o adusese, nu mai era.

Mel, Tanya, inspectorul Standish, Bunnie Vorobioff, directorul Weatherby și pilotul șef al companiei, căpitanul Kettering, erau aliniați unul lângă altul. Rămăseseră în birou la cererea lui Mel.

— Doamnă Guerrero, glăsui Ned Ordway. De ce a plecat soțul dumitale la Roma?

Inez îl privi abătută, absentă și nu-i răspunse. Vocea polițistului se înăspri – fără a deveni însă dură.

— Doamnă Guerrero, te rog ascultă-mă cu atenție. Trebuie neapărat să-ți pun câteva întrebări. Întrebări în legătură cu soțul dumitale și am nevoie să mă ajuți. Mă-nțelegi?

— Nu… nu știu de ce vreți…

— Nici nu trebuie, deocamdată; asta o să-ți explic mai târziu Ce te rog este doar să-mi răspunzi. Vrei? Te rog frumos…

Directorul Weatherby interveni impacientat

— Uite ce e, locotenente, doar nu avem toată noaptea la dispoziție. Avionul se depărtează de noi cu șase sute de mile pe oră. Dacă e musai, lăsăm mănușile la o parte.

— Vă rog să-mi dați voie să-mi fac datoria, răspunse Ordway înțepat. Dac-om începe să țipăm cu toții, ne vom pierde și mai mult timp, fără să obținem nimic.

Directorul se arătă la fel de revoltat dar tăcu.

— Inez, începu iar Ordway… te superi dacă-ți spun Inez?

Clătină din cap în semn că nu.

— Ești așa bună, Inez, să-mi răspunzi la întrebări?

— Da… dacă pot.

— De ce ți-a plecat soțul la Roma?
Vorbi cu o voce vlăguită, mai mult în șoaptă.
— Nu știu.
— Aveți prieteni acolo… rude?
— Nu… Ba un văr depărtat de-al lui… la Milano… dar nu l-am văzut niciodată.
— Erau în corespondentă soțul cu vărul?
— Nu.
— Ai cumva vreo idee ce l-a apucat, așa, dintr-odată, să-și vadă vărul?
— Nu.
— Oricum, se interpuse Tanya, dacă mergea la Milano nu lua cursa noastră de Roma. Alitalia are curse directe și la prețuri mai convenabile; chiar în noaptea asta pleca una din ele.
Ordway își arătă acordul tacit.
— Cred că am putea să renunțăm la presupunerile cu vărul, spuse și reveni către Inez. Are cumva afaceri în Italia soțul dumitale? o întrebă.
Inez clătină din cap, negând.
— Cu ce se ocupă?
— Este… a fost… antreprenor.
— Ce fel de antreprenor?
Încet de tot, dar vizibil, Inez își recapătă luciditatea.
— Construia clădiri, case de locuit, instituții…
— Spuneai că „a fost”. De ce nu mai e și acum?
— I-au mers rău… afacerile…
— Cum adică, a încurcat-o cu banii?
— Da, dar… de ce mă întrebați?
— Te rog, crede-mă, Inez că am motive foarte serioase, legate de viața soțului și a altora. Mă crezi pe cuvânt?
Inez își înălță privirea și o căută pe a lui. Ochii lor se întâlniră o clipă.
— Te aed, spuse ea.
— Soțul are necazuri bănești?
Inez șovăi, dar foarte puțin.
— Da.
— Necazuri mari?

Încuviință de-abia clătinând din cap.

— E falit? Are datorii?

Din nou o șoaptă:

— Da.

— Atunci de unde a avut bani de drum?

— Cred că... începu ea, vrând să explice cu inelul și amanetarea lui; își aminti apoi de contractul de plată în rate dintre D.O. Și compania aeriană Trans America. Așa că scoase hârtia gălbuie și ponosită din geantă și i-o întinse locotenentului, care-o examină în fugă. I se alătură și directorul Weatherby.

— Este eliberat pe numele de Buerrero, remarcă acesta. Deși, după semnătură, nu mai înțelegi nimic.

— Buerrero e numele pe care l-am găsit prima dată și pe lista pasagerilor de la agenție, completă Tanya.

Ned Ordway dădu din cap.

— Oricum tot nu mai are importanță, – zise – dar e un truc vechi de care fac uz insolvabilii. Scrântesc prima literă, să nu li se dea de fir sau cel puțin nu la un sonda; superficial. Pe urmă, dacă se descoperă falsul, poate fi tras la răspundere până și cel care a completat formularul contractului.

De data asta se întoarse pornit către Inez, ținând hârtia în mână.

— De ce-ai fost de acord cu asta când știai că soțul dumitale comite un fals?

— N-am știut, se apără ea.

— Atunci cum de ai contractul?

Cu chiu cu vai povesti cum îl descoperise mai devreme și cum venise la aeroport în nădejdea să-l mai prindă pe D.O. Înainte de decolarea avionului.

— Cu alte cuvinte, până în seara asta nu ai știut că pleacă la ilrum?

— Nu, sir.

— Nicăieri?

Inez răspunse tot negativ.

— Și nici acum n-ai idee ce l-a făcut să plece?

Era buimăcită.

— Nu, se apără Inez.

— Face vreodată lucruri trăsnite, lipsite de noimă?

Inez ezită.

— Face sau nu?. O presă Ordway.

— Câteodată... în vremea din urmă.

— S-a comportat ca un om fără judecată?

— Da, șopti ea.

— A fost violent?

Fără tragere de inimă, Inez «recunoscu daiid din cap.

— În seara asta soțul dumitale avea o valiză cu el, vorbi Ordway reținut. Una micuță și plată, față de care se arăta teribil de grijuliu. Ai-vreo idee ce putea să conțină?

— Nu, sir.

— Inez, ne-ai spus că soțul dumitale a fost antreprenor... antre* prenor de construcții. A lucrat vreodată cu explozive în meseria lui?

Întrebarea fusese pusă pe un ton atât de natural și direct, încât trecu aproape nesesizată de către cei din jur. De-abia când își dădură seama de gravele implicații, în încăpere coborî o încordare ce se putea simți până și în aer.

— Aaa, da, răspunse Inez. Deseori.

Ordway făcu o pauză destul de apreciabilă, înainte de a-și formula următoarea întrebare.

— Soțul dumitale se pricepe la explozive?

— Cred că da. I-a plăcut întotdeauna să facă uz de ele. Dar... dintr-odată se opri;

— Dar ce, Inez?

În glasul lui Inez Guerrero apăru o nervozitate cu totul nouă.

— Dar... le mânuiește cu multă grijă. Se opri din nou și își roti ochii prin cameră. Vă rog frumos... despre ce e vorba?

— Începi să pricepi, Inez, așa-i? îi spuse Ordway cu glas moale.

Când văzu că nu primește răspuns își schimbă tonul și adoptă unul aproape indiferent.

— Unde locuiești? o întrebă.

Îi. Dădu adresa din South Side; Ned și-o notă.

— Aici și-a petrecut soțul dumitale după amiaza?

Înspăimântată de-a binelea, datină din cap.

Ordway se întoarse spre Tanya.

— Faceți-mi legătura cu poliția orașului, îi spuse fără a-și ridica vocea; chemați la numărul ăsta – și îl însemnă la repezeală pe o agendă. Rugați pe cine va răspunde să rămână la aparat.

Tanya se precipită spre biroul lui Mel.

Ordway își reluă întrebările.

— Soțul dumitale avea ceva substanțe explozive în apartament? Văzând-o că șovăie, se răsti brutal. Până acum mi-ai spus adevărul. Nu-mi începe cu minciuni. Avea sau nu avea?

— Da.

— Ce fel de explozive?

— Niște dinamită… și cartușe… resturi… rămășițe…

— De la fostele șantiere?

— Da.

— A pomenit vreodată de ele? Ți-a dat vreo explicație pentru ce le ținea?

Inez clătină din cap, învinsă.

— Doar atâta că… dacă știi cum să umbli cu ele… nu fac niciun rău…

— Unde și le ținea?

— Într-un sertar.

— În ce sertar?

— În dormitor. Pe fața ei apăru o panică subită.

Ordway i-o surprinse pe loc și-o specul.

— Te-ai gândit la ceva. La ce?

— Nimic. Dar groaza era acolo – pe chip și în glas.

— Ba da!

Ned Ordway se aplecă peste ea, aproape de tot, cu o expresie ce nu făgăduia nimic bun. Pentru a doua oară, în aceeași seafă și încăpere, se dezbrăcă de blândețe și bunătate, arătând nemiloasa asprime a polițistului care are nevoie de un răspuns și e hotărât să-l obțină.

— Nu încerca să tăinuiești sau să minți, strigă el. N-o să-ți meargă. Spune-mi la ce te-ai gândit. Inez începu să

scâncească. Lasă astea, o încolți și mai tare. Dă-i drumul! Vorbește!

— În seara asta… nu m-am gândit până acum… rămășițele.

— Dinamita și cartușele?

— Da.

— Nu-ți mai pierde vremea. Ce-i cu ele?

Au dispărut, șușoti ea.

Tanya anunță calmă:

— V-am obținut legătura, domnule locotenent. Sunteți așteptat a capătul firului.

Nimeni nu rosti un cuvânt.

Ordway dădu din cap, în semn că a luat notă, însă fără a-și lua ochii de la Inez.

— Știai că în seara asta, înainte de a pleca, soțul dumitale a cumpărat o asigurare împotriva accidentelor în valoare mare, mare de tot, numindu-te beneficiară pe dumneata?

— Nu, sir. Jur că nu știu nimic…

— Te cred, spuse Ordway.

Se opri, reflectă, iar când vorbi din nou o făcu cu o asemenea duritate încât cei din jur îi simțiră tăișul în ureche:

— Ascultă-mă cu atenție, Inez Guerrero. Credem că soțul dumitale e în posesia explozivelor despre care ne-ai spus. Mai credem că le-a luat cu el, în cursa de Roma și, pentru că acest lucru nu se poate explica într-altfel, credem că intenționează să distrugă avionul, să se ucidă, nimicindu-i pe toți cei din el. Mai am o singură întrebare – dar înainte de a-mi răspunde cumpănește bine și gândește-te la toți oamenii aceia nevinovați – printre care se află și copii. Inez, îți cunoști soțul… poate ca nimeni altul pe lume. Așa cum îl știi, îl crezi în stare… pentru banii asigurării… pentru dumneata… să facă ceea ce-am spus?

Lacrimile curgeau șiroaie pe obrajii lui Inez. Ai fi zis că se prăvălește de la o clipă la alta. Și totuși, cu o voce sugrumată, horcăi încet:

— Da. Cred că e în stare.

În același moment, Ned Ordway îi întoarse spatele și se precipită spre telefon. Luă receptorul din mâna Tanyei și începu să vorbească repede, pe un ton scăzut. Raporta informațiile culese, presărând și câteva întrebări printre ele. La un moment dat se opri și se întoarse spre Inez Guerrero.

— Apartamentul dumitale va fi percheziționat; dacă e necesar, pot să obțin o autorizație. Dar ar fi mai simplu dacă am avea consimțământul dumitale. Ni-l dai?

Istovită, Inez de-abia mișcă din cap în semn că îl dă de pe acum.

— În regulă; e de acord, vorbi Ordway în receptor.

După un minut, două, sfârși convorbirea și se adresă lui Mel și directorul Weatherby.

— Vom culege dovezi în apartament, la caz că le vom găsi. Cam asta e tot ce putem face deocamdată.

— Parcă nouă ce mare lucru ne-a rămas afară, poate, de rugăciuni? spuse Weatherby întunecat.

Cu fața stoarsă și pământie, începu să redacteze un nou mesaj pentru cursa Trans America 2.

9

PILOȚII DE PE TRANS AMERICA 2 savurau apetitivele comandate de căpitanul Vernon Demerest. Variate, îmbietoare, dispăreau la iuțeală de pe tava pe care fuseseră aduse de o stewardesă, de la bucătăria clasei de lux. Demerest mușca dintr-o tartină cu homar și ciuperci, garnisită cu parmezan, scoțând sunete de delectare și apreciere. Potrivit tradiției, stewardesele îl supraalimentau pe costelivul Cy Jordan. Așezat, cum era, în spatele celorlalți, îi strecuraseră pe furiș o porție în plus, iar acum, umflat în obraji, cu gura. Plină cu ficăței de pui împănați, tot aranja ceva pe la valvele de alimentare încrucișată.

Nu peste multă, vreme, după ce se vor odihni pe rând, în cabina discret luminată, urma să li se servească aceleași deliciuri oferite pasagerilor de la clasa întâi; în afara vinului și a șampaniei, de care piloții erau lipsiți.

La fel ca majoritatea companiilor aeriene, Trans America nu precupețea nicio strădanie pentru a le asigura pasagerilor mâncăruri alese în timpul călătoriei. Uneori auzeau glasuri protestatare, susținând cum că societățile de transporturi aeriene – chiar și cele internaționale – s-ar cuveni să se îngrijească numai de transportul propriu-zis, să adopte la bordul avioanelor sistemul automatelor și să renunțe la orice extravaganțe, inclusiv cele de ordin culinar, limitându-se la preparatele de serie. Alfii, dimpotrivă, argumentau ca, și așa, călătorul modern era saturat de prânzuri frugale, luate pe la bufete expres, iar un în erau rafinat, servit cu eleganță, nu putea decât să-i facă plăcere. De altfel, reclamațiile în acest sens sosite pe adresele companiilor aeriene erau ca și inexistente. Pentru cei mai mulți pasageri – de la ambele clase – bunătățile servite în timpul voiajului însemnau prilejuri de desfătare, înfruptându-se copios și cu mare poftă din ele. Aceleași reflecții gastronomice le făcea și Demerest, devorând ultimele rămășițe suculente din omarul tartinei. Atunci se auzi și clinchetul persistent al apelului telefonic, transmis prin Selcal, însoțit de semnalul luminos apărut pe panoul de comandă.

Anson Harris ridică din sprâncene mirat. O singură convorbire prin Selcal și era neobișnuită; dar – două, și în mai puțin de o oră, nu prea se întâlneau.

— Ar trebui să ne facem rost de un număr secret, încercă să glumească Cu Jordan, din spate.

Demerest se aplecă înainte, să răsucească butonul.

— Răspund eu.

După formulele preliminare de identificare reciprocă, Vernon purcese la transcrierea mesajului, la lumina unui bec pe jumătate acoperit.

Comunicarea venea de la Lincoln International.

„... Posibilitatea neconfirmată. Cu fiecare cuvânt scris, trăsăturile lui Demerest se ascuțeau, înăsprite, în reflexul luminii. La sfârșit, confirmă pe scurt recepționarea și întrerupse legătura fără nici un alt comentariu. Apoi îi întinse mesajul lui Anson Harris care se aplecă într-o parte,

spre lumină, ca să-l citească. Îl parcurse și el, fluieră printre dinți și-l trecu mai departe lui Cu Jordan.

„Sugerăm întoarcerea sau eventual aterizarea, lăsând la aprecierea căpitanului”, conchidea mesajul.

Așa cum o știau deopotrivă și Harris și Demerest, mai întâi trebuia să se precizeze căruia dintre ei îi revenea ultimul cuvânt. Deși în această cursă Anson Harris îndeplinea atribuțiile comandantului de bord, iar Demerest pe-ale ofițerului secund – în calitatea lui de instructor – Vernon putea să-și reclame oricând autoritatea supremă.

Dar la privirea întrebătoare a lui Harris, răspunse categoric, spulberând orice echivoc:

— Ocupi locul din stânga. Ce mai aștepți?

O dată rolurile delimitate, Harris chibzui puțin și apoi anunță:

— ’Ne vom întoarce, dar printr-un viraj lent și larg, pentru ca pasagerii să nu observe nimic. În al doilea rând, o chemăm pe Gwen Meighen să-l identifice pe individul suspectat de-ai noștri; ca o poate face cu discreție, pe când apariția oricăruia dintre noi i-ar putea trezi bănuieli. Dădu din umeri și adăugă: După aceea, văzând și făcând…

„De acord, se declară Demerest. Tu vezi-ți de viraj, iar eu mă ocup de partea a doua.

Conform unui cod interior, apăsa de trei ori pe butonul de apel al stewardeselor – semnalul adresându-i-se doar lui Gwen Merghin.

Prin radio, Anson Harris restabili legătura cu Centrul de Dirijare a Avioanelor.

— Vorbește Trans America 2. Se pare că avem o încurcătură la bord, anunță laconic. Cerem permisiunea de a ne întoarce la Lincoln International precum și calculul vectorial al poziției noastre față de Lincoln. În judecata sa fulgerătoare, Harris eliminase alternativă unei aterizări pe un aeroport străin.

De altfel, după informațiile recente, aeroporturile Otawa, Toronto și Detroit își încetaseră activitatea, datorită viscolului. În afară de asta, orice încercare cu individul semnalat presupunea timp, adică tocmai ce câștigau prin

întoarcerea la Lincoln International.

Cu siguranță și Demerest ajunsese la aceeași concluzie, își spunea Harris.

În același moment, primi și răspunsul de la Centrul de Dirijare din Toronto, aflat la o distanță de peste șase mile, pe verticală.

— Trans America 2, confirmăm primirea mesajului. Puteți începe virajul pe direcția doi-șapte-zero. Continuați-vă zborul la aceeași altitudine. Așteptați noi instrucțiuni.

— Am înțeles, Toronto. Începem virajul. Intenționăm să-l executăm lin și larg.

— Trans America 2, vi se permite virajul larg.

Ca de obicei, dialogul se purtase pe un ton calm, reținut. Atât echipajul cât și cei de la centru își dădeau seama că emoția și accentele dramatice nu aduceau nimic bun. Natural, controlorul de trafic sesizase pe loc natura specială a cererii primite. La bordul cursei de Roma se ivise negreșit o primejdie. Altfel, niciun avion cu reacție, zburând la o altitudine de croazieră, nu se întorcea brusc la baza de unde plecase. Tot atât de bine știa că, la momentul oportun, comandantul echipajului va anunța oficial starea excepțională, precum și cauzele. Până atunci, nu avea sens să răpească din timpul piloților – desigur absorbiți de treburi urgente, sâcâindu-i cu întrebări inutile. Menirea sa de controlor îi impunea să intervină prompt, la nevoie, fără să irosească minutele cu chestionări.

Între timp, jos, pe pământ, intrase de pe acum în mișcare angrenajul procedural. Imediat după primirea, mesajului transmis de Trans America 2, controlorul de trafic de la Centrul din Toronto – instalat într-o frumoasă clădire modernă, la aproximativ paisprezece mile în afara orașului, raportase unui supraveghetor. La mulul său, acesta luase legătura cu alte sectoare, pentru a degaja culoarul din fața cursei de Roma, precum și spațiile adiacente, pe verticală – acesta din urmă mai mult ca o măsură de prevedere. Fusese alertat și centrul din Cleveland, care nu de mult predase avionul în grija celor din Toronto, dar acum se impunea să-l reprimească sub jurisdicție. Iar în momentul

de față, se anunța și centrul din Chicago, să fie pregătit să-l preia de la Cleveland.

La bordul avionului se recepționă o nouă comunicare din partea controlorului de trafic.

— Începeți coborârea până la nivelul de zbor doi-opt-zero. Țineți-ne la curent.

Anson Harris confirmă recepționarea mesajului.

— Centrul Toronto, aici Trans America 2. Începem coborârea.

La ordinul lui Harris, ofițerul Jordan raporta, prin radio și pe frecvența companiei tutelare, hotărârea de întoarcere.

Se deschise ușa cabinei și apăru Gwen Merghen.

— Uite ce e, începu ea, dacă mai vreți apetitive, regret, dar s-au isprăvit. Poate v-a scăpat din vedere numărul pasagerilor de la bord.

— Asta se cheamă indisciplină – și o să mă ocup de ea mai târziu, zise Demerest. Deocamdată, – și începu să-i imite pronunția englezească – avem o mică neplăcere de rezolvat.

În aparență, atmosfera din cabina piloților rămăsese aproape neschimbată de la primirea mesajului transmis de Lincoln International. Și totuși, pe undeva se simțea că pierise destinderea și buna dispoziție de mai înainte. În ciuda calmului studiat, cei trei aviatori redeveniseră profesioniști atenți, concentrați la maximum, fiecare conștient de prefacerea interioară a celui de alături. De fapt, tocmai spre această adaptare, de moment, țineau toți anii de pregătire și de experiență pe care-i străbătuseră până a ajunge la comanda unui avion. În fond, nu conducerea aparatului comporta dificultățile cele mai serioase; nu aici trebuia căutat meritul major, ci în prezența de spirit, în stăpânârea tainelor aviației și folosirea lor oportună și înțeleaptă – pentru asemenea calități primeau retribuții generoase piloții companiilor comerciale. Și la aceste resurse apelau acum Demerest, Harris, iar în măsura în care le deținea, și tânărul Cy Jordan.

Pentru moment, situația la bordul avionului nu era critică și, cu puțin noroc, poate nici nu se ajungea până

acolo.

Echipajul era însă pregătit să înfrunte răul.

— Vreau să-mi localizezi un pasager, dar fără a-i atrage atenția, o anunță Demerest pe Gwen. Îi avem aici descrierea amănunțită. E bine s-o citești, și-i întinse mesajul interceptat prin Selcal.

Gwen făcu un pas către el, ca să-l descifreze la lumina becului.

La o mică zdruncinătură a avionului, îi atinse cu mâna umărul lui Vernon – oricum conștient de apropierea ei fizică și de unda parfumului familiar. Cum o privea dintr-o parte, îi vedea clar profilul cu toată semiobscuritatea cabinei. Lectura mesajului îi imprimase o expresie severă, dar nu de spaimă; și-o admiră din nou, ca și mai devreme, pentru tăria ce-o arăta – o trăsătură definitorie, în ciuda căreia rămânea totuși atât de feminină… Într-o străfulgerare de o secundă, își aminti că de două ori în ceasurile din urmă Gwen îi declarase că îl iubește. Oare el iubise vreodată cu adevărat? se întrebase atunci, auzind-o. Și îi venise greu să răspundă, deprins să-și strunească orice vibrație, orice țâșnire a inimii. Acum însă știa, i-o spunea instinctul; chiar dacă sentimentele lui pentru Gwen nu însemnau dragoste, cu siguranță că niciodată nu se va mai simți atât de aproape de definiția ei.

O văzu reluând mesajul de la capăt, străbătându-l mai pe-ndelete.

Se răzvrăti la gândul acestei complicații afurisite care le zădărnicea proiectul cu Neapole. Dar imediat se reculese. În astfel de momente, nu pe el trebuia să se pună pe primul plan ci soarta avionului. În afară de asta, nu era vorba decât de-o amânare – poate douăzeci și patru de ore după sosirea la Lincoln; însă, până la urmă, tot vor pleca. Nu îi trecu nicio clipă prin minte că amenințarea sub care trăiau s-ar putea să nu fie îndepărtată cu una cu două, sau chiar să sfârșească mai puțin pașnic decât alte pericole prin care trecuseră.

Alături de el, Anson Harris continua virajul lin, imprimând avionului o înclinație cât mai redusă. Ca tehnică

de execuție, era perfect – așa cum a arătat indicatorul de viraj – străbunul instrumentelor de zbor, încă păstrat la bordul aparatelor de reacție, întocmai cum existase pe avionul „Spirit of St. Louis”, al lui Lindberg, și pe altele, anterioare acestuia.

Indicatorul era înclinat, bila exact la centru. Doar compasul și giroscopul trădau amploarea virajului de aproape o sută optzeci de grade. Harris făgăduise că pasagerii nu vor simți schimbarea traseului, și se ținea de cuvânt. Nimeni nu își putea da seama de ceea ce se petrece, afară de un cunoscător al rutelor aeriene care, uitându-se pe fereastră, le-ar fi raportat la poziția astrelor, observând, implicit, abaterea de la cursul inițial. Dar care dintre călători erau familiarizați cu astfel de detalii? Și-apoi, din fericire, sub pătura groasă de nori, orașele rămâneau ascunse privirilor, cu neputință de identificat. Între timp, sub mânuirea lui Harris, avionul începuse să piardă din înălțime, dar la fel de imperceptibil, ca și întoarcerea. Cu botul de-abia aplecat și manetele trase cât mai puțin, zgomotul motoarelor rămăsese cam tot același. Harris era concentrat, executând manevrele cu precizie – ca la carte, cum s-ar zice – ignorându-i total pe Demerest și Gwen.

Aceasta înapoie carnetul de mesaje

— Acum te întorci în compartiment și mi-l identifici, o instrui Demerest. Caută să-i dai de urma valijoarei și vezi dacă există vreo modalitate să ia luăm. Îți dai seama că deocamdată nu putem apărea niciunul din noi, ca să nu-l speriem.

— Da, înțeleg. Dar nici eu nu am de ce să mă duc.

— Cum adică?

— Îl știu de pe acum, precum și unde se afla, vorbi liniștită. Are locul paisprezece-A.

Vernon Demerest o privi scrutător.

— Nu e nevoie să mai adaug cât e de importantă toată istoria asta. Așa că dacă ai cea mai mică îndoială, întoarcere și verifică.

— Sunt absolut sigura.

Cam cu o jumătate de oră înainte, îi explică Gwen, după

servirea mesei la Clasa întâi, se dusese și în compartimentul de-a doua să dea o mână de ajutor. Unul din pasageri, de pe partea stângă și chiar lângă fereastră – ațipise. S-a trezit însă imediat când i-a vorbit. Avea o valijoara pe genunchi, pe care Gwen sugerase fie să i-o înmâneze sau să îi pună jos – până își ia gustarea. O refuzase, păstrând-o tot pe genunchi și ținând-o ca pe ceva de preț. Pe urmă, când i s-a adus tava cu mâncare, în loc să coboare măsuța din față, s-o așeze pe ea, a pus-o pe valiza din poală. Deprinsă cu originalitățile pasagerilor, nu se mai gândise la această curiozitate, dar pe individ și-l amintea perfect. Răspundea întru totul descrierii din mesaj.

— Un alt motiv pentru cate l-am reținut este că stă chiar alături de pasagera clandestină.

— Ziceai că lângă fereastră?

— Da.

— Atunci e mai greu să ajungem la valiză și să i-o smulgem, cumpăni Demerest cu glas tare. Aveam încă proaspăt în minte avertismentul cuprins în mesaj:

DACĂ PRESUPUNEREA E ÎNTEMELATĂ, POSIBIL CA DISPOZITIVUL DE DECLANȘARE SA FIE LA EXTERIOR. UȘOR DE GĂSIT. MULTĂ PRECAUȚIE LA ÎNCERCAREA DE A I SE LUA VALIZA CU FORȚA”!

Poate și Gwen se gândea la același pasaj semnificativ.

Pentru prima dată se strecură umbra îndoielii în calculele lui Vernon. Nu teamă. Poate o să apară și ea, mai târziu; dar încă n-o simțea. Oare sperietoarea cu bomba se va dovedi mai mult decât o gogoriță? Nu o dată se gândise și discutase despre asemenea întâmplări, fără să creadă că tocmai el, Vernon Demerest, va trece printr-una.

Anson Harris încetini virajul la fel de blând precum îl executase. Avionul se răsucise complet. Se auzi din nou zbârnâitul apelului Selcal. Demerest făcu semn către Cu Jordan, care deschise aparatul, răspunse și se apucă să transcrie un nou mesaj.

În același timp, Anson Harris vorbea cu Centrul de

Dirijare din Toronto.

— Mă-treb dacă nu există o modalitate să-i înlăturăm pe ceilalți de lângă Guerrero? zise Vernon, consultându-se mai departe cu Gwen. În felul acesta ar rămâne singur pe toată bancheta, iar unul din noi, aplecându-se pe la spate, i-ar putea smulge valijoara din mină.

— Asta l-ar pune pe gânduri și l-ar face bănuitor, sunt sigură, susținu Gwen. Și-acum stă ca pe ghimpi. Iar când i-am pofti pe vecini să-și părăsească locurile, indiferent, de motivele invocate, o să simtă că ceva e în neregulă, și-o să fie numai ochi și urechi…

Jordan înmână mesajul transmis. Era tot de la Lincoln International. Aplecați la lumina becului semiacoperit, Demerest și Gwen îl citiră:

NOILE INFORMAȚII ÎNTĂRESC REPETĂM ÎNTĂRESC SUSPICIUNILE ANTERIOARE CU PRIVIRE LA PASAGERUL GUERRERO ȘI DEȚINEREA EXPLOZIVULUI. PASAGERUL CONSIDERAT DEZECHILIBRAT MENTAL, DISPERAT. MARE PRECAUȚIE LA APROPIEREA DE EL. REPETĂM, MAXIMUM DE PRUDENȚĂ. SUCCES.

— Îmi place chestia de la urmă, glumi Cy Jordan. Simpatică urare, n-am ce zice.

— Ține-ți gura! îl repezi Demerest.

Se lăsă o tăcere de câteva clipe, timp în care nu se mai auzea decât zgomotul de fond, obișnuit, al cabinei.

— Dac-ar exista o modalitate, reflecta Demerest, cu glas scăzut… vreun șiretlic să-l păcălim și să l-o înhățăm. Nu ne-ar trebui mai mult de câteva secunde să i-o luăm din mână și s-o punem la adăpost… chiar două secunde ar fi de-ajuns dacă acționăm rapid.

— Nu concepe nici măcar s-o așeze jos, lângă el, îl făcu Gwen atent.

— Știu! Știu! o întrerupse Vernon enervat. Mă gândeam și cu, atâta tot. Apoi se opri. Hai s-o luăm de la capăt. Vasăzică sunt doi pasageri între Guerrero și culoar. Unul din ei…

— Este un bărbat. Stă pe locul din margine. La mijloc e

bătrâna, doamna Quonsett. Apoi, Guerrero.

— Prin urmare, bunicuța se află chiar lângă el și alături de valiză.

— Exact. Dar la ce ajută asta? Chiar dacă i-am dezvălui taina, tot n-ar putea să…

— Încă n-ai vorbit cu ea? o întrebă Demerest cu asprime. Nu știe c-am aflat cum a ajuns în avion?

— Nu. Doar așa mi-ai spus.

— Voiam să fiu sigur.

Și din nou tăcere. Vernon Demerest se gândea concentrat cântărind fiecare posibilitate. În cele din urmă se pronunță, vorbind rar:

— Am o idee. S-ar putea să nu prindă, dar deocamdată pare cea mai bună. Ascultă-mă cu atenție să-ți spun ce ai de făcut.

Cei mai mulți dintre călătorii de la clasa a doua își terminaseră cina, iar stewardesele se grăbeau să adune tăvile. JRI –tualul serviciului durase mai puțin ca de obicei, poate și pentru că în intervalul cât se amânase decolarea unii pasageri mâncaseră în aerogară. Iar acum, la o oră atât de târzie, fie că refuzaseră apetitivele sau ciuguliseră numai câte ceva.

În dreptul banchetei de trei locuri, unde doamna Ada Quonsett sporovăia neobosită cu noul amic – oboistul – una dintre stewardese, o blondă tânără și îndrăzneață, întrebă:

— Ați golit tăvile?

— Da, domnișoară, răspunse oboistul.

— Mulțumesc, drăguțo, vorbi și doamna Quonsett, numai zâmbete. Poți s-o iei și pe-a mea. Au fost deâidoasev

Individul acru din stânga ei preda tava fără niciun cuvânt.

De-abia atunci observă bătrânica din San Diego și o altă stewardesă, oprită în dreptul lor. O mai văzuse de câteva ori trecând, spunându-și în sine că trebuie să fie mai mare peste celelalte. Era frumușică de tot – cu părul negru, cu o fețișoară ovală și cu ochii negri ca mura – țintuiți tocmai pe ea, și scânteind cu luciri de gheață.

— Scuzați-mă, doamnă. Puteți să-mi arătați biletul?

— Biletul meu? Cum să nu. Doamna Quonsett se arătă mirată, cu toate că ghicise pe loc ce se ascundea îndărătul cererii; or era suspectată că n-are bilet sau se știa precis. Numai că ea nu se dăduse niciodată învinsă cu una cu două, și rotițele minții se și învârteau sprintene în căutarea soluției salvatoare. Întrebarea era: cât anume știa – fata? își deschise geanta, prefăcându-se că scotocește printre hârtii.

— Știu că-l aveam, drăguțo. Trebuie să fie pe-aici, pe undeva, își înălță capul, privind-o pe stewardesă cu ochii cei mai nevinovați. Numai de nu mi l-o fi luat controlorul, înainte de a mă urca. L-o fi oprit fără să bag de seamă.

— Exclus, o contrazise Gwen Merglien. Dacă ați cumpărat un bilet dus și întors, trebuie să aveți cuponul pentru înapoiere. Iar dacă era numai într-o direcție, vă rămânea talonul de chitanță și tichetul de îmbarcare.

— Gudat lucru!... se minună doamna Quonsett scormonind mai departe prin geantă.

— Să caut eu? întrebă Gwen dură, implacabilă – așa cum se arătase de la începutul dialogului, împotriva bunăvoinței și amabilității ei firești. Dacă există un bilet în geantă, am să-l găsesc, adăugă. Iar dacă nu, economisim timp, și eu și dumneavoastră.

— Asta în niciun caz, se împotrivi doamna Quonsett cu strășnicie. Apoi, cu un ton mai înmuiat. Desigur, drăguțo, dumneata n-ai intenții rele, dar e vorba de documente personale. Ca englezoiacă, s-ar cuveni să respecți acest lucru. Doar ești englezoaică, nu?

— N-are importanță ce sunt. Acum discutăm despre biletul dumneavoastră. În caz că aveți unul…

Glasul ei ridicat fu auzit și de alți pasageri, mai de la distanță. Câțiva întoarseră capetele.

— Vai, dar am bilet. Întrebarea e numai unde-o fi, susținu bătrânica învăluind-o într-un zâmbet cuceritor. Cât despre faptul că ești englezoaică, te-am recunoscut de la primul cuvânt* Oameni ca dumneata, drăguțo, vreau să spun englezi, imprimă atâta frumusețe limbii noastre. Păcat că atât de puțini americani vă pot urma exemplul.

Răposatul meu soț întotdeauna spunea…

— Nu interesează ce spunea. Biletul, ce-i cu biletul?

Era un rol ingrat pentru Gwen să se dezbrace de orice manieră, să facă pe nesuferita, ca acum. În alte circumstanțe, s-ar fi arătat fermă față de Jbatrână, însă în limitele decenței, ale omeniei; detesta se bruscheze o ființă care avea de două ori și mai bine vârsta ei. Dar ordinele lui Demerest fuseseră precise și trebuia să le respecte întocmai.

Ultima ei replică o șoca oarecum pe doamna Quonsett.

— Ți-am dovedit că sunt răbdătoare, domnișoară, îi spuse, dar când mi-oi găsi biletul o să am și eu ceva de spus despre felul în care te porți…

— Într-adevăr, doamnă Quonsett? Gwen observă tresărirea bătrânei la pronunțarea numelui și, pentru prima dată, se căscă o fisură în fațada semeață, impozantă, de până acum. Sunteți doamna Quonsett, nu-i așa?

Bătrânica își tampona buzele cu o batistă dantelată. Apoi suspină.

— De vreme ce știi cine sunt, ce rost ar avea să mai neg.

— Bineînțeles, mai ales că am aflat tot. Și aveți un palmares impresionant, n-am ce zice.

Tot mai mulți pasageri urmăreau scena, cu capetele întoarse, cu urechile ciulite; vreo doi își părăsiseră locurile, să fie cât mai aproape. Cel așezat la marginea banchetei, care făcea conversație cu bătrâna la sosirea lui Gwen, se mișcă nervos și jenat.

— Dacă există vreo neînțelegere la mijloc, poate am cum să vă ajut… se oferi.

— Nu e nicio neînțelegere, îi declină Gwen propunerea. Călătoriți împreună cu doamna?

— Nu.

— Atunci n-are sens să vă amestecați, sir.

Până acum, Gwen nu-și îngăduise să-l privească direct pe pasagerul de la extremitatea cealaltă, de lângă fereastră, despre care știa că se numește Guerrero. De altfel nici el nu-și răsucise capul; doar după felul cum îl

ținea înclinat, era evident că urmărise cu atenție fiecare cuvânt rostit. Cu toată discreția impusă, Gwen observase totuși că valijoara se afla tot pe genunchi, strânsă bine, cu mâinile. Gândindu-se la ce ar putea să conțină, simți ghearele reci ale spaimei și un tremur prevestitor de nenorocire. Ar fi vrut să fugă, să se întoarcă la Vernon, în cabină, să-l roage s-o înlocuiască. Dar rămase pe loc, și slăbiciunea de-o clipă trecu.

— Spuneam că am aflat totul despre dumneavoastră, și n-am exagerat cu nimic, o asigură pe Ada Quonsett. Chiar astăzi, mai devreme, ați fost prinsă fără bilet, într-o cursă de Los Angeles. Ați fost pusă sub pază, dar ați reușit să vă strecurați. Apoi, uzând de minciuni, ați pătruns în avionul nostru.

Băbuța din San Diego, îi riposta aproape veselă:

— Dacă știți sau credeți că știți atât de mult, la ce v-aș mai contrazice? Nu ajuta la nimic.

În definitiv, își spuse în sine, nici n-o să-și facă sânge rău. Doar se-aștepta s-o prindă, nu?

Cel puțin bine că apucase să tragă o șuetă copioasă și să se bucure de-o masă bună. Și-apoi, nu era nicio nenorocire! Chiar roșcata de la aeroport recunoscuse că nicio companie aeriană nu-i trage la răspundere pe călătorii clandestini. Totuși, ardea de curiozitate să afle ce mai urmează.

— Vă întoarceți din cauza mea?

— Prea vă dați importanță, închipuindu-vă una ca asta. O să vă predăm, la aterizare, autorităților italiene.

Vernon Demerest o făcuse atentă să nu lase cumva a se înțelege că și-au schimbat ruta ci, dimpotrivă, că-și continuă drumul, neabătuți, spre Roma. Tot el îi ceruse să fie brutală cu bătrânica – o postură respingătoare pentru Gwen, dar în același timp necesară spre a-l deruta pe Guerrero și a-i permite lui Vernon să treacă la cel de-al doilea punct al planului său.

De fapt, fără să știe Guerrero, întreaga înscenare îl viza doar pe el și, dacă mergea bine, nici n-avea cum să afle decât prea târziu, când nu mai avea importanță.

— Acum să mă urmați, îi porunci bătrânei. Căpitanul a primit o sesizare în legătură cu dumneavoastră și trebuie să întocmească un raport. Înainte însă, vrea să vă vadă. Apoi, adresându-se pasagerului de la margine: Vă rog să-i permiteți să iasă.

Pentru prima dată băbuța dădea semne de neliniște.

— M-a chemat căpitanul?

— Da, și nu-i place să aștepte.

Cu gesturi șovăielnice, doamna Quonsett, își desfăcu centura de siguranță. Oboistul se ridică, cu un aer abătut, și o lăsă să treacă; cu un mers anemic, nesigur, bătrânica ieși pe culoar. Gwen o luă de braț și o împinse înainte, conștientă de privirile ostile ce-o urmăreau. În clipa aceea ar fi vrut să se întoarcă să vadă dacă și omul cu valijoara le urmarea. Dar își înfrânse curiozitatea.

— Sunt căpitanul Demerest. Vă rog veniți cât mai în față. Închide ușa, Gwen, și să vedem dacă încăpem cu toții în cutia asta. Zâmbi către doamna Quonsett. Regret, dar constructorii n-au conceput cabinele de comanda ca săli de primire.

Bătrânica din San Diego îl privi cu ochi micșorați și insistenți. De la iluminația compartimentului de unde venise îi trebuia timp să se adapteze la semiobscuritatea cabinei. Tot ce putea deslușși era conturul unor siluete așezate pe scaune și înconjurate de zeci de cadrane roșietice. Dar câtă deosebire – și aici nu se înșela – în glasul jovial, prietenos ce-o întâmpinase, nici pe departe morocănos și aspru cum se așteptase, pregătindu-se sufletește să-l înfrunte.

Cy Jordan apăsă pe o strapontină din spatele lui Anson Harris și-o coborî. Iar Gwen, cu gesturi prevenitoare – diametral opuse comportării ei de mai înainte – o conduse spre ea, ajutând-o să se așeze.

Avionul zbura în zone liniștite, așa că te puteai mișca în voie, fără poticniri înăuntru. Deși pierduse din înălțime, furtuna era încă departe și, în ciuda vitezei de peste cinci sute de mile pe oră, înainta lin, ca pe o mare blinda, fără

valuri.

— Doamnă Quonsett, reîncepu Demerest, nu e cazul să vă mai gândiți la cele petrecute acolo, în compartiment. Nu pentru asta v-am invitat aici. Ai fost drastică, nu glumă, așa e? o întrebă pe Gwen.

— Mă tem că da.

— Domnișoara Gwen n-a făcut decât să execute întocmai ordinele mele. Eu i-am spus să se poarte așa. Știam că o anumită persoană va privi și va asculta. Și voiam să aibă ce auzi și ce vedea. Ne trebuia un motiv plauzibil ca să vă aducem aici.

Umbra masivă ce-i vorbea de pe scaunul din dreapta, se contura tot mai clară. Pe cât putea să-l deslușească la chip, parca un om cumsecade, își zise bătrânica. Dar din ce-i îndruga nu pricepuse o iotă, firește. Se uită împrejur. Teribil de interesant, zău așa! în viața ei nu fusese într-o cabină de piloți. Și nu și-o închipuise așa de mică și înghesuita. Plus că era și-o zăpușeală! De aceea și bărbații – trei la număr, acum îi vedea bine de tot – aveau cămășile cu mâneci scurte. Iată încă ceva despre care o să-i povestească fetei ei din New York – de s-o vedea o dată ajunsă 1

— Bunicuțo, îl auzi iar pe cel de se prezentase căpitanul Demerest. Te sperii ușor?

Întrebarea! se păru ciudată și cumpăni puțin înainte de a răspunde.

— Cred că nu, zise. Când și când mă mai pierd cu firea, dar parcă nu atâta ca altă dată. Când îmbătrânești nu prea mai are de ce să-ți fie chiar așa frică.

Căpitanul o privea țintă, cu ochi pătrunzători.

— Am hotărât să-ți spunem ceva și pe urmă să te rugăm să ne ajuți. Nu prea avem timp de pierdut, așa c-o să fiu succint. Poate ea l-ai observat pe tipul de-alături, vreau să spun cel de lângă fereastră.

— Slăbănogul cu o mustăcioară firavă…

— Da, confirmă Gwen. La el se referă.

Doamna Quonsett clătină din cap, atotștiutoare.

— N-ar scoate o vorbă să-l pici cu ceară, și are o valijoară pe care n-o slăbește o clipă. Cred că-l rod niscaiva

gânduri…

— Și pe noi altele, vorbi Vernon rar și stăpânit. Avem temeiuri să bănuim că valijoara conține o bombă. Și vrem să i-o luăm. La asta trebuie să ne ajuți.

Mare minune, ce liniște stăpânea aici, cugeta bătrânica. În tăcerea ce coborâse după vorbele pilotului, cineva vorbea printr-un difuzor chiar deasupra capului, nu departe de unde ședea.

— Trans America 2, aici Centrul Toronto, spunea un gals acolo. Vă aflați la cincisprezece mile est de farul Kleinburg. Comunicați nivelul de zbor și intențiile.

Răspunse bărbatul din partea cealaltă, din stânga, pe care nu-l văzuse la chip.

— Aici Trans America 2, către Centrul Toronto. Părăsim nivelul doi-nouă-zero. Cerem permisiunea de a ne continua coborârea lentă. Aceleași intenții de a ne întoarce, pentru aterizare, la Lincoln.

— Am înțeles, Trans America 2. Vă degajăm culoarul din față. Puteți continua coborârea înceată.

Un al treilea bărbat, la o măsuță din dreapta, ai și mai multe cadrane în față, se aplecă spre cel care vorbise, spunându-i:

— După calculele mele, ajungem într-o oră și șaptesprezece minute; dacă vântul devine însă mai prielnic, s-ar putea și mai repede.

— Ne întoarcem, nu-i așa? întrebă Ada Quonsett, forțându-se din răsputeri să-și ascundă emoția.

Demerest dădu din cap, afirmativ.

— Dar în afară de noi, numai dumneata știi acest lucru. Și, pentru moment, trebuie să păstrezi secretul, în special față de Guerrero, adică tipul cu valijoara; să nu ne trădezi cu nimic.

Oare nu visa, se întrebă Ada Quonsett cu sufletul la gură. Și trăiască aievea o întâmplare atât de palpitantă, cum vedeai numai în filme, la televizor? O cam trecuseră fiorii, e drept, dar n-o să se lase stăpânită de spaimă. Esențialul era că se afla aici, că lua parte la întreaga aventură, că punea țara la cale cu căpitanul și i se

încredințau secrete... Ce-o să zică fata când i-o povesti toate astea?

— Ei, o să ne ajuți?

— Cum să nu, vai de mine. Vreți poate să încerc să-i smulg drăcia din mână...

— Ferească sfântul! sări Demerest ca ars, trântindu-se pe spătarul scaunului, cu un gest de subliniere a împotrivirii. N-ai voie s-o atingi; nici măcar să te apropii de ea, îi interzise sever.

— Dacă zici dumneata, așa o să fac, se supuse.

— Negreșit! Și nu uita, fiindcă e foarte important: Guerrero nu trebuie să simtă că știm despre valiză sau despre conținutul ei. Iar acum, întocmai cum am procedat și cu domnișoara mai înainte, o să-ți spun punct cu punct ce vei face o dată ce te întorci în compartiment. Te rog să mă asculți cu luare aminte.

La sfârșit, după ce-o puse în temă, bătrânica își îngădui, discret și fugar, un zâmbet.

— Ooo, da; cred că asta pot face!

Se ridicase de pe scaun, gata de plecare, iar Gwen o aștepta lângă ușă, să i-o deschidă, când Demerest o întrebă:

— Apropo de cursa de Los Angeles unde te-au prins fără bilet... Mi s-a spus că voiai să ajungi la New York. Pentru ce?

Îi mărturisi cum o apuca uneori urâtul, singură cuc cum trăia pe Coasta de Vest, și dorul de fiică-sa aflată tocmai la capătul celălalt, din est; și-atunci o pornea la drum.

— Ascultă, bunicuțo, dac-om ieși cu bine din năpasta asta, nu numai că-ți făgăduiesc să te scot din beleua care te-așteaptă la aeroport, ci și un voiaj gratuit la New York, dus și întors și la clasa întâi.

Bătrâna era într-atât de mișcată, mai să izbucnească în lacrimi.

— O, îți mulțumesc. Îți mulțumesc tare mult.

Și în clipele acelea, lucru de necrezut, nu se simți în stare să mai spună ceva.

„Strașnic om! își zise în gând. Atât de gentil și de

mărinimos!”

Emoția autentică ce-o copleșise i-a ușurat mult rolul în demonstrația pe care o făcu la trecerea prin compartimentul de lux și apoi în cel de clasa a doua. Ținută la braț de Gwen Merghen și împinsă de ea, bătrânica se tot ștergea cu batista la ochi, mimând, în modul cel mai convingător, o adâncă mâhnire și umilință. Dar printre lacrimi, își aminti aproape cu bucurie că era la a doua ei performanță în seara aceasta. Pe prima o regizase în holul aerogării, prefăcându-se bolnavă față de tinerelul Peter Coakley. Și-i reușise de minune! Așa că de ce nu i s-ar prinde și-acum? Dar iată, aproape pe loc veni și confirmarea succesului: un pasager interveni scandalizat adresându-i-se lui Gwen:

— Indiferent ce-ar fi făcut, domnișoară, ai putea să te porți mai omenește!

— Vă rog să nu vă amestecați, sir, i-o reteză Gwen pe-un ton usturător, sigură cum era c-o poate auzi și Guerrero.

Ajunse la clasa a doua, Gwen trase draperia care separa cele două compartimente de pasageri, întocmai cum îi ceruse Vernon. Uitându-se cu discreție spre capătul de unde veniseră, văzu ușa cabinei de comandă întredeschisă. Știa că Vernon o urmărește, iar când perdeaua va fi lăsată, se va posta în dreptul ei, la pândă, privind printr-o mică deschizătură, pe care Gwen avu grijă s-o lase între pliuri. De acolo, și la momentul oportun, va țâșni în compartiment și va interveni.

Cu gândul la ceea ce urma să se întâmple în viitoarele minute – oricare avea să fie deznodământul – simți un fior de gheață, o prevestire nefastă – și din nou se scutură de ca Repetându-și în minte îndatoririle ce le avea față de echipaj și de pasageri – cu totul străini de drama ce se desfășura chiar în mijlocul lor – o escortă pe doamna Quonsett către scaunul ei.

La apariția lor în compartiment, pasagerul Guerrero își înălță doar o clipă privirea, după care și-o strămută în altă parte. La rândul ei, Gwen observă că valiza era tot pe genunchi și ocrotită cu aceeași grijă. Văzându-le că se

apropie, pasagerul de la margine, oboistul, se ridică prevenitor. Cu o expresie de înțelegere și compătimire, se trase în lături, ca s-o lase pe bătrânică să intre în mijloc. Pe nesimțite, Gwen îi bloca întoarcerea, așezându-i-se drept în față. Conform planului, locul acesta, dinspre culoar, trebuia să rămână liber până sosea momentul să se îndepărteze și ea. Prin crăpătură lăsată în draperie, zări o mișcare aproape imperceptibilă, semn că Vernon Demerest se postase acolo și era gata să acționeze.

Înainte de a se așeza pe scaun, bătrânica se întoarse către Gwen, spunându-i printre suspine:

— Te rog! Te implor, roagă-l pe căpitan să renunțe... să nu mă predea poliției italiene...

— Trebuia să vă fi gândit la asta înainte, i-o reteză Gwen neîndurătoare. Eu nu pot să-i poruncesc căpitanului ce să facă.

— Dar poți să-l rogi! Pe dumneata o să te asculte.

D. O. Guerrero întoarse capul, se uită la ele, și-l răsuci imediat spre fereastră.

Gwen o apucă zdravăn de braț și țipă la ea:

— Așezați-vă o dată la loc!

Vocea bătrânei deveni un scâncet.

— Tot ce vă cer este să mă duceți înapoi. Predați-mă acolo, nu într-o țară străină.

— Domnișoară, dumneata nu vezi cât de deprimată e doamna?, se interpuse oboistul din spatele lui Gwen.

— Vă rog să nu vă amestecați, îl puse ea la punct. Această femeie nu are ce căuta aici. S-a strecurat ilegal, fără bilet.

— Nu mă interesează ce-a făcut, îi ripostă indignat. Trebuie să țineți seama de vârstă.

Fără să-l ia în seamă, Gwen o îmbrânci zdravăn pe Ada Quonsett, proiectând-o, cu poticneli, înainte.

— M-ai auzit? Așază-te o dată și potolește-te!

Bătrânica se rostogoli în scaun și începu să țipe:

— M-ai lovit! Aoleu, m-ai lovit!!

Mai mulți pasageri se ridicaseră în picioare, protestând vehement.

Numai D.O. Guerrero se uita drept în față, cu mâinile pe valijoară, observă Gwen.

Doamna Quonsett se porni din nou pe bocete.

— Acum te-au mai apucat și istericalele, se răsti Gwen la ea, după care, cu toată repulsia față de gestul ce-l avea de făcut, se înclină și-o plesni cu putere peste față.

Palma răsună de la un capăt la altul al compartimentului. Pasagerii priveau cu răsuflarea la gură.

Cele două stewardese, martore la scenă, păreau uluite. Oboistul, o apucă pe Gwen de braț, dar ea se desprinse la iuțeală.

Tot ce a urmat s-a petrecut atât de fulgerător, încât nici cei mai apropiați de locul incidentului n-ar fi putut stabili succesiunea exactă a evenimentelor.

Doamna Quonsett, trântită în scaunul ei, se întoarse către D.O. Guerrero, din stânga, cerându-i protecția.

— Ajutați-mă, sir! Vă rog, nu mă lăsați!

Fără o tresărire, ca o stană de piatră, Guerrero rămase impasibil la suplicația ei.

Copleșită, chipurile, de spaimă și deznădejde, se întinse spre el, încolăcindu-l cu brațele, după gât.

— Te rog! Te implor!

Guerrero se răsuci, încercând să se degajeze din strânsoare, dar în zadar. Ada Quonsett i se agăța mai cu nădejde de grumaz.

— Ajutor! Nu mă lăsa!

Roșu la față, cât pe-aci să se sufoce, D.O. Guerrero își ridică mâinile s-o smucească în lături. Și atunci, bătrânica, tot în chip de implorare, i le prinse într-ale ei, imobilizându-i-le.

În același timp, Gwen Merghen se aplecă peste scaune, se întinse după valiză și, într-o fracțiune de secundă, i-o înșfacă de pe genunchi. În clipa următoare, gemăntănelul era în siguranța, în mâna ei, pe culoar. Între Guerrero și Gwen, rămăsese ca o barieră solida, Ada Quonsett.

Draperia dintre compartimente se dădu la o parte și în rama ușii apăru statura masivă, impunătoare, a căpitanului Vernon Demerest în uniformă, precipitându-se pe culoar.

Cu fata înseninată, scăpat de griji, întinse mâna după valiză.

— Bravo, Gwen. Ți-ai jucat rolul ca o mare artistă. Dă-mi-o încoace.

Cu un noroc nu prea mare, incidentul s-ar fi încheiat aici, afară bineînțeles, de „scuturătura” ulterioară a lui Guerrero. Dar nu s-a întâmplat așa, și numai mulțumită lui Marcus Rathbone.

Până în momentul acela, Rathbone fusese un pasager anonim ocupând locul patrusprezece D, din partea opusă a culoarului. Și cu toate că persoana lui trecuse neobservată de către ceilalți, el punea mare preț pe ea, îi plăcea să-și dea aere și să se facă remarcat.

În târgulețul Yowa – locul său de reședință – era un negustor de mâna a șaptea, renumit însă pentru spiritul lui de contradicție, de unde și vecinii îl porecliseră „certărețul”. Indiferent ce făceau confrații sau cu ce idei înnoitoare ar fi venit, Marcus Rathbone se punea veșnic de-a curmezișul. Într-atât de multe și diferite erau șicanele lui, încât deveniseră proverbiale. Era destul să se facă o alegere de cărți pentru librăria locală, ca domnia sa să se declare împotriva; să se proiecteze un sistem de antene într-un anume cartier de locuit, ca el să-l întoarcă pe dos; să se zugrăvească un edificiu public ca el să strâmbe din nas cum că n-ar fi potrivită. culoarea și trebuia schimbată, iar la școală, unde-i învăța odrasla, se împotrivea oricărei metode de disciplinare și le găsea dascălilor nod în papură.

Chiar înainte de actuala călătorie, își dăduse toată silința și izbutise să torpileze un decret menit să aducă înfrumusețări de ordin edilitar în urbea domniei sale. Ponegrea și respingea totul fără excepție, dar în același timp nimeni nu-și amintea să fi auzit ieșind din gura lui o idee utilă, ingenioasă.

O altă ciudățenie a domnului Marcus Rathbone era supremul său dispreț pentru femei – de la care nu făcea excepție nici soția. Niciuna din eternele sale obiecțiuni nu le favorizase; ba dimpotrivă. În consecință, umilirea de mai înainte a doamnei Quonsett nu-i stârnise nicio impresie, nu-

l deranjase câtuși de puțin; în schimb, îl scandalizase s-o vadă pe Gwen Mergen deposedându-l pe D.O. Guerrero de valiză. Aici era vorba de forța administrativă în uniformă, și reprezentată de cine? De o femeie! care încălca grosolan drepturile unui călător cumsecade, ca și el. Spumegând de indignare, Marcus Rotbbone s-a ridicat de pe locul său și s-a interpus între Gwen și Vernon Demerest.

În aceeași secunda, D.O. Guerrero, aprins ca para focului și scrâșnind printre dinți cuvinte de neînțeles, s-a smuls de pe scaun și din strânsoarea bătrânei, năpustindu-se pe culoar. Instantaneu, domnul Rathbone a smucit valijoara din mâna lui Gwen și, înclinându-se politicos, i-a întins-o lui D.O. Ca o sălbăticiune și cu sclipiri demente în privire, Guerrero s-a repezit și i-a luat-o.

Vernon Demerest a țâșnit și el înainte, vrând să-l ajungă pe Guerrero; dar prea târziu! îngust cum era culoarul, și cu toți cei de acolo – Gwen, Rathbone și oboistul – s-a văzut dintr-odată blocat. D.O. Guerrero apucase să treacă dincolo de ei și se îndrepta spre spatele avionului. O mulțime de pasageri se ridicaseră în picioare. Demerest strigă disperat:

— Opriți-l! Are o bombă!

Cuvintele lui produseră țipete și năvala călătorilor de pe scaune pe culoar, tăindu-i astfel orice posibilitate de trecere. Numai Gwen Merghen, vânzolindu-se, împingându-se și luptându-se cu coatele și cu unghiile își croise drum înainte, rămânând în preajma lui Guerrero.

La capătul compartimentului, cu aceeași înfățișare de fiară, dar acum încolțită, Guerrero se întoarse. Între el și extremitatea posterioară a avidului rămăsese doar spațiul ocupat de cele trei toalete; după anunțurile luminoase, două erau libere, una ocupată. Cu spatele întors către ele, își ținea valiza ca o pavăză, dinainte, cu

O mână pe miner, iar cealaltă pe lațul înnodat, acum vizibil pentru oricine. Cu o voce gâfâita, ceva între șoaptă și mârâit, îi preveni pe cei din jur:

— Rămâneți unde sunteți! Nu vă apropiați!

Pe deasupra capetelor, Vernon Demerest strigă din nou:

— Çmerrero, ascultă-mă!

Se lasă o clipă de tăcere, în care nimeni nu se clinti din loc, singurul sunet perceptibil fiind doar acela al motoarelor cu reacție, ca un scâncet, stăruitor. Ouerrero clipi din ochi, înfruntându-i pe cei din față cu priviri răvășite, bănuitoare.

— Știm cine ești și ce vrei să faci, se înălță iar glasul răsunător al lui Vernon Demerest. Știm despre asigurare și despre bombă, la fel ca și cei de la aeroport; așa că polița nu mai e bună de nimic. Mă înțelegi? Asigurarea nu mai e valabilă, s-a anulat, e falsă. Dacă declanșezi bomba te ucizi fără rost. Nimeni nu are de câștigat – și cel mai puțin familia ta. Ba mai mult; o nenorocești, pentru că toată vina va cădea asupra lor și vor fi pedepsiți. Ascultă-mă! Gândește-te!

O femeie începu să țipe. Guerrero încă șovăia.

— Querrero, lasă-i pe oameni să-și ocupe locurile, continuă Demerest. Pe urmă dacă vrei, stăm de vorbă. Poți să-mi pui întrebări, îți garantez că nimeni nu se apropie de tine până nu vei hotărî.

Dacă putea să-i sustragă în continuare atenția, calculă Demerest în sine, între timp se va elibera și culoarul. Și atunci, va încerca să-l convingă să-i predea servieta. În cazul unui refuz, măi rămânea totuși o cale, să facă un salt, să se arunce peste și el să i-o smulgă cu forța, înainte de a apuca să tragă de laț. Firește, era riscant la culme, dar altă soluție nu exista.

Oamenii se retrăgeau agitați către locurile lor.

— Acum când ți-am spus că știm, Guerrero, când îți dai seama că nu are rost să-ți duci fapta până la capăt, te rog să-mi dai valiza. Demerest se silea să-și păstreze același ton cumpănit, conștient cât de important era să-l ducă cu vorba. Dacă vei face așa cum îți spun, ai promisiunea mea solemnă că nimeni din avion nu-ți va face vreun rău. În ochii lui D.D. Guerrero se citea spaimă. Își umezi buzele subțiri cu salivă. Gwen Merghen era cea mai aproape de el.

Demerest o preveni calm:

— Fii prudentă, Gwen. Găsește-ți un loc și așază-te. Dacă va fi nevoit să sară, îi trebuia cale deschisă, calcula el.

În spatele lui Guerrero, se deschise ușa toaletei ocupate

și dinăuntru apăru un tânăr, cu chip de bufniță și ochelari cu lentile groase. Se opri în prag, holbându-se cu priviri de miop. Evident, era străin de tot ce se petrecuse în compartiment.

— Înhață-l pe individul cu valiza! Are o bombă înăuntru, strigă un pasager.

De la primul țăcănit al zăvorului, Guerrero se răsucise pe jumătate spre ușă. Acum, se repezi spre ea, îmbrâncindu-l de-o parte pe tânărul cu ochelari, și se năpusti în toaletă.

Imediat, după el, se repezi și Gwen. La câțiva pași, Vernon Demerest se lupta din răsputeri să-și facă loc printre pasagerii încă îngrămădiți pe culoar. Gwen ajunse la toaletă tocmai când se închidea ușa. Băgă piciorul între ea și pervaz, împingând cu toată puterea. Ușa nu se închise, dar nici nu cedă. Chinuită de durerea tot mai aprigă în picior, Gwen înfrunta rezistența pe care i-o opunea Guerrero de partea cealaltă.

În mintea lui, aceste câteva minute din urmă se amestecau într-o imagine tulbure, cu toate întâmplările de-a valma.

Nu pricepuse prea bine nimic din ce se întâmplase, după cum nu auzise nici tot ce-i spusese Demerest. Totuși, un singur lucru căpătase contur, izbutise să-l înțeleagă: la fel ca multe din proiectele sale mărețe, și acesta eșuase. Pe undeva o scrântise – ca întotdeauna și ca în oricare din încercările lui. Întreaga-i viață fusese un eșec. Iar moartea, recunoscu cu durere, va fi tot o înfrângere.

Se proptise cu spatele în ușă, forțându-se s-o țină închisă, de-afară, simțea presiune și își dădea seama că de la o clipă la alta se putea înteți, incapabil să-i mai reziste. Bâjbâi năucit după lațul de sub minerul servietei care, o dată tras va smulge bucățica de plastic din locul ei. Unica opreliște în calea exploziei. Îl găsi, în sfârșit, și îl apucă cu nădejde; dar chiar atunci când îl frământa între degete, gata să-l smucească, îl chinuia întrebarea dacă până și această bombă nu se va dovedi tot un eșec?

În ultima frântură de secundă cât mai trăi și rămase

lucid, D.O. Guerrero primi confirmarea reușitei.

10

EXPLOZIA LA BORDUL CURSEI TRANS AMERICA alias „The Golden Argosy” – a fost instantanee, monstruoasă, copleșitoare* La răbufnirea ei, în spațiul închis unde s-a produs, se părea că o sută de tunete s-au pogorât deodată, semănând o dâră de flăcări și cutremurând avionul din temelii, ca la izbirea cu un baros de proporții uriașe.

D. O. Guerrero muri pe loc; trupul său, aflat chiar în centrul exploziei, prefăcându-se în țăndări. De la o clipă la alta, n-au mai rămas din el decât biete fărâme de carne însângerate.

În fuzelajul avionului s-a căscat o deschizătură.

Gwen Merghen, care după Guerrero fusese cea mai apropiată de locul detonării, i-a primit forța ucigătoare în față și în piept.

La o secundă după ce încărcătura de dinamită a sfârtecat învelișul avionului s-a produs depresurizarea interioară. Cu un al doilea muget năprasnic și cu forța unei tornade, aerul rarefiat din afară, caracteristic la acea altitudine, a năvălit prin ruptura fuzelajului anulând presiunea normală de până atunci. Un nor negru de praf, venind dinspre extremitatea posterioară, a invadat compartimentele pasagerilor. Odată cu el, asemenea frunzelor prinse într-un vârtej, toate obiectele libere, bagaje de mână, haine, începură să se rostogolească prin aer, atrase, parcă, de un aspirator gigantic. Draperiile și perdelele se rupseră. Ușile – începând cu cea de la cabina piloților și până la ultima – fură smulse din balamale, proiectate și ele, împreună cu restul obiectelor plutitoare în gura aceluiași aspirator ciclonic.

În procesiunea lor anarhică loviră câțiva pasageri. Alții, care nu aveau curele de siguranță, se agățară cu disperare de brațele scaunelor, ca să nu se lase târâți de trâmbele de vânt care-i mânau inexorabil spre capătul avionului.

Deasupra banchetelor, de o parte și alta a culoarului, se deschiseră automat dulăpioarele cu echipamentul de salvare. Din ele căzură măștile galbene cu oxigen, fiecare conectat printr-un tub scurt, de plastic, la o centrală de alimentare.

Fenomenele depresurizării încetiniră după câteva clipe. În avion se lăsă o pâclă densă și, mai ales, se făcu frig – un frig umplit. Zgomotul motoarelor, împletit cu șuieratul vântului deveni se asurzitor.

Vernon Demerest, aflat tot în compartimentul de clasa a doua, unde se menținuse în picioare, apucându-se instinctiv de spătarul unui scaun, strigă din răsputeri:

— Puneți-vă măștile!

Același lucru îl făcu și el.

Spre deosebire de cei mai mulți din jur, lipsiți de pregătirea și antrenamentul lui, Demerest știa că în momentul acela aerul din avion era tot atât de rarefiat ca și cel de afară, primejduindu-le viața. Dacă nu recurgeau imediat la oxigen, doar cincisprezece secunde ar mai fi rămas conștienți.

Chiar aplicându-și măștile, în următoarele cinci secunde vor resimți o oarecare încetinire a facultăților mintale. Iar în alte cinci, dacă nu inhalau de pe acum oxigen, vor cădea într-o stare de euforie, în care mulți vor renunța la eforturile oricărei măsuri de conservare. Imediat după aceea se vor prăbuși în inconștiență. Cei care cunoșteau riscurile depresurizării, de ani de zile insistau pe lângă companiile aeriene să imprime o notă mai categorică anunțurilor referitoare la folosirea măștilor de oxigen. În versiunea concepută de ei, avertizarea pasagerilor trebuia să sune astfel:

„În clipa când vedeți masca, luați-o și puneți-o la gură, lăsați întrebările pentru mai târziu. De la producerea depresurizării, nu mai aveți nicio secundă de pierdut. Iar dacă se dovedește doar o falsă alarmă, nu vă rănim e de cât să v-o scoateți, încredințați fiind, că aplicarea ei nu v-a dăunat cu nimic“

La antrenamentul lor în materie de depresurizare, piloții erau supuși la o probă simplă, dar concludentă în privința efectelor lipsei de oxigen la mare înălțime. Cu măștile pe față, erau introduși într-o barocameră depresurizată unde li se cerea să-și scrie numele. După primele litere li se înlăturau măștile. Iscălitura degenera într-o mâzgăleală neinteligibilă. Înainte de a-și pierde cunoștința li se aplică din nou oxigenul, iar când își reveneau complet, greu le venea să creadă ceea ce vedeau scris pe paginile din față.

Cu toate acestea, administrațiile companiilor foloseau neabătute vechile instrucțiuni formale, neconvingătoare, pretinzând că altele, mai energice, ar semăna panica printre pasageri. Stewardesele surâzătoare, cu un aer fie apatic, fie amuzat, executau fără nicio tragere de inimă demonstrația practică, pe când o voce nevăzută – galopând vertiginos ca să parcurgă textul până la decolarea avionului – îndruga formule sterile ca: „Dacă prin absurd se întâmplă...” „Regulamentul oficial ne impune să vă informăm... fără a se menționa vreodată necesitatea aplicării urgente a mijloacelor de salvare în caz de accidente.

Drept rezultat, călătorii afișau aceeași indiferență față de ele, ca și companiile aeriene și angajații lor. Micile dulăpioare de deasupra banchetelor precum și demonstrațiile monotone și stereotipe (cugetau pasagerii) erau concepute, probabil, de o clică de birocrați (Și aici urma un căscat). Toată povestea era mai mult o șaradă, perpetuată cu încăpățânare de niște capete pătrate, de genul perceptorilor de impozite pe venituri și pe cheltuieli extravagante. Așa că să le ia naiba, cu ei cu tot!

În cursele obișnuite se mai întâmpla câteodată să se deschidă vreun dulăpior de unde se rostogoleau măștile în poala pasagerilor. Ca o reacție invariabilă, aceștia se holbau curioși la ele, fără să manifeste nici cea mai vagă intenție de a le folosi. Întocmai așa s-au petrecut lucrurile și în cursa Trans. America 2 – deși pericolul era real, palpabil.

Văzându-i pe pasageri cum le privesc buimăciți, fără să

uzeze de ele pe loc, Demerest își aminti, cuprins de o mânie subită, de câte ori criticase, împreună cu alți aviatori, dulcegăreala anunțurilor de folosire a mijloacelor de salvare. Nu mai avea însă timp să lanseze un al doilea avertisment – nici măcar să se gândească la uwen, care poate murise, sau chiar acum își dădea sufletul lanțiva pași mai încolo. Esențialul era acum să ajungă în cabină, și să ajute la salvarea avionului – în ipoteza că ar avea vreo putere, [nspirând din plin oxigen, își calculă înaintarea. De deasupra fiecărei banchete căzuseră patru măști – câte una pentru fiecare pasager – plus o rezervă, la îndemâna celor aflați eventual pe culoar. La o rezervă din acestea se repezise Demerest și-o folosea acum. Dar ca să ajungă până la cabină, îi trebuia o mască portabilă, care să-i permită să se miște în voie.

Știa că într-o nișă, în peretele despărțitor de la clasa întâi, existau două butelii mobile, cu tot dichisul. Una era de ajuns să-l susțină în drumul ce-l avea de parcurs. O porni din loc înaintând câțiva pași, adică exact distanța dintre două șiruri de scaune, oprindu-se în dreptul fiecăruia, și inhalând pe rând, din măștile de rezervă. Mai departe văzu însă că nu mai avea nici una disponibilă, afară de cele trei folosite de ocupanții banchetei, pe a patra o ținea o fetișcană pe gura pruncului de alături, așezat pe genunchii mamei. Se părea că tânăra preluase inițiativa arătându-le, prin semne „vecinilor ce au de făcut. Demerest se răsuci spre partea opusă a compartimentului, zări o mască de rezervă suspendată și, după ce inspiră copios din cea pe care o avea, o lăsă din mână și făcu un salt către cealaltă. O apucă și inhală profund, îi rămânea încă de străbătut peste jumătate din lungimea culoarului. Își reluase înaintarea când, deodată, avionul se înclină pe o parte și apoi, la fel de neașteptat, plonja cu mare viteză. Se apuca de spătarul unei banchete. Pentru moment, era redus la o totală neputință. Iar ce-l aștepta în următoarele clipe nu depindea de el, ci de alți factori: gradul de avariere al avionului și dibăcia lui Anson Harris, singur la comandă, lipsit de ajutorul său.

În cabina piloților, evenimentele din ultimele momente fuseseră și mai neprevăzute decât în compartimentele pasagerilor. După plecarea lui Gwen Merghen și a doamnei Quonsett, urmată de Vernon Demerest, cei doi membri ai echipajului – Anson Harris și Cy Jordan, rămași pe locurile lor – n-au mai avut cum să știe ce se petrece în spate, până la ivirea exploziei, însoțită la numai o secundă de a doua zguduire, a depresurizării.

Ca și restul compartimentelor, cabina a fost întunecată de pâcla de praf și fum, care n-a durat însă mai mult de câteva clipe, dispărând pe ușa smulsă din încheieturi și azvârlită cât colo. În urma ei au pornit-o și obiectele smucite din locul lor și târâte de vâltoarea stârnita în interiorul avionului.

Sub măsuța mecanicului de bord goarna de alarmă începu să scoată sunete intermitente și ascuțite. Deasupra scaunelor din fața se aprinseră două becuri gălbui. Atât semnalele sonore cât și cele luminoase anunțau grava primejdie a presiunii scăzute, în locul norului de praf, apăru ceața și gerul usturător.

Anson Harris simți o senzație dureroasă de înfundare a timpanelor. Dar mai presus de orice, ascultă de reflexele căpătate în anii de pregătire și practică și reacționa fulgerător.

În drumul lor anevoios și lung către gradul de comandant, piloții petreceau ore multe și extenuante în sălile de clasă și în capsulele simulatoare, studiind și trăind, pe viu, orice situație ivită în timpul zborului. Scopul antrenamentului era de a le provoca reacții corecte și prompte, atât din punct de vedere psihic cât și practic.

Nu numai la bazele aeriene importante existau instalații de simulare, ci și în cadrul marilor companii comerciale, preocupate de calificarea aviatorilor angajați. Privită din afară, capsula simulatoare arăta exact ca un bot de avion, cu fuzelajul retezat, iar interiorul era aidoma cabinei de comandă, cu toate cele trebuincioase.

O dată introdus în ea, pilotul era închis și lăsat ore în șir,

ca și când pleca într-o cursă lungă. Toate efectele erau perfect trucate; până și mișcarea și zgomotul motoarelor în timpul mersului, creând senzația că te afli în real. Pentru ca impresia să fie cât mai autentică, la acestea se mai adăugau o sumedenie de detalii, la fel de fidele realității. De pildă, prin aplicarea unui ecran pe parbriz, se realiza iluzia optică a aeroportului și a pistei de decolare, mărite sau micșorate, după cum se urmărea reproducerea unei aterizări sau, dimpotrivă a desprinderii de pământ. Unica deosebire dintre o cabină simulată și una reală consta în faptul că prima nu se înălța niciodată în aer. În rest, în interiorul ei, piloții comunicau prin radio cu o cameră de control alăturată, întocmai cum o făceau în timpul zborului cu centrele de pe rute. De aici le vorbeau specialiști în materie de dirijare-radar, reproducând toate formele și procedeele uzuale, inventând uneori situații critice cum ar fi defectarea motoarelor, incendiu la bord, vreme nefavorabilă, neajunsuri create de instalația electrică sau de combustibil, depresurizare explozivă, proasta funcționare a instrumentelor, precum și alte multe complicații, la fel de dramatice. Se mergea într-atât de departe cu simulările, încât se mimau până și prăbușirile. Nu o dată capsulele erau răsturnate pentru a se vedea ce li se întâmplă piloților dinăuntru. Și nu o dată, cei din camera de control născoceau mai multe încurcături deodată și toate precare, astfel ca la sfârșitul exercițiului aviatorii ieșeau istoviți și scăldați de sudoare. Majoritatea rezistau vitejește, iar puținii învinși aveau obligația să le reia, deși mărturia incompatibilității rămânea consemnată, iar ei personal erau ținuți sub atentă supraveghere.

Fiecare pilot trebuia să înfrunte aceste teste la anumite etape ale carierei, repetându-le până în pragul pensionării. Rezultatul lor se demonstra pregnant în situații excepționale, când fiecare știa exact cum să acționeze, fără să bâjbâie evaziv, irosind secunde prețioase. Această formare a reflexelor alături de alți numeroși factori, făcuse din aviația comercială mijlocul cel mai sigur de transport din întreaga istorie a omenirii. Tot datorită ei reacționase

prompt și Anson Harris, numai cu gândul la a salva avionul și pasagerii din el. La exercițiile de depresurizare masivă, piloților Li se sublinia, ca o regulă fundamentală, să aibă mai întâi grijă de ei, aplicând măsurile de protecție individuală. Vernon Demerest se conformase întocmai, la fel ca și Anson Harris și Cu Jordan. Era necesar să-și pună repede măștile – chiar înaintea pasagerilor – pentru ca în felul acesta să-și conserve integritatea facultăților mentale în vederea deciziilor pe care le aveau de luat.

În cabină, în spatele fiecărui scaun, atârna câte o trusă de unde, automat, cădea masca – asemănătoare, ca forma, cu cele purtate de jucătorii de baseball. Cu îndemânarea căpătată de-a lungul orelor de antrenament, Harris își smulse de la urechi casca de telegrafist și se întinse după trusă. La o simplă smuci tură, clapa de siguranță se deschise și dinăuntru sari. Masca. Pe lângă cuplajul la sursa de alimentare cu oxigen, aceasta era prevăzută și cu un microfon. Pentru ascultare, acum că nu mai avea cască, Harris stabili contactele difuzorului de deasupra, punându-l în stare de funcționare.

În spatele sau, cu aceleași mișcări rapide, Cu Jordan desprinse altă trusă, înarmându-se și el cu o mască.

Tot ca un act reflex, Anson Harris se îngriji și de pasageri. La scăderea presiunii, sistemele de oxigenare din compartimente acționau automat, însă, pentru orice eventualitate, pe tavan, în dreptul piloților, exista un comutator de supraveghere, asigurând declanșarea măștilor și alimentarea lor cu oxigen. Cu mâna stângă, Harris îl răsuci, în timp ce cu dreapta strunea cu tărie accelerația. Avionul își încetini mersul. Dar nu de ajuns. Atunci trase complet și maneta de frână. Se ridicară frânele aerodinamice de pe suprafața anterioară a aripilor, care imprimau rezistență la înaintare și, implicit, o viteză și mai redusă.

Cy Jordan opri sirena de alarmă.

Toate măsurile de până acum fuseseră executate mecanic. Sosise însă momentul și pentru o hotărâre lucidă. Se impunea cu stringență ca avionul să pătrundă într-o

zonă mai puțin primejdioasa, la o altitudine scăzută. De la douăzeci și opt de mii de picioare, unde se afla, trebuia să coboare cam vreo trei mile și jumătate. În aerul mai dens de acolo, se putea respira și supraviețui fără măști de oxigen. Rămânea de văzut dacă vor ajunge treptat, or printr-un picaj în mare viteză. Asta chibzuia Harris.

Până mai acum un an sau doi, indicația dată piloților, în cazuri de depresurizare instantanee, era să plonjeze imediat. Din nefericire însă, aplicarea ei s-a soldat pe puțin cu dezmembrarea unui avion care, în alte condiții, s-ar fi putut, eventual, salva. Ca urmare, aviatorii fuseseră preveniți să verifice mai întâi, întinderea avariilor, iar dacă erau considerabile, să coboare încet, deoarece viteza nu făcea decât să le amplifice. Acest procedeu comporta însă riscuri pe care Anson Harms le sesiză la moment Fără îndoială, aparatul lor era foarte deteriorat. Nu apucase să afle ravagiile exploziei de acum un minut, dar depresurizarea în sine era un indiciu destul de grăitor. În alte împrejurări l-ar fi trimis pe Jordan să le constate la fața locului și apoi să-i raporteze; cum însă Demerest plecase, nu se putea dispensa de tânărul asistent. Oricât de mari erau stricăciunile și, implicit, riscurile picajului, exista un factor, poate, și mai hotărâtor. Termometrul de afară arăta minus douzeci de grade și judecând după gerul care aproape îi paraliza lui Harris – mișcările, nici înăuntru temperatura nu era cu mult mai ridicată. Or, a rămâne aici, fără îmbrăcăminte de protecție, însemna moarte curată, în câteva minute. Prin urmate, care din alternative era de preferat: congelarea sigura sau riscul unei coborâri abrupte? Adoptând o hotărâre a cărei justețe nu putea fi confirmată sau infirmată decât de consecințele ei, Harris comunică cu Cy Jordan prin aparatul de intercomunicații.

— Avertizează Dirijarea Traficului Aerian! Pornim în picaj la mare viteză.

În același moment vira scurt, spre dreapta, și comandă scoaterea trenului de aterizare., Prin executarea virajului, Harris scontase două efecte. Primul viza pe stewardesele și pasagerii surprinși în picioare, neancorați de centurile de

siguranța; prin forța centrifugă își puteau astfel menține echilibrul, în loc să fie proiectați în tavan. În al doilea rând, prin această întoarcere se abăteau de la clasicul culoar urmat până atunci, nădăjduind să evite eventualele avioane angajate pe același traseu, la altitudini mai joase. Lăsarea trenului de aterizare tăia și mai mult viteza de înaintare, imprimând-o în schimb picajului.

Auzi prin difuzorul de deasupra capului apelul de salvare transmis de Cy Jordan.

— Zi de mai! Zi de mai! Aici Trans America 2. Explozie la bord și depresurizare. Executăm coborârea de avarie.

Harris împinse cu forță manșa înainte. Apoi strigă peste umăr.

— Cere zece!

— Cerem zece mii de picioare, adăugă Cy Jordan.

Anson Harris răsuci receptorul de impulsuri la șaptezeci și șapte – clasicul semnal de salvare comunicat prin radar, în aceeași secundă pe ecranele de dirijare de pe pământ apăru floarea dublă, aducătoarea mesajului de primejdie.

Plonjau vijelios; acul altimetrului o luase razna ca limbile unul ceas căruia i-a sărit arcul… Douăzeci și șase de mii de picioare… douăzeci și patru… douăzeci și trei…

Vitezometrul indica opt mii de picioare pe minut… Din nou se auzi Centrul de Dirijare din Toronto.

— Toate spațiile pe verticală sunt libere. Raportați-ne la timp proximele intenții. Rămânem pe recepție…

Harris ieșise complet din viraj și, cu botul avionului în jos, despica văzduhul. La frig, n-avea când să se mai gândească; numai de-ar ajunge mai repede în zone cu atmosferă viabilă… numai dacă aparatul ar rezista… să nu se sfărâme… întâmpina de pe acum greutăți. Direcția devenise rigidă, compensatorul stabilizatorului nu mai răspundea cum trebuie… Douăzeci și una de mii de picioare… douăzeci… nouăsprezece. După felul cum simțea comenzile în mină, negreșit explozia avariase partea posterioară a avionului; în ce măsură, vor descoperi într-un minut, sau mai puțin, când va încerca să oprească picajul va fi momentul de solicitare maximă și când, dacă nud

ascultau comenzile, se vor rostogoli la infinit…

Bine i-ar fi prins un ajutor pe scaunul din dreapta, dar era prea târziu sad cheme pe Jordan alături. În plus, avea și el o sumă de îndatoriri: să închidă supapele de ventilație, să injecteze cât mai multă energie calorică, să observe orice eventuală defecțiune în sistemul de alimentare, sau semnalizarea vreunui incendiu. Optsprezece mii de picioare… șaptesprezece… O dată ajunși la paisprezece mii de picioare, hotărî Harris, va începe frânarea picajului, în speranța că până la zece mii vor intra în zbor orizontal… Cincisprezece mii… paisprezece… Acum trebuia încetinită coborârea!

Comenzile, deși greoaie, răspundeau… Harris trase manșa înapoi. Avântul căderii diminua… avionul era încă întreg… Douăsprezece mii… și mai încet… unsprezece mii… zece… zece mii! Avionul se afla la orizontal! Și nu se dezmembrase! Aerul de aici se putea respira, viața era posibilă și fără surplus de oxigen. Termometrele de afară arătau minus cinci grade – destul de mult sub punctul de înghețare al apei; încă frig, dar nu gerul ucigător de la înălțimile pe care le părăsiseră.

Picajul propriu-zis durase două minute și jumătate. Difuzorul reveni iar la viață:

— Trans America 2. Aici Centrul Toronto. Care e situația?

Cy Jordan începu formula de confirmare a mesajului dar se interfera Harris:

— Zburăm orizontal zece mii de picioare; revenim pe direcția doi-șapte-zero. Avem avarii produse de explozie; nu le cunoaștem proporțiile. Cerem informații meteo și referitoare la pistele de aterizare pe aeroporturile Toronto, Detroit, Lincoln. Le citase pe acelea a căror imagine o avea bine conturată în minte – suficient de încăpătoare să primească un Boeing 707, mai ales în condiții excepționale de aterizare, ca acelea impuse de situația lor.

Vernon Demerest escalada ușa cabinei, smulsă și aruncată dincolo de prag, împreună cu alte epave. Cu pași mari și grăbiți ajunse la scaunul lui, din dreapta, și se

așeză.

— Ți-am simțit lipsa, îl întâmpină Harris.

— Putem stăpâni avionul?

Harris dădu din cap, promițător.

— Dacă nu i se desprinde coada mai avem încă șanse, îl informă despre defectarea direcției și a stabilizatorului și la urmă adăugă: S-a jucat cineva cu o pocnitoare, prin compartimente?

— Așa se pare. Numai că a făcut o plesnitură cât toate zilele în avion. N-am avut timp s-o măsor, dar e mare.

Indiferența afișată de amândoi era numai de suprafață – și o știau deopotrivă. Harris se lupta în continuare să redreseze avionul complet, căutând, în același timp, o altitudine convenabilă și o zonă liniștită.

— Ideea ta n-a fost rea, Vernon. Putea să meargă, îi spuse din politețe.

— Numai că n-a mers, îi răspunse Demerest scurt. Apoi se întoarse către Cy Jordan. Du-te în compartimentul de clasa a doua, îi ordonă. Vezi care sunt stricăciunile și raportează prin interfon. După ce ne pui la curent, ajută-i cât poți pe oameni. Trebuie să aflăm numărul răniților și starea lor. Pentru prima dată își îngădui să dea glas unui gând ce-l apăsa pe suflet. Caut-o pe Gween; vezi ce-i cu ea.

Sosi și răspunsul Centrului din Toronto la întrebările formulate de Anson Harris: aeroportul orașului lor rămânea în continuare inaccesibil; pistele troienite și viscolite. Cel din Detroit nu primea nicio cursă obișnuită; totuși, dacă aterizarea devenea iminentă se putea curăța pista numărul trei, singura utilizabilă, deși stratul invariabil de zăpadă era de șase inci, iar dedesubt gheață. La Lincoln International toate pistele erau deszăpezite și în stare de funcționare; afară de numărul treizero, temporar incapacitată; vizibilitatea: o milă; vântui bătea dinspre nord-vest cu o viteză de treizeci de noduri și în rafale.

— N-am de gând să descarc combustibilul, îl anunță Anson pe Demerest, după primirea informațiilor.

Înțelegându-i raționamentul, acesta își arătă acordul

printr-o mișcare a capului. Chiar în ipoteza fericită că vor putea menține avionul sub control, aterizarea în sine era o manevră foarte dificilă și hazardată, datorită cantității imense de combustibil care, în alte circumstanțe ar fi fost tocmai îndestulătoare până la Roma. Natural, acum devenise inutilă, dar în situația lor, descărcarea în mers însemna un risc în plus. Explozia și avariile din spatele avionului provocaseră negreșit scurtcircuitarea instalației electrice sau fricțiuni metalice, ambele generatoare de scântei. Or, desfăcând rezervoarele și lăsându-le să se scurgă în mers, o singură scânteie era de-ajuns ca să prefacă avionul într-o torță de flăcări. Era de preferat, deci, cumpăniră Harris și Demerest, să târască o povară zadarnică decât să înfrunte pericolul aprinderii. Alternativă la care ajunseră în mod tacit prezenta totuși un inconvenient, și anume nu puteau ateriza pe proximul aeroport – adică la Detroit «decât realmente într-un moment extrem. Tot din pricina sarcinii masive aterizarea trebuia să fie rapidă, pe toată lungimea pistei și folosind până la ultima picătură capacitatea de frânare. Or, așa cum li se anunțase, pista trei, cea mai întinsă de pe aeroportul Detroit, avea, pe lângă stratul invariabil de zăpadă și o pojghiță de gheață – o combinație cum nu se putea mai nefericită în condițiile lor. Și mai exista o necunoscută – cum aveau să răspundă comenzile când de pe acum se iviseră defecțiuni la direcție și la stabilizator?

Din cele trei alternative, Lincoln International conferea maximum de siguranță aterizării. Până acolo mai aveau însă cel puțin o oră de zbor. Înaintau cu două sute cincizeci de noduri pe oră – o viteză cu mult mai redusă față de cea anterioară, de la marile înălțimi, iar Harris intenționat o ținea în frâu, sperând să evite astfel agravarea stricăciunilor existente. Numai că, din păcate, și această măsură de precauție avea inconvenientele ei. La nivelul scăzut de zece mii de picioare, unde plonjaseră, furtuna nu mai era o amintire, lăsată undeva, în urmă, ci o prezență ce se făcea simțită prin rafale sălbatice și goluri de aer. Se punea deci o altă întrebare crucială: vor rezista sau nu încă

o oră de zbor?

Cu toată învălmășeala întâmplărilor trăite, de la explozie și depresurizarea ce-a urmat-o, nu trecuseră nici cinci minute.

— Trans America 2, ce hotărâri ați luat? îi chestiona din nou Centrul Toronto.

Răspunse Vernon Demerest: aveau nevoie de un culoar deschis și direct până la Detroit; cercetările pentru stabilirea avariilor nu se încheiaseră; în câteva minute vor preciza și intențiile de aterizare fie la Detroit, sau pe un alt aeroport.

— Am înțeles, Trans America 2. Detroit a fost prevenit să îndepărteze plugurile de curățat zăpada de pe pista trei și, până la alte dispoziții, se iau toate măsurile în vederea unei aterizări în condiții excepționale.

Răsună și apelul interfonului și, imediat, glasul lui Cy Jordan, forțat și strident, spre a se face auzit peste vâjâitul vântului.

— Am găsit o spărtură imensă, căpitane, cam de șase picioare în diametru, dincolo de ușa din spate. Din bucătărie și toalete n-a mai rămas aproape nimic. Dar după câte văd, nu s-a desprins nicio parte din avion. Direcția e mult slăbită, cablurile de comandă arată însă bine.

— Cum se prezintă pana cârmei? Ai putut zări ceva?

— Se pare că învelișul turtit al avionului a intrat și în compensatorul stabilizatorului. De aceea s-a blocat. În rest, tot ce am putut constata la învelișul exterior, sunt găuri și teșituri masive, produse – bănuiesc eu – prin ricoșarea schijelor de la bombă. Dar nu s-a desprins nicio bucată din fuzelaj – cel puțin cât am putut cuprinde cu ochii. După părerea mea, cam toată forța exploziei s-a propagat pe lateral.

Adică tocmai efectul pe care nu-l prevăzuse D.O. Guerrero. De la bun început făcuse calcule de mântuială, eronate. Ca atare, mărețul său plan marca un nou și ultim fiasco al unei vieți irosite. Guerrero nu și-a dat seama – și aici fusese marea sa greșeală – că odată cu străpungerea unui avion presurizat, suflul exploziei e atras în afară,

risipindu-se. Apoi minimalizase soliditatea fantastică a aparatelor moderne cu reacție. În orice avion de pasageri toate sistemele sunt duble, astfel că defectarea sau blocarea unuia din ele, nu înseamnă o pierdere iremediabilă, fatală. Nu e imposibilă firește, distrugerea unui avion prin detonarea unei bombe – dar cu o singură condiție: să fie amplasată într-un punct vulnerabil, Or Guerrero nu se gândise la asta.

— Mai putem rămâne în aer o oră? îl chestionă mai departe Demerest pe Jordan.

— Avionul cred că rezistă; nu sunt sigur de pasageri.

— Câți sunt răniți?

— Nu pot preciza încă. Am controlat mai întâi stricăciunile materiale, după cum mi-ai cerut. Dar am impresia că sunt destui și în stare gravă.

— Rămâi acolo atât cât e nevoie, îi porunci Demerest. Fă tot ce poți. Se opri șovăielnic, de groaza răspunsului ce-l aștepta la următoarea întrebare. Și totuși o rosti: Pe Gwen ai găsit-o?

N-avea cum ști dacă nu cumva Gwen fusese smulsă din avion și expulzată odată cu depresurizarea interioară. O mai pățiseră și alții în trecut – chiar stewardese, surprinse în centrul vârtejului fără nicio protecție. Iar în ipoteza că scăpase de această cumplită amenințare, rămâneau atâtea altele. O văzuse cu ochii lui la un pas de locul exploziei.

— Gwen e aici, îl auzi pe Cu Jordan; dar cred că e rău de tot. Sunt vreo trei doctori la bord, care se ocupă de ea și de alții răniți. O să vă mai informez după ce mai aflu amănunte.

Vernon Demerest puse receptorul la loc. În ciuda ultimei întrebări și a celor aflate, tot nu-și îngăduia să se lase copleșit de gânduri și emoții legate de viața sa intimă; pentru ele avea timp mai târziu. Acum însă, și înainte de orice, era dator să se îngrijească de soarta avionului și a celor din el, să-i salveze. Îi împărtăși pe scurt și lui Harris relatările primite.

Anson ascultă atent, cântărind fiecare factor în parte.

După câte lăsase de înțeles, Vernon Demerest nu avea

de gând să preia comanda, și aderase la toate deciziile sale. La fel se părea că va face și în privința aterizării și alegerii locului – aștepta de la Harris ultimul cuvânt.

Deși într-o situație cum nu se putea mai precară, căpitanul Demerest se păstra în limitele rolului inițial de instructor.

— Vom încerca să ajungem la Lincoln, își anunță Harris hotărârea.

Se gândise, firește, mai întâi la siguranța avionului – latura cea mai esențială, nădăjduind totodată că în ciuda condițiilor vitrege din compartimentele pasagerilor, vor rezista într-un fel până la destinație.

Demerest își dădu consimțământul clătinând din cap și avertiză Centrul Toronto, în consecință. De aici i se răspunse că peste câteva minute vor fi preluați de Cleveland. În comunicarea sa, Demerest ceru ca aeroportul Metropolitan din Detroit să rămână pregătit, gata să-i primească în ipoteza unei schimbări fortuite – iar Lincoln International să fie prevenit de întoarcerea lor pentru o aterizare de avarie.

— Am luat notă, Trans America 2. Vom anunța la Detroit și Lincoln International, confirma Centrul Toronto.

Urmă o deviere a rutei. Se apropiau de malul de vest al lacului Huron și totodată de frontiera canadiană.

Pe pământ, după cum o știau și Harris și Vernon, cursa lor concentrase atenția generală. Controlorii de trafic și supraveghetorii de la centrele aeriene continuau desfășurarea unei activități febrile, coordonând, cu alte sectoare, abaterea avioanelor din imediata vecinătate și degajarea rutelor aeriene pe perimetre întinse.

Orice cerere transmisă de pe „Golden Argosy” se bucura de întâietate în îndeplinire.

La trecerea frontierei, Centrul Toronto își încetă emisiunea, adăugând la încheierea ultimului dialog: „Noapte bună și mult succes!”

La numai o secundă, se auzi Centrul din Cleveland, care-i preluase.

Privind înapoi prin golul căscat în locul fostei uși,

Demerest zări o mișcare în compartimentul de clasa întâi – siluete de-abia conturate, în lumina slabă, micșorată de Jordan, spre a nu-i stânjeni pe piloți în cabina de comandă. După câte putea desluși, se părea că pasagerii erau transportați în partea mai adăpostită, din față – semn că cineva intervenise energic – probabil Cu Jordan – care, de la o clipă la alta, trebuia să revină cu un nou raport. Frigul era încă aspru, chiar și în cabina de comandă, iar dincolo, în compartimente, și mai pătrunzător. Din nou i se strânse inima când se gândi la Gwen și din nou, cu o tărie sălbatică, se scutură de el, adunându-și judecata pentru ce-i rămânea de făcut.

Deși se hotărâse să mai zboare o oră – iar de atunci nu trecuseră mai mult de două minute – de pe acum se cerea să întocmească planul de apropiere și de aterizare pe Lincoln International. În vreme ce Anson Harris continua conducerea aparatului, Vernon luă schemele pistelor și le întinse pe genunchi.

Pentru el, ca și pentru Harris, Lincoln era aeroportul de bază și deci îl cunoșteau ca în palmă – atât ca dispunere terestră, cât și spațiul aerian, înconjurător. Cu toate acestea, așa cum le-o imprimase pregătirea și o cereau normele de siguranță, trebuia să-și reîmprospăteze memoria și totodată s-o verifice.

Confruntarea schemelor le confirmă ceea ce știau deopotrivă.

Pentru aterizarea rapidă și cu încărcătura pe care-o aveau la bord era nevoie de pista cea mai întinsă, atât în lungime cât și în lățime. Condiția din urmă era impusă de rigiditatea direcției, iar o alta, la fel de imperioasă, era orientarea ei. Conform previziunilor meteorologice, la Lincoln vântul bătea dinspre nord-vest, cu treizeci de noduri pe oră și în rafale.

O singură pistă întrunea toate aceste deziderate.

— Ne trebuie treizero, decretă Demerest.

— După ultimul comunicat, e încă scoasă din uz, îl preveni Harris.

— Am auzit, bombăni Demerest. De ore întregi e blocată

de un nenorocit de avion mexican. Împături schița căilor de acces, o agăță cu o clamă de maneta sa de comandă și, pe urmă, exclamă scos din răbdări: Naiba s-o ia de blocare! Le dăm o păsuire de cincizeci de minute să ia drăcia aia din drum!

În timp ce apăsa pe butonul microfonului spre a le comunica verdictul controlorilor de la radar, apăru și Cu Jordan cu o față pământie, descompusă de emoție.

11

ÎN AEROGARĂ PRINCIPALĂ de la Lincoln International, avocatul Freemantle era profund descumpănit, nu mai știa ce să creadă.

Nemaipomenit de ciudat, își zicea în sine, să nu se opună nimeni demonstrației și larmei tot mai supărătoare stârnită de proprietarii din Meadowood care, în clipa aceea, acaparaseră o bună parte din clădirea centrală.

Mai devreme, când el în persoană ceruse îngăduința polițistului negru să țină o întrunire publică, locotenentul se arătase neînduplecat. Și, totuși, se strânseseră cu toții, plus sumedenia de gură-cască din jur – și nici țipenie de polițist!

Zău că nu era de înțeles! își repetă Freemantle în sine. Cu toate astea, explicația enigmel era cum nu se poate mai simplă.

După întrevederea cu Backersfeld, directorul general al aeroportului, delegații, cu Elliott Freemantle în frunte, coborâseră în hol unde, potrivit instrucțiunilor prealabile ale avocatului, cei de la televiziune își montaseră aparatele în linie de bătaie. Falnica delegație fu împresurată de cel puțin cinci sute de manifestanți, care se foiseră pe lângă operatori, în așteptare.

Freemantle primi semnalul de alarmă chiar de la un operator, întâmpinându-l cu întrebarea:

— Îi dăm drumul, domnule Freemantle? Noi suntem gata.

De fapt, nu numai una ci două stații de televiziune erau

reprezentate, fiecare urmărind interviuri separate, pentru programul de a doua zi. Cu viclenia-i specifică, Freemantle se interesase cum și pentru cine se făceau filmările, ca să pozeze în consecință. Prima, află el, era destinată unui program popular distractiv, la care se cerea polemică, multă vervă, și chiar poante șocante. Freemantle le putea furniza pe toate.

Reporterul de la televiziune – un june arătos și elegant, într-un palton de păr de cămilă – își începu chestionarul.

— Pentru ce-ați venit aici, domnule Freeman ție?

— Pentru că acest aeroport e o vizuină de hoți.

— Sunteți bun să vă explicați?

— Se-nțelege. Proprietarii din comunitatea Meadowood sunt jefuiți. Jefuiți de liniște, de dreptul lor la somn și odihnă, câștigat prin sudoarea muncii. Jefuiți de destindere, de sănătatea fizică și mentală, de tihna și buna dezvoltare a copiilor. Toate aceste drepturi – consfințite prin constituție – le sunt furate, fără rușine, de conducătorii aeroportului Lincoln, care nici n-o recunosc și nici nu-i compensează în vreun fel.

Reporterul zâmbi, etalând o dantură impecabilă.

— Bătăioase cuvinte, maestre! exclamă arătându-și perlele din gură.

— Da, așa este, și clienții mei și cu mine am pornit la luptă.

— Sau poate că ați vorbit la mânie; v-a supărat cineva astă seară?

— Și asta e adevărat, sir. Am văzut cu ochii noștri crunta indiferență a aeroportului față de suferințele împricinaților.

— Și ce aveți de gând?

— Vom cere la tribunal – dacă e nevoie și la tribunalul suprem – interdicția anumitor piste, chiar suspendarea întregii activități a aeroportului pe timp de noapte. În Europa – unde asemenea lucruri se tratează cu mai multă omenie – la aeroportul din Paris, de exemplu, s-a instituit o interdicție după anumite ore. În caz că nu vom obține satisfacție în această privință, atunci cerem despăgubiri proporționale gravelor prejudicii aduse proprietarilor.

— Presupun că prin însăși acțiunea de acum urmăriți să vă câștigați suportul opiniei publice?

— Exact, sir.

— Și credeți că publicul o să vă sprijine?

— Dacă n-o fac, îi poftesc să petreacă douăzeci și patru de ore în Meadowood cu condiția să aibă timpane zdravene și un sistem nervos de oțel.

— Dar în mod cert, maestre, aeroporturile au luat măsuri pentru atenuarea zgomotului.

— Baliverne, sir! Trucuri! Minciuni pentru amețirea publicului! însuși directorul general al aeroportului mi-a mărturisit în seara asta că până și aceste simulacre, denumite de ei, „măsuri de protecție”, nu se respectă.

Și așa mai departe.

Pe urmă, Elliot Freemantle s-a întrebat dacă nu s-ar fi cuvenit să-l parafrazeze ceva mai fidel pe Bakersfeld, specificând că nerespectarea se datora condițiilor atmosferice cu totul excepționale din seara aceea. Însă chiar dacă afirmația fusese numai pe jumătate exactă, formularea lui conferise mai multă greutate și nu prea vedea cum ar putea fi contestată. Cea de a doua performanță a fost la fel de convingătoare și izbutită ca și prima. Iar de-a lungul ambelor interviuri filmate, camerele au surprins câteva prim-planuri cu mutre expresive printre proprietarii răzvrătiți din Meadowood. Elliott Freemantle nădăjduia că-și vor vedea și ei chipurile, a doua zi, pe ecrane, și, vrând nevrând, își vor aminti datorită cui ajunseseră vedete, în centrul atenției generale.

Îl uluise cât de mulți veniseră la aeroport – de parcă era flautistul cel din poveste, cu cântecu-i fermecat. La întrunirea de la școala baptistă, să tot fi fost vreo șase sute. Dintre aceștia, se așteptase să vadă cam jumătate urmându-l pe o vreme așa de nenorocită și la oră atât de târzie; în realitate, însă, nu se adunaseră numai cei de la școală, ci și alții, prieteni și vecini, probabil convocați la telefon. În plus, i se mai ceruseră formulare de angajament și, bineînțeles, fusese încântat să le distribuie.

Revizuindu-și primele calcule, ajunsese la plăcuta

constatare că, în lumina noilor perspective, onorariul global de douăzeci și cinci de mii de dolari în care sperase, avea toate șansele să fie depășit – și încă bine de tot.

După interviurile luate de televiziune, îl interpelă și reporterul Tomlinson de la „Tribune” care, în timpul filmărilor, își notase neobosit totul într-un carnet.

— Ce mai urmează, domnule Freemantle? îl întrebă el. Aveți de gând să dați curs vreunei demonstrații, aici, pe loc?

Avocatul îi confirmă bănuielile scuturând energic din cap.

— Din nefericire, îi răspunse, cei de la conducerea aeroportului nu cred în libertatea cuvântului așa că ne-au privat de privilegiul elementar de a ne manifesta pe față, în văzul tuturor. Totuși – și arătă către localnicii din Meadowood – eu le voi comunica acestor domni și doamne rezultatul tratativelor.

— Și asta nu înseamnă o manifestație publică?

— Nu, negă avocatul energic.

Bine că făcuse și această precizare, își spuse Elliott Freemantle; îi va prinde bine, mai ales că avea de gând să manevreze în așa fel situația, încât, până la urmă, să iasă o răzmeriță în lege. Ca să-și pună planul în aplicare, se impunea să înceapă cu un discurs aprig – pe care, cum era și de datoria lor – polițiștii aeroportului îi vor cere să-l întrerupă. Era hotărât de pe acum să nu li se opună, ca să nu intre la vreun bucluc mai mare, sau să fie arestat. Dar simpla intervenție a poliției – mai cu seamă dac-o da Domnul să-l întrerupă în plin avânt oratoric – va face din el un martir în ochii clienților, imprimând, totodată, și mai mult colorit istorioarei ce avea să apară în presa de a doua zi. (Cert lucru, ziarele de dimineață își încheiaseră știrile cu relatări despre el și despre adunarea din Meadowood, așa că editorii pentru numărul de după-amiază nu puteau decât să-i fie recunoscători pentru noua poantă ce le-o oferea). Dar mai presus de toate acestea, proprietarii din Meadowood își vor întări convingerea că și-au angajat un apărător destoinic, un conducător dârz, care-și merită

onorariul; parcă vedea cum peste două zile vor și începe să-i curgă cecurile cu prima rată din angajament.

— Noi suntem gata să vă ascultăm, îl anunță Floyd Zanetta, care prezidase întrunirea de la școală.

În timp ce Freemantle se întreținuse cu reporterul de la Tribune, o mână de manifestanți instalaseră la iuțeală sistemul de amplificare portabil, adus la sugestia lui Freemantle. Unul din ei îi întinse juristului un microfon de mână și, vorbind în el, începu să se adreseze mulțimii.

— Prieteni, am venit aici, astă seară, porniți pe discuții raționale și constructive. Am căutat să imprimăm aceleași intenții și conducerii aeroportului, convinși că suntem minați de motive reale și stringente, ce merită să fie luate în seamă și judecate cu toată atenția. În numele dumneavoastră, cu vorbe cumpănite dar ferme, am încercat să exprim aceste doleanțe. Speram că la întoarcere am să vă pot aduce făgăduința unui ajutor, cât de cât, sau să vă spun că am găsit înțelegere și compasiune. Spre regretul meu, însă, mă văd nevoit să vă declar că delegația noastră nu s-a ales cu nimic din toate acestea. Dimpotrivă, am fost tratați cu ostilitate, rea-voință, nepăsare și, ca un corolar, am fost asigurați cu cinism că pe viitor vacarmul din jurul și de pe deasupra caselor dumneavoastră va crește și mai mult.

Se auzi un strigăt de indignare. Freemantle ridică mâna.

— Întrebați-i și pe ceilalți, care m-au însoțit. Și o să vă confirme. Arătă cu degetul spre câțiva din față, interpelându-i direct. Ne-a spus sau nu directorul aeroportului să ne așteptăm și la mai rău?

La început, cei vizați ezitară; pe urmă dădură din cap, aprobativ.

Răstălmăcind cu rea-credință și dibăcie franchețea și cinstea lui Mel Bakersfeld, Elliott Freemantle își continuă perorația:

— Pe lângă prietenii și clienții mei din Meadowood văd și alte figuri, necunoscute, care ni s-au alăturat, din dorința să afle ce se întâmplă aici. Salutăm interesul lor, e bine să știe…

Și vorbi mai departe, în stilul lui vehement.

Rândurile mulțimii, deși compacte de la bun început, se îngroșau văzând cu ochii. Călătorii ce trebuiau să ajungă la porțile de ieșire la avioane, de-abia își croiau cale de trecere. Glasul difuzoarelor, anunțând plecările curselor, era acoperit de zarva demonstranților. Printre localnicii din Meadwood câțiva arboraseră mici pancarte pe care scria: „Avioanele sau oamenii, mai înainte de toate?”… „Interziceți zborul aparatelor cu reacție peste Meadowood!”… „Spunem nu, zgomotului dăunător!”… „Și cei din Meadowood plătesc impozite!”… „Acuzăm aeroportul Lincoln!”

La fiecare pauză a lui Freemantle, țipetele și vacarmul general se întețeau. Un bărbat cărunt, într-un impermeabil din pânză groasă, strigă:

— Să-i servim și noi aeroportului o porție de gălăgie – să-i simtă și ei gustul.

Cuvintele sale produseră un ropot de aprobări. Ce mai încolo și încoace, „comunicarea” pe care dorise s-o facă domnul Elliott Freemantle clienților se transformase într-o demonstrație în toată puterea cuvântului. Dintr-un moment în altul, socotea el în gând, trebuia să apară și poliția.

Ceea ce scăpase însă calculelor domniei sale era un factor cu totul necunoscut și anume: tocmai când începuse hărmălaia lor din hol, sus, în biroul lui Mel apăruse frământarea cu bomba de la bordul avionului Trans America 2, absorbindu-i pe toți, după cum o știm. La scurt timp după sesizarea Tanyei, toți polițiștii porniseră în căutarea lui Inez Guerrero, fără să mai acorde atenție manifestației de protest, înscenată în hol.

Chiar după găsirea lui Inez, locotenentul Ordway rămăsese în continuare la convocarea urgentă, inițiată de Mel.

Trecură astfel încă cincisprezece minute – timp în care locuitorii din Meadowood își făcuseră de cap în tihnă, încât Elliot Freemantle intrase pur și simplu la griji. Oricât de impresionantă era demonstrația, dacă nu era oprită de autoritatea oficială, nu prea își avea rostul.

„Unde naiba Intrase poliția aeroportului, își repeta avocatul impacientat, și de ce nu-și făcea datoria?”

În clipa aceea apăru și locotenentul Ordway însoțit de Mel Bakersfeld, coborând de la etajul ocupat de birourile administrative. Cu câteva minute înainte se încheiaseră și consultările din biroul directorial. După interogarea lui Inez Guerrero și trimiterea celui de al doilea avertisment comandantului cursei Trans America 2, Mel socotise că nu mai avea rațiune să-i rețină pe oameni, să se întindă ia vorbă. Așa că Tanya, împreună cu directorul ei și pilotul șef al companiei se întoarseră la sediul lor, în așteptarea eventualelor știri. Același lucru îl făcură și ceilalți, fiecare revenind la treburile curente, afară numai de Inez Guerrero, reținută de detectivii poliției orășenești pentru continuarea cercetărilor. La plecare, Tanya îi făgăduise lui Standish – inspectorul de la vamă, necăjit și alarmat de soarta nepoatei din avion – să-l țină la curent cu orice veste primită.

Mel, dezorientat, fără să știe prea bine încotro să-și îndrepte mai întâi grija, părăsi biroul, odată cu Med Ordway.

Locotenentul fu primul care observă învălmășeala din hol și pe Elliott Freeman.

— Iar afurisitul ăla de clănțău?! exclamă el. I-am spus doar că aici nu e loc de demonstrații. Își iuți pasul, ca să ajungă mai repede la gloata de jos. Îi risipesc eu, cât ai zice pește, făgădui hotărât.

Mel, de-alături, îl făcu atent:

— Poate că tocmai asta și așteaptă ca să poată poza în erou.

Ordway își despica drum prin mulțime, cu umerii săi solizi și, o dată ajunși mai aproape, îl auziră pe Freemantle proclamând sus și tare:

— În ciuda asigurărilor primite mai devreme din partea conducerii aeroportului, iată că și la o oră atât de târzie încă mai circulă o sumedenie de avioane provocând același zgomot asurzitor, demențial, ca întotdeauna. Chiar și acum…

— Lasă chestia asta, îl întrerupse Ned Ordway. Te-am

prevenit că aici, în aerogară, n-o să fie nicio răzmeriță.

— Dar, vă asigur, domnule locotenent, că nu e vorba de așa ceva. Freemantle ținea, mai departe, microfonul la gură, ca să i se audă limpede fiecare cuvânt. N-am dat decât un interviu televiziunii după întâlnirea – aș putea spune foarte nesatisfăcătoare – cu reprezentanții aeroportului, și pe urmă i-am informat pe acești oameni.

— Informează-i în altă parte! i-o reteză Ordway, după care, se întoarse cu fața la cei adunați și le strigă: Acum risipiți-vă!

Mulți îl mâncau din priviri, alții bombăneau furioși. Când polițistul se răsuci din nou către Elliott Freemantle scânteiară și blițurile fotografilor, iar reflectoarele televiziunii, până atunci stinse, reveniră și ele la viață, inundând cu lumina lor prim-planurile surprinse la repezeală de camerele de filmat. În sfârșit, se îndurase cerul să meargă lucrurile așa cum și-o dorise, își spuse Freemantle cu sufletul ușurat.

Mai încolo, la margine, Mel Bakersfeld rămăsese de vorbă cu reporterii de la televiziune și cu ziaristul Tomlinson, de la Tribune. Consultându-și notițele, acesta îi citea un pasaj din declarațiile avocatului. Pe măsură ce asculta, Mel se întuneca la față.

— Am cel mai mare respect pentru dumneavoastră și uniforma ce-o purtați, domnule locotenent, spunea Elliott Freemantle, adresându-i-se locotenentului. Cu toate acestea, țin să vă aduc la cunoștință că ne-am mai adunat astă seară în altă parte – în Meadowood – dar din pricina zgomotului venind de la aeroport nu ne-am auzit unii pe alții.

— Cu mine nu aveți ce argumenta, domnule Freemantle, îi ripostă Ordway implacabil. Dacă nu faceți exact ce v-am spus, vă arestez. Vă ordon să împrăștiați oamenii de aici.

Cineva din mulțime strigă:

— Și dacă nu vrem?

— Să nu ne clintim din loc! pledă o altă voce. N-au cum să ne lege pe toți.

— Nu! se interpuse Freemantle, ridicând mâna ca să se

facă pace. Vă rog să-mi dați voi ascultare! Nu vom produce niciun fel de dezordine; nu vom arăta nicio împotrivire. Prieteni și clienți, domnul polițist ne-a poruncit să ne sistăm întâlnirea și să plecăm. Așa vom face; îi ascultăm ordinul. L-am putea interpreta ca o gravă încălcare a libertății cuvântului… (fu întrerupt de urale și urlete aprobative)… dar să nu dăm prilejul să se spună că am desconsiderat legea. Și, pe un ton ultragiat la culme, încheie scurt: Voi avea de făcut o declarație presei; afară, nu aici!

— O clipă! se auzi glasul viguros al lui Mel Bakersfeld, peste capetele tuturor. Își croi drum printre oameni și se apropie de avocat: M-ar interesa, Freemantle, să știu ce-o să conțină declarația data presei? Alte răstălmăciri? Alte dezinformări juridice menite să-i ducă de nas pe neofiții care te ascultă? Sau, pur și simplu, vechile panglicarii în care ești așa de expert?

Mel vorbise tare de tot, fiind auzit de cei din preajmă. Cuvintele sale stârniră un zumzet general, atestând interes și curiozitate. Cei care o luaseră din loc se opriseră să-l asculte.

— Asta e o răutate, o calomnie! Dar, mirosind primejdia, se replie imediat. Și totuși, voi trece peste ea.

— De ce? Dacă e o defăimare, știi prea bine cum merită tratată. Și Mel își înteți atacul frontal: Sau poate ți-e teamă să nu reiasă, dimpotrivă, c-am afirmat adevărul.

— Nu mă tem de nimic, domnule Bakersfeld. Dar polițistul de față ne-a suspendat dreptul de-a mai vorbi, așa că mă scuzați…

— Ți l-am suspendat dumitale, însă cu domnul Baskerfeld e altceva, preciza Ned Ordway. Dânsul are deplină autoritate aici.

În timp ce vorbea, Ned i se alătură lui Mel, amândoi blocându-i trecerea.

— Ca adevărat apărător al ordinii s-ar cuveni să nu faci diferențieri, să ne privești ca egali, obiectă Freemantle.

— Cred că are dreptate, spuse Mel pe neașteptate. Ordway îi aruncă o privire nedumerită. Ar trebui să ne acorzi drepturi egale. Și, în loc să interzici întrunirea, să-mi

îngădui privilegiul de care s-a bucurat și domnule Freemantle, de a le vorbi și eu ascultătorilor. Asta dacă ții să te dovedești un adevărat apărător al ordinii…

— Mai încape vorbă? zise vânjosul negru zâmbind peste capetele amândurora. Încep să vă dau dreptate și dumneavoastră și domnului Freemantle.

— Vedeți, a revenit la sentimente mai bune, spuse Mel avocatului, chipurile, binevoitor. Și acum, pentru că ne aflăm cu toții aici, să clarificăm câteva lucruri. Întinse mâna după microfon: dă-mi-l și mie, zise.

Expresia indignării violente ce i se imprimase pe chip acum un minut, două, se mai estompase. Atunci, aflând din carnetul lui Tomlinson despre declarațiile făcute de Freemantle în fața camerelor de filmare se aprinsese pe loc, spumegând de mânie. Și, întrebat de aceasta și de reporterul televiziunii dacă va da vreo replică, îi asigurase c-o va face, fără întârziere.

— Aaa, nu, asta nu! se împotrivi Freemantle, scuturându-și capul energic.

Primejdia pe care-o mirosise mai înainte se contura dintr-odată reală și amenințătoare. Îl mai subestimase o dată în seara aceasta pe Bakersfeld, și n-avea de gând să repete eroarea. Deocamdată, îi avea pe toți proprietarii în mână, și nu-și putea îngădui luxul să-i scape de sub control. Singurul lucru pe care și-l dorea acum cu ardoare era să-i vadă risipindu-se, și cât mai repede.

Arogându-și un aer atotștiutor, declară emfatic:

— S-au spus și-așa prea multe… Apoi, ignorând cererea lui Mel de a-i trece lui microfonul, îl înmână unui localnic din Meadowood și, arătând către instalația de amplificare, conchise irevocabil: Demontați-o și să ne vedem de drum.

— Dă-mi-l încoace, se amestecă Ordway, întinzându-se după microfon. Și lăsați totul așa cum e! în același timp, făcu un semn cu capul către câțiva polițiști apăruți pe la marginea imensului ciorchine de oameni, care imediat se și amestecaseră printre ei. Sub privirea îngrozită și neputincioasă a lui Freementale, Ned îi predă microfonul lui Mel.

— Mulțumesc, zise directorul, întors cu fața către rebelii din Meadowood – mulți fulgerându-l cu priviri ostile – cât și spre curioșii opriți să asculte și să vadă ce se petrece.

Deși ceasul arăta douăzeci de minute peste miezul nopții, deci sâmbăta dimineață – în aerogară domnea aceeași aglomerație, care, probabil, nici nu avea să scadă, d dimpotrivă, să atingă culmi și mai mari, toată noaptea și în ziua următoare, până la remedierea întârzierilor și revenirea la orarii normale. Dacă scopul manifestanților din Meadowood fusese să le înăsprească și mai mult situația, cugeta Mel, apoi și-l atinseseră din plin. Numărul lor – în jur de vreo mie – apăsa greu spațiul aerogării, interpunându-se valului de pasageri ca un banc de nisip, tăindu-le drumul și silindu-i să lupte din răsputeri să-și facă loc. Atâta doar că întreaga poveste nu putea să dureze mai mult de câteva minute.

— Voi fi scurt, anunță el și, ai microfonul la gură, se prezentă auditoriului, specificând și calitatea sa de director. Mai devreme am primit o delegație reprezentându-vă pe toți. Le-am expus care sunt greutățile aici, la aeroport și, totodată, le-am explicat că vi le înțeleg și pe-ale dumneavoastră și regret că aveți de suferit. Mă așteptam să vi se comunice toate acestea, dacă nu integral, cel puțin în esență. În schimb, aflu că spusele mele au fost întoarse pe dos, iar dumneavoastră induși în eroare.

Elliott Freemantle scoase un răget de mânie.

— Minciună! Asta-i minciună! Era congestionat la față, iar freza, până atunci impecabilă, se deteriorase. Locotenentul Ordway îl înșfăcă de braț.

— Acum taci din gură! Ai vorbit când ți-a fost rândul.

În fața lui Mel se mai instalase un microfon al televiziunii, afară de cel pe care-l ținea în mână, iar când reîncepu să vorbească, se aprinseră și reflectoarele.

— Domnul Freemantle mă acuză că mint. Astă seară și-a demonstrat predilecția pentru cuvinte tari. Mel își aruncă ochii pe notița din mână. După câte înțeleg, în registrul termenilor folosiți au intrat cuvinte ca „jefuire”, „indiferență”, „ostilitate” și „rea-voință”, cei din urmă

atribuiți atitudinii mele față de delegație; încercările noastre de reducere a zgomotului au fost calificate de dânsul drept „baliverne”, „trucuri” și „minciuni pentru amețirea publicului”. Ei bine, veți vedea acum cine minte sau mistifică, și cine spune adevărul.

Greșise, și de-abia acum își dădea seama, că nu vorbise din capul locului demonstranților, recunoștea în sine. Chibzuise că va putea ajunge la o înțelegere și fără a produce perturbări în aerogară. Dar iată că nu-și împlinise niciunul din obiective. Învălmășeala tot se produsese; cel puțin măcar de-ar obține înțelegerea ascultătorilor!

— Îngăduiți-mi să vă schițez punctul nostru de vedere în privința reprimării zgomotului.

Și, pentru a doua oară în seara aceea, Mel enumeră măsurile impuse piloților și companiilor lor tutelare.

— În condiții normale, adăugă el, aceste restricții sunt respectate. Însă pe vreme nefavorabilă, ca viscolul de acum, trebuie să le acordăm îngăduință piloților, să ne gândim mai întâi la securitatea avioanelor. Cât despre folosirea pistelor, de câte ori ne stă în putere evităm decolările de pe cea care țintește spre Meadowood – adică pe doi cinci. Totuși, se mai ivesc momente explică el, în care suntem siliți să recurgem la ea – ca în clipa de față, când pista treizero e scoasă din uz. Facem tot ce putem pentru dumneavoastră, susținu Mel, și nu suntem de loc indiferenți, așa cum s-a afirmat dar, ca aeroport în plină activitate comercială, nu ne este îngăduit să desconsiderăm îndatoririle noastre fundamentale și, mai presus de orice, siguranța avioanelor.

Era încă vizibilă ostilitatea ascultătorilor, deși acum dublată de interes. Și tocmai acest amănunt îl înnebunea pe Elliott Freemantle, care-l străfulgera pe Mel cu priviri furibunde.

— Din câte am putut auzi, continuă Mel, domnul Freemantle a preferat să treacă sub tăcere unele observații făcute de mine față de delegați, pe tema generală a zgomotului creat de aeroporturi. Fie n-au fost nicidecum exprimate – și aici, își consultă iar notița – cu „nepăsare” și

„cinism”, așa cum vi s-a relatat – ci cu deplină onestitate. De altfel, aceeași franchețe am s-o arăt și aici, față de dumneavoastră.

Ca și mai devreme recunoscu din nou ca mari minuni nu se mai puteau face în materie de atenuare a zgomotului, iar când aminti și de noile avioane, așteptate în curând, cu surplusul inconvenientelor sonore, mulți se încruntară la chip, de-a dreptul înspăimântați. Totuși, oamenii îi apreciau cinstea și obiectivitatea, amănunt pe care-l sesiză și el. Afară de câte va intervenții izolate, lipsite de importanță, nimeni nu-i întrerupse, cuvintele lui răsunând întregi și limpezi peste bâzâitul necurmat din aerogară.

— Mai sunt două lucruri pe care nu le-am menționat față de delegați, dar intenționez să le spun acum. Vocea lui deveni aspră. Mă tem că n-o să vă placă. Primul, se referă la comunitatea dumneavoastră, din Meadowood. Cu doisprezece ani în urmă, acest cartier nu exista. Pământul – un teren viran – era împărțit în parcele mărunte și ieftine, a căror valoare a crescut brusc și considerabil, odată cu dezvoltarea aeroportului. Exemplul nu este de loc izolat, asemenea comunități, ca Meadowood, sunt cu miile, în lumea întreagă, apărând și crescând ca ciupercile în apropierea aeroporturilor.

— Dar când ne-am instalat noi aici, habar n-aveam de avioane cu reacție și de vacarmul lor, strigă un glas de femeie.

— Noi însă știam, ripostă Mel ridicând un deget spre vorbitoare. Administrația aeroportului era la curent cu apariția aparatelor reactive, cu bubuitul lor, și i-a prevenit de nenumărate ori pe oameni și comisiile de parcelare, implorându-i să nu construiască locuințe acolo. Pe atunci nu eram la conducerea aeroportului, dar există documente și fotografii la dosare. Tot din inițiativa aeroportului s-au înfipt semne și pancarte în cartierul ridicat de dumneavoastră pe care scria:

AVIOANELE VOR DECOLA ȘI VOR REVENI LA ATERIZARE PE DEASUPRA ACESTUI TEREN.

Și alte aeroporturi au procedat la fel. Numai că proprietarii funciari și samsarii le azvârleau cât colo. Apoi v-au vândut parcelele dumneavoastră, sau case gata construite, fără să sufle o vorbă despre zgomotul ce avea să vină și planurile de extindere ale aeroportului – deși le cunoșteau. Așa că până la urmă, ei sunt cei care ne-au tras pe sfoară – și pe dumneavoastră și pe noi.

De astă dată nu mai apăru nicio replică, ci numai chipuri abătute și îngândurate. Spusele lui loviseră tocmai unde-i durea, cugetă Mel și, în sinea lui, îi deplângea în mod sincer. În fond, nu avea în față dușmani pe care voia să-i înfrângă. Ci oameni cumsecade, frământați de-un necaz real și apăsător; vecini, pe care ar fi dorit să-i poată àjuta mai mult.

Surprinse privirea întărâtată a lui Freemantle, și rânjetul său batjocoritor.

— Consideri probabil că ai lucrat dibaci, Bakersfeld, îl înfruntă avocatul. Apoi se întoarse, răcnind cât îl ținea gura, ca să se facă auzit și fără microfon: Să nu-i dați crezare! Vrea să vă înmoaie dârzenia! Dacă mă urmați pe mine, îi dăm în gât pe ăștia de la aeroport, și le luăm despăgubirile.

— În caz că n-ați auzit ce-a spus, domnul Freemantle vă sfătuiește să rămâneți alături de el, repetă Mel la microfon. Apropo de asta, am și eu ceva de adăugat. Așteptă până redobândi atenția abătută a ascultătorilor, și de-abia atunci continuă: Mulți oameni, oameni ca dumneavoastră – s-au lăsat prinși în capcane cumpărând terenuri sau case în zone care nu trebuiau valorificate, sau cel puțin nu în scopuri domestice, ci industriale – o ambianță în care zgomotul nu deranjează. Totuși, nu vă puteți considera iremediabil păgubiți, deoarece sunteți proprietarii terenului și ai locuințelor, cu toată valoarea lor scăzută.

— Aici ai spus o vorbă mare, îl aprobă, cu tristețe, unul dintre bărbați.

— Acum vi se pregătește o nouă păcăleală, menită să vă frustreze în plus. De la un capăt la altul al Statelor Unite, avocații iau cu asalt cartierele din preajma aeroporturilor. De ce? Pentru că pacostea cu zgomotul reprezintă o mină

de aur.

— Dacă mai spui un singur cuvânt te dau în judecată, urlă Freemantle, cu fața sângerie și strâmbă.

— Și pe ce motiv, mă rog? i-o întoarse Mel. Doar n-oi fi ghicind ce am de gând să spun…

Amenințarea avocatului se putea transforma într-un proces de calomnie, cumpăni Mel, deși nu prea-l vedea punându-și-o în aplicare. Oricum, era prea târziu să dea înapoi, îi revenise îndrăzneala de altă dată – plăcerea de-a spune lucrurilor pe nume, indiferent de consecințe – un simțământ pe care nu-l încercase prea des în ultimii doi, trei ani.

— Localnicii din comunitățile la care m-am referit, continuă neabătut, se lasă convinși că aeroporturile pot fi trase la răspundere, și cu succes, în fața tribunalelor. Li se făgăduiesc despăgubiri generoase de parcă la fiecare capăt de drum s-ar afla câte o căldare cu dolari. Firește, nu afirm că aeroporturile nu pot fi date în judecată, său că n-ar exista o seamă de avocați serioși, cu o reputație solidă, angajați în astfel de litigii. Vă avertizez însă că mulți, chiar foarte mulți sunt și de altă categorie.

— ȘI după ce să-i recunoaștem noi? întrebă aceeași femeie care intervenise mai înainte, dar de astă dată cu un glas îmblânzit.

— Ê foarte greu fără un îndrumar – vreau să spun fără cunoașterea unor antecedente în materie de procese intentate împotriva aeroporturilor. Dacă nu sunteți înarmați cu ele, vă puteți lăsa prostiți numai de enumerarea unilaterală a cazurilor fericite. Șovăi o secundă și adăugă: Am auzit și eu asta seară o listă de precedente. Dacă doriți vă pot oferi și reversul ei.

— Să auzim și versiunea dumitale, sir, îl încuraja un bărbat chiar din primul șir.

Câțiva se uitau iscoditori înspre Elliott Freemantle. Mel ezitase să atingă acostă latură, socotind că, și așa, povestea durase mai mult decât plănuise inițial. Acum însă, câteva minute în sus sau în jos, tot nu mai contau. Între timp, o zări și pe Tanya apărută la Extremitatea grupului.

— Litigiile enunțate într-un stil curgător, atât în fața dumneavoastră cât și a mea, sunt de mult perimate pentru noi, care diriguim treburile aeroporturilor. După câte îmi amintesc, primul a fost Causby împotriva statului american. Acest caz – tocmai stâlpul de susținere în pledoaria lui Fremmantle în amfiteatrul școlii – datează de douăzeci de ani, explică Mel. Părțile angajate: un crescător de pui și avioane militate. Acestea zburau foarte jos, pe deasupra fermei, la șaizeci și șapte de picioare de la pământ – ceea ce nu se întâmplă, nici pe departe, cu avioanele care trec peste Meadowood. Puii intrau în sperieți, mulți au pierit. După ani și ani de tărăgăneală, procesul a ajuns, în fine, la tribunalul suprem, care și-a dat pronunțarea. Despăgubirile acordate n-au atins nici patru sute de dolari – adică exact contravaloarea puilor morți. După cum vedeți, adăugă el, fermierul nu s-a umplut de bani, așa cum n-o să vă pricopsiți nici dumneavoastră de pe urma unui proces.

Îl zări pe Elliott Freemantle, făcând fețe-fețe, de mânie, când aprinzându-se ca o flacără, când albindu-se ca varul. Mai văzu că Ned Ordway îl apucase iar de braț, să-l strunească.

— Există în schimb un caz, pe care domnul Freemantle n-a binevoit să vi-l împărtășească, deși foarte important, ajuns tot la tribunalul suprem și extrem de notoriu. Din păcate, însă, nu vine în sprijinul argumentării avocatului dumneavoastră, ci dimpotrivă.

Era vorba de procesul Batten împotriva statului, respins de curtea supremă, în 1963, pe motiv că numai „încălcarea bunurilor materiale” aduce după sine penalizări, nu însă și simplul zgomot.

Tot cu un eșec se soldase și acțiunea clubului civil Loma Portal împotriva companiei aeriene „American”. Prin decizia din 1964, a Curții Supreme din California, se stabilise că proprietarii nu aveau dreptul să ceară sistarea zborurilor pe deasupra imobilelor personale, aflate lângă aeroport. Infinit mai importantă era continuarea activității companiei în interesul publicului... Așa sunase hotărârea definitivă. Mel citase cazurile fără ezitate și din memorie, fapt care, fără

îndoială, impresionase audienta.

— Precedentele în justiție sunt ca și statisticile urmă zâmbind. Dacă jonglezi cu ele, poți dovedi orice. Dar dumneavoastră nu trebuie să mă credeți numai pe cuvânt, adăugă… Cercetați-le. Găsiți totul la dosare.

— Pe-astea nu ni le-ai spus, bombăni o femele de lângă Elliot Freemantle. Ni le-ai înșirat doar pe-alea care ți-au convenit.

O parte din ostilitățile îndreptate mai înainte spre Mel, se întoarseră către avocat.

Freemantle ridică din umeri. La urma urmei, hotărî în sine, tot avea peste o sută șaizeci de formulare gata completate și puse la loc sigur, într-o servietă încuiată, și vârâte în portbagajul mașinii. Nimic din ce se îndruga aici n-a mai putea altera aceasta realitate palpabilă.

Dar numai după o secunda sau două începu să-l încerce unele dubii. Vedea că Mel Bakersfel era asaltat de întrebările câtorva prăpădiți în legătură cu contractele de angajare a avocatului, semnate în aceeași seară. Iar vocile lor trădau suspiciune. Ce mai încolo și încoace, îl pusese la pământ Bakersfeld cu felul lui de a se purta, și cu ce le înșirase. Grupul compact din fața se fărâmiță în cete mărunte, toți sporovăind cu înflăcărare între ei.

— Mi s-au pus întrebări privitoare la un contract, anunță Mel. Ca prin farmec, oamenii amuțiră. Cred că știți la ce contract mă refer. Am avut și eu în mână un formular.

Elliott Freemantle făcu un pas înainte.

— Și ce dacă! Doar nu ești avocat, asta am stabilit-o mai devreme! Prin urmare, nu te pricepi la contracte.

De astă dată fusese destul de aproape de microfon să se facă auzit de întreaga mulțime.

— Te înșeli; nu e zi să n-am de-a face cu ele, i-o reteză Mel. Fiecare concesiune din aeroport – de la compania cea mai mare, până la standul cu antinevralgice – funcționează în virtutea unui contract aprobat de mine și negociat de către angajații mei.

Se răsuci către ascultători.

— Domnul Freemantle mă face atent, și pe bună

dreptate, că nu sunt avocat; așa că o să vă dau un sfat de om de afaceri. În anumite circumstanțe s-ar putea să vi se impună onorarea contractelor încheiate în seara asta. Un contract e un contract. Puteți fi dați în judecată pentru nerespectarea lui, vi se pot imputa banii. După părerea mea însă, dacă veți face pe loc o notificare, anulați ambele alternative. Pe de o parte, nu ați primit niciun fel de bunuri, niciun serviciu. Iar pe de alta, ar însemna să vă tragă pe fiecare: separat la răspundere. Or asta ar fi o treabă, nu glumă! zâmbi Mel. Și un ultim amănunt. De astă dată se uită țintă la Elliott Freemantle. Nu văd care tribunal ar privi cu ochi buni un onorariu global în jurul a cincisprezece mii de dolari pentru un serviciu, pe care, cu un eufemism l-am putea denumi „nebulos”.

— Atunci ce ne rămâne de făcut? se auzi din nou bărbatul de mai înainte.

— Dacă, realmente, v-ați răzgândit, vă sugerez ca astăzi sau mâine să trimiteți o scrisoare pe adresa domnului Freemantle. Specificați că ați renunțat la serviciile domniei sale, menționând și motivul. Păstrați-vă neapărat o copie. Și astfel, cred că se va încheia totul.

Mel fusese mai dur decât își propusese și, totodată, prea îndrăzneț, împingând lucrurile atât de departe. Dacă ținea cu orice preț, Freemantle putea să i-o plătească. De fapt, se interferase între clienți și avocat, punându-l într-o lumină nefavorabilă, și, mai ales, dezbătând o problemă care viza direct interesele aeroportului, și implicit pe el – ca director. Judecând după sclipirile de ură din ochii avocatului, evident nu-și dorea decât să-și ia revanșa dacă-i va sta în puteri. Și totuși, instinctul îi spunea că n-o va face; nu-i convenea lui Freemantle o cercetare mai amănunțită și, mai ales, publică, a metodelor de recrutare a clientelei și a procedeelor sale neortodoxe. Ajunși la proces, un judecător pătruns de etica profesională putea să ridice întrebări penibile, ba chiar și Asociația Juriștilor, veșnica apărătoare a moralității confraților. Cu cât cugeta mai mult, cu atât își dădea seama că nu are temeiuri de îngrijorare. De altfel, fără ca Mel s-o știe, Elliott Freemantle ajunsese la aceleași

concluzii.

Indiferent ce s-ar fi spus despre el, rămânea un pragmatic. De mult pătrunsese adevărul că în viață există jocuri pe care le câștigi, iar altele iremediabil pierdute. Uneori pierderea era neașteptată – un fleac, o nimica toată putea preface o izbândă ca și câștigată într-o ireversibilă și dureroasă înfrângere. Din fericire însă, pentru oamenii ca Freemantle uneori și reversul era adevărat.

Directorul aeroportului – Bakersfeld – se dovedise a fi una din aceste piedici mărunte, desigur nebănuite – pe care, dacă ar fi privit-o mai cu luare aminte, desigur, ar fi putut-o înlătura. Chiar după prima lor confruntare, care ar fi trebuit să-i servească de avertisment, a continuat să-și subestimeze adversarul, rămânând în vizuina lui în loc să o șteargă fără să privească înapoi. Un ah detaliu revelator, dar descoperit la fel de tardiv, era că, deși subtil și precaut, Bakersfeld juca până la ultima carte – întocmai ca și el. Asta se văzuse clar în ultimele minute, când întinsese coarda la maximum. Și de-atunci, din momentul acela, Elliott Freemantle știuse că Bakersfeld câștigă partida, în detrimentul său.

Fără doar și poate, Asociația Juriștilor nu l-ar felicita pentru activitatea din noaptea aceasta… în plus, nu trebuia să uite ciocnirea pe care-o mai avusese cândva cu o comisie de cercetare; și o experiență fusese de ajuns.

Bakersfield intuise exact, reflecta el, Nu-și va sili clienții să-i achite rata la care se angajaseră. Riscurile unei asemenea stăruințe erau prea mari, Iar rezultatele incerte.

Dar nici să capituleze, așa, dintr-odată, nu avea de gând. Chiar a doua. zi va bate o depeșă către cei cate semnaseră formularele, încercând, pe câte îi va sta în putință, să-i convingă de a-l menține ca apărător al onorariului stabilit. Mari iluzii nu-și făcea în privința răspunsurilor. Prea le stârnise Bekersfeld, bănuielile, fi-i-ar curajul de râs! Totuși, măcar o parte din avans poate îi mai rămânea S-or găsi niscaiva printre ei dornici de a continua lupta; iar mai târziu, o să vadă chiar el dacă merita osteneala.

Dar marea lovitură – vițelul cel gras – îi scăpase și pace! Cu toate acestea, nu se dădea bătut; va dibui altceva. Și curând de tot. Că doar așa se întâmpla de regulă.

Ned Ordvray împreună cu alți câțiva polițiști împrăștiau mulțimea din holul aerogării, redându-i înfățișarea și pulsația normală. Se dezmembra, în sfârșit, și instalația de amplificare și se dădu de-o parte.

Mel Bakersfeld observa că Tanya, apărută acum câteva clipe, înainta spre el.

O femele venită cu cei din Meadowood, pe care o mai remarcase în câteva rânduri, i se postă drept în față. Avea trăsături bine conturate, o expresie inteligenta și un păr castaniu, ce-i cădea pe umeri.

— Domnule Bakersfeld, i se adresă pe un ton cumpănit. S-au vorbit multe și de toate, și am ajuns să privim altfel unele lucruri, mai bine, mai limpede. Totuși, plec fără să știu ce să le spun copiilor mei când țipă speriați și mă întreabă de ce nu-i slăbește larma avioanelor, ca să poată dormi? Despre asta n-ați pomenit nimic.

Mel scutură din cap învins. În puține cuvinte, femeia îl făcuse să înțeleagă cât de inutile fuseseră eforturile sale – tot ce se petrecuse în noaptea aceea. Știa că nu-i poate da niciun răspuns

ȘI, că, probabil, nu va exista niciunul atâta vreme cât va dăinui această vecinătate între aeroporturi și locuințe.

Tot dibuia după o formulă, oarecare, când Tanya, ajunsă lângă el, îi întinse o foaie de hârtie împăturită.

O desfăcu și citi mesajul; după felul cum arăta se vedea că fusese bătut la mașină în mare grabă;

explozie la bordul cursei 2 în timpul zborului. Avarii structurale și răniți, vine aici pentru aterizare urgentă, sosește 01:30 est. Căpitanul cere pista treizero. Turnul control informează: încă blocată.

12

LA CAPĂTUL COMPARTIMENTULUI de clasa a doua, unde totul era stropit cu sânge, ca într-un abator, Milton Compagno, medic practician, făcea apel la întreaga-i pricepere profesională încercând să-i salveze viața lui Gwen Merghen. Nu avea însă nicio certitudine că va izbuti.

În clipa detonării bombei, Gwen, plantată în spatele lui Guerrero, fusese, după el, cea mai apropiată de centrul exploziei.

În alte împrejurări, ar fi fost ucisă pe loc, ca și Guerrero. Doi factori o salvaseră – cel puțin pentru moment. Între ea și locul dinamitării se interpusese Guerrero plus ușa toaletei. Privite în parte, niciuna nu putea fi socotită o pavăză eficace, dar împreună întârziaseră cu o fracțiune de secundă forța inițială a exploziei. În acel interval fulgerător se produsese spărtura în învelișul avionului, provocând o a doua detonare – aceea a depresurizării.

Într-adevăr, Gwen fusese izbită de suflul dinamitei, proiectată îndărăt, grav rănită și sângerândă, însă, între timp, forța exploziei întâlnise o alta, antagonică, și anume vârtejul de aer năvălit prin spărtura din fuzelaj.

Era ca și când două tornade se încrucișaseră, luptându-se între ele pentru supremație. În secunda următoare, depresurizarea înfrânse tăria exploziei inițiale, azvârlind-o în văzduh și în bezna nopții de afară.

Deși puternică, explozia nu făcuse ravagii întinse.

Gwen Merghen, victima cea mai gravă, zăcea în stare de inconștiență pe podeaua culoarului. Alături, tinerelul cu chip de bufniță, care ieșise din toaletă, speriindu-l pe Guerrero, sângera abundent, era amețit, însă lucid și pe picioare. Câțiva pasageri, vreo șase, și tot de prin apropiere, căzuseră victimele schijelor și ale fărâmelor de bombă, care le pricinuiseră răni sau contuzii.

Alții, loviți sau zgâriați de vârtejul obiectelor, stârnit de depresurizarea interioară, nu-și reveniseră încă din șoc; totuși, nici starea, nici leziunile lor nu erau îngrijorătoare.

La declanșarea vârtejului în compartimente, cei care nu erau protejați de curelele de siguranță se treziseră împinși spre spărtura căscată în avion – o nouă primejdie ce o amenințase în special pe Gwen Meâglien. Dar la cădere, fie din pură întâmplare sau instinctiv, Gwen își încolăcise brațul după piciorul unei banchete. Așa scăpase neaspirată, apărându-i cu trupul ci, și pe alții târâți în neant.

După primele trâmbe de aer, fenomenele de absorbție se diminuaseră.

În schimb, rămăsese un alt pericol, la fel de mare și de imediat pentru toți pasagerii, fie răniri sau nevătămați: lipsa de oxigen.

Cu toată desprinderea automată a măștilor, doar câțiva dovediseră prezența de spirit de a le aplica fără întârziere. Din fericire s-au găsit oameni care să intervină energic înainte de a fi prea târziu.

În virtutea antrenamentului, stewardesele, indiferent de locul unde fuseseră surprinse de năprasnica învălmășeală, luaseră măștile, îndemnându-i și pe alții, prin semne, să le urmeze exemplul. Cu aceleași reacții spontane răspunseseră și cei trei medici aflați la bord cu soțiile lor; conștienți de necesitatea oxigenării, nu-și irosiseră secunde prețioase, instruindu-i pe toți cei din jur să procedeze la fel. Judy, isteața nepoată a inspectorului Standish, după ce se pusese pe ea și pe pruncul de alături la adăpost, se îngrijise și de vecinii apropiați, stimulându-i prin gesturi să folosească măștile.

Bătrâna doamnă Quonsett, după atâtea demonstrații de salvare la care asistase în călătoriile ei ilicite, știa prea bine ce are de făcut. Se înarmase prompt cu o mască, întinzându-i una și amicului – oboistul – pe care, de la pătrunderea primelor jeturi de aer îl trăsese pe scaun, alături. Despre ea însăși, nu avea nici cea mai vagă idee dacă va scăpa cu viață sau va muri, dar constată că acest gând din urmă nu o tulbura prea mult; oricare avea să fie sfârșitul, ținea negreșit să urmărească tot *ce* se întâmplă, până în ultima clipă.

Cineva îi aruncă o mască și tânărului rănit de lângă

Gwen. Clătinându-se și fără a pricepe prea bine ce se petrece în avion, își duse oxigenul la gură și inspiră.

Cu toate aceste intervenții, la capătul primelor cincisprezece secunde – și deci la limita critică – nici jumătate din pasageri nu își puseseră măștile. Cei care nu le aveau, începuseră să dea semne de amețeala și somnolența, amenințați, în următoarele cincisprezece secunde, să-și piardă cunoștința.

Gwen Merghen nu primise nici oxigen, nici alt ajutor, prăvălindu-se tot mai adânc în inconștiența provocată de răni și lovituri. Acesta fusese momentul când, cu riscul măririi avariilor sau chiar al distrugerii avionului, Anson Harris hotărâse coborârea vertiginoasă, salvând astfel viața lui Gwen și a multora în pericol de asfixiere.

Pornind de la douăzeci și opt de mii de picioare, picajul durase două minute și jumătate.

Or carența de oxigen nu era permisă mai mult de trei, patru minute, deoarece după acest interval apăreau leziuni pe creier.

După primul minut și un sfert, avionul ajunsese la nouăsprezece mii de picioare, dar și aici aerul era la fel de rarefiat, insuficient pentru susținerea vieții. Sub această limită, atmosfera devenea mai oxigenată și ceva mai propice, pentru ca la douăsprezece mii de picioare să se poată respira normal.

Curând după statornicirea avionului la înălțimea de zece mii de picioare, cei care-și pierduseră cunoștința și-au recăpătat-o, cu excepția lui Gwen. Mulți chiar nici nu-și dădeau seama de starea prin care trecuseră.

Treptat, pe măsură ce se atenuau simptomele șocului, pasagerii și stewardesele reveneau la realitatea înconjurătoare. Oak Lawn, stewardesa blondă și înțepată, a doua în ierarhie după Gwen, se precipită spre răniții dinspre partea posterioară a avionului. Deși, după paloarea feței se vedea cât era de emoționată, vorbi cu un glas imperativ:

— Avem nevoie de un doctor. Există vreunul printre dumneavoastră?

— Da, domnișoară.

De altfel, Milton Compagno se ridicase de pe scaun înaintea apelului ei. Mic de statură, cu trăsături ascuțite, mișcându-se vioi *și* vorbind repede, cu accent de Brooklyn, examină atent situația la locul exploziei, stânjenit de frigul usturător și vântul ce se rostogolea mugind prin deschizătura ivită în trupul avionului. Din fosta bucătărie și toalete nu rămăsese decât o masă informă de metal și lemnărie carbonizată, stropită cu sânge. Spatele fuzelajului, pe dinăuntru, era sfârtecat; cablurile de comandă și alte instalații complet dezvelite.

Medicul își ridică vocea spre a se face auzit peste larma vântului și a motoarelor, acum stăpânitoare în compartiment, devreme ce nu mai era ermetic.*

— Ar trebui să duceți cât mai mulți oameni înspre cabina din față, să le asigurați maximum de căldură posibilă. Pentru răniți avem nevoie de pături.

— Voi încerca să găsesc, făgădui stewardesa nu prea sigură de reușită.

Multe din păturile așezate în plasele de deasupra banchetelor zburaseră afară, odată cu hainele pasagerilor și cu alte obiecte prinse în viitoarea depresurizării.

Între timp, lui Compagno i se mai alăturaseră încă doi medici.

— Aduceți-ne tot ce aveți ca instrumentar și medicamente de prim ajutor, se adresă unul din ei altei stewardese.

Singur Compagno – îngenuncheat acum lângă Gwen – își luase trusa medicală la drum. Colegii săi, nu.

Potrivit unei vechi tradiții, Milton Compagno nu pleca nicăieri neînarmat cu cele trebuincioase intervențiilor de urgență. De aceea și-aici preluase primul inițiativa deși, ca medic practician, s-ar fi cuvenit să acorde întâietatea celorlalți doi, care erau specialiști, superiori profesional.

Milton Compagno se socotea întotdeauna la datorie. Cu treizeci și cinci de ani în urmă, când o pornise pe povârnișul vieții luând-o de jos de tot – dintr-o mahala a New York-ului – își agățase prima lui firmă în Mica Italie din Chicago, lângă Milwaukee și Grand Avenues. Iar de atunci, așa cum spunea

soția – de obicei, resemnată – nu încetase să practice medicina decât în timpul somnului, îi făcea plăcere să fie solicitat. Pentru el, meseria era un fel de premiu pe care-l câștigase și trebuia să și-l apere cu sfințenie, indiferent de ora când l-ar fi căutat, așa cum nu existase ocazie să se eschiveze de la *o* vizită la domiciliul bolnavului. Spre deosebire de mulți confrați, care treceau pe lângă accidente fără să se oprească, temându-se de turnările unei asistențe ineficiente, Compagno întotdeauna cobora din mașină și-i ajuta pe cei în nevoie cu ce putea. La fel de conștiincios ținea pasul cu orice noutate apărută în profesie. Și totuși, cu cât trudea mai din greu cu atât părea că înflorește. Storcea fiecare minut din ziua de muncă – de parcă își pusese de gând ca într-o singură viață, din care prea puțin îi mai rămăsese, să aline suferințele întregii omeniri.

După mulți ani de amânări, plecase în sfârșit la Roma, împreună cu soția, să viziteze locurile natale ale părinților. Urma să petreacă o lună pe aceste meleaguri și, cum nu mai era tânăr, consimțise să folosească prilejul pentru a se odihni din plin. Cu toate acestea, nu-i scăpase din vedere eventualitatea de a fi chemat să dea o mână de ajutor, fie în decursul călătoriei sau chiar în Italia, și era hotărât s-o acorde, indiferent ce scria la lege! De aceea se pregătise, și nu îl mira de loc solicitarea de acum.

Își îndreptă atenția întâi spre Gwen – evident, în starea cea mai gravă – spunându-le peste umăr colegilor:

— De restul ocupați-vă voi.

Pe culoarul strâmt al compartimentului unde zăcea Gwen, Compagno o întoarse puțin într-o parte, aplecându-se peste ea să vadă dacă mai respiră. Da, respira; dar superficial și sacadat. O chemă din nou pe stewardesa blondă.

— Am nevoie de oxigen, o anunță.

Și până i se aduse o butelie de oxigen și o mască, îi căscă gura rănitei ca să stabilească în ce măsură căile respiratorii erau libere; găsi dinți zdrobiți pe care îi scoase, și mult sânge. Controla dacă sângerarea nu jena respirația.

— Ține-i masca la gură, spuse stewardesei. Și oxigenul prinse a șuiera. La un minut, două, apăru o urmă de culoare pe chipul pământiu, stors de viață, al lui Gwen.

Între timp, începu să oprească sângerarea abundentă la nivelul feței și al toracelui. Lucrând expeditiv, prinse cu pensa hemostatică o arteră facială, – punctul cel mai important al hemoragiei externe, iar în rest aplică pansamente compresive. Descoperise și semnele unei fracturi claviculare și a brațului stâng, care necesitau să fie imobilizate ulterior. Cu mare strângere de inimă, observă ceea ce părea a fi niște așchii în ochiul stâng al pacientei; despre dreptul era mai puțin sigur.

Ofițerul Jordan, mișcându-se cu precauție în jurul doctorului Compagno și al lui Gwen, supraveghea activitatea stewardeselor și mutarea pasagerilor în partea mai ferită de frig. Mulți erau conduși la clasa întâi, așezați câte doi pe un loc, alții în holișorul semicircular al aceluiași compartiment de lux, unde existau permanent scaune disponibile. Îmbrăcămintea rămasă de pe urma suflului interior era împărțită călătorilor aflați în stare mai critică, fără a se ține seama, firește, de adevărații ei posesori. Ca întotdeauna în astfel de împrejurări, oamenii se arătau gata de a se ajută între ei cu generozitate și chiar cu mici ieșiri hilare.

Colegii lui Compagno îngrijeau de răniții mai puțin gravi. Tânărul cu ochelari, surprins de explozie în spatele lui Gwen, avea o tăietură foarte adâncă la braț, însă remediabilă cu îngrijirile de rigoare. În afară de ea, suferise leziuni mai mărunte pe față și în regiunea umerilor. Ajutorul de moment se limitase la aplicarea pansamentelor compresive pe braț –, o injecție cu morfină, asigurarea unei poziții cât mai confortabile și maximum de căldură. Atât asistența medicală cât și mișcarea pasagerilor dintr-un compartiment în altul, erau mult îngreuiate de oscilațiile avionului, izbit din toate părțile de furtuna ce împresura la joasa altitudine de acum. Căderile în gol, alternate cu puternice legănări laterale, se succedau la intervale scurte, de numai câteva minute, astfel că mulți pasageri

începuseră să se resimtă de pe urma lor, adăugându-se la suferințele preexistente și neplăcutul rău de avion.

După a doua convorbire telefonică cu Demerest, Cy Jordan reveni lângă Milton Compagno.

— Căpitanul Demerest m-a însărcinat să vă mulțumesc dumneavoastră și celorlalți doctori pentru tot ceea ce faceți. Totodată vă roagă, dacă vreți, dacă aveți un moment liber, să poftiți în cabina să-l informați despre starea răniților ca s-o comunice la rândul său prin radio.

— Ține-mi compresa, îi ceru medicul pe un ton poruncitor: apasă tare pe locul unde se află. Acum vreau să mă ajuți să improvizez o atelă. O să folosim una din coperțile de piele în care puneți revistele, și un prosop dedesubt. Adu-mi coperta cea mai mare și lasă revista înăuntru. Se opri, și apoi adăugă: O să mă duc și în cabină când pot. Până atunci, spune-i așa căpitanului: în cel mai scurt timp trebuie să le vorbească pasagerilor. Acum au trecut peste șoc și le-ar prinde bine câteva cuvinte de îmbărbătare.

— Da, sir. Cy Jordan se uita în jos, la Gwen, încă inconștientă; chipul lui posac și scofâlcit arăta mai jalnic ca oricând. E vreo nădejde să scape, doctore?

— Da, tinere, deși incertă. Depinde foarte mult de vigoarea ei fizică și morală.

— De asta nu a dus lipsă niciodată.

— A fost și drăguță, nu?

Cu carnea ciopârțită, plină de sânge, de praf și cu părul ciufulit, era greu să fii sigur.

— Nu drăguță, foarte frumoasă…

Compagno rămase tăcut. Oricare avea să fie deznodământul, fata de pe podea nu se va mai putea numi niciodată drăguță, decât cu intervenția chirurgilor estetici.

— Am să-i predau căpitanului mesajul dumneavoastră, sir. Și, cu un aer mai mohorât ca înainte, Cu Jordan se îndreptă spre cabina de comandă.

La foarte puțin timp, se auzi prin difuzoare vocea calmă a lui Vernon Demerest.

— Doamnelor și domnilor, vă vorbește căpitanul

Demerest… Pentru a învinge urletele vântului și ale motoarelor Cy Jordan răsucise la maximum butonul volumului, așa că fiecare cuvânt răsuna clar. Știți că am fost în impas, într-un mare impas. Și n-am să încerc să-l minimalizez. Nici glume n-am să fac, pentru că aici, în cabina de comandă, nu ne arde de șotii, și cred că nici dumneavoastră. Am trecut cu toții printr-o experiență unică, chiar pentru noi, piloții, și nădăjduim să n-o mai reedităm vreodată. Dar am depășit-o. În clipa de față avem avionul sub control; zburăm către Lincoln International, unde sperăm că vom ateriza în aproximativ trei sferturi de oră.

Pasagerii din cele două compartimente, de clasa întâi și a doua, amestecați acum de-a valma, încetaseră orice conversație și nu mai făceau nicio mișcare. Instinctiv, își îndreptară ochii spre difuzoarele de deasupra, ascultând atenți să nu piardă niciun cuvânt.

— Știți, desigur, că avionul este avariat. Dar nu-i mai puțin adevărat, că putea să fie infinit mai rău.

Cu microfonul în mână, Demerest se întreba cât de precis și de onest trebuie să fie în indicațiile sale. În cursele obișnuite, anunțurile făcute de el erau laconice, limitându-se la informațiile stricte. Avea aversiune față de comandanții guralivi, care-și bombardau ascultătorii captivi cu tot felul de comentarii de-a lungul traseului. Totuși, de astă dată, intuia că trebuie să spună mai multe; pasagerii erau îndreptățiți să cunoască realitatea.

— N-am să vă ascund că ne mai așteaptă câteva greutăți. Aterizarea va fi dificilă și nu putem ști cât de mult va fi afectată de stricăciunile aparatului. Vă spun acest lucru, deoarece la sfârșitul acestui comunicat, membrii echipajului vor face cu dumneavoastră un instructaj cu privire la poziția pe care trebuie s-o adoptați și la măsurile de protecție ce se impun în decursul manevrelor de coborâre. Tot de la ei veți afla cum veți părăsi avionul, la nevoie, imediat după aterizare. În cazul când veți fi puși în această situație, vă rugăm să acționați cu calm și iuțeală, respectând întocmai indicațiile personalului nostru. Vreau

să vă asigur că jos, pe pământ, se iau toate măsurile pentru a ne veni în ajutor.

Cu gândul la pista treizero, Dement nădăjduia că mai ales această ultima, afirmație corespundea adevărului. Socoti că nu avea sens să intre în detalii, cum ar fi fost blocarea stabilizatorului, sau alte neajunsuri tehnice pe care mulți călători tot nu le-ar fi priceput. Așa ca vorbi despre altceva, și cu o undă de veselie în glas.

— Într-un fel, vă puteți considera norocoși, pentru că astă seară în loc de un singur căpitan cu experiență, la cârma avionului, întâmplător aveți doi. Căpitanul Harris și pe mine. Suntem o pereche de pelicani bătrâni, însumând în palmaresul nostru mai mulți ani de zbor decât ne convine, în anumite momente, să recunoaștem – afară de momentul acesta, de-acum, când ne dăm seama cât de utilă se dovedește experiența amândurora. Ne vom completa deci unul pe altul, în vreme ce ofițerul Jordan va rămâne mai tot timpul cu dumneavoastră. Vă cerem tot ajutorul și, dacă ni-l acordați, vă făgăduim că vom ieși cu bine până la capăt.

Demerest puse la loc microfonul»

— Bine ai mai întors-o din condei, observă Anson Harris fără să-și dezlipească ochii de pe instrumentele de comandă. Ar trebui să faci politică.

— Nimeni nu m-ar vota, zise Vernon cu amărăciune. În general oamenilor nu le place să le vorbești deschis, să le spui adevărul de la obraz.

Își aminti înciudat de adunarea consiliului administrativ de la Lincoln, când ceruse cu atâta însuflețire să se interzică vânzarea asigurărilor la cabinele din aeroport și care fuseseră urmările sincerității lui de atunci? Lamentabile 1 în același timp, se întreba cam cum s-or fi simțind membrii consiliului, inclusiv mierosul și îngâmfatul lui de cumnat, după ce aflase de polița lui D.O. Guerrero și încercarea lui criminală de-a nimic avionul? Poate mai mulțumiți de sine ca întotdeauna, își zise Vernon, iar pe viitor, în loc să-l placheze cu vechea formulă: „Asta nu se va întâmpla niciodată”, o vor schimba, spunându-i: JVA fost

un incident cu totul excepțional, dar nu înseamnă că se va și repeta”… Mă rog, orice s-a spus sau nu „dacă vor ajunge cu bine și-o să dea ochii cu el, era hotărât să-și reia vechea luptă – și cu mai mare tam-tam. Spre deosebire de trecut, de astă dată va avea un auditoriu mai larg. Indiferent cum o va primi administrația, experiența din seara aceasta – când avionul și cei de la bord se aflaseră la un pas de pieire – cu siguranță că va umple paginile ziarelor; iar el, Demerest, o va folosi la maximum. Va discuta fățiș cu reporterii, le va spune părerea lui despre asigurările împotriva accidentelor, despre domnii consil ieri ai aeroportului. Lincoln și, mai ales, despre neprețuitulcumnut – Mel Bakersfekî. Desigur, momâile de la Relațiile cu publicul vor face pe dracu’ în patru să-i țină gura închisă „pentru reputația companiei”.

— Dar lasă-i numai să-ncerce!

În aparatul de radio se auziră pârâiturile anterioare emisiei.

— Trans America 2; vorbește Centrul din Cleveland. De la Lincoln se anunță că pista treizero e încă indisponibilă. Se încearcă înlăturarea obstacolului. În caz de nereușită, aterizați pe doi-cinci.

Auzindu-l pe Demerest repetând mesajul spre confirmare, Harris se întunecă la față. Doi-cinci era cu o mie de picioare mai scurtă precum și mai îngustă și cu un vânt potrivnic. Folosirea ei însemna dublarea riscurilor, și-așa foarte mari.

Expresia lui Vernon reflecta, fără echivoc, propria sa reacție față de cele comunicate.

Avionul rămânea tot în voia furtunii – izbit cu sălbăticie din toate părțile – iar eforturie de a-l menține în echilibru îl solicitau într-atât de mult pe Harris, încât nu mai avea timp de altceva.

Demerest se întoarse către ofițerul Jordan.

— Cy, du-te înapoi în compartimente și diriguiește treburile acolo. Vezi dacă fetele și-au început instructajul în vederea aterizării și dacă toți înțeleg ce-au de făcut Apoi alege o mână de oameni, care ți se par mai destoinici.

Arată-le pe unde sunt ieșirile în caz de pericol și învață-i cum să le folosească. O dată ce-am depășit marginea pistei – ceea ce sigur se va întâmpla dacă aterizăm pe doi-cinci, aparatul se poate dezmembra, și-l lăsăm în urmă, bucăți. Desigur, ne vom repezi să-i culegem pe cei pierduți pe drum; dar poate că n-o s-avem timp.

— Am înțeles, sir.

Și din nou, Jordan se strecură de pe scaunul său.

Nerăbdător cum era să vadă ca ochii lui ce se întâmpla cu Gwen, Demerest ar fi dat orice să-l părăsească pe Harris, să-l lase de unul singur la comandă.

Însă la numai câteva momente de la plecarea tânărului pilot, însuși Compagno apăru în pragul cabinei. Între timp, Jordan degajase intrarea – înlăturând ușa desprinsă din balamale, acoperită cu tot soiul de alte sfărâmături, și înlesnind astfel trecerea.

Milton Compagno se prezentă foarte sumar.

— Acum vă pot raporta, domnule căpitan, situația exactă a răniților, după cum mi-ați cerut-o.

— Vă rămânem recunoscători, doctore. Dacă nu erați dumneavoastră…

Compagno îi stăvili efuziunea printr-un gest al mâinii.

— Să lăsam asta pentru mai târziu. Își deschise o agendă legată în piele la pagina marcată printr-un creionaș subțire, de aur. Iarăși un lucru tipic pentru Compagno – își întocmise o informare complexă, cu numele, starea și tratamentele administrate pacienților. Domnișoara Gwen – stewardesa – începu medicul, este cea mai amenințată. Are leziuni multiple în regiunea feței și a toracelui și sângerări abundente, o dublă fractură la brațul stâng și, firește, starea de șoc. De asemenea, v-aș ruga să anunțați pe cei în măsură ca la sosirea avionului să ne aștepte un chirurg oftalmolog.

Deși vizibil tulburat – judecând după paloarea feței – Vernon își impusese întreaga tărie pentru a nota relatările doctorului pe carnetul de bord. Totuși, la ultimele cuvinte ale medicului, se opri ca trăsnit.

— Un oftalmolog?! Vreți să spuneți… ochii…

— Mă tem că da, afirmă doctorul cu gravitate. Apoi se corectă; cel puțin ochiul stâng e invadat de așchii metalice sau de lemn – exact nu pot să-mi dau seama. Ne trebuie un specialist să precizeze dacă e atinsă și retina. Cât privește ochiul drept s-ar părea că e nevătămat.

— Ooo, cerule! exclamă Demerest simțind că i se face rău și acoperindu-și fața cu mâna.

Milton Compagno clătină din cap.

— E prematur să tragem concluzii. Chirurgia modernă face minuni. Dar orice intervenție sau tratament necesită timp.

— Vom transmite prin radio ce ne-ați spus, interveni Anson Harris, Au destul răgaz pentru toate pregătirile, îl asigură pe Compagno.

— Atunci să trecem la ceilalți accidentați.

Demerest își însemnă mecanic toate informațiile. În comparație cu suferințele lui Gwen, restul victimelor nu aveau aproape nimic.

— E cazul să mă întorc să văd dacă a survenit vreo schimbare, anunță medicul.

«— Nu, nu plecați, spuse Demerest brusc.

Medicul se opri, măsurându-l cu un aer de curiozitate.

— Gwen, adică domnișoara Merghen… începu Vernon cu o voce forțată, penibilă, pe care nici el nu și-o recunoștea… în sfârșit… este… însărcinată. Asta complică lucrurile?

La stânga lui, Anson Harris tresări mirat, și Vernon îl văzu.

— N-aveam de unde să știu, răspunse medicul oarecum în apărarea sa. Desigur sarcina nu e prea avansată.

— Nu, confirmă Demerest, evitându-i privirea. Nu este. Cu câteva minute înainte, hotărâse să nu pună această întrebare. Pe urmă însă tot el își spusese că trebuia negreșit să știe la ce să se aștepte.

Milton Compagno cumpăni înainte de a-și da verdictul.

— Desigur nu impietează nimic asupra capacității de refacere a bolnavei. Cât despre copil, mama nu a rămas prea multă vreme fără oxigen, ca să-i dăuneze și lui. Nu a suferit nici lovituri în regiunea abdomenului. Se opri puțin și

pe urmă continuă agitat: Prin urmare, nu văd efecte negative. Dacă domnișoara Merghen va supraviețui – și, o dată în spital, cu îngrijire promptă, are destule șanse – copilul se va naște normal…

Demerest dădu din cap, incapabil să articuleze un cuvânt.

După o clipă de șovăire, doctorul Compagno plecă. În urma lui, se așternu tăcere. Curând însă Anson Harris o risipi.

— Aș vrea să mă odihnesc, Vernon, înainte de aterizare. Vrei să-mi iei un timp locul?

Demerest acceptă tacit și, ca un robot, se transferă la cârma avionului. Cel puțin bine că Harris nu-i punea întrebări și nu făcea comentarii în legătură cu Gwen. Indiferent ce gânduri îl bântuiau, avusese decența să le păstreze pentru sine.

Harris întinse mâna spre carnetul de mesaje, cu datele furnizate de doctor.

— Am să le comunic eu, și răsuci butonul radio să-l cheme pe dispecerul de la Trans America.

Pentru Vernon, conducerea avionului era, într-un fel, o reconfortare fizică, după șocul și emoțiile pricinuiți de ultimele vești. Probabil și Harris se gândise la asta – sau poate nu? Oricum, cererea lui mai avea și altă explicație logică. Pilotul de la comanda avionului trebuia să-și conserve forțele pentru momentul aterizări i. Și cu toate riscurile ce le comporta coborârea lor pe Lincoln, era limpede că Harris intenționa să execute el aterizarea* Așa cum o va și Tace, hotărî Demerest, ținând seama de comportarea lui impecabilă de până acum.

După ce-și termină transmiterea mesajului, Harris își lăsă scaunul pe spate, să se odihnească. Alături de el, Vernon se străduia să-și strunească gândurile, adunându-le numai asupra comenzilor. Dar în zadar! Pentru un pilot abil și experimentat, concentrarea totală, în decursul zborului la orizontal nu era nici obișnuită nici necesară – chiar în momente dificile, ca cele de acum. Cu toate în «cercările de a le alunga sau amina, grijile pentru Gwen îl urmăreau

neabătute.

Gwen… despre care i se spusese că are „destule șanse” să scape cu viață. Gwen… cea frumoasă, deșteaptă și plină de făgăduinți, așa cum o văzuse în seara aceasta, nu va mai merge la Neapole… Gwen, care cu o oră sau două în urmă îi mărturisise în englezește „Din întâmplare te iubesc”… Gwen pe care, cu toată împotrivirea, o iubea și el, de ce m-ar fi recunoscut-o? Cu inima strânsă, îndurerată, și-o închipui rănită, căzută în inconștiență și… cu pruncul lui în pântece; copilul pe care o îndemnase să-l azvârle ca pe un gunoi… Iar ea îi răspunsese cu duh: „Tocmai mă întrebam când ai să ajungi și la asta…” Pe urmă o văzuse tulburată. „E un privilegiu… ceva măreț și minunat… și, dintr-odată, mă văd silita să renunț la darul pe care l-am primit, să-l nimicesc”. După pledoariile lui se lăsase convinsă, cedase: „Cred că până la urmă voi proceda rațional. O să accept acest raclaj”. Lucru de neconceput, în situația de acum. În spitalul unde va fi internată, nu-l mai putea face decât în caz extrem – numai când copilul i-ar primejdui viața și ar trebui să se aleagă între mamă și el. Or doctorul Compagno părea înclinat să creadă că nu se va ivi un asemenea pericol; iar pe urmă, va fi prea târziu. Deci dacă Gwen va supraviețui, se va naște și copilul. Se simțea oare mai împăcat în cuget sau îi părea rău? Nici el nu era sigur. Și totuși, Gwen îi spusese: „Deosebirea dintre mine și tine este că tu ai mai avut un copil… o perpetuare a ființei tale… oriunde s-ar afla…” Se referise la fetița născută cu asistența companiei Trans America, îcu cadrul așa-zisului PPP 3 și dispărută fără urme. Întrebat de Gweii – în aceeași noapte – recunoscuse că uneori îi mai fuge gândul la ea. Nu adăugase însă cât de des și de necontrolat i se întâmpla acest lucru.

Copilul lui necunoscut avea unsprezece ani. Demerest îi ținea minte ziua de naștere și, cu toate încercările de a-i ignora aniversarea, nu era an să nu și-o amintească, dorindu-și același lucru de fiecare dată: să poată face ceva pentru ea, un fleac, cât de mic, cum ar fi, de pildă, să-i trimită o felicitare… Probabil asta se datora faptului că el și

cu Sarah (în pofida năzuinței comune) nu avuseseră un copil… pe care să-l poată sărbători… Alteori, îl năpădeau întrebări fără de răspuns: „Unde se afla fiica lui? Cum arăta oare? Era fericită?” Câteodată ai fugeau ochii la copiii de pe stradă, și dacă i se păreau de aceeași vârstă cu fetița lui se trezea făcând speculații… dacă nu cumva… prin absurd… Dar imediat se dojenea pentru o asemenea inepție. Uneori îl încolțea ideea ca fetița e maltratata, sau are nevoie de ajutor, iar el nu știe și nu are cum să i-l dea. La gândul acesta se trezi, instinctiv, încleștându-și mâinile pe manșă. Pentru prima dată, își dădu seama că n-ar mai îndura asemenea incertitudini cu firea lui posesivă. Raclajul ar fi fost altceva; îl mulțumea ca modalitate – certă, definitivă – și nimic nu l-ar fi abătut de la hotărârea luată – nici dialogul de mai înainte cu Anson Harris. Adevărat; nu era exclus ca pe urmă să-l încolțească îndoielile, poate chiar regretele. Dar faptul se consuma – și știa cum.

Glasul difuzorului de deasupra îi frână firul gândurilor.

— Trans America 2, vorbește Centrul din Cleveland. Virați la stânga pe direcția pistei doi-cinci. Vi se permite coborârea, până la șase mii. Comunicați-ne când sunteți gata.

Demerest împinse toate cele patru manete pentru a începe să piardă din altitudine. Regla indicatorul de rută și se angajă într-un viraj lin.

— Trans America 2 se îndreaptă spre doi-cinci, răspunse Anson Harris. În momentul acesta coborâm sub plafonul de zece mii.

Pe măsură ce spintecau spațiul, se întețeau și izbiturile în avion, dar cu fiecare minut erau tot mai aproape de destinație și de salvare. În același timp, se apropiau și de punctul de frontieră aeriană, de unde Cleveland urma să-i predea centrului din Chicago. După altă jumătate de oră de zbor, intrau sub jurisdicția aeroportului Lincoln care le va dirija accesul.

— Cred că știi, Vernon, cât de rău îmi pare de Gwen, vorbi Harris liniștit. Șovăi puțin. Nu mă privește ce este între voi doi, însă dacă aș putea face ceva, ca prieten…

— N-ai nimic de făcut, îl repezi Demerest.

N-avea nicio intenție să-și descarce sufletul în poala lui Anson Harris; era el priceput în ale meseriei, nimic de zis, dar în rest avea concepții de fată bătrână. Ba chiar se caia pentru slăbiciunea de mai înainte prin care se trădase, dar prea îl copleșise emoția – lucru atât de rar la el. Își reluă expresia acră, ostilă, paravanul îndărătul căruia își ascundea orice emoție, orice trăire intimă.

— Trecem de opt mii de picioare, informă Harris Centrul de Dirijare.

Demerest menținea avionul în coborâre și pe aceeași rută aeriană, urmărind din ochi și pe rând toate indicatoarele.

Își aminti ceva despre copil, despre fetița lui apărută cu unsprezece ani în urmă. În săptămânile premergătoare nașterii, se luptase cu el însuși dacă să-i mărturisească lui Sarah infidelitatea, în ideea de a adopta pruncul, de a-l păstra lângă ei. Până la urmă însă, nu avusese curajul s-o facă. Îl înspăimântase reacția ei violentă; se temuse că n-o să accepte copilul, a cărui prezență va rămâne ca un memento dureros pentru ea. Mult după aceea, și tardiv, își dăduse seama că în judecata lui o nedreptățise. Desigur, Sarah ar fi fost șocată, rănită, ca și acum, când ar afla despre Gwen. Dar cu vremea, și chiar curând, puterea ei de adaptare ar fi învins. Cu toată impasibilitatea ei, cu toată acea mediocritate, cum o considera Demerest, cu toate activitățile banale, mic burgheze – jocurile de cărți de la club și picturile în ulei, făcute cu titlu de amator – Sarah avea o structură solidă, sănătoasă. Poate de aceea și rămăsese lângă ea; și, chiar acum, nu avea tăria să se gândească la un divorț.

Negreșit, Sarah ar fi găsit o portiță de ieșire. Natural, nu l-ar fi scutit de șicane, i-ar fi făcut zile fripte, și nu puține probabil. Dar ar fi consimțit să adopte copilul – singurul care n-ar mai fi avut de suferit. Însăși Sarah s-ar fi îngrijit de acest lucru, doar îi cunoștea firea. „Numai dacă…” cugetă Denie rest, și aproape simultan repetă cu glas tare:

— De n-ar fi atâția afurisiți de „dacă” în viața asta!

La șase mii de picioare, redresa avionul la zbor orizontal împingând manetele ca să mențină viteza. Tânguitul motoarelor se înteți simțitor. Cum trecuseră de sub dirijarea unui centru sub jurisdicția altuia, Harris fusese absorbit de comunicările radio, stabilind legătura cu Chicago.

— Ai spus ceva? îl întrebă pe Demerest.

Acesta negă, clătinând din cap.

Perturbările atmosferice erau mai violente ca oricând, lovind avionul și balansându-l când într-o parte, când în alta.

— Trans America 2, vă urmărim pe ecranele radar, răsună o nouă voce de la Centrul din Chicago.

Harris rămase mai departe pe post de telegrafist; Demerest cu gândurile sale. De ce n-ar lua acum o hotărâre definitivă în legătură cu Gwen? Și așa făcu. Va avea de înfruntat lacrimile și acuzările lui Sarah, poate chiar mânia ci, dar îi va mărturisi adevărul despre Gwen. Va recunoaște paternitatea copilului ce-l avea în pântece. Întrevedea de pe acum scene penibile, bocete, țipete, și nu o zi, nici două; chiar după calmarea spiritelor tot vor dăinui sâcâielile, săptămâni și poate luni în șir – o perioadă de cumplite suferințe pentru el. Dar după ce vor trece, vor găsi o ieșire, o formulă oarecare. Ciudat! însă în privința aceasta nu avea nicio îndoială. Oarc încrederea lui în Sarah îi dădea atâta siguranță? Probabil. Natural, nu putea să prevadă exact ce vor face; foarte mult va depinde și de Gwen. În ciuda stării ei grave – așa cum i-o relatase medicul – era totuși convins că va scăpa cu viață. Gwen avea rezistență și curaj, chiar inconștientă se va lupta să învingă moartea, iar în cele din urmă, se va împăca și cu semnele mutilante ale suferințelor de acum, oricare ar fi. Desigur, va veni cu ideile și pretențiile ei în privința copilului. S-ar putea să nu renunțe cu una, cu două la el; poate de loc. Gwen nu era ființa care să se lase desconsiderată sau condusa.

Nu era exclus să se vadă cu două femel pe cap, în loc de una – plus un copil! Și-atunci să te ții! Dar în această ipostază mai apărea o întrebare: cât de departe va merge Sarah cu toleranța ei? Dumnezeule! Ce încurcătură

infernală! Totuși, o dată ce avusese tăria primei hotărâri, îi era peste poate să creadă că n-o să iasă la un liman. Ar fi fost culmea să se întâmple altfel – își zise cu ironie sinistră – după apăsătorul tribut moral și material pe care îl va plăti.

Acul altimetrului arătă că trecuseră de cinci mii de picioare.

Ei, și pe urmă va fi copilul! O perspectivă pe care de pe acum începuse s-o întrevadă într-o lumină nouă. Firește nu-și va îngădui să alunece pe panta unui sentimentalism dezgustător, așa cum făceau alții – de pildă, Anson Harris, dar, oricum, va fi copilul lui. O experiență cu totul inedită.

Oare ce-i spusese Gwen în mașină, când veneau la aeroport?… „port în pântece un mic Vernon Dauerest. Dacă e băiat, i-am putea da numele de Vernon Demerest-junior, după tradiția americană”. Poate nu era rea ideea. Zău că nu! Și chicoti.

Harris îl privi pieziș.

— De ce râzi?

— Nu râd de loc, explodă Demerest. De ce naiba aș face-o? Avem careva din noi vreun motiv de hlizeală?

Celălalt ridică din umeri.

— Mi s-a părut că te aud chicotind.

— E pentru a doua oară când ai iluzii auditive. După zborul ăsta de control, ar fi cazul să te duci al orelist, să-ți facă un examen.

— N-ai de ce să fii grosolan.

— N-am de ce? N-am de ce? urlă Demerest revenit complet la realitate. Poate că tocmai de asta-i nevoie într-o situație ca a noastră. Să-i sară unuia din noi țandăra și să facă tărăboi.

— Dacă-i așa, atunci ești cel mai calificat.

— Când o să termini cu întrebările neghioabe, treci din nou la cârmă și lasă-mă să vorbesc cu adormiții ăia de jos.

Anson Harris își îndreptă din nou scaunul.

— Poftește, mă rog; de ce m-aș opune? Am preluat comenzile.

O dată eliberat, Demerest se și întinse după microfon. După hotărârile luate în tăcere, se simțea mai bine, mai în

puteri. Acum se va ocupa de lucruri de strictă urgență. Începu să vorbească cu o voce voit brutală.

— Centrul Chicago, aici e căpitanul Demerest, pe Trans America 2. Mai ascultați acolo sau ați înghițit niscaiva pilule de somn și sforăiți?

— Aici Centrul din Chicago, căpitane. Suntem pe recepție, și toți la datorie.

În glasul controlorului se simțea o undă de imputare. Însă Demerest n-o luă în seamă.

— Atunci de ce naiba nu vă faceți simțiți? Avionul este în mare primejdie. Avem nevoie de ajutor.

— Rămâneți în emisie, vă rog. Urmă o pauză și apăru o voce nouă. Aici supraveghetorul Centrului Chicago. Am auzit comunicatul, căpitane. Fiți siguri că facem tot ce ne stă în puteri. Înainte de a vă prelua, o duzină de oameni au lucrat pentru dumneavoastră să vă degajeze ruta. Același lucru îl fac și acum. Vă acordăm întâietate, o frecvență clară și un zbor direct la Lincoln.

— Nu e de-ajuns, urlă Demerest. Tăcu un moment, lăsând microfonul deschis. Ascultă-mă cu atenție, Chicago, reluă el. Nu ne servește la nimic zborul direct la Lincoln dacă acolo ne așteaptă pista doi-cinci, în loc de treizero. Să nu-mi spui iar că treizero e blocată, am mai auzit-o, și știu și de ce. Scrie ce-ți spun și deschideți capul ălora de la Lincoln. Avionul nostru este foarte încărcat, vom ateriza în mare viteză. În plus, avem avarii serioase, printre care blocarea stabilizatorului și o direcție nesigură. Dacă suntem dirijați spre pista doi-cinci avionul se rupe în bucăți și mulți vor muri, Cheamă deci Lincolnul și strângeți-i cu ușa. Spune-le că nu ne interesează cum vor face – pot să arunce și în aer obstacolul de pe pistă, numai să ne-o elibereze. M-ai înțeles?

— Da, Trans America 2, e clar. Totuși, în timbrul mecanic ca de robot al supraveghetorului se strecurase o vibrație umană. Transmitem chiar acum mesajul la Lincoln.

— În regulă, zise Demerest. Acum mai scrie unul. E adresat lui Mel Bakersfeld, directorul general al aeroportului Lincoln. După ce i-l dai pe primul, continui cu acesta –

personal, de la cumnatul său: „Nu m-ai ascultat cu asigurările, ticălosule, și uite ce nenorocire ai înlesnit. Acum mișcă-ți piciorul schilod și vezi să se elibereze pista; e o datorie față de mine și de toți cei din avion”.

— Trans America 2, am copiat mesajul, spuse supraveghetorul cu un glas plin de îndoieli. Să folosim chiar cuvintele acestea?

— Ba bine că nu, și încă întocmai! îi ripostă Demerest neînduplecat. Îți ordon să transmiți mesajul repede, cu glas tare și răspicat.

13

PRIN APARATUL DE RADIO, din mașină, Mel Bakersfeld urmărea transmisiile Centrului de Dirijare a circulației terestre, chemând toate vehiculele de salvare și indicându-le amplasarea în teren.

— Dirijarea terestră către baza douăzeci și cinci.

Acesta era apelul cifrat folosit pentru șeful pompierilor din aeroport.

— Aici baza douăzeci și cinci, în mers. Dă-i drumul, Centrule!

— Informații suplimentare. Alarmă de categoria a doua în aproximativ treizeci și cinci de minute. Avionul vizat a suferit avarii și va ateriza pe pista treizero, dacă nu va mai fi blocată. În caz contrar, coboară pe doi-cinci.

În măsura posibilului, dispecerii aeroportului evitau să specifice, prin radio, denumirea unei curse superficial sau grav accidentate. Ca o substituire se folosea expresia „avionul vizat”. Companiile aeriene erau susceptibile la asemenea amănunte, considerând cu totul inoportună menționarea firmei în contexte nefavorabile.

Cu toată respectarea discreției, cugeta Mel, pățania cu Trans America 2 va face oricum mare senzație în presă, și nu numai în cea indigenă, ci și peste hotare.

— Baza douăzeci și cinci către dirijarea terestră. Echipajul ne cere spumă pe pistă?

— Nu. Repet: nu se pulverizează spumă.

Asta însemna ca trenul de aterizare era în stare de funcționare și deci, avionul va veni pe roți, nu târându-se.

Toate vehiculele de intervenție – cisternele de dragare, autocamioanele de depanare, ambulanțele – se înșirau, după cum știa Mel, în urma mașinii de control în care se afla șeful pompierilor, iar acesta comunica prin radio cu fiecare în parte. În clipa când se anunța o alarmă, nimeni nu mai aștepta, ci intrau pe loc în acțiune.

În asemenea împrejurări, principiul suveran era mai bine mai devreme decât prea târziu. Echipele de salvare urmau să fie amplasate între cele două piste, gata să intervină la oricare dintre ele. Nimic nu era făcut la întâmplare; nimic nu se improviza pe moment. Întreaga operație, eșalonată pe etape, decurgea după un plan prestabilit, studiat în detaliu și special conceput pentru situații excepționale.

Mel profită de o pauză ivită în transmisii și deschise microfonul.

— Mașina directorului către Dirijarea terestră.

— Te ascultăm.

— I s-a anunțat alarma și lui Joe Patroni, care lucrează la dislocarea avionului de pe pista treizero?

— Afirmativ. Păstrăm legătura radio cu el.

— Cum merg treburile acolo? Ce v-a spus?

— Speră să înlăture avionul buclucaș cam în douăzeci de minute.

— E sigur?

— Negativ.

Mel Bakersfeld rămase puțin pe gânduri înainte de a continua dialogul. Pentru a doua oară în aceeași seară străbătea câmpul aeroportului, cu o mână pe volanul mașinii și în cealaltă cu microfonul, accelerând pe cât îl ținea curajul prin vâltoarea zăpezii *și* cu o vizibilitate mai mult decât aproximativă. De o parte și de alta clipeau intermitent semnalizatoarele de pe piste și căile de rulare, singurele călăuze în imensitatea întunericului înconjurător. Alături de el, pe bancheta din față, se aflau Tanya Livingston și ziaristul Tomlinson, de la „Tribune”.

Cu câteva minute înainte, când Tanya îi întinsese notița ce-i anunța explozia produsă la bordul cursei Trans America 2 și hotărârea piloților de a ajunge cu orice preț pe Lincoln International, Mel se desprinsese numaidecât de mulțimea manifestanților din Meadowood și, cu Tanya alături, o pornise spre lifturile ce duceau la garajele de la subsol, unde-l aștepta mașina de serviciu. Locul său era pe pista treizero, chibzuise pe momentt, pentru ca la nevoie să preia conducerea lucrărilor în curs. Croindu-și drum cu umerii prin aglomerația din holul central, îl zărise pe ziaristul de la „Tribune" și-l invitase laconic: „Urmează-mă!" Se simțise dator să-i întoarcă, într-un fel, serviciile sale discrete pe care i le adusese în legătură cu Elliott Freemantle, arătându-i, mai întâi, formularul de angajare a avocatului, iar pe urmă punându-l în temă cu falsele declarații ale acestuia, și înlesnindu-i, astfel, posibilitatea sa le repudiere după cum o și făcuse. La chemarea lui, Tomlinson ezitase.

— N-am timp de pierdut, îi spusese Mel nerăbdător. Îți ofer un prilej pe care s-ar putea să-l regreți că nu l-ai folosit.

Învins de acest argument, Tomlinson o pornise în pas cu el, fără alte întrebări. În timp ce goneau cu mașina – pe care Mel o ambala la refuz ca s-o ia înaintea avioanelor ce amenințau să-i taie drumul – Tanya îi repeta ziaristului sumarul știrilor primite de la bordul cursei de Roma.

— Fă-mă să pricep un lucru, zise Tomlinson. Cum adică nu aveți decât o singură pistă suficient de lungă și orientată cum trebuie?

— Asta e realitatea, confirmă Mel abătut. Cu toate că am avea neapărată nevoie de două. Își aminti cu strângere de inimă de repetatele lui propuneri din ultimii trei ani de a se construi încă o pistă în paralel cu treizero – o necesitate pe cât de stringentă pe atât de obiectivă, pentru aeroport. Însuși volumul circulației și siguranța avioanelor pledau în mod ireductibil în favoarea ideii sale și a aplicării cât mai urgente, mai ales că lucrările de amenajare în sine durau doi ani încheiați. Din păcate, însă, alte influențe se

dovediseră inflexibile, astfel ca nici până acum nu se obținuseră fonduri și lucrările nu începuseră. Ba, mai grav – cu toate presiunile lui Mel, nici măcar planul de construcție nu se aprobase.

Adevărat, nu o dată și nu pentru o singură inițiativă personali Mel obținuse consensul consiliului de administrație, reușind să-și imprime punctul de vedere. În schimb, cu proiectul acesta se izbea de zidul tuturor consilierilor; fiecare, luat în parte, așa cum căutase să-i lumineze și să-i convingă, îi făgăduise sprijin deplin, pentru ca mai târziu să-i retragă promisiunile în bloc. Teoretic, membrii consiliului nu se lăsau influențați de criterii politice; practic, însă, li se datora chiar numirea președintelui, în afară de faptul că cei mai mulți dintre el nutreau anumite simpatii politice. Or dacă se făceau presiuni asupra președintelui ca să tergiverseze aprobarea unui fond, în favoarea altor proiecte – finanțate din același buget al aeroportului dar mai spectaculoase și deci mai de efect în alegerile electorale acesta, la rândul său îi constrângea pe alții. Era un lanț al slăbiciunilor care în cazul în speță, îi prinsese în verigă pe toți membrii consiliului, smulgându-le acordul de trei ori consecutiv, și torpilându-i ideea lui Mel. Ca o ironie amară, îi reveni pentru a doua oară în minte planul de triplă etajate a spațiilor de parcare a mașinilor – o lucrare infinit mai puțin utilă, care întrunise însă sufragiul consiliului. De ce? Pentru că era la vedere și lua ochii alegătorilor.

Pe scurt, și cu vorbe neocolite – așa cum se exprima în adunările ținute cu ușile închise – Mel îi relată ziaristului adevărata stare de lucruri, revelându-i, bineînțeles, și sforăriile politice.

— Mi-ar plăcea să public tot ce mi-ați declarat, conchise Tomlinson, căutând să-și domine entuziasmul de ziarist care mirosise un material prețios. Îmi permiteți?

Mel putea să plătească scump apariția acestor considerații personale în presă – lucru de care era perfect conștient; de pe acum parcă auzea zbârnâindu-i telefoanele de pe birou, luni de dimineață, și glasul indignat al

președintelui protestând vehement. Dar cineva trebuia să aibă curajul adevărului și să avertizeze publicul de gravitatea situației.

— Dă-i drumul, consimți el. Se pare că sunt într-o dispoziție grozavă pentru publicitate.

— Același lucru mi l-am spus și eu, întări Tomlinson, cercetându-l cu ochi iscoditori de pe colțul banchetei unde ședea. Să nu mi-o luați în nume de rău, dar astă seară sunteți în mare formă. Și în expunerea de acum ca și în cea de adineaori, în fața proprietarilor din Meadowood… mai aduceți cu cel de altă dată… E mult de când nu v-am mai auzit vorbind în maniera asta.

Mel privea atent înainte, așteptând ca un Eastern Dc-8, să vireze la stânga pe aceeași cale de rulare pe care înaintau și ei. „Oare atât de evidentă să fi fost apatia lui din ultimii doi, trei ani, încât au remarcat-o și alții?” se întrebă în sine.

Alături, și destul de aproape ca să-i simtă vecinătatea și căldura, Tanya spuse cu glas moale:

— Voi discutați despre piste, despre public, Meadowood și alte lucruri… iar eu mă gândesc tot timpul la oamenii aceia, din Trans America 2. Ce-or fi simțind? Le-o fi teamă?

— Dacă sunt cât de cât raționali și-și dau seama de ce se petrece cu ei, natural că le e frică, răspunse Mel. Și mie mi-ar fi.

Își aminti de spaima de demult – când se văzuse captiv în avionul militar, iremediabil sortit prăbușirii. Stârnită parcă de evocare, vechea rană de la picior zvâcni dureros. În tumultul emoțiilor din ultima oră izbutise s-o ignoreze, dar așa cum se întâmpla veșnic, până la urmă, pe fondul de oboseală și neslăbită încordare, suferința revenea și mai aprigă, iar junghiurile atroce îl făceau să strângă din maxilare, în nădejdea că le va birui. Așteptase mereu să se ivească o pauză între comunicațiile succesive transmise prin radio; profită de prima și redeschise microfonul.

— Aici mașina directorului, către Dirijarea terestră. Știți cumva cât de imperioasă e cererea piloților de pe avionul avariat pentru pista treizero?

— După câte înțelegem e foarte acută. Vorbește domnul Bakersfeld?

— Da.

— Rămâneți pe recepție, sir. Chiar acum primim informații suplimentare.

Mel așteptă, continuând să gonească către treizero. În funcție de ce va afla, putea hotărî dacă va duce sau nu până la capăt drasticele măsuri pe care și le propusese.

— Dirijarea terestră către baza mobila 1. Vă citesc mesajul primit prin Centrul Chicago de la avionul vizat. Ascultați-l: „Nu ne servește la nimic zborul direct la Lincoln dacă acolo ne așteaptă pista doi-cinci în loc de treizero. Avionul nostru este foarte încărcat; vom ateriza în mare viteză…”

Cei trei din mașină ascultau încordați apelul lui Vernon Demerest. Când dispecerul pronunță cuvintele „Dacă suntem dirijați spre pista doi-cinci avionul se rupe în bucăți și mulți vor muri”, Mel auzi respirația întretăiată a Tanyei și o simți tremurând lângă el.

Tocmai era pe cale să confirme de primire și să închidă microfonul când auzi din nou glasul dispecerului.

— Domnule Bakersfeld, mai avem un mesaj, adresat de cumnatul dumneavoastră, care vă privește personal. Puteți să ajungeți la un telefon?

— Negativ. Citește-l acum, te rog.

— Mesajul e formulat într-un limbaj foarte personal, reluă dispecerul vădit încurcat.

Ca și Mel, se gândise, desigur, la sutele de urechi din raza aeroportului ce-l vor intercepta.

— Cuprinsul vizează situația actuală?

— Afirmativ.

— Atunci, citește-l.

— Da, sir, se conformă celălalt, fără a mai ezita. Încep mesajul: „Nu m-ai ascultat cu asigurările, ticălosule, și uite ce nenorocire ai înlesnit… Mel își încleștă fălcile, și-l ascultă fără să sufle un cuvânt. La sfârșit, confirmă de primire pe un ton indiferent.

— S-a înțeles, închei emisia.

Era convins că, prin transmiterea depeșei, Vernon își oferise o mare plăcere – în măsura în care noțiunea de „plăcere“ își mai putea găsi sensul la bordul cursei Trans America 2. În plus, va jubila aflând în ce condiții i-a fost predat. Utilitatea mesajului în sine era nulă. Mel își întocmise dinainte planul de acțiune în virtutea primului comunicat.

Între timp, se angajaseră cu mașina pe pista treizero, alergând cu aceeași viteză. În cercul reflectoarelor, zări avionul mexican și vehiculele ce-l împresurau. Spre mulțumirea lui, constată că stratul de zăpadă pe pistă era destul de superficial, ceea ce însemna că, în ciuda porțiunii blocate, plugurile își făcuseră datoria, curățind-o întruna. Își acordă aparatul radio pe frecvența centrului cu lucrările deszăpezire.

— Aici mașina directorului, către Centrul de Deszăpezire, vorbi din nou în microfon.

— Da, ascult răspunse Danny Farrow cu o voce vlăguită – fapt întru totul explicabil.

— Danny, retrage imediat echipajele „Conga“ de oriunde s-ar afla. Am nevoie de pluguri Oshkosh și gradere masive pe pista treizero. Trimite-le spre zona condamnată de avionul mexican unde vor aștepta noi instrucțiuni. Expediază-le și apoi cheamă-mă din nou.

— S-a înțeles. Așa voi face. Se părea că Danny ar fi vrut să pună o întrebare, dar renunță. La câteva secunde și pe aceeași frecvență, cei din mașină îl auziră dând ordine conducătorului de echipe din așa-zisul convoi „Conga”.

Ziaristul de la „Tribune“ se aplecă spre parbriz ca să-l poată vedea pe Mel, de care-l despărțea Tanya, așezată între ei.

— Îmi tot completez șarada, începu Tomlinson; tot adun bucățele și le pun unele lângă altele. Mă gândesc la partea aceea cu polițele de asigurare... Cumnatul dumneavoastră, de nu mă înșel, e un pivot al Asociației Piloților, nu?

— Da, îi confirmă el, oprind mașina la puțină distanță de luminile reflectoarelor proiectate de avionul împotmolit.

Activitatea era în toi. Asta se vedea clar. Sub fuzelaj, cât

și de o parte și alta a uriașului înfipt în pământ, se făceau săpături intense. Mel zări și silueta măruntă și îndesată a lui Joe Patroni agitându-se încolo *și* încoace, supraveghind lucrul. În câteva secunde va fi alături de el; aștepta doar răspunsul lui Danny Farrow.

— Cred că am auzit ceva”, și nu de mult, reluă ziaristul, tatonând terenul ai precauție. Cumnatul dumneavoastră, pare-mi-se, a susținut cu multă tărie desființarea sucursalelor de asigurări din incinta aeroportului, așa cum o cere însăși Asociația Piloților, iar dumneavoastră l-ați torpilat?

— Nu eu, ci consiliul de administrație, îl corectă Mel, dar am fost de acord.

— Dacă nu considerați deplasată întrebarea, v-ați schimbat cumva punctul de vedere în urma actualei întâmplări?

Tanya protestă:

— Nu e de loc momentul pentru…

— Ba nu, am să-i răspund, o întrerupse Mel. Nu, nu mi l-am schimbat. Cel puțin deocamdată. Dar reflectez…

Chiar dacă va veni vremea să-și reconsidere vechea concepție în materie de asigurări, o va face în tihnă, socoti Mel, nu hărțuit ca acum și tulburat de perspectiva unei eventuale tragedii. Peste o zi două, altfel va privi totul, mult mai lucid și detașat Numai atunci va putea hotărî dacă e cazul să îndemne sau nu consiliul să-și revizuiască optica în această privință. Un lucru era însă limpede – și pentru el și pentru oricare altul – și anume că odiseea acestei nopți va potența argumentele lui Vernon Demerest și ale Asociației Piloților.

Dar chiar și așa, nu era exclus să se ajungă la un compromis, specula el mai departe. Cândva, un purtător de cuvânt al Asociației îi mărturisise că înșiși piloții nu se așteptau k un succes imediat sau total: izbânda presupunea ani de strădanii și concesii „pe felir – cum se taie salamul, câte una, pe rând. O asemenea „felie” la Lincoln International putea să însemne desființarea automatelor lipsite de orice control, după cum se și

procedase la unele aeroporturi. În Colorado, acest gen de vânzare fusese interzis prin lege* Și, după câte știa Mel, și alte state tindeau să urmeze exemplul, dar până la hotărârea lor definitivă, natural că nimeni nu putea interzice aeroporturilor să acționeze pe cont propriu.

De altfel, nici el nu văzuse cu ochi buni aceste automate; deși Guerrero nu de la ele își cumpărase imensa asigurare… Cât privea sucursalele propriu-zise, în ipoteza că va trebui să le mai tolereze câțiva ani – până se va pregăti opinia publică – se impuneau negreșit suplimentarea măsurilor de precauție…

Și iată că, deși fusese împotriva unei hotărâri de moment, era limpede cam spre ce soluție țînteau raționamentele sale.

Aparatul de radio pe care-l lăsase tot timpul deschis în așteptarea răspunsului de la Danny Farow, zbârnâla necontenit, cu dialogurile dintre vehicule.

De-abia acum îl auzi cu clasica formulare:

— Aici Centrul de Deszăpezire către baza mobilă 1.

— Te ascult, Danny, răspunse Mel.

— După cum ai cerut, patru pluguri și trei gradere, împreună cu șeful convoiului „Conga” au și pornit spre pista treizero. Ce ordine urmează?

Mel își cântări cu grijă cuvintele, știind că pe undeva, în păienjenișul electronic instalat sub turnul de zbor, i se va înregistra fiecare în parte, iar mai târziu ar putea fi chemat să le justifice. În afară de asta, trebuia să fie cât mai explicit fată ele cel care-l asculta, ca să nu se strecoare nici cel mai mic echivoc.

— Mașina directorului, către Centrul de Deszăpezire. Toate utilajele grele, sub comanda șefului de convoi vor rămâne în așteptare, în apropierea avionului mexican care paralizează pista treizero. Să fie în așa fel încolonate încât să nu stânjenească – repet, să nu stânjenească avionul care, în câteva minute va încerca să se disloce impulsionat de propriile motoare. În caz că încercarea dă greș, vom interveni cu plugurile și grațierele pentru a-l împinge într-o parte ca să degajăm pista – cu orice preț și cât mari rapid.

Este absolut imperios ca treizero să reintre în funcțiune în aproximativ o jumătate de oră. Până atunci trebuie să dispară și avionul și toate vehiculele staționate pe ea. Voi rămâne în legătură cu turnul, ca să calculez exact momentul intervenirii cu utilajele grele – dacă, bineînțeles, nu-mi rămâne vreo alternativă. Repetă instrucțiunile să văd dacă le-ai înțeles corect.

În mașină, Tomlinson fluieră a mirare. Tanya se răsucise spre Mel căutându-i privirea.

După câteva secunde de tăcere se auzi din nou glasul lui Danny Farrow.

— Cred că le-am înțeles; dar, ca să fiu sigur, le repet. Reluă pe rând indicațiile primite și, ascultându-l, Mel parcă-l și vedea asudând din toți porii, așa cum îl surprinsese și mai devreme, când fusese la el în birou.

— În regulă, îi spuse la sfârșit. Dar să-ți fie clar, Danny. Plugurile și graderele nu acționează decât la ordinul meu și numai al meu.

— E limpede, și slavă cerului că îl dai tu și nu eu. Cred că te-ai gândit cam ce-o să se întâmple ai 707 după ce-or intra plugurile în el…?

— O s-o ia din loc, îi replică Mel scurt. În clipa de față asta contează.

După aceea închise microfonul și îl puse la loc…

— Auzi dumneata, să-l dai așa de-o parte? exclamă Tomlinson cuprins de mirare și neîncredere. Un avion care costă șase milioane de dolari, să-l iei în botul plugurilor și să-l împingi! Dumnezeule mare, o să-l facă zob! La fel cum o să vă facă și pe dumneavoastră proprietarii lui și cei de la asigurări.

— Nu m-aș mira, spuse Mel, deși depinde foarte mult și din ce unghi judeci situația. Dacă proprietarii aceia și domnii de la asigurări s-ar afla acum, în cursa de Roma, ar sălta de bucurie să știe că înlătur obstacolul din calea lor.

— Ce să mai zic, urmă ziaristul. Trebuie să recunosc că sunteți pus în fața unor hotărâri de mare curaj.

Tanya își lăsă binișor mâna în jos, căutându-io pe a lui Mel, și i-o cuprinse.

— Eu una mă bucur din suflet de hotărârea ta, îi spuse. Încet, cu un glas sugrumat de emoție. Și n-am s-o uit niciodată, indiferent de urmări…

Nu departe, în zare, plugurile și graderele cerute de Mel își anunțau sosirea prin sclipirile semnalizatoarelor de pe acoperișuri.

— S-ar putea foarte bine să nu existe niciun fel de urmări, o liniști Mel strângându-i mâna. Apoi, deschise portiera și adăugă: mai avem douăzeci de minute în care putem spera într-o rezolvare mai fericită – fără dureri de cap ulterioare.

Pe Joe Patroni îl găsi bătătorind pământul cu picioarele, încercând să se mai dezmorțească de frig, deși fără prea mari rezultate, în ciuda botinelor îmblănite și a șubei groase în care era înfășurat. În afara celor câteva minute cât rămăsese în cabina de comandă, negociind cu piloții avionului mexican, restul timpului, de la sosirea la aeroport și până acum – adică de trei ore și mai bine – Patroni stătuse numai afară; biciuit de vânt și de ninsoarea țepoasă. La rebegeala și istovirea fizică – atât de explicabilă după o zi și o noapte de peripeții și necurmate eforturi – se adăugase și eșecul celor două încercări – alte picături în paharul, aproape saturat, al limitei de îndurare. Iar când îl mai auzi și pe Alei cu năstrușnica sa idee, era gata să se reverse. Și ar fi făcut-o negreșit dacă nu era vorba de un bun prieten – așa cum îl considera pe nici; pe oricare altul l-ar fi acoperit cu potopul furiei și al sudălmilor. Dar așa, își smulse din gură trabucul neaprins, măsurându-și amicul cu un aer consternat.

— Să iei în coarnele plugurilor un avion nou-nouț? Ce, nu ai minte?

— Nu am piste, îl înfruntă Bakersfeld imperturbabil, dar nu și fără o strângere de inimă la gândul că nimeni în afară de el nu părea a înțelege cât de vitală era necesitatea de a se elibera pista, indiferent de riscurile sau pierderile implicate. Putea fi sigur că o dată ce-și va pune planul în aplicare, prea puțini vor veni întru apărarea lui la ceasul răfuielilor, arătându-și acordul față de ceea ce făcuse. Nu

mai departe de a doua zi, se vor găsi o droaie de viteji – ca după orice luptă – cu fel și fel de idei… de ce n-a făcut așa? de ce n-a făcut altfel? în definitiv, Trans America 2 putea să aterizeze și pe doi-cinci… Și, printre toți, va răsuna mai ales verdictul inchizitorial al companiei mexicane…! Se vedea complet izolat în pragul unei hotărâri atât de mari. Singur – dar cu o neclintită credință că trebuie să-și ducă ideea la îndeplinire. Când mai dădu cu ochii și de coloana plugurilor uriașe înșirate la câțiva pași, Patroni își trânti trabucul de pământ, și, bâjbâind după altul proaspăt, scrâșni printre dinți:

— N-o să te las eu pradă nebuniei ce te-a cuprins, te scap eu de ea. Ia-mi de pe cap blestematele astea de jucării ale tale, să nu-mi stea în calea avionului. În cincisprezece minute, poate și mai puțin, ai să-l vezi rulând.

— Să fim înțeleși, Joe, îi strigă Mel spre a se face auzit peste trâmbițele crivățului și vuietul vehiculelor. În clipa când turnul ne somează, dau drumul la pluguri; să n-avem discuții. Sunt în joc viețile oamenilor din cursa care sosește. Dacă motoarele sunt pornite, le oprești. În aceeași secundă se vor da la o parte și echipele cu utilajele grele. Spune-le-o de pe acum, să știe oamenii ce au de făcut. Plugurile vor fi puse în mișcare la ordinul meu. Și o dată ce ajung să-l pronunț, se și execută – fulger.

Patroni clătină din cap, încruntat. Cu toată ieșirea impulsivă de mai înainte, Joe își mai pierduse din obișnuita lui siguranță de cocoș semeț – sau cel puțin așa i se păru lui Mel.

O dată întors la mașină, îl urmară și Tanya cu ziaristul care, cu toate hainele groase, zăboviseră destul prin ger, urmărind săpăturile din jurul avionului, ca să se bucure acum de binefăcătoarea căldură dinăuntru.

Mel își reluă convorbirile-radio, de astă dată cerând să vorbească chiar cu șeful turnului de zbor.

Așteptă puțin până se prezentă; apoi îi explică pe scurt intențiile, cerându-i totodată și informațiile de care avea nevoie. Pentru desfășurarea planului său, trebuia să știe precis cât răgaz îi mai putea acorda lui Patroni, când anume

să abandoneze încercarea și să ordone forțarea obstacolului cu plugurile, ținând seama că această operație din urmă va dura doar câteva minute.

— Așa cum se prezintă lucrurile acum, „avionul vizat” va ajunge mai devreme decât ne așteptam, răspunse prompt șeful turnului. Centrul din Chicago ne anunță că ni-l va preda în aproximativ douăsprezece minute. Ori de atunci și până la apariția lui pe aeroport mai trec doar opt minute; prin urmare la 01:28, cel mai târziu, va ateriza.

Mel își controlă ceasul de mână la lumina palidă a cadranelor de la bordul mașinii. Era l:0l a.m.

— Alegerea irevocabilă a pistei, continuă șeful turnului, trebuie făcută cu cinci minute înainte de aterizare. După angajarea avionului, orice abatere de la direcția inițială devine imposibilă. Asta însemna că-i mai rămâneau șaptesprezece minute până la propria sa hotărâre, calculă Mel, poate și mai puțin, în funcție de viitorul comunicat al Centrului din Chicago. Iar lui Patroni îi spusese mai mult…

Constată că începuse și el să asude.

Să-l cheme din nou pe Joe și să-l prevină de cele aflate? Nu, hotărî tot el. Și fără acest avertisment, șeful serviciului de întreținere urgenta cât mai mult operațiunile. La ce bun să-l mai sâcâie?!

— Baza mobilă unu către șeful turnului, vorbi Bakersfeld. Trebuie să mă ții la curent cu evoluția zborului. Putem comunica pe această frecvență?

— Afirmativ, i se răspunse. De pe acum am recurs la altele pentru dirijarea circulației obișnuite. O să vă ținem la curent.

După formula clasică de încheiere, Mel închise microfonul.

— Acum ce mai urmează? îi întrebă Tanya, de alături.

— Așteptăm.

Și din nou își consultă ceasul de la mână.

Trecu un minut, trecură două.

Afară se vedeau oamenii mânuind cu nădejde lopețile, adâncind șanțurile din față și de pe părțile laterale ale avionului. O pereche de faruri anunță sosirea unui nou

camion, din care începură sa sară muncitori și. Să se alăture; în grabă, celor aflați la lucru. Silueta solidă și îndesată a lui Joe Patroni se vedea când aici, când dincolo, îndemnâdu-i pe săpători să tragă tare, or instruindu-l pe alții ce au de făcut.

Plugurile și graderele erau înșirate ca soldații – gata de atac. „Ba nu, ca vulturii”, își colectă Mel metafora. Tăcerea din mașină fu întreruptă de Tomlinson.

— Cugetam la trecut, spuse el. Când eram puști – și nu e prea mult de atunci – pe aici se întindea un câmp de grâu, de secară, și fâșii de finețe. Era și un aeroport mititel acoperit cu iarbă. Dar cine ar fi putut bănui că o să ajungă la asemenea proporții? Amatorii de călătorii cu avionul se îmbarcau de pe aeroportul din centru.

— Asta e aviația, se amestecă Tanya, bucuroasă pentru un moment că se poate rupe de apăsarea evenimentelor ce aveau să vină, alunecând într-o discuție nouă. Cineva spunea o dată că muncind în aviație – cu veșnicele-i prefaceri atât de fulgerătoare – chiar viața ți se pare mai lungă.

— Nu totul se schimbă așa de rapid, obiectă ziaristul. De pildă, la aeroporturi transformările se lasă cam mult așteptate. De aceea, în trei, patru ani, le va acoperi haosul? Nu credeți, domnule Bakersfeld?

— Haosul e o noțiune relativă. În multe privințe ne-am împăcat cu el; trăim în mijlocul lui.

Mintea îi era în continuare absorbită de priveliștea ce i se înfățișa prin parbrizul mașinii.

— Nu cumva parați întrebarea?

— Da, cred că da, recunoscu Mel.

„Și nici nu e de mirare”, completă pentru sine. În acea clipă participa cu întreaga sa ființă la eforturile disperate ale celor de afară; nu-i ardea de filosofări pe tema aviației. Sesiză însă nevoia Tanyei de o destindere, fie chiar iluzorie – o intuire care ținea de însăși contopirea lor sufletească, pare-se profundă și reală. Își aminti totodată că, de fapt, așteptau o cursă a cărei aterizare nu se știa dacă va reuși sau nu. Or, dintre ei toți, Tanya lucra la compania Trans

America; ea ajutase la plecarea avionului și, la drept vorbind, era cea mai direct interesată de ce avea să se întâmple.

Cu un suprem efort, reconsideră întrebarea lansată de Tomlinson.

— Ca să începem cu un adevăr etern, în aviație a existat și dăinuie decalajul între dezvoltarea aparatelor de zbor și a instalațiilor terestre, rămase mereu în urmă. Uneori ne liniștim pe noi înșine spunându-ne că le vom ajunge din urmă. Cam pe la mijlocul decadei I960 – 70 ne consideram aproape de înfăptuirea acestui miracol. În general, însă, ne iluzionăm. Ca să fim realiști, trebuie să recunoaștem că, în cel mai fericit caz, se mai reduce din decalaj. Dar atât.

— Cum ar trebui să arate aeroporturile? îl iscodi Tomlinson. Ce posibilități avem?

— Ca să putem gândi liber, cu mai multă imaginație, se impune o condiție esențială. Să ne scoatem din minte imaginea stațiilor de cale ferată.

— Credeți c-o mai păstrăm?

Mel dădu din cap afirmativ.

— Din păcate o atestă o mulțime de aeroporturi. Cele vechi imită perfect gările, lucru explicabil prin faptul că proiectanții trebuiau să se inspire de undeva – și au luat ca sursă ce aveau la îndemână. Cu timpul, modelul a devenit tradiție. Doar avem atâtea aeroporturi înșirate pe linie dreaptă, cu clădiri în lanț, unde pasagerii sunt siliți să parcurgă mile și mile nesfârșite.

— Nu s-au ivit schimbări în această orientare clasică? se interesă Tomlinson curios.

— Foarte puține. Și prefacerea e anevoioasă. Ca întotdeauna, în ciuda încordării ce-l stăpânea, Mel se încinsese la vorbă, furat de subiect. S-au construit câteva aeroporturi circulare – ca niște gogoși, cu locurile de parcare în interior, cu distanțe minime de parcurs, cu lifturi de mare viteză, cu avioanele aduse în preajma pasagerilor și nu invers. Asta înseamnă că, în sfârșit, începe să se confere și aeroporturilor o personalitate a lor, distinctă. De asemenea că sunt privite ca un tot unitar și nu ca elemente

disparate. Își fac loc ideile creatoare; devenim receptivi la ce s-a făcut peste graniță. Los Angeles are în proiect un vast aeroport construit pe apă; Chicago amenajarea unei insule pe lacul Michigan tot în același scop, și nimeni nu ia în derâdere asemenea planuri cutezătoare. Compania aeriană American are în perspectivă crearea unui imens lift hidraulic cu ajutorul căruia să stivuiască avioanele unele peste altele, la încărcare și descărcare. Dar schimbările sunt încete, și de loc coordonate. Construim aeroporturi precum castelele din cuburi, la care, pe măsură ce-ți vine o idee, mai adaugi un cub. E ca și când niște abonați la telefon, după ce și-au confecționat și și-au instalat singuri aparatele la domiciliu, au pretenția să le fie cuplate la un sistem internațional.

O voce în aparatul de radio îi întrerupse brusc dizertația.

— Dirijarea terestră către mașina directorului și baza mobilă douăzeci și cinci. Centrul Chicago comunică ora estimativă de predare a „cursei vizate”, 0l:17.

Ceasul de mână al lui Mel arăta 1:06.a.m. Potrivit mesajului „Trans America 2 ajungea cu un minut mai devreme față de calculele turnului de zbor. Un minut mai puțin pentru Patroni și doar unsprezece minute până la verdictul lui Mel.

— Aici mașina directorului; a survenit vreo schimbare pe treizero?

— Negativ. Situația staționară.

Oare nu lăsase să treacă prea mult timp? se întreba Mel. Fu ispitit să părăsească pe loc folosirea mașinilor grele, dar tot el se frână. Asumarea răspunderii era un cuțit cu două tăișuri, mai ales când ordinul dat de tine însemna vătămarea – dacă nu chiar distrugerea – unui avion în valoare de șase milioane de dolari. Poate șansele lui Patroni nu se epuizaseră, deși, cert lucru, cu fiecare secundă se împuținau. Observă că unele reflectoare și alte instalații din fața avionului blocat se dădeau la o parte. Totuși, motoarele nu fuseseră încă pornite.

— Tipii cu idei novatoare, se auzi din nou Tomlinson, despre care vorbeați adineaori, cine sunt, unde lucrează?

— E greu să întocmesc o listă, răspunse Mel cu jumătate de gură.

Urmărea intens scena de afară. Se îndepărtau ultimele obstacole din calea Boeingului 707, iar Joe Patroni, albit de ninsoare, escalada scara postată pe botul avionului. Aproape de capătul superior, Patroni se opri, se întoarse și gesticulă; s-ar fi zis că țipă la ceilalți, de jos. În sfârșit ajunse la ușă, o deschise și dispăru în pântecul avionului. Aproape imediat, o altă siluetă, mai zveltă, se cățără pe scară și intră după el. Se închise ușa. O mână de oameni desprinseră pasarela și o traseră de-o parte.

În mașină, ziaristul o ținea una și bună.

— N-ați putea, domnule Bakersfeld, să-mi dați numele unor reformatori în materie de aeroporturi? Dintre cei mai ingenioși, se înțelege.

— Chiar, n-ai vrea? insistă Tanya.

„Țara arde și babele se piaptănă”, își zise Mel. Dar de vreme ce i-o cerea Tanya, de ce n-ar face-o?

— Stai nițel să-mi aduc aminte, începu. Da, Fox, din Los Angeles; Joseph Foster, din Homston, actualmente membru al Asociației Companiilor de Transport Americane; Alan Boyd din guvern, și Thomas Sullivan – șeful portului New York. Din sânul societăților de transporturi aeriene Halaby, de la Pan American; Herb Godfrey de la United, apoi, John C. Parkin în Canada, iar în Europa Pierre Cot, de la Air France, Castell în Germania și alții.

— Printre care și Mel Bakersfeld, adăugă Tanya. Nu cumva pe el l-ai uitat?

— L-am și trecut, mormăi Tomlinson printre rânduri. Se înțelege de la sine.

Mel zâmbi. Oare chiar așa, „de la sine”? se întrebă. Altă dată aceeași declarație i s-ar fi părut cu totul justificată; dar, cu trecerea anilor, coborâse de pe scena națională, alunecând în anonimat. Iar o dată ce se întâmpla acest lucru – o dată ce ieșeai de pe făgașul principal – indiferent de cauze – repede te și acoperea uitarea. Și chiar dacă mai târziu ai fi vrut să revii, nu o dată strădania se dovedea zadarnică, așa cum se petrecuse cu el – și nu pentru că ar fi

avut un rol minor, sau nu se achita de el cu destulă pricepere. Dimpotrivă. Conducea destinele aeroportului la fel ca întotdeauna, sau poate și mai bine. Dar nimeni nu-și mai aducea aminte de cutezătoarele-i idei de odinioară, de ce făgăduise să realizeze pe-atunci. Încetase de a mai fi în atenția publică.

Fără să vrea, constată că, pentru a doua oară în orele din urmă, îi fugise gândul la această latură. Oare, notorietatea era atât de importantă? însemna ceva pentru el? Da, însemna, își răspunse cu hotărâre.

— Uitați-vă! strigă Tanya. Pornesc motoarele!

Ziaristul își întinse gâtul, să vadă. Mel se simți înfiorat de emoție.

În spatele motorului trei, apăru un nouraș de fum plumburiu care se mărea văzând cu ochii, pentru ca, la câteva secunde, să fie împins în laturi și răvășit de explozia motorului, la fel ea și ninsoarea – azvârlită cu putere înapoi.

Apăru un al doilea puf, cenușiu, la motorul numărul patru, curând risipit împreună cu fulgii de nea.

— Dirijarea terestră, către baza mobilă douăzeci și cinci, se auzi o voce de radio, într-atât de neașteptată încât Mel o simți pe Tanya tresărind, speriată, lângă el. Centrul Chicago anunță: s-a recalculat ora preluării „avionului vizat”, timpul fixat este 01:I6… adică peste șapte minute.

Vasăzică Trans America 2 sosea chiar mai devreme decât ultimele prevederi. Alte minute pierdute pentru ei: unul mai puțin pentru Joe Patroni, în încercarea de a urni avionul cu propriile motoare; șapte minute pentru el însuși și hotărârea de a recurge sau nu la mijloacele brutale și de a strica avionul ca să elibereze pistă.

Își apropie iar ceasul de cadranele luminoase de la bordul mașinii.

În aceeași secundă, peste drum de ei, Joe Patroni pornea motorul numărul doi. Urmă imediat numărul unu.

— Ar mai avea timp să-l disloce, zise Mel aproape șoptit. Dar își aminti că de două ori în aceeași seară se mai aprinseseră motoarele și de fiecare dată încercarea eșuase.

O siluetă solitară, înarmată cu două bastonașe

fosforescente, se plantase la o oarecare distanță în fața Boeingului 707, de unde putea fi văzută de cei din cabina de comandă. Acum le ridicase deasupra capului, în semn că „drumul era deschis”. Deși auzea și simțea trepidația puternică a motoarelor cu reacție, Mel își dădu seama că nu fuseseră puternic ambalate.

Mai erau cinci minute. De ce nu accelera Patroni?

— Cred că n-am să pot îndura așteptarea, se tângui Tanya încleștată de emoție.

Ziaristul se mișcă iritat, pe locul său.

— Au început să curgă și pe mine nădușelile.

În sfârșit, Joe Patroni accelera zdravăn. Slavă cerului! Motoarele prinseră a vâjâi, făcând să trepideze pământul în jur. Zăpada din spatele avionului era împroșcată în jeturi, dincolo de luminile pistei, unde o înghițea întunericul.

— Către mașina directorului: vorbește Dirijarea terestră, bubui o voce în aparat. S-a produs vreo schimbare pe treizero?

Patroni mai avea trei minute, calculă Mel cu ochii pe ceas.

— Avionul e neclintit, observă Tanya cu privirea ațintită pe parbriz. Merg toate patru motoarele, dar nu se mișcă din loc.

Avionul se opintea înainte cu disperare – asta întrezărea și Mel printre vârtejurile de zăpadă dar, așa cum spusese Tanya, roțile rămâneau tot înfipte în pământ.

După luminițele intermitente de pe acoperișuri se vedea că plugurile și grațieréle se apropiaseră și mai mult unele de altele, aliniate în așteptare.

— Stai pe loc! strigă Mel în microfon. Oprește-te! Nu dirija „cursa vizată spre doi-cinci”. Într-un fel sau altul, tot se va produce o schimbare pe treizero. Apoi comută pe frecvența Centrului de Deszăpezire, pentru a fi gata să ordone asaltul cu plugurile.

DE OBICEI, DUPĂ MIEZUL NOPȚII, la dirijarea traficului aerian se observa o oarecare destindere; suprasolicitările începeau să se împuțineze. Nu însă și în noaptea aceasta. Datorită viscolului necurmat, aeroportul Lincoln International expedia și primea în continuare curse cu întârzieri de ordinul orelor, la care, aproape invariabil, se mai adăugau și altele, pricinuite de aglomerarea pistelor și a căilor de rulare.

La douăsprezece punct, majoritatea controlorilor din schimbul de după amiază își încheiaseră cele opt ore de veghe și o porniseră „osteniți, către case.

Natural, în locul lor veniseră alții. Totuși, se mai vedeau câțiva și din vechea tură, reținuți pentru încă două ore să înlocuiască pe cei bolnavi sau, pur și simplu, să suplinească lipsa de oameni. Printre aceștia se numărau șeful turnului de zbor, supraveghetorul Wayne Te vis și Keith Bakersfeld. După emoționanta discuție cu fratele său – încheiată abrupt și prematur, cu o oră și jumătate în urmă – Keith încercase să-și strunească gândurile, adunându-le mai ales asupra ecranului radar, din față. Dacă reușea să-și mențină concentrarea de acum, socotise el, nici nu va simți orele pe care le mai avea de făcut – de altfel ultimele din cariera lui. Continuase să dirijeze sosirile din est, colaborând cu tânărul asistent din stânga sa – ținut în rezervă. La fel și Wayne Tevis, supraveghetorul, se mișcase tot timpul, împingându-se cu carâmbul cizmelor texane pe scaunul cu rotile, deși tot mai vlăguit de puteri, pe măsură ce se apropia de capătul ceasurilor de trudă.

Într-adevăr, Keith izbutise să se concentreze – dar într-un chip ciudat: creierul lui părea împărțit în două compartimente, ca un duplex – la fel de prezent și lucid în fiecare din ele. Unul rezolva prompt zborurile avioanelor din sectorul de est – pentru moment scutit de complicații; celălalt era prins cu reflecții personale și introspective.

Starea nu putea să dureze, firește, dar, așa cum și-o tălmăcea Keith metaforic, asemenea unui bec ce sclipește cu toată tăria înainte de a se arde iremediabil, creierul său se consuma cu risipă în ultimele efervescențe.

Spre deosebire de alte dați, gândurile legate de viața lui nu-l mai răscoleau ci și le depăna în liniște; poate măcar la asta îi servise întâlnirea cu Mel, dacă nu și la altceva. Tot ce avea să urmeze i se părea dinainte orânduit și hotărât. Curând va ieși din tură, va pleca de la aeroport și, puțin după aceea, toate suferințele și așteptările vor lua sfârșit. De altfel, avea sentimentul ferm că de pe acum viața lui era definitiv ruptă de a celorlalți, că nu mai aparținea Nataliei, lui Mel sau lui Brian și Theo… precum nici ei nu-i mai aparțineau lui. Trecuse în lumea morților, era cu ei – cu victimele din micuțul „Beech Bonanza”… cu Valerie, cu frățiorul și părinții pieriți în accident… Da, asta era! Cum de nu se gândise mai dinainte?! Să nu-și dea el seama că propria-i moarte era o îndatorire față de familia Redfern?! Cu aceeași impasibilitate se întrebă dacă nu cumva își pierduse mințile; numai nebunii – așa se spune – își pun capăt zilelor. Dar asta nu conta. El avusese de ales între chinuri și pace; și, înainte de revărsatul zorilor, își va găsi mult dorita liniște. Așa cum făcuse în repetate rânduri în ultimele ore, își duse mâna la buzunar să pipăie cheia cu numărul 224, de la hotelui O Hagan.

Iar în tot acest răstimp, primul compartiment al creierului, ajutat de vechile lui reflexe profesionale, se îngrijea de sosirile avioanelor din est.

Treptat, pe bucățele, luase cunoștință și de urgența apărută ai Trans. America 2.

Cu aproape o oră în urmă – adică la câteva secunde după hotărârea căpitanului Anșon Harris – dirijarea traficului fusese înștiințată de intențiile echipajului de a reveni pe Lincoln. Mesajul parvenise prin „firul roșu de alarmă”, direct de la supraveghetorul Centrului din Chicago către șeful turnului de zbor, după ce străbătuse aceeași filieră excepțională a Centrelor Cleveland și Toronto.

Cum în faza inițială mare lucru nu se putea face la Lincoln, se comunicase celor direct interesați dorința expresă a echipajului de a ateriza pe treizero – și atât.

De-abia mai târziu, când cursa ieșise din raza Centrului Cleveland, fiind preluată de Chicago, se trecuse la măsuri

mai precise.

Șeful turnului de control, venit în persoană în secția radar, îl informase pe Wayne Tevis, supraveghetorul, despre starea avionului, ora estimativă a sosirii și nebuloasa care încă plana asupra alegerii pistei.

Concomitent, dirijarea circulației lansase semnalul de alarmă către serviciile de salvare care, aproape instantaneu își trimiseră mesagerii spre locul de intervenție. Se mai verificase o dată, prin radio, dacă Patroni era la curent cu solicitarea urgentă a pistei treizero. Se răspunsese pozitiv. Tot atunci, turnul de zbor, folosind o frecvență de rezervă, stabilise legătura și cu cabina de comandă a avionului mexican pentru a se stabili comunicarea cu Joe Patroni în ipoteza când reușea să-l pornească.

Ca o primă reacție la știrile date de șeful turnului, Wayne Tevis aruncă o privire piezișă spre Keith. Dacă nu se proceda la o remaniere rapidă, Keith era cel chemat să preia Trans America 2 de la Centrul din Chicago și s-o călăuzească la aterizare, la fel ca restul avioanelor din sectorul de est.

— Ar fi cazul să-l înlocuim pe Keith? se consultă Tevis cu șeful turnului vorbind pe un ton scăzut.

Celălalt ezită descumpănit. Îi veni în minte proaspătul precedent cu avionul militar KC 135, un moment la fel de critic, când sub un pretext oarecare, îl înlăturase pe Keith, socotind că-l va depăși situația, pentru ca după aceea să-l încolțească îndoielile, să se întrebe dacă nu se pripise.

Când aveai de-a face cu un om pe cale de a-și pierde încrederea în sine – cum era Keith – foarte ușor, și cu totul involuntar, puteai să înclini balanța tocmai în partea greșită, pricinuind un rău. Și, tot legat de Keith, avea sentimentul că-l mai nedreptățise într-un fel, smulgându-l de lângă Mel Bakersfeld și dintr-o discuție desigur intimă, când îi găsise pe culoar mai devreme. În definitiv nu se prăpădea lumea dacă mai aștepta puțin, să nu-i fi stingherit din vorbă; din păcate, procedase însă tocmai pe dos, fără pic de tact. Cugetând la toate acestea, șeful turnului se simțea din ce în ce mai apăsat de povara propriei oboseli,

nu numai de pe urma sâcâitoarei ture de acum, ci și a multora, dinainte.

Oare unde citise de curând despre reorganizarea secțiilor radar? Acolo se spunea că, începând din 1975, sectorul fiecărui controlor se va reduce la jumătate – o măsură menită să stăvilească imensele eforturi profesionale și, implicit, avalanșa asteniilor nervoase. Da, așa citise cu ochii lui, dar de crezut, crezuse numai pe jumătate. Cum era de conceput să scadă vreodată aglomerația de pe rutele aeriene sau suprapunerea situațiilor critice chiar într-o zonă mai restrânsă?! Prin urmare, dacă se încerca remedierea unor neajunsuri, slujitorii ecranelor luminoase rămâneau osândiți la altele, tot atât de mari. Și, la gândul acesta, nu avea decât compătimire față de cei care, asemenea lui Keith – cu fața suptă, palidă și răvășită – căzuseră victimele meseriei lor.

Cu aceeași voce reținută de mai înainte, Wayne Tevis își repetă întrebarea:

— Să-l înlocuim sau nu?

Șeful turnului clătină din cap, împotrivindu-se.

— Să nu ne grăbim, zise aproape în șoaptă. Lasă-l mai departe să-și vadă de treabă, dar nu-l slăbi din ochi.

Atunci îi observase și Keith șușotind între ei și înțelese că e vorba de un avion în pericol. Doar de atâția ani, de când lucra la radar, se familiarizase cu semnele prevestitoare oricărei crize. Mai intui că o parte din conversația superiorilor se referea la el, negreșit, și nu bar fi putut învinui. Cu siguranță, în câteva minute i se va spune că este liber și poate pleca, sau va fi transferat ia un ecran mai puțin important. Oricum, niciuna din perspective nu îl mâhnea. Dar spre mirarea lui, Tevis nu îl expediase ci, cu el de față, anunță tuturor primejdia în care se afla cursa Trans America 2, prognosticurile de sosire și întâietatea pe care o va avea la coborâre. În același sens, îi preveni și pe controlorii de la sectoarele decolări, cerându-le să orienteze în așa fel avioanele, încât să nu le trimită în calea acelui avariat, stânjenindu-i accesul spre aeroport. Apropiindu-se de Keith, explică apoi și dilema cu alegerea pistelor care

avea să dăinuiască, probabil, până în ultimele minute.

— Dar tu fă-ţi planul în tihnă, băiete, îl povăţui supraveghetorul, vorbindu-i pe nas şi tărăgănat, cum îi era felul. Iar din clipa când preiei cursa, nu te mai ocupi decât de ea; restul treburilor ţi le luăm noi de pe cap.

Keith schiţă un semn de supunere, şi atât. Pe urmă, automat, începu să-şi înjghebe planul de zbor pentru Trans America 2. Ca şi pe altele, şi-l plăsmuia în gând. Niciodată nu avea vreme să le aştearnă pe hârtie, în afară de faptul că, în mai toate ocaziile, calculele nu se aplicau *ad Uteram*, ci cu mici improvizări, cerute de moment.

O dată ce va prelua cursa de la centrul Chicago, chibzui Keith, o va dirija către treizero, dar cu destulă supleţe ca, în ultimă ins* tança, dacă vor fi siliţi şi recurgi la pista doi-cinci, s-o poată abate spre stânga, însă firi viraje scurte, la joasa înălţime.

Vasăzică apropierea pentru aterizare va dura zece minute, socoti mai departe, iar Tevis îl prevenise de pe acum că numai în ultimele cinci minute se va preciza şi pistă definitiva. Un răgaz foarte scurt, care va stoarce sudori nu numai aici, la radar, ci şi sus, în aer. Pe muchie de cuţit, ce-i drept, dar se putea scoate la capăt. Îşi revăzu încă o dată planul în minte, stabilind direcţiile exacte.

Între timp, de la turnul de zbor se mai filtraseră unele amănunte, pe care controlorii se grăbeau să şi le împărtăşească în pauzele infime dintre convorbirile cu avioanele călăuzite de ei… La bordul cursei se produsese o explozie, rănind oameni, deteriorând serios aparatul, care de-abia se mai târa spre Lincoln… Comenzile nu mai răspundeau prompt. Piloţii cereau pista cea mai întinsă, deşi o ştiau blocată, dar nu-i interesa… Se repetase avertismentul căpitanului Demerest… „Dacă aterizăm pe doi-cinci avionul se rupe în bucăţi, mulţi vor muri”… Tot Demerest transmisese un mesaj violent către directorul aeroportului. Bakersfeld fugise pe treizero, încercând s-o elibereze cu orice chip… Minutele disponibile se împuţinau.

Până şi controlorii de la radar, pentru care încordarea devenise un fel de a doua natură, începuseră să dea semne

de neliniște. Tânărul stagiar, așezat lângă Keith, îi transmitea știrile în crâmpeie, așa cum îi ajungeau și lui la urechi. Keith le asculta cu inima tot mai strânsă, acum când vedea și mai limpede ce-l așteaptă. Numai de așa ceva nu ducea lipsa! Nu căuta să dovedească nimic; chiar presupunând că se descurca bine, la ce îi va folosi? Ce mai putea să repare? Iar dacă se întâmpla cumva să dea greș, însemna să-i trimită la moarte pe toți cei din avion, așa cum mai făcuse o dată…

De la un telefon direct, aflat la capătul opus al sălii, Wayne Tevis vorbea cu șeful turnului de zbor. De câteva minute, acesta urcase cu un etaj mai sus, în „colivia” de sticlă, ca să-l secondeze pe dispecer.

După ce puse receptorul în furcă, Tevis se opinti în scaunul cu rotile și o porni prin sală.

— Tocmai acum a vorbit și bătrânul cu Centrul. Peste trei minute vom prelua cursa, anunță el, trecând prin dreptul lui Keith.

Își continuă drumul spre sectorul cu dirijarea decolărilor, ca să controleze dacă, așa cum dăduse dispoziții, se degajase calea de acces pentru Trans America 2.

Stagiarul îl informa pe Keith că afară „pe aeroport, se făceau încercări disperate să se urnească avionul de pe treizero. Îi porniseră motoarele, dar namila nu se clintise îiică. Chiar domnul Bakersfeld preluase conducerea operațiilor iar dacă nu izbuteau să-l miște propriile-i motoare, hotărâse să-l facă bucăți și să-l dea la o parte. Atâta doar se întrebau oamenii: mai aveau timp? De vreme ce Mel calculase totul, se gândi Keith, probabil că aveau. Mel făcea față oricărei situații; știa să descurce lucrurile e o dovedise mereu. El însă, Keith, nu – sau cel puțin nu întotdeauna și niciodată ca fratele său. Prin asta se și deosebeau.

Trecuseră încă două minute.

Asistentul de lângă el îi anunță calm t

— Apar pe ecran. Și-ntr-adevăr; la marginea suprafeței verzui se contura „floarea dublă” – semnalul primejdiei – care nu putea fi decât Trans America 2.

Keith ar fi vrut să fugă. Nu se simțea în stare de-o asemenea misiune. Trebuia neapărat să fie înlocuit; poate chiar de Tevis. Mai era timp. Se întoarse brusc de la ecran „căutându-l pe Tevis din ochi. Acesta era tot la sectorul decolărilor, întors cu spatele. Keith, deschise gura să-l strige… Dar, spre stupoarea lui, nu putu să articuleze niciun cuvânt. Încercă încă o dată… și din nou aceeași lipsă de grai. Întocmai ca în vis, ca în coșmarurile lui, când voia să vorbească și nu-l ajuta glasul. Bine, dar asta se petrecea în somn, or acum era treaz! Sau nu?… Se lupta deznădăjduit cu muțenia-i subită, fără s-o poată înfrânge. Și atunci îl cuprinse panica.

Pe un panou, deasupra ecranului radar, se aprinsese o luminiță albă semn că sunt chemați de Centrul din Chicago. Stagiarul apucă un telefon cu fir direct și răspunse.

— Te ascultăm Chicago. Totodată, răsuci butonul care punea în funcțiune difuzorul de deasupra, ca să poată auzi și Keith.

— Lincoln, cursa Trans America 2 se află la treizeci de mile sud-est de aeroport. I s-au dat coordonatele pentru pista doi-cinci.

— S-a înțeles. Am interceptat-o pe ecrane. Comut-o pe frecvența noastră.

Tânărul închise telefonul. După cum știau cu toții chiar în clipa aceea centrul Chicago le comunica piloților schimbarea frecvenței, urându-le probabil „mult noroc”. Era o formulă tradiționala, oferită avioanelor în primejdie, o reconfortare minimă din partea celor aflați la adăpostul unei clădiri cu temeliile pe pământ.

Chi un și aici, în încăperea plăcut încălzită, cu murmurul discret dl aparatelor, era greu să concepi că, undeva, pe afară, zburând prin văzduhul neguros și izbit de vânt și furtună, un avion schilodit se luptă să vină acasă, fără a ști dacă va ajunge sau nu.

Pe frecvența radio pentru comunicările din sectorul de est, se auzi o voce aspră, care nu putea fi decât a lui Vérnon Demerest. Pe Keith îl luă cu totul prin surprindere.

— Dirijarea Lincoln, aici Trans America 2. Zburăm la

șase mii de picioare; ne îndreptăm spre doi-cinci.

Tânărul asistent nu mai interveni. Acum era rândul lui Keith să răspundă. Iar Keith nu avea decât un gând: „să fugă! cf Wayne Tevis ședea tot cu spatele. „Ce mă fac? își spuse Keith înspăimântat; nu pot să scot o vorbă!”

— Dirijarea Lincoln, se auzi același glas supărător la urechi, unde naiba ați intrat?

„Chiar, unde naiba…?” repetă Keith.

„De ce nu s-o fi întorcând Tevis cu fața?”

După stupoarea, panica și groaza prin care trecuse pe rând, acum clocotea de mânie. La naiba cu Tevis! Blestemată să fie meseria de controlor!

Blestemat fie tatăl lui, Wild Blue Bakersfeld, care îl împinsese spre ea, împotriva oricărei dorinți. La naiba cu Mel, cu desăvârșita lui competență care te scotea din răbdări! Ducă-se toate la naiba!…

Stagiarul se holba la el, cu ochi dilatați de curiozitate. De la o clipă la alta Trans America 2 urma să-și repete apelul. Pe de altă parte Keith își dădea seama că a căzut în cursă. Fără să știe dacă va fi capabil să articuleze un cuvânt, își deschise microfonul de la piept.

— Trans America 2, aici Dirijarea Lincoln, se auzi spunând. Iertați întârzierea. Încă nădăjduiam să obținem treizero; o vom ști sigur în trei până la cinci minute.

I se răspunse cu un mârâit:

— Am înțeles, Lincoln. Țineți-ne la curent.

Keith începu să se concentreze; al doilea compartiment al creierului i se închisese. Îl uită pe Tevis, pe tatăl lui, pe nici și chiar pe el însuși. Excluse orice gând străin de cursa pe care o avea sub control.

Își reluă transmisia, vorbind limpede și calm

— Trans America 2, vă aflați la douăzeci și cinci de mile *est* față de markerul exterior. Începeți coborârea la discreție. Executați un viraj spre dreapta în direcția doi-șase-zero…

La etajul de deasupra, în turnul împrejmuit de sticlă, dispecerul luase legătura cu Mel Bakersfeld anunțându-i preluarea cursei de la centrul Chicago.

— Am dat ordin să intre plugurile în avionul mexican, răspunse Mel. Comunică-i lui Patroni să oprească numaidecât motoarele. Dacă poate, spune-i să iasă și el din cabină, dacă nu, să se țină bine de tot. Rămâi pe recepție să-ți anunț eliberarea pistei.

Concomitent, dar pe o altă frecvență, șeful turnului de zbor, îl și informa pe Joe Patroni despre hotărârea directorului.

15

JOE PATRONI ȘTIA DINAINTE că timpul nu-i prieten, că-i fuge printre degete, și-l va trăda. În mod deliberat, amânase pornirea motoarelor până în ultimul moment posibil, cu gândul să-i lase pe oameni să sape cât mai mult în fața și în jurul avionului. Când și-a dat seama că nu mai poate aștepta, a purces la o ultimă examinare a terenului. Și constatările făcute nu au fost nici pe departe îmbucurătoare.

Trenul de aterizare era încă înfundat în pământ, noroi și zăpadă. Nici șanțurile nu arătau destul de adânci și largi, precum le ceruse, în plus, nu mergeau în pantă ascendentă de la nivelul roților către suprafața betonată, solidă, a pistei învecinate. Încă un sfert de oră de săpături intense și treaba ar fi fost făcută cum trebuie. Dar Patroni își dădea seama că nu mai avea timp.

Nemulțumit și fără tragere de inimă, o porni în sus, pe scărița fixată la avion, să purceadă la o nouă încercare, de astă dată manevrând personal avionul.

— Toți la o parte! îi strigă lui Ingram, șeful bazei de întreținere a companiei Aereo-Mexican. Pornim motoarele!

De sub fuzelaj, trupurile lucrătorilor roiau ca furnicile.

Ninsoarea își cernea mai departe fulgii, deși printr-o sită mai deasă decât înainte. Joe Patroni se opri în capul scăriței și alai strigă o dată.

— Mai am nevoie de cineva, sus la cârmă, dar nu de-un grăsan, ca să îngreulăm și mai mult avionul. Careva slăbuț

și priceput la mecanica de bord.

Pe urmă se strecură pe ușa din față a fuzelajului și dispăru.

Ajuns în cabină, zări prin fereastră mașina lui Mel Bakersfeld ca o pată galbenă punctată pe fondul tuciuriu al nopții. Era parcată pe pistă, în partea stângă, nu departe de graderele și plugurile înșirate în chip de avertisment – dacă mai avea nevoie de vreunul – cum că minutele îi sunt numărate.

Se crucise, cuprins de uimire și neîncredere, auzindu-l pe nici că vrea să înlăture avionul chiar cu mijloace brutale, numai să degajeze pista. Reacția lui fusese spontană, firească, dar nicidecum pornită din nepăsare față de soarta celor aflați la bordul năpăstuitei curse Trans America 2. Doar nu la siguranța avioanelor se gândea clipă de clipă? Nu pentru asta trudea zi cu zi? Ceea ce nu putea însă pricepe Patroni, odată cu capul, era cum să prefaci un avion bun, teafăr, într-o grămadă de fiare vechi, sau, mă rog, cam așa ceva? în concepția lui, un avion – indiferent care – însemna dăruire, pricepere, măiestrie tehnică, ore necurmate de muncă, și chiar un simbol al dragostei. Deci, orice soluție era preferabilă în locul distrugerii cu bună știință. Oricare alta.

Și era hotărât să salveze aparatul dacă-i stătea în puteri.

Auzi deschizându-se și trântindu-se ușa în spatele lui.

Un mecanic tânăr, mărunțel și sfrijit, venea spre cabina de comandă, scuturându-și zăpada de pe haine. Joe Patroni se descătușase de șubă și se căznea să se comprime în scaunul strâmt, din stânga.

— Cum te cheamă, fiule?

— Urnitu, sir.

Patroni chicoti amuzat.

— Cum s-ar zice, tocmai ce vrem să facem cu avionul ăsta. Te pomenești că ne aduci noroc?!?

În timp ce mecanicul se dezbrăcă de pufoaică și apoi se așeză pe locul din dreapta, Patroni se uita, peste umăr pe fereastră. Cei de afară desprinseseră scărița și o trăgeau deoparte.

Sună telefonul și răspunse Patroni. Era Ingram, care-l chema de jos.

— Noi suntem gata, îl anunță el.

Joe Patroni îi aruncă o privire tânărului asistent.

— Totul în regulă, fiule?

Celălalt confirmă, dând din cap.

— Numărul trei – întrerupătorul starterului de sol.

Mecanicul răsuci un buton; Patroni porunci în receptorul telefonului:

— Dați-i drumul la alimentare!

Aerul comprimat de la grupul electrogen de dedesubt, prinsese a sâsâi. Joe Patroni regla demararea în poziția zero; mecanicul de alături, cu ochii pe instrumente, raportă:

— S-a aprins trei.

Scâncetul motorului se înteți până la un bubuit constant.

Pe rând, și într-o perfectă succesiune, porniră și celelalte: patru, doi și unu.

La telefon, vocea lui Ingram se auzea mai slabă, acoperită de vâjâitul vântului combinat cu huruitul motoarelor.

— S-a dat la o parte grupul electrogen. Aveți cale liberă.

— În regulă, țipă Patroni. Decuplează telefonul, și dă-te naibii la o parte! apoi către ajutorul din dreapta: Țin-te bine, fiule! Cu toată forța!

Patroni își plimbă trabucul printre dinți până-l împinse în colțul gurii; pe acesta nu-l mai morfolea ca pe altele, de formă, ci, împotriva oricărei restricții, și-l aprinsese în lege. Cu degetele lui rotofee, răsfirate ca o greblă, apăsă cele patru manete înainte.

Odată cu accelerația, crescu și larma motoarelor.

Afară, prin perdeaua ninsorii, se vedea silueta călăuzei, postată în fața avionului, cu bastonașele ridicate. Patroni rânji, uitându-se la el.

— Dac-om lua-o din loc cu viteză, sper să-l țină picioarele, s-o ia la sănătoasa.

Toate frânele erau decuplate; flapsurile lăsate în jos, ca să imprime mai multă forță avionului la desprinderea de pe pământ.

Mecanicul ținea manșa spre el în timp ce Patroni apăsă alternativ pe pedalele direcției, căutând să impulsioneze aparatul prin solicitări transversale.

Își aruncă iar ochii pe fereastra din stânga și văzu mașina lui Mel Bakersfeld staționată în aceeași poziție. Potrivit calculelor sale anterioare, cu siguranță nu mai avea decât foarte puține minute la îndemână, poate chiar unul singur.

Ambalase pe trei sferturi motoarele. Judecând după stridența sunetului, turația lor de acum era cu mult mai mare decât mai devreme, când se aflase căpitanul mexican la cârmă. Avionul vibra puternic, lucru cu totul explicabil pentru Patroni. În condiții normale, o dată ajuns în acest stadiu, nimic nu l-ar mai fi putut stăvili, ci ar fi țâșnit cu repeziciune pe pistă. Dar așa, ținut în imobilitate, trepida din temelii, fiecare părticică a fuzelajtflui zvâcnind înainte, luptându-se cu înțepeneala roților ce-l țintuiau pe pământ. După înclinația pe care și-o luase, era amenințat să capoteze în orice clipă și să rămână așa cu botul în jos.

Mecanicul arunca priviri neliniștite într-o parte și într-alta. Patroni le observă și mormăi:

— Mai bine ar porni-o acum, altfel, prafu' se alege de el.

Dar avionul nu se clinti. Cu încăpățânarea ce-o arătase și în celelalte două rânduri, se crampona de pământ ca un țăruș bine înfipt.

Sperând să-i degajeze roțile, Patroni făcea jocuri de accelerație, slăbind-o și mărind-o alternativ.

În zadar însă, colosul rămase nemișcat. Trabucul, înmuiat de salivă, după cât îl răsucise printre dinți înainte de a și-l aprinde, se stinsese cu totul. Dezgustat, îl aruncă pe podea, căutând după altul în buzunarul de la piept. Dar nu mai găsi niciunul; fusese ultimul. Trânti o înjurătură zdravănă și reveni cu mâna pe manete împingându-le și mârâind.

— Mișcă-te! Ieși o dată, cățea nenorocită!

— Domnul Patroni, îl făcu atent mecanicul. Nu suportă mai multă accelerație.

Dintr-odată, se treziră la viață și difuzoarele instalate pe

tavan.

— Către Joe Patroni, de la bordul cursei Aereo-Mexican, vorbi șeful turnului de zbor. Aici Dirijarea. Ai un mesaj de la domnul Bakersfeld. Îl citesc: „Nu mai avem timp. Oprește motoarele”. Repet…

Patroni se uită pe fereastră și văzu șirul graderelor și al plugurilor puse în mișcare. Dar nu se puteau apropia – se liniști tot el – atâta timp cât motoarele erau în stare de funcțiune. Îi veni în minte avertismentul lui Mel: „dacă turnul ne somează, dau drumul la pluguri; să n-avem discuții”.

„Parcă cineva stă să discute?” își zise Patroni. Se auzi din nou – de astă dată și mai imperios – glasul din difuzor:

— Mă asculți, Joe Patroni? Confirmă primirea mesajului!

Domnu’ Patroni, strigă mecanicul. Ați auzit? Trebuie să le oprim.

— Cu zarva asta, fiule, cine naiba mai poate auzi ceva? se dezvinovăți Patroni; Și apoi, numai pentru sine: Orice lucrător oțelit de la întreținere își mai ia un minut de la el, peste ce-i acordă fricoșii din birourile de la fațadă…

Toate ca toate, lipsa trabucului îl scotea din răbdări. Deodată îi veni în minte pariul la care-l provocase Mel Bakersfeld acum câteva ore, precum și miza – o cutie cu țigări de foi – dacă reușește să urnească avionul până la ziuă.

— În sfârșit, știu și eu pe ce lupt, strigă însuflețit. Acum, ori niciodată!

Cu o singură mișcare rapidă împinse manetele până la refuz. Și, de unde vacarmul și trepidația de mai înainte păreau de netolerat, acum creară un adevărat infern. Avionul se cutremură din toate fibrele, de parcă era gata să se desfacă în bucăți. Joe Patroni mai trase un șut în pedalele direcției. Toată cabina scânteia cu semnale incandescente, de alarmă, emise de motoare. „Ploaie de artificii, nu alta, parcă eram la Vegas”, avea să povestească mecanicul mailărziu. Pentru moment, însă, anunță alarmat:

— Temperatura gazelor, la ieșire, șapte sute!

Difuzoarele turuiau într-una cu ordine și instrucțiuni de

tot felul; printre altele, Joe Patroni era somat să părăsească neîntârziat cabina, și să se pună la adăpost. „Se vede că n-am încotro și va trebui s-o fac”, își spuse amărât, încleștând mâna pe manete, să le tragă înapoi.

Dar, ca prin farmec, tocmai atunci, avionul o porni înainte. Mai întâi încet, apoi, cu o viteză de spaimă, năpustindu-se spre pistă. Mecanicul lansă un avertisment, ca din gura morții.

Joe smuci manetele spre el și comandă:

— Flapsurile sus!

Pe fereastră, într-o imagine fulgerătoare și tulbure, îi zăriră pe toți cei de jos, alergând într-un maraton demențial.

La cincizeci de picioare de pistă, avionul tot mai galopa și dacă Patroni nu-l vira brusc, cu siguranță ar fi depășit-o ajungând tocmai în partea cealaltă, în zăpada stivuită de viscol și de pluguri, unde s-ar fi împotmolit din nou. Dar așa, când simți roțile alunecând pe suprafața betonată, cu o mână percută viguros frânele din stânga împingând cu cealaltă manetele de la tribord. Atât frânele cât și motoarele răspunseră la comenzi și avionul se răsuci pe loc, într-un arc de nouăzeci de grade. Pe la jumătatea virajului, Joe retrase cele două manete, apelând simultan și la toate sistemele de frânare. După această manevră, Aereo-Mexican 707 își mai continuă puțin rularea, într-un ritm tot mai lent, până ce, în sfârșit, se opri.

Patroni rânjea cu gura până la urechi. Parcase avionul cum nu se poate mai reglementar – exact în centrul pistei. În paralel, cu ea, la o depărtare de numai două sute de picioare, se vedea treizero, în sfârșit liberă!

În mașina lui Mel Bakersfeld, Tanya hohotea fericită:

— A reușit! A reușit!

Alături, Mel, cu microfonul la gură, ordona întoarcerea plugurilor și a graderelor.

Trecuseră doar câteva clipe de când tot el se răstise amenințător către cei din turn, cerând pentru a treia oară oprirea motoarelor și evacuarea cabinei. I se dăduseră tot soiul de asigurări că mesajele au fost transmise la timp, dar

Joe Patroni le ignorase.

Mânia lui Mel încă nu se risipise; chiar acum putea să-l tragă pe Joe la răspundere, să-l scuture serios, pentru nerespectarea – sau chiar pentru neconfirmarea unui ordin directorial de cea mai mare importanță și urgență. În cugetul lui, însă, știa că nu o va face. Patroni repurtase o reală victorie, or în fața acestui deznodământ fericit, ce om cu judecată se mai gândea la represalii? în schimb, îi fugi gândul la cu totul altceva: cu siguranță că odiseea acestei nopți se va alătura legendei Patroni – pe care o va întregi. Grațierele și plugurile făceau cale întoarsă. Mel comută aparatul pe altă frecvență, continuând seria comunicatelor.

— Aici mașina directorului, vorbi către turnul zbor. Avionul mexican de pe treizero a fost înlăturat. Urmează evacuarea vehiculelor. Eu mai rămân să inspectez terenul.

La lumina unei lanterne, luată din mașină, Mel examină suprafața pistei. Alături, Tanya și ziaristul Tomlinson îi urmară exemplul. Orice sculă sau rămășițe lăsate de lucrători – cum se mai întâmpla câteodată după asemenea incidente – însemna o primejdie pentru un avion venit la aterizare sau decolare. Dar în afara denivelărilor create de zăpadă nu găsiră nimic.

Ultimul plug din convoiul mașinilor grele, cerute de Mel, o cotea la intersecția cea mai apropiată. Mel acceleră să-i ajungă din urmă și să-l păstreze ca reper.

Și el, ca și Tanya și ziaristul erau storși de emoțiile minutelor din urmă. Cu toate acestea, își dădeau seama că de-abia de aici înainte îi aștepta marele examen al nervilor. Ținându-se după convoi, Mel viră mașina la stânga, raportând totodată la aerogară:

— Treizero e liberă.

16

CURSA TRANS AMERICA 2 – „GOLDEN ARGOSY” se afla la numai zece mile de aeroport, zburând printre nori, la o înălțime de cincisprezece mii de picioare.

După ce. Se mai odihnise puțin, Anson Harris preluase comanda.

Controlorul de trafic de la Lincoln International, cu un glas oarecum familiar lui Vernon Demerest – dar încă neidentificat, în ciuda eforturilor sale de memorie – îi călăuzise pe o serie de rute obligatorii, cu viraje line, în coborârea lor.

Cu multă abilitate – așa cum ambii căpitani o recunoșteau – avionul fusese astfel plasat, ca angajare definitivă, spre oricare din cele două piste posibile, ca să nu comporte manevre greoaie și ample. Dintr-un moment într-altul trebuia totuși să li se comunice care anume le era sortită. Și, pe măsură ce se apropiau de clipa decisivă, crisparea creștea. Rechemat de Demerest în cabina de comandă, Cu Jordan calculase, la ordinul acestuia, greutatea estimativă la aterizare, ținând seamă de cantitatea combustibilului consumat și de cea rămasă. După îndeplinirea îndatoririlor ce-i reveneau în calitate de mecanic de bord, Jordan se întorsese fără întârziere în compartimentul de clasa întâi unde avea să-i îndrume și să-i ajute pe pasageri la eventualele accidente ivite în clipa aterizării. Pe de altă parte, Anson Harris, asistat de Demerest, stabilise manevrele cerute de starea excepțională a aparatului, cu comenzile evazive și compensatorul stabilizatorului blocat. Tocmai când își încheiaseră pregătirile, apăru și Milton Compagno în spatele lor.

— M-am gândit că v-ar bucura să aflați… stewardesa dumneavoastră, domnișoara Merghen, rezistă vitejește. Dacă o putem transporta curând la spital, sunt sigur că va scăpa cu viață.

Cum i-ar fi fost teribil de greu să-și ascundă emoția momentului, Demerest preferă să nu scoată un cuvânt.

În locul lui, Anson Harris se întoarse pe jumătate și-i spuse mesaj erului:

— Îți mulțumim, doctore. Mai avem doar câteva minute de zbor.

În ambele compartimente se luaseră toate măsurile de

precauție posibile. Răniții, cu excepția lui Gwen Merghen, fuseseră legați cu curelele de siguranță. Doi „medici o flancau pe Gwen, gata s-o sprijine în clipa impactului. Stewardesele și Cy Jordan arătaseră pasagerilor cum să se apere, să nu se lase catapultați de trepidațiile avionului la dificila aterizare ce-i aștepta.

Bătrânica fără bilet, doamna Quonsett – până la urmă cuprinsă de spaimă – se agățase de mâna prietenului ei – oboistul de alături – și i-o strângea ca într-un clește. Începuse să-și spună cuvântul și oboseala unei zile mult prea încărcată de eforturi și emoții. Totuși, mesajul căpitanului Demerest, primit printr-o stewardesă cu puțin timp înainte, avusese darul s-o mai înviorеze. Acesta îi mulțumea pentru tot ce făcuse și cum doamna Quonsett respectase înțelegerea dintre ei, după aterizare – așa cum îi făgăduise – va primi biletul să-și continue drumul la New York. „Ce lucru extraordinar! Ce frumos din partea lui, drăguțul, să se mai gândească la ea, când avea atâtea treburi și griji pe cap!” Așa cugetase pe moment furată de entuziasmul perspectivei ce i se oferea; acum însă începeau s-o roadă îndoielile și să se întrebe dacă va mai putea rezista și la o altă călătorie…?!

Judy, nepoțica inspectorului Standish, preocupată mereu de pruncul tinerilor de alături, după ce-l adormise în brațe, i-l înapoie mamei. Dintre toate ființele aflate la bord, el era singurul care-și vedea liniștit de somn și de vise.

În cabina de comandă, Vernoa Demerest examina calculul întocmit de Cy Jordan, raportându-l la datele apărute pe panoul de instrumente. După o revizuire amănunțită anunță laconic:

— Potrivit indicatoarelor de deranjament – o sută cincizeci de noduri. Altfel spus, ținând seama de avarii, de blocarea stabilizatorului și de sarcina considerabilă a avionului, aceasta era limita de viteză reglementară pentru pătrunderea în raza aeroportului.

Harris dădu din cap. Cu o expresie crispată, întinse mâna să regleze acul de avertizare pe vitezometru. O operație pe care o repetă și Demerest, la indicatorul din

dreptul său.

Chiar și pe cea mai întinsă pistă, aterizarea le rezerva aceleași riscuri enorme. Actuala viteză – de peste o sută șaptezeci de noduri – era de-a dreptul diabolică. Amândoi erau conștienți că și după atingerea pământului trebuiau să-și continue rularea pe o distanță imensă și în același ritm rapid, imposibil de-a fi încetinit brusc, datorită încărcăturii de la bord. Și totuși, orice scădere sub cifra calculată de Demerest ar fi însemnat pur și simplu sinucidere; avionul ar fi intrat în așa numita „limită de viteză” și s-ar fi rostogolit spre pământ, lipsit de orice control.

Demerest se întinse să-și ia microfonul, dar mai înainte de a începe comunicarea, se auzi vocea lui Keith Bakersfeld.

— Trans America 2, virați dreapta, pe direcția doi-opt-cinci. Treizero e libera.

— Dumnezeule! exclamă Demerest. Era și vremea! Deschise microfonul și confirmă primirea mesajului.

Pe urmă, împreună cu Harris, făcu ultimele verificări premergătoare aterizării.

Se auzi un bubuit surd, de la un capăt la altul al avionului, provocat de lăsarea trenului de aterizare.

— Vom avea o înălțime foarte redusă la pătrunderea în aeroport ca să atingem repede pământul, anunță Harris. Nu trebuie să pierdem niciun centimetru din fâșia betonată, de acolo, de jos.

Demerest mormăi ceva în semn de acord. Cu ochii țintă înainte, scruta orizontul, străduindu-se să pătrundă dincolo de nori și de întuneric, să surprindă luminițele aeroportului care trebuiau să apară de la o clipă la alta. În pofida calmului aparent, nu-și putea abate gândurile de la stricăciunile avionului. Încă nu le cunoștea natura exactă și amploarea – și nici în ce măsură se agravaseră în lupta cu nemiloasa vijelie ce nu-i slăbise tot drumul. Știa de spărtura nenorocită din spate, și mai știa cât de grea și amenințătoare va fi aterizarea… Dumnezeule! Toată coada avionului putea să se desprindă… „Dacă se va întâmpla una-ca asta, și la o viteză de o sută cincizeci de noduri, ne-

am dus!” decretă în sine. Nemernicul ăla cu bomba lui! Păcat că murise! Tare ar fi vrut să-l aibă acum dinainte, să-i înfigă mâna în beregata lui împuțită și să i-o smulgă.

Alături, Anson Harris manevra avionul conform indicațiilor primite prin radio, mărind ritmul de coborâre de la șapte sute, la opt sute de picioare pe minut.

Demerest își dorea cu disperare să fie el la cârmă. De n-ar fi fost Harris, pe oricare alt căpitan – mai tânăr sau cu mai puțină vechime – l-ar fi înlocuit fără discuție. Dar lui nu avea ce să-i reproșeze; se achitase magistral până acum și nădăjduia să nu se dezmintă nici la aterizare.

Se întoarse cu gândul spre călătorii din compartimente. „Am ajuns, Gwen! Luptă-te mai departe să trăiești!” În clipa aceea era mai convins ca oricând că se va aranja și cu copilul, va găsi, împreună cu Gwen și cu Sarah, soluția cea mai bună.

La radio, vocea lui Keith Bakersfeld răspândea calm și încredere.

— Trans America 2, zborul pe traseu și coborârea sunt satisfăcătoare. Vă informăm că pe treizero stratul de zăpadă este subțire. Vântul bate dinspre nord-vest, cu treizeci de noduri. Sunteți primii la aterizare.

La câteva secunde străpunseră pătura norilor și zăriră nesfârșitele brazde, punctate de luminile reflectoarelor.

Dirijarea Lincoln, anunță Demerest prin radio, de pe acum vedem pista.

— În regulă, Trans America, răspunse controlorul cu o voce vizibil destinsă. Turnul vă autorizează să aterizați; informați-i pe frecvență directă când sunteți gata. Noroc și dați-i drumul!

Vernon Demerest închise și redeschise butonul de două ori – ceea ce în limbaj aviatic înseamnă „vă mulțumim”.

— Aprinde luminile pentru aterizare, ordonă Anson Harris, pe un ton grav. Flapsurile la cincizeci de grade.

Demerest se conformă prompt.

Coborau vertiginos.

— S-ar putea să am nevoie de ajutor la manevrarea direcției, îl avertiză Harris.

— N-ai grijă, zise Demerest, fixându-și picioarele pe pedalele direcției.

Odată cu scăderea vitezei, direcția – din cauza dispozitivelor auxiliare distruse – devenea rigidă, asemenea unui volan de automobil blocat, ba chiar și mai țeapănă. De aceea nu era exclus ca, după aterizare, piloții să fie siliți să lupte din răsputeri s-o țină sub control.

Vuietul motoarelor spinteca bariera aeroportului; acum luminile pistelor formau adevărate șiraguri de perle, șerpuind spre un singur punct. În dreapta și în stânga lor, troiene de zăpadă, iar mai departe, și tot în lături, împărăția întunericului de nepătruns. Harris zburase cât îndrăznise mai jos, dar pe măsură ce se apropiau de pământ, își dădeau seama de imensa viteză a avionului. Fâșia de o milă și trei sferturi de beton, pe care o aveau dinaintea ochilor, nu li se păruse nicicând mai scurtă și mai meschină.

Nemulțumit și îngrijorat la culme, Harris redresa avionul pe direcție, blocând totodată și cele patru manete în poziția zero. Subit, se domoli și vuietul motoarelor, lăsându-i supremația vântului, la fel de strident și de supărător.

O dată trecuți de marginea pistei, Vernon Demerest zări fugitiv și neclar convoiul utilajelor de intervenție; știa pentru ce veniseră, așa cum știa că-i vor urmări pe întreaga traiectoriei gata să le vină într-ajutor. „S-ar putea să avem mare nevoie de ele, reflectă abătut. Ține-te bine, Gwen!“ Continuau să plutească, aproape la aceeași viteză primejdioasă. În sfârșit, avionul atinse pământul, scuturându-se din toate încheieturile. Înaintau vertiginos. Cu gesturi rapide, Harris ridică frânele aerodinamice, apoi plesni reversorul de jet, răsucindu-l în sus. Motoarele răspunseră pe loc și cu un muget prelung; forța lor, folosită acum ca frânare, se împotrivea înaintării avionului.

Epuizaseră trei sferturi din lungimea pistei. Ritmul se mai încetinise, dar nici pe departe cât trebuia.

— Reglează-l la dreapta! strigă Harris. Avionul o apucase amenințător către stânga. Amândoi se luptau din răsputeri să-l readucă la calea cea bună. Se apropiau vertiginos de capătul pistei, străjuit de zidurile albe ale

nămeților, peste care se întindea văgăuna nopții.

Anson Harris, cu călcâiele înfipte în frânele de picior, apăsa din răsputeri. Metalul începu să se dilate; cauciucul gemea. Iar meterezele întunericului păreau că aleargă spre ei…

Deodată se simți o încetinire… Apoi mai mare… tot mai mare…

La numai trei pași de limita pistei, cursa Trans America 2 se opri.

17

KEITH BAKERSFELD SE UITĂ LA OROLOGIUL din perele; mai avea exact o jumătate de oră până la expirarea ceasurilor de veghe. Dar asta nu-l mai interesa.

Împinse în lături scaunul dinaintea ecranului, își desfăcu casca de telegrafist de la urechi și se ridică. Îmbrățișă cu privirea toată sala-radar; știa că o vede pentru ultima oară.

— Alo, alo! interveni Wayne Tevis. Ce te-a apucat?

— Vino puțin, îl chemă Keith. Ia asta. Poate o să aibă altcineva nevoie de ea. Îi puse casca în brațe și, fără să-l onoreze cu explicații, ieși.

Trebuia s-o fi făcut cu ani de zile înainte. Își simțea capul ușor, o senzație ciudată, ca și cum i se ridicase un plumb de pe creștet. Oare de ce? se întrebă, ajuns în coridor. Nu pentru că dirijase cursa Trans America 2; nu era omul să se amăgească cu astfel de iluzii. Fără îndoială, se achitase onorabil de misiune, dar oricare din colegi ar fi arătat aceeași competență, dacă nu și mai mare. Nu, asta nu anula vechiul său eșec – întocmai cum se și așteptase; nici măcar nu-l contracara în vreun fel. Nici înfrângerea inhibării lui cerebrale de acum zece minute nu mai împrumuta semnificații în retrospectiva de moment. Singurul lucru pe care și-l dorise cu deznădejde era să scape, să fugă; restul nu-l mai interesa. Așa cum tot ce a urmat după aceea, n-a mai putut să-l abată de la hotărârea luată.

Oare se petrecuse vreo primenire în mânia sa mută de până atunci? în recunoașterea fățișă că detestă aviația, că

a urât-o dintotdeauna? Niciodată și față de nimeni nu avusese tăria să admită acest adevăr; nici chiar în tainicele dialoguri purtate cu el însuși. Pentru ca acum, după cincisprezece ani, să regrete amânarea acestei mărturisiri, să deplângă timpul irosit.

Intră în vestiarul cu bănci de lemn și cu panoul înțesat cu anunțuri, prinse de-a valma. Își deschise dulăpiorul, scoase hainele de oraș și se îmbrăcă.

Pe rafturi, erau înșirate câteva obiecte personale, dar nu le lua în seamă. Singurul lucru care ținea să-l aibă era fotografia în culori a Nataliei. O desfăcu cu migală de pe interiorul ușii metalice, unde o lipise… Natalie în bikini și râzând; cu aerul ei provocator, insolent, cu fața pistruiată și cu părul revărsat pe umeri… Când se uită la ea, simți că-l podidesc lacrimile. Sub poză, era notița pe care-o păstrase ca pe un bun de preț:

Mă bucur că noi i-am creat.
Prin amor adevărat.

Keith le luă pe amândouă și le băgă în buzunar. Restul mărunțișurilor le putea strânge oricine. Lui tot nu-i mai foloseau și nu voia să se încarce cu fleacuri care să-i amintească de locul acesta. Dorea să-l uite cu totul.

Se opri.

Dintr-odată, își dădu seama că, fără voie, ajunsese la o nouă hotărâre. Nu putea să-i discearnă implicațiile; nu era sigur cum avea s-o privească nu mai departe de a doua zi, sau dacă-i va rămâne credincios și după aceea. Oricum ar fi, chiar și în ipoteza că nu va putea s-o înfrunte, tot îi mai rămânea o portiță deschisă, rezerva unei salvări de ultimă clipă: cutiuța cu somnifere din buzunar!

Deocamdată, lucrul cel mai esențial era că de aici nu va merge la hotelul O'Hagan. Ci acasă. Și încă ceva, de care era la fel de convins; orice perspectivă de viitor, dacă-l mai aștepta vreuna, trebuia negreșit să și-o caute departe de aviație. Deși, după cum o aflase de la colegii plecați de la radar, însăși această dezertare nu era de loc simplă sau

ușoară; era poate cumpăna cea mai grea. Or, de vreme ce era hotărât s-o treacă, de ce nu ar recunoaște de pe acum că vor veni clipe – și nu una – când se va întoarce cu gândul înapoi. Când îi va reveni în minte Lincoln International, Leesburg și toate întâmplările trăite în aceste locuri. De orice te puteai scutura – cu o judecată robustă și sănătoasă – afară doar de amintiri. Deci imaginea familiei Redfern... pieriți împreună cu micuța Valerie... îl va urmări de-a pururi.

Totuși, memoria avea legile ei, nu? Era supusă timpului, rațiunii, realităților de fiecare zi, care o modelau, împrumutându-i noi sensuri. Inginerul Redfern și toți ai săi erau morți. Lăsați-i pe morți cu cei morți – așa scria la cartea sfântă.

Nimic nu-i mai putea întoarce la viață; trecutul era ireversibil. Și Keith se întrebă sfios... dacă de acum înainte... chiar sub povara tristei memorii a celor dispăruți... a familiei Redfern... nu va avea puterea să-și făurescă un nou ideal, acela de a lupta pentru binele și fericirea Nataliei și a copiilor... să-și facă din ei... cei în viață, prima și cea mai mare grijă-existenței.

Nu avea nicio certitudine că va izbuti. Nu știa dacă i-au mai rămas suficiente resurse morale și fizice. Prea multă vreme plutise în incertitudini. Dar, oricum, va încerca.

Se urcă în liftul anume rezervat celor din turnul de zbor.

Afară, înainte de a ajunge la locul unde-și ținea parcată mașina, se opri. Sub un impuls de moment, de care se putea căi mai târziu, scoase din buzunar cutia cu somnifere și o goli în zăpadă.

18

NU DEPARTE DE TREIZERO unde se oprise cu mașina, Mel Bakersfeld urmărea Trans America 2. Piloții nu-și iroseau nicio secundă, cotinuând rularea direct spre aerogară. Luminile avionului, încă vizibile pe la jumătatea câmpului, spintecau cu iuțeală întunericul. Prin aparatul

radio, acordat la dirijarea terestră, Mel auzea indicațiile controlorilor prin care blocau circulația avioanelor la intersecții, lăsându-i calea liberă celui accidentat. Răniții se aflau tot la bord. Trans America 2 primise dispoziții să tragă în fața porții patruzeci și Șapte, unde așteptau ambulanțele, medicii și personalul companiei tutelare.

Mel îi urmărea luminile din ce în ce mai firave, care, câteva clipe mai târziu, se pierdură în galaxia fosforescentă a aerogării.

Cortegiul vehiculelor de salvare – inutile până în cele din urmă – se îndepărta și el de locul presupusei intervenții.

Tanya, însoțită de ziaristul Tomlinson, o pornise către aerogară, împreună cu Joe Patroni, după ce acesta predase avionul Aereo-Mexican 707 spre a fi dus la hangar.

Tanya ținuse morțiș să ajungă la poarta patruzeci și șapte și să asiste la evacuarea pasagerilor din Trans America 2. În calitatea ei, desigur o așteptau încă obligații.

Înainte de a pleca, îl întrebase pe nici cu o voce domoală:

Tot mai intenționezi să vii cu mine, acasă?

— Aș vrea, dacă nu e prea târziu, îi spusese.

Îl urmări, îndepărtându-și o șuviță roșcată de pe obraz. Pe urmă își înălță ochii spre el, fixându-l cu privirea ei limpede, fără ocolișuri:

Nu, nu e prea târziu.

Rămaseră înțeleși să se întâlnească după trei sferturi de oră, la ieșirea din aerogară principală.

Pe Tomlinson îl zoriseră alte treburi. Voia să-i ia un interviu cald lui Joe Patroni și apoi echipajului de pe Trans America 2. În numai câteva ore, cugetă Mel, figurile piloților și a lui Patroni vor fi aureolate de glorie; toți vor fi decretați eroi. În mod fatal, peripețiile cu explozia de la bord și salvarea, avionului vor eclipsa propriile sale declarații făcute reporterului pe o temă atât de pământeană cum era aeroportul și carențele ce-l năpăstuiau. Deși – se corectă el – poate că nu în întregime. Tomlinson era un ziarist inteligent și cu tact, așa că nu era exclus să îmbine dramaticele evenimente ale serii cu ideile sale de

perspectivă, la fel de semnificative ca implicații.

Colosul Aereo-Mexican 707, care invalidase pista treizero, o pornea către hangar. După înfățișare, nu suferise nicio avarie dar, fără îndoială, i se va face toaleta precum și o revizie minuțioasă înainte de a fi redat echipajului, pentru cursa fără escală până la Acapulco.

Numeroasele mașini de serviciu, care-l înconjuraseră în tot ceremonialul smulgerii lui din captivitate, îl urmau ca o ceată de pitici.

De fapt, nici Mel nu mai avea de ce zăbovi. Curând, foarte, foarte curând, va pleca după ele. Dar pentru moment, așa cum mai simțise o dată în noaptea aceasta, singuraticul câmp al aeroportului – pragul de trecere către adevărata împărăție a aviației: văzduhul înconjurător – îi stimula gândurile, i le înaripa.

Numai cu câteva ore în urmă, și tot aici, trăise fiorul sumbrelor prevestiri, senzația de a se afla în preajma unor evenimente cu un sfârșit catastrofal. Și prevestirea i se adeverise într-un anumit fel. Se ivise un dezastru; din fericire, însă, fără amploarea și tragismul pe care le-ar fi putut avea și, totodată, fără să angajeze ca factor de primă răspundere competența aeroportului și organizarea lui. Se aflaseră la numai un pas de această primejdie, nenorocirea putea să se declanșeze aici, la aterizare. Și atunci s-ar fi consumat până la capăt, tocmai datorită acelor carențe pe care Mel le semnalase în atâtea rânduri, cerând, fără succes, să fie remediate.

Pentru că Lincoln International era perimat. În ciuda administrării lui corecte, a fățuielii în crom și sticlă, care-ți luau ochii cu strălucirea lor; în pofida imensului volum de avioane și a statisticilor fără egal în materie de pasageri; a uriașului tonaj de mărfuri transportate; a năzuințelor sale de a depăși toate recordurile de până acum, și în ciuda prezumțioasei titulaturi de RĂSCRUCE A AVIAȚIEI MONDIALE pe care și-o autoconferise.

Aeroportul se învechise pentru că, așa cum se întâmplase atât de des în cele șapte decade de istorie a aviației moderne, progresul din aeronautică răsturnase

orice prevedere. O dată, în plus, planificatorii specialiști fuseseră dezmințiți în calculele lor, pe când cutezătorii vizionari își văzuseră visele împlinite.

Și asta nu numai la Lincoln, ci pretutindeni pe plan național și mondial. Peste tot se trâmbița despre dezvoltarea aviației și cerințele ei; despre noile tipuri de avioane de pasageri și de mărfuri – drept mijloacele cele mai economice de transport din câte s-au pomenit vreodată; despre perspectiva ce-o ofereau națiunilor de a se cunoaște mai bine, stimulându-le dorința de a trăi în pace; despre prosperitatea comerțului, prin înlesnirea unor schimburi mai libere. Dar cu toate că năzuințele țînteau spre creșterea actualului volum, amenajările și construcțiile terestre rămăseseră aproape neschimbate.

Firește, un singur glas nu putea să aducă prefacerile dorite; mai multe însă, și exprimând cu convingere teze bine fundamentate, însemnau, oricum, un imbold.

De câteva ore încoace – deși singur nu știa cum ajunsese aici, Mel hotărâse s-o rupă cu tăcerea îndelungată și să vorbească deschis, cum o făcuse în noaptea aceasta. Și o va face chiar de mâine, sau mai exact de astăzi, doar peste câteva ceasuri, convocând de urgență pentru luni dimineața plenul consiliului administrativ.

Desigur rostul acestei întruniri excepționale nu era altul decât să le forțeze mâna să consimtă la amenajarea unei noi piste în paralel cu treizero, așa cum o preconizase de atâta timp.

Dramatica experiență a serii venea ca un argument ireductibil în sprijinul vechii lui pledoarii de a se mări capacitatea aeroportului. Jar de astă dată, va lăsa mănușile deoparte și va vorbi răspicat, chiar brutal, arătând catastrofele ce amenință, la orizont, atâta vreme cât necesitățile strict organice sunt respinse sau inventariate la dosare și stivuite în rafturi; cât grija pentru securitatea călătorilor e pur formală. Va lua și toate măsurile să-și alăture presa și opinia publică – o armă prețioasă și pe înțelesul domnilor politicieni din oraș, de care atârnă aprobarea fondurilor.

Și, după ce o să vadă cu ochii câteva piste gata construite, va trece la alte proiecte, pe care nu-și îngăduise decât să le spere sau să le enunțe foarte timid. Printre ele se numărau o aerogară complet nouă, cu complex propriu de piste și căi de rulare; un sistem mai ingenios pentru transportarea călătorilor și a mărfurilor la avioane; câteva terenuri satelite, în vederea decolărilor verticale, impuse de noile tipuri de aparate, așteptate în curând. Trebuia să se precizeze o dată dacă Lincoln International era sau nu apt pentru era avioanelor cu reacție. Iar dacă „da” se cerea s-o și dovedească, nu ca până acum. Aeroporturile nu mai însemnau de mult un capriciu sau un lux urbanistic. Aproape toate își dobândiseră autonomia, aduceau venituri uriașe, asigurau existența unui imens număr de angajați.

Fără îndoială, nu toate bătăliile pentru modernizare și extindere vor fi încununate de victorie; așa ceva nu se întâmpla niciodată. Totuși, o parte din ele se puteau câștiga, iar izbânzile obținute la Lincoln vor arunca sământa cea bună și pe alte pământuri, nu numai în țară, ci și în străinătate – ținând seama de prestigiul lui Mel pe arena administrației aviatice. Și atunci, cu atât mai mare îi va fi răsplata eforturilor.

Poetul englez John Donne scrisese cândva: „Niciun om nu e o insulă, de sine stătătoare; ci o frântură dintr-un întreg, dintr-un continent”.

Nici aeroportul nu era o insulă. Se autointitulase „International” dar nu ajungea s-o scrie numai pe firmă, ci trebuia s-o dovedească și în concepții. „Poate conlucrând cu alții, le-aș putea arăta în ce constă acest lucru și cum se realizează”, cugetă Mel.

Cei care nu mai auziseră o vreme de Mel Bakersfeld, aveau toate șansele să afle că încă există – și asta curând de tot. Munca intensă în perspectivă, cât și îndeletnicirea de cercetător al universului industrial – la care era hotărât să se întoarcă cu sârguința de odinioară – vor însemna și o evadare din încleștarea frământărilor sufletești de acum. Sau cel puțin așa nădăjduia. Gândul acesta îl readuse la realitatea de moment, amintindu-i că nu peste multă vreme

– poate chiar mâine – trebuia să vorbească cu Cindy, să aranjeze când și cum se va duce acasă să-și ia ceea ce-i aparține. Amarnică și tristă corvoadă, la care spera să nu le aibă ca martore pe Roberta și pe Libby.

Cu titlu de provizorat, până se va îngriji de un apartament potrivit, va locui desigur într-un hotel.

Oricum va fi, de un lucru era definitiv convins – și anume că hotărârea lui și a Cindyei fusese inevitabilă. Amândoi o știuseră cu mult înainte, iar tranșarea de astă seară se rezuma, de fapt, la înlăturarea unei fațade sterpe, îndărătul căreia de mult nu mai sălășluia decât un gol imens. Nimănui n-ar fi adus nimic bun amânarea pe mai departe a deznodământului – nici lui și nici Cindyei, nici copiilor. Însă, până la limpezirea și așezarea lucrurilor, natural că se cerea timp.

Dar Tanya? În clipa de față nu putea să întrevadă ce le rezervă viitorul, cu toate năzuințele ce se avântau numai spre ea. Totuși, ceasul marelui legământ – chiar de avea să sune și pentru ei – socotea că mai trebuia amânat. Deocamdată, după istovitoarea zi prin care trecuse, simțea doar o nevoie nețărmurită de înțelegere, de duioșie și de căldură, iar dintre ființele cele mai apropiate din jur, singură Tanya i le putea dărui. Or tocmai această regăsire în ea – afară de alte calități majore ale Tanyei – își va spune probabil cuvântul până în cele din urmă.

Aprinse contactul la mașină și o porni pe una din șoselele ce duceau către aerogară. În dreapta, mai avea încă pista treizero. Deși de puțin timp redată. Aeroportului – avioanele coborau pe ea într-o succesiune neîntreruptă, chiar la o oră atât de târzie. Pe deasupra lui Mel, zbură un Convair 880 al companiei Trans World, care atinse imediat pământul.

După el, și cam la o jumătate de milă înălțime, se zăreau luminițele altuia, venind la aterizare. Și apoi al treilea, mai sus. De-abia acesta din urmă, perceptibil la o asemenea depărtare, îl făcu să-și dea seama că pătura densă a norilor se înălțase considerabil. Tot atunci observă că încetase și ninsoarea, iar către miazăzi apăruseră câteva

pete de senin pe bolta neguroasă.

O dată parcă cu norii cei grei i se ridică și apăsarea din suflet: furtuna se răzbunase și acum își vedea de drum…